Norman Spinrad

MAȘINĂRIA ROCK AND ROLL

Norman Spinrad

MAŞINĂRIA ROCK AND ROLL
(EROI NEÎNSEMNAŢI)

CU O POSTFAŢĂ A AUTORULUI

TRADUCERE DE EUGEN CRISTEA

Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU

Cuprins

COMPUTERE

Termeni şi definiţii

Bit = cea mai mică unitate de informaţie a computerului. Un bit este reprezentat în computer de prezenţa sau absenţa unui impuls electronic, simbolizat prin 0 sau 1.

Byte = o grupare de biţi (de obicei 8 sau 16), reprezentând o singură literă sau număr. Fiecare byte este înmagazinat în memorie.

Chip (Silicon) = aşchie de siliciu, component de bază al circuitelor integrate (vezi mai jos). Sensul s-a transferat acestora din urmă: chip = I.C.

C.P.U. = prescurtare pentru Central Processing Unit. Parte a computerului, denumită uneori şi creier sau inteligenţă, care controlează interpretarea sau executarea programelor şi instrucţiunilor de procesare.

CRT = abreviere pentru Cathode Ray Tube. O altă denumire pentru tub electronic, monitor sau terminal video VDT (video display terminal).

Data base = bază de date care, procesată conform dorinţelor utilizatorului, furnizează informaţia – nume, adrese, conturi. Unele permit informarea în ordinea alfabetică, prin „zip code”.

Disk-drive = unitate periferică cu ajutorul căreia informaţia este citită sau scrisă de pe dischete flexibile (denumite şi „floppies” sau „discuri”).

DOS = Disk Operating System. Unul dintre cele mai obişnuite sisteme de operare pentru computere.

Floppy Disk = disc magnetic flexibil (cam de dimensiunea unei tabachere), folosit pentru computere mici şi procesoare de cuvinte.

Hardware = Componentele fizice ale unui computer.

I.C. = abreviere pentru Integrated Circuit. Mici componente electronice care acţionează pe plăcuţe de circuite pentru a îndeplini cererea solicitată.

I/O = abreviere pentru Input/Output (Intrare/Ieşire).

K = o mie (de fapt 1.024), referitor la memorie. Un computer de 64 K are 64.000 (de fapt 65.536) locaţii RAM (vezi mai jos). O pagină tipărită are nevoie de 2K de memorie.

Kilobyte (K) = aproximativ o mie de byţi. De pildă, 512 K memorie egal aproximativ cu 512.000 byţi.

Languages = limbaje de programare. Aici se includ Basic, COBOL, Pascal (în business), Fortran (ştiinţă), Forth.

LASER = acronim pentru Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation. Instalaţie care produce o rază foarte îngustă de lumină coerentă. Laserii sunt folosiţi pentru imagini de înaltă rezoluţie (printre altele).

Mainframes = cea mai rapidă, mai mare şi mai scumpă categorie de computere.

Megabyte (MB) = aproximativ un milion de byţi sau o mie de kilobyţi. Folosit adesea pentru a măsura capacitatea de stocare a discurilor, benzilor.

Microcomputers = categorie de computere, cele mai mici şi mai ieftine, conţinând microprocesoare pe chip-uri de siliciu.

Microprocesor = circuit integrat miniatural în C.P.U., care execută instrucţiunile unui program.

MODEM = acronim pentru MOdulator/ DEModulator. Aparat care foloseşte o legătură telefonică pentru a transmite semnalele computerului, astfel încât o bancă de date să poată fi folosită de la distanţă.

Monitor = Ecran video care are o calitate a imaginii mult superioară unui televizor. Mărimea clasică este diagonala de 12 inches. Monitoarele monocromatice sunt cu ecrane în verde, galben sau alb. Cele color permit redarea unui număr de 8-256 nuanţe, în funcţie de construcţia monitorului, dar mai ales de calitatea

semnalului generat de computer.

Operating System = Program sau procedeu care îi spune computerului cum să opereze. Pentru a opera pe un computer cu „disk drives” este necesar un D.O.S. (Disk Operating System).

Program = set de instrucţiuni care dirijează computerul pentru anumite operaţii.

Programator = persoană pregătită pentru a compune, codifica şi testa programele pe computer.

RAM = Random Access Memory. Memoria folosită de computer pentru a stoca datele. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Cele mai ieftine P.C.-uri (personal computer) înmagazinează până la 640K byţi (640.000 semne). Ceea ce a fost stocat în RAM poate fi şters în cazul unei întreruperi a curentului, de aceea e necesar un casetofon sau un disk-drive.

ROM = Read Only Memory, ROM asigură o stocare permanentă a părţii fixe a sistemului de operare al computerului (uneori a limbajului Basic), care nu poate fi pierdută, nici măcar când computerul este oprit.

Semiconductor = substanţă cristalină care conduce curentul electric, când este „dopată” cu impurităţi chimice la nivelul structurii cristalului.

Software = termen folosit pentru a desemna programele, instrucţiunile şi aplicaţiile unui sistem de computere.

Terminal = sistem periferic folosit pentru a introduce sau a scoate date din computer. De obicei e alcătuit dintr-un CRT şi o tastatură.

Word Processing = sistem computerizat de creare, editare, stocare şi tipărire de documente.

EROI ANONIMI

GLORIANNA O'TOOLE, este Mama Nebună a Rock and Roll-ului. Aminteşte de Woodstock şi Altamonte şi Springsteen. Tehnologia o dă la o parte... până când este angajată să creeze prima generaţie de vedete rock, prin computer.

BOBBY RUBIN, specialist în computere din generaţia a doua, este un maestru al sintetizatorului vizual. Implicat în proiectul Gloriannei, ţine destinul unei întregi generaţii în mâinile lui transpirate.

SALLY GENARO, dolofană, plină de coşuri, vrăjitoare a sintetizatorului muzical, tânjind în taină şi fără speranţă să devină o stea rock… până când „via" alter-ego-ului ei electronic, va ajunge să-şi vadă visul cu ochii într-un mod la care nu s-a gândit vreodată.

PACO MONACO, este un copil dur al străzii, până când se va alătura Frontului Eliberării Realităţii, unde se va confrunta cu realitatea revoluţiei, şi, în ultimă instanţă, cu el însuşi.

KAREN GOLD, fuge din noul Poughkeepsie fără a mai privi înapoi. Este salvată de pe străzi de către Frontul Eliberării Realităţii. Dar când se îndrăgosteşte de Paco, va avea parte de o doză de realitate mai dură decât şi-ar fi imaginat.

MAMA NEBUNĂ A ROCK AND ROLL-ULUI

GLORIANNA O'TOOLE avusese parte şi de bune şi de rele. Momentele de vârf ale îndelungatei sale cariere au fost alături de Pearl şi Airplane şi Springsteen. A scos chiar şi două albume solo, chiar dacă niciunul n-a ajuns în vârf.

În perioadele de cumpănă a traficat L.S.D.[1] în Haight, a trecut prin doi ani de amfetamine şi a fost obligată să facă dublaje în reclame TV ieftine.

Cea mai mare parte din cei patruzeci de ani de cântăreață rock, între suişuri şi coborâşuri, a făcut atâtea „back voices"[2] pe albumele altora de nu le mai ţine minte, şi nesfârşite turnee prin orăşele obscure. Iar când demult nu mai spera la ceva bun, ar fi putut spune cineva că nu era o ratată perfectă?

În niciun caz autointitulata Mamă Nebună a Rock and Roll-ului, care conducea degajat de-a lungul autostrăzii monstruosul ei Rolls Royce vechi şi decapotabil.

Făcuse un târg norocos, primindu-l în schimbul unei datorii dintr-o afacere cu cocaină, afacere ratată de un star rock care a vrut să rămână incognito, uneori amantul ei, niciodată mai apoi partener, care i-l dăduse în lipsă de altceva.

Peste ani, şi-a folosit farmecele pentru a-l restaura, la preţ redus, cu ajutorul unuia dintre cei mai buni specialişti în materie. La început nici măcar nu era decapotabil. Sam Percy îi făcuse un cadou surpriză de ziua ei de naştere, un fel de consolare, fiindcă trecea acum de treizeci, şi cinci de ani şi era melancolică. Pe cheltuiala ei, a înlocuit apoi fierăria cu aramă veritabilă. Retuşarea mâzgălelilor de pe

1 În original, „acid", halucinogen sintetic. Denumirea completă Lysergic Acid Diethylamide. În anii '80, adepţii cultului „acid house" au folosit cuvântul ca slogan (strigătul.. a-c-e-e-dh cu referire directă la L.C.D.)

2 Voci de fundal, acompaniament.

automobil ar fi costat-o mii de dolari, şi cine ar fi îndrăznit să acopere o asemenea operă de artă?!

Într-o după-amiază nebună, băgase nişte mescalină într-un trio de artişti plastici din New York, în casa ei din Laurel Canyon. În două ore ornaseră Rolls-ul cu spray-urile lor într-o „pièce de résistance”[1]. Nici nu-i de mirare: pe atunci un tip de-ăsta era în stare să mâzgălească singur un întreg vagon de metrou în juma’ de oră.

Rolls-ul Gloriannei era o cronică vie a artei decadente, pentru că de-acolo, de sub umbra eucaliptului, privind peste Los Angeles către Pacific, în acea zi limpede, cei trei refugiaţi din Manhattan creaseră o pastorală grafitti unică în lume, un arabesc stilizat, fantasmagoric, redând munţi, mare, amurg, peisajul scânteietor al oraşului de noapte al starurilor, totul făcut în bleu-uri strălucitoare, verde de pădure, vârtejul neoanelor şi, fireşte, pe ambele parbrize ale uşilor din faţă, emblema Hollywood-ului în aur psihedelic.

În plus, instalaţia stereo era rezultatul ultimei ei afaceri cu Tod Benjamin, când acesta era încă preşedinte la „Muzik, Inc.”, obţinută în schimbul procurării anumitor „substanţe”, necesare unui talent sensibil şi turbulent.

Glorianna avea scrupule în materie de trafic de droguri. O lungă experienţă o învăţase că nebunia asta dăuna psihicului, şi morala îi spunea că participarea la profitul care mergea din plin în ultimii douăzeci şi cinci de ani era o otravă pentru suflet. Şi, dacă putea doar să vadă otrava fără să poftească, asta era fapta ei bună. Din acea zi merita un cadou din bugetul „Uzinei”…

Glorianna era seducătoare şi ispititoare când a dat lovitura în Haight în ‘66, o regină sexy a rock-ului la tinereţe, o femeie de viaţă, în plină maturitate, iar acum, cu vocea demult obosită, cu părul cărunt şi cu riduri, Mama Nebună se descurca încă, cu tupeu şi cu relaţii.

Datorită contactului îndelung cu lumea rock-ului, prin

---

1 Piesă de rezistenţă (fr.)

tupeu şi relaţii, retragerea i-a fost mult uşurată.

Cu toate că niciun tip n-o interesase mai mult de un an sau doi, gagică a unui solist care ştia cum să se mişte cu-adevărat, a avut la patruzeci de ani crema amanţilor, şi, cu toate că niciunul nu i-a fost marea dragoste, cei mai mulţi îi erau şi acum prieteni.

Şi fiindcă, inevitabil, cunoscuse pe mulţi dintre ei în music business, şi deoarece trecuseră de mult de prima tinereţe, mare parte din ei erau plasaţi în locuri de unde o puteau sprijini în tentativele ei de supravieţuire. Aşa încât, dacă anii de aur ai Gloriannei n-au fost chiar zdraveni în încasări, măcar s-a putut descurca. Ipoteca pe casă fusese de mult plătită, Rolls-ul îi aparţinea în întregime, avea mai multe invitaţii la dineuri decât putea accepta, nu plătise nicio amendă de beţie în douăzeci de ani, avea acces liber la orice club sau concert de oriunde, astfel încât avea nevoie de bani doar pentru benzină, haine, servicii publice şi stimulente metabolice.

Tocmai pentru că dorea să mai facă rost de o porţie proaspătă, catadicsise să se întâlnească cu Billy Beldock la „Uzina de Muzică”. Deşi detesta aproape tot ceea ce „Muzik, Inc.” făcuse rock’n’roll-ului, chiar şi Mama Nebună îşi putea cu greu permite să respingă oferta de a discuta o afacere cu actualul preşedinte, văzându-se deci obligată să treacă prin uşa turnantă a corporaţiei monstruoase care ajunsese să domine pe de-a-ntregul music-business-ul.

Glorianna o luă prin pasajul Wilshire, pe strada 405, se strecură prin trafic spre est, două block-uri[1]

dincolo de Bd. Westwood către „Uzina de Muzică”.

„Uzina de Muzică” era un turn de douăzeci de etaje cu geamuri oglindă de culoarea unei motociclete de poliţie. Piloni de sticlă în nuanţele curcubeului porneau din cele patru colţuri, formând o falsă pagodă pe acoperişul căreia se putea citi „Muzik”, cu litere de aur, ca notele pe un portativ. Noaptea, raze laser luminau toată chestia, lucru

1 Distanţa dintre două străzi, cvartal.

ce-i amintea Gloriannei de un vechi tonomat al Mafiei într-un bar ieftin din Valley.

O imagine potrivită pentru „Muzik, Inc.” din punctul de vedere al Gloriannei. Pentru că, dacă nimeni nu putea acuza „Muzik, Inc.” că este proprietatea vreunei bande de gangsteri sicilieni sau asiatici, în schimb s-ar putea spune că ăştia ar fi avut ceva de învăţat despre murdăriile profesiei de la „Uzina de Muzică”.

„Muzik, Inc.” preia 45% din vânzarea de videodiscuri în S.U.A, iar partea leului o obţin prin concesionarea propriului lanţ de Magazine „Muzik”. Au cluburi „Muzik” în New York, Los Angeles, New Orleans, Chicago şi San Francisco. Au o reţea de posturi la TV cu muzică 24 de ore din 24, pe întreg cuprinsul ţării, care fac reclamă propriilor produse. Deşi în music-business ei reprezintă ceea ce IBM-ul este în industria computerelor, sau McDonald’s încă, în industria hamburgerilor, cu toate acestea, Secţia Antitrust a Departamentului Justiţiei nu se sinchiseşte. Doar dau de lucru oamenilor, nu?

Glorianna arătă permisul de acces permanent, lăsă maşina în garajul subteran, şi luă liftul-expres până la etajul 20.

Până şi aici erau un ecran şi difuzoare quadro agresând-o cu marfa satelitului naţional, „Muzik”. pe un ton lăudăros, chipurile, hrană pentru suflet.

O, da. „Muzik. Inc.” avea de departe cea mai mare listă de angajaţi în music-business, pentru că în mod sigur folosea mai mulţi oameni decât ar fi vrut.

Foloseau tehnicieni pentru a programa roboţii de producţie în fabricile de discuri, precum şi barmani, gorile, chelneriţe, lachei de toate felurile, în cluburi; cinci videodisc-jockey şi o mică echipă de muncitori îndreptau transmisia „MUZIK” către propriul satelit şi încă o sută îl dirijau spre posturile TV.

Dar cel mai mult se foloseau de oamenii care produceau direct rahatul ăsta.

Nu foloseau tobari sau cântăreți la keyboards, chitarişti sau orice alt fel de muzicieni pentru înregistrări. În locul lor aveau „vrăjitori” VoxBox[1]

ce puteau înlocui cu un sintetizator, un vocoder şi o cutie neagră plină de minuni, trupe, orchestre, şi chiar solişti.

Foloseau plutoane de psihiatri ai Pentagonului, foşti spioni în războiul psihologic, pentru a crea cele mai bune scenarii pe care mercenarii VoxBox le transformau în versuri şi muzică; producători şi echipe de sunet pentru înregistrările audio şi, din când în când, chiar angajau operatori să filmeze scurte scene pe care orga de imagini nu le putea realiza din fragmente de biţi şi byţi sau din filmările vechi. Şi, bineînţeles, „Muzik, Inc.” era o vacă grasă de muls pentru *public relation*, experţi ai pieţii, analişti demografici, pentru împătimiţii discului şi „consultanţi”, beneficiari ai înlesnirilor diverse, printre ei numărându-se, evident, şi Glorianna.

Omniprezentul motto al „Uzinei” îi sări în ochi, când uşile liftului se deschiseră la etajul 20. Până şi aici literele de aur erau săpate direct în perete, astfel încât nimeni, nici chiar actualul director al „Uzinei de Muzică” să nu cumva să uite:

„Muzik înseamnă muzică.”

O fi, gândi Glorianna scârbită, dar în niciun caz Rock and Roll!

Şeful de acum, Billy Beldock, era la biroul său enorm de pe colţ, stând în obişnuitul tron de piele neagră, cu înfăţişarea obosită a unuia care se teme că din clipă în clipă riscă să-i fie smuls de sub el.

De-a lungul anilor, Glorianna văzuse multe funduri stând pe fotoliul de piele neagră, în spatele biroului metalic strălucitor şi în toţi aceşti ani, biroul preşedintelui se schimbase foarte puţin.

Două glazvanduri enorme – unul către eternul vis al Hollywood-ului, cu casele şi vilele splendide de pe coline,

---

1 Cutie de voci. Se va folosi ca atare pe tot parcursul romanului.

celălalt către partea de jos a Los Angeles-ului, învăluită în smog, acolo unde cei mulţi luptau pentru supravieţuire, o gloată nesfârşită cu privirile aţintite spre himera de pe colină. Parcă li s-ar fi spus celor ce intrau numai pentru show-biz, hai, puştime, nu contează cât de sus vrei s-ajungi, oricând ţi se pot tăia aripile.

Un ecran video, de mărimea peretelui, cu deck-uri ultimul răcnet, şi un întreg perete cu miniaturi galbene de videodiscuri, pentru a reaminti actualului ocupant de predecesorii săi, câștigători ai trofeelor de aur; în caz că uitase între timp…

Singurele modificări originale ar fi putut fi schimbările de mobilier şi bric-à-brac[1]

, de vreme ce sadicul care proiectase biroul preşedintelui avusese grijă să nu existe cumva un perete liber pe care să pui vreo operă de artă preferată.

Billy umpluse locul cu un înfiorător amestec de sofale dintr-o veche colecţie franţuzească, de soiul acelora cu care decoratorii obişnuiesc să împodobească sălile de aşteptare ale chirurgilor care fac operaţii estetice superstarurilor.

Sărmanul Billy părea stânjenit în acest loc al puternicei industrii muzicale, aşa cum stătea, într-un costum bleu-deschis de 2000 de dolari, zâmbindu-i ciudat, cu umerii puţin aduşi, ca şi cum ar fi spus uşor jenat: „Ce mult a trecut!”

La începutul anilor ‘70, când se iubeau, fusese baterist, nu unul mare, dar un adevărat rocker, destul de bun ca să-şi permită plimbări într-un Porsche. Când generatoarele de ritm sofisticate şi sintetizatoarele de percuţie i-au înrolat pe tobari în marea armată a şomerilor, Billy a înţeles din ecranul video că e mai bine pentru el să meargă în pas cu tehnica decât să bată drumurile cu setul de tobe în spinare. A făcut rost de un VoxBox primitiv, s-a făcut frate cu dracul, a devenit producător al unor hit-uri VoxBox, şi-a făcut intrarea în afacere, şi acum iată-l în vârful piramidei

1 Vechituri (fr.)

corporaţiei, pe punctul de a-şi scoate inima şi a o sacrifica Marelui Zeu al Profitului.

— Arăţi la fel de sexy ca-ntotdeauna, Glorianna – spuse în loc de salut.

— Arăţi ca un boşorog, Billy – răspunse Glorianna, odihnindu-şi oasele pe cât putea în scaunul incomod din faţa biroului.

De fapt, în plină maturitate, Billy nu arăta chiar aşa de rău. Îşi menţinea trupul în formă cu cele mai bune stimulente metabolice, îşi păstra părul bogat, deşi cărunt, cu un şampon nemţesc foarte scump şi avea pielea bronzată în urma nesfârşitelor week-end-uri în Hawaii şi Mexic.

Dar, cum spunea cândva John Lennon, „un singur lucru nu poţi s-ascunzi, faptul că eşti infirm interior”[1].

Billy ridică din umeri, şi se strâmbă ca o bufniţă. Din partea Mamei Nebune a Rock-ului, el, preşedintele lui „Muzik, Inc.”, accepta chestia; încă o dorea, şi Glorianna ştia asta al dracului de bine. Comportarea Gloriannei era capitalul ei major faţă de toţi aceşti sărmani bătrâni rock-eri, care fuseseră daţi la o parte de impactul cu tehnica modernă. Oh, da, se puteau simţi învingători doar pentru anacronismul din opera lor preistorică, dar cei mai mulţi simţeau nevoia să ştie că Gloriannei O’Toole încă îi părea rău pentru ei.

— Ei bine, n-am de gând să îmbătrânesc în scaunul ăsta până nu încep lucrul pentru un „aur” – spuse Billy franc. Marfa nu prea rupe inima târgului, şi vânzările noastre au coborât şapte locuri în topul în care au stat un an.

— Poate există un Dumnezeu, la urma urmei, ştie el cum s-o dreagă!

— O, hai, Glorianna, doar ştii că Personalităţile Artificiale[2] trebuie să fie viitorul industriei – gemu Billy. Aduc prea mari

1 Aluzie la cântecul lui John Lennon, „Crippled Inside”, de pe discul „Imagine” (1971).

2 Artificial Personality, vom folosi prescurtarea A.P.

venituri ca să nu fie aşa.

— Ce vrei de la mine, Billy? întrebă Glorianna. Ştii ce cred despre starurile A. P. rock. N-o să ţină niciodată.

— Dar ţine deja! insistă Billy. Am ajuns în scaunul ăsta tocmai pentru că am dovedit-o! Avem tiraje respectabile cu Lady Leather şi Gray Bruce şi Velvet Cat şi chiar Mucho Muchacho, şi nimeni din afară nu crede zvonurile că ar fi A.P. N-am reuşit *încă* să dau marea lovitură, asta-i tot. *Tu nu vrei* să crezi că putem truca un star rock.

Înlocuind de mult muzicienii de studio şi vocile „back-up” cu magia VoxBox, „Muzik, Inc.” îşi îndreptase atenţia spre controlul costurilor stelelor rock-ului. Nu primeau indemnizaţii mari? Îi durea-n fund de cine venea sau nu la înregistrările de studio. Nu-i ascultau nici pe experţii demografici sau pe cei de la Departamentul de marketing; voiau ca mercenarii să producă material după proiecte proprii. Dă-i în mă-sa! Cine are nevoie de ei? Să-i înlocuim cu Personalităţi Artificiale pe care nu trebuie să le plătim şi care nici nu fac pe nebunii!

La mijloc era vrăjitoria. Muzicienii de la VoxBox elaborau de ani de zile programe cu voci „back-up”, sincronizându-le cu bass-ul sau cu linia melodică, astfel încât, teoretic, tot ce aveai de făcut era să combini înregistrarea vocii sintetice cu instrumentul solo, şi aveai deja un cântăreț solo. Cât priveşte vizualul, A.P. apăreau în jumătate din reclamele TV şi nu puteai face nicio deosebire între ei şi o imagine trasă cu un actor real.

Îi dădeai celui de la orga de imagini orice stop-cadru şi făcea din el orice, cu ajutorul biţilor şi byţilor, sau chiar crea o A.P. din scheme brute, dacă dorea să fie un puritan al ciberneticii. Cum se vede, „Muzik, Inc.” transformase contrafacerea în ştiinţă, nu? Profilurile psihologice ale publicului erau descompuse pe sectoare demografice şi băieţii de la Departamentul de cercetări aveau un trilion de kilobyţi de cuvinte, imagini, ritmuri, progresii de corzi, sunete inaudibile, înmagazinate în ciudatele lor structuri

secrete. Departamentul de marketing trăgea toate foloasele din cluburile „Muzik”, din magazinele „Muzik”; era clar că „MUZIK” este Marea Maşinărie de Bani. Şi atunci de ce oare Lady Leather şi Mucho Muchacho şi Velvet Cat şi restul de la „Muzik, Inc.”, dotată cu sisteme solide A.P. software, nu obţineau totuşi un disc de aur sau nu spărgeau clasamentele cu un megahit? Dacă ăsta era un mister pentru sărmanul Billy şi pentru oricare altul care nu recunoştea evidenţa, pentru Glorianna era limpede ca cristalul. Şi oricine ar fi întrebat-o ar fi aflat.

— Rahatul ăsta fără suflet este pentru adevărata muzică precum pâinea albă pentru un cerşetor! spuse Glorianna din adâncul inimii. Nu e…

— Ştiu, ştiu, aprobă Billy, spunând odată cu ea:

— Nu e Rock’n’Roll!

Billy râse; scormoni într-un sertar şi scoase o trusă de prizat, o oglindă de argint, un pai auriu, un cuţit automat aurit pe care-l deschise cu o zvâcnitură şi o fiolă de cristal cu o pudră bleu. Şi pentru o clipă era cu patruzeci de ani mai tânăr, scriindu-i versuri într-una din sutele de camere de motel pe care nu o dată le împărţiseră împreună.

— N-am ajuns chiar un căcănar, Glorianna, spuse el, împărţind pudra în mici grămăjoare. Ştiu ce lipseşte. De asta eşti azi aici.

— Chiar aşa? spuse Glorianna cu o senzaţie de sfârşeală, înşfăcând oglinda. Dă-mi puţin praf[1], te rog! Am senzaţia c-o să am nevoie!

Priză o grămăjoară de praf, mult mai bun decât extractul columbian brut folosit în tinereţe. O veche toxicomană ca ea nu-şi făcea griji că suprasolicită slabul ei metabolism sau că devine din nou dependentă.

Moale la nas, dulce la gust, fără să te facă dependent, şi

---

1 În original: „designer dust”, drog produs artificial de către chimişti. Termenul desemnează şi un drog produs cu mici diferenţe faţă de formula chimică de bază, dar cu efecte similare, numai că cei ce-l folosesc nu pot fi acuzaţi de autorităţi.

o porţie de energie în plus pentru creier. Exact ce-i recomandase geriatrul.

— Ascultă, Glorianna, avem unul dintre cei mai buni specialişti tineri în VoxBox, pe Sally Genaro. Şi-l mai avem pe Bobby Rubin, care e un artist desăvârşit al orgii de imagini. Amândoi au lucrat înainte la discuri A.P., deci ştim că se pricep la vrăjitorii, şi dacă puştii îşi pun mintea, pot face cu orga ce vor!

— În afară de a provoca bucurie!

Billy ridică din umeri. Trase o priză de praf.

— Deci, ea e o grăsuţă din Valley şi el o moacă din a doua generaţie de computere – spuse. O fixă cu privirea: De asta te vrem pe TINE.

— Ca să fac ce? întrebă Glorianna neîncrezătoare, refuzând o nouă porţie, printr-un gest categoric al mâinii.

— Să-i faci să se bucure.

— Cum?

Billy se lăsă în scaun, făcând-o pe şeful.

— De dragul trecutului, sunt pe punctul de a-ţi oferi şansa vieţii – spuse el cu largheţe.

— Pariez c-aşa e, Billy – zise Glorianna moale.

— Nu glumesc, Glorianna, îţi ofer şansa de a fi producător. Zece mii pe lună. Perioadă de verificare – patru luni. Tot ce ai de făcut e să-i determini pe puşti să scoată, la rând, două discuri care să ia aur şi pe urmă îţi ofer un contract pe trei ani.

— Te’n mă-ta! zise Glorianna cu blândeţe.

— Hai, lasă, nu vinde castraveţi grădinarului, ştiu că ai nevoie de bani, douăşpe mii pe lună, mai mult de-atâta nu pot.

— Vrei ca EU să produc un star rock A.P.? zise Glorianna nervoasă. Mă vezi pe mine luând gunoiul aruncat de mercenarii tăi şi de Departamentul de marketing şi făcând în aşa fel ca doi specialişti de căcat să-l transforme în aur? Mă vezi tu pe mine colaborând la crearea unui best-seller rock care există doar ca software?

— Ai prins-o! aprobă Billy. Asta-i sarcina ta. O să-ţi dăm seturi de proiecte şi tu o să alegi. Poţi să comanzi ce-ţi place oricărui mercenar pe care TU îl alegi. Ai mână liberă. Dă-mi un star rock A.P. viabil, nu mă interesează cum!

— De ce eu? spuse Glorianna, şi se trezi în picioare, mergând agitată, înainte de a-şi da seama. Ştii ce gândesc despre A.P., şi ştii la fel de bine ca mine că un disc fără suflet nu va fi niciodată rock and roll adevărat!

Billy se întinse peste birou, împingând trusa spre ea, blând ca un mieluşel, exact ca în prima noapte când tânărul tobar sexy o convinsese să vină în pat alături de el. Îi aruncă chiar o rămăşiţă din privirea de îndrăgostit.

— De ce tu, Glorianna? spuse el viclean. Pentru că tu eşti Mama Nebună a Rock-ului! Pentru că în acest, ah, trup matur, bate încă inima unei regine a rock-ului. Vocea ta e terminată, ţi-ai scris întotdeauna cu greutate textele, nu ştii să lucrezi la VoxBox sau la orga de imagini, dar ţi-a rămas exact ceea ce ajunge că să completăm ecuaţia – sufletul – fără de care, aşa cum spui, niciun disc nu poate fi cu adevărat rock and roll.

— Ce rahat! spuse Glorianna dispreţuitor. Se aşeză totuşi şi mai aspiră gratis nişte praf, în timp ce Billy continuă s-o ispitească.

— Luând-o aşa, Glorianna, dacă m-aş fi oferit să te las să-ţi iei o trupă, nişte compozitori şi un solist vocal cu virtuozitate tehnică, şi să încerci să-i transformi în „Beatles” sau „Rolling Stones”, pe banii noştri, mi-ai fi fost recunoscătoare chiar dacă nu ţi-aş fi dat 12 miare pe lună; poţi să negi asta?

Înainte ca ea să poată răspunde, Billy priză o nouă grămăjoară şi continuă:

— Deci, care-i diferenţa? Cum se spune, nu e cântărețul, e cântecul; perfect, deci un disc are nevoie de suflet ca să obţină aur; atunci, dacă obţine aur şi e rock adevărat, care-i diferenţa între un solist real şi o piesă robotizată, când o asculţi pe un deck? Oricum ai lua-o, orice vezi sau auzi nu e

de fapt decât un playback digital.

— Chiar dacă ar fi posibil, chiar dacă aş putea s-o fac de-adevăratelea, ar fi o tâmpenie, Billy – spuse ea sincer.

— Te-ar deranja să-mi explici de ce? zise Billy infatuat.

— Pentru că... pentru că... - lăsă mâinile să-i cadă – pentru că nu poţi face muzică adevărată fără măcar un muzician adevărat! Doamne, Billy!

— Asta-i clar! aprobă Billy Beldock. Dar nu-ţi dai seama, ăsta eşti tu!

— Eu? Eu nu scriu versuri, nu scriu muzică, nu ştiu să cânt la nimic, şi vocea mea e terminată! Nu mai pot face muzică deloc, ce dracu!

— Dar nu ţi-ar plăcea?

— Să-mi placă CE?

— Dacă pe Mucho Muchacho sau pe Velvet Cat i-am creat numai din cipuri, programe, bancă de date, de ce n-am face acelaşi lucru şi cu TINE, Glorianna? gânguri Billy. Închipuie-ţi, revenirea ta robotizată, un cyborg de şaizeci şi trei de ani! Ţi-am putea lua vocea aia spartă, s-o băgăm prin vocodere, care o vor face mai bună decât în tinereţe, mai bună ca atunci când nu erai destul de bună ca să-ţi faci o carieră adevărată măcar ca artist de studio. Am putea face înregistrări video în care ai fi cum erai în anii ‘60, tânără şi frumoasă şi strălucitoare pentru totdeauna! Dă-ţi toată silinţa şi agregatele noastre vrăjite te vor transforma într-un superstar. N-ar fi *asta* rock adevărat, viu?

— O, băga-mi-aş... şopti moale Glorianna. Chiar ai putea face asta de-adevăratelea?

Preşedintele lui „Muzik, Inc.” râse viclean.

— Scoţi din micuţii mei roboţi o A.P., care trage scurt două discuri de aur la rând şi următorul e-al tău!

Glorianna priză o grămăjoară în nara stângă.

— Trebuie cumva să semnez un contract cu sângele meu? întrebă ea şi mai luă o grămăjoară în dreapta.

— Să înţeleg că ţi-am făcut o ofertă pe care n-o poţi refuza? zise Billy Beldock.

Mintea Gloriannei mergea acum cu o sută la oră. Sigur, dând lui „Muzik, Inc.” ceea ce voia, ar fi fost o trădare a credinţei ei. Cu toate astea, simţea un vechi spirit străbătând-o, ca muzica unei epoci minunate şi măreţe, aşteptând să renască prin trupul ei fragil, secătuit de ani, şi prin circuitele robotizate.

Pentru că dacă prin cine ştie ce miracol ar fi izbutit, dacă ar fi putut duce la bun sfârşit târgul cu puterea corporaţiei, atunci de ce nemernicii n-ar fi mers mai departe decât era prevăzut? Ar crea-o pe acea Glorianna O’Toole care nu exista decât în adâncul sufletului ei.

Timp de patruzeci de ani şi mai bine, marele ei vis a fost să devină, măcar pentru o singură oră minunată, marea voce a acelui spirit care acum dispăruse din lume. Şi dacă îi era dat să devină acum, târziu, cu ajutorul maşinăriilor inamicului, regina rock and roll-ului, atunci de ce să nu renască şi rock-ul adevărat, ba, mai mult, răzbunându-se pe puterea care l-ar fi ajutat! Pentru că rock-ul adevărat era muzica aia care îi deranja pe ăştia… Şi numai pentru şansa de a face această mare faptă, acum, atât de aproape de capătul drumului ei, ar fi semnat fără ezitare pactul cu Satana.

— Billy, dragostea mea, îi spuse ea preşedintelui corporaţiei „Muzik, Inc.”, aproape veselă, nici nu-ţi dai seama ce ofertă mi-ai făcut!

PACO MONACO, MUCHO MUCHACHO

NADA[1], OMULE, ZERO! Paco Monaco nu izbutise nimic în ultimele opt zile – nu dinero[2], nu vreo chocha[3], nu bobină, iar acum soarele de octombrie dispăruse pe cerul gri ca o cremene peste Strada 14, şi Paco era La Hora Frontera[4] a unei alte zile irosite.

„Eşti prea bătrân pentru rahatul ăsta, muchacho[5]", îşi spuse încă o dată Paco. Aşa era Ora de Graniţă. Ura amurgul ăsta, între zi şi noapte, îl simţea în oase, în timp ce gordos[6]

făceau pe ei de frică…

Luminile de la ferestrele blocurilor din Stuyvesant Town, partea de nord a străzii, se aprindeau una câte una, ca şi cum o hoardă de funcţionari s-ar fi strecurat rapid pe lângă el, undeva, către siguranţa găurilor lor de noapte.

Gărzile păzind poarta deschisă, prevăzută cu sârmă ghimpată electrificată, patrulau în mici cercuri obsedante, strângând mitralierele „Uzi" şi, brusc, lămpile cu vapori de mercur se aprinseră, împrăştiind pe asfaltul spart o lumină crudă, bleu, ca la televizor.

Fără să-şi dea seama, Paco se trezi sărind brusc peste rigolă, în întunericul străzii, ca un gândac dispărând în umbră după ce se aprinde lumina în bucătărie.

Rămase acolo, cu o sacoşă goală, în întunericul intrării unei clădiri arse, privind dincolo de „Limită", la vechile case din cărămidă şi se înjură singur pentru meschinăria dorinţelor sale.

Pentru că era încă bântuit de amintirile unei copilării

---

1 Nimic (sp.)

2 Bani (sp.)

3 Gagică (sp.)

4 Ora de graniţă (sp.)

5 Băiete (sp.)

6 Graşi, îmbuibaţi (sp.)

nebuloase, cu o viaţă scursă între pereţii unei construcţii nu mult diferită de asta, în capătul Bulevardului D, unde el, şi maică-sa, şi cele două surori, şi doi unchi tineri, locuiau într-un apartament cu două camere al abuelos[1]. Amintiri ale iernilor încălzite de aburi fierbinţi, ale verilor duhnind a sudoare, ale mirosurilor râncede de gătit, zgomotele W.C.-ului şi ţipetele şi grohăiturile futaiurilor.

În acele zile, de mult uitate, se mânca bine: inimioare de pui cu orez picant, cartofi prăjiţi, ouă, Coca-Cola, pâine, brânză şi din când în când chiar îngheţată.

„Hijito[2], ce-a fost bun s-a dus!” îi spunea întruna maică-sa, după ce bunicul Gutiérez îşi pierduse slujba de la un atelier de confecţii şi bunăstarea s-a redus la o raţie zilnică de mâncare proastă[3]. Maică-sa venea acasă clătinându-se, duhnind a vin şi a spermă, şi se aciuia în orice gaură se nimerea, după o lungă noapte de curvăsăreală.

Şi într-o dimineaţă, avea el vreo paişpe ani, ea nu s-a mai întors, moartă în urma unei supradoze de drog, lovită, quien sabe[4], înjunghiată într-o fundătură, pe urmă, uite-l, şapte ani mai târziu, dorindu-şi să ajungă asemenea unui îmbuibat alb, palid, cu o slujbă de rahat, împingând vreun cuier într-un atelier de confecţii sau frecând podeaua la „Macy’s”[5], să împartă cu alţi trei vreun nenorocit de apartament cu două dormitoare în clădirile astea, şi cu o momacita[6] grasă pe care era prea obosit s-o mai reguleze…

— La dracu, omule, ai nevoie de bobină – mormăi el cu voce tare, răsucindu-se pe călcâie, lovind un pahar gol de Coke ca să-şi verse mânia, şi o luă spre vest, de-a lungul părţii întunecoase de pe Strada 14.

---

1 Bunici (sp.)

2 Pui, fiu (sp.)

3 În original “KIBBLE”, cuvânt argotic, de provenienţă necunoscută, însemnând mâncare pentru câini.

4 Cine ştie (sp.)

5 Macy's, local mediu american.

6 Fătucă (sp.)

Dar chestia e că pentru bobină trebuie parale, iar el nu fusese prin centru de opt zile, şi doar în două feluri putea face rost.

Putea s-o ia spre West Street sau spre un alt loc şi mai rău şi să-şi vândă pula sau curul vreunui maricón[1] bătrân şi scârbos, da' asta n-o mai putea face de pe când împlinise şaişpe ani, sau putea s-o ia „După Colţ”, în speranţa că prinde vreun îmbuibat prea beat ca să-şi mai dea seama c-a trecut de „Limită”.

Exact asta făcuse în ultimele opt zile, dar mai mult în sus, pentru că spre centru, „Limita” între sombre[2] şi sol[3] era clar trasată de copoi, şi îmbuibaţii mişunau în hoarde ca gândacii, pentru siguranţă, şi după fiecare Colţ pândeau mici bande de golani cu o atitudine foarte malo[4] faţă de solos[5] care se aventurau în teritoriul lor.

Verdad[6]

, de la nouă la cinci, umflaţii controlau Ciudad Trabajo[7], lumea clădirilor înalte cu geamuri strălucitoare, a fabricilor dărăpănate, supravegheate de paznici cu ochii-n patru, iar noaptea, fireşte, locul era gol din cauza fricii de jaf.

Când apunea soarele, scorţoşii se retrăgeau în taxiuri şi limuzine către Zone – Upper West, Sutton, Lincoln Center, Park Plaza, Soho, Beca, acolo unde erau marile case ale oraşului, palate strălucitoare, restaurante de lux, proiectoare luminând clădiri, şi armate întregi de paznici cu permis să-ţi zboare creierii, numai dacă-ţi zăreau faţa ceva mai colorată…

Iar ceilalţi, milioanele de asudaţi, se înghesuiau în

---

1 Poponar (sp.)

2 Umbră (sp.)

3 Soare (lumină) (sp.)

4 Rea (sp.)

5 Singuratici (sp.)

6 Într-adevăr (sp.)

7 Oraşul Muncii (sp.)

metrou pentru a ajunge la casele lor în comun. Paco simţea şi acum în tălpi huruitul metroului şi, o, da, era tentat să se gândească la toţi căcănarii ăia plini de bani trecând pe sub el, în subteran!

Dar nimeni dintre cei obişnuiţi să supravieţuiască în New York măcar zece minute nu era atât de nebun să şparlească în El Sub[1]

. Dacă copoii din subteran nu-ţi frângeau oasele – sau nu-ţi scriau vreun pomelnic de amenzi când erau ceva mai blânzi – în schimb cincizeci şi şapte de supraveghetori abia aşteptau să te facă strecurătoare... Până şi golanii te-ar fi ciopârțit ca pe cartofi prăjiţi, şi oricum n-ai fi câștigat vreun concurs de popularitate căcându-te acolo unde ei dorm.

Între Haloween[2] şi Paşti, un milion de golani ar fi murit îngheţaţi dacă municipalitatea ar fi curăţat Metroul noaptea, pompând gaze lacrimogene, ceea ce şi făcea din când în când, mai ales atunci când ameninţa să devină un câmp de bătălie pentru cei care călătoresc spre Oraşul Muncii. Fiecare golan ştia că scorţoşii doreau fierbinte să vadă vreun milion de cadavre de-ale lor în zloata iernii cenuşii, mai înainte ca ei să apuce să se ferească.

Soarele aproape coborâse când Paco dădu colţul dintre Strada 14 şi Avenue A şi, cum se întâmplă de obicei, frica începea să-i dispară pe măsură ce Ora de Graniţă devenea Noche Nuestra[3]

. Pentru că pe cât ziua aparţinea îmbuibaţilor şi scorţoşilor, cu programul lor de la nouă la cinci, cu banii lor, cu paznicii lor, pe atât noaptea aparţinea oamenilor întunericului, cel puţin aici, După Colţ, între Soho şi Tompkins Square Park.

Parcul era o oază de iarbă şi crengi, frumos luminat de globurile aurite ale unor false felinare antice şi patrulat de paznici în civil. Erau case frumoase de-a lungul străzii lor şi

---

1 Metrou (de la: El Subterráneo) (sp.)

2 Ajunul zilei tuturor sfinţilor (31 octombrie).

3 Noaptea Noastră (sp.)

apartamente de lux de-a lungul bulevardelor A şi 6. Mai departe, spre vest, în sus şi în jos pe First şi Second Avenue, era zona comercială a străzii principale din Soho, spre East Village, ticsită cu baruri, restaurante, galerii, boutique-uri şi bodegi cu specialităţi.

Strălucirea se întindea spre est, de la parcul Tompkins peste St. Marks şi Strada 6, dar jumătate din teritoriul mărginit de Second Avenue şi Avenue C, de Strada 19 şi Houston, rămăsese în stânga Colţului, pe partea întunecată a străzii.

Numai că îmbuibaţii şi scorţoşii care locuiau în acest teritoriu erau nişte nemernici cărora, de fapt, le plăcea vecinătatea umbrei; pervertiţi şi drogaţi, snobi şi consumatori de bobină, care juisau când treceau prin întuneric, când simţeau fluxul de adrenalină în trup, ştiind ce pericole pândesc în întuneric, făcându-şi rost cu uşurinţă de bobină şi curve, la numai o aruncătură de băţ de uşile lor blindate.

Nu voiau niciun copoi aici, oh, nu, băiete, deşi aveau destui bani să-i ungă, iar paznicii pe care-i angajau erau şi ei consumatori de droguri şi de bobină, uneori chiar golani cu pretenţii şi, în plus, aceştia traficau bobină şi drog şi curve. Te lăsau să baţi străzile, atâta timp cât nu arătai că vrei să şparleşti sau să vinzi în Zona lor. În Tompkins Square Park era o piaţă a-ntâia, unde îmbuibaţii şi scorţoşii se ciocneau de tine, un pui de căţea, şi făceau rost de drog ieftin şi de bobină la suprapreţ, exact atât cât să nu-şi prăjească de tot creierii.

Paco îi trata pe încornoraţii ăştia cu dispreţ şi invidie, deşi visul lui de a se conecta la bobină şi de a hoinări pe aceleaşi străzi îl punea la un loc cu ei.

Conectat la bobină, cu sexul tare şi fierbinte ca o lamelă electronică, cu fiecare muşchi ai corpului încordat şi vibrând ca oţelul, şi cu un disc a-ntâia al lui Mucho Muchacho răsunându-i în urechi, şi Mucho însuşi privind şi dansând şi cântând după pofta inimii, ah, nu mai este Hernan Gutierez,

fiul amărât al căţelei de mă-sa, ci Paco Monaco, bărbatul puternic, în stare mai mult ca oricând să futǎ lumea îmbuibaţilor exact în curul ei alb!

Deci aici, aici După Colţ; lângă reclamele de căcat ale lumii lui „uită-te, da' nu pune mâna”, lângă curvele în blugii lor de piele argintie, dând din cur, cu năsucurile în vânt, lângă poponarii fanaţi cu buzunarele pline de bani şi cu pantalonii plini de coaie zbârcite; Paco îşi simţea muşchii încordaţi, pula proeminentă sub fermoarul pantalonilor murdari, mintea clătită la şcoala străzii spunându-i că o singură mişcare greşită, un singur pas greşit După Colţ, şi oricare din creaturile alea care ar fi ajuns în partea întunecată a străzii, ar fi dat peste ceea ce căutau, peste Paco Monaco, adevăratul bărbat.

Ţopăind acum ca un stăpân, aruncând rânjete provocatoare bărbaţilor şi săruturi sonore nevestelor, fiind total ignorat, Paco o luă spre vest, dinspre aglomerata Avenue A spre Strada 9, spre o zonă întunecoasă şi strâmtă de locuinţe ieftine de doi bani, renovate, cu magazine puţine, dar cu multe lăzi de gunoi la demisol. Văzând că zona era pentru moment pustie, se strecură în cea mai apropiată nişă şi se aşeză pe vine, cu spatele lipit de o ladă de gunoi, cu ochii la nivelul trotuarului. Aştepta, stând la pândă.

Clădirile de aici fuseseră în cea mai mare parte transformate într-un fel de apartamente în comun, locuite de tineri veniţi să muncească, din Cleveland sau Long Island, care doreau să-şi economisească mai mult de două treimi din salariu, înghesuindu-se câte trei-patru într-o cameră de doi, numai pentru a se afla acolo unde era clocotul vieţii.

Asta însemna, în primul rând, că cei din această clădire nu-şi puteau permite să-şi angajeze propriii paznici, şi în al doilea rând că, uneori, veneau acasă clătinându-se, singuri, îmbuibaţi din vreun bar de pe First sau Second, după ce şi-o trăseseră cu fetiţele.

Lui Paco i se părea că stă pe vine de ore întregi acolo, în întuneric, lângă trotuar, pe măsură ce îmbuibaţii în grupuri de trei, patru, cinci, sporovăind între ei, intrând în clădirile de vizavi, pasându-şi câte o ţigară cu marijuana, prizând praf din recipiente, prea departe de el, neobservându-l pe cel ce stătea ghemuit, aşteptând nerăbdător să se năpustească de undeva, de sub picioarele lor.

Gleznele îi amorţeau, începea să-şi piardă răbdarea, şi tocmai se gândea să renunţe şi să încerce în altă parte, când zgomotul unor paşi singuratici venind pe trotuar, exact către el, pe partea unde se afla, îl făcu să spere că avea să-i surâdă norocul.

Se ridică, dezmorţindu-şi picioarele, şi văzu prada apropiindu-se. Arăta bine!

Un fante în blugi eleganţi de piele, cu cizme cu pinteni, un sacou de olandă albă, cu păr negru, lung, ondulat, cu trupul zvelt, cam pe la 1,85, deci cu vreo şapte centimetri mai înalt ca Paco. Cu toate că din unghiul lui nu-i distingea faţa, vedea cum merge cam nesigur pe picioare, părea cam luat de ape.

„Doamne-ajută!” gândi Paco, când cizmele viitoarei victime îi ajunseră la nivelul ochilor. „E-al meu poponaru’ ăsta!”

Încă ghemuit în întuneric, Paco merse în vârful picioarelor în faţa lăzii de gunoi şi-l înhăţă de ambele glezne. Înainte ca nenorocitul să aibă timp să ţipe, Paco sări cu toată forţa, îl împinse în întuneric, îl întoarse, îl izbi în rinichi, îl prinse de braţul stâng, îl trânti, apăsându-i cu genunchiul pe piept, lovindu-l în coaie cu celălalt genunchi. Îl strânse cu stânga de gât, apăsându-l pe mărul lui Adam, sugrumându-l şi ridică pumnul drept spre faţa victimei.

— Un piuit doar, nenorocitule, şi-ţi sparg faţa asta de bulangiu! mârâi, apăsându-i genunchiul pe coaie pentru a-şi întări spusele.

— Ce… ce se-ntâmplă?

Paco privi spre faţa cu ochi holbaţi ai victimei îngrozite.

Şi în locul unei feţe palide de îmbuibat, văzu un tip cu pielea brună, cu ochi negri, cam de-o vârstă cu el, cu o mustaţă subţire şi cu o bărbiţă rară de adolescent.

Împietri pentru o clipă când văzu propria sa imagine tulburătoare, ca-ntr-o oglindă, aşa cum se visa, purtând un costum de o mie de dolari şi dându-se mare cu gagicile bogate din barurile de lux de pe Second Avenue. Îl ura din rărunchi pe acest fante negrotei.

În acelaşi timp îl invidia pe nenorocit cu o pasiune bolnavă şi, ceea ce era şi mai grav, îşi dădea seama de asta. Se simţea ruşinat şi nu înţelegea de ce.

— Banii tăi, găozarule. Ce pula mea crezi că vreau, să te fut în cur? îi spuse el printre dinţi.

— Hei. Amigo[1]...

— Nu-mi zi mie prieten, pârţar nenorocit! spuse Paco, apăsându-i şi mai tare gâtul, cu o furie nestăpânită. Dă banii, sau îţi rup pula. Pui de curvă!

Un schimb de priviri între ei: mândrie rănită şi dispreţ superior dincolo de frica reală din ochii victimei, vinovăţie în ochii lui Paco. Apoi, fără să-şi ia ochii de la el, cu aceeaşi privire acuzatoare, puiul de curvă scormoni în buzunare şi scoase portofelul. Paco îl înşfacă cu mâna liberă şi scoase la iveală un teanc subţire de bancnote.

— Asta-i tot, omule? se plânse el.

— Nu sunt un om bogat, frate. Te rog, lasă-mi cărţile de credit, nu le poţi folosi, şi-o să-mi fie greu să-l conving pe şefu' că nu-i trag vreo ţeapă. Ştii cum e, prietene!

Paco slăbi strânsoarea.

— Nu vreau rahaturile tale de cărţi de credit! spuse Paco aruncând portofelul cât mai departe, acolo unde idiotul ăsta de negrotei avea să-l caute mult şi bine.

— Să stai dracu' aici până dau colţul... E mai sănătos pentru tine!

Apoi sări în picioare, îl izbi de trotuar, o luă la fugă fără să se uite înapoi şi nu se opri să numere banii până când nu

1 Prieten (sp.)

dădu colţul lui Avenue A. Traversă, se pierdu în forfota străzii; încă un golan anonim pe care niciun îmbuibat nu-l învrednicea măcar cu o privire.

Abia atunci îşi numără prada şi înnebuni.

Una de douăzeci, una de zece şi două de cinci! Căcat!

Sărăntocul ăla cu cizmele lui de 300 de dolari şi portofelul cu cărţi de credit avea doar 40 de dolari cash prin buzunare! Nu-i de mirare că puiul de curvă era îngrijorat de cărţile de credit! Nu-i de mirare că i-a dat atât de uşor banii!

„Eşti prea bătrân pentru rahatul ăsta, băiete!” gândi Paco cu voce tare când o pereche de îmbuibaţi care trecu pe lângă el îl ocoli, privind în altă parte.

În mintea lui revolta asta avea un sens care-i scăpa, iar rezultatul meschin al prăzii îl îndârjea şi mai mult, lovindu-l în mândria lui de om al străzii. Într-un fel, se simţea ca un gândac pe o grămadă de rahat, deşi în acelaşi timp simţise în adâncul inimii o superioritate plină de dispreţ faţă de toţi negroteii lumii. Şi ceea ce era mai rău, se simţea profund ruşinat, nu ştia exact de ce, iar sentimentul de scârbă faţă de sine îl umplea de o ură neîmblânzită pentru un duşman inexistent de fapt…

Paco se holbă cu buzele strânse la teancul de bancnote dintre degete, şi-l scutură dispreţuitor, ca şi cum ar fi fost plin de muci vechi. Pentru o clipă îl bătu gândul să arunce banii.

Dar şocul brusc al unui asemenea gând idiot îl aduse la realitate. Opt zile fără nimic, şi pe urmă dai peste un nenorocit la fel ca tine, fără o leţcaie! „Poţi să-ţi dai şuturi în cur singur, muchacho”, îşi spuse, „da’ asta nu înseamnă că trebuie s-arunci banii care ţi-ar ajunge pentru o juma’ de oră de bobină!”

„La dracu, omule, ai mai trecut prin aşa ceva şi-nainte, iar de data asta ai ce-ţi trebuie ca să-ţi oferi o porţie. la partea frumoasă, hombre[1], ai luat destui bani de la pârţar

1 Om (sp.)

ca să te conectezi la bobină şi să te simţi ca Mucho Muchacho!”

Dojo era în uşă la „Slimy Mary’s” când sosi Paco, şi nu păru încântat să-l vadă:

— Parcă ţi-am mai spus că nu vreau să-ţi văd mutra, până când nu te joci de-a clientul care mai şi plăteşte, amice, spuse Dojo în loc de salut, încrucişându-şi braţele pe pieptul enorm şi barând uşa cu corpul lui cât un tanc. Ai de gând să mai faci înăuntru şi altceva decât să cauţi vreo pizdă pe gratis?

Paco îl plăcea pe Dojo, în ciuda faptului că namila asta de negru îl trata, în general, ca pe un gândac. Ştia că nu e ceva personal.

Dojo se purta cam cu toţi la fel, potrivit cu poziţia lui şi cu importanţa rolului lui de jefe[1] al unui local, unde manglitori, caftangii, carnea străzii şi capete arse de bobină veneau să facă rost de gagici, poponari şi drog. Trebuia să fii un tip cu adevărat dur, ca să stai la intrare la „Slimy Mary’s”.

— O să mă cuplez la bobină, Dojo – zise Paco mândru, scoţând banii din buzunar şi fluturându-i pe sub nasul gorilei. Ai aici destui pentru o juma’ de oră de bobină!

— Da’ ce-ai făcut, ai supt pula vreunui pârţar mai ieftin? spuse Dojo rânjind, cu o atitudine degajată.

— Nu, tot ce-am avut de făcut a fost să-l las pe un negrotei de două parale să mi-o sugă el mie – răspunse Paco, arătând între picioare şi privindu-l chiorâş.

Dojo râse.

— Trebuie să recunosc că ai coaie, băiete. Păcat însă că sunt puse acolo unde ar trebui să fie creierul.

Se dădu la o parte, clătinând din cap:

— Dă-i drumul înăuntru şi prăjeşte-ţi şi ce ţi-a mai rămas, cu rahatul ăla de bobină.

Cu toate că-şi trăgea bani destui de pe urma bobinei,

1 Şef (sp.)

Dojo dispreţuia chestia ca atare. Pentru el, nimic altceva decât cocaina clasică sau praful; asta era ciudăţenia lui.

Când Paco trecu pe lângă el, Dojo îl prinse de cot, îl trase aproape şi-i spuse pe un ton confidenţial:

— Ţi-ar plăcea o chestie mai specială cu ceva vrăjitorie a-ntâia?

— Vrăjitorie a-ntâia? Care-i treaba?

— Ei bine, tocmai asta e, fiule, că nimeni de-aici n-a văzut până acum CASCA, e ultimul răcnet de la „Silicon City”[1], se spune că-i făcută de aceiaşi tipi care scot cutiile alea roşii pe care piraţii video le folosesc ca să preia transmisiile prin sateliţi. Asta e ca şi cum bobina, plus rahatul ăsta, te fac de parcă ţi-ai băga pula într-un fasung.

Paco îl privi neîncrezător.

— Tu-mi vorbeşti despre o chestie de căcat, din afară de oraş, pe care n-a mai încercat-o nimeni până acum, scârbă! Ceva care m-ar transforma în prăjeală.

Dojo îl privi fix.

— Nu eşti aşa de prost pe cât pari, bă! De asta şi vreau să te las juma’ de oră la CASCA, cu aceiaşi 30 de dolari ca pentru o juma’ de oră la bobină. De azi în două săptămâni, preţurile se triplează.

— Dacă nu cumva o fi tot vreo tâmpenie care-ţi arde creierii şi nu găseşti clienţi.

Dojo ridică din umeri.

— Dacă n-ai curaj să încerci…

— Cine se ocupă de Cască? se hotărî Paco.

— Monkey Girl. Spune-i că te-a trimis Dojo.

„Slimy Mary’s” ocupa subsolul a ceea ce părea a fi o clădire demult renovată, pe Strada 3 în josul lui Avenue D. Umbla vorba că Dojo şi amicii săi aveau „vrăjitori” de bobină captivi, acolo sus, în întuneric, în spatele ferestrelor

---

1 Oraşul Siliciului. Denumire data, ca un fel de poreclă, regiunii Silicon Valley, unde s-a dezvoltat industria producătoare de cipuri şi electronica avansată. N.T.

bătute în scânduri, conectaţi în permanenţă la produsul lor, şi fabricând întruna marfă numai pentru a-şi asigura porţia zilnică de drog.

Acolo sus, cei cu creierii arşi o luau razna, băiete, şi cine era prea curios o putea sfârşi la fel.

Localul era o oază pe placul golanilor, ca multe altele, înghesuite în subsoluri, sub clădiri în ruină, fără a fi vizibile din stradă, şi obţinând marfă de la indivizi pe care copoii erau mânjiţi să nu-i bage în seamă.

Coborând câteva trepte metalice, se trezi deodată în altă lume, acolo unde se simţea cel mai în largul lui.

Numai ringul de dans era luminat difuz, cu becuri roşii, albe şi albastre, sclipind când şi când din tavanul acoperit cu folie de aluminiu, într-o desfăşurare haotică. Pe trei părţi ringul era împrejmuit de o zonă întunecată, cu saltele vechi şi murdare, lăzi goale, sofale şchioape cu tapiţeria jerpelită, unde era tolănită clientela – conectată, excitată, agitându-se, drogându-se. Zidurile pivniţei imense erau undeva acolo, în întunericul mucegăit, departe de lumină, acolo unde se consumau futaiul şi tranzacţiile, acolo unde cei care nu suportau lumina împărţeau umbrele cu gândacii şi cu şobolanii.

La ora aia erau vreo duzină de inşi pe ring, dansând după muzica lor proprie, dar mişcându-se cu toţii în ritmul discului max metal al lui Lady Leather, proiectat pe ecranul din spatele lor:

Mănâncă marele meu bici
Bagă-ţi-l în gaură
Suge-mi sufletul de piele
Biciul! Biciul!
Drogaţi-vă cu biciul!

Sus pe ecran, Lady Leather, purtând cizme cu pinteni şi un costum de piele strâns pe trup, de la gât până la genunchi, lovea ritmic cu cele două bice lungi, mârâind, scuipând şi călcând, ca un soldat dement, pe un covor de trupuri roz, contorsionate, în timp ce pe fundal un prim plan

imens al feţei ei rostea versurile ca într-un extaz fericit al unui orgasm fără de sfârşit.

Paco nu înţelegea de ce trebuie să plăteşti ca să ţi se pună prostia asta şi, de fapt, după cum băgă de seamă, nimeni nu plătise; deck-ul lui Lizardo nu funcţiona, pe ecran era rahatul obişnuit difuzat de „MUZIK”, cu care Lizardo chinuia lumea când nu avea clienţi plătitori.

Paco ar fi vrut să-l audă pe Mucho Muchacho, dar costa zece dolari să-l rogi pe Lizardo să-ţi pună discul, aşa că mai bine îi păstra pentru mai târziu, întrucât dacă-şi cumpăra juma’ de oră de bobină i-ar mai fi rămas bani destui pentru un Mucho de cinci minute.

Aşa că se retrase în zona întunecată, până când ochii i se obişnuiră cu întunericul şi o reperă pe Monkey Girl stând pe vine, pe o saltea.

Monkey Girl purta un tricou IBM şi o fustă informă din pânză, mâzgălită la întâmplare. Părul era un şomoiog negru, jegos şi unsuros. Faţa scheletică, ridată, cu pielea uscată, era împodobită cu un rictus continuu de fericire pe buzele crăpate, şi ochii ca de maimuţă se holbau prin tine, din orbite adânci şi negre.

Purta o coroană de sârmă, o cască brută din fire de oţel. Un cablu de alimentare lung ducea către, o priză ascunsă undeva în perete, pornind din transformatorul de pe creştetul ei.

În clipa asta viziunea lui Monkey Girl era Blue Max. Electrozi de contact, pompau în creier unde „alfa” amplificate, şi acum era toată băgată în ritm. Nu rezistai prea mult conectat la Blue Max, dar nimeni nu putea spune că după aia nu erai fericit.

— M-a trimis Dojo – zise Paco, lăsându-se pe vine în faţa ei. Mi-a făcut târgul cu casca. Treizeci pentru o juma’ de oră.

— Vreau să bag şi eu CASCA… îl îngână Monkey Girl jucăuşă, fixându-şi ochii ei mari, negri, asupra lui, dar dându-i senzaţia că vedea cu totul altceva. Se aplecă şi

scoase de sub saltea o bobină cum nu mai văzuse Paco niciodată.

O pânză de păianjen, din fire metalice flexibile, foarte subţiri, ataşate la o cutie concavă de diametrul unei cutii de bere.

— Ce-i asta? întrebă el neîncrezător, când Monkey Girl întinse obiectul spre nasul lui Paco şi mâna cealaltă după bani. Unde dracu’ e cablul de alimentare? Ce-i rahatul ăsta?

Orice bobină normală, dacă lăsai treizeci de dolari pe juma’ de oră, trebuia s-o bagi într-o priză. Oricare altă bobină alimentată la baterii, pe care o încercase înainte, fusese un rahat. Orice consumator de bobină ştia că asemenea chestii erau pentru ageamii: pentru ei oricum nu conta, neavând habar ce înseamnă o viziune adevărată.

— Nu-ţi place Casca, dau banu’ napoi! mormăi Monkey Girl. Marfă ştiinţifică de-a gata, din Silicon City!

Bine, băiete, dacă aşa era târgul, nu era nimic de pierdut, n-auzise de nimeni să dea banu’ napoi, şi dacă Dojo voia să ofere această piesă nouă pe banii lui, trebuia să creadă cu adevărat că asta e marfă de calitate din Silicon City, nu căcaturi fabricate de nenorociţii de sus, ăia cu creierele arse.

Îi dădu cei treizeci de dolari şi luă obiectul ciudat. Scuturându-l, observă că plasa de sârmă se potrivea pe cap, luând forma exactă. Cutia avea un singur buton verde şi un lăcaş de baterii, lângă care mai era o cutie sigilată. Când îşi puse obiectul pe cap, nici nu simţi reţeaua de fire; tot ce simţea era cum fundul curbat al cutiei se potrivea perfect cu partea din spate a capului. Ceva începea să-l convingă că făcuse rost de o marfă de-adevăratelea.

Pentru început, ia să ascultăm Mucho Muchacho în locul acestui rahat pe care-l difuzează „MUZIK”. Se strecură, şerpuind printre dansatori, la masa dintr-o parte a ecranului, în spatele căreia stătea El Lizardo[1] rezemat în spatele instalaţiei deck, îngropat într-o grămadă

1 Şopârla (sp.)

dezordonată de videodiscuri împrăştiate în jurul lui.

El Lizardo era o moacă pământie cu o figură împietrită, în blugi negri de dril şi un tricou McDonald's pe care-l purta pe dos, având pictat un cap verde de tiranozaur, cu dinţii din bucăţi de lame vechi lipite direct pe tricou. Părul îi era adunat într-o creastă verde ca nişte solzi de dinozaur deasupra craniului ras. Nimeni nu-i văzuse vreodată ochii, în spatele ochelarilor negri cu oglindă reflectorizantă.

— Hei, Lizardo, de ce pui rahatul ăsta? întrebă Paco. Era salutul obişnuit adresat lui Lizardo.

„MUZIK" difuza acum o reclamă. Foxy Lady, o negresă într-un tricou vopsit şi sfâşiat, şi pantaloni de călărie alb imaculat, mişca din şolduri în faţa unui public imens care gemea ca şi cum ar fi avut orgasm colectiv, scandând „Noapte Sălbatică", în vreme ce titlul discului apărea în neon roz deasupra ei, iar o voce insinuantă şoptea abia auzit: „cumpără, cumpără, cumpără."

— Pentru că nătărăii ca tine sunt prea zgârciţi să pună banul jos, zise Lizardo cu vocea lui seacă. Era răspunsul lui obişnuit.

— Ce-ai zice tu de „Tu Madre También"[1]?

El Lizardo începu să scotocească printre discuri.

— Vreau şi eu, dacă tu vrei! zise, învrednicindu-l pe Paco cu un rânjet hidos când îi înşfăcă banii, buzele groase dezvelindu-i o gură plină de dinţi piliţi şi pictaţi în negru.

Paco traversa podeaua spre Zona întunecată, când El Lizardo puse „Tu Madre También" în deck-ul videodisc.

— Saludo, amigo[2] – şopti el în întuneric, când Mucho Muchacho explodă pe ecran într-un ritm fantastic de suflători şi tobe bătând puternic, urlând textul cu vocea amplificată a unei armate furioase:

Tu madre también,
Tu madre también

---

1 În funcţie de context, „Şi mă-ta la fel" sau „Şi pe mă-ta" (sp.)

2 Salut, prietene (sp.)

Tu madre también

Mucho Muchacho, dezbrăcat până la brâu, cu trupul zvelt al unui fanatic al artelor marţiale, cu torsul bronzat, uns cu ulei şi mâzgălit ici-colo cu funingine. Purta jeanşi albi, atât de strâmţi încât subliniau umflătura unui sex supraomenesc, şi o curea metalică. Era cu picioarele goale şi singura podoabă de nobleţe era claia imensă de păr, cu un şarpe roşu ieşind dintr-un fel de cască, tot din păr, tuns foarte scurt.

Sub acest culebra de machismo[1], imenşii ochi căprui ai lui Mucho Muchacho erau aproape angelici, dar nasul şi trăsăturile dăltuite ale feţei sale cafenii erau ale unui aztec nemilos, iar gura surâdea dispreţuitor în jurul dinţilor albi, perfecţi, pe măsură ce rostea versurile într-un ritm obsedant:

Somos cholos[2] *în noapte*
(*Tu madre también*)
Con color[3] *şi tu eşti alb*
(*Tu madre también*)
Aşa că sărută-mi bărbăţia
(*Tu madre también*)
Şi dă-mi-o pe soră-ta
(*Tu madre también*)
Mai bine spune-mi „Domnule”
(*Y tu madre también*).

Picioarele lui Paco dansau singure în întuneric, în ritmul tăios ca o lamă, oasele trupului vibrau la sunete subacustice, pe măsură ce se apleca uşor, ca un războinic la pândă. Sexul începu să-i palpite, şi tot rahatul lumii din jur părea că-i alunecă de pe piele, când Mucho Muchacho îi cânta muzică secretă a sufletului său.

Mucho dansa, cu bazinul împins în faţă, pe o vastă alee pe Fifth Avenue, în faţa Casei Albe, într-un restaurant

1 Şarpe al bărbăţiei (sp.)
2 Suntem metişi (sp.)
3 Coloraţi (sp.)

aglomerat, plin de bătrâni în smochinguri negre şi blonde superbe în rochii de seară, cu bijuterii, blănuri, într-un nesfârşit şir de blocuri, unde femei în costume gri de serviciu, strânse pe trupurile ţepene stau înşirate lângă consolele computerelor. În spatele lui defila o maree enormă de oameni la fel de zdrenţăroşi ca Paco, urlând odată cu corul puternic al vocilor multiplicate ale lui Mucho, în timp ce gagicile înnebuneau de excitaţie, rupându-şi hainele, legănându-şi sânii şi izbucnind într-un dans frenetic:

Nosotros somos gigantes[1]
(*Tu madre también*).
Cojones de elefantes[2]
(*Tu madre también*)
Deci toată lumea jos chiloţii
(*Y tu madre también*).

Când faţa lui Mucho apăru într-un prim-plan enorm, privindu-l direct în suflet, când două vocodere subsonice dublară versurile, iar ritmul şi chitara depăşeau, urlând, limita audibilului, mâna lui Paco apăsă pe butonul de pe cutia din ceafă.

La început nu apăru nicio viziune, nici măcar ţiuitul, obişnuit al curentului care-i trecea prin cap. Mucho Muchacho dansa acum o *stompada* în fruntea armatei de golani, mişcând în sus şi-n jos braţul drept, cu pumnul strâns, ca o pulsaţie a unui sex excitat, şi cânta mai insinuant, vocea trecând într-un mormăit lubric de felină:

Surorile şi mătuşile tale
(*Tu madre también*)
Gagici elegante
(*Tu madre también*)
Nu vor aventuri cu poponari
(*Tu madre también*).

Şi deodată Paco se simţi topit, ca într-un vis, afară din

---

1 Noi suntem uriaşi (sp.)
2 Coaie de elefanţi (sp.)

trup şi direct în ecran, ca şi cum Mucho Muchacho ieşise din ecran scoţându-şi trupul ca pe un costum de piele, pentru că acum Paco Monaco era Mucho Muchacho, care se trezi cu cântecul curgându-i pe buze, care-şi găsise forţa musculară, corpul bine hrănit cabrându-se şi fălindu-se în faţa unei gloate adoratoare de femei frumoase de toate vârstele, cu blănuri şi giuvaeruri şi mătăsuri, şi aruncându-i bani, dansând în juru-i, cu picioarele larg desfăcute.

Toate-şi doresc un bărbat adevărat
(*Tu madre también*)
Mucho Muchacho
(*Tu madre también*)
Deci mergeţi acolo şi-mbulziţi-vă
(*Tu madre también*).

Ştia că el e Paco Monaco, hijo de puta[1], trăind din raţia sărăcăcioasă de mâncare proastă dată de pomană la dispensar, adăpostindu-se prin metrouri sau clădiri în ruină, batjocorit de gagicile de pe străzi şi de poponarii lor îmbuibaţi, şi care nu futuse nimic de două săptămâni. Şi, la fel de sigur, era în acelaşi timp şi Mucho Muchacho, golanul isteţ, care avea toate gagicile din lume, care-l implorau în genunchi, excitate de dorinţă, cu coapsele asudate:

Luaţi muşchiul fermecat
(*Tu madre también*)
Luaţi-l cât puteţi
(*Tu madre también*)
De la un bărbat înfierbântat
(*Tu madre también*)
Să ţinem minte asta!
(*Y tu madre también*).

Revenise la acel Mucho Muchacho care se închipuia a fi dintotdeauna, ca şi cum orice piesă cu Mucho Muchacho auzită vreodată ar fi fost exact propria sa imagine tainică, vorbindu-i în somn. Şi acum se trezise în toată măreţia lui descătuşată.

---

1 Fiu de curvă (sp.)

Şi-o fi petrecut el viaţa scurmând într-o grămadă de rahat pentru a supravieţui, n-o fi el altceva decât o scursoare a străzii, o aşchie în ochii orbi ai patronilor încornoraţi din Oraşul Muncii, dar era în schimb sexul de pe calle[2] între picioarele curvelor lor de soţii, Şi tu mamă de asemeni!

Şi când se sfârşi discul, Paco era *încă* Mucho Muchacho, mişcându-se în luminile multicolore, cu graţie felină şi cu certitudinea clară că lumea nu era decât o gagică şi nu-i mai rămânea decât s-o fută.

Într-adevăr, grădina plăcerilor se amestecase pe ringul de dans de la „Slimy Mary’s”, dar cu o altă „Slimy Mary’s” şi cu un alt Paco, pentru că valurile pâlpâitoare de lumină multicoloră ieşeau din pielea lui, în faţa lui, mişcându-se în ritmul palpitant al sângelui din venele sale, era femeia din cele mai erotice vise ale lui.

Undeva, în închipuire, parc-o ştia de când lumea, cu picioarele şi talia zvelte, cu fundul unei alergătoare, cu sâni ca fructele de guava coapte, cu sfârcurile tari şi maronii ca nuca, împungând materialul transparent al rochiei albe, strânsă pe trup. Părul ei blond, lung, cădea peste etola de blană argintie, aruncată în jurul umerilor goi şi albi. Pe degete avea inele cu diamante şi gâtul ei lung era împodobit cu o duzină de lanţuri subţiri de aur. Ochii erau albaştri şi reci, trăgând aroganţa a o mie de ani de tranzacţii şi afaceri cu patronii impotenţi din Oraşul Muncii, dar limba şerpuitoare umezindu-i buzele roşii îi spunea că s-ar fi transformat imediat într-un animal înnebunit de sex, numai pentru el.

Se îndreptă spre ea în ritmul de junglă al unui afrometal difuzat de „MUZIK” dar asta nu mai conta, pentru că reintră în transă după câteva măsuri din „Tu Madre También”, şi nu mai era în „Slimy Mary’s”.

Parcă păşea într-o discotecă fantastică, undeva deasupra turnurilor din Oraşul Muncii, cu pereţii invizibili de sticlă

2 Stradă (sp.)

deschişi către o noapte înstelată şi către oraşul scânteietor, întins undeva, departe, sub picioarele lui. Bărbaţi în smochinguri negre şi blonde înalte îmbrăcate elegant alunecau într-o plictiseală languroasă în jurul ringului, după muzica la fel de plictisitoare a unei trupe de negri în haine de seară.

Numai că Mucho Muchacho se mişca după propria-i muzică, şi cum dansa *stompada*, patronii fremătau, se cocoşau şi parcă îmbătrâneau cu zece ani, tipi cu părul alb sau chelioşi, în timp ce femeile lor blonde şi reci începură să-şi mişte trupurile în ritmul lui PACO, începură să se contorsioneze, să se strâmbe, trimiţându-i bezele, băgându-şi mâinile între picioare, în pofta lor nebună pentru bărbăţia superumană a trupului său perfect.

Nu luă în seamă curvele miloage, dispreţuindu-le ca un lord, şi continuă să danseze ca o perfectă creatură din visele lui, cu bazinul împins înainte, cu sexul tare, gigantic, pulsând în pantalonii albi, strâmţi, devorat de priviri lacome.

— Tu! zise el apucându-şi coaiele şi privind-o ţintă. Vreau să te fut de să-ţi meargă fulgii!

Ochii ei bleu-cenuşii ca gheaţa clipiră, larg deschişi, de parcă nu credea în şansa ei fantastică.

— Pe mine? exclama ea. Pe MINE vrei să mă fuţi?

— Vrei pula mea enormă în pizda ta – îi spuse el calm, hipnotizând-o cu privirea nemiloasă a lui Mucho Muchacho. Vrei să ştii cum e să ai un bărbat adevărat care-ţi dă ceea ce ştii că-ţi trebuie!

— Cu adevărat pe mine vrei să mă fuţi? spuse ea dansând şi mai aproape de el, şerpuindu-şi pizda la câţiva centimetri de bazinul lui.

— Mai bine decât ai visat vreodată! îi spuse cu un rânjet de leu mândru.

— Ei bine, atunci hai s-o întindem de-aici, şi s-o facem înainte să te răzgândeşti! zise ea înhăţându-l de mână, luându-l de pe ring şi conducându-l într-un ascensor cu

oglinzi, într-o limuzină albă, lungă cât o stradă, într-un apartament imens, opulent, ale cărui camere aurite şi holuri erau ticsite de preţioasă mobilă veche, revărsând cufere cu giuvaeruri, globuri de argint burduşite cu drog, şi unde mese debordând de bani păreau să se-ntindă la infinit.

Într-un dormitor gigantic, cu tavanul acoperit de oglinzi fumurii, luminat de strălucirea unui şemineu, tapisat cu catifea roşie ca buzele, unde-şi smulse rochia albă, transformând-o în zdrenţe transparente, îl apucă de sex şi-l trânti pe un pat imens rotund, al cărui aşternut de satin auriu era încălzit de fierbinţeala sângelui aprins.

Paco îi ţintui încheieturile pe pernă şi pătrunse în ea cu o mişcare triumfătoare ce părea să nu se sfârşească vreodată, ca un berbece puternic, capabil să pătrundă în cele mai tainice adâncuri ale pizdei strânse a acelei „uită-te, da’ nu pune mâna”, care în cele din urmă îl lasă să intre.

Continuă şi continuă şi continuă, săptămâni, secole, mii de ani, şi era cumva şi acolo, pe tavan, privindu-se pe el de sus, văzând un Mucho Muchacho bronzat mişcându-se în ritmul lui „Tu Madre También”, călare pe curva blondă, undeva în centrul lumii.

Când ea gemu şi urlă într-un extaz violent, căzu goală alături de el, Paco plimbându-se pe Fifth Avenue în smochingul său negru, uitându-se la trupul lui perfect, stăpânind carnea albă şi palidă, aspira grămăjoare de praf de pe o oglindă de argint, şi i se părea că a devenit SEXUL LUMII, când creierul şi pula juisară într-o explozie simultană de turnuri de sticlă prăbuşindu-se asurzitor.

Şi continuă să zboare ca un elicopter privat prin canioanele aeriene, mult deasupra străzilor de rahat din Manhattan, planând liber ca o pasăre şi bogat ca un scorţos, ieşind din întuneric către soare, plimbându-se leneş în jurul turnului ascuţit al lui Chrysler Building, în poleiala aurie a după-amiezii…

— Unii oameni nu prea ştiu să se poarte.

Paco se trezi într-o pivniţă întunecată plină de miasme,

unde urla muzica max metal, unde figuri în penumbră se crăcănau pe grămezi de murdării, unde ceva se mişca pe podeaua nevăzută, şi unde el zăcea cu chiloţii în vine peste un trup moale, asudat şi mirosind acru.

— Ce căcat se…?

— Lasă căcatul, Paco, te-am aşteptat să variezi, nu? Chiar dacă asta înseamnă trei minute gratis…

Paco se uită chiorâş la Dojo, care stătea aplecat deasupra lui, strâmbând din buze, clătinându-şi dezaprobator capul şi ţinând plasa de sârmă moale a Căştii în mâna lui cărnoasă.

— Trebuie c-a fost o viziune ca lumea dacă ai călărit-o tu pe Miss Piggy, spuse Dojo. Mi s-au întors maţele pe dos!

Paco se rostogoli de pe trupul gras şi asudat, trăgându-şi în acelaşi timp chiloţii, sări în picioare, privind spre creatura blondă de vis pe care o futuse. Ceea ce văzu îi întoarse stomacul pe dos, bărbăţia i se încreţi de ruşine. Fata din cuibul de perne murdare avea rochia bleu zdrenţăroasă ridicată pe jumătate, dezvelind un pântec umflat, coapse imense cu carnea atârnândă şi sâni moi, fleşcăiţi. Părul ei era un halou negru şi slinos în jurul feţei grase şi pline de coşuri.

Îl privea cu adoraţie, cu nişte ochi de câine, cu pleoapele grele, zâmbindu-i extaziată, perfect satisfăcută.

— Mulţumesc! suspină ea. A fost minunat!

Paco se împletici către ieşire prin zona de penumbră din jurul ringului, printre pulsaţiile luminilor colorate, fragmentându-şi şirul gândurilor în confetti de curcubeu. Dojo îl ajunse din urmă în capul scărilor şi-l apucă de cot..

— Hei, omule, cum a fost viziunea? întrebă. Crezi că las eu un vierme ca tine să încerce o chestie de vrăjitorie ca asta numai pentru că eşti frumos? Ţinea Casca în faţa lui ca şi cum ar fi scuturat un teanc de bani. Vreau să ştiu dacă amatorii de bobină or să se bage şi în asta. Furnizorul meu vrea 300 pe bucată şi eu nu vreau să-mi bag mălaiul într-un rahat din care să pierd.

Prins în strânsoarea uşoară, dar fermă, a portarului, Paco îşi simţi minţile răvăşite revenindu-i la realitate, ca nişte fulgi topindu-se într-o baltă murdară din rigolă.

— Chestia e o vrăjitorie a-ntâia, Dojo. Te face să te simţi… te lasă… am fost… Dădu din mâini neputincios.

— Ei bine, omule, ai mai face-o o dată?

— Dac-aş mai face-o o dată? repetă visător Paco.

Îşi aminti de fata aia care zăcea acolo extaziată, în umbră, cu sperma lui în ea, şi îşi reaminti de femeia perfectă din visele lui erotice, pe aşternutul de satin auriu, îşi reaminti când el era Mucho Muchacho futând-o la nesfârşit pe regina Oraşului Muncii în dormitorul ei, şi cum se simţise zburând ca un elicopter, în chip de rege al oraşului…

— Cine ştie? spuse el absent.

Apoi, prefăcându-se brusc interesat:.

— Da' de ce nu'ncerci şi tu, Dojo, să vezi dacă eşti în stare s-o duci la capăt?

Dojo îi zâmbi atotştiutor.

— Ştii bine că nu mă bag în rahatul bobinei – zise el gânditor, învârtind Casca între degete. Dar uitându-mă la tine, am senzaţia c-am pus laba pe ceva a-ntâia!

Din nou afară, pe Strada 3, Paco se pomeni mergând spre sud printre întunecatele clădiri în ruină, spre Houston, întorcându-se apoi spre vest, către graniţa Soho-ului.

Dacă nu s-ar fi trezit din viziune, călare pe scroafa aia grasă, ar fi crezut că n-a fost decât un vis de bobină. Pentru că acum, când se gândea la asta, îşi dădea seama că visase scene şi fragmente ca astea ani de zile, pitit în vreo staţie de metrou sau în vreo gaură printre ruine. Oh, da, o ştiuse de-o viaţă pe curva aia aţâţătoare şi, în mod sigur, visase s-o fută de să-i meargă fulgii!

Ajungând în West Broadway, privind pofticios de-a lungul bulevardului luminat ca ziua, cu galerii, restaurante de lux, localuri fabuloase pentru scorţoşi, i se părea că se holbează

direct sub rochia reginei oraşului. Departe, între coapsele interzise ale Oraşului Gagicilor, vedea curve bogate plimbându-se pe West Broadway, păzite de poftele lui Mucho Muchacho de către patroni albi, palizi, şi de paznici înarmaţi cu „Uzi”. Acolo sus, spre orizont, strălucea cheia tuturor posibilităţilor.

„Era să-ţi pierzi minţile, muchacho!” îşi zise Paco. „Nu-i decât o chestie de bobină.”

Şi aici, în întuneric, exact După Colţ, văzând oraşul visurilor, Paco ştia că va face orice să se întoarcă acolo.

VISE ELECTRICE

LUNI DIMINEAŢĂ, parcându-şi Cadillac-ul său „Samurai” în garajul „Uzinei de Muzică”, Bobby Rubin era într-o bună dispoziţie debordantă. Nu numai că sâmbătă noaptea reuşise să se insinueze la un superb party, în Bel Air, dar azi, în sfârşit, i se oferea şansa de a le arăta idioţilor de sus ceea ce poate face cu adevărat, numai dacă l-ar lăsa.

Ajunsese la party-ul lui Davy Stone, întâlnindu-se accidental cu managerul acestuia, Marty Beckman, când ieşise din biroul lui Billy Beldock, după ce primise vestea cea bună chiar de la preşedintele lui „Muzik, Inc.”.

Bobby lucrase la unul din discurile lui Stone cu câţiva ani în urmă, disc care trăsese la aur, iar Beckman, după ce-l văzuse ieşind dintr-o seance[1] privată cu însuşi Beldock, catadicsise să-şi amintească de el.

— Bobby… îîî…

— Rubin.

— Exact, ai cântat la orga de imagini în…

— „Străzile străinilor”.

— A, da, a fost o treabă bună!…

— Ultimul disc al lui Davy Stone, propus pentru aur.

Entuziasmul lui Beckman slăbi un pic. Cântărindu-l pe Bobby din ochi.

— Da, între noi fie vorba, piesele pe care i le-au dat ăştia de curând lui Davy sunt nasoale, iar înregistrările video sunt treabă de amator. Ce spuneai că al discutat cu?… Arătă semnificativ în direcţia biroului lui Beldock.

— Billy mi-a cerut să jur că păstrez secretul, zise Bobby evaziv. Lucrăm împreună la un proiect cu totul nou.

Tehnic vorbind, era perfect adevărat. „Proiectul Superstar” era, fireşte, ceva cu totul nou, şi Beldock nu glumise când îi spusese lui Bobby să-şi caute de lucru în alt oraş dacă suflă vreo vorbă.

---

1 Întâlnire, şedinţă (fr.)

Deci, era nevoit să reziste ispitei de a-i spune lui Beckman că de-acum înainte nu va mai sta la mâna lui Stone, şi că vrăjitorii ca el sunt noii zei în jungla industriei muzicale.

Deşi un prinţ fermecător al rock-ului ca Davy Stone era exact ceea ce dorise el să ajungă pe vremea când era doar un puşti excitat din Long Island, atras de high-life-ul din Hollywood. Învârtindu-se într-o lume inaccesibilă, aflase curând că aici, ca şi în gimnaziu, era doar un alt anonim.

Aşa că îşi ţinu gura şi se mulţumi s-o facă pe misteriosul când intră în ascensor cu Beckman, iar virtutea îi fu răsplătită înainte de a ajunge în parcare, printr-o invitaţie la party-ul de la reşedinţa lui Stone, în week-end.

Party-ul era plin de actuale starlete, aşa-zise starlete, foste starlete, curve de mare clasă şi turme de admiratoare invitate pentru frumuseţea lor şi pentru ambiţia de a se culca cu vedete. Pentru Bobby ar fi fost paradisul pizdei dacă n-ar fi fost pe-acolo şi actori chipeşi, şomeri, şi muzicieni, vânători de fuste, care-şi ziceau producători, şi traficanţi de drog oferind porţii gratis în schimbul promisiunii unor futaiuri din partea genului feminin.

Toate astea îl făceau pe Bobby să nu ştie de unde să înceapă, aşa că se consideră norocos când intră în vorbă cu o secretară de la CBS[1] care ajunsese acolo prin bunăvoinţa unei prietene care făcea mici rolişoare în discuri porno.

Nu era rea de fapt, cu capul plin de show-biz, cu fundul puţin cam mare şi faţa lată, dar odată ce-i dădu praful, cu promisiunea de a o duce în apartamentul lui din Avenue, arăta dintr-o dată mult mai bine, mai ales după ce priză şi el şi-o lăsă să-l fută bine.

Una peste alta, fusese un week-end reuşit, şi se simţea excelent când luă ascensorul către etajul opt, unde era studioul 4, unul dintre cele mai bune ale „Uzinei”, unde mutaseră echipamentul lui de la cinci. Când Bobby intră, studioul era gol şi savură luxul noului său loc de muncă,

1 Columbia Broadcasting System.

fiind singur un timp, şi-şi dădu seama cât de tare greşise taică-său când i-a spus „trântor”, fiindcă renunţase la o bursă la MIT[1]. Tata se descurcase excelent ca programator, până când apariţia chipurilor cu limbaj interfaţă îl transformase într-un modest reparator de hardware, aşa încât, pentru a-l feri pe fiul lui de o cădere asemănătoare, îl îndrumase către o carieră de designer software, practic de la naştere.

Îi cumpărase un Commodore când avea doar cinci ani, îl învăţase programarea de la şapte ani, astfel încât Bobby îşi parcursese copilăria împărţind-o fericit între VDU[2] şi controllere[3], creând şi jucând jocuri pe computer, mâzgălind ore în şir cu light-pen-uri[4] şi mouse-uri[5] şi gângurind mulţumit despre algoritmi şi pixeli[6]..

— Desigur, taică-său avusese dreptate în ceea ce priveşte căutarea pe care o avea slujba lui din tinereţe, greşind însă complet în legătură cu viitorul ei, lucru pe care milioane de alţi taţi îl prevăzuseră din timp.

Acum existau deja milioane de specialişti disperaţi, cu diverse calificări în design software, călcându-se în picioare pentru o slujbă plictisitoare de scris programe la liniile de asamblare a roboţilor.

Fără îndoială că acum ar fi fost şi el unul dintre ei, dacă n-ar fi avut pasiunea pentru rock şi dorinţa lascivă de a fi ceva mai sexy decât un mercenar gârbovit. Dacă în copilărie o cam frecase printre biţi şi byţi, în liceu

---

1 Massachusetts Institute of Technology.

2 VDU, Visual display unit.

3 Subansamblu al unui calculator, care controlează (comandă) un periferic al acestuia.

4 Light-pen, dispozitiv luminos de acţionare vizuală direct de pe ecran, sau cititor de coduri de bare.

5 Mouse, mic dispozitiv mecanic pentru a mişca cursorul unui ecran VDU.

6 Pixel, orice mică suprafaţă de iluminare uniformă într-o imagine pe un VDU.

constatase cu durere neîndemânarea lui, atunci când nu reuşea să mai futǎ câte ceva.

Apăreau pe piaţă primele videoconsole cu un monitor, un studio de sunet, şi un modem interfaţă cu un personal computer, toate pentru 6000$. Dar şi deck- urile foloseau biţi şi byţi pentru computer ca şi pentru video şi sunet, aşa încât, cu un software potrivit, puteau servi drept controller şi mixer pentru echipament video stereo.

Era desigur o mare diferenţă faţă de jucăriile pe care i le dăduseră acum în studioul 4 sau chiar faţă de cele cu care lucrase înainte, iar din moment ce puteau stoca transmisii, videodiscuri, filme de arhivă, pe disc, şi-ţi permiteau să mixezi asta pe materialul tras în direct, era suficient să te ajute să produci splendide înregistrări vizuale pentru discuri, după cerinţele ciudate ale trupelor locale din liceu.

Asta era posibil numai dacă, asemeni lui Bobby, ştiai destule despre computere ca să te descurci cu biţi şi byţi. Pentru că dacă, teoretic, oricine putea deveni acum propriul producător al videodiscului, pentru 6000$, făcând ca această marfă nouă să-ţi împlinească visurile, geniul sau orice altceva, practic asta cerea o inteligenţă software mult mai mare decât cea din capul unui licean rocker de nivel mediu.

Întrucât videodiscurile înlocuiseră de mult discurile audio şi casetele, iar „MUZIK” zdrobise de mult cea mai mare parte a muzicii de la radio, orice trupă de puşti visând la un contract de înregistrare, sau chiar la o transmisie locală, trebuia să aibă măcar un disc „demo” cu o pistă vizuală care să atragă atenţia.

Astfel i-a fost dat lui Bobby să ajungă de la nivelul lui modest la viaţa fantastică a rock-ului din Long Island.

Pentru că el era genul de pasionat al computerului care ştia cum să facă o videoconsolă să cânte. Blestemându-l fără ruşine pe taică-său pentru echipament şi scriindu-şi propriul software ca un posedat, a adunat ultimul răcnet în materie: două monitoare suplimentare, trei deck-uri de

înregistrare în loc de două, ROM la cei mai înalt nivel, cipuri procesoare specializate pentru animaţie, video dubber cu zece piste.

Făcea magie la preţ redus. Scria propriul program de emulator care putea sintetiza imagini simple, dintr-un pur algoritm, şi care-i permitea să facă o pseudo-animaţie cinestatică, brută, cu imagini din eter sau de pe benzi vechi şi discuri. Putea face chiar star-uri moarte să zburde sau să danseze convulsiv alături de vreo glorie locală.

Aşa încât, spre disperarea tatălui, când a absolvit liceul, în loc să meargă la MIT, a rămas acasă, a construit un şopron în curtea din spate şi l-a transformat într-un studio. În ciuda mamei, tata l-ar fi gonit, aşa cum continua încă să-i spună „trântor”, dacă n-ar fi trecut el însuşi printr-o perioadă prelungită de şomaj dur, timp în care Bobby măcar aducea în casă câţiva dolari, făcând înregistrări vizuale pentru reclame TV locale sau cântând pe la reuniuni.

Bobby a îndurat peste doi ani de viaţă tensionată în familie, ca oaia neagră tolerată în silă, până în clipa în care două trupe locale au obţinut contracte la „Muzik, Inc.” datorită înregistrărilor lui vizuale pe banda „demo”.

Apoi i s-a oferit un contract de probă pe cinci ani şi a fost aruncat în viaţa Hollywood-ului, înainte de a înţelege exact ce semnează.

— Vino să lucrezi pentru noi, puştiule – îi spuseseră în timpul unui dejun fastuos în „Le Pavilion”. Îţi facem o ofertă pe care n-o poţi refuza. Bani mulţi. Porsche. Praf. Admiratori. Echipament ultimul răcnet. Şansa de a lucra cu mari vedete în loc de puştime. Unde e rock-ul, acolo e şi „Muzik”!

— N-ai de făcut altceva decât să semnezi aici! i-au spus în biroul din New York, băgându-i sub nas un contract, ca şi cum i-ar fi dat nişte praf.

Numai ceva mai târziu, când se trezi agitându-se alături de plutoane întregi de vrăjitori tineri, care fuseseră atraşi

prin contracte asemănătoare în acelaşi sistem, află motivul pentru care „Muzik, Inc.” îl ţinea sub control în interesul exclusiv al PROFITULUI lor.

„Puştii ăştia blestemaţi sunt prea buni; pe orgile lor de imagine scot treburi la fel de bune ca alea pentru care «Moog» şi «Mitsubishi» îţi iau şi pielea de pe tine! Avem nevoie de puştii ăştia talentaţi pe contracte de probă, şi sigur n-avem nevoie de o plagă de mici genii pubere, care să facă videodiscuri la fel de bune ca ale noastre, doar pentru a suta parte din cost. Mai bine punem sub control tehnologia asta, înainte să devină prea democratică şi, mai ales, fără profit!”

Şi când contractul de cinci ani al lui Bobby se termină, deja avea un apartament luxos în Franklin, mai avea de plătit doar patru ani din cei şapte pentru un Cadillac „Samurai”, gust pentru high-life-ul Hollywood-ului, care-i depăşea cu mult năzuinţele, iar acum avea oferta unui contract de angajare pe cinci ani.

Aşa că, ce dacă idioţii de sus îi dădeau proiecte visate de cinicii marketingului şi i se spunea să le transforme în înregistrări video pentru discuri care şi-n ochii lor erau reclame ieftine? Ce dacă nu primise niciodată o părticică din drepturi? Ce dacă era un mercenar al muzicii?

Cine nu era? Pe atunci, ori munceai pentru una din filialele lor mai mici, ori îţi dezvoltai gustul pentru mâncarea săracilor.

Dacă undeva în adâncul inimii (pe care îşi spunea mereu că n-o are), Bobby avea o dorinţă arzătoare de a-şi continua propriile impulsuri creatoare în loc să facă fleacuri la indicaţiile idioţilor de sus, ei bine, iată-l acum în studioul 4, cu un mandat de la însuşi Billy Beldock, şi cu un rocker adevărat, ca producător.

Bobby, desigur, ştia totul despre Glorianna O’Toole, Mama Nebună a Rock and Roll-ului; cine din industrie nu ştia? Ea îi cunoscuse pe toţi cei care însemnaseră ceva în fabuloasa Epocă de Aur a Sexului, Drogului şi Rock-ului, şi

în zilele acelea era faimoasă, bătându-şi joc de toţi, inclusiv de idioţii de sus, faţă de care afişa un dispreţ făţiş, chestie care totuşi le plăcea. Frecventa cele mai fastuoase petreceri, şi numai contactul cu ea însemna o treaptă în plus în viaţa socială, mai ales dacă te plăcea. Şi de când Beldock îi spusese clar că este desemnată producătoare, nu va mai fi doar o fată mesager – ducând de colo-colo proiectele idioţilor de sus.

Bobby verifică şi reverifică echipamentul, nerăbdător să apară Glorianna, ca să poată începe. Nu se mai simţise aşa într-o luni dimineaţă de pe vremea când abia începuse lucrul la „Uzină". Atunci, ca şi acum, se aruncase cu mare bucurie în aventura rock-ului. Atunci, ca şi acum, făcuse practic un pas enorm în ceea ce priveşte echipamentul.

Doamne, cu aceste minuni putea face aproape orice! Patru deck-uri şi un mixer cu capacităţi infinite de înregistrare. Un gigabyte de memorie RAM care-i dădea posibilităţile infinite de editare şi procesare. O paletă infinită de culori care putea varia nuanţele angstrom cu angstrom, iar intensitatea luminoasă foton cu foton. Acces direct prin MODEM la orice imagine de arhivă din Statele Unite, programe de animaţie pe module ROM ultimul răcnet. Control microsenzitiv al imaginii prin joyglove[1]. Zece sequencere de imagine independente per pistă, cu posibilităţi infinite de dublaje. Sincronizare automată a buzelor.

Dacă eu nu pot sintetiza un star rock AP de aur cu ACEASTA sculă, îşi spuse Bobby, atunci nici unul de la Pentagon n-o mai face!

Apoi auzi afară paşii unei femei şi emoţia îi crescu un pic.

— Bună, Bobby!

O fată durdulie, într-un tricou larg, galben-argintiu, cu emblema „Muzik, Inc." şi pantaloni de velur bleu-electric care-i făceau fundul enorm, intră în cameră şi se uită la el

1 Joyglove, dispozitiv asemănător joy-stick-ului, folosit la jocuri pe computer.

fericită. Părul ei, blond spre alb, era buclat într-o ciudată coafură afro presărată cu vârtejuri negre, iar erupţia de coşuri nu era ascunsă îndeajuns de machiajul gros, de nuanţă bronz.

Era Sally Genaro, operatoarea VoxBox desemnată proiectului şi, văzând-o, Bobby îşi aminti brusc de ce numele ei îi suna familiar. Lucrase cu ea demult la „Drumul pierdut spre cer”, un disc al lui Long Jim, propus pentru aur. Fusese cu adevărat maestră, una dintre cele mai bune artiste VoxBox cu care lucrase vreodată, şi era silit să recunoască faptul că Beldock făcuse o alegere bună. Din punct de vedere muzical, ştia că va fi mulţumit.

Cu toate acestea simţi un gol în stomac.

Sally din Valley nu se ferise să-i arate că îl găsea „drăguţ”, „vrăjitor” şi chiar „lasciv”, şi nu se sfiise în a da peste el tot timpul, apropiindu-şi faţa de a lui, ostentativ, pentru a „discuta” materialul, invitându-l în apartamentul ei pentru consultări în afara programului şi frecându-şi sânii mari de el în mod constant, aşa, ca „din întâmplare”…

Şi în tot acest timp avea chiar pe vârful nasului un coş enorm, inflamat. Puah! Amintirea lui încă îi făcea pielea de găină.

Scăpase de ea, păstrându-se numai în cadrul strict profesional, refuzând hotărât să recunoască faptul că ştia exact ce e în mintea ei, fără a ţine seama de avansurile ei zgomotoase, fiind rece, preocupat numai de business, gândindu-se că dacă i-ar fi spus s-o lase moartă ar fi ratat înregistrările şi ar fi prelungit agonia. El îşi făcuse treaba lui, ea pe-a ei, reuşind rapid „Drumul pierdut”, într-o săptămână, după care suspinase uşurat, ştiind că s-a terminat, şi că niciodată nu va mai sta în studio cu „Acneea”.

Şi acum iat-o, iar el trebuia s-o ia din nou de la capăt, şi încă în cel mai important moment al carierei sale.

„Ei bine, dacă am scos-o o dată la capăt, pot s-o fac şi acum, îşi spuse Bobby. Numai că acum miza e prea mare.

NU POT s-o las să ajungă la mine. Poate şi-a găsit un prieten. Poate a uitat totul.”

— Bună, Sally – spuse el indiferent – cred că vom lucra împreună la chestia asta.

— Fireşte! răspunse Sally dornică, gângurind pe un ton uşor nazal, pe care-l credea probabil sexy. Ne-am simţit minunat muncind împreună la „Drumul pierdut”, ţii minte?

Bobby se forţă să zâmbească curtenitor.

— Cum aş putea să uit vreodată? spuse sec, evitând orice inflexiune ironică…

— Bag seamă că voi doi vă cunoaşteţi!.

Glorianna O’Toole intrase pe uşa deschisă, o bătrânică încă robustă, într-un costum larg de flanelă albă subţire, vopsită în roşu neon, verde şi galben, şi încinsă cu un cordon lat din mătase neagră. Părul cândva negru cădea în valuri îngrijite peste umeri, lung şi cărunt. Faţa bronzată, uşor ridată, ca un vechi pergament fin, era nemachiată, deşi uşor rujată într-o subtilă nuanţă roşu-argintiu, cu sprâncenele negre, deasupra unor ochi adânci, deveniţi parcă mai dramatici prin fardul întunecat de pe pleoape, încadraţi de ochelari metalici.

La o femeie mult mai tânără Bobby ar fi găsit efectul sexy, deşi trebuia să recunoască faptul că pentru o doamnă în vârstă, Glorianna O’Toole avea încă o înfăţişare atrăgătoare. Cu riduri şi păr cărunt sau nu, era greu să ţi-o închipui ca pe o bunică.

— Am lucrat la „Drumul”! zise Sally luminoasă. Împreună am făcut înregistrări minunate. Îşi înclină subtil corpul în direcţia lui Bobby. A fost ceva ca… de farmacie…

Glorianna O’Toole se uită la Acnee, măsurând-o din cap până-n picioare. Apoi îl privi la fel şi pe Bobby, şi ridică spre el o sprânceană, complice.

„În niciun caz!” îi transmise indignat Bobby, telepatic.

— Ai ceva proiecte pentru noi? zise el, hotărât să ducă discuţia pe un ton neutru, spre un subiect strict profesional.

Glorianna se aşeză pe cel mai apropiat scaun dintre cele

răspândite prin studio şi scoase un teanc gros de tipărituri dintr-o geantă de piele de şarpe. Bobby aşteptă până când Sally îşi trase un scaun şi se aşeză în stânga ei, înainte ca el să-şi pună scaunul în dreapta Gloriannei, aşezându-se astfel, discret, cât mai la distanţă de Sally.

— Adică astea? zise Glorianna, fluturând hârtiile pe sub nasul lor. Nenorocirile astea demografice de la Departamentul de marketing? Schiţele astea penibile date de idioţii ăia?

Zâmbi dulce.

— Dă-le-n mă-sa! spuse la fel de dulce, azvârlind proiectele peste umăr grămadă pe podea.

Bobby se holbă la ea aiurit.

— Nici măcar nu vrei să CITESC profilurile psihice sau planurile demografice? Visase la o asemenea clipă de şapte ani, iar acum, când sosise, se simţea dintr-o dată pierdut. Cum crezi că pot să-ncep fără astea?

Glorianna O'Toole ridică ochii în tavan, într-un gest teatral.

— Mă fut! urlă ea. Uite ce e – zise, privindu-l exasperată – dacă idioţii de sus ar avea habar despre cum se face un adevărat star rock, ar mai plăti ei o nebună bătrână ca mine s-o facă pe Svengali[1] cu doi puşti?

— Adică, despre «cântece? întrebă Sally din Valley.

— Eşti operatoare pe VoxBox, nu-i aşa? zise Glorianna O'Toole, arătând către VoxBox-ul din încăpere. Eşti în stare să faci gunoiul ăla să cânte ca o orchestră simfonică de rock, să cânte precum Corul Mormonilor?

— Ei bine, da… scânci Acneea jenată. Dar aş avea nevoie măcar de specimenul de voce şi de ceva versuri, eu fac doar MUZICA. Cineva trebuie să-mi dea, ştiţi, cuvintele şi parametrii…

Glorianna O'Toole sări în picioare şi se-nvârti în faţa lor în cercuri mici, agitând un deget către ei pe măsură ce

---

1 Aluzie la filmul „SVENGALI”, cu Peter O'Tooie, în care acesta joacă rolul unui profesor de muzică.

vorbea, ca un profesor neînduplecat pedepsind doi elevi nepregătiţi. Dar niciun profesor pe care-l avusese Bobby nu făcea un asemenea tărăboi..

— Nenorociri demografice! Profiluri psihice! Specimene de voci! Parametri! Parc-aţi fi refugiaţi din Silicon City, nu rockeri! Să spunem lucrurilor pe nume, puştime, nu sunteţi aici să faceţi maculatură după proiectele de la „Muzik”, nu munciţi pentru idioţii de sus, acum munciţi pentru mine, iar eu sunt aici să vă spun că trebuie să dovediţi lumii că, pe lângă căcatul ăla de magii, maşinării, vrăjitorii, voi, două mici genii, puteţi face şi rock adevărat!

Mânia Gloriannei slăbi iute.

— Uite ce-aţi făcut – zise ea cu un oftat melancolic. M-aţi făcut să urlu şi să delirez ca un fascist! Haideţi, haideţi – spuse apoi, împingându-i spre echipamentul lor, ca pe nişte puişori neascultători. Pe cai şi daţi-i drumul, hai să văd ceva improvizat, la nimereală! Tot ce vă cer este să ne simţim bine. E doar „rock and roll”!

Sally Genaro conectă VoxBox-ul, cu un gol în stomac pe care gogoaşa cu jeleu din care ronţăia nu reuşea să-l umple. Glorianna O’Toole stătea pe un scaun înalt în spatele ei, pentru a vedea mai bine peste umărul lui Sally, făcând-o să se simtă mai crispată decât era.

Trecuse o săptămână de când începuse „Proiectul Superstar” şi avea sentimentul clar că nu va ieşi nimic.

Într-un fel, aceste înregistrări semănau cu zilele de demult, cu „Razor Dogs” în garajul Lui Cliff Jones, repetând împreună să scoată un cântec nou, sau chiar două, pentru spectacolul de week-end.

Dar „Razor Dogs”, deşi ciudaţi, erau cei puţin o *trupă*. Cliff scria marea majoritate a textelor şi cânta toate cântecele ca solist vocal, aşa că nu se punea problema să scoţi voci prin „analog input” sau specimene şi să încerci să le potriveşti la vreo AP nenorocită pe un ecran de orgă de imagini.

„Razor Dogs” nici măcar n-aveau organist de imagine. Imaginea lui Cliff era emblema trupei, şi făcuse totul prin el însuşi. Un costum argintiu strâns pe corp, cu picioare păroase de animal şi o coadă stufoasă, lungă. Craniul ras era vopsit negru, iar creasta păroasă lăsată pe mijlocul capului era pictată bleu-oţel şi dată cu fixativ înaintea fiecărui spectacol, arătând ca o lamă de cuţit. De obicei cânta cu o proteză de colţi din plastic, care dădea să-i cadă din gură de fiecare dată când urla de-adevăratelea.

Singurele intervenţii de procesare pe care le făcea Sally erau un număr limitat de efecte speciale, în principal urletul lupilor însetaţi de sânge şi hârâitul roboţilor înghiţitori de metal dur, care erau amprenta lui „Razor Dogs”.

„Razor Dogs” puteau fi o soluţie pentru ea, deşi Cliff şi Karko tratau ca pe o fiinţă umană numai când voiau să le sugă pula, aşa că nu s-a gândit de două ori, când „Muzik, Inc.” i-a oferit un contract fără ei; dar cel puţin ei fuseseră o *trupă*, în care Sally îşi avea locul ei.

Şi, într-un fel, lucrul la „Uzină” nu era chiar atât de diferit de cântatul cu „Razor Dogs”, exceptând faptul că nu trebuia, din fericire, să cânte în faţa publicului, pe viu.

Lui Sally îi plăcea să lucreze la VoxBox, dar urâse întotdeauna concertele pe viu, ascunsă în spatele VoxBox-ului ei, în timp ce Cliff şi Karl dansau în lumina spotului, asta în eventualitatea că barul în care cântau avea aşa ceva, care să şi funcţioneze. N-ar fi pus spotul pe ea nici măcar pentru cele câteva măsuri când făcea corul pe vocoder, şi asta era una dintre miile de nedreptăţi pe care i le făceau băieţii, dar niciodată n-a îndrăznit să se plângă.

Aşa încât, oricât ar părea de ciudat, lui Sally îi PLĂCEA slujba ca maestră VoxBox la „Uzina de Muzică”. Producătorii îi dădeau versuri de la mercenari, specimene de voci, formule ritmice, parametri stilistici, şi uneori chiar linii melodice, de la departamentul de cercetări, şi tot ce avea de făcut era să le transforme în cântece, câte o pistă pe rând. De multe ori avea câte o înregistrare pe viu a unui

cântăreț real, şi când făcea voci din scârțâituri se iveau aceşti adevăraţi oameni de ştiinţă care-i spuneau ce vor, în funcţie de parametrii vocali ai cântărețului.

Uneori, când lucra cu vreo doamnă sexy cu o voce ca a unui operator de telefon, cu o totală neîndemânare de a ţine tonul, sau măcar să urmărească măsura, Sally ar fi dorit să sară acolo şi să-i ia locul.

De fapt, dacă orice voce era un „input” neutru pentru circuitele vocoderului, atunci de ce n-ar fi fost bună şi a ei? Ce dacă vocea ei vulgară era dură şi piţigăiată? Putea cânta o linie de bază în microfon, ca oricare dintre frumoasele cretine pe care ei le foloseau drept copertă de disc, şi odată pusă în „analog input”, o putea transforma în orice voia. Putea s-o filtreze, s-o amplifice, să-i dea înalte sau joase, s-o multiplice, s-o atenueze, s-o ascută, să adauge terţe, s-o sincronizeze cu solo-uri instrumentale, iar pe partea cealaltă a VoxBox-ului ieşea cântecul unui înger sau al unui demon electric, perfect şi ca măsură şi ca intensitate.

Şi de fapt o lăsaseră să facă aşa pe două discuri A.P.: Lady Leather şi Velvet Cat folosiseră parametrii vocali daţi de cei de la cercetări, dar vocea vulgară „input” era a lui Sally. Fireşte că nimeni nu voia să folosească corpul ei măcar pentru o încercare de înregistrare video! Los Angeles-ul era plin de tipe seducătoare care-şi puteau agita Ţâţele şi Cururile mult mai bine decât ea şi, nu mai e nevoie s-o spunem, aveau şi ce mişca! Iată de ce prefera lucrul cu Lady Leather şi Velvet Cat decât cu procesarea pe viu. Sally era de acord ca A.P. să înlocuiască stelele rock. Dacă EA nu putea fi o adevărată stea rock, atunci de ce să fie altcineva?

Aşa încât a fost cu adevărat fericită când au angajat-o în „Proiectul Superstar” mai întâi pentru că voia ca ideea să izbândească, apoi pentru că se pricepea la procesare şi, nu în ultimul rând, pentru că era implicat şi Bobby Rubin în proiect. Fireşte, Bobby nu avea un corp perfect, cu umerii lui aduşi, costeliv, cu nasul lui prea mare, cu părul lui ca un

smoc negru, dar se îmbrăca bine, avea ochii mari, căprui, un zâmbet atrăgător…

Fusese o chestie lucrul cu el la „Drumul…”, era ca şi cum ar fi inspirat-o, i-ar fi dat suflet, dar nu mai mult de-atât, din păcate… De fiecare dată când îl invitase la ea, Bobby se scuzase, şi de câte ori încercase să-i transmită ceva prin limbajul trupului, el fusese prea ruşinat să-i răspundă. Asta o şi emoţionase; înţelegea că băiatul ăsta nu era chiar un seducător; se vedea cât de excitat era, prefăcându-se că ignoră fiorii sexuali, probabil îi era teamă că nu e prea priceput, dar dacă vreodată ar fi reuşit să-i sugă pula, aşa cum se perfecţionase ea în parcuri sau pe pernele maşinilor în Valley, atunci ar fi pus stăpânire pe el.

Dar vai, terminaseră lucrul la „Drumul…” înainte să calculeze ea cum să-i învingă timiditatea; însă „Proiectul Superstar” suna ca ceva care o să dureze mai mult de o săptămână, şi în mod sigur va ajunge să-i bage mâna în pantaloni în timpul lucrului.

Sau cel puţin aşa credea, când începuseră treaba, luna trecută.

Dar aşa cum aceste întâlniri în studio nu reuşiseră încă să declanşeze acea secretă alchimie muzicală, tot astfel nu apărea nicio alchimie intimă între ea şi Bobby Rubin. De fiecare dată când Sally încerca să fie măcar PRIETENOASĂ, el se retrăgea între sculele lui, sau făcea vreun comentariu stupid pentru a-şi masca stânjeneala.

Sally îşi trecu mâinile la întâmplare peste keyboard-ul ei principal. O temă pe chitară electrică răsună în difuzoare. „Bomp ba-pa-dupa-ba-doom-pam-bom” – cântă în microfonul ei, băgând tema în memoria RAM. Oscilă între subsonice şi supersonice. O transformă într-un bass puternic cu un chip standard ROM. O multiplică într-un cor, apoi adăugă o voce de femeie cântând tema, într-un contralto puternic. Stocă tema chitarei electrice, tobele, tamburina bass, chitara armonie, şi orga, apoi cântă pe keyboard câteva măsuri rezultate din suprapuneri.

— Minunat, spuse Bobby sec. Corul Tabernacolului lui Bo Diddley alături de „Fantoma de la Operă”.

— Bobby! mârâi Sally. Încercam doar sculele.

De lângă instalaţia orgii de imagini, Bobby o privi blând.

— Hai, nu zău! zise, adresându-i un zâmbet afectat, sexy. Doamne, tocmai credeam că, în sfârşit, ne iese ceva. Am şi făcut, între timp, o înregistrare vizuală. Vrei să vezi?

Fără să mai aştepte răspunsul, roti unul dintre monitoare spre ea şi declanşă comanda de playback. Mai mulţi Bo Diddley dansau pe scena unui teatru de operă, în timp ce Lady Leather, cu o jupă de balerină, se balansa pe un lujer de viţă, după care începu să plutească deasupra publicului în haine de seară.

— Oh, Bobby! strigă Sally, cu un fel de chicoteală şi un suspin de exasperare.

— Staţi o clipă, copii! spuse Glorianna O’Toole de pe scaunul din spatele lor. Poate iese ceva de-aici.,

Ochii lui Bobby îi întâlniră pe ai lui Sally într-unui din rarele momente de contact direct.

— Sally, şterge solista, pune-i vocea masculului negru, taie multiplicarea, urcă o juma’ de octavă, şi dă-mi s-ascult lent şi uşor, numai cu sax şi pian.

— Vorbiţi serios?

— Ascultaţi-mă, spuse Glorianna. Cred că mi-a amintit de cineva cunoscut. N-ajungem la niciun rezultat cu cântece sau imagini, aşa că mai bine ne-am concentra pe o voce…

Sally ridică din umeri şi schimbă parametrii. Poate că Mama Nebună avea un pont. De fapt, toţi trei se cam învârtiseră în cerc. Fără versuri sau o voce de solist pe care să lucreze, tot ceea ce fusese în stare să facă Sally erau aranjamente complicate de tonuri întâmplătoare care-i treceau prin cap, iar fără cântece sau măcar specimene de voci, toate vocile pe care le încerca păreau a imita cântăreţi cunoscuţi; fără muzică, specimene vocale, sau măcar o voce pe care să lucreze, înregistrările video ale lui Bobby erau nişte prostii video.

Şi cu toate că Sally ŞTIA că mercenarii şi departamentul de cercetări aveau pentru ea grămezi de versuri şi specimene, Glorianna O'Toole le ţinea pe toate în geanta din piele de şarpe, refuzând până şi ea să le consulte, atâta timp cât nu înregistrează ceva din suflet". Sally porni un playback. „Bomp-ba-pa-dupa-ba-doom-pam-bom", un ton baritonal de pian şi un sax siropos.

— Cam prea simplu…

— Mda – încuviinţă Sally, şi modifică puţin înregistrarea vocală, băgând subtonuri de supradublare chiar în spatele notelor înalte, dublându-le cu supraacute simulate, la limita suportabilului.

„Bomp-ba-pa-dupa-ba-boom-pam-bom". Vocea era acum mai puternică, deşi uşor stridentă, oarecum dementă. Aproape sexy. Glorianna sări de pe scaun şi veni mai aproape în spatele lor.

— Poate mai nazal, nu?... îi sugeră lui Sally. Bobby, dă-mi repede ceva vizual!

— De pildă ce?

— Un stop-cadru vechi din banca de date, primul care-ţi vine în minte.

Bobby ridică din umeri şi scoase pe cele patru ecrane o fotografie a lui Albert Einstein.

— Magie curată – spuse Sally, râzând uşor.

— Sincronizează buzele lui Albert cu vocea şi hai să vedem dacă-l putem învăţa pe bătrânul băşinos să mişte – insistă Glorianna.

Bobby încărcă un program de sincronizare într-o mufă de ieşire a VoxBox-ului ei, astfel încât programul să urmărească înregistrarea vocală făcută de ea. Se gândi la ceea ce ar fi vrut CU ADEVĂRAT să-i înfigă Bobby în Cutia de Voce…

„Bomp-ba-pa-dupa-ba-dum-pam-bom" cântă Albert Einstein. Sally chicoti:

— Dă-i un corp superb, Bobby!

Bobby scoase o imagine de culturist şi o puse sub capul

cu păr alb al lui Einstein.

— Luaţi-o în serios, puştime, până la urmă ne iese ceva de-aici! spuse Glorianna O'Toole, uitându-se intens la ecran.

— Înnegriţi-i părul. Daţi-i ceva omenesc. Îmbrăcaţi-l într-un halat de laborator, strâns pe corp.

Peruca alb-gri a lui Einstein deveni neagră, ca aura unui star rock al anilor '60, un fel de Jim Morrison[1] în halat, cu ochi mari, trişti, vii, dar cu faţa îmbătrânită a sfântului înţelept al atomului.

— Hei, mormăi Bobby pentru sine, privind ecranul principal şi lovind nebuneşte în keyboard-ul lui, că şi cum ar fi fost singur în cameră.

Ridurile lui Einstein dispărură, gâtul i se lungi, sprâncenele stufoase deveniră negre şi bine pronunţate. Claia de păr negru arunca reflexe roşietice. Numai nasul şi ochii săi calzi, privind drept spre tine, rămaseră la fel, în timp ce Bobby Rubin dădea buzelor, ca un ecou vizual, forma propriului său zâmbet. Bobby îi adresă lui Sally exact acelaşi zâmbet ca cel de pe ecran, privind-o ţintă.

— Ce spune mediatoarea demografică? Oare îi place asta lui Sally din Valley?

— Nu-mi mai spune aşa, Bobby – se răsti Sally.

Ura să-l audă pe Bobby spunându-i astfel. El nu ştia că asta o ducea cu gândul înapoi la pubertatea ei cumplită din Valea San Fernando[2], la fata grasă şi acneică.

---

1 Jim Morrison, solist vocal al grupului,. DOORS", înfiinţat în 1967, în componenţa: Jim Morrison, Robby Krieger, Ray Manzarek, John Densmore.

2 Valley- „Vals" sau „Valley Girls", denumire instaurată în anii '80, bazată pe obiceiurile, manierele şi vocabularul specific al fetelor tinere din San Fernando Valley (Los Angeles, California)… Vals", fiice ale unor părinţi influenţi, lucrând de obicei în mass-media sau industria muzicală, şi-au dezvoltat un stil de viaţă sybaritic, în care activităţile din timpul liber erau ridicate la nivel de comportament social. Fenomenul a fost semnalat în presa din

Tatăl ei cumpărase ieftin o casă cu teren în Pacoima, în rate relativ mici, prin anii ‘70, când se mai putea câştiga un ban ca tehnician aerospaţial, astfel încât familia să nu fie azvârlită în stradă, în momentul când a fost nevoit să se angajeze ca simplu instalator de cabluri.

În timp ce colegii ei veneau la şcoală cu maşinile proprii sau măcar cu un scuter, Sally era obligată să vină cu autobuzul, şi pe când fetele blonde se plimbau pe plajă cu prietenii lor, ea mergea la cumpărături ieftine, cu şoldurile ei ca de raţă, copleşită de o lume de bunătăţi pe care nu şi le-ar fi putut permite. Sally din Valley era exact cum nu trebuie să fie o Fată din California – săracă, activă, grasă, ducând o continuă bătălie împotriva acneei.

— TE ROG, nu-mi mai spune aşa, Bobby – spuse ea cu un ton plângăcios, simţind c-a fost prea dură, şi că poate asta era întrebarea pe care ea aşteptase atât s-o audă, iar tot ceea ce fusese în stare să facă a fost să-l repeadă.

Ceea ce-i făcuse lui Einstein o tulburase, şi asta pentru că Bobby îi dăduse propriul lui zâmbet şi, cum s-ar zice, în spatele acelui surâs batjocoritor se ascunde un tip sensibil, privindu-te aşa cum numai el ştie să privească.

— Lasă-mă să-ncerc să-i dau ceva după care să danseze – spuse Sally, revenindu-şi din stânjeneală, înapoi în lumea VoxBox-ului, unicul ei iubit din plastic care, încă din acele prime clipe magice de la petrecerea cretină de la Timmy Knight, îi dezvăluise „răţuştei celei urâte”[1] visul ei tainic de regină a rock-ului.

Timmy era cântăreţ pe VoxBox într-o trupă căcăcioasă din liceu. Vox-ul lui era un model simplu, de duzină, şi Sally,

---

S.U.A. de către Moon Unit Zappa, fiica celebrului muzician rock Frank Zappa, sub titlul „Ghidul de viaţă al fetelor din Valley”, publicat în 1982. Fetele din Valley au un bogat repertoriu argotic, cu un lexic în parte inventat, în parte adaptat după cel al surferilor, al lumii colegiilor şi studenţilor. Multe din expresii au devenit termeni la modă pe la mijlocul anilor ’80.

1 Aluzie la un film de animaţie al lui Walt Disney.

ignorată, ca de obicei, de băieţi, se trezi jucându-se pe instrument. Ceva mai târziu îşi dădu seama că a cântat pentru nişte spectatori improvizaţi, plăcut surprinşi. Târziu de tot, când trupa era băgată adânc în petrecere, au lăsat-o şi pe ea să cânte o piesă.

Când s-a terminat petrecerea, ştia că trebuie neapărat să aibă un VoxBox numai al ei.

Ceea ce a trebuit să facă pentru a obţine banii a fost şi degradant, şi amuzant, pentru o fată grasă, frustrată, care nu rămăsese virgină numai c-aşa a vrut ea. Luă obiceiul de a merge la agăţat departe de casă şi, întrucât nu făcea mare ispravă cu aspectul ei fizic, deveni expertă în supt pula.

Şi în timp ce sugea toate acele pule anonime, pentru doar câţiva dolari, se simţea ieftină şi murdară, dar îi plăcea faptul că era dorită şi pură în acelaşi timp, redusă fiind la un obiect sexual ieftin, pe de o parte, făcând-o totuşi pentru o cauză nobilă, pe de altă parte.

Ciudat lucru, simţea şi acum un fior ca atunci, privind visătoare la imaginea de pe ecran, la creatura charismatică cu ochi trişti de sfânt, cu zâmbetul lui Bobby, lăsându-și degetele să vorbească pentru ceea ce simţea între picioare. Înainte de a-şi da seama ce face, scosese deja câteva înregistrări instrumentale multiple.

O temă tânguitoare, distorsionată, cu o reacţie stridentă pe chitară, ca un mascul excitat cerşind dragoste, apoi o temă limpede, generată de un enorm clopot de biserică, ridicând-o apoi cu o octavă, dându-i un vibrato, astfel încât să sune ca un corn.

Cântă câteva măsuri lente dintr-o vechitură de cântec, care păreau cumva potrivite, în microfonul ei de intrare, apoi le sincroniză cu tema instrumentală, le trecu prin programul de voci, şi în final reluă totul prin ieşirea keyboard-ului:

Suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite,

Suntem fraţi şi surori, suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite,

Ne vom întâlni iar aici...
cântă o voce baritonală de mascul excitat, în timp ce tema instrumentală suna ca o dorinţă pură de copil.

— Perfect! decretă Glorianna O'Toole. Acum să-l vedem pe Albert cântând şi dansând.

— Stai o clipă, am şi eu ceva idei, lasă-mă să bag fundalul şi încă ceva pe ici-colo, să-i dau ceva bobină... - chicoti Bobby rotind monitorul lui Sally, astfel ca ea să nu poată vedea ce face, şi lucrând ca un apucat pe keyboard, un minut sau două. O.K. - spuse el în sfârşit, băgându-şi dreapta într-o „joyglove" şi lăsând-o pe Sally să vadă iar monitorul – şi un, şi doi, şi trei...

Sally derulă mixajul anterior, sincronizându-l pe cântecul ei de dragoste, în timp ce Bobby reduse figura pe ecran, prin „joyglove".

Tânărul în halat de laborator, cu ochii lui Einstein şi cu zâmbetul superior al lui Bobby, avea acum caricatura ridicolă a unei bobine aşezată ciudat peste coama de păr negru strălucitor, cu dungi roşii, ca o cască de la un scaun electric demodat, împodobită cu o mulţime de fire din care ieşeau scântei. Bobby pusese ca fundal un stop-cadru colorat din „Mireasa lui Frankenstein"; un cordon de alimentare lung venea de la chestia de pe capul figurii din ecran la instalaţia savantului nebun, pe masa căruia zăcea un trup de femeie, legat cu benzi metalice, conectate la maşinăria ce arunca fulgere.

Suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite...

Tânărul savant nebun făcu o mişcare gen Elvis, împingându-şi bazinul spre fata de pe masă, în timp ce din maşinărie scânteile ţâşneau şi sfârâiau în jurul plasei metalice din părul lui.

Suntem fraţi şi surori...

Fata de pe masă se convulsiona spasmodic, în ritmul muzicii, şi aura scânteietoare din jurul capului tânărului

Einstein fulgera şi lumina odată cu sunetele înalte şi tânguitoare ale chitarei.

Suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite...

Tânărul Einstein dansa aplecat peste iubita sa electrificată, şi o îmbrăţişa într-o explozie de fulgere şi scântei, în timp ce ea sări brusc în picioare şi rămase în braţele lui, cu ochii goi, pe ultima măsură…

Ne vom întâlni iar aici...

Bobby Rubin râse generos.

— Băga-mi-aş! exclamă Glorianna O’Toole.

Lui Sally îi ţiuiau urechile, buza de jos îi tremura, şi simţea un val de căldură inundând-o.

— Ce înseamnă ASTA? spuse cu un scâncet bosumflat.

Bobby ridică din umeri nevinovat:

— Ceva ce mi-a trecut mie prin cap. Care-i problema, Sally, fetele din Valley n-au simţul umorului?

— Dar prostănacii din New York nu ştiu nimic altceva decât SĂ ŞI-0 IA LA LABĂ? aruncă ea fără măcar să se gândească, şi regretă imediat când îl văzu încruntându-se şi crispându-se.

— Mai pune-o o dată, iar voi doi lăsaţi-o moartă! zise Glorianna, păşind între ei şi privind ecranul.

— Aici e rock’n’roll! Clătină meditativ din cap când secvenţa porni iar. Sau în orice caz, varianta Disney… Cum îl botezi? îl întrebă pe Bobby.

Bobby dădu din cap a lehamite:

— Nu-i treaba mea!

— Willy-Cap-de-Sârmă? sugeră Sally pe un ton serios, încercând s-o dreagă.

— Nu prea ştii demografie, Sally! zise Bobby pe un ton oarecum împăciuitor. Ăştia cu creierii arşi n-au bani să cumpere discuri. Amândoi priviră la Glorianna O’Toole, care stătea între ei, uitându-se la stop-cadrul de pe ecran, cu o expresie stranie pe faţă, ca şi cum ar fi mâncat ceva ciudat şi nu putea spune dacă i-a plăcut sau nu.

— Nu vă uitaţi la mine! zise într-un târziu. O fi treaba

mea să vă ajut să duceţi la bun sfârşit prostia asta, dar în ceea ce mă priveşte, rămân la părerea mea: orice AP e la fel de rea ca cealaltă. Dar dacă aş fi unul din idioţii de sus, cred că aş fi şi eu de acord că bătrânul Albert are aici tot atâta forţă ca, să zicem, Mucho Muchacho sau Velvet Cat. Voi doi aţi mai lucrat mizerii de-astea şi înainte, ce ziceţi, să-l arătăm celor de la marketing şi cercetare?

— Mie chiar îmi place vocea! recunoscu Sally oarecum în silă. Dac-aş avea nişte versuri bune, cred c-aş putea face o înregistrare ca lumea. Şi el e chiar drăguţ…

— Un savant nebun rock! râse Bobby. E o tâmpenie, şi în cazul ăsta tâmpiţi sunt şi mercenarii, dar şi proştii care cumpără mizeria asta, nu-i aşa? Măcar avem ceva să le-arătăm idioţilor de sus; asta ca să ne justificăm salariile…

Glorianna dădu din cap mâhnită.

— Oameni buni, uitaţi-vă la noi – zise ea dispreţuitor. Cât spirit, cât entuziasm, ce atitudine minunată faţă de public!

— Mda, îi răspunse Bobby sec – atunci ce caută o Fată Bună ca tine într-un loc ca ăsta, Glorianna?

Glorianna îl privi ca o pisică bătrână.

— Poate că îmi place murdăria – zise ea brusc.

— Şi poate că ai nevoie de bani, ca noi toţi – sugeră Bobby.

Faţa ridată a Gloriannei se destinse.

— Poate. Dar poate că la capătul acestor prostii e ceva pentru mine, ceva pe care voi sunteţi prea tineri ca să-l înţelegeţi.

— Încearcă-mă!

Glorianna O'Toole îi aruncă lui Bobby o privire din adâncurile ei cele mai intime, din ochii ei mari şi verzi, un rânjet provocator, încât dacă n-ar fi fost atât de bătrână parcă i-ar fi spus:

„Poate o s-o fac!”

Ochii lui Bobby se măriră pentru o clipă, apoi imediat îşi schimbă privirea cu o expresie atât de stânjenită pe chip, încât Sally înţelese că şi el simţise ceva…

„Rahat!” gândi Sally. „Dezgustător! Cum poate să-şi închipuie baba asta că Bobby şi-ar putea dori vreodată s-o facă cu EA?” Desigur, amândoi se gândiseră la asta, numai că Glorianna se comportă în clipa următoare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Devenind imediat omul de afaceri, ridicând telefonul şi întorcându-se la scaunul ei.

— Înregistrăm pe disc, le spuse. Iar eu o să-i spun lui Billy Beldock că avem, în sfârşit, ceva pentru mercenari şi pentru cercetări.

Când Sally îşi încărcă pista audio prin videorecorderul lui Bobby, ascultă iar cântecul ei de dragoste transpus electronic, prin buzele lui zâmbitoare, pe care le pusese AP-ului de pe ecranul monitorului. Ochii calzi şi inteligenţi ai lui Einstein păreau să privească dornici în ochii ei, înfrumuseţându-i expresia feţei, când ţopăia ca un Mick Jagger[1] întinerit în jurul miresei cu creierii arşi. Privi peste umăr la Glorianna O'Toole, fragilă, căruntă şi ridată, într-un compleu larg şi uşor de mătase roşie, care îi ascundea trupul îmbătrânit, dar cu vibraţia elegantă a unei femei care ştiuse ce înseamnă să fii sexy şi frumoasă, uitându-se sigură la tine, cu ochii ei verzi, luminoşi. Ciudat, dar în clipa aceea ar fi vrut să schimbe locul cu Glorianna O'Toole, fără ezitare, numai pentru a cunoaşte amintirea de a fi fost frumoasa regină a rock and roll-ului, regină care niciodată nu va fi sărmana Sally din Valley, cea grasă şi plină de coşuri. Trase cu coada ochiului la Bobby care privea spre ecranul monitorului cu o ciudată expresie copilărească, parcă sincronizată cu ceva din adâncul ei, şi pentru o clipă îi unea cu o emoţie de dincolo de poftele ei.

Suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite.

Pentru că aşa cum ea niciodată nu va fi o regină sexy a rock and roll-ului, tot aşa nici micul prostovan Bobby, în ciuda jignirilor pe care i le arunca, nu va fi niciodată seducătorul pe care-l crease pe ecran.

Suntem fraţi şi surori…

1 Mick Jagger, solist vocal al grupului „ROLLING STONES”

„Oh, da, suntem, Bobby Rubin” gândi ea. Eşti un alt răţoi singuratic, exact ca mine.

Suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite...

Dar dacă tu mi-ai da voie, ţi-aş arăta cum e să fii lebăda cea frumoasă!

Ne vom întâlni iar aici.

ÎNTOARCERE LA NEW YORK[1]

KAREN GOLD făcuse tot ce-i spuseseră părinţii pentru a redobândi nivelul clasei lor de mijloc, pe care-l cunoscuseră şi-l pierduseră, dar totul ieşise pe dos.

„Doar nu vrei să te-ngropi pentru toată viaţa aici, în Poughkeepsie, nu-i aşa?” o întrebase maică-sa când intrase în liceu.

Fireşte că nu!

În ce-o privea pe Karen, acest orăşel, la vreo şaptezeci de mile nord de Manhattan, era ca Siberia, pentru că avea amintiri de neuitat despre primii nouă ani ai vieţii petrecuţi în Upper West Side, în Manhattan, într-un apartament de cinci camere cu vedere spre Parcul Riverside şi Hudson, iar în jos, spre Jersey. Două block-uri spre est, era Broadway-ul cu reşedinţele vedetelor, restaurante, cu forfotă nebună şi minunate arome, unde mergea la cumpărături de două-trei ori pe săptămână, împreună cu mama ei.

În week-end-uri, Mămica şi Tăticul o duceau în Central Park, sau la Muzeul de Istorie Naturală, cu sălile lui nesfârșite de animale împăiate şi vestigii stranii, sau la Planetariumul Hayden, sau chiar la vreo piesă de teatru, şi apoi mâncau cu beţigaşe într-un restaurant chinezesc.

Avea prieteni tot ca ea la şcoala particulară unde mergea. Când vremea era frumoasă, se jucau în parc, zburdând în iarbă, primăvara şi vara, sau bătându-se cu bulgări de zăpadă, dându-se cu săniile şi făcând oameni de zăpadă, iarna.

Ce-i drept, pubera Karen îndurând exilul în gulagul din Poughkeepsie ştia că amintirile ei din Manhattan erau înfrumuseţate de faptul că, într-un fel, ea nu păşise niciodată dincolo de vreo Zonă. Erau paznici minunaţi, cu

---

1 În original: „BIG APPLE”, poreclă dată New York-ului. Îşi are originea printre muzicienii de jazz, probabil de la expresia „ai muşcat din măr”, însemnând succesul.

mitralierele lor impresionante, peste tot în Upper West Side. Patrulau prin parc, o însoţeau de la şcoală împreună cu colegii de clasă, ţinând la distanţă tentaţia orbitorului Broadway, îndepărtând orice golan, despre care taică-său adesea o avertiza. Excursiile în împrejurimi se făceau în taxi, şi întotdeauna în locuri de întâlnire unde mişunau paznicii dătători de siguranţă. Părinţii ei nu circulaseră niciodată cu metroul, şi nici ea nu călcase vreodată în aşa ceva.

Dar părinţii îi promiseseră că atunci când va intra în liceu i se va îngădui să umble oriunde în zona Upper West Side, de capul ei, şi chiar să se ducă cu prietene şi băieţi DRĂGUŢI, cu bani destui, la toate filmele minunate, restaurantele şi parcurile din celelalte zone sigure ale Manhattan-ului, cu condiţia, desigur, ca *întotdeauna* să circule în taxi şi *niciodată* să nu treacă dincolo de raza vizuală a minunaţilor paznici.

Din păcate, Mama îşi pierduse slujba la „Departamentul de Servicii Sociale”, atunci când vasta birocrate a fost distrusă în timpul crizei post-INFLAŢIE, şi Tata la fel, câteva luni mai târziu când Simon & Schuster eliminară două treimi din departament, pentru a se putea menţine pe linia de plutire şi, cu două luni restante la chirie, erau pe punctul de a fi evacuaţi şi reduşi la mâncarea săracilor, când Theodore Gold obţinu, în mod miraculos, o slujbă ca agent de asigurări în Poughkeepsie.

Aşa încât, în loc să ducă viaţa fantastică din Manhattan-ul de vis care i se promisese pentru cea de-a treisprezecea aniversare, Karen se trezi intrând în adolescenţă ca într-un exil din New-York-ul de aur al închipuirii ei, printre aceşti mitocani.

— Nu, Mamă, nu vreau să-mi petrec restul zilelor aici, în Poughkeepsie!

Mami înţelegea. Crescuse în Brooklyn Heights şi mersese la colegiu la New York University în Village, îşi luase gradul la Berkeley, şi fusese chiar un fel de hippie, consumând

droguri şi frecventând probabil orgii, înainte de a se mărita cu Tati, şi de a se muta în strălucitorul Upper West Side. Şi acum iat-o, cu tot cu diplomă, şi cu toate acele minunate amintiri, sortită să-şi petreacă restul zilelor ca o gospodină în „minunatul” Poughkeepsie.

Pentru singurul ei copil, orice, în afară de asta! „*Trage* tare, Karen!” îi spusese fiicei. “Singura ta salvare este o bursă la colegiu.” Karen şi-a făcut cu prisosinţă datoria în liceu. Oricum, erau puţine distracţii în Poughkeepsie. Fetele n-aveau nimic în cap, iar băieţii erau nătărăi; pe lângă asta, ultimul lucru pe lume pe care şi-l dorea era să dea peste un prieten care s-o convingă să mai rămână în oraşul ăsta un minut mai mult decât trebuie.

Calificativele şi SAT[1] nu erau destul de bune pentru a obţine bursa visată la NYU[2], dar reuşi să obţină o bursă la Rutgers. Şi cum Rutgers era în Jersey, existau băieţi cu maşini, sau măcar cu bani pentru tren, şi Karen, cu părul ei bogat, galben ca mierea şi trupul zvelt, cochet, arăta atrăgătoare când voia, şi-l făcea pe oricare din ei să înţeleagă că o excursie la New York era un mijloc sigur de a se culca cu ea.

Astfel, Karen deveni o frecventă aventurieră de o zi în Manhattan, în timpul anilor de colegiu. Cei cu care se întâlnea o duceau la teatru, restaurante scumpe sau cluburi de lux, dacă-şi puteau permite, sau la filme, vizite prin galeriile de artă din Soho, Chinatown, şi baruri de pe Second Avenue. Fuma drog, priza praf, din când în când bobină, culcându-se fără probleme cu oricare băiat prezentabil care o însoţea în viaţa de noapte din Big City, pe banii lui. De la fiecare după valoare, fiecăruia după nevoi.

Iubea Manhattan-ul cu o pasiune mult mai adâncă şi mai

---

1 S.A.T. - Students Aptitude Test - examen la sfârşitul liceului (ca un fel de bacalaureat), cuprinzând aprecieri între 200-800 puncte.

2 N.Y.U. - New York University.

pură decât simţise oricare dintre studenţii de ia Rutgers cu care avusese aventuri de-o zi. Chiar atunci când vedea în New York lucruri care depăşeau cu mult limitele estetice ale amintirilor copilăriei ei nevinovate – block-uri de clădiri în ruină, golani zdrenţăroşi, sălbatici, zăcând în aşteptarea vreunui naiv, dispensarele cu mâncarea săracilor, gunoaiele, noroaiele, şobolanii – astea toate le observa însă mai mult de la adăpostul unui taxi, sau în cei mai rău caz sub ochii paznicilor sau copoilor, nici atunci nimic nu-i putea influenţa gustul pentru acest oraş.

Cât priveşte strădania ei la Rutgers, aceasta era îndreptată obsesiv către *unicul ţel* de a-şi asigura după examene o slujbă, *orice fel* de slujbă, care i-ar fi permis să poată locui în Manhattan.

Asta ar fi însemnat cam douăzeci de mii de dolari cash, ca să intre într-un apartament în comun şi vreo două mii pe lună pentru cheltuieli.

Începu să strângă bani în anul doi de studenţie, traficând bobină. Nu era nici aşa de periculos şi nici aşa de profitabil pe cât se spunea. Erau o grămadă de amatori de bobină la Rutgers, şi destui golani care să-i ofere o primă de douăzeci la sută, sau pe-aproape, ca să facă rost de o piesă de vrăjitorie recentă, în călătoriile ei la New York, printr-o groază de localuri de lux din Manhattan, unde traficanţii străzii aveau acces să dirijeze exact acest gen de afaceri. Astfel, azi o sută, mâine două, încet-încet, acumulă capitalul necesar, trăind însă ca o sărăntoacă.

Alegerea unei cariere care să-i aducă cei 2500 de dolari pe lună, ca să poată supravieţui în Manhattan, era totuşi o hotărâre mai dificilă.

Înclinaţiile ei se îndreptau către subiecte bazate în general pe talent verbal. Îi plăcea să citească „fiction”, istorie, psihologie, să ia cuvântul la ore, să scrie. Era prima la istorie, literatură engleză, compunere. Ştiinţa, matematica, orice alt mediu implicând computere, muncă de laborator, sau rezolvarea unor probleme, erau piedici în

drumul ei.

În adâncul inimii, visa cu ochii deschişi să devină profesoară, avocat, ziarist, chiar romancieră sau poetă.

Tati era însă de altă părere; profesorii erau plătiţi cu salarii mizere, dacă, fireşte, aveau o slujbă; ziariştii de presă scrisă sau radio-TV treceau prin ani lungi de sclavie în Peorie sau Akron, înainte de-a putea măcar VISA să obţină vreo slujbă în New York, iar mansarde numite pompos „ateliere”, în care răbdai de foame ca scriitor sau poet, erau în Manhattan mai mult de jumătate de milion.

Aşa încât ascultă strângând din dinţi sfatul înţelept al părinţilor, transpiră din greu patru ani în ştiinţa computerelor, specializându-se în word-processing, printing, bancă de date şi memorie, bibliotecă, unde măcar matematica era minimă iar talentul ei verbal maxim, sperând într-o slujbă gen editor, de unde să-şi croiască drum către lumea managerială.

Ca absolventă, după trei luni de navetă din Jersey pentru a bate străzile, şi un week-end în pat cu funcţionarul care făcea angajări, izbuti să obţină o slujbă de 4500 de dolari pe lună, transformând tipare de îmbrăcăminte în instrucţiuni pentru roboţii industriali, într-o fabrică mizeră de cămăşi de pe Str. 31. Era o muncă de rahat, într-adevăr, şi după reţineri salariul în mână era cam 3300 de dolari pe lună, dar se putea şi mai rău, aşa cum era pentru mulţi dintre colegii ei de clasă, care subzistau cu mâncarea săracilor în Passaic sau trafic de arme în Venezuela.

Avea deci o slujbă în Manhattan, şi chiar avusese bafta să împartă cu încă doi inşi un apartament în Str. 27 Est, unde partea ei de plată era 2200 dolari pe lună şi unde putea dormi singură în living, având în vedere că Bill şi Martha, tovarăşii ei de apartament, dormeau împreună. Reuşise în fine să obţină mult doritul statut de new-yorkeză, şi oraşul i se întindea ca o masă bogată în faţă.

În primele şase luni hoinări prin barurile şi localurile

„déclassé”[1] de pe First şi Second Avenue, unde doamnele aveau acces liber, încercând să dea peste Domnul cel Minunat sau măcar peste Domnul cel Bogat, care-ar fi cufundat-o în adevărata high-life, la care aspira, dar la care nu putea ajunge. Şi încet-încet, îşi dădu seama că indivizii întâlniţi prin locurile astea erau mai mult sau mai puţin în situaţia ei, agăţându-se de vreo slujbă mizeră, locuind trei sau patru la un loc, visând, frustraţi, să devină prin cine ştie ce minune „Prinţ al Oraşului”.

Aşa că începu să economisească bani pentru a-şi cumpăra intrarea în localurile de lux în Soho sau Village, ca „Templul. Judecăţii de Apoi” sau „Visul American”, unde se spunea că mişună asemenea prinţi ai New York-ului. Şi erau într-adevăr o grămadă de scorţoşi în asemenea locuri, în căutare de aventuri rapide. Dar şi mai mulţi erau tipi care trăiau de azi pe mâine, cheltuind cea mai mare parte din bani pe haine scumpe şi pe taxe speciale de bar, folosind texte de rahat prin care erau siguri că le cade în plasă vreo prinţesă de mahala, sau măcar o bucăţică de cur pentru o noapte. Şi, fireşte, erau şi plutoane întregi de fete, cel puţin la fel de atrăgătoare ca şi Karen şi deci exista şi o luptă feroce pentru „resursele naturale” disponibile.

În timp ce mânca în restaurante de lux şi mai trăgea câte-un praf, din când în când, după optsprezece luni în New York, cu toate căutările ei, Karen muncea tot la fabrica de cămăşi, locuind cu Bill şi Martha pe Strada 27, şi se întreba oropsită când va începe de fapt viaţa ei cu-adevărat, gândindu-se foarte serios cam care era treaba.

Totuşi, se încuraja ea singură, se putea şi mai rău.

Avea dreptate.

Bill îşi pierdu slujba şi sfârşi prin a ajunge debarasor într-un local al scorţoşilor, undeva la periferie. Deveni din ce în ce mai descurajat şi începu să ciupească bobină ieftină. Nu-l mai interesa Martha, care începu să i se plângă lui Karen de impotenţa lui, în nesfârşite detalii scabroase. Începură

1 Declasat (fr.)

scandaluri zilnice, apoi Martha se mută din dormitor pe un pat cu rotile în living, unde o ţinea trează pe Karen jumătate din noapte, sforăind ca un cal. Bill începu s-o ia razna, vorbea puţin, se îmbăia şi mai puţin, rezistând doar cât să-şi păstreze partea din apartament.

Totuşi, se putea şi mai rău.

Din nou avea dreptate.

Martha îşi găsi un nou prieten, Greg. Greg era PAZNIC! Un *animal* mare şi oacheş, care rămânea acolo aproape în fiecare noapte şi făcea dragoste cu Martha pe patul cu rotile, chiar lângă Karen, care încerca zadarnic să doarmă.

Karen ar fi plecat, nesuportând să fie martora acestor scene oribile, dar, potrivit termenului contractului de închiriere, putea obţine înapoi cei 20.000 de dolari numai vânzându-şi partea lui Bill sau Marthei, sau vreunui terţ, cu consimţământul amândurora. Nici Bill, nici Martha n-aveau bani, şi niciun terţ n-ar fi intrat în rahatul ăsta.

Mai mult decât atât, jocul murdar al lui Greg începu să iasă la iveală. Voia şi el o parte în apartament. Bill se prăbuşea văzând cu ochii; era doar o chestiune de timp să-şi piardă total minţile din cauza bobinei ordinare, sau să rămână fără slujbă. Potrivit termenilor contractului de închiriere, dacă unul dintre cei trei chiriaşi nu putea plăti două rate lunare la rând, trebuia ori să găsească un cumpărător care să fie acceptat de ceilalţi doi, sau, dacă nu, partea sa de locuinţă ar fi revenit în următoarele treizeci de zile celor doi parteneri, care erau legal preveniţi să n-o revândă.

În mod normal, pentru a preveni frauda, dacă cumva ceilalţi chiriaşi achitau restanţa, vânzând partea celui de-al treilea, erau forţaţi apoi să-şi asume pentru totdeauna partea lui de rate lunare.

Dar în cazul de faţă, clauza din contract deveni o cale de furt, întrucât Martha se opuse oricărei vânzări a părţii lui Bill, iar Greg avea venitul care-i permitea să preia partea lui Bill de rate lunare.

Se părea că biata Karen îi va avea pe Martha şi Greg colegi de cameră pentru vecie, când Bill fu în sfârşit concediat.

Pe hârtie erau toate bune, întrucât ea ar fi avut acum o jumătate de parte în loc de o treime, dar în realitate cu greu îşi putea imagina o situaţie mai complicată.

Dar se înşela.

Nu numai Bill îşi pierdu slujba.

Ci şi ea.

Un nenorocit făcuse un program care traducea tiparele simple ale unui designer într-un cod direct, destinat roboţilor pentru producţia de haine. Chiar în ziua când au dat-o afară i-au explicat totul. Bagi schiţele într-un cititor optic, un chip cu mostra de cămaşă în computer, specifici mărimile, producţia merge, şi pe dincolo ies dischetele pe care orice dobitoc le poate băga la roboţii de producţie. Software-ul costă mai puţin de 3000 de dolari, modemul 2000, cititorul optic 8000, asta însemnând că, eliminând salariul lui Karen, cheltuielile necesare schimbării s-ar amortiza în mai puţin de trei luni, iar după asta profitul minim al fabricii ar fi de 45000 de dolari pe lună în plus, şi asta pentru totdeauna.

— Nu e o chestie personală, fetiţo, ne agăţăm de orice pai pentru a ţine măcar o jumătate de pas înaintea chinezilor.

Karen nu spuse nimănui vestea proastă vreo trei săptămâni, timp în care bântui prin birourile de plasare şi încercă să nu intre în panică. În mod sigur CINEVA o va angaja. Doar era licenţiată în computere, nu?

Pierduse însă din vedere că i-au trebuit trei luni şi un futai murdar ca să obţină slujba de la fabrica de cămăşi, iar de atunci piaţa cu oferte de muncă se deteriorase din ce în ce. Slujbele pentru operatorii de computere se desfiinţaseră de la sine, iar cele care rămăseseră erau ocupate de designeri de software supercalificaţi, care-şi dădeau sufletul

pe salarii de mizerie, în aceste împrejurări.

Cât despre slujbele de rahat, New York-ul era invadat de o armată imensă de şomeri, astfel încât chiar dacă, printr-o minune, ar fi obţinut o slujbă de chelneriţă sau femeie de serviciu sau infirmieră într-un sanatoriu particular, salariul ar fi fost atât de mic încât i-ar fi trebuit trei luni de muncă pentru a acoperi o lună de plată a părţii ei de apartament.

În disperare, cu o săptămână înainte de a le spune chiriaşilor că nu-şi mai poate plăti rata lunară, se întoarse acasă în Poughkeepsie şi încercă să împrumute bani de la părinţi.

Fără speranţă. Tati ar fi fost nevoit să vândă automobilul ca să obţină 2200 de dolari bani gheaţă. Avea nevoie de el să meargă la lucru şi, oricum, peste o lună Karen ar fi trebuit s-o ia de la capăt.

Când Karen reveni în apartamentul ei, duminică seara, hotărî să ia taurul de coarne:

— Mi-am pierdut slujba, mărturisi ea, când toţi stăteau pe paturi în living. N-o să pot plăti marţi.

Nici Greg, nici Martha, ţinându-se de mână pe patul cu rotile, cu zâmbete fericite, nu părură surprinşi în mod deosebit de mărturisire. Bill, numai piele şi os, cu ochii holbaţi, trecuse de mult de faza în care mai putea reacţiona la ceva.

— Plătesc eu – îi spuse Greg Marthei, imediat, luându-şi privirea de la Karen.

— Nu e corect din partea ta, Greg, din moment ce tu nu ai aici nimic, spuse Martha, strâmbând din nas. Bill şi cu mine vom acoperi diferenţa, 1100 dolari în plus.

Asta îl trezi pe Bill din apatie.

— Hei, eu n-am banii ăştia!

— Uite care-i treaba – se repezi Greg. Vă fac tuturor un serviciu şi cumpăr partea lui Karen. Îi aruncă o privire dură şi rece lui Bill. Ai ceva împotrivă? Bill se uită la el tăcut, vizibil înspăimântat să deschidă gura.

— Eu zic că e O.K. – zise Martha.

— Aţi pus amândoi la cale treaba, nu-i aşa? spuse brusc Karen.

Greg zâmbi tâmp. Dacă ar fi avut acum un pistol la ea, i-ar fi zburat creierii.

— Nici măcar nu vrei s-auzi oferta lui Greg? întrebă mieros Martha.

Karen o privi, fără răspuns.

— Îţi dau 6000 partea ta, chiar acum – zise Greg.

— Nenorocitule! Ai merita…

— Cu 2200 mai mult decât va fi în treizeci de zile – zise Greg modest. Dacă aştepţi o lună ca să te hotărăşti, trebuie să recuperez rata lunară pe care o dau pentru tine acum, nu-i aşa?

— 4400 de dolari în şaizeci de zile – se băgă în vorbă Martha.

— Peste nouăzeci de zile, partea ta va reveni lui Bill şi Marthei, dacă până atunci, fireşte, nu o vinzi cuiva pe care să-l accepte amândoi.

— Şi tu nu vei accepta pe nimeni în afară de Greg, nu-i aşa, Martha? oftă Karen.

— Practic vorbind, o să-i datorezi numai 600 dolari lui Greg – zise Martha.

— Numai că eu sunt băiat bun. N-o să te pisez doar pentru-atât!

Karen se uită rugătoare la Bill. Bill ridică din umeri.

— Nenorocitule! ţipă la el Karen. Dacă-i laşi să-mi facă asta MIE, cât timp o să treacă până vii TU la rând?

— Nu fac ei asta, nu… scânci Bill. N-or să fie în stare să vină cu 6600 pe lună, numai ei doi.

— Da, şi de îndată ce tu o să te tâmpeşti definitiv, vor găsi ei un cumpărător, şi tu n-o să fii în stare să faci absolut nimic! sublinie nervoasă Karen.

Greg şi Martha se uitară complice unul la altul.

Martha se uită la Karen.

— Hei, mulţumesc, Karen. Asta-i o chestie bună!

— Ce spui, Karen? insistă Greg. Şase mii acum, trei mii

opt sute miercuri, o mie şase sute după treizeci de zile, sau nimic după două luni? Pentru mine nu contează, eu pot să aştept.

— Du-te-n mă-ta! urlă Karen. Fac eu rost de o slujbă! Găsesc eu bani! O să… o să… la dracu!

Sări din pat şi, întorcându-le tuturor spatele ca să-şi ascundă lacrimile de mânie şi neputinţă, ieşi val-vârtej în plină noapte.

Străzile arătau altfel pentru Karen, acum, când era nevoită să admire cu alţi ochi frumuseţea din care curând va fi izgonită. De fapt, în ultima săptămână se simţea deja ca o golancă, venind în apartament doar ca să doarmă, şi asta doar cinci sau şase ore pe noapte, nefiind în stare să suporte prezenţa lui Greg şi a Marthei, sau pe amărâtul de Bill, decât atunci când era drogată. Făcea zilnic turul birourilor de plasare fără vreo speranţă, doar aşa, ca să-şi omoare timpul. Bântuia prin baruri sau localuri pe First şi Second Avenue până la ora închiderii, mult prea distantă pentru a părea că e de agăţat.

Rătăcea fără ţintă prin Manhattan, ca şi cum ar fi sondat terenul în care curând va fi constrânsă să sape pentru supravieţuire. Abia acum îi observă cu adevărat pe golanii zdrenţăroşi pândind pe la colţuri, dispărând în străzi lăturalnice, întunecate, făcându-se una cu zidul la vederea copoilor şi a paznicilor. Ca orice new-yorkez, ştia că existau aproape un milion de amărâţi care supravieţuiau din mâncarea săracilor, deşi până acum îi trecuse cu vederea.

Acum însă realitatea străzii i se impunea atenţiei. Acum era vară, dar unde mergeau toţi ăştia iarna? Câţi dintre ei mureau îngheţaţi?

Pe câţi îi doborau bolile? Se prăduiau unul pe altul?

Ştia că nimeni nu murea de foame, dispensare cu mâncare erau peste tot, la capătul Zonelor, găuri în perete păzite de copoii oraşului, de unde puteai obţine când doreai o pungă de hârtie cu fulgi fără gust, fără să te întrebe

nimeni nimic.

Nu era nevoie să raţionalizezi mâncarea, era destulă, dar fusese în mod deliberat făcută să aibă gust de hârtie udă, încât nimeni să nu mănânce mai mult decât îi trebuie.

Cu toate astea, Karen mânca o pungă din chestia aia ordinară la o zi, două, chiar dacă mai avea încă bani de mâncare, ca şi cum s-ar fi antrenat pentru un viitor care se anunţa din ce în ce mai nesigur. Judecând la rece, fireşte, mai existau soluţii; putea să se reîntoarcă la Poughkeepsie, putea lua pomana lui Greg şi să meargă într-un mic orăşel în Vest sau în Sud, unde chiriile erau mici şi şomajul scăzut, şi unde putea supravieţui mai mult sau mai puţin civilizat dintr-un salariu, cu vreo slujbă mizeră, până când…

Până când CE? Până când îl va întâlni pe Domnul cel Minunat în Poughkeepsie sau în vreun alt oraş de provincie? Până va renunţa şi se va mărita cu un nenorocit, numai pentru că ăla are o slujbă? Până când or să înceapă să angajeze din nou operatori de computere în Manhattan?

Niciodată! Niciodată nu se va mărita cu vreun nenorocit, mulţumit să-şi trăiască tot restul vieţii în provincie! Şi niciodată nu vor mai angaja iar operatori de computere cu pregătirea ei în New York.

De când intrase la liceu, în Poughkeepsie, n-a avut decât un vis: s-ajungă în paradisul pierdut din Manhattan; şi a muncit din greu în liceu, a transpirat patru ani la cursurile pe care le ura, la Rutgers, a traficat bobină, s-a culcat chiar cu un putregai gras ca să obţină slujba la fabrica de cămăşi. A fost ascultătoare, devotată, hotărâtă, şi a muncit din greu ca să-şi realizeze singurul vis. Făcuse tot ce s-a putut ca să iasă bine, şi acum totul ieşise pe dos.

Ei bine, întâmplă-se ce s-o întâmpla, o să rămână în Manhattan. În ciuda raţiunii, în ciuda a ceea ce vedea, ştia că viaţa ei nu avea alt rost. Când era o fetiţă în Upper West Side, paznicii drăguţi erau prietenii şi protectorii ei, iar când era studentă la Rutgers şi apoi operator de computer, angajată avantajos, cu o parte sigură în apartament,

paznicii erau mercenarii EI anonimi, angajaţi să patruleze la graniţele unei invizibile dar reale *insule* de siguranţă, având sarcina să-i asigure liniştea şi s-o ferească de golani. Acum însă, îl vedea pe blestematul de Greg în fiecare paznic. Negru, alb, portorican, bărbat, femeie, gras, slab, scund, cu toţii aveau aceeaşi privire dură, implacabilă şi aceeaşi gură brutală, rânjind mulţumită. Într-un fel, protectorii ei îi deveniseră cu toţii duşmani. Într-un fel, nenorocitul ăsta dur şi insensibil îi întorsese lumea cu susu-n jos.

Şi în timp ce golanii, aceste creaturi mizere, sălbatice, o priveau pe Karen cu ostilitate necruţătoare atunci când, întâmplător, li se întâlneau privirile, ştiind cine e, după înfăţişare şi haine, se trezea întrebându-se ce poveşti nefericite născuseră aceste măşti amare, ce vise neîmplinite le muriseră sau mai trăiau încă în spatele ochilor furioşi.

Făcuseră oare şi ei totul bine şi le ieşise pe dos? Nu cumva, curând, Karen Gold va privi în ochii ostili şi înfrânţi ai unui golan, văzându-se pe sine?

PENTRU UNII MUMĂ, PENTRU ALŢII CIUMĂ

— HAI, OMULE, tre' să am şi eu una. Spune-mi numai ce tre' să fac! scânci Paco Monaco.

— Ţi-am spus de-o mie de ori ce tre' să faci, puiule – îi răspunse Dojo cu un aer superior, plictisit. Atinge-mă cu patru sute!

— Rahat! mârâi Paco cu o ironie tărăgănată, pentru a-şi ţine în frâu furia, pentru că, indiferent cât de nervos era, nu era destul de loco[1] pentru a-şi bate joc de uriaşul portar. De unde căcat să fac eu rost de 400 de dolari?

Dojo râse:

— Da' ce sunt eu, mă-ta? De un' să ştiu? Sparge o bancă, ia-i gâtul unui scorţos. Suge două sute de pule de poponari. Fii şi tu un adevărat om de afaceri american, omule!

— Por favor[2], Dojo. Vinde-mi un pont!

Dojo făcu o jumătate de pas din pragul intrării de la „Slimy Mary's", uitându-se la Paco mai îndeaproape:

— Să-ţi vând un pont?

— Da, omule, orice, vreau să zic, *trebuie* să am propria Cască, simt, vreau să zic…

Chiar din noaptea aia de la „Slimy Mary's" Paco se simţea cu totul altul, într-un fel pe care nu-l prea înţelegea.

Pe de o parte îşi pierduse gustul pentru gagici ieftine. Nu pentru că îi pieriseră poftele, nici nu trecuse la poponari, dar parcă nu mai avea chef să se ocupe de pizdele de la „Slimy Mary's", sau să jefuiască doar câţiva dolari pentru bobină ca să-şi bage nasul în chiloţii lor.

În loc de asta. se trezi rătăcind în sus şi-n jos pe Second Avenue, holbându-se la toate gagicile, excitat la maximum, şi apoi se masturba, undeva printre ruine, imaginându-şi o

1 Nebun (sp.)

2 Te rog (sp.)

blondă elegantă, purtând doar o etolă de blană argintie, îngenuncheată în faţa lui şi dezmierdându-i coaiele fierbinţi cu degetele ei lungi, încrustate de diamante, în timp ce-i sugea pula, uitându-se la el cu un aer de abandonare afectată în ochii ei albaştri ca gheaţa.

Iar pe de altă parte îşi pierduse şi gustul pentru „loveşte şi ia”. O mai făcuse de câteva ori în ultimele două Săptămâni. şi ce-i aduseseră acei poco dinero, muchacho[1]? Sigur nu mai avea chef de bobină! Nu mai voia bobină, care nu făcea altceva decât să-l încălzească pentru scroafele de la „Slimy Mary’s”.

Şi, straniu, după ce mai încercase încă de trei ori, nu mai voia să aibă nici viziuni prin Cască la „Slimy Mary’s”.

Era cam acelaşi lucru de fiecare dată. Mai mult sau mai puţin. Îi plătea lui Monkey Girl cei treizeci de dolari, îşi punea Casca, îl ungea pe El Lizardo cu încă zece, apoi apăsa butonul de pe cutie exact când începea discul cu Mucho Muchacho.

Şi muzica începea, şi inima-i bătea, şi Mucho Muchacho dansa pe ecran, şi el se topea în realitate, oricare ar fi fost ea, în care Mucho Muchacho îi dădea carnea lui, cu muşchii lui de oţel ondulându-se continuu sub pielea bronzată şi încordată, cu sexul supraomenesc ieşind din jeanşii strâmţi, „Şi tu Mamă” sau „Hombre de la Sombre”[2] sau „Besa Mi Macho”[3] scurgându-se ca o lavă fierbinte din gâtul lui, în timp ce el, Paco Monaco, zburda şi mergea ţanţoş prin cluburi de noapte elegante, sub stele, se plimba pe Fifth Avenue, defila prin magazine, restaurante, alei cu vile pe malul mării, pe lângă piscinele Las Vegas-ului, peste scenele Hollywood-ului, cu toate gagicile „uită-te da’ nu pune mâna” dezbrăcându-se şi aruncându-se la picioarele lui.

Numai că lungimea viziunii, ca şi lungimea unui vis, era

---

1 Bani puţini, omule (sp.)

2 Omul Umbrei (întunericului) (sp.)

3 Sărută-mi bărbăţia (sp.)

neprevăzută. Următoarea dată când cumpărase din nou o jumătate de oră, a rămas în viziune până când Monkey Girl îi atinsese butonul Căştii şi-i spusese că timpul a expirat, dar a doua şi a treia oară ieşise după vreun sfert de oră, şi a trebuit să apese iar butonul pentru a-şi duce viziunea până la capăt.

Iar în clipa reîntoarcerii dure la realitate, iată-l, un amărât de golan, dansând pe ringul jalnic al unui local împuţit, în subsolul unei clădiri de pe Strada 3, pe Avenue D, neputând să uite prima trezire, călare pe scroafa aia împuţită, sub privirea dispreţuitoare a lui Dojo.

Acum nu se mai agăţa de bobină la „Slimy Mary's" şi nu mai avea motive pentru „loveşte şi fugi", pentru că împlinirea dorinţei ce-l domina acum, care-l obseda de dimineaţă până seara, cerea o sumă mare.

Paco avea multă bobină la activ, dar niciodată ceva cum a fost Casca. Genul ăsta de viziune era din mai multe puncte de vedere ca un vis. Datorită Căştii devenea acel „mucho macho muchacho" care se dorea, obiectul adoraţiei sexuale a tuturor gagicilor pe care le-ntâlnea. Spaţiu şi timp se amestecau şi pluteau unul într-altul exact ca într-un vis. Datorită Căştii femeia din vis i se arăta: distantă, blondă, cu ochi albaştri ca de gheaţă, strălucitori, îmbrăcată cu blană şi plină de giuvaeruri.

Dar spre deosebire de visele pe care le aveai ghemuit undeva, în holul unei clădiri abandonate, ceea ce se întâmpla la Cască era într-un anume sens REAL. Nu dansai într-un night-club de lux, ci DANSAI pe ringul de la „Slimy Mary's". Nu futeai o blondă superbă într-un apartament fabulos ci, al naibii de sigur, te trezeai pe o grăsancă dezgustătoare, pe o grămada de perne murdare în întunericul împuţit.

Şi Casca era o chestie a-ntâia! Dacă o aveai pe-a ta, ţi-o puneai, apăsai butonul, şi DE-ADEVĂRATELEA mergeai pe West Broadway, pe Fifth Avenue, în Second şi First, treceai prin galerii, bodegi de lux, baruri şi saloon-uri, printre

îmbuibaţi şi gagici, toate astea ÎN TIMP CE AVEAI VIZIUNEA, de parcă CHIAR ERAI ACOLO! Şi nu ca un nenorocit de golan, ci cu toate forţele lui Mucho Muchacho.

Dacă folosind Casca puteai pătrunde în lumea de vis a vieţii reale a îmbuibaţilor şi pluşaţilor şi gagicilor, n-ai fi putut la fel de bine să te trezeşti pe un aşternut de satin auriu adevărat, cu o fătucă bogată la care visai, subjugată bărbăţiei lui Mucho Muchacho? Multe nu înţelegea Paco despre Cască.

Un lucru ştia sigur – că *trebuie* să aibă una NUMAI a lui!

— Por favor, Dojo, dă-mi un pont, crede-mă, fac orice…

Dojo îl privi de sus.

— Orice? spuse cu un rânjet ironic.

— Orice, Dojo.

Dojo ridică din umeri. Părea că măsoară din ochi bărbăţia lui Paco. Expresia feţei i se înăspri, şi când vorbi iar, era deja om de afaceri.

— Adu-mi o „Uzi”.

— Que[1]

?

Ochii mari ai lui Dojo îl priviră fix, şi în ei Paco părea să-şi vadă întreaga viaţă, sufletul şi ultima sa şansă atârnând în balanţă.

— O „Uzi”?

— La dracu’ omule, doar ştii ce e o „Uzi”, nu?

Se uită la Dojo, i se muiară picioarele, sau cel puţin aşa i se păru.

— O „Uzi”?

Dojo îi zâmbi, cu o indiferenţă arogantă.

— Un pistol-mitralieră „Uzi” – spuse. Chestia aia pe care o dau ei paznicilor. Valorează 350 pe piaţa neagră, omule, dar eu sunt prietenul tău, Paco; pentru tine, o sparg. Tu mi-aduci o „Uzi” şi eu îţi dau în schimb o Cască. Pe care eu iau 400.

— Cum dracu’ fac eu rost de o „Uzi”?

---

1 Ce? (sp.)

Dojo dădu din umeri, ridicând mâinile:

— Chiar trebuie să-ţi spun totul?

— Iau gâtul unui paznic?

— Mă rog, dacă nu eşti în stare…

— Cine spune asta, negrule?

Dojo râse.

— Quien sabe[1]

? spuse el, imitând vocea lui Paco cu o precizie diabolică.

— Y tu madre también!

Dojo îl lovi cu mâna lui cărnoasă pe umăr, îşi strânse buzele groase, dând din cap aproape imperceptibil.

— Ăsta-i mersul treburilor în America, fiule – spuse el pe un ton părintesc, cu o batjocură abia simţită. Mi-arăţi de ce eşti în stare şi, cine ştie, poate te bag în chestii de-astea în mod regulat.

Paco schimbă o privire cu uriaşul. Sarcina pe care i-o dăduse Dojo era de departe afacerea cea mai grea şi mai periculoasă la care se gândise vreodată. Dar dacă izbândea, răsplata ar fi fost o transformare a existenţei sale dincolo de înţelegerea normală.

— Mulţumesc, Dojo – zise el, şi de data asta nu glumea. I se dăduse o sarcină a dracului de grea, pe care numai un adevărat bărbat putea s-o ducă la capăt, şi numai gândul la ce avea de făcut îi îngheţa sângele în vine. Şi totuşi, dincolo de frica asta era un sentiment straniu şi complex, un fel de calm senin amestecat cu o hotărâre rece. Dacă ar mai fi trecut printr-o asemenea experienţă înainte, şi-ar fi spus că târgul oferit de Dojo era corect.

Acum ştia clar că portarul de la „Slimy Mary’s” nu-l luase în serios niciodată. Niciodată Dojo nu se gândise că într-o bună zi îl va recunoaşte ca pe un egal, ca pe un bărbat adevărat. Pătrunse în noapte începând să se simtă deja Mucho Muchacho.

— Da’ ce dracu’ vor, să-mi tai o mână? zise Bobby Rubin,

1 Cine ştie (sp.)

apucând o grămăjoară de praf, prăbuşindu-se apoi pe sofaua de catifea.

O convinsese în cele din urmă pe Glorianna să-l ia la una din petrecerile ei a-ntâia. „Hai până la mine, pe urmă mergem cu Rolls-ul meu”, îi spusese ea. Aşa că se pusese la patru ace, şi pornise spre capătul lui Lookout Mountain, plin de speranţe. Ce-şi putea dori mai mult decât să fie adus la o petrecere de lux chiar de către Mama Nebună a Rock-ului? A fi însoţit de Glorianna O’Toole însemna o intrare sigură în cercurile lor intime şi, pe de altă parte, ea era prea în vârstă pentru el ca să fie luat drept ultima ei cucerire, aşa încât era liber să scormonească printre tipele a-ntâia, ca un om IMPORTANT, nu ca un gogoman anonim care abia-şi croieşte drum pe-aici.

Iar legendara casă de lemn a Gloriannei îi întrecuse aşteptările. Cocoţată într-un crâng de eucalipţi, sus, pe un drum de culme dominând peisajul de noapte scânteietor al oraşului şi construită din cherestea de sequoia negeluită, casa nu ieşea cu nimic în evidenţă văzută din stradă, cu excepţia acoperişului geodezic care o încorona, şi a extravagantului Rolls decorat, în şopronul fără uşi.

Surpriza era că intrarea ducea direct în marele living cu vedere spre oraş prin uşile de sticlă ce se deschideau înspre o platformă şi, dominând camera, cu crengile boltindu-se deasupra canapelelor şi meselor din butuci şi a şemineului imens de piatră, formând un alt acoperiş de frunze chiar sub acoperişul de sticlă, se aflau legendarul bonsai uriaş şi eucaliptul pitic care transformau întreaga încăpere într-o oază de verdeaţă.

Dar Bobby de-abia avu timp să rostească un „oooh” gâfâit când auzi o maşină oprind afară. O clipă mai târziu Sally Genaro valsa înăuntru aruncându-i un zâmbet scurt şi cald. Ce cretină! Glorianna nu-i spusese că intenţionează s-o aducă şi pe Acneea!

— Uneori am impresia c-o fac pentru bani – spuse Glorianna sec, trecându-i praful lui Sally din Valley, care se

îmbrăcase într-o rochie lungă metalizată care, Bobby trebuia să recunoască, ar fi arătat sexy, dar pe cineva cu vreo zece kilograme mai slab.

Îşi presărase părul ei blond oxigenat cu dungi negre ca de tigru, cu o creastă bleu şi-şi pusese un strat de machiaj în două tonuri subtile care accentuau şi mai mult grosimea obrajilor, şi poate n-ar fi arătat aşa de rău dacă ar fi izbutit măcar să acopere acneea evidentă de pe obraz.

— Dar noi chiar le facem pentru bani, nu? zise Sally cu toată convingerea prizând puţin praf de pe placa de obsidian.

— Ei vor AUR, Sally, asta e, nu-i aşa, Glorianna? spuse Bobby cu toată blândeţea pe care o putea afişa.

Sărmana Sally din Valley! Muncea din greu, şi chiar se pricepea la VoxBox, iar toate bancurile pe care i le arunca Bobby le primea cu o supunere de căţeluş, care te scotea din sărite, şi lui CHIAR îi părea rău pentru ea. Dacă măcar ar fi renunţat să-l sâcâie şi să lase odată lucrurile să meargă de la sine, ar fi fost în stare chiar s-o placă.

— Pune punctul pe „i”, Bobby – zise Glorianna. Chestia e că jocul lui Billy merge mai departe, şi rahatul, cum se spune în show-biz, curge la vale.

Bobby încuviinţă ca unul care înţelege exact chestiunea. Spre deosebire de Sally, el ştia să citească printre rânduri. Produseseră trei discuri bune de lansat pe piaţă, având ca protagonişti trei stele rock A.P. şi, în timp ce toate se vindeau destul de bine pentru a se echilibra cât de cât balanţa, niciunul dintre ele nu era decât în mică măsură aducător de profit.

— Ei bine, s-ar zice că nu e vina noastră, nu? spuse Sally iritată. Vreau să spun că proiectele şi versurile pe care ni le trimit ei sunt proaste. Adică nu noi greşim la urma urmei, nu? Cum au pretenţia să fim noi mai buni decât marfa pe care ne-o trimit?

— Mda! aprobă Bobby. Avea şi Acneea o dată dreptate.

Glorianna privi spre Sally. Apoi spre Bobby. Ridică ochii

în tavan şi oftă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bobby.

— Dacă întrebi, răspunse Glorianna, n-o să afli niciodată!

— Cum?!

— Nu contează, puştilor, zise Glorianna, luând cutia cu praf de la Sally şi punând-o pe masa de lemn. E timpul să ne mişcăm. Măcar să vă distraţi, asta ştiţi, nu?

Vila aparţinea unui producător, al cărui nume nu şi-l amintea, şi era situată pe un teren de zeci de pogoane într-o vale izolată de-a lungul drumului deluros din Mulholland, cu o piscină uriaşă, terenuri de tenis, şi chiar cu un eleşteu adevărat.

În interior, locul era o suită de camere – mari, cu lumini orbitoare –, baruri şi bufete mai mici, cu lumini difuze şi toate sorturile de praf lăsat la îndemână în boluri, un ring de dans cu lumini scânteietoare şi o orchestră pe viu; şi, dacă nu era de ajuns, toată treaba dădea, printre înşiruiri de uşi imense de sticlă, spre o pajişte şi un patio imens în jurul piscinei, cu jeturi subacvatice, şi saună, şi bazin termal, înconjurat de alte baruri şi bufete.

Şi oamenii – ce minunăţie!

Era ca şi cum ai fi păşit într-un film. Era mai altfel decât oricare altă petrecere la care fusese vreodată Sally.

Recunoştea SUTE de figuri faimoase sau cel puţin aşa i se părea; actori, actriţe, stele rock, vreun senator sau aşa ceva, două gazde ale unor show-uri TV, şi cei pe care nu-i recunoştea purtau haine ostentative şi aveau un comportament pe măsură, de parcă se credeau mai importanţi decât ceilalţi. Singurii invitaţi care nu păreau a fi personaje celebre sau importante erau femeile, atât de uluitor de frumoase încât Sally simţea nevoia de a le ucide.

Era ca un vis minunat.. Dar nu pentru mult timp.

Glorianna O'Toole îi băgă repede înăuntru, le făcu un tur rapid al casei, le trecu pe la nas ceva praf, le aduse cupe de şampanie şi maldăre de mâncare, îi prezentă unei duzini de

actori, actriţe şi vedete rock, care le adresară zâmbete largi şi le întinseră mâini fericite, privind absent prin ei, după care, făcându-şi aparent datoria, bătrâna doamnă DISPĂRU, lăsându-i pe Sally şi pe Bobby proţăpiţi într-o cameră imensă, plină de oameni cărora în mod evident puţin le păsa de existenţa lor, balansând farfuriile cu mâncare într-o mână şi ţinând cupele de şampanie în cealaltă.

— Senzaţional, nu-i aşa, Bobby? spuse Sally, încercând să bage în gură o bucată de raţă afumată, cu aceeaşi mână cu care-şi ţinea paharul, drept care îşi picură şampanie în farfuria supraîncărcată.

Dar Bobby nu observă.

— Îhâm – bolborosi el, holbându-se la actriţele şi starletele şi curvele de înaltă clasă, cu limba atârnându-i practic până la genunchi.

— Minunată mâncare...

— Ce? spuse absent Bobby.

— Spuneam că mâncarea e nemaipomenită, Bobby, gustă puţin din raţa asta!

Binevoi în cele din urmă să se uite la ea, ridicând prosteşte din umeri, stând şi balansând farfuria într-o mână şi ţinând paharul în cealaltă, ca un ospătar hărţuit.

Sally se hlizea într-una.

— Haide – zise ea – mai bine ne-am aşeza înainte ca cineva să ne ceară să le umplem ceştile cu o nouă porţie de cafea!

Bobby se încruntă; în mod evident, nu gustase gluma, dar o urmă spre o sofa liberă dintr-un colţ, unde se aşeză lângă ea tăcut, ciugulind absent din ofertele culinare, sorbind din şampanie şi holbându-se înfometat la toate curvele sexy, ca un copil sărman care se uită în vitrina unei brutării.

Sally umplea tăcerea apăsătoare cu raţă afumată, caviar, somon în aspic, cleşti de homar rece, prăjitură Black Forest, fără să-l privească, dar ştiind în acelaşi timp prea bine ce simţea el, stând acolo la fel ca ea, neluat în seamă

de nimeni.

— Cred că acest caviar e marfă rusească de-adevăratelea, îndrăzni ea într-un târziu. N-am mai mâncat niciodată aşa ceva. Dar tu?

— Chiar nu-mi amintesc.

— Ai gustat din homar?

— Nu prea-mi place homarul.

— Dar prăjitura e excelentă, nu?

— Îhâm!...

După câteva alte încercări, Sally renunţă şi se concentră numai asupra mâncării. Era marfă a-ntâia, şi îşi dădea seama că n-o s-ajungă cu Bobby la niciun rezultat, aşa că se mulţumea şi ea cu ce putea.

Tocmai terminase somonul în aspic şi caviarul şi era deja ia jumătatea prăjiturii, când Bobby goli şi ultimul strop de şampanie, puse farfuria aproape neatinsă pe braţul sofalei, se ridică şi-i spuse:

— Mă-ntorc imediat, doar să-mi iau ceva de băut. Să-ţi aduc şi ţie?

— Da, fireşte, mulţumesc, Bobby – zise Sally – zâmbindu-i fermecător. Ce drăguţ eşti!

Se pare însă că fusese doar o scuză neconvingătoare pentru a scăpa de ea; acum rătăcea de una singură ca un peşte pe uscat, parcă de ore întregi, încercând să-i găsească, fie pe Bobby, fie pe Glorianna, sau măcar să vadă o faţă prietenoasă.

Dar Glorianna era probabil asaltată de prietenii ei simandicoşi, iar Bobby era acum cine ştie unde, pipăind vreo târâtură superbă cu capul sec, şi nici unul dintre aceşti OAMENI FRUMOŞI nu-i dădea lui Sally vreo atenţie. Era exact ca la toate petrecerile pe care le suportase ca adolescentă în Valley. Toţi băieţi priveau exact prin ea. Niciunul nu făcea vreo tentativă s-o agaţe, iar ei îi lipsea curajul de a încerca măcar să intre-n vorbă cu ei.

Dar aici era CEL MAI RĂU. Cel puţin la petrecerile alea din Valley erau măcar câteva dintre prietenele ei pe care nu

le invita nimeni la dans, cu care-şi mai omora timpul, şi din când în când mai putea fi agăţată de vreun băiat excitat, care auzise că dacă ar fi fost drăguţ cu ea i-ar fi supt pula. Dar aici nu cunoştea pe nimeni, şi toţi erau stele de cinema, cântăreţi rock, producători, regizori, şi petrecerea era plină de femei frumoase care probabil veniseră aici doar ca să se dea mari.

Aşa încât, ca să-i treacă timpul priza praf din belşug, mânca, se bălăcea în şampanie şi asculta orchestra care cânta pentru dansatori. Din punctul ei de vederea orchestra era neconvingătoare şi de modă veche. Nu aveau nici măcar un VoxBox adevărat, doar un chitarist, un pianist, şi numai tobarul era ca lumea, cântând pe un set de tobe vechi. Cu toţii erau bătrâiori, arătând de cel puţin patruzeci de ani, în haine de piele neagră, după şablonul anilor ‘80 şi cam aşa şi sunau. Părea că nu au nimic original; tot ceea ce erau în stare era un amestec de muzică din ‘80, ‘70 şi chiar ‘60. Era evident că dacă amărâţii ăştia reuşeau să obţină chiar şi angajamente din astea mai răsărite, asta se datora numai solistei, o roşcovană înaltă cu pielea ca de alabastru, îmbrăcată într-o rochie strâmtă neagră, tăiată mai jos de buric. Avea un chip de înger păcătos şi trupul unui halterofil, şi era atât de sexy încât dacă Sally ar fi fost lesbiană ar fi sărit pe ea. Vocea însă era subţire şi nazală, frazarea cântecelor era pompoasă, şi nici măcar nu-i transformau vocea printr-un vocoder. Dar Sally o ura cu ferocitate. Cu maşinăria ei VoxBox, ar fi desfiinţat-o scurt pe tâmpita asta!

„De ce ea?” gândi nervoasă Sally, stând acolo parcă de secole. „De ce nu EU?” „Într-o bună zi... cumva... O, la dracu!” Năucă de atâta şampanie, uşor ameţită de praf, ghiftuită de mâncarea pe care o băgase-n ea, şi total scârbită de nedreptatea cosmică din jur, Sally plecă de lângă ringul de dans, trecând prin alte două-trei camere, spre piscină. Aproape o duzină de frumoşi de ambe sexe înotau în bazin, fără costume, părând că se pipăie sub

jeturile subacvatice, şi-şi putea imagina cu uşurinţă ce se întâmplă în saună. Merse clătinându-se de-a lungul pajiştii către eleşteu, unde observă o umbră solitară stând pe marginea apei, ghemuită, holbându-se la pământ printre picioare, balansându-se înainte şi înapoi, ritmic, asemeni unui evreu într-o sinagogă.

Se mai uită o dată cu atenţie, şi-l recunoscu pe Bobby.

— Salut, Bobby – spuse ea cu o voce abătută, lăsându-se pe vine lângă el.

Bobby ridică încet capul, privind-o ciudat, cu ochii înceţoşaţi şi injectaţi.

— Hello, Sally – zise el posac, apoi îşi puse din nou capul între genunchi.

Sally se aşeză lângă el. El n-o privi, dar cel puţin nu se ridică să plece.

— Ce zici ce petrecere, nu? îndrăzni ea. Te simţi bine?

Bobby scoase un sunet straniu, bolborosit.

— Nemaipomenit! mormăi el sarcastic. Uite de-aia stau eu aici, de unul singur… spuse oropsit şi oftă trist din rărunchi. Sally nu avu curajul să întindă un braţ protector după umerii lui Bobby. Îndrăzni doar să-i pună o mână uşor pe genunchi. El păru să nu observe, dar nici n-o respinse.

Încurajată, reduse puţin distanţa dintre cele două trupuri.

— Mda, zise ea uşor. Ştiu cum te simţi…

— Chiar ştii, Sally? spuse Bobby amar.

— Sigur! îi răspunse Sally, de data asta îndrăznind să-l bată uşor pe umăr, pentru a sublinia spusele.

— Vreau să spun, iată-ne, în sfârşit, la această petrecere fabuloasă, ca şi cum am fi păşit DIRECT într-un film pe care ni l-am visat întotdeauna, şi în schimb toate vedetele şi chiar „civilii” privesc prin noi ca şi cum n-am exista.

Un tremur nervos zgudui trupul lui Bobby. ‘

— Rahat – mormăi el încet. Numai asta nu voiam s-aud…

— Bine, da’ cui îi pasă de ei, Bobby! îi gânguri Sally în ureche, lăsându-şi braţul să-i învăluie compătimitor umerii.

O adunătură de curve fără talent şi de obsedaţi fără creier, care au impresia că sunt mai buni ca noi numai pentru că au feţe frumoase şi hoituri perfecte, da’ las-că le arătăm noi lor, NOI vom fi vedetele, şi-atunci EI vor fi cei ce se vor uita la noi!

— Noi? izbucni Bobby, smulgându-se din îmbrăţişarea ei. Privind-o furios. Ce dracu’ vrei să spui prin „noi”?

— Vreau să spun…, adică… ştii doar, „Proiectul Superstar” – se bâlbâi Sally, luată prin surprindere. Adică tu şi cu mine, Bobby, e şansa noastră să le-arătăm tuturor, vreau să zic, ai AUZIT trupa care cântă acolo?

— N-am avut încotro, zise Bobby ursuz.

— Ei bine, ce părere ai despre ei?

— Glumeşti? izbucni Bobby. Sunt de căcat!

— Desigur! aprobă Sally luminoasă. Şi dacă ne punem noi mintea, o să-i spargem!

Bobby se uită la ea confuz.

— Da! urlă. Ştii ceva, nu arăţi tu cine ştie ce, Sally din Valley, dar te descurci bine cu VoxBox-ul, ţi-am zis odată asta, şi eu sunt cel mai mare artist pe orga de imagini, care-a existat cândva!

— Aşa este, Bobby! ţipă Sally, cu sufletul plutind.

Bobby se ridică, nesigur pe picioare.

— Aţi auzit, nenorociţi fără talent! urlă el vehement, mişcându-şi braţele ca şi cum ar fi vrut să cuprindă întreaga petrecere. Se clătina înainte şi înapoi pe călcâie, ca şi cum i-ar fi fost greu să-şi menţină echilibrul.

— Ştii ceva, Sally? spuse sălbatic, cu ochii rotindu-se haotic în orbite.

— Ce? zise Sally, realizând dintr-o dată că se uita exact între picioarele lui.

— O s-o facem, asta e! urlă el. O să-i dăm în gât pe căcănarii ăştia! Uită-te la toţi ăştia care n-au nimic în cap şi cred că lumea le aparţine, şi care cred că dacă pizdele astea se ţin de capul lor, gata, au rupt gura lumii! Să mă pupaţi în cur, găinarilor, dar să mă rugaţi frumos să vă las,

atunci când NOI o să fim regii rock'n'roll-ului!

Prin propriii ei aburi de beţie şi drog, Sally realiză că Bobby Rubin era pulbere. Şi ea era uşor dusă, dar asta-i dădu energie şi-i dezlegă limba, umplând-o de bucurie când intră alături de el, într-un delir verbal.

— Da! urlă ea. O să le-arătăm lor, Bobby, tu şi cu mine! Curve fără talent! Băşini!

Aproape fără să-şi amintească cum ajunsese acolo, se trezi în picioare lângă el, ţinându-l de mână. Şi el nici măcar n-o respinse.

— Cine dracu se cred de ne tratează ca pe nişte rahaţi?

— Capete seci!

— Idioţi!

— Ne-no-ro-ciţi!

— Copilaşi, suntem intr-un mare rahat! spuse nervos Bill Beldock. Vreau să spun, acţiunile noastre au mai scăzut două puncte săptămâna asta, şi dacă noi nu ieşim cu un AP de aur, cât de curând…

— Cum adică NOI, faţă palidă? croncăni Glorianna O'Toole zâmbind trist.

Dar Billy nu părea a fi dispus să se amuze. Venise pe ringul de dans, se mişcase puţin cu ea în amintirea vechilor timpuri, fără sentiment, şi apoi o dusese în cămăruţa asta întunecoasă, plină de mici grupuri de traficanţi făcându-şi aranjamentele, trecându-şi ultimele minute prizând pasionat grămăjoară după grămăjoară şi suspinând. Nu aşa înţelegea Glorianna să se distreze la o petrecere. Cu ani în urmă, Billy nu şi-ar fi pierdut astfel timpul la un party.

— Vorbesc serios, Glorianna, reluă Billy. Am ajuns în postul ăsta dovedindu-le că tehnologia AP e bună, iar „Uzina" a băgat capital serios în afacere numai datorită asigurărilor mele. Şi mi s-a precizat în cuvinte simple că, dacă nu se amortizează IMEDIAT în aur, mi-am dat foc la valiză!

— Nu eşti nici primul şi nici ultimul preşedinte de „Muzik,

Inc.” care e concediat! filosofă Glorianna. Să luăm partea bună a lucrurilor. Iei cam de multă vreme salariul ăla mare! Nu ţi-ai băgat destul la ciorap?

— Credeam că mi-eşti prietenă! gemu bosumflat Billy.

— Sunt, Billy, răspunse Glorianna. Ce vrei de la viaţa mea?

— Vreau un star rock AP care să ia aur înainte ca ei să mă zboare, la dracu!

— Fac tot ce pot! spuse uşor Glorianna. Copiii au dat tot ce au mai bun.

Billy duse o nouă priză de praf la nas.

— Şi-a ieşit un mare rahat, iar tu ştii asta! izbucni el.

— Ce vrei de fapt, minuni?

— Da! Dacă minunile ajută, atunci cu minuni trebuie să-mi vii!

— Mizeria asta n-a fost ideea MEA, dacă-ţi aminteşti. Billy! I-o întoarse Glorianna, pierzându-şi răbdarea. Ştiai al dracului de bine care-i părerea mea despre starurile rock AP când m-ai momit cu vorbe frumoase în aiureala asta! Asta nu mai e rock’n’roll!

— Nu spune asta! Billy Beldock mârâi nervos. Te rog nu spune asta, Glorianna, spuse el mult mai moale, punând o mână tandră pe genunchiul ei şi implorând-o cu ochii languroşi de altădată. Uită-te bine la mine!

Glorianna ridică din umeri. Îi atinse mâna.

— E-n regulă, sunt aici, puştiule, mă uit la tine! spuse la fel de moale, privindu-l cu tandreţe şi zâmbindu-i uşor.

Văzu un bărbat bronzat, bine conservat la cei şaizeci de ani ai săi, cu o coamă bogată de păr argintiu căzând pe umerii unui costum de catifea neagră perfect croit care costase vreo 3000 de dolari. Văzu ochii injectaţi de mânie care erau cu mult, mult mai trişti decât cei ai tobarului tânăr şi înfierbântat, care fusese iubitul ei cu mulţi, mulţi ani în urmă. Văzu un rocker adevărat pe care odată, de mult, îl iubise şi-l admirase, transformat acum într-un om al puterii, încercând s-o scoată la capăt, de care îi era milă.

— Arăţi bine! minţi ea.

— Da, fireşte – spuse Billy. În faţa ta e un bătrân de şaizeci şi cinci de ani, pe care nimeni nu-l va mai angaja vreodată. În faţa ta e un om prea bătrân ca să se mai întoarcă acum la tobele lui, copila mea, chiar dacă ar mai fi de lucru pentru tobari, ceea ce, după cum bine ştim amândoi, nu mai e cazul.

— Mi-au dat lacrimile… - zise Glorianna, destul de dur.

Billy Beldock zâmbi stins. Mai luă o doză de praf, expresia i se înăspri, părând că se întoarce în timp, la un alt Billy, de demult, cu acel suflu tânăr care părea încă să existe în spatele ochilor bătrâni, aproape stinşi.

— Să-ţi spun eu ce vezi – spuse el cu o expresie a vechii pasiuni. Vezi singurul preşedinte al „Uzinei de Muzică”, care a cântat într-o trupă rock’n’roll! Poate c-am exagerat puţin, poate că ceea ce-ţi cer nu este chiar ideea ta de rock. Şi, O.K., poate nici mie nu prea-mi place ce trebuie să scot pe piaţă. Dar tu ştii la fel de bine ca mine câţi sunt în spatele meu aşteptând să preia controlul. Contabili. Reprezentanţi ai marketing-ului. Cercetători ai sondajelor. Nu se vor mai încurca niciodată cu un bătrân rocker ratat.

— Ce aştepţi să-ţi spun, Billy? spuse Glorianna tandru. Că toate trec? Las-o aşa! Mergi până la capăt’

Lui Billy ii tremură buza de jos.

— Nu-mi mai veni cu refrene de-astea hippie depăşite! spuse el moale. Nu pentru asta vă plătesc, copii…

— Hai, nu zău, Billy?

Fără să vrea, Billy Beldock izbucni în râs, un râs tremurat, ironic, care o impresionă pe Glorianna…

— Eşti o bătrână trăsnită, ştii? zise el blând.

— Nici cu tine nu mi-e ruşine.

Se priviră în tăcere, îndelung. Apoi dădură din umeri amândoi, ca în urmă cu treizeci şi ceva de ani.

— Aşadar?

— Aşadar, o să-mi dau toată silinţa pentru tine, Billy, o să pun biciul pe micii vrăjitori, o să le bag acid pe gât,

măcar să facem un rock ca lumea, o să...

— Hei, Glorianna, cred că puştii pe care i-ai adus aici au depăşit ora de culcare!

Eddie Friedkin, gazda lor agreabilă, intră în cameră, cu o grimasa dispreţuitoare pe buze:

— Sunt amândoi la eleşteu, beţi pulbere şi urlând.

— Oh, rahat! mormăi Billy. Şi ce-i cu asta?

Glorianna râse, ridicându-se în picioare.

— Cine ştie? Au dat şi ei de bine...

Stomacul lui Bobby părea umplut cu o spumă verde scârboasă, genunchii refuzau să i se aşeze într-o poziţie stabilă, iar gâtul îi era ca un deşert plin de aspirină pisată. Casa, piscina, copacii, eleşteul, toate păreau a i se roti în cercuri lente în jurul capului, iar luminile petrecerii străluceau într-o peliculă de glicerină.

Habar n-avea cât băuse, nici ce combinaţii dezgustătoare, aşa cum habar n-avea cât praf prizase: în orice caz depăşise cu mult măsura la amândouă.

— Jalnic! urlă el. Al dracului de jalnic!

Oh, da. Reuşise să scape de Sally din Valley. Oriunde privea erau femei frumoase, cate-i provocau dureri de sex, de dorinţă. Dansau în hoarde după muzica orchestrei, prizau praf, torceau în urechile actorilor şi cântăreţilor şi producătorilor; chiar înotau goale în piscină, cu sfârcurile tari ca piatra.

Niciodată Bobby nu avusese acces la scene ca astea. Era ca în visele lui erotice de la cincisprezece ani.

Dar în acelaşi timp era şi un coşmar jalnic.

Pentru că nici măcar nu ştia cum să se apropie de vreuna din acele creaturi ireale, nici măcar nu le putea suporta privirea, dacă întâmplător s-ar fi uitat vreuna în direcţia lui. Erau actriţe de film sau T.V., sau vedete rock, sau tipe care veniseră aici cu intenţia de a pica pe vreunul care să le transforme în aşa ceva. Şi bărbaţii erau toţi strălucitori, bronzaţi, armăsari pur-sânge ai Hollywood-ului,

cu trăsături perfecte ca la „Central Casting”, sau seducători mişcându-se într-o mare de bani şi putere, adesea amândouă.

Aici, cel puţin aşa părea, oricine ÎN AFARA DE EL era un băiat fermecător din show-biz, şi niciuna din fetele superbe nu s-ar fi uitat vreodată la un amărât de tehnician modest ca el. Doar dacă… doar dacă…

Nu ştia exact CE, atât era de beat şi de drogat încât mintea i-o luase razna; dacă curajul i-ar fi venit dintr-un loc misterios, conştiinţa lui, stimulată chimic, ar fi găsit instinctiv „savoir-faire”-ul[1]

încât ar fi putut prinde una din acele creaturi ispititoare într-o urzeală strălucitoare…

În loc de asta, fireşte, pe măsură ce se-mbăta, cu atât mai imposibil i se părea să îndrăznească să adreseze măcar un cuvânt vreuneia din acele femei. Şi cu cât devenea mai furios şi mai deprimat, cu atât priza mai mult praf şi bea mai multe cocktailuri scârboase, cu atât petrecerea lua aspectul chinuitor a ceva minunat, ceva în spatele unei vitrine de care îşi turtea nasul ca un puşti salivând în faţa unei patiserii.

În cele din urmă, tot ce mai fu în stare să facă a fost să bâjbâie afară în noapte, stând de unul singur la eleşteu, meditând incoerent şi încercând să se autoconvingă să nu vomite.

Şi acum, iată-l, urlând în noapte ca un animal hăituit, în acelaşi timp sfidător, nesinchisindu-se că cei care l-ar fi auzit îi considerau, desigur, gunoi.

— O să vedem noi cine sunt rahaţii, NE-NO-RO-CI-ŢI-LOR! urlă Bobby în direcţia piscinei. Sunteţi nişte dinozauri şi-am să vă arunc cururile în gropile cu smoală de unde veniţi!

— Curve încrezute şi fără talent! Ca şi cum nu v-ar sta bine ca femei de serviciu la W.C.-uri?!

„Îî? Ce…? Eu am…? Oh, rahat!”

Un gâlgâit acid i se ridică din maţele tulburate către gât,

1 Pricepere, îndemânare, ştiinţă în a face un anumit lucru (fr.)

şi efortul de a-l opri, înainte de a borî pe el, îl trezi la realitate.

Nu, nu el urlase ultima frază, ci Sally Genaro.

Acum îşi amintea, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva, că Sally din Valley venise aici să-i arate compasiunea ei, că-l cuprinsese cu braţul, că-i şoptise la ureche că totul e-n regulă, că înţelegea ce simte şi, Doamne, el o lăsase, nici măcar nu se opusese, şi acum iată-l, atât de beat că nu se putea ţine pe picioare, abia abţinându-se să nu vomite, bătând câmpii ca un maniac, şi ŢINÂNDU-SE DE MÂNĂ cu Acneea!

— O să v-arătăm noi, dobitocilor, nu-i aşa, Bobby? Bomp-bomp-ba-doo-pa…

— Sally! Sally!

Vorbea băutura din ea! Machiajul i se întinsese pe faţă, scoţându-i în evidenţă coşurile; ochii îi erau sticloşi şi injectaţi, şi îl ţinea strâns de mână. Aruncându-se vertiginos spre el.

Pa-doop-bam-PAH!

Rânjind strâmb, îi cuprinse gâtul cu braţele, îşi puse buzele ude pe gura lui şi-i dădu un sărut fierbinte, acru, strecurându-i o limbă avidă şi împingându-şi bazinul către el.

Asta era mai mult decât puteau îndura stomacul, echilibrul nestabil şi creierul lui Bobby.

O împinse de lângă el, pierzându-şi echilibrul, căzu lovindu-şi curul, dar se redresă, sprijinindu-se în mâini de pământ. Zdruncinătura, repulsia viscerală, ruşinea, se combinară şi declanşară inevitabilul, izbutind cu mare greutate să rămână pe mâini şi în genunchi, evitând astfel să verse pe el, când o borală amară, imensă, îi năvăli pe gură.

Stătu ghemuit pe mâini şi genunchi multă vreme, golindu-şi maţele de toate băuturile şi amestecurile, lăsând să se scurgă totul, şi, cu toate că gustul era cumplit, iar capul îi suna ca un gong uriaş, era ceva aproape plăcut în

uşurarea de a vomita tot, cu ochii închişi şi cu mintea limpezită de eliberarea bilei, plină de o noapte de blocări chimice şi psihice.

Zăcea acolo, pe iarba unei vile din Hollywood, în faţa unei băltoace cu propria lui vomă. Sally Genaro, Acneea, se lăsă pe vine lângă el, cu un braţ după umerii lui, gângurind miloasă în timp ce Glorianna O'Toole se uita la ei cu mâinile în şolduri, clătinând din cap şi rânjind.

— Isuse! murmură Bobby.

— E-n regulă, Bobby, e-n regulă! spuse Sally, mângâindu-i tandru părul.

Ar fi fost în stare s-o ucidă.

— Copii! spuse sec Glorianna. Când eram de vârsta voastră. Îmi trebuiau vreo douăsprezece ore bune de petrecere ca s-ating temperatura de vomă.

Bobby mârâi şi privi într-o parte, incapabil să-i întâlnească privirea, incapabil în acest moment cumplit să găsească puterea de-a se elibera de îmbrăţişarea dezgustătoare şi ruşinoasă a Acneei.

Glorianna râse înţelegătoare.

— N-o lua prea în serios, Bobby. Ascultă-mă pe mine, nici Jim Morrison n-arăta mai bine ca tine după ce dădea la boboci! Poate facem şi din tine un rocker, mai ştii?

FRONTUL ELIBERĂRII REALITĂŢII

ODATĂ CU ZILELE răcoroase şi întunecate de noiembrie coborând peste oraş, şi odată cu termenul limită al lui Greg – peste numai cinci zile –, Karen Gold hotărî să nu lase lucrurile aşa înainte de a mai putea salva ceva. Pentru că dacă 2600$ erau o pomană insultătoare din partea dobitocului, pentru partea chiriei care ar fi costat-o altfel 20.000, din perspectiva sumbră de a rămâne pe străzi reprezentau totuşi o mică avere. Iar Karen, de voie-de nevoie, începuse să gândească ca un om al străzii, măcar legat de supravieţuire. Când rătăcea prin oraş, îşi făcea mereu şi mereu socoteli în gând.

Mâncarea săracilor era pe gratis, mai avea o mulţime de haine în apartament, inclusiv pentru vreme rea, astfel cei 2600$ pe lună, administraţi cu grijă, îi puteau asigura un nivel modest de supravieţuire ani de zile, dac-ar fi fost nevoie.

Putea să-şi spele rufele la „Laundromat”[1] cu zece dolari, de două ori pe lună, deci o costa 240$ pe an să arate omeneşte, şi nu ca un om al străzii. Găsise băi publice unde puteai face un duş (primeai şi prosop) pentru doar 15$, deci nu puţea, îmbăindu-se de două ori pe săptămână, pentru o sumă anuală de 360$. Asta însemna, cel puţin teoretic, că putea evita să arate sau să miroasă ca o creatură dezgustătoare a străzii chiar şi pentru cinci ani, daca se ţinea tare şi se abţinea să irosească banii pe cochetării, de exemplu mâncare adevărată sau desuuri noi.

Erau o mulţime de baruri şi localuri unde accesul era liber pentru o fată care arăta bine, astfel că putea cerşi băuturi pe gratis sau, din când în când, chiar câte un prânz în schimbul sexului şi, ce era mai important, îi menţineau accesul la niveluri sociale respectabile, unde mai devreme sau mai târziu va face o lipitură, romantică sau nu, care o

1 Spălătorie automată.

va salva de sărăcie.

Izbutise să se convingă că putea s-o scoată la capăt, dar când zilele au început să se răcească, îşi dădu seama că nu se gândise încă serios la problema unui ADĂPOST.

Când o făcu, realiză curând ceea ce orice new-yorkez ştia de mult, şi anume că cei 2600$ nu-ţi ajută prea mult la aşa ceva în „Big Apple”.

Hotelurile cele mai proaste merg la cel puţin 400$ pe săptămână pentru un pat îngust într-o odăiţă dezgustătoare; asta însemna că banii i s-ar fi terminat în mai puţin de două luni. Golanii dormeau fie la metrou, fie înghesuiţi în clădiri abandonate, perspectivă pe care Karen o găsea insuportabilă.

O femeie singură printre ruine era grav expusă. Metroul s-ar fi dovedit un refugiu sigur faţă de frigul iernii ce se apropia, în timpul zilei, când trenurile circulă, iar copoii le supraveghează, dar îşi imagina lesne ce lege a junglei acţionează noaptea, când copoii abandonează golanilor staţiile şi tunelurile.

Astfel că lucrul cel mai bun la care spera erau două luni într-un hotel ieftin, după care ori risca moartea printre ruine sau la metrou, ori şi mai rău, moartea unicului ei vis, New-York-ul, şi deci revenirea definitivă la Poughkeepsie.

Ce va alege atunci când va fi momentul, era un lucru la care nici nu îndrăznea să se gândească.

Meditând la asta, mergea fără ţintă pe First Avenue în apropiere de Strada 3, într-o seară friguroasă când, ca şi cum s-ar fi hotărât să-i sporească nenorocirea, cerul revărsă brusc peste ea o ploaie deasă şi rece, care o făcu ciuciulete înainte măcar să poată găsi o intrare în care să se adăpostească.

Prima pe care o găsi fu aceea a unui bar mic, sărăcăcios, cu o firmă de neon verde, „The Clearing”, atârnând în vitrina simplă, neornamentată. Intrarea era îngustă, vântul împingea ploaia în interior, şi astfel, fără să se gândească dacă are bani sau nu, Karen păşi înăuntru udă leoarcă.

Nu era cine ştie ce; taburete din plastic verde şi metal ruginit, în spatele tejghelei un barman negru, bătrân şi gras, cu o coafură „afro” în întregime căruntă, o jumătate de duzină de mese şi scaune slinoase, supravegheate de o chelneriţă sfrijită, cu ochii găunoşi şi cu privire tâmpă de drogată, două W.C.-uri şi un telefon cu fise. Tonomatul era o vechitură, numai audio, care, dacă ar fi fost curăţat, ar fi valorat o mică avere pentru un colecţionar. Se auzea în surdină. Un fel de jazz bolborosit, pe care Karen nu-l recunoscu.

În afară de barman şi chelneriţă, singurii oameni din bar erau un cuplu, evident drogat, stând la o masă ticsită cu cutii de bere şi holbându-se în gol, un tip într-o haină veche de marinar, la o masă lângă uşă, sugând dintr-o vodcă mare, bătând nervos cu degetele în masă, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva care întârzia prea mult, şi un bărbat cu o femeie aşezaţi împreună la bar.

Bărbatul era un individ de vârstă mijlocie, purtând un elegant trenci cafeniu. Femeia era cam de vârsta lui Karen, cu păr blond scurt, pieptănat aiurea, ochi albaştri nervoşi şi o strâmbătură ironică pe buze. Purta blugi vechi, bocanci, un tricou roşu decolorat şi un „poncho” din plastic galben. Pe tricou erau imprimate destul de neglijent, cu litere galben-electric, iniţialele „F.E.R”.

Era ceva ciudat în spelunca asta. Cam pustie pentru ora asta, ca şi cum proprietarul nu-şi dădea prea mult silinţa să încurajeze vânzarea. Barmanul îi aruncă o privire strâmbă lui Karen când o văzu ezitând în uşă. Ce clientă mai era şi asta!?

Femeia în tricou roşu îi pasă discret bărbatului în trenci cafeniu ceva într-un săculeţ de cânepă, pe care acesta îl băgă în buzunar, strecurându-i în schimb un teanc subţire de bancnote, şi abia atunci Karen înţelese.

Drogaţii de la masă. Tipul care aştepta nerăbdător să se ivească cineva. Vechitura de tonomat fără un simplu ecran. Privirea pe care i-o aruncase barmanul.

Era un bar de traficanţi.

Şi Karen făcuse din când în când tranzacţii în localuri ca ăsta, pe vremea când era studentă, făcând rost de bobină pentru colegii ei din Jersey. Sigur, localul îşi trăgea o parte din beneficiu şi nu-i mai încuraja pe beţivi. De fapt, dacă n-aveai o afacere într-un loc ca ăsta…

Karen se întoarse, privi ploaia de-afară, apoi ezită, indecisă. Douăzeci şi şase de sute drept capital era, desigur, o sumă suficientă pentru a reintra în acest joc; chiar la nivelul modest din colegiu. Era depăşită, nu mai cunoştea clienţi, nu mai avea legături şi niciodată nu se aventurase să-şi bage propriii bani în trafic de droguri, dar…

În timp ce stătea acolo privind ploaia de-afară, bărbatul în trenci trecu pe lângă ea şi ieşi, trimiţându-i în faţă un suflu de vreme rece şi umedă de-afară.

Karen îşi întoarse faţa de la el, înapoi în căldura din interiorul barului, şi se trezi practic nas în nas cu individa în tricou roşu care era pe punctul de a ieşi în urma bărbatului.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Traficanta o examină cu atenţie. Lui Karen îi reveni limbajul cunoscut. Dădu din cap aproape imperceptibil: DA! AM VĂZUT! O expresie dură în ochii celeilalte femei. O mică strâmbătură a buzelor lui Karen. LA DRACU, NU! NU SUNT POLIŢISTĂ! Un mic zâmbet.

— Pot să-ţi ofer o cafea irlandeză? spuse prudentă femeia cu tricou roşu. Se pare că ţi-ar prinde bine.

„O fi lesbiană?” se întrebă Karen. „Vrea să se asigure că n-o dau de gol? E doar prietenoasă? Sau am şansa de a intra în ceva? Ce-mi pasă!”

— Fireşte, recunoscu Karen.

Traficanta o conduse la o masă mai retrasă, comandând în trecere două cafele.

— Leslie Savanah, spuse femeia laconic, după ce se aşezară.

— Karen Gold.

— Fără slujbă? Pe jantă? În stradă?
— Mai mult sau mai puţin, răspunse Karen precaută.
— Mai mult, ce? Mai puţin, cum?
— Fără slujbă, şi încă puţine zile până să ajung în stradă, spuse Karen, evitând să aducă vorba despre capitalul ei potenţial.
Leslie Savanah dădu din cap; zâmbi uşor.
— N-ai faţă de golancă, spuse ea ceva mai cald.
Karen ridică din umeri.
— Nu încă! spuse cu o nuanţă prietenoasă.
— Dar ai ochi de fată descurajată, remarcă Leslie atentă. Vreau să spun…
Karen ezită. La dracu! Mai devreme sau mai târziu ajungem tot acolo, doar dacă nu cumva o fi totuşi lesbiană.
— Am… m-am ocupat puţin… în colegiu…
Leslie râse.
— N-am făcut-o toţi? spuse aproape fericită. Unde?
— Rutgers.
— Michigan State.
Acum fu rândul lui Karen să râdă. Lucrurile luau o întorsătură neaşteptată; era aproape absurd.
— Ai absolvit? întrebă.
Leslie încuviinţă:
— Computere.
— Serios? exclamă Karen. Şi eu la fel!
— Şi acum, uită-te la noi!
Izbucniră într-un râs jalnic. Chelneriţa sosi cu cafeaua fierbinte; savură căldura binefăcătoare care i se răspândi din esofag până-n stomac.
— Ascultă, îndrăzni ea. Nu cumva eşti… vreau să zic…
Leslie râse.
— Ia-o uşor, Karen, spuse îngăduitor. Nu mă preocupă corpul tău, dacă la asta te gândeşti. Tu, cumva?
Karen mai luă o înghiţitură de cafea. Se simţea relaxată.
— Oricum, nu aşa ceva caut, spuse ea şi, înainte să-şi dea seama, îi povestea deja lui Leslie o versiune a vieţii ei

triste, evitând orice referire la cei 2.600$, cerând încă un rând din puţinii ei bani de buzunar, şi ascultând povestea, nu mult deosebită de a ei, pe care i-o spunea Leslie.

Leslie absolvise la New-York. Obţinuse o slujbă la o bancă de date şi se mutase cu prietenul ei Rex, student în drept la Universitatea din New-York, generos subvenţionat de tatăl lui, un comerciant bogat. Din cauza recesiunii economice, tatăl lui Rex dădu faliment. Leslie fu pusă pe liber, pierdură apartamentul, relaţiile dintre ei doi se deteriorară rapid. Rex îşi mută curul la Des Moines, unde probabil vindea şi acum hamburgeri în vreun McDonald's, iar Leslie, ei bine…

— Şi-acum te descurci cu trafic de bobină – scăpă Karen, fără să vrea.

— Bobină? La dracu',nu!

— Dar am văzut…

— N-ai văzut ceea ce CREZI tu c-ai văzut…

— Hai, Leslie. Sunt cinstită, nu trebuie să…

Leslie arătă cu mândrie iniţialele de pe tricou.

Karen clătină din cap.

— Doamne, Karen, credeam că te duce gândul la asta, spuse Leslie. Fac parte din Frontul Eliberării Realităţii. F.E.R. nu va face NICIODATA trafic de bobină! Noi traficăm VIRUŞI. I-am plasat tipului o dischetă cu viruşi, nu vreun rahat de bobină!

Fireşte, Karen ştia ce sunt viruşii; şi ea ca cei mai mulţi din gaşca ei, îşi pierduse adesea timpul cu aşa ceva la colegiu Folosise şi ea un program virus pentru a trece convorbirile ei interurbane cu Poughkeepsie pe cărţi de credit inexistente. Era un lucru obişnuit să bagi un virus în computerele de la colegiu, dacă aveai acces la un terminal, să-ţi schimbi astfel calificativele cu altele pe care ţi le doreai. Auzise poveşti despre tipi care reuşiseră să intoxice computerele I.R.S.[1], ştergându-şi toate datoriile. Adevăraţii piraţi se lăudau că reuşiseră să intoxice balanţele conturilor

1 I.R.S., Inland Revenue Service – taxe locale

bancare şi dischetele companiilor publice. Se presupunea că există tehnicieni care bagă la Bursă conturi fantomă, prin computerele lor. Ştia chiar un tip care se lăuda că e în stare să conceapă programe virus pentru PIN[1], care făceau maşinăriile cash să scuipe bancnote şi să descarce debitele unor conturi INEXISTENTE.

Dar niciodată nu auzise de vreun Front al Eliberării Realităţii.

— Ce-i asta? o întrebă pe Leslie.

— Ce e CE?

— Frontul Eliberării Realităţii.

Leslie o privi straniu.

— Nu ştii ce e F.E.R.? zise. Credeam că intenţionezi să intri în el, adică, având licenţă în computere, şi fiind pe liber, şi toate…

— S-ar putea, dacă aş şti exact despre CE VORBEŞTI…

Leslie ridică din umeri, comandă încă un rând, şi începu să vorbească cu o voce uşor tărăgănată, ca şi cum ar fi repetat cuvintele altcuiva, mai mult sau mai puţin din memorie.

— Întreagă ţara asta blestemată e la pământ, douăzeci de milioane de şomeri, fără nicio perspectivă, chiar oamenii cu slujbe o duc mai rău decât acum douăzeci de ani, şi în general, obiectiv vorbind, America e în rahat.

Karen se uită la ea cruciş, neînţelegând.

— Şi? întrebă nerăbdătoare.

Leslie zâmbi trist.

— Şi! Cum e posibil că într-o ţară ca asta să fie cu mult mai rău acum decât în urmă cu douăzeci de ani?

— Îî?!

— Oamenii, acum, nu sunt mai tâmpiţi, nu? Cunoştinţele şi tehnologia de acum sunt mult mai bune decât în 1970 şi cu toate astea economiştii ne spun că standardul nostru de viaţă a avut o culme prin 1972, şi de-atunci el scade

1 P.I.N. - personal identification number – folosit în restituirea banilor din conturile personale.

întruna. Cum dracu se poate aşa ceva?

— Aici m-ai avut... recunoscu Karen, şi prin asta înţelegea mult mai mult. Leslie nu-i spunea ceva nou; atâta doar, că pusese o întrebare pe care Karen n-o auzise la nimeni altcineva înainte. Karen nu mai fusese implicată într-o conversaţie de acest gen de când părăsise colegiul, şi, destul de ciudat, ţinând cont de condiţiile ei cumplite, se trezi simţind o emoţie pe care o uitase de mult – aceea a curiozităţii intelectuale.

Leslie Savanah îi zâmbi oarecum complice, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sau măcar interesul din priviri.

— Unii oameni au găsit răspunsul. Şi atunci încercăm să facem ceva.

— Frontul Eliberării Realităţii?

Leslie Savanah încuviinţă.

— Vrei să faci cunoştinţă cu nişte oameni? se hazardă ea. Avem o mansardă, câteva străzi mai încolo, dacă mai rezişti prin ploaie.

— O mansardă? ciuli urechile Karen, cu gândul la posibilitatea unui adăpost.

Leslie zâmbi înţelegătoare.

— Să nu crezi că nu ştiu despre ce-i vorba, Karen! Vreau să zic, acum şase luni eram EU în situaţia ta. Şi ca să-ţi răspund la întrebarea pe care ţi-e teamă s-o pui: POATE...

Karen o privi tăcută şi atentă.

Leslie dădu din cap:

— Nimeni din F.E.R. n-a trebuit vreodată să doarmă la metrou, zise.

Karen râse.

— Nu trebuie să insişti! spuse apoi serios: Ce trebuie să tac ca să mă înscriu? Fac orice. Şi când spun orice, asta înseamnă ORICE!

Leslie Savanah nu mai râdea.

— Ia-o uşor. Trebuie să ne convingi de interesul tău pentru mişcare şi, la fel de important, de SINCERITATEA ta. Faţa i se lumină, şi chiar râse prietenos.

— Şi din moment ce acum ştii mai puţin despre noi chiar decât ştim noi despre tine, e un pic cam devreme să începi să ne juri credinţă veşnică. Nu vrei să ne plimbăm puţin?

— Să mergem, spuse Karen, întărindu-se cu resturile celei de-a treia cafele. E cea mai bună ofertă din luna asta. Râse. Şi-aici, crede-mă, sunt sinceră! Mai ales că e şi singura!

Ploaia se transformase într-o burniţă deasă, ceţoasă, iar Leslie se adăpostea pe lângă clădiri pe cât putea, conducând-o pe Karen către Houston, de-a lungul arterelor pustii, şi trei block-uri vest spre Lafayette, unde se întorsese spre sud jumătate de block, apoi apăsă pe butonul interfonului unei clădiri industriale în ruină ce părea locuită doar pe jumătate.

— Frontul Eliberării Realităţii, se auzi o voce scrâşnită prin grilajul ruginit al unui mic difuzor.

— Leslie…

Uşa de la intrare bâzâi, deschizându-se, şi Leslie o conduse pe Karen udă şi gâfâind, pe nişte scări lungi, şubrede, până la o uşă de oţel vopsită în gri, la etajul al cincilea. Apăsă un buton de pe cadrul uşii. Karen simţi cum cineva se uită prin vizor, auzi declicurile şi zgomotele mai multor încuietori şi zăvoare, apoi uşa se deschise, şi apăru un negru de vreo treizeci de ani, subţire, cu umerii aduşi, privind-o cu ochi de bufniţă prin ochelarii cu rame groase de sârmă.

— Ea este Karen Gold, îi spuse Leslie. Un posibil recrut. Karen, el este Malcolm McGee. Tehnicianul nostru nr. 1, cel puţin aşa spune el.

Malcolm continua s-o privească bănuitor pe Karen. Purta jeanşi negri şi un tricou alb murdar cu emblema F.E.R. imprimată cu negru.

— Karen e absolventă de computere, la Rutgers.

Expresia lui Malcolm se lumină.

— Oho, asta-i mai mult decât… poate… - zise, dându-se

la o parte. Suntem singura organizaţie anarhistă care cere un minimum de trei ani de colegiu.

Leslie o conduse pe Karen într-o mansardă lungă cu tavanul înalt, în timp ce Malcolm închise două zăvoare, un lanţ şi o bară metalică. O cortină mare, cusută din mai multe jerpelituri, prelate, cearşafuri vechi, atârna peste un sfert de cameră, pe o frânghie de rufe. Un perete lung cu ferestre mari care arătau ca şi cum nu fuseseră curăţate de pe vremea administraţiei lui Ronald Reagan. Mai erau o sobă veche, un frigider mare, o chiuvetă dublă de oţel plină de vase murdare şi căni, şi un duş, înşirate lângă un perete în spatele unei mese de bucătărie grosolane.

Restul mansardei arăta ca un depozit de echipament electronic uzat de pe Canal Street[1].

Erau cel puţin o jumătate de duzină de computere de diverse feluri, conectate între ele pe birouri sau mese rabatabile; keyboard-uri ciudate şi uzate, disk-drive-uri neconectate, monitoare în cadre goale care arătau de parcă erau scoase din televizoare vechi, filtre de ecran, MODEM-uri defecte, bucăţi de circuite din care Karen nu înţelegea nimic. Teancuri instabile de videodiscuri, vechi floppy-uri şi cărţi răspândite pretutindeni – pe mese, pe canapele vechi, pe scaune, în lăzi, pe podeaua crăpată, de lemn cenuşiu. Erau cel puţin două duzini de telefoane împrăştiate prin mansardă, neconectate, şi nici băgate în modem-uri. Sârme şi cabluri mergeau dintr-o parte într-alta. ca într-o explozie ia o fabrică de spaghetti.

Lumina de deasupra, lungi armături fluorescente, era anihilată de incandescenţa verde, chihlimbarie, a monitoarelor, de băile de lumină ale lămpilor TENSOR şi ale micilor spoturi ce luminau spaţiile de lucru. Pick-up-uri zbârnâind, keyboard-uri trosnind, şi Karen avea senzaţia că aude chiar circuitele zumzăind şi simţea mirosul de ozon.

„Isuse!”. Se aşteptase la ceva ciudat, dar nici chiar aşa.

---

1 Stradă în New-York, renumită prin nenumărate magazine, de cele mai diverse facturi.

— Bun venit în satul electronic, spuse sec Malcolm, venind în spatele ei. Hardware-ul e marfa depăşită pe care o vezi, dar software-ul e a-ntâia.

— Ce fac toţi aceşti oameni? îl întrebă Karen.

Erau o jumătate de duzină de inşi concentraţi peste keyboard-uri şi computere, cufundaţi în lucru, nedând nicio atenţie vizitatoarei. Două femei şi patru bărbaţi (după cum arătau, *nimeni* n-avea peste treizeci de ani), cinci albi şi un oriental viguros, neglijent, jumătate din ei fumând cu nesaţ. Una dintre femei, o fată subţire, cu părul gri, ca de şoarece, n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, şi doi dintre bărbaţi, orientalul bine făcut şi un alb plinuţ, purtau tricouri F.E.R. Lui Karen i se părea că asistă la o întrunire a specialiştilor în computere.

— Ce fac?! Ce trebuie… îi spuse Malcolm. Concep viruşi.

— Hei! Markovitz, mişcă-ţi curu' până aici! strigă Leslie.

Un bărbat mai în vârstă, voinic, care privea peste umerii uneia dintre femei, îşi ridică privirea, traversă camera, şi se uită la Leslie cu o expresie resemnată. Arăta de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o chică neagră, ondulată, o barbă neagră stufoasă şi ochi de un albastru-închis care o priveau pe Karen fără nicio urmă de răutate.

— Nu mă cheamă Markovitz, spuse acesta în loc de bună ziua, ca şi cum o spusese de mii de ori înainte. Îi întinse o mână cărnoasă.

— Aşa glumeşte Leslie.

Karen îi strânse mâna, nesigură.

— Karen Gold. Mă tem că…

— Gregor Markovitz.

— Cine?

— „Teoria entropiei sociale"…

— Ce?

Bărbosul o privi ciudat. Îi aruncă o privire uimită lui Leslie.

— Ce ne-ai adus Leslie, o tânără fecioară?

— Dacă o luăm din punct de vedere ideologic, da! Dar e

licenţiată în computere.

— În cazul ăsta, încântat să vă cunosc, spuse bărbosul, strângându-i din nou mâna. Sunt Larry Coopersmith. Comandantul localului, cum ar veni.

Coopersmith le conduse pe Karen şi Leslie spre o canapea prăfuită, în timp ce Malcolm se întoarse la munca electronică în care era băgat. Îi oferi lui Karen o ţigară, ridică din umeri când ea refuză şi-şi aprinse el una, lucru care o făcu pe Leslie să strâmbe din nas.

— Ei bine, Karen, care va să zică eşti licenţiată în computere şi te gândeşti să te-nscrii în F.E.R., spuse el, tolănindu-se pe canapea şi întinzându-şi brațele pe spetează. De ce?

— De ce? repetă prudentă Karen, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. „PENTRU CĂ AM NEVOIE DISPERATA DE UN ADĂPOST”. Asta era adevărul gol-goluţ. Ar fi trebuit să i-l spună, deşi nu ăsta era răspunsul aşteptat.

— Vreau să spun cât de multe ştii despre F.E.R.?

Karen privi stupefiată de la Larry la Leslie, căutând o salvare. Ce trebuia să răspundă? NIMIC? Dar ce ALTCEVA putea spune?

Leslie îi veni în ajutor, dar nu în felul în care se aştepta Karen, şi în niciun caz în vreun fel în care ar fi putut înţelege.

— Ce avem noi aici, Markovitz, spuse ea, este un exemplu clasic de egoism naiv de clasă.

Karen o privi pe Leslie. Ce dracu mai însemna şi asta? Se uită la Coopersmith. Acesta se aplecase în faţă, studiind-o concentrat pe Leslie cu ochii lui albaştri, inteligenţi, şi uitându-se atent, ca şi cum vorbăria ei era singurul lucru care conta pentru el.

Şi când văzu încurcătura lui Karen, râse cald, o bătu cu palma pe genunchi şi spuse:

— Să-ţi spun eu povestea ta.

— Îî?!

— Părinţi de clasă mijlocie, corect, dar nu clasa de după

DEVALORIZARE. Fii deşteaptă, micuţă Karen. Nu te târî ca noi, ia-ţi o licenţă care-ţi va asigura o slujba pentru tot restul vieţii, ceva agreabil, înaltă tehnologie, şi post-industrial. Ceva… gen ştiinţa computerelor. Aşa că, micuţa noastră Karen munceşte pe rupte, aşa cum i s-a spus, îşi ia licenţa în computere, îşi găseşte, probabil, chiar şi un fel de slujbă de rahat, de operator, intră într-un apartament în comun şi crede că a dat lovitura. Apoi, într-o zi, nu numai slujba ei, ci toate slujbele pe care le poate face ea se duc în mă-sa, e pusă pe liber, nicio perspectivă, în curând nici locuinţă, fără nicio speranţă, şi azi dă peste Leslie, care-i povesteşte despre adunătura asta de ţicniţi care ar putea să-i dea un adăpost în mansarda lor, iar sărmana Karen e în stare să facă ORICE pentru un loc unde să pună capul, ca să nu se ducă în subteranele metroului… Coopersmith se rezemă, trase adânc din ţigară, suflă fumul în direcţia lui Karen, o privi atent şi rânji:

— Aşa cum idiotul de primar al oraşului obişnuia să spună când eram copil: „Ei, cum mă descurc?!”

Karen rămase cu gura căscată de spaimă şi uimire. Individul ăsta nu numai că văzuse prin ea, dar îi rezumase întreaga viaţă în numai două minute.

Dar Larry Coopersmith râse cordial, se ridică şi-i puse la loc falca cu arătătorul.

— Nu te holba la mine ca la un diliu. Tot ce zic e DIALECTICĂ. Îi arătă pe toţi din mansardă, cu un gest larg al mâinii.

— Crezi că vreunul de-aici e altfel? Toţi am trecut prin asta. Asta-i realitatea care a fost impusă acestei ţări blestemate! Asta este realitatea *oficială*! De-asta e America în căcat!

Tonul scăzu şi deveni şi mai puţin declamator.

— Dar cel puţin în F.E.R. ştim că nu suntem singuri, ştim că suntem toţi în acelaşi rahat.

— Sfârşitul discursului, Markovitz, da? spuse Leslie îmbufnată.

— Vreţi să spuneţi… vreţi să spuneţi că nu vă pasă dacă eu intru în acest Front, doar ca să-mi salvez pielea? spuse încet Karen. Doar nu credeţi că sunt un rahat ipocrit şi egoist?

— Te pomeneşti că ne-ai adus unul de-adevăratelea, îi spuse Coopersmith lui Leslie. Apoi se uită la Karen.

— Felicitări, îi spuse. Tocmai ai definit egoismul de clasă.

— Am…? şopti Karen. Egoismul de clasă? Râse, oarecum nervos. Doar n-o să-mi spuneţi c-am nimerit într-o adunătură de comunişti?

— Comunişti! strigă Larry Coopersmith, ridicându-şi ochii în tavan. Capetele alea seci sunt mai rele decât căcănarii care cred că dictează aici.

— Atunci despre ce-i vorba? întrebă Karen plângăcioasă. CE FACEŢI voi aici?

— Credeam că n-o să întrebi niciodată, îi răspunse dulce Coopersmith. Ce încercăm să facem în F.E.R. este, fireşte, să eliberăm realitatea.

— Să eliberaţi realitatea? Nu văd sensul!…

Coopersmith se uită la ea. Se ridică şi-ncepu să se învârtă în loc.

— Discursul numărul doi, mormăi Leslie îngăduitoare.

— Ei bine, nu! Declară Coopersmith mişcându-şi braţele, ăsta-i numărul unu. Asta este întreaga *raison d'être*[1]. Ascultă Karen, din punct de vedere practic aici, în America, este civilizaţia tehnologică cea mai avansată pe care a cunoscut-o lumea, corect, nu?

— Fireşte.

Arătă cu degetul spre ea. ca un profesor de liceu.

— Atunci de ce sunt vieţile oamenilor mai nasoale decât acum douăzeci de ani?

Karen ridică din umeri. Era aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi Leslie în bar; părea mai gravă decât atunci, şi Karen încă nu îndrăznea să dea un răspuns.

— Ei, puştoaico, tu ce-ai făcut? continuă Coopersmith.

---

1 Raţiune de a fi (fr.)

Nu cumva ai făcut exact ce ţi s-a SPUS că trebuie să faci? N-ai respectat toate regulile? Nu le-am respectat cu toţii? Şi cu ce ne-am ales dacă ne-am îndeplinit contractul social?

— Futuţi, spuse moale Karen.

— Da. Dar de către CINE? întrebă viclean Coopersmith. De către CE?

— De… de structura puterii? De privilegiaţi?

— Dar şi ei sunt în căcat! exclamă Coopersmith. Bursa e în găleată, corporaţiile falimentează, ţara evită ruina devalorizând banii şi îngrozindu-şi creditorii, şi asta n-ar fi mare lucru, dar creditorii suntem noi.

— Şi?

— Şi dacă noi suntem cei care pierd, nu e decât o singură concluzie, nu? SISTEMUL e futut! În mod cert, realitatea nu merge după regulile după care ar trebui să meargă! Harta oficială nu descrie exact teritoriul.

— Şi tu, bănuiesc, ai propria ta idee despre ce fel de reguli ar da rezultate? întrebă Karen suspicioasă.

Dar Coopersmith privi brusc spre ea.

— La dracu', nu! zise el. Cum dracu aş putea şti eu? ORICARE ar vrea să-ţi bage pe gât o anume realitate oficială, vorbeşte din cur! E cea mai mare tâmpenie să spui că există o singură viziune adevărată a realităţii ăsteia de rahat!

— Cum?

— Cum!? o îngână Coopersmith. Se lăsă pe canapea lângă ea. Clătină trist din cap.

— Sărmani copii… oftă. A fost odată, demult, o generaţie întreagă care a spus, „Mă fut" realităţii oficiale. Acum însă e o epocă nouă. Epoca MULTIPLELOR REALITĂŢI create de TV şi droguri şi telefoane şi satul planetar şi rock and roll. Să-nflorească mii de flori, spuneau. Să se-nmulţească mii de noi triburi! Să fie milioane de versiuni ale realităţii! Coopersmith se opri s-o studieze pe Karen, să vadă efectul. Clătină iar din cap.

— N-ai auzit niciodată de asta, nu? Asta nu e-n cărţile de

istorie, nu-i aşa?

— Nu sunt atât de proastă pe cât crezi – îi răspunse Karen indignată. Vorbeşti despre anii şaizeci, despre drog.. hippie, şi tot...

— Şi un mic incident numit Războiul din Vietnam – adăugă Coopersmith. Sex, drog şi rock and roll erau o chestie, puterea de atunci tolera asta, văzând cât de nasoale erau timpurile şi au scos bani grei din asta.

Coopersmith se opri să-şi aprindă o ţigară şi, când continuă, avea un ton rece şi ironic.

— Dar când au descoperit că o generaţie întreagă a spus: „mă fut” – nu mai vrem să fim carne de tun în vreo junglă scârboasă – şi o generaţie întreagă n-a mai vrut să-şi irosească vieţile ca funcţionari de la nouă la cinci, ei, la dracu, asta a depăşit orice limită, nu? Era NASOL pentru business. NU poţi pune pe picioare o economie industrială modernă când nimeni nu vrea să fie sclavul salariului. Nu poţi să te joci de-a statul, de-a mama-ţară, cu o generaţie care credea că e o tâmpenie să pleci să mori pentru o abstracţie. Aşa că ce crezi c-au făcut?

— Au intrat puternic peste toată afacerea, nu? zise Karen.

Coopersmith încuviinţă.

— Au intrat puternic peste drogurile care-ţi atacă creierul. Au restabilit controlul mijloacelor de informare. Au distrus într-un fel sau altul sute de ziare subversive. Au reluat controlul colegiilor şi al liceelor şi al manualelor. Au făcut exact ce trebuie pentru a restabili o realitate oficială.

Coopersmith se rezemă, pufăi din ţigară şi surâse sardonic..

— Dar au sfârşit prin a-şi impune CHIAR LOR o nouă realitate oficială. Au făcut greşeala fatală de a crede în propriul lor rahat. Au pus la punct o recesiune monstruoasă pentru a distruge sindicatele şi au creat o masă permanentă de şomeri, pentru a ţine salariile scăzute şi pentru a-i face pe copiii ca tine să se supună şi să facă tot

ce li se spune de frica de a nu ajunge acolo. Au ascultat de economiştii de rahat care le-au spus exact ce voiau ei să audă şi au scris cei mai mare cec fără acoperire din istorie, dându-şi-l chiar lor. Au îndrugat verzi şi uscate despre o economie post-industrială şi despre cum fiecare va munci pe salarii de mizerie, fără a realiza că nu poţi trăi cu ochii în oala altuia. Au automatizat cât au putut, pentru a mări productivitatea, dar niciodată nu le-a venit în cap că nu vor putea vinde tot rahatul pe care-l produc, dacă oamenii n-au bani să-l cumpere.

Îşi îndreptă capul spre Karen:

— Începe să sune familiar, nu-i aşa? Adică, iată-ne ajunşi azi, aici, pe toţi, roboţi în funcţiune pentru ca 30 de milioane de lucrători să obţină de trei ori mai multe bunuri decât s-ar putea vinde, iar 25 sau 30 de milioane de oameni ca tine să n-aibă unde să-şi pună capul jos şi să se întrebe de ce.

Nici pe vremea când colegiul o obişnuise pe Karen cu un argument istoric *solid*, nu auzise ACEASTĂ versiune a istoriei recente. Şi niciodată nu-şi putuse imagina că un asemenea discurs istoric putea fi debitat cu atâta îndârjire personală, sau că o asemenea înşiruire a evenimentelor ce au avut loc înainte de naşterea ei putea s-o emoţioneze într-atât.

Larry Coopersmith reuşise s-o convingă de un lucru, şi anume că forţele istoriei nu acţionează fără a face rău oamenilor simpli, şi cu greu putea nega că nu e cocoţată pe rahatul ăsta.

— Adică noi toţi suntem victimele unei *conspiraţii* gigantice? spuse ea lent.

— Ai prins-o, zise Coopersmith, încuviinţând. Inclusiv nemernicii care ne-au făcut-o.

— Şi Frontul este destinat să... să facă CE? întrebă ea şovăind. Ce-ar putea face o gaşcă de amărâţi dintr-o mansardă din Lafayette Street? Să dea înapoi giganticul tăvălug al istoriei?

— Să eliberăm realitatea pe cât putem – răspunse Coopersmith. Să punem la treabă micuţele noastre maimuţe electronice. Să distrugem viabilitatea realităţii oficiale.

— Fără bombe? Fără lupte de stradă? Te gândeşti să dărâmi sistemul cu nimic altceva decât cu un mănunchi de programe-virus?

— Exact, confirmă Larry Coopersmith. Acum sistemul ESTE un imens software interconectat, nu-i aşa? Bănci de date. Sistem telefonic, computere I.R.S., computere de bănci, reţele de sateliţi, cărţi de credit, înregistrări de companii utilitare, servicii publice, tabele cu buletine electronice! Totul este în biţi şi byţi. Şi acolo unde există biţi şi byţi, există şi…

— Viruşi! exclamă Karen.

Coopersmith râse.

— Sute de viruşi, mii, milioane, viruşi pentru popor! Toţi ciugulind din realitatea oficială şi transformând-o într-o bucată enormă de şvaiţer cu mici găuri eliberate. Şi când există mai multe găuri decât brânză…

— Realitatea e eliberată!

— Haosul renaşte!

— Şi atunci? spuse Karen.

Coopersmith o privi pe Leslie. Leslie îi întoarse privirea. Amândoi aveau expresii comice. Râseră nestăpânit. Apoi cântară la unison:

ŞI ATUNCI ÎNCEPE BÂLCIUL…

— Sunteţi daţi dracului, zise Karen.

Dar rânjea în timp ce spuse asta, şi o spuse aprobator. Privi în jur la mansarda în dezordine, la grămada nesfârşită de aparate, la oamenii aplecaţi peste keyboard-uri şi monitoare, nu pentru a programa vreun robot de producţie care să facă noi şomeri sau să încaseze vreun cec, ci fiind în serviciul unei noţiuni politice nebuneşti, greu de înţeles pentru ea.

Nebunească sau nu, simţea energia din jurul ei, auzea

ţăcănitul şi zumzetul keyboard-urilor şi maşinăriilor, adulmecă chiar mirosul de ozon în aer. Pentru ea, IDEALISM era înainte doar o noţiune de dicţionar, nimic altceva, şi i-ar fi râs în nas oricui i-ar fi spus că va ajunge vreodată aici. Dar ce avea de pierdut în fond? Măcar aici avea un adăpost.

— Sunteţi daţi dracului, zise ea – dar nici cu mine nu mi-e ruşine! Contaţi pe mine!

Dar Larry Coopersmith o privi mult mai rece acum:

— Nu aşa de repede. Trebuie să fii votată. Cât de pricepută eşti? Cu ce ne poţi fi de folos?

— Cât de pricepută sunt? spuse Karen cu oarecare panică.

— Cât de bună programatoare eşti? Ce fel de viruşi ai făcut? Spune-mi câteva idei vrăjitoreşti.

— Ce-i asta. Un interviu de angajare? murmură Karen, cu o senzaţie de sfârşeală în stomac. Pentru că adevărul e, şi ea ştia bine asta, că nu era o magiciană a computerului, niciodată nu făcuse decât lucruri normale, de rutină şi, de fapt, nici măcar nu era ahtiată să se joace cu computerele, aşa cum o făceau atât de evident cei de-aici.

— Hai, Larry, spuse Leslie pe un ton linguşitor, nu fi…

Coopersmith o întrerupse cu un gest.

— Ar fi mai bine să ne spui ACUM adevărul, Karen – zise el, de data asta mai puţin aspru. Oricum o să aflăm destul de repede…

Karen îşi lăsă capul în jos.

Coopersmith ridică mâinile şi dădu din umeri ca o scuză.

— Larry! Nu fii căcănar!

Coopersmith o privi pe Leslie cu o expresie ceva mai potolită:

— Dacă ar depinde de mine…

Privi de-a lungul camerei în stupul electronic.

— N-or s-o voteze din milă, şi tu ştii asta, Leslie, zise el.

Leslie o privi pe Karen cât e de oropsită. Imită gestul de adineauri al lui Coopersmith. Apoi, dintr-o dată ochii i se luminară.

— Stai o clipă! spuse. Karen a fost o faimoasă traficantă de bobină, nu-i aşa, Karen, nu aşa mi-ai spus?

Coopersmith o studie pe Karen uluit. Leslie îi făcu cu ochiul, spunându-i să continue jocul.

— Traficantă? rosti rar Coopersmith. La ce bun? Noi nu ne ocupăm de rahatul ăla de bobină!

— Bine, dar noi nu prea vindem mulţi viruşi în localurile în care traficul de drog merge bine, nu, Markovitz? sublinie Leslie. F.E.R. o fi bun pentru magia computerelor, da' ce te faci cu ăia de pe stradă?

— Hmmm… bolborosi Coopersmith. Spui tu ceva, acolo…

— Dar Karen este o magiciană a drogului: ştie să se descurce…

— „Visul American”, „Templul Judecăţii de Apoi”, „Raiul Drogului”, ştii bine traseul, nu-i aşa Karen?

— Bineînţeles, răspunse Karen. Nicio problemă. „Nici măcar nu era o exagerare, nu?” Nu bântuise prea mult prin localurile astea pe vremea când făcea rost de drog ieftin pentru colegii ei din Jersey, dar măcar intrase să întâlnească bărbaţi interesanţi în localurile astea de lux, când îşi putea permite, nu?

— Ai vrea să vinzi viruşi pentru F.E.R. prin localuri? întrebă Coopersmith. Crezi că eşti în stare?

— Fireşte, răspunse Karen. De ce nu? De la fiecare după muncă, fiecăruia după nevoi, corect, nu? Eu am nevoie de un adăpost, iar voi aveţi nevoie de cineva priceput în ale traficului.

— Bine, poate, aprobă Coopersmith. Poate că asta e de-ajuns să mă convingă. Dar, ca să te susţin şi ca să garantez pentru tine, am nevoie de ceva mai mult… de ceva ca să convingă pe oricine că nu eşti doar o amărâtă de traficantă care vânează un acoperiş, ceva care să-mi dovedească într-adevăr sinceritatea ta…

Ochii lui albaştri, inteligenţi păreau că o străpung cu privirea. Parcă ar fi căutat ceva ascuns. Ceva din adânc, de nepătruns. Ceva pe care ea nu voia să-l arate tuturor. Dar

ceva despre care ea ştia că e acolo.

Şi deodată realiză despre ce e vorba.

Două mii şase sute de dolari.

Se uită fix ia Larry şi ştiu sigur că poate să-şi cumpere intrarea în F.E.R. Şi nu pentru că ei erau mercenari ieftini, ci pentru că aşa era DREPT. Pentru că o durea. Şi pentru că o durea, va fi o probă clară a sincerităţii ei. Şi pentru că ea credea cu tărie în sinceritatea LUI, era convinsă că el va înţelege exact. Se gândi la nemernicul de Greg. Se gândi la traficul cu bobină pe care-l făcuse, s-ajungă ca banii obţinuţi să-i fie furaţi de ticălosul ăsta. Şi la ce i-ar fi folosit totuşi banii ăştia? Două luni într-un hotel de mâna a doua. Câteva băi şi spălătorii.

Sau un gest măreţ.

Niciodată în viaţa ei nu făcuse un gest măreţ.

Niciodată nu se gândise măcar la asta.

Abia acum înţelegea.

— Am două… două mii de dolari, spuse? Voi, băieţi, mă acceptaţi în front, şi eu donez banii pentru cauză. E ASTA destul de sincer pentru tine… Markovitz?

Coopersmith o privi. Nu zâmbi.

— Ai face asta? spuse ei încetişor. Ai face cu adevărat asta?

— Pune-mă la încercare! răspunse Karen.

Larry Coopersmith se îndreptă spre ea. O îmbrăţişă strâns cu braţele lui enorme. Plantă un sărut tandru şi umed pe buzele ei.

— E-n regulă! exclamă. Eşti de-a noastră, dacă nu, mă car pe uşă în clipa asta!

Karen Gold privi de-a lungul mansardei F.E.R. Privi la vechiturile electronice. Privi la oamenii aplecaţi asupra lor, privi prin ferestrele murdare la străzile neîngrijite ale oraşului. Privi la Leslie Savanah, făcându-i cu ochiul. Privi la Larry Coopersmith, care se uita la ea cu respect şi o afecţiune pe care nu le mai cunoscuse până acum.

Şi pentru prima dată în viaţa ei simţi că face parte din

ceva real...

TRAFIC

MANHATTAN-ul mişuna de nemernicii de paznici, şi Uzi era arma lor preferată, dar închipuindu-şi cum i-ar lovi pe unii dintre puii ăştia de căţea şi ar fugi cu mitraliera fără să fie ciuruit, lui Paco Monaco i se părea tot atât de simplu cum ai traversa Hudsonul înot către Hoboken, gândea el în timp ce se furişa zile la rând, în amurg, pe lângă limitele diverselor Zone, pândind o ocazie.

Toate instinctele lui de om al străzii îl învăţaseră să-i evite pe puii de curvă şi să devină invizibil pentru ei. Experienţa însă în ce priveşte APROPIEREA de paznici era nulă; pân-acum n-auzise de nimeni care să încerce vreodată să facă o asemenea tâmpenie.

În vreme ce-şi simţea maţele cuprinse de groază de fiecare dată când vedea vreun nemernic d-ăsta cu ochii răi, având tot timpul în cap ideea de „loveşte şi ia”, spaima însăşi, şi conştiinţa că el era pe punctul de a face o faptă la care niciun căcăcios nu se gândise vreodată, toate păreau ca o viziune la bobină.

Aşa cum rătăcea adesea printre gagicile „uită-te da’ nu pune mâna”, care se plimbau pe Second sau First sau A, cu o dorinţă brutală, nestăpânită, dureroasă, aşa şi acum simţise aceeaşi excitaţie frustrată, dar în cu totul alt fel. Faţă de nemernicii de paznici. Pentru că aşa cum visul de a fute o curvă blondă, supusă într-o adoraţie umilă, însemna mai mult decât calmarea coaielor, tot aşa gândul de a face rost de o Uzi, bătând până la sânge un paznic, însemna chiar mai mult decât visul de a-şi face rost de o Cască.

Învăţase mai multe despre paznici în aceste puţine zile de cercetare tenace şi intensă, decât într-o viaţă întreagă trăită sub privirile lor reci şi bănuitoare.

Dacă nu toţi erau huidume, în schimb toţi arătau ca nişte indivizi care-şi petrec ore în şir lucrându-şi corpul şi practicând o artă marţială dură. Şi aproape toţi arătau

exact ca răufăcătorii care-şi croiseră drum pornind din şanţurile străzii. Şi, fireşte, dacă nu toţi aveau Uzi, toţi ştiau al naibii de bine să dea cu pumnul.

Şi n-ai fi găsit niciodată măcar vreunul stând cu spatele la vreo alee sau intrare sau colţ de stradă. Chiar şi atunci când se mişcau, parcă aveau un zid în spate. La naiba, erau TARI, erau la fel de isteţi ca oricare artist „loveşte şi ia”, ca Paco; normal, din moment ce jumătate din ei o porniseră tot de-aici.

Şi-atunci cum să-l păcăleşti pe vreunul din puii ăştia de căţea atât de vicleni? Asta era întrebarea care-l chinuia pe Paco de când începuse pânda. Şi, în timp ce răspunsul tot nu venea, în cea de-a opta noapte, picioarele începură, în sfârşit, să-l poarte fără să vrea spre Houston Street, de-a lungul lui Seventh Avenue în West Village înspre Bedford, o străduţă laterală care intra trei block-uri nord-vest de Cristopher într-o fundătură.

Bedford Street era îngustă, întunecată, fără magazine spre stradă, dar nu asta era, băiete, partea de întuneric, strada asta era cu apartamente bine întreţinute şi chiar cu câteva case vechi restaurate cu mare grijă, categoric o Zonă, muchacho, cu cel puţin un paznic patrulând, căruia nu i-ar fi plăcut deloc un intrus ca Paco.

Qué pasa, muchacho? se întrebă, când se trezi holbându-se din întunecimea străzii Bedford la lumina din capătul dinspre Christopher.

Muy loco, ce dracu’ faci, te bagi direct într-o Zonă? Se opri şi se întoarse înapoi spre est. Mai bine mişcă-ţi curul de-aici înainte ca…

Chiar atunci, doi tipi bine îmbrăcaţi dădură colţul lui Bedford cu Seventh, mergând mână în mână. Iar palmele lui Paco transpirară brusc când realiză dintr-o dată ce pornire nebunească îl adusese aici.

Verdad, asta era o Zonă.

Pero una Zona Maricóna[1].

---

1 Dar o Zonă de homosexuali (sp.)

Oh. Nu muchacho, rahat, doar n-o să…

Paco nu se aventurase în apropierea acestei zone de ani şi ani, de când era un puştan amărât de şaisprezece ani, în stare de orice pentru drog, gata să-i lase pe poponari să-i sugă pula pentru câțiva dolari, şi să-l fută în cur printre ruinele din West Street pentru câţiva dolari în plus, o dată sau de două ori…

Niciodată nu lăsase amintirile astea să-l năpădească, doar nu...

Por qué no, muchacho[1]? îi şopti un drăcuşor.

Asta era o Zonă în care locuiau homosexuali bogaţi. Cristopher Street era încă locul de bază din ceea ce mai rămăsese din lumea poponarilor. Nemernicii aveau o mulţime de bani pentru paznici, şi aveau şi nevoie de ei în mod cert. Dar nu se înghesuiau prea mulţi în Zona ASTA, mai ales că poponarilor le plăcea să-şi angajeze paznici de aceeaşi teapă cu ei.

Şi Paco ştia al naibii de bine că părţarul care lucrează ca paznic putea fi o pradă uşoară, nu? Ce şanse ar avea unul cu pantalonii desfăcuţi şi cu daravela în mână?

La dracu', asta n-ar fi însemnat să lase vreun nenorocit de părţar SA-I FACĂ CEVA lui, nu? Tot ce avea de făcut era să-l stârnească pe nemernic, să-l facă să-şi dea pantalonii jos, să-i smulgă arma şi apoi…

Aşa-i trebuie puiului de curvă!

Paco ezită o clipă la intrarea în străduţa întunecoasă, asudând în jeanşi cu o senzaţie imensă de vomă în esofag. Căcat, omule, nu fi ca o curcă plouată! îşi spuse. Ce-ar face Mucho Muchacho? La dracu', poate totuşi n-o să se întâmple nimic. Ai bătut atâta drum până aici degeaba?

Măcar baţi strada în sus şi-n jos. Doar o dată în sus pe o parte şi-n jos pe cealaltă.

Paco îşi muşcă buza de jos pentru o clipă. Apoi inspiră adânc, îşi desfăcu fermoarul de la geacă pentru a i se vedea părul de pe piept, îşi aranjă mai sigur sacul de pe

1 De ce nu, bărbate? (sp.)

umăr şi începu să meargă pe partea dreaptă a Bedford-ului, nervos, rapid, dar cu un mers unduios, mişcând din fund exagerat, ca un maricón.

Un block. Un block şi jumătate. Nimeni pe stradă, numai câte o lumină între clădirile joase şi luminile stridente, de prost gust, departe de Cristopher. Te-ai aprins degeaba, îşi spuse Paco. Nimic n-o să se…

— Ce căcat faci pe strada asta, idiotule?

Madre de Dios[1]!

Un pui de curvă, o namilă urâtă, apăruse din senin îndreptând gura unei Uzi exact către buricul lui Paco. Doamne, ce monstru! Oh, la dracu!

Paznicul avea probabil vreun metru optzeci şi patru, deşi Paco îl vedea de doi metri. Purta un tricou alb strâns, care-i sublinia muşchii bine desenaţi ai pieptului, şi pantaloni de piele neagră strânşi cu un imens fermoar cromat, care strălucea în lumina lămpilor de stradă. Avea părul negru tuns scurt, cercei mici de oţel la amândouă urechile, pielea feţii atacată de o acnee hidoasă, ochi negri umezi, o gură cu dinţi stricaţi şi o căutătură care îi spunea lui Paco că nu glumeşte.

— Am SPUS, ce căcat faci pe strada asta, idiotule!? repetă paznicul.

Oh, Doamne, la naiba, ce mă fac? Dar intrase în joc acum, nu mai exista întoarcere, nemernicul ăsta avea Uzi-ul îndreptat exact către burta lui, şi văzu degetul nenorocitului atingând nerăbdător trăgaciul. Ce-ar fi făcut Mucho Muchacho? Mucho Muchacho n-ar fi aici, tâmpitule! Ăsta nu e un videodisc, e ceva REAL! Şi îndată simţi un flux de energie ciudată, străbătându-l. Simţi o furnicătură la baza coloanei vertebrale, o căldură invadându-i pieptul; simţi sângele bătându-i în artere şi tâmple şi, groaza groazei şi minunea minunilor, simţi cum i se scoală pula, nu de dorinţă, o nu, de ură, de frică, de hotărâre.

— Ce faci TU pe strada asta? îi răspunse pe un ton

1 Sfântă Fecioară (sp.)

insinuant.

Paznicul îl privi bănuitor. Ochii lui de şobolan priviră trupul lui Paco de sus în jos. Zâmbi uşor. Paco se uită direct la umflătura pantalonilor de piele şi observă pula monstrului sculându-se, împingând în afară fermoarul cromat, strălucitor.

Paco nu mai gândea acum. Era prea târziu. Acţiona din pur instinct. Îşi fixă privirea pe umflătura paznicului, se linse pe buze încet, şi-şi agăţă degetul în deschizătura bluzei, urmărind privirea paznicului.

— Hei, omule, ce armă mare ai – spuse moale. Chiar ştii s-o foloseşti? De-adevăratelea?

Ochii paznicului păreau să capete acum o altă strălucire. Îşi împinse bazinul în faţă şi-şi plimbă mâna de-a lungul ţevii scurte a mitralierei Uzi.

— Vrei să-ţi arăt? spuse.

În loc de răspuns, Paco se mişcă şerpuind din cur. Inspiră adânc, întinse mâna şi trecu arătătorul foarte lent de-a lungul ţevii mitralierei, rotindu-l în jurul gurii.

— Oooh – zise el mieros. E atât de rece şi atât de tare!

— Ţi-ar plăcea ceva mai cald?

— Fireşte, omule, răspunse Paco, întinzând cealaltă mână şi desfăcându-şi lent de tot fermoarul de la geacă. Aruncă o privire în jur. Descoperi un pasaj întunecos între două clădiri, un şir de lăzi de gunoi de-a lungul unui perete, celălalt cu cărămizi lipsă

— Aici – şopti, strângând ţeava mitralierei într-o mână şi mişcându-se ritmic, trăgându-l pe paznic, în timp ce cu cealaltă mână îşi desfăcu butonul de la jeanşi.

Uşor, ca în transă, uriaşul îl urmă în alee. Paco întinse mâna, prinse capătul fermoarului cromat şi-l trase în jos. Puia enormă a paznicului ţâşni afară. Paco mormăi de plăcere, se întoarse, oferindu-şi curul. Îşi puse ambele mâini pe zid, şi se mişcă seducător.

Se uită repede peste umăr cum paznicul îşi dă mitraliera în spate, îşi ia pula într-o mână şi-l apucă cu cealaltă.

— Pizda mă-tii, pârţarule! urlă Paco, răsucindu-se pe călcâiul drept, şi lovindu-l cu piciorul stâng pe paznic exact în coaie.

Uriaşul urlă de durere şi uluială. Paco îl izbi în ceafă cu muchia palmei drepte, şi când paznicul se apleca, ţinându-se de cap, îi smulse mitraliera Uzi de pe umăr, îl lovi iar în faţă cu toată puterea, băgă arma în sacoşă şi fugi.

Pe Glorianna O'Toole n-o surprinsese concedierea lui Billy Beldock. Billy îi spusese la petrecerea de la Eddie Friedkin că zilele sale ca preşedinte al „Muzik, Inc." erau numărate dacă „Proiectul Superstar" dădea greş, iar puştii nu scoteau nimic semnificativ până atunci.

Într-adevăr, relaţia dintre ei, înainte ca Bobby să-şi verse maţele pe pajiştea frumos tunsă de la vila lui Eddie, departe de a crea o atmosferă normală de lucru, aşa cum spera Glorianna, otrăvise şi mai mult relaţia profesională.

Sally ofta pe faţă după Bobby, având falsa impresie că incidentul de la Eddie îi apropiase şi mai mult, în timp ce Bobby oscila între a o umili sau a se preface că nu există pentru el. În aceste condiţii, Glorianna nu izbutise să scoată nimic bun de la el, deşi de dragul sărmanului Billy, încercase toate trucurile pe care le ştia.

Le adusese „praf" în studio şi-i lăsase să-şi zboare minţile zile în şir, pe cheltuiala „Uzinei". Le adusese chiar buna „iarbă"[1] demodată, îi târâse în fiecare club din oraş. Cheltuise chiar o mică avere din banii „Uzinei" instalând echipament VoxBox şi orga de imagini acasă la ea, în speranţa deşartă că se vor dovedi mai inspiraţi.

Nimic n-a dat rezultate. În concluzie, nu putea să le arate celor de la „Uzină" decât că i se fâlfâie: o ascunzătoare enormă de praf şi canabis şi living-ul burduşit cu echipament electronic. Puştii ăştia erau sclipitori din punct de vedere tehnic, orice idiot îşi dădea seama de asta. Dar nu se sincronizau unul cu altul, şi nici cu misteriosul suflu

1 În original „grass" – canabis, marijuana.

interior al rock and roll-ului, şi asta o înţelegea orice rocker adevărat. Tot proiectul ăsta blestemat era conceput greşit încă din start, şi ea i-o spusese verde în faţă lui Billy.

S-a dus pe copcă promisiunea că următorul disc va fi al ei, dacă scoate alte două cu AP care să ia aur! Oricum, aşa ceva tot nu s-ar fi întâmplat, şi dacă n-ar fi fost la mijloc sentimentele ei pentru sărmanul Billy, de mult le-ar fi spus celor de la „Uzină” să renunţe.

Acum, când Billy era pe liber şi în locul lui venise acest Carlo Manning, Glorianna sosi la întâlnirea pe care o convocase cu intenţia de a-i spune exact ce gândea.

Manning se instalase foarte de curând în scaunul de piele neagră din spatele biroului metalic, aşa că, în timp ce mobila franţuzească veche a lui Billy fusese scoasă din biroul preşedintelui, a lui nu fusese încă instalată şi, în afară de birou, scaun, deck-uri şi ecran, singurele mobile erau acum o adunătură hidoasă de scaune şi mese pliante desperecheate.

Păreau într-un fel potrivite. Carlo Manning era puţin sub patruzeci de ani. Purta părul negru tuns scurt şi îngrijit, un costum negru tradiţional, cu o cămaşă albă, o cravată neagră în tonuri bleu cu dungi argintii, avea o figură ştearsă şi anonimă, care ar fi trecut neobservată la oricare din petrecerile la care participa Glorianna.

Ajunsese preşedinte după ce lucrase la departamentul de cercetări şi, din câte ştia ea, nu cântase vreodată vocal sau la vreun instrument.

„În sfârşit, un preşedinte potrivit pentru «Muzik, Inc.»”, gândi sec Glorianna, trântindu-şi oasele într-un scaun şi urmărindu-l pe Manning, care studia, chipurile, foarte atent, un teanc de hârtii o bună bucată de vreme înainte de a i se adresa.

— Treizeci de-zile – spuse într-un târziu cu o voce joasă, în loc de „bună ziua”.

— Cum?

— Ai treizeci de zile să-mi aduci un disc „demo”[1] pe care marketingul îl va estima la aproximativ un milion, dar cu o siguranţă de 70% – îi spuse Manning, privind-o cu ochii lui căprui, reci, ca şi cum nici ea n-ar fi fost altceva decât hârtie.

— Asta e limita.

Inspira scârbă la prima vedere. „Cine se credea puţoiul ăsta, de-i vorbea în halul ăsta?”

— Nu prea pierzi timpul cu vorba, nu? aruncă Glorianna.

— Salariul meu e cam un milion pe an, deci şaişpe mii pe săptămână, cam trei mii pe zi, două sute şaizeci pe oră – îi răspunse Manning. Este deci de datoria mea ca această corporaţie să nu piardă.

Glorianna O’Toole n-auzise asemenea rahat de când se ştia pe lume, deşi, slavă Domnului, auzise şi văzuse destule.

— Ei bine, îţi dau eu banii ăştia dacă reuşeşti să-ţi ţii curul în scaunul ăsta mai mult de şase luni, băieţică.

Manning nu lăsă să se vadă dacă batjocura Gloriannei avu sau nu efect asupra lui.

— Intenţia mea este de a rămâne aici cât mai mult timp– spuse el liniştit. E timpul ca această corporaţie să aibă la vârf o administraţie profesionistă în loc de o adunătură de bătrâni hippies rataţi gen Billy Beldock.

— Hei, ai grijă ce vorbeşti, puştiulică! Billy mi-e prieten şi, ca un mic amănunt, sunt mândră să spun că şi eu sunt o bătrână hippie ratată!

Manning o învrednici cu un zâmbet sardonic.

— Stai liniştită, se vede cu ochiul liber!

Glorianna se uită la el. „Dacă aş fi fost bărbat şi aş fi avut douăzeci de ani mai puţin, l-aş fi pocnit pe şobolanul acesta”, îşi zise ea. „La naiba, acu’ douăzeci de ani l-aş fi pocnit oricum!”

— Du-te-n mă-ta! se zborşi ea la Manning, ridicându-se în picioare. Poate găseşti acolo oameni mai de clasă. Şi

1 De demonstraţie, probă.

dacă asta nu-ţi ajunge, bagă-ți cele treizeci de zile în cur. Bătrâna hippie ratată pleacă chiar în clipa asta!

— Stai jos! spuse Manning cu o voce rece şi autoritară. Întâlnirea asta se termină atunci când spun EU!

— Noi n-avem ce să vorbim – îi răspunse Glorianna.

— Din contră, doamnă O'Toole, avem – spuse Manning mieros. Dacă, desigur, nu preferaţi să discutaţi cu procurorul.

— Cu procurorul?

— Vă rog să staţi jos, doamnă O'Toole, reluă Manning. Îşi continuă, chipurile, studiul hârtiilor.

— Am cheltuit deci aproximativ patru milioane de dolari pe „Proiectul Superstar", incluzând aici salarii, timpii de studio, producţia, „promotion"-ul şi reclamele discurilor pe care deja le-am scos şi… pentru… anumite lucruri. Nu intenţionez să le trec la „pierderi", deşi AŞ PUTEA liniştit să le arunc în cârca lui Beldock. N-ar fi corect din punct de vedere fiscal.

— Asta nu-i problema mea.

— Oh, ba da! spuse Manning, privind-o chiorâş. O mică, dar semnificativă parte din bugetul vostru, conţine o categorie destul de ambiguă de „materiale de cercetare". De fapt, amândoi ştim ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Doar nu… N-ai putea… se bâlbâi Glorianna. Se prăbuşi înapoi în scaun, fără să vrea.

— Praf, marijuana, şi poate şi alte substanţe ilegale, procurate *de dumneata*, cu fonduri deturnate *de dumneata* de la „Muzik. Inc." şi revândute cu oarece profit lui Rubin şi Genaro – zise Manning. Ar putea fi invocate mai multe delicte… însuşire cu intenţia de a vinde… deturnare din fondurile companiei… chiar posibile încălcări ale taxei pe venit.

— N-ai face asta niciodată, ştii bine!

Manning ridică din umeri sfios.

— Poate da, poate nu – spuse. Aş prefera să las asta în grija Curţii. Avem o mulţime de avocaţi pe care îi plătim cu

salarii grase pentru a prezenta cazurile în favoarea noastră. Dumneata, desigur, va trebui să plăteşti avocatul pentru a te apăra de acuzaţiile destul de complexe, în mai multe jurisdicţii. Poţi să-ţi permiţi asta?

— Eşti dat dracului, nu?

— Sunt un cunoscător al motivaţiilor umane, răspunse Manning. Arătă spre peretele cu discuri de aur în miniatură. Am răspuns de proiectele motivaţionale pentru treisprezece discuri – spuse mândru. De aia am şi obţinut slujba asta! Îi zâmbi încrezut Gloriannei: Şi-mi place să cred că am şi ghicit motivaţia dumitale, nu crezi?

Glorianna O'Toole îl studie pe acest monstru al corporaţiei cu o spaimă şi un dezgust de neînchipuit. „Aici ajunsese în cele din urmă industria? Oare trebuie să fac ce vrea putregaiul ăsta numai ca să-mi salvez pielea?"

„Prostească întrebare, Glorianna. Mai bine te-ai întreba cam cum îţi imaginezi să-ţi petreci bătrâneţile în puşcărie? De unde să faci rost de bani să-ţi angajezi un avocat? Dar cel mai nasol, cum dracu' să fac imposibilul în următoarele treizeci de zile?"

— Şi dacă încerc şi nu reuşesc? întrebă ea plângăreţ.

Manning înălţă capul şi bătu darabana pe birou, gânditor.

— Nu sunt un om cu inima de piatră – spuse el într-un târziu. Dă-ţi toată silinţa, convinge-mă de sinceritatea ta, şi atunci las chestiunea în suspensie.

— Ce înseamnă ASTA?

Manning ridică capul din hârtii şi-şi îngropă iar nasul în ele.

— Asta înseamnă – spuse el, fără s-o mai privească pe Glorianna – că întrevederea s-a terminat ACUM.

După întâlnirea cu Carlo Manning, Glorianna nu se duse la studio. Merse direct acasă, ieşi pe terasă, cu o porţie de praf şi o sticlă de „Pouilly-Fuissé", se întinse pe un şezlong privind în jos spre stratul gros de smog de deasupra oraşului, şi se strădui să se ameţească din plin.

Strădania nu avu niciun efect. Praful îi ţinu pur şi simplu

mintea limpede ca cristalul, gândindu-se mereu şi mereu la dilema ei, iar vinul îi încălzi sângele şi o încărcă cu energie, aşa încât nu reuşi să cadă în letargie nici măcar o clipă.

Ceea ce-mi trebuie de fapt e ceva „acid”, gândi ea când soarele începu să coboare în splendide flăcări portocalii născute din smog, în Pacificul invizibil. Ceva mescalină. Ceva peyotă.

Gândul o făcu să salte brusc.

Oare aş îndrăzni să-i hrănesc pe puştii ăştia cu ceva cu-adevărat psihedelic?

A mai rămas ceva ce n-am încercat?

Vai, generaţia tânără era, în general vorbind, speriată de moarte de psihedelice. Crescuseră şocaţi, într-o lume pe care nu ei o făcuseră, şi chiar când aveau chef să se drogheze o făceau cu mare grijă. Preferau „praful” care, garantat, te ducea întotdeauna cu precizie exact unde credeai că doreşti să ajungi.

Glorianna O’Toole privi spre oraşul invadat de smog, unde începeau să se aprindă milioane de lumini, transformând nesfârşita zonă săracă a Los Angeles-ului într-o imensă ţară a minunilor tremurătoare, giuvaeruri vii sub strălucirea ceţoasă a soarelui ce apunea. De câte ori nu trăise ea asemenea momente magice ale transformării realităţii, de la nivelul la care L.S.D.-ul sau mescalina sau peyota începeau să-i năvălească în creier, de la nivelul la care realitatea pământească se disipa în infinite posibile universuri?

Rock and Roll-ul, de fapt, cum ştia oricine, trecuse prin asta, ajunsese în culmea gloriei datorită „acid”-ului. Leary şi Kesey au ghidat lumea spre muzica lui Airplane şi Dead şi spre Big Brother. Era muzica unei transformări, dar dacă nu era rock and roll atunci era un PRODUS tipic „Muzik”– tehnică aducătoare de profit, fără suflet, rahatul pe care-l făcuseră Bobby şi Sally.

Fără acid ar fi fost rock-ul altceva decât o muzică de

rahat pentru lăbari? Ce-ar fi fost cariera TA fără bătrânul Owsley? Ţi-aminteşti ce zicea Dormouse?

Doar n-o să-i leg şi să le-o torn cu sila pe gât – îşi spuse. Fac doar rost de ceva marfă bună şi le-o las pe mână, să văd de ce sunt în stare.

Râse.

„Lucy în the Sky with Diamonds”[1] cântă ea puternic cu ceea ce-i rămăsese din voce, în noaptea înmiresmată din Laurel Canyon.

„a… a… ah”

Chicotind veselă, ridică receptorul şi începu să sune pe la traficanţi.

Dar după cum se vede treaba, se pare că peyota şi ciupercile magice dispăruseră de pe faţa pământului, toţi voiau să-ţi vâre pe gât mescalină, iar singurul L.S.D. disponibil pe piaţă era în tablete.

Glorianna n-avea încredere în „acid” sub formă de tablete. În nouă cazuri din zece, erau umplute de mântuială şi în jumătate din cazuri nici nu era L.S.D. adevărat în interior, doar puţin P.C.P.[2] sau S.T.P.[3] sau altceva să-ţi ia minţile, dându-ţi destule argumente pentru a-i convinge pe naivi că luaseră într-adevăr ceva nemaipomenit.

Era împotriva convingerilor ei să schimbe cu acid prost drogul pur, mai ales că putea face rost de el. Pentru că L.S.D.-ul era singurul drog despre care ştia că are efect în doze infime, luai o firimitură, sau o singură picătură de lichid, asta da, era marfă adevărată.

---

1 Titlul unei piese a grupului Beatles, de pe albumul „Seargent Pepper’s Lonely Hearts Club Band” (1967). Iniţialele dau numele L.S.D.

2 P.C.P., sau „angel dust” (praful îngerilor), iniţialele provin de la phencyclidină, tranchilizant pentru animale, fabricat uneori în laboratoarele particulare, mai ales prin anii ‘70.

3 S.T.P., halucinogen considerat mai puternic decât L.S.D.-ul, având însă cam aceleaşi efecte. Îşi are originea în grupurile hippy, tot prin anii ‘70.

Şi dacă *ea* nu lua tablete, atunci nu putea oferi asemenea produse dubioase celor doi tineri nevinovaţi.

Pentru o secundă, o amuză ideea de a coborî de pe Hollywood Hills spre zona săracilor şi de a vedea ce-ar putea face rost de pe stradă.

Acum patruzeci de ani ar fi făcut-o mereu, acum treizeci de ani n-ar fi stat pe gânduri, acum douăzeci de ani ar mai fi riscat, dar acum ERA cu totul altă lume, acolo, jos.

„Lumea a Treia” începea la Pico, aşa cum se spunea aici în ţara show-biz-ului, şi în timp ce Glorianna nutrea o nostalgie romantică pentru zilele de mult apuse ale solidarităţii cu Poporul, în ultimii cinci ani nu se mai apropiase decât trecând cu 60 mile/h prin Harbor Freeway; asta pentru că legea se sfârşea la limita trecerii prin North Mexico, şi o bătrână doamnă într-un Rolls ar fi fost făcută bucăţele înainte de a ajunge la primul semafor.

O călătorie de 200 de mile în susul Coastei către Big Sur era, din acest punct de vedere, o excursie mai sigură decât o raită sinucigaşă în „Lumea a Treia”; numai disperarea la gândul de-a pune picioarele pe acele străzi o făcu s-o sune pe Ellie Dawson.

Ellie avea aproape tot atâta experienţă cât Glorianna. Când Glorianna a întâlnit-o prima dată, Ellie avea o rubrică de rock la „Berkeley Barb”, făcuse politică şi chiar fusese pentru un timp simpatizantă a mişcării „TIMPURI SUBVERSIVE”, până când lucrurile începuseră să fie luate prea în serios, moment în care intrase în „Mişcarea Potenţialului Uman”, mai târziu cochetase cu sectele „Gândirii” din Palo Alto, se măritase cu un specialist în computere, se stabilise în Silicon City, divorţase, şi începuse să participe la turneele marilor guru între Mendicino şi Big Sur.

Dacă biografia ei oficială dădea impresia că zbura de ici-colo inconsecvent, trăind de azi pe mâine, adevărul e că Ellie Dawson fusese traficantă aproape toată viaţa ei.

O traficantă „connoisseur”[1]. Glorianna nu auzise niciodată ca Ellie să fi traficat „iarbă” sau cocaină, sau să fi avut de-a face cu droguri proaste. Se specializase în psihedelice, printre care „acid”-ul era cea mai proastă marfă, refuza din principiu să vândă ceva pe care nu-l încercase pe pielea ei şi dădea relaţii cinstite clienţilor, printre care se numărau muzicieni rock, autori S.F., revoluţionari, simpatizanţi ai „Potenţialului Uman”, ciberneticieni şi, aşa cum declara, unii politicieni ale căror nume, dacă le-ar fi spus, te-ar fi şocat.

Dacă cineva putea să-i dea Gloriannei marfă a-ntâia, ei bine, aceea era Ellie Dawson, şi singurul motiv pentru care Glorianna n-o sunase, până să-i ajungă cuţitul la os, era acela că Ellie locuia acum la Big Sur, la o distanţă de patru ore de mers cu maşina!

După amabilităţile de rigoare, Glorianna îi explică lui Ellie situaţia, neuitând nimic, nici părerea ei proastă despre Carlo Manning, nici analiza asupra stărilor psihice ale lui Bobby Rubin şi Sally Genaro, nici soarta tristă a lui Billy Beldock, nici natura „Proiectului Superstar”, nici chiar faptul că era în rahat faţă de lege. La relaţiile lui Ellie din Silicon City, telefonul ei era mai sigur decât linia directă Washington-Moscova.

O lungă pauză la celălalt capăt al firului după ce tirada Gloriannei se opri.

— Doamne, Glorianna, aş vrea cu adevărat să te ajut – se auzi în sfârşit vocea lui Ellie. Dar e destul de greu de obţinut „acid”, acum.

— Vrei să spui că nici măcar TU nu ai? suspină Glorianna.

— Nici măcar o picătură, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Rahat!…

Altă pauză:

— Totuşi… spuse Ellie pe un ton scăzut, conspirativ.

— Totuşi?…

— Există ceva special în Silicon City, vreau să spun, atât

---

1 De mare clasă (fr.)

de misterios că nici măcar EU nu ştiu pe cine să mai cred. Ai auzit despre magazinele de vrajă underground?

— Poveşti… zise Glorianna.

Cineva realizase echipamente sofisticate care dădeau posibilitatea glumeţilor să intercepteze temporar dispozitivele de transmisie-recepţie automată ale sateliţilor de comunicaţii. Toată lumea ştia că emisiile de la H.B.O.[1] sau N.B.C.[2] sau „MUZIK” erau întrerupte cu clipuri din vechi filme porno. Umbla vorba că până şi sateliţii militari şi diplomatici fuseseră batjocoriţi, cea mai bună poantă fiind cea în care un „tête-à-tête” între preşedintele american şi cel sovietic a fost întrerupt de câteva fragmente bine alese din „Gât adânc”[3], dar o asemenea informaţie nu-şi putea permite nici măcar „National Enquirer”.

— Ei bine, piraţi video există, de asemenea şi magazinele de vrăjitorii, spuse Ellie. Nimeni nu ştie însă ce sunt, ce caută de fapt, sau daca e vorba de acelaşi dispozitiv. Dar se pare că la mijloc e vorba de o bobină.

— Bobină? exclamă Glorianna. Eu îţi cer acid şi tu încerci să-mi vinzi rahatul ăla de bobină?

— Crezi că mi-a luat Dumnezeu minţile, Glorianna? Am traficat eu vreodată bobină? Aş vinde eu ceva ce n-am încercat? Vrei să mă asculţi până la capăt?

— Dă-i drumul, răspunse Glorianna, bănuitoare.

— Asta nu e o piesă obişnuită, îi spuse Ellie. Nu este un rahat oarecare de cutiuţe cu circuite artizanale. Este construit elegant, poţi să-l porţi la vedere, totul e făcut pe un singur cip şi umblă vorba că e un produs underground. Recunoaşte, Glorianna, trăim în epoca electronică şi vorbim despre ultimul răcnet… Vrei să continui?

Glorianna începea să devină intrigată, contrar voinţei. Trebuia să recunoască, o parte din prejudecata ei împotriva bobinei venea şi din răul pe care electronica îi făcuse rock

1 H.B.O. – Home Box Office, companie TV.

2 N.B.C. - National Broadcasting Company.,

3 „Deep Throat” - un celebru film porno.

and roll-ului. Bobina era un gunoi care-ţi ardea creierii. Tot aşa erau şi chimicalele perfecţionate ca speed[1] şi reds[2] şi smack[3]. Oricum, „acidul”…

— Încă sunt pe fir, Ellie, spuse ea într-un târziu.

— Se numeşte „Mutaţia Transcorticală”.

— Mu-ta-… En inglés, por favor[4]…

— „Mutaţia Transcorticală!” repetă Ellie, pronunţând cu grijă silabele, una câte una. Asta dă centrilor nervoşi ai visului un şoc de tranzienţă, provocând o mutaţie a imaginilor de-a lungul cortexului către centrii stării de veghe; provoacă o mutaţie a impulsurilor senzoriale, prin centrii visului, înainte de a ajunge la suprafeţele creierului, care o procesează în imagini cu sens. Şi de asemeni ţine activi centrii motori. Unul din prietenii mei a demontat o chestie de-asta înainte s-o încerc, aşa că trebuie să mă crezi.

— Nemaipomenit, spuse Glorianna sec. Da’, cum spun ăştia cu bobina, care e de fapt viziunea?

— Puţin ca somnambulismul, puţin ca un vis lucid. Ai controlul motor, mergi, vorbeşti, poţi chiar să faci dragoste, dar toate astea le faci în interiorul unui vis. Eşti conectat cu realitatea înconjurătoare ca şi cum ai fi treaz, dar legătura cu ea este pur imagistică. Exact ceea ce numeau aborigenii australieni o „Călătorie prin Vis”. Nici nu-ţi vine să crezi! Seamănă cu o electrocardiogramă!

---

1 Speed - drog pe bază de amfetamină. Cuvântul a fost folosit în anii ’60, pentru methedrină, un stimulent al forţei. Din 1968 a devenit un termen generic pentru toate amfetaminele (care „speed-up”, pun în viteză sistemul nervos).

2 Red (sau „red devils”), capsule de Seconal, un barbituric, denumit aşa după culoarea capsulelor.

3 Smack - heroină. La origine, cuvânt american, răspândit mai apoi în Anglia şi Australia, în timpul războiului din Vietnam. Derivă din cuvântul „Shmek” (în idiş), care înseamnă „a mirosi”, „a gusta”, combinat cu cuvântul englez ce sugerează un efect brusc, violent.

4 În engleză, te rog! (sp.)

— Sună destul de periculos, spuse Glorianna. Vreau să zic, ce te-mpiedică să dai cu capul într-un zid, tocmai atunci când visezi că mergi pe o plajă?

— Păi, tocmai asta e vrăjitoria! Suporţi transformări, desigur, dar în acelaşi timp acţionezi asupra intrării senzaţiilor reale! Vezi şi auzi ce se întâmplă în jurul tău, dar totul este de fapt o Călătorie în Vis. De fapt, poate că nu vezi zidul ca zid, dar inconştientul tău îl transformă într-o imagine care te face să crezi că acolo e ceva solid. Cât priveşte sexul… Domnul cel Urât poate fi Domnul cel Minunat, dacă spiritul ţi-e curat.

— O călătorie cu „acid” electronic! spuse încetişor Glorianna.

— Păi de ce crezi că ţi-am povestit?

— Da’ ce-l împiedică pe adevăratul Făt-Frumos să se transforme într-o broască? Ce anume împiedică visul să se transforme într-un coşmar?

— Ce anume împiedică o călătorie cu „acid” să te transforme într-o epavă?

— Ceea ce e în interiorul tău, şopti Glorianna.

— Exact – spuse Ellie. Numai că asta e mult mai sigură. Fiecare atingere a butonului îţi dă o viziune care durează între zece şi treizeci de minute, nu ore în şir. Şi dacă viziunea o ia pe-alături, o altă apăsare pe buton te scoate afară din ea.

— Tu ai încercat?

— Doar mă cunoşti..

— Şi cum e?

— Cum e un vis? Cum e o călătorie cu „acid”?

— Este ca… râse Glorianna. E ca şi cum ai încerca să-i povesteşti cuiva despre rock and roll!

— Exact! Cunoscându-te, este exact situaţia ta!

— Chiar aşa e, spuse Glorianna. Extraordinar!

Soarele apusese. Absorbi aroma dulce de eucalipt şi privi peisajul nocturn al Los Angeles-ului, care se întindea în faţa ei, un peisaj fantastic de stele electrice, care făcea ca

peisajul stelelor de pe cer să pălească. Cine putea nega că nu asta era epoca minunilor electronice? Cine putea nega că viitorul nu aparţine celor ce au ales cibernetica? Cine putea să nege că ea, care parcă încă nu se născuse, n-avea timp să moară?

— Eşti acasă mâine? spuse în telefon, chiar el un instrument al tărâmului biţilor şi byţilor.

— Te-aştept, spuse Ellie Dawson.

— La revedere, spuse Glorianna, întotdeauna mi-a plăcut să merg cu maşina la Big Sur.

CHEIA VISULUI

KAREN GOLD zâmbi, băgă mâna în geanta ei încăpătoare, scoase un disc cu viruşi învelit într-un săculeţ cafeniu, îl dădu, strânse banii, îi băgă în sacoşă şi mai luă o gură de vin alb. Cheliosul în costum închis şi cămaşă de mătase roşie aşezat lângă ea, pe scaunul de bar, băgă discul într-un buzunar al jachetei, aruncând o privire furişă în jurul galeriei de la „Templul Judecăţii de Apoi”, fără un motiv anume, şi sorbi leneş restul de băutură. După care o luă pe scări în jos, către ringul de dans, încercând, oarecum stângaci, să pară nepăsător.

Cu ani în urmă era iarbă, mai târziu un gram de cocaină, pe urmă bobină, iar acum viruşi, gândi Karen. Obiectul comerţului se schimbă, dar mişcările rămân aceleaşi.

Şi acum, cocoţată pe un scaun de bar, bând vin alb şi supraveghind galeria unui local din Soho, peste buza paharului, cu privirea unui „desperado” dintr-un vechi film cu gangsteri, Karen se simţi pentru prima dată în viaţă pătrunsă de emoţia nebună a unui traficant.

Dacă traficul de droguri a fost întotdeauna o crimă fără echivoc, la vânzarea de bobină pentru amărâţi autorităţile închideau ochii, pentru că puţin le păsa dacă nişte sărmani vindeau bobine care le prăjeau creierii altor sărmani, atâta vreme cât mai puteau munci. Într-adevăr. În timp ce consumul de bobină scurta, în general, speranţa de viaţă, se vorbea totuşi despre încurajarea acestui comerţ la nivel de stradă, economic vorbind.

Deşi, făcând comerţ cu bobină, exista şi posibilitatea de a-i transforma pe contribuabili în nenorociţi. Când Karen făcea rost de drog pentru prietenii ei de la Rutgers, oamenii de la care îl procura erau dintre cei disperaţi, care riscau să piardă 3/5 din câștig dacă erau prinşi, în timp ce o puştoaică de colegiu ca ea se putea aştepta doar la o noapte de puşcărie şi o prelegere morală pompoasă a doua

zi, pentru că a servit drept legătură.

Folosirea programelor de viruşi pentru fraude la bănci, la companii de cărţi de credit, servicii publice, sau I.R.S., era totuşi un delict fără precedent faţă de alte operaţiuni prin computer.

Dar era imposibil să condamni pe cineva pentru simpla posesie a ceva atât de mărunt ca un program, pe care-l puteai chiar memora dacă erai destui de priceput. La fel de adevărat, şi asta o ştia bine Larry Coopersmith, traficul cu viruşi pe disc era un gen de infracţiune nou-nouţ, caracteristic doar F.E.R., deci neintrând *încă* sub incidenţa vreunei legi.

Pe de altă parte, Karen ştia al naibii-de bine că traficul cu discuri de viruşi ar fi fost tratat ca o infracţiune serioasa dacă ar fi fost prinsa cu ele asupra ei.

Virusul pe care tocmai îl vânduse pentru patru sute de dolari era un exemplu în acest sens. Cu ei, tipul căruia i-l vânduse, un fel de director executiv cu reclamele, putea spori balanţa de plăţi a contului său în fiecare lună, ca apoi să provoace computerului companiei sale o creştere de câţiva cenţi pentru fiecare debit în întregul lanţ. Malcolm Mc Gee, cel care elaborase programul, făcuse treaba practic de nedetectat. Îl încărcai, făceai treaba murdară, apoi ştergeai programul din memorie, după care puteai s-o iei de ia capăt. Contabilii îşi ieşeau din minţi, încercând să înţeleagă de ce fiecare debit din chitanţe era cu aproape şapte cenţi mai mare, dădeau vina pe software, programatorii dădeau vina pe hardware, iar tehnicienii de intervenţie nu găseau nimic. Când contul lunar pentru continuarea căutării inutile a virusului depăşea costul pierderii din sistem, renunţau şi treceau la ceea ce Coopersmith numea „entropia sistemului”.

Dacă totuşi Karen ar fi fost arestată în timpul vânzării unui asemenea virus, aveau motive s-o agaţe: conspiraţie pentru comitere de fraudă prin computer sau deturnare de fonduri. Poate chiar deţinerea de unelte de hoţi, dacă nu

găseau ceva mai bun.

Dar până când autorităţile să-şi dea seama că un asemenea comerţ cu viruşi există, riscul de a vinde aşa ceva vreunui poliţist deghizat era nul, iar emoţia traficantului pe care o trăia Karen, stând la bar şi terminându-şi vinul, era o emoţie simplă: un rol mărunt pe care-l juca în beneficiul noilor ei prieteni din mansarda F.E.R.

Şi de fapt F.E.R. era doar o grupare de inocenţi.

Tommy Don, nepotul unor emigranţi vietnamezi harnici. Bill Connally şi Iva Cohen, ai căror părinţi asudaseră din greu şi strânseseră din dinţi ca să-şi trimită odraslele la colegiu, în speranţa că inteligenţii lor copii se vor ridica deasupra statutului lor de clasă muncitoare. Teddy Ribero, primul din familia lui care a reuşit să absolve liceul, de când strămoşii lui veniseră la New York din Porto Rico. Malcolm Mc Gee, descendent al clasei de mijloc de culoare din Tarrytown. Eddie Polonski şi Mary Ferrari, care obţinuseră burse la colegiile din New York, crezând că au reuşit să evadeze din Rust Belt.

Ceea ce aveau în comun era că toţi fuseseră magicieni ai computerului, practic din naştere. Crescuseră obsedaţi de computere, prinşi fericiţi în vârtejul biţilor şi byţilor. Spre deosebire de Karen, ei n-aveau ca amintiri din copilărie un Eden new-yorkez pierdut pe Upper West Side, care să-i facă să sufere. Spre deosebire de Karen, gradul de absolvire în ştiinţa computerelor fusese o „Ultima Thule” a dorinţelor lor, nu o evadare hotărâtă spre Manhattan, după exilul din Poughkeepsie.

Oh, da, şi ei se simţiseră trădaţi când rahatul economic atinsese apogeul, dar acum, ascunşi fericiţi în spatele keyboard-urilor şi ecranelor şi compunând viruşi de-ai dracu’, trăind, mâncând şi respirând aerul ozonat al mult iubitei lor sfere cibernetice zi şi noapte, aveau exact ceea ce-şi doriseră. Viruşii pe care-i elaborau, gânguritul computerelor la care lucrau. Chiar şi „raison d’ètre” de a fi

revoluţionari în F.E.R., toate erau un imens joc pe computer care le umplea viaţa. Cu mare greutate ar fi părăsit mansarda. Nici măcar la bani nu se gândeau. Pentru ei, întrebuinţările date programelor lor de către clienţii găsiţi de Karen şi Leslie Savanah erau pure abstracţii. Pentru ei, lumea străzii era o altă planetă.

Dintre toţi numai Leslie Savanah şi „Markovitz” erau altfel.

Karen se regăsea în Leslie. Nici ea n-avea o patimă reală pentru biţi şi byţi. Poate crescuse în Midwest în loc de Upper West Side, dar ştia ce înseamnă să pierzi o parte dintr-un apartament în Manhattan şi să te trezeşti afară în stradă, disperată, nedându-te bătută şi nerenunţând la Big Apple. Poate că traficul lui Leslie se reducea la baruri josnice şi poate că nu-şi petrecuse week-end-urile din anii de colegiu făcând rost de bobină în localuri de lux, dar ea ERA o traficantă şi EA o salvase pe Karen, ELIBERÂND-O.

Larry Coopersmith, alias Markovitz, era şi mai aparte, şi nimeni din mansardă nu ştia să spună despre el ceva precis, iar el nici atâta nu spunea. Până şi Leslie, amanta lui ocazională, nu-i ştia exact vârsta, decât ceva între patruzeci şi patruzeci şi cinci de ani. Arăta ca un fost motociclist[1], avea o colecţie de cărţi ca un fost profesor de colegiu, vorbea ca şi cum ar fi fost şi una şi alta în acelaşi timp. Amestecând cuvintele obscene[2] cu cele preţioase[3] în aceeaşi propoziţie. Nu vorbea niciodată de trecutul lui. Nimeni din F.E.R. nu fusese prezent înainte ca el să închirieze mansarda. Nimeni nu ştia de unde făcuse rost de

---

1 În original: „biker” - motociclist din găştile gen „Hell’s Angels”.

2 În original: „four-letter word” - cuvintele obscene din limba engleză au, în general, patru litere, de exemplu: dick, cock, cunt, fuck. În conversaţiile elegante, ele nu se pronunţă, decât aluziv, folosind expresia „four-letter word”.

3 În original: „four hundred-dollar word” - într-un fel, antonimul (dacă se poate spune aşa) expresiei de mai sus.

bani pentru asta. De fapt, nimeni nu ştia de unde apăruse „Markovitz”.

Părea că ştie să programeze, deşi Karen nu-l văzuse niciodată făcând un program al lui. Preciza mereu că nu e comunist sau anarhist şi proclama în gura mare aversiunea sa pentru „orice se termină în ISM”. Leslie îl poreclise „Markovitz” pentru că Gregor Markovitz, un teoretician politic obscur de care Karen n-auzise niciodată, era guru-ul său intelectual de bază. Avea teancuri vechi de volume cartonate ale lui Markovitz cu titluri ca: „Teoria entropiei sociale”, „Haos şi Cultură” şi „Ordinea împotriva ei înseşi”, pe care i le oferise să le citească, dar Karen nu reuşise.

Una peste alta, Larry Coopersmith avea mai mult mister decât oricare alt bărbat pe care-l întâlnise vreodată Karen, şi dacă oricine altcineva decât Leslie ar fi fost iubita lui, poate că ar fi interesat-o.

Şi poate că nu. Pentru că dacă Coopersmith era un tip fascinant, dacă mansarda F.E.R. era un palat pe lângă subteranele metroului, dacă Leslie era prietena ei iar scopurile vag definite ale F.E.R. îi stârneau simţul estetic, adevărul era că, în adâncul sufletului, ea considera totul doar o mică haltă, şi nu un stil de viaţă cu care să se obişnuiască.

Nu, fiindcă erau locuri ca „Templul Pierzaniei”, şi stilul de viaţă pe care-l implicau, care reprezentau acel New York al aspiraţiilor ei.

Deşi nu chiar ca „Visul American”, „Templul Judecaţii de Apoi” era concludent pentru localurile unde cei cu bani puteau trăi într-un New York fantastic, despre care Karen n-avea decât amintiri din copilărie, unde mahării se întâlneau să bea, să ia drog, să seducă vreo femeie şi să aranjeze petreceri secrete în cerc închis.

Barul la care stătea Karen era de-a lungul galeriei ce înconjura ringul de dans de jos. Barul însuşi era o tejghea de piatră neagră (sau oricum, o replică sintetică destul de convingătoare), cioplită cu vagi motive aztece, iar oglinda

circulară din spatele galeriei era din sticlă trandafirie. Barmaniţele, goale până în talie, deliciul bărbaţilor, purtau fuste aztece scurte, trapezoidale, pictate strălucitor în modele abstracte uşor obscene şi căşti de alamă cu creastă de pene. Chelneriţele care serveau la mese, de-a lungul galeriei, purtau fuste graţioase în aceleaşi tonuri şi căşti asemănătoare cu ale barmaniţelor. Lămpi de gaz fixate deasupra fiecărei mese şi imitaţii de făclii scăldau galeria într-o incandescenţă roşie.

Ringul de dans era şi el acoperit cu motive pseudo-aztece, inspirat punctat ici-colo cu ceva care dădea impresia unor pete mari de sânge. Trei mari ecrane video proiectau imaginile unor discuri puse de un disc-jockey nevăzut.

Din galerie putea privi în jos în încâlceala de trupuri ce dansau pe ring şi te credeai „Prinţesa Oraşului” care supraveghează, de sus, vulgul de la picioare.

Karen ştia al naibii de bine că cei mai mulţi dintre clienţi plăteau treizeci de dolari să intre şi să bea băutură amestecată cu apă, la douăzeci de dolari porţia. Termină vinul, se gândi să mai comande unul. Privi în jurul galeriei. Nu se vedea la orizont niciun Făt-Frumos. Vânduse şi ultimul disc, avea o mie şase sute de dolari în sacoşă, o recoltă excelentă pentru seara respectivă. Poate aici era un nimeni, dar cel puţin în mansarda F.E.R. obţinuse statutul de traficant numărul unu. Era o chestie!

Se îndreptă către ringul de dans. Şerpui prin zidul de trupuri şi zgomot, coborî printr-un coridor către toalete, unde-şi aranjă hanoracul, apoi afară pe lângă portar, se înfăşură într-o veche haină de raton şi ieşi în vântul umed şi rece

„Templul Judecăţii de Apoi” era pe Bowery, la marginea de est a Soho-ului, două block-uri spre nord faţă de Grand Street şi mult mai la sud faţă de mansarda F.E.R., aflată departe în vest, pe Lafayette. Într-o altfel de noapte, mai caldă ca, asta, Karen ar fi făcut un ocol prin Grand Street în

drum spre casă agale, de-a lungul acestei artere bine luminate.

Dar vremea acelui decembrie capricios se schimbase în rău cât timp stătuse înăuntru. Temperatura coborâse cu vreo treizeci de grade[1], vântul în rafale îi sufla în faţă o ploaie rece măruntă, n-avea mănuşi, şi unde mai pui că aici ERA o Zonă, aşa că îşi trase gluga subţire a hanoracului, îşi săltă sacoşa pe umăr, îşi înfundă mâinile în buzunare, se aplecă înainte contra vântului nebun şi tăios, dădu colţul unui block spre nord-vest, îndreptându-se către căldura mansardei, pe cel mai scurt drum posibil.

Era după miezul nopţii, şi erau puţini oameni pe stradă între clădirile rezidenţiale cu lumină abia desluşită, şi chiar un paznic negru, solid, păşind înainte şi-napoi ca să se-ncălzească şi legănând metalul rece al armei sale M-16 în mănuşi groase de frânar.

Gluga îi reducea lui Karen o mare parte din vederea periferică şi-i înfunda auzul, ploaia rece i se scurgea pe sprâncene şi-i îngheţa nasul, zgomotul propriilor tocuri înalte ţăcănind pe asfalt era singurul pe care-l auzea, şi nu se gândea la altceva decât să se vadă la adăpost cât mai repede. Abia când ajunse la următorul block întunecat începu să simtă că cineva merge tiptil în urma ei.

Începu ca un fel de înţepătură, un val de nelinişte în ceafă, o umbră scârboasă şi rece de groază iraţională, strecurându-i-se de undeva din spate. Apoi, când simţurile i se ascuţiră, alarmate, îşi dădu seama de unde vine.

Auzi un zgomot înăbuşit şi uşor, un contrapunct vătuit al zgomotului ascuţit al tocurilor ei pe pavajul trotuarului. Oare nu era doar o închipuire? Nu era oare doar vreun ecou straniu? Ceva o reţinu să întoarcă capul.

În schimb iuţi pasul, apoi umblă cu paşi mari, apoi o oprire scurtă, şi apoi porni iarăşi, ritmic, cu un pas mult mai lent.

Auzi cu claritate o serie de poticneli, paşi nesiguri în

1 E vorba, desigur, de grade Fahrenheit.

spatele ei, pentru o clipă, apoi zgomotele se înmuiară într-un ritm exact ca al paşilor ei. Cleşti reci muşcară din stomacul lui Karen. CINEVA o urmărea. Fără să se gândească, neîndrăznind încă să se uite înapoi, începu să meargă mai repede.

Mare greşeală!

Zgomotul de paşi din urma ei se iuţi, la un ritm mai rapid ca al ei, fără a se transforma în fugă, dar întărindu-se şi apropiindu-se, ca şi cum oricine ar fi în spate, şi ştia că era descoperit, abandonase mersul pe furiş, dar nu se hotărâse încă să atace.

Următorul colţ era la cel puţin treizeci de yarzi depărtare, treizeci de yarzi de trotuar pustiu, ferestre întunecate la nivelul solului, intrări obscure, şi gurile negre ale aleilor ameninţătoare. Copleşită de groază, Karen încetini din nou pasul, ca şi cum, neavând nicio reacţie la prezenţa urmăritorului, ar fi putut prin cine ştie ce minune să-l facă să dispară.

Numai că zgomotul de paşi din spate se transformă în alergătură, apropiindu-se, şi acum suna ca o armată întreagă de bandiţi.

Nu mai putea să-l ignore, TREBUIA să se întoarcă şi să se uite ACUM. Oh, la dracu'!

Erau DOI!

Unul, o arătare mătăhăloasă într-o haină militară kaki murdară şi zdrenţuită, cu un fel de căptuşeală la fel de rufoasă în jurul picioarelor, o coamă de păr ca de şobolan, o gură plină de dinţi stricaţi, şi o crustă de râie pe frunte. Celălalt, şi mai solid, într-o haină veche, mai tânăr, ciolănos şi cu faţa plină de acnee, cu mâna stângă între crăcii jeanşilor plini de noroi, lingându-şi lubric buzele vinete.

Doar o privire, apoi…

Văzând-o că s-a întors să-i privească, se năpustiră către ea.

Karen începu să alerge disperată, poticnindu-se şi alunecând, din cauza tocurilor, pe trotuarul ud. Alunecă, se

clătină, aproape căzu, își recăpăta pentru o clipă echilibrul şi atunci…

Mâini aspre şi violente o înhăţară de gluga hanoracului, apoi o apucară de fese, sunetul grohăielilor şi respiraţiilor întretăiate, o apăsare dură a corpurilor, şi apucând-o din două părţi, ducând-o apoi către o grămadă de cutii de gunoi, în gura hidoasă a unei alei întunecate.

Din adâncul maţelor, din stomacul ei îngrozit, urlă şi urlă şi urlă…

Peste terasa locuinţei Gloriannei adia un vânt cald şi înmiresmat de parfumurile înţepătoare de bougainvillea şi eucalipt, mângâind coroanele copacilor, susurând prin frunziş, înseninând aerul, aproape ca în deşert, astfel încât strălucirea bogată a stelelor mici şi luna albă pe cerul albastru pur deveniră o oglindă minunată a strălucirii electrice a peisajului oraşului răspândit de la o margine la alta, acolo, jos.

Era o noapte perfectă pentru aventură, ca şi cum Glorianna ar fi ordonat zeilor efecte speciale, dar Bobby Rubin nu părea prea entuziasmat să se îmbarce în acest tur magic şi misterios.

— Despre ce e vorba, ce-i asta, culmea drogului? spuse el, stând rezemat de balustrada terasei, cu spatele la peisajul magnific, ţinând plasa moale de sârmă subţire şi mirosind-o bănuitor, ca şi cum ar fi fost un peşte mort.

— Doar ţi-am SPUS, nu e o piesă grosolană de bobinar cu creierii arşi – răspunse Glorianna pe un ton uşor exasperat. E o bobină magică din Silicon City.

— Pe care n-ai încercat-o, încă, nu-i aşa?

— Haide Bobby, ar putea fi EXTRAORDINAR, spuse bucuroasă Sally Genaro. Deja îşi pusese casca şi stătea pe un scaun de lemn roşu, cu plasa de sârmă aproape invizibilă în părul ei buclat.

Bobby se uită tăcut la ea, şi în privirea asta ursuză Glorianna citi în sfârşit adevărata natură a reticenţei lui. A fi

speriat de bobină nu era neapărat un semn de prostie sau de laşitate, având în vedere rahatul în care erau cu toţii, dar, fără îndoială, teama lui de a-şi arde creierii nu era în întregime simulată. Glorianna ar fi băgat mâna în foc că lui Bobby Rubin îi era teamă că bobina va da exact rezultatele aşteptate şi până la urmă, ÎN REALITATE, s-ar fi lăsat târât în viziune alături de Sally Genaro.

Ceea ce, desigur, era exact ce promisese Ellie Dawson.

Ceea ce, desigur, era ultima speranţă a Gloriannei de a scoate din rahat „Proiectul Superstar” şi de a-şi salva pielea.

Sărmanul Bobby se purtase din ce în ce mai dezagreabil cu ea de la scena cumplită din timpul petrecerii aceleia nenorocite, deşi începuse de fapt să mai arunce câte-un ochi spre Sally Genaro. Mai ales de când slăbise vreo şapte, cinci kilograme, răbdând pur şi simplu de foame, mâncând numai salată şi grapefruit, şi asta pentru ca să-i placă lui Bobby, ştiind că trebuie să aibă răbdare.

La urma urmei cum s-ar fi simţit EA în locul lui, dacă EA ar fi fost cea care i s-ar fi destăinuit LUI, pentru ca apoi să-şi verse maţele exact când lucrurile începeau să devină romantice?

Sally înţelegea perfect cât de JENAT se simţea şi acum, şi continua să-l asigure că nu contează ce s-a-ntâmplat, că ea încă îl crede un tip de treabă; încă puţin timp şi-l va convinge. Pe deasupra, ştia că e şi foarte timid.

Dar niciodată nu s-ar fi aşteptat să fie atât de PROSTOVAN faţă de o chestie ca bobina. De ce să-i fie teamă, totuşi? Nu era vreun nenorocit de drog psihedelic, pe care, după ce-l luai, erai praf ORE în şir şi dacă îţi lua minţile nu puteai face nimic. Aici, tot ce aveai de făcut era să atingi butonul cutiuţei de pe cap, şi ieşeai imediat de sub efect.

Glorianna O’Toole se apropie de Bobby.

— N-ar fi frumos din partea mea să încerc prima dată

fără tine, zise, punându-şi propria ei cască şi aşezând cutiuţa într-o poziţie comodă pe ceafă.

— Ellie mă rugase să încerc cu ea, da' am zis nu, suntem toţi trei împreună, trebuie să fim egali în toate.

Sally se sculă de pe scaun, merse spre Bobby şi luă plasa de sârmă atârnând moale pe degetele lui.

— Haide, Bobby, e o noapte superbă, hai, lasă-mă…

Bobby îi smulse casca nervos, întinse plasa cu ambele mâini şi-şi puse sârmele prin păr într-o suită nervoasă de gesturi impulsive.

— Pot să-mi ard propriul creier şi fără ajutorul vostru, dacă trebuie!

Sally se retrase, jignită şi nedumerită.

— De ce întotdeauna trebuie să te comporţi în halul acesta, Bobby Rubin? îl întrebă ea, şi regretă imediat când el îi aruncă o privire otrăvită.

— Copii, copii, VĂ ROG! murmură Glorianna O'Toole, ridicându-şi ochii în tavan.

— Nu asta e starea în care se începe o asemenea experienţă frumoasă! Uitaţi-vă la stele! Mirosiţi aerul! Ascultaţi muzica vântului prin copaci! Duceţi-vă cu ea, vă rog!

Bobby Rubin ştia al naibii de bine că orice alte proteste din partea lui n-ar fi făcut altceva decât să amâne inevitabilul. Nu voia să recunoască, totuşi, că are mai puţin curaj decât Acneea! Pe lângă asta, adevărul e că nu teama de bobină, cât de efectul ei, descris de Glorianna, îl intrigase încă de la început.

Niciodată nu încercase vreun drog psihedelic; dar dacă în ale psihofarmacologiei era un naiv, în ale biţilor şi byţilor era magician, şi aşa se făcea că acest dispozitiv, spre deosebire de altele, îl interesa.

Cea mai mare parte din bobina ordinară, vândută de tot felul de nemernici fără minte şi cuplată la 120 de volţi, era o marfă periculoasă, care acţiona asupra unor straturi ale

creierului printr-un şoc cu încărcătură excesivă de electricitate. Dar Mutaţia Transcorticală era un dispozitiv de joasă tensiune, care funcţiona cu baterii mici, asta însemnând că efectul, oricare ar fi fost, nu depindea de forţa electrică brută. Doar o privire aruncată asupra felului în care era lucrat îl făcea să creadă povestea Gloriannei despre magazinele magice din Silicon City.

Dacă Glorianna O'Toole îl adusese aici în această noapte caldă şi parfumată de Santa Ana, îi arătase stelele şi luminile strălucitoare ale oraşului, şi-l invitase la bobină alături de ea, atunci nu trebuia să aibă nicio ezitase.

Schimbă câteva priviri cu Glorianna, îndelung. În ochii ei era căldură, înţelepciune, spirit de aventură, Doamne, ceva sexy, care-l făcu să dorească o întoarcere a timpului, şi asta pentru că nu şi-ar fi dorit nimic decât să se arunce într-o aventură cu tânăra fată superbă care, cu siguranţă, fusese odată această bătrână doamnă.

Faptul că participa la acest misterios tur magic cu „Acneea” agăţată de el îl umplea de groază, o groază lucidă. Uite ce-a ieşit dacă făcuse greşeala de a se îmbăta alături de ea! Ea, băutura, praful, frustrarea, îl făcuseră să-şi dea drumul la gură, dând glas unor simţăminte pe care niciun bărbat n-ar trebui să le rostească, o lăsase să-l atingă, să-l îmbrăţişeze, să-i ţină mâna, ajungând până la a-l SĂRUTA. Amintirea sărutului îi dădu un fior în testicule şi îi întoarse stomacul pe dos chiar şi acum. Ba mai rău, chiar din noaptea aceea Sally din Valley credea că-i ştie deja secretele cele mai ascunse; şi ce era mai cumplit e că nu putea scăpa de ideea că, în cel mai dezgustător mod posibil, Sally avea într-un anume sens dreptate.

Era convinsă acum că între ei există un liant psihic, că e numai o chestiune de timp şi de insistenţă, înainte de… puah!

Dacă se droga acum alături de ea, asta era tot ce putea fi mai rău!

Oricum, în mod sigur, era curios să afle.

Se uită la ochii calzi şi plini de dorinţă ai lui Sally şi se înfioră.

Dar va încerca totuşi.

Ridică din umeri şi întinse mâna spre butonul cutiei fixate pe ceafă.

— Noi, cei care ne pregătim să ne prăjim minţile, vă transmitem salutul nostru!

Sally din Valley se holbă la el fără să înţeleagă. Dar fixă şi ea degetul pe buton.

Glorianna O'Toole îi făcu cu ochiul lui Bobby, îşi puse arătătorul mâinii stângi deasupra cefei, şi mişcă arătătorul celălalt în sus şi-n jos ca bagheta unui dirijor care dă ritmul.

— Un, doi; un-doi-TREI!

— Ai făcut rost de ceea ce rânjetul tău de căcănar SPUNE că ai făcut rost, omule? întrebă Dojo, uitându-se la sacoşa lui Paco Monaco cu un amestec de surpriză şi aprobare care-l făcu pe Paco să se simtă bărbat.

Paco se uită la portarul imens.

— Bagi banul, bagi şi ochiul, ştii vorba… răspunse el, scotocind deja în sacoşă.

— Ţi-ai pierdut minţile? şuieră printre dinţi Dojo. Nu aici. Îşi aruncă privirea în susul şi-n josul străzii întunecate.

— Păzeşte uşa până-l aduc pe Conte şi încearcă să nu împuşti pe cineva cu chestia aia cât lipsesc – spuse negrul strecurându-se înăuntru şi lăsându-l pe Paco, de fapt, să fie un portar improvizat la „Slimy Mary's”.

Dojo plecase de vreo cinci minute, iar Paco îşi puse sacoşa pe umăr, îşi încrucişă braţele, îşi ridică bărbia mândru şi-şi închipui pentru o clipă că el e Dojo, stăpân a tot ce supraveghea. Spera ca cineva, oricine, să încerce să intre înainte de venirea lui Dojo, pentru că, oricine ar fi fost, Doamne, n-ar fi avut nicio şansă.

Dar înainte să se întâmple aşa ceva, Dojo se întoarse cu Contele, încruntat şi bodogănind. Din fericire, era evident că lui Dojo nu-i plăcea de Conte mai mult decât de Paco.

Contele era un tip înalt, într-o jachetă veche de piele neagră, cu blue-jeanşi şi cu o pătură neagră înfăşurată în jurul umerilor, ca o mantie. Avea toţi dinţii sparţi, în afară de doi, pe care-i pilise ca pe nişte colţi. Era ras în cap, cu excepţia unei creste unsuroase în spate, ca un guler de vampir. Paco îşi amintea de vremurile când Contele era un tip solid şi temut, acum fiind slab ca un schelet, pielea întinsă a feţei fiind atât de pământie încât bătea în verde, iar ochii lui albaştri apoşi arătau ca şi cum cineva turnase în ei „Tabasco”. Evoluţia deteriorării Contelui către un cadavru viu se datora faptului că era un consumator înrăit de bobină. Nu era nimic care să nu fi încercat! Paco îl văzuse odată conectat la trei prize deodată. El Lizardo afirma chiar că-l văzuse pe Conte băgându-şi mătărânga într-o priză electrică, stând aşa şi rânjind.

— Până mă întorc nu laşi să intre pe nimeni de-ai cărui nume nu-ţi aminteşti; crezi că eşti în stare de asta, nenorocitule? îi spuse Dojo Contelui, şi coborî cu Paco pe scara întunecoasă, către local.

— Tre’ să scap de zombie[1] ăsta înainte să înceapă să pută ca un cadavru, bombăni Dojo, ocolind ringul de dans, ţinându-se de pereţi şi deschizând uşa unei camere despre care Paco habar n-avea că exista.

Dojo aprinse o lumină chioară în tavan dând la iveală o cămăruţă liniştită, cu un pat răvăşit ce cunoscuse de curând acţiuni, un deck, un monitor, difuzoare, şi trei pereţi acoperiţi până sus cu cutii de carton.

— Să vedem cu ce te lauzi, Paco, spuse Dojo, rămânând în picioare.

Paco băgă mâna în sacoşă, scoase Uzi-ul şi i-l dădu lui Dojo. I se păru pentru o clipă că Dojo face ochii mari, dar negrul mimă indiferenţa ca de obicei, scoase încărcătorul, trase de chiulasă, băgă la loc încărcătorul, fără să scoată un

1 Zombie - persoană idioată, proastă, inertă, intoxicată. Denumirea provine din ceremoniile „Voodoo” ale folclorului haitian. Uneori are şi sensul de „arătare”, „spirit rău”, „monstru”.

cuvânt şi fără a-l învrednici pe Paco nici măcar cu o privire.

— Pare a fi în regulă – mormăi el într-un târziu. Abia acum se uită la Paco, studiindu-l bănuitor.

— Cum ai făcut de-ai pus laba pe asta? întrebă. Bag seama că e totuşi ceva de capul tău! adăugă el pe un ton de aprobare.

Paco ezită. Nu ţinea să-i spună că şi-a dat pantalonii jos pentru un poponar nenorocit.

— Am cardit un paznic, negrule, cum altfel? răspunse mândru.

Dojo îl privi neîncrezător:

— Fireşte… zise el, surâzând batjocoritor.

— Bine, bine, am găsit-o în metrou, poate asta o crezi! răspunse Paco pe acelaşi ton.

— CU-ADEVĂRAT ai dat tu unui paznic „loveşte şi ia”? zise Dojo, cu o oarecare admiraţie în voce.

— Doar ţii în mână obiectul…

— Cum dracu’ ai reuşit?

— Sunt bărbatul bărbaţilor, p-asta s-o ştii!

Dojo râse sec, clătină din cap, merse către grămada de cutii, ascunse cu grijă mitraliera în spate şi scoase o Cască, aşezată frumos într-o pungă de plastic, transparentă.

— Uite-aici, ucigaşule, zise, dându-i-o lui Paco. Distrează-te!

Paco se luptă o clipă cu punga de plastic încercând s-o desigileze, dar îşi pierdu repede răbdarea şi sfâşie învelişul cu unghiile. Scoase plasa metalică, îşi potrivi apoi sârmele pe cap, fixă pe ceafă cutiuţa cu butonul magic, rece şi plin de promisiuni, întregul dispozitiv fiind complet ascuns de priviri nedorite din cauza părului său stufos.

Întreg corpul îi tremura într-o aşteptare minunată. Mai avea acum nevoie de zece dolari pe care să-i paseze lui El Lizardo pentru cinci minute de Mucho Muchacho. Poate dacă Dojo ar… Dar înainte măcar de a deschide gura, pentru cei zece dolari, Dojo îl fixă cu o privire atât de semnificativă încât alungă rapid un asemenea gând tâmpit.

— Poate te poţi descurca, zise el.

— Să mă descurc cu ce, Dojo?

— Nenorocitul de Conte şi-a ars creierii, îi curg prin urechi, e deja o „legumă timpurie”. M-am săturat până-n gât de putregaiul ăsta. Am hotărât că am nevoie de un nou portar…

— EU? exclamă Paco, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cred că unul care cardeşte un paznic e-n stare să se descurce şi cu ăştia care-şi ard creierii p-aici – zise Dojo. Numai de joi până luni, când am nevoie de ajutor. Zece dolari pe noapte şi nu-mi pasă ce faci la uşă, deşi ar fi bine să nu te prind că-ţi tragi tu banul ca să-l laşi pe vreunul să intre. Te crezi în stare să încerci? Ori îmi faci capul mare degeaba de cât de zglobiu te dai, Paco?

— Sunt omul tău, Dojo! răspunse Paco fără să stea pe gânduri, nevenindu-i să creadă în şansa lui, năpustindu-se asupra ei instinctiv, ca o pasăre pe prada ei. Fireşte!

Dojo zâmbi:

— Asta vedem noi, omul meu! Începi săptămâna viitoare.

Deschise uşa, îl scoase pe Paco afară din cameră, stinse lumina şi încuie uşa.

— Încă o chestie, zise. Nu mă interesează dacă-ţi arzi creierii în timpul liber, dar NU VREAU să te văd purtând sârma la uşă. Contele să fie o lecţie pentru tine, fiule…

— Oh… ce e cu Contele…? spuse Paco, ezitând. Şi eu trebuie să…? Îşi aminti brusc că pe vremuri Contele avea reputaţia de mare luptător de kung-fu, sau aşa ceva.

Dojo râse.

— Nu-ţi fă griji cu Contele! zise Dojo, învrednicindu-l pe Paco cu o surprinzătoare privire caldă, arătând semnificativ spre tavan, către legendarele camere de sus, unde se pare că Dojo îi ţinea pe cel cu creierele arse, care fabricau noi dispozitive.

— Contele tocmai şi-a câştigat un bilet gratis, numai dus, spre „Florida”…

Paco se cutremură şi, pitindu-se în umbrele întunecate

de la „Slimy Mary's", îl văzu pe Dojo întorcându-se la uşă pentru a-l înlocui pe Conte, dar nu dorea să fie văzut de acesta. Contele coborî pe scări câteva minute mai târziu, se îndreptă direct către ring şi evadă, holbându-se spre becurile colorate din tavan ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate chiar nu se întâmplase nimic ÎNCĂ. Poate Dojo nu-i spusese nimic Contelui. Poate că aştepta până leşină şi, când şi-ar fi revenit, s-ar fi trezit direct sus, în „Florida"...

Poate Contele era deja atât de ars încât nu-şi dădea seama de nimic.

Paco râse larg. Contele n-avea cum să-l încurce. Totuşi, rămase ascuns în umbră.

Cânta un tâmpit, înconjurat de scântei şi lumini flash. Vreo duzină din clienţii casei dansau după el, iar Paco n-avea bani ca să-l poată ruga pe Lizardo să-i pună discul cu Mucho Muchacho. Pe lângă asta, îşi aminti că motivul pentru care îşi pusese la bătaie dulcele său cur pentru a obţine o Cască proprie, era acela că nu voia să participe la viziune alături de porcii şi puştimea dintr-un loc de rahat ca ăsta.

Paco rânji. La naiba, ce noapte nebună! Aproape futut în cur de un nemernic de pârţar, lovitură de maestru în boașele acestuia, furtul unei Uzi, angajat de Dojo, şi acum propria mea Cască, şi voi avea şi o călătorie unică în „Oraşul Gagicilor"! Que noche grande, muchacho[1]!

Şi noaptea asta minunată, presimţea, era de-abia la început.

Paco porni spre Houston, apoi o luă spre colţul Houston cu West Broadway, şi nici măcar nu observă răcoarea ce sufla sau ceaţa subţire lovindu-i faţa, simţind în schimb un fior lasciv în trup, urcând încet-încet de la picioare spre atingerea rece a cutiei de pe ceafă.

Rămase o clipă privind spre sud la luminile din West

1 Ce noapte măreaţă, băiete! (sp.)

Broadway, strada principală din Soho, bulevardul aurit al restaurantelor, localurile scorţoşilor, saloon-uri, bodegi fabuloase, sclipiri de flash-uri şi neoane care se deschideau înaintea lui ca o lume ispititoare, direct către fusta „Oraşului Gagicilor”.

Îşi reaminti acea noapte, câteva săptămâni în urmă, când stătea mai mult sau mai puţin în acelaşi loc şi se gândea exact la acelaşi lucru, holbându-se oropsit spre luminile interzise ale „reginei oraşului” şi jurându-se că într-o bună zi, cât de curând, se va întoarce acolo, nu ca Paco Monaco, amărât golan al străzii, care nu îndrăznea să pună piciorul în această Zonă interzisă, ci ca Mucho Muchacho, Prinţ al Oraşului, arătându-şi bărbăţia puternică tuturor, sfidându-i pe nemernici.

Atunci era mai cald, iar West Broadway era împânzit de gagici alături de poponarii lor de prieteni, şi peste tot mişunau paznici într-o demonstraţie de forţă. Acum era mai frig, începuse să plouă, şi erau mai puţini oameni pe West Broadway perindându-se printre clădirile frumos luminate, în vreme ce paznicii se adăpostiseră pe la intrări.

Şi iată-l aici, verdad, stând în „sombre”, privind spre „sol”, la capătul Orei sale de Graniţă, iar cheia magică a accesului, cheia câştigată prin curajul şi îndrăzneala lui, era acum doar la o lungime de braţ distanţă.

Paco îşi duse mâna la cutia de pe ceafă, fredonând uşor, auzind în acelaşi timp muzica cu urechile minţii:

Nosotros somos gigantes
(*Tu madre también*)
Cojones de elefantes
(*Tu madre también*)
Toată lumea chiloţii jos
(*Y tu madre también*)

Şi apăsă pe buton.

Nimic nu păru a se schimba când dansă şerpuitor, fără efort, în ritm de *stompada*, de-a lungul traficului rar, muşchii tari pulsând delicios în jeanşi sub pielea întinsă, ca

o excitaţie a aşteptării înfierbântate.

Şi apoi trecu parcă printr-o poartă invizibilă de la „sombre” spre „sol”. Ploaia nu mai cădea în pânze cenuşii, ci atârna între clădiri ca o ceaţă de vară caldă şi tremurătoare, născând aure de curcubeu în jurul semafoarelor şi felinarelor, transformând West Broadway-ul într-un lung coridor incandescent de lumină aurie.

Reclame de neon apăreau sinuoase ca nişte şerpi electrici strălucitori în pâcla ca de mărgăritar. Prin penumbra vitrinelor galeriilor şi magazinelor de modă şi ale băcăniilor se întrezăreau grămezi de bunătăţi. Prin ferestrele luminate ale restaurantelor i se înfăţişau imagini ca de vis: şiruri lungi de mese nesfârşite cu lenjerie ca de zăpadă, tacâmuri de argint strălucitor, porţelanuri fine, unde vedete rock, bătrâni în smochinguri, generali încărcaţi de medalii, verdad, regi şi prinţi ai oraşului în costume de mătase întreţesută cu fir de aur, se ghiftuiau cu curcani, şunci, porci şi miei întregi rumeniţi, înecându-i apoi cu pocale enorme de vin, în vreme ce femei elegante, în rochii lungi şi împodobite cu giuvaeruri, se agăţau de umerii lor şi prizau doze gigantice de „praf”.

Murmurul muzicii şi râsetele excitate ale femeilor răzbăteau până afară în stradă, din baruri şi localuri de lux, iar înăuntru, prin geamuri fumurii şi pereţi prin care Paco pătrundea cu o privire cu raze X de „Superman”, erau sute, mii, milioane de gagici pline de bijuterii superbe şi blănuri, frecându-şi coapsele mătăsoase într-o dorinţă disperată de un bărbat ADEVĂRAT, în vreme ce îmbuibaţi palizi, bătrâni maricones pletoşi, nenorociţi buboşi în costume de mătase, salivând subjugaţi la vederea sânilor ca fructele de guava, încercau fără speranţă să-i atingă cu mâinile lor tremurătoare şi debile.

Surorile si mătuşile tale
Gagici elegante
Nu vor aventuri cu poponari.

O trupă puternică de metalişti mărşăluiau în spatele lui, purtându-l înainte spre un zid de muzică, în timp ce versurile izbucneau din el, iar sexul său enorm şi tare parcă ţinea ritmul tobelor şi linia bass-ului, scandate de un cor nevăzut de voci dure.

Tu madre también
Tu madre también
Tu madre también.

O blondă înaltă, cu umerii goi, drapaţi într-o etolă de blană argintie, cu sânii enormi revărsându-se din decolteul adânc al rochiei albe, cu ochii albaştri înceţoşaţi, holbându-se pofticioasă la umflătura albă pulsând, veni spre el la braţul unui pitic gras şi cocoşat, grotesc, cu ochii roşii îngroziţi şi cu nasul ca un cioc, plin de acnee.

Mucho Muchacho râse, clipi, îşi pipăi sexul enorm, se linse pe buze şi-i cântă direct:

Luaţi-l cât puteţi
De la un bărbat înfierbântat
Să ţinem minte asta...

Piticul gras şi respingător îşi roti ochii îngrozit şi-şi trase gagica spre uşa celui mai apropiat local, în timp ce ea oftă şi-murmură şi juisă când Mucho Muchacho urlă cu vocea puternică a omului străzii:

Y tu madre también!

Izbucni în râs, nu îndrăzni s-o urmeze şi păşi printre coapsele aurii ale canionului incandescent de lumină deschizându-se în faţa lui, către pizda palpitândă a oraşului însuşi, pentru că acolo erau alte gagici, pe ambele părţi ale străzii, capete roşii în jeanşi strânşi pe corp, curve palide,

lascive, cu păr negru ca un cărbune, blonde mlădioase cu ochi de gheaţă, cu sâni mari şi sfârcuri roz şi tari ieşind în relief prin ţesătura albă a rochiilor, fiecare dintre ele tulburată de o excitaţie insuportabilă, toate lingându-se pe buze şi salivând după sexul lui tare şi uriaş.

Verdad, erau îmbuibaţi şi scorţoşi încercând să agaţe doar pentru ei aceste comori fără stăpân, de carne dulce, plimbându-se pe lângă ele, încruntaţi, smucindu-le de braţ, mârâind, încercând să le învăluiască cu trupurile lor flasce şi palide, dar, ehei, nu erau cu toţii altceva decât nişte debili molâi, poponari, pui de curvă, obezi fără coaie, iar el, el era Paco Monaco, Mucho Muchacho, vedetă rock şi karatist, era Prinţ al „Oraşului Gagicilor”, general al armatei răzbunătoare a nopţii, stăpân macho al tuturor femeilor pe care le vedea, şi noaptea asta era noaptea lui, în care va străpunge pizda albă şi strâmtă a reginei oraşului cu lama ascuţită a răzbunării.

La naiba, iat-o venind, femeia perfecta din visele lui, plutind pe stradă către el: înaltă, blondă, cu ochi albaştri, distantă, strângându-şi peste trup haina de nurcă, privindu-l hulpavă, neatingând pământul cu picioarele, da, EA, ella[1], pe asta am s-o fut până îi cad dinţii!

Mucho Muchacho dansa *stompada* pentru regina „Oraşului Gagicilor”, cântându-i cântecul lui de dragoste.

Nosotros somos gigantes
Cojones de elefantes...

Îşi desfăcu fermoarul cu o mână, şi cu cealaltă îi atinse uşor buricele degetelor:

Deci toată lumea jos chiloţii...

„Ce dracu’?” Încornoratul bătrân şi slăbănog care era agăţat de braţul ei păşi în faţă; puiul de căţea fără coaie

1 Ea (sp.)

încerca să-l dea deoparte pe MUCHO MUCHACHO! Paco izbucni în râs şi-i cântă direct:

Sărută-mi bărbăţia
Şi dă-mi-o pe soră-ta!

Şi-l izbi în falcă cu o directă de dreapta., v

— Mai bine spune-mi „DOMNULE”! şi-l lovi în cur, trântindu-l apoi la pământ cu o lovitură de karate în stomac.

Y tu madre también!

Ţipete stridente şi urlete străpunseră ceaţa aurie, transformându-se în sirene de poliţie care-ţi îngheţau sângele în vine. Blonda se clătină şi se poticni. Aerul părea că se fărâmițează în milioane de cioburi ascuţite ca o lamă. Temperatura coborî brusc îngheţându-i oasele, o ploaie dură începu să cadă şi dintr-o uşă apropiată păşi o GORILĂ nemernică cu un M-16!

Era cel mai îngrozitor paznic pe care-l văzuse vreodată lumea. De fapt, o GORILĂ gigantică acoperită cu un păr negru, înalt de vreo doi metri şaptezeci, îmbrăcat într-un tricou alb plesnind la cusături şi pantaloni strâmţi de piele neagră cu un imens fermoar cromat, pe jumătate deschis, lăsând să se vadă capul negru al unui enorm sex de maimuţă. Purta inele de oţel în fiecare lob al urechilor, avea ochi negri bulbucaţi şi o gură plină de colţi putrezi ascuţiţi, din care se scurgeau bale pline de sânge. Era la aproape un metru, cu M-16 îndreptat exact spre burta lui Paco.

Părea că timpul s-a oprit în loc. Totul încremenise.

În afară de muzică.

Y tu madre también!
Y tu madre también!
Y tu madre también!

O trupă de metalişti în spatele lui şi o mare armată de voci dure scandau linia de bas. Mucho Muchacho îşi reaminti cine e şi zâmbi.

— Hei, omule, ce armă mare ai, mârâi către monstrul care saliva sânge.

Ochii animalici şi bulbucaţi ai gorilei se holbară pentru o clipă, gura cu dinţii oribili îi căzu, şi deodată…

— Şi mă-ta, gunoiule! urlă Mucho Muchacho.

Trupul său cu muşchi supli şi mlădioşi ţâşni înainte cu piciorul stâng, apoi se roti, lovind cu dreptul arma din mâinile monstrului şi azvârlind-o în aer. Apoi se răsuci şi dădu cu toată torţa o lovitură cu stângul care-l nimeri pe nemernic exact în coaie, după care îl lovi pe bandit cu genunchiul în vârful bărbiei şi cu muchia mâinii drepte în ceafă.

Paznicul de coşmar dispăru, ca şi cum n-ar fi existat niciodată, căzându-i la picioare ca un balon spart umplut cu nimic altceva decât aer, ca toţi îmbuibaţii şi scorţoşii şi bătăuşii lor, atunci când aveau de înfruntat un adevărat bărbat.

Dar duzini de şobolani uriaşi se scurgeau afară din baruri şi restaurante, pui de curvă cu ochi răi, cu dinţi ascuţiţi ca acele, înţoliţi, ca şi îmbuibaţii, în costume şi jeanşi şi haine de piele de oaie, duzini de ratoni de mărimea CÂINILOR, omule, laşi, încercuindu-l într-un fel de grămadă, încurajându-se unul pe altul, ridicându-şi cozile roz scârboase, ca nişte pisici gata de atac, şi croncănind unul către altul ca zece milioane de păsări turbate:

— Să vină paznicii! Chemaţi poliţia! Bastard nenorocit!

Mucho Muchacho se învârti uşor în centrul cercului, împărţind jur-împrejur lovituri de karate şi pumn, ţinându-i la distanţă, urlându-le în faţă dispreţul, nelăsându-i să se apropie şi încercând să fie un bărbat adevărat.

Undeva, departe, o sirenă începu să urle ca o pisică chinuită, şi Mucho Muchacho ştiu că e timpul s-o ia la

sănătoasa.

— Vă fut, căcănarilor! urlă din bojoci, repezindu-se la cea mai apropiată grămadă de şobolani în haine de graşi, rotindu-şi braţele în lovituri puternice, zdrobindu-i ca pe nişte gândaci, spărgând încercuirea.

Şi apoi porni în goană spre sud către West Broadway, zburând, sărind, cu picioarele abia atingând pământul, peste baruri, localuri şi restaurante, cu şerpi roşii şi albaştri ţâşnind spre el din reclamele de neon. Şobolani şi gândaci, javre şi pisici sălbatice, scurgându-se din clădiri să-l apuce de călcâie, cum aleargă să-şi scape pielea, de-a lungul unui lung coridor viu, plin de lumină fosforescentă, nemiloasă şi crudă…

…Paco Monaco alerga prin ploaia rece, prin West Broadway, câteva block-uri la nord de Grand Hotel, unde drumul se topea în block-urile întunecoase ale clădirilor rezidenţiale ce se conturau ameninţător.

Uitându-se înapoi peste umăr, îngheţă.

Rahat! Ce dracu?

Nu era nicio hoardă de şobolani uriaşi îmbrăcaţi în haine de burtoşi care să-l fi urmărit printr-un coridor cu lumină albă orbitoare, niciun şarpe sărindu-i la călcâie din reclamele de neon. În schimb ERAU o jumătate de duzină de nemernici venind către el pe West Broadway şi mai ERAU câţiva paznici agitându-şi armele, şi, la dracu', sirena era de-adevăratelea, pentru că o maşină a poliţiei dădea deja colţul la distanţă de vreo şase block-uri!

Aproape făcând în pantaloni, Paco se repezi către următoarea intersecţie, luând-o spre vest pe trotuar. Alergă aproape un block şi jumătate şi apoi se opri, gâfâind îngrozit. Cum dracu ies din asta, ce fac?

Quien sabe? El în niciun caz.

Dar ştia pe cineva care-l putea ajuta.

Întinse mâna şi apăsă pe buton.

Mucho Muchacho se întoarse, privi, zâmbi şi dispăru în „sombre", care-l aştepta în jurul oricărui colţ, dispăru din

„sol”, încet, calm ţinând capul sus. De aici, „West Broadway”, „Oraşul Gagicilor”, Zona interzisă a luminii deveneau doar o pată confuză, topindu-se din vedere şi din amintire ca un vis urât.

Aici, în întuneric, era teritoriul LUI, o lume tot atât de interzisă urmăritorilor, pe cât era lumea lor de inaccesibilă lui. Block-uri şi block-uri de străzi înguste, cu clădiri întunecate şi ameninţătoare, apărându-i în ploaie, ridicându-se în juru-i ca nişte copaci ai unei păduri urbane, jungla LUI, da, căreia îi cunoştea toate potecile, unde fiecare alee şi intrare erau refugiile lui, unde ploaia şi paşii lui cadenţaţi erau muzica nopţii LUI.

Mucho Muchacho, Zeu al Junglei de Beton, rătăcea spre est, inhalând aerul nopţii răcoroase, uitând de frig, cu urechile pândind murmurele şi zgomotele nopţii, alunecând ca o umbră de-a lungul clădirilor, ferindu-se de ploaie pe sub baldachinul de streşini de deasupra, verdad, aici era o altă lume, cu trotuarele sclipind de umezeală şi pârâiașe de apă gâlgâind uşor la capetele rigolelor şi făcând spumă înainte de a se aduna în canalele colectoare, şi nimic nu tulbura liniştea de catifea a nopţii junglei în afară de…

ŢIPETELE UNEI FEMEI!

Veneau dintr-o alee, undeva la jumătatea drumului către următorul block; ţipete ascuţite, pătrunzătoare, de groază şi durere şi, acompaniindu-le, ca o linie de bas scârboasă, sunete guturale şi înjurături înăbuşite.

O luă la fugă spre alee, înainte de a-şi da seama, fără să ştie de ce, şi când ajunse acolo, ceea ce văzu îl copleşi cu un amestec de emoţii contradictorii pe care nu-l înţelese.

Doi nemernici mari şi murdari ţineau cu forţa o femeie peste o grămadă de cutii de gunoi răsturnate. Părul ei blond era leoarcă de ploaie, haina desfăcută, rochia ridicată deasupra genunchilor, un nenorocit gras într-o haină militară, cu sexul atârnându-i afară, încerca să-i dea jos chiloţii, în timp ce un putregai slab îi ţinea femeii braţele deasupra capului, apăsând-o cu spatele pe lăzile de gunoi,

bluza îi fusese sfâşiată, scoţând la iveală sânii albi, perfecţi şi pietroşi, sfârcurile roz sclipind de umezeală.

Lui Paco i se sculă. În acelaşi timp, fu cuprins de o furie cumplită. Cine se credeau căcănarii ăştia? Cum îndrăzneau aceşti pui de căţea împuţiţi să-i futä gagica LUI?

Mucho Muchacho făcu trei paşi lungi, la al treilea lovindu-l deja pe omul în haină militară la baza coloanei, cu toată forţa de care era în stare. Acesta urlă îngrozitor, se ridică, apoi căzu spre spate, primind o altă lovitură puternică în ceafă. Se prăbuşi şi rămase inert ca un sac de rahat, cum de fapt şi era.

Celălalt pui de curvă se răsuci tocmai la timp pentru a primi o lovitură în gât care-i izbi capul de zid, cu o bufnitură scurtă, scârboasă. Alunecă uşor de-a lungul zidului, lăsând o dâră de sânge pe cărămizi.

Mucho Muchacho rămase mândru, cu mâinile aşezate triumfător în şolduri, uitându-se la trofeul lui, cu chiloţii la jumătatea coapselor, părul blond şi ud lăsat pe spate, cu pârâiaşe de apă scurgându-se pe carnea moale şi albă a sânilor, cu buzele roşii cărnoase deschise, suflând din greu, îndreptându-şi spre el ochii ei albaştri ca gheaţa.

Mucho zâmbi. Păşi spre ea, protector, dominând-o, drept şi mândru. Ea începu să se ridice încet din grămada de lăzi de gunoi.

Mucho se linse pe buze şi întinse mâna dreaptă s-o ajute.

Plângând cu sughiţuri, se aruncă în braţele lui, îl cuprinse strâns, şi-şi îngropă capul între gâtul şi obrazul lui, cu gura lângă urechea lui, cu sânii goi striviţi de pieptul lui.

— Mulţumesc, oh, mulţumesc, mulţumesc, şopti, răsuflarea ei fierbinte pătrunzându-i lui Paco în ureche ca un parfum de mosc.

Îşi simţi sexul apăsat de stomacul ei. Simţi ceva cald şi plăcut în cavitatea abdominală. Simţi o dorinţă nestăvilită. Simţi trupul ei tremurând, cuibărit în braţele lui. Simţi ceva pe care nu-l putea numi, ceva ce nu mai simţise niciodată înainte.

O cuprinse cu braţele, apoi începu să coboare o mână spre fundul ei.

— Oh, Doamne, a fost… a fost, începu ea să plângă necontrolat. Simţi mâna ce pornise spre fundul ei ridicându-se pentru a-i mângâia tandru părul îmbibat de apă. Simţi cealaltă mână ridicându-i, tot atât de tandru, obrazul, astfel încât ochii ei plini de lacrimi priviră într-ai lui, la doar câţiva centimetri unul de altul.

— Hei, fetiţo, se trezi el spunând. Eşti cu MUCHO MUCHACHO. Nimeni nu-ţi mai poate face vreun rău.

Ea îi zâmbi, înăbuşindu-şi plânsul. Îl sărută pe buze uşor, cu buzele strânse. O îndepărtă puţin de el, şi apoi îi ridică uşor chiloţii, îi trase la loc rochia, o îmbrăcă în hanorac şi trase fermoarul.

— Vrei… vrei să mă conduci acasă? întrebă ea cu implorare în glas.

El îi zâmbi. Puse un braţ protector pe umărul ei.

— Fireşte, răspunse.

— Nu e departe… Îşi săltă sacoşa pe umăr, îl luă de talie, îl sărută pe obraz, şi se lipi strâns de trupul lui puternic.

Iar el porni spre vest alături de ea printr-un oraş parcă transformat, clădirile cenuşii şi ude sclipeau în lumina argintie a lunii, ca turnurile de sticlă din Oraşul Muncii, iar străzile murdarului Soho parcă deveniseră Fifth Avenue într-un apus de soare auriu, ca atunci când se plimba pe lângă magazinele luxoase şi cele de bijuterii, alături de femeia cu păr blond, ochi albaştri, înveşmântată în blănuri, femeia viselor, tremurând lângă el.

Îl conduse spre intrarea strălucitoare a unei superbe case albe şi deschise uşa grea de stejar cu o cheie de aur. În interior, o scară lungă în spirală, din marmură neagră, ducea undeva sus, sclipind sub candelabre de cristal.

Se opri în faţa uşii, se desprinse de el, îşi puse ambele mâini pe umerii lui şi-l privi adânc în ochi.

— Nici… nici măcar nu ştiu cum te cheamă – spuse ea, cu o strălucire stranie în ochii albaştri.

— Mucho… Paco, răspunse Paco Monaco. Pe tine…?

— Karen… Karen Gold – spuse, zâmbindu-i ezitant. Lacrimi adevărate îi umplură ochii.

— Nici… nu prea ştiu ce să spun… vreau să zic, n-am întâlnit niciodată un cavaler îmbrăcat în armură strălucitoare.

O căldură plăcută, deşi cumva stânjenitoare, îl cuprinse, o căldură care-i umezi ochii şi-i făcu picioarele să se mişte în loc, întregul trup părând o radiaţie incandescentă.

— Hei…

Rămaseră acolo uitându-se tăcuţi unui în ochii celuilalt, pentru un lung răstimp, abia îndrăznind să respire. Apoi ea se apropie timid şi-i atinse buzele cu un sărut scurt, cast.

— O să-ţi fie bine acum, fătuco? spuse el.

Ea încuviinţă; privi scara lungă de marmură, iar când se întoarse şi-l privi pe el, tremura, iar buza de jos îi fremăta:

— Uite… să nu-ţi pară ciudat din partea mea, dar te-ar deranja să mă conduci până sus, vreau să spun…

— Hei, nicio problemă – spuse ei uşor şi, luând-o de braţ, o escortă galant de-a lungul scării către intrarea aurită de sus.

Ea scoase o legătură de chei din geantă, descuie, i se păru, vreo sută de lacăte, deschise uşa, privi înăuntru, stătu în prag o clipă, privindu-l în ochi.

— Te-ar… te-ar deranja să intri puţin înăuntru? spuse într-un târziu. El încuviinţă tăcut, o lăsă să-i ia mâna, iar ea-l conduse de-a lungul unei imense camere întunecate, luminată doar de licărul palid venind dinspre doi pereţi mari din ferestre acoperite cu perle, un palat vast al unui vrăjitor, ce nu semăna cu nimic din ce văzuse sau visase înainte, canapele de catifea şi mese sculptate şi poleite cu aur, da, dar şi tot felul de dispozitive misterioase, un fel de viziune a minunilor unui viitor neînţeles, degajând bogăţie şi putere.

Dădu la o parte faldurile unei gigantice tapiserii brodate ce atârna de-a lungul camerei şi-l luă de mână,

conducându-l într-un coridor de basm cu uşi acoperite de draperii. La capătul coridorului fără sfârşit ridică un fald de catifea aurie şi-l conduse într-un dormitor imens cu un plafon din oglinzi fumurii luminat de strălucirea unui cămin şi tapisat cu catifea de culoarea rujului de buze.

Îşi scoase haina argintie de blană, o puse alături, îl sărută, şi se aşeză la capătul unui pat rotund şi mare acoperit cu aşternuturi de satin auriu, privindu-l incert.

— Vrei să plec acum? întrebă el, fără a se clinti, ştiind sigur că răspunsul va fi „nu”…

Karen Gold se ridică de pe patul de campanie, privind la salvatorul ei, la acest străin cu pielea închisă, arătând ca un înfometat, la acest vagabond în zdrenţe, întrebându-se de ce n-a spus „da”, întrebându-se de ce a acceptat oare din prima clipă să aducă aici această creatură a străzii.

Acum era în siguranţă, un ţipăt doar şi Larry, Malcolm şi ceilalţi ar fi venit în fugă, era departe de mâinile aspre lovind-o, rupându-i bluza, trântind-o pe grămada de lăzi de gunoi, frământând-o, împingând-o şi înghiontind-o…

Clipi brusc. Se ruşină de ce-i trecuse prin cap, privindu-l pe Paco Monaco. Ăsta nu era unul din agresori, era salvatorul ei. Dacă ar fi vrut să-i facă rău, dacă i-ar fi trecut prin cap s-o violeze, ar fi putut s-o facă acolo în stradă, când era neajutorată, cu sânii goi în ploaia rece, şi cu chiloţii în vine…

Dar n-o făcuse. A fost viteaz şi puternic, apoi tandru şi gentil, fusese exact ce-şi dorea ea de la un bărbat. A fost un adevărat cavaler în armură strălucitoare, şi radia căldură, putere, bărbăţie, dar şi tandreţe..

A venit exact când avea mai mare nevoie de el acolo, în noapte. Fusese un vrăjitor.

Şi ea încă mai avea nevoie de vrajă.

— Stai jos, spuse, arătându-i locul de pe pat lângă ea. Te rog!

Veni lângă pat, rămase acolo şi nu spuse nimic.

Rămaseră acolo privindu-se îndelung, abia respirând.

— Atinge-mă – spuse într-un târziu Karen. Paco întinse mâna şi o puse pe coapsa ei, aşteptându-se să devină dur şi crud şi insistent. Nu se întâmplă aşa.

— Strânge-mă în braţe – spuse după un timp. Uşor. Am nevoie să fiu ţinută în braţe de un bărbat blând.

— Ştiu – şopti Paco, şi o trase spre ei, dezmierdându-i uşor părul.

Îl cuprinse cu braţele şi se lipi de ei, simţindu-i pieptul pulsând, respirând amândoi în acelaşi timp.

— Pot să te sărut? îi şopti în cele din urmă la ureche, şi-şi lipi buzele de ale lui, le deschise uşor şi ezitant cu ale ei, apoi gustă din respiraţia lui, oftând odată cu ea.

— Fă dragoste cu mine – îi ceru. Fă-mă să uit…

Era ca într-un vis adesea trăit, şi totuşi nu chiar ca într-un vis. Atunci când Mucho Muchacho se trezi, în sfârşit, gol, în camera de catifea, pe patul de satin auriu, cu blonda dorinţelor lui, nu mai găsi strălucirea de gheaţă din ochii ei albaştri, şi nu mai simţi nici rezistenţa dintre coapsele ei, care se desfăcuseră larg numai pentru el, nu mai simţi în inimă un triumf răzbunător, iar sexul lui nu mai era berbecele puternic deschizând cu forţa pizda strâmtă „uită-te, da' nu pune mâna", atunci când alunecă fără niciun efort în acest cuib mătăsos şi umed. Verdad, era Mucho Muchacho, Sexul lumii şi, oh, bărbăţia lui era mare, şi merse înainte şi înainte şi înainte fără oboseală, mereu, aşa cum îşi dorise întotdeauna, şi fireşte ea murmură, şi ţipă, şi strigă într-un extaz nesfârşit.

Dar nu era nimic silit în abandonarea ei caldă şi pofticioasă, şi nici el nu se văzu în oglinda din tavan, observându-se din afară cu trupul său perfect într-un act sexual superb…

Şi când ea căzu într-un somn adânc alături de el, plângând şi oftând, iar el se relaxă, nu fu niciun fel de explozie sclipitoare de cioburi de sticlă, ci doar un val de

satisfacţie dulce care-l traversă din cap până-n picioare, trecându-i prin trup. Dar, chiar înainte de a cădea într-un somn de plumb, avu cel mai ciudat vis.

Zăcea într-un mic pat de campanie plin de dâmburi, într-un cort mic de pânză veche, mirosind a mucegai.

În spatele pereţilor zdrenţuiţi auzi sforăituri cumplite. Undeva, un robinet stricat picura. Undeva, cineva trase o băşină.

În pat era o fată lipită de el, dormind pe burtă, cu un braţ peste talia lui. Avea un ciuf de păr blond, ud, zbârlit şi scurt.

Înainte ca visul să se topească în întuneric mai avu timp să se întrebe doar ce culoare au ochii ei.

FANTOMA DIN MAŞINĂRIE

UNA PESTE ALTA, chestia asta nu semăna deloc cu „acidul”, gândi Glorianna O'Toole, ducându-se spre balustrada terasei şi privind la splendoarea familiară a şemineului.

Fusese o noapte ireală de Santa Ana, dincolo de timp şi de anotimp, cu atmosfera încărcată de ioni, înmiresmată de eucalipt, de esenţele deşertului ce ajungeau până aici şi de căldura unei veşnice nopţi de vară din California de Sud. Vântul bătea prin copacii din jurul casei, şoptea prin canioanele sălbatice şi peste peisajul electric nesfârşit al Los Angeles-ului, undeva jos, împrăştiind ceaţa din aer, astfel încât puteai vedea cu limpezime până la capătul întunecat al canalului, până spre luminile risipite ale Catalinei.

În sud, spre San Diego, Baja, Lumea a Treia, Los Angeles-ul strălucea spre orizont, de-a lungul Pacificului, iar spre nord, amoeba electrică se prelingea în fiecare colţişor şi spărtură, între Santa Monica şi mare, înainte ca linia coastei să se încline spre vest, munţii îi veneau parcă în întâmpinare, iar Oraşul Omului croia drum sălbăticiei splendide a drumului de coastă dintre ele.

Nu era prima dată când Glorianna stătea acolo drogată şi se întreba dacă oraşul se ridica în strălucirea sa triumfală din mijlocul peisajului întunecat al naturii, sau doar se prăbuşea încet, înapoi, în faldurile negre ale dezastrului final.

În anii '60, când totul era tânăr şi timpurile arzătoare, iar Beach Boys[1] erau pe primele locuri în topuri cu „Good

1 BEACH BOYS, grup înfiinţat în 1961 la Los Angeles, practicant al curentului „surf music”, tratând despre viaţa în mijlocul naturii, într-o climă mereu însorită, practicând sporturi nautice. Componenţă: fraţii Brian Wilson (n. 1942), Dennis Wilson (n. 1944), Carl Wilson (n. 1946), Mike Love (n. 1944), Larry

Vibrations”, şi la San Francisco ajungeai cu flori în păr[2], purtai o pălărie superbă, fantezia avea aripi, oh, chiar şi corabia de cristal a Rock-ului părea destinată să devină culmea creaţiei.

Mai târziu, în anii ‘70, sub o stea nenorocoasă, cu nimic altceva de făcut pentru o fată sărmană decât să cânte într-o trupă rock, existenţa era deja problematică. Iar odată cu exacerbarea fascistă a anilor ‘80, Glorianna îşi dorea să sosească Marele Cutremur care să înece Los Angeles-ul, nelăsând nimic la sud de bulevardul Sunset, decât o versiune sud-californiană a Golfului San Francisco.

Acum însă, cu vocea terminată şi cu corpul ţinut numai cu stimulente metabolice, cu economia ţării la pământ, şi cu „Muzik, Inc.”, care lobotomizase de mult rock and roll-ul, şi cu rahatul ăsta de oraş unde n-aveai loc de-ntors, cu ameninţarea clară a puşcăriei şi cu sfârșitul vieţii mult mai aproape decât amintirea zilelor ei de glorie, Glorianna se simţea prea aproape de întuneric ca să-şi permită luxul de a dori moartea luminilor la care privea.

Aşa şi acum, privind spre frenezia electrică a peisajului de noapte al oraşului, cu chestia asta pe cap, făcându-i dracu’ ştie ce creierului, şi făcând-o să vadă mult mai multe lucruri decât îşi putea imagina ea, nu văzu nici oraşul celest ridicat dintre stânci, din ţărmul trecutului, şi nici luminile visului ucis, prăbuşindu-se inevitabil înapoi, în oceanul nemilos al morţii.

În schimb părea că stă în centrul scenei, în faţa unui public imens de ochi nevăzuţi aşezat undeva, acolo, în tribunele unui amfiteatru natural, dincolo de lumini, aşteptând ca trupa să-şi termine acordajul parcă nesfârşit, ştiind că atunci când va începe muzica, efectul va fi ceea ce

---

Marky. Înlocuit curând cu Al. Jardine (n. 1942).

2 Aluzie la cântecul lui Scott Mc.Kenzie, dedicat oraşului San Francisco, în care se spune să vii la San Francisco numai purtând flori în păr. Cântecul este considerat un adevărat imn al filosofiei „hippie”.

simţea sufletul ei în această noapte.

Ca solist vocal, era ca şi cum ai fi fost gol în faţa publicului; şi dacă nu-ţi ieşea bine şi ratai, aşa cum Gloriannei i se întâmplase din când în când chiar în culmea gloriei, mai bine te opreai şi-ţi dădeai palme. Nimic nu era mai cumplit decât să simţi cum mulţimea imensă aruncă în tine cu propria ta prostie.

Şi, fireşte, nimic nu era mai minunat decât să fii în mare formă şi vocea ta să ridice valul muzicii la tine şi prin tine, decât să simţi cum acel fluid bun îţi venea înapoi de la un public perfect, şi râdeai, şi dansai, şi-ţi ieşea absolut tot ce voiai, în noaptea magică.

Glorianna ridică din umeri şi dădu din mâini, ca şi cum ar fi spus publicului „asta a fost de mult, acum sunt bătrână, nu vă aşteptaţi la minuni, ce vreţi de la mine, niciodată n-am fost la înălţime alături de Pearl sau Slick sau chiar de Tina Turner!”

Dar ei erau cu toţii acolo în întuneric.

Luminile unui sfert de milion de localuri iluminau noaptea din Woodstock şi se întindeau şi până la Altamonte. Mama Cass era acolo, şi Hendrix, şi puiul de curvă Jim Morrison, şi Janis, deja pe jumătate dusă. Bob Marley îi pasă o ţigară imensă cu marijuana lui John Lennon, iar Elvis îi făcu cu ochiul de-acolo de sus.

„Nu ne băga în rahatul ăsta, Glorianna”, îi spuseră. „E vremea TA acum, şi dacă ratezi, niciunul dintre noi nu va mai lucra vreodată în acest oraş. Tu eşti tot ce-a mai rămas, fetiţo”, spuse Billy Beldock. „Acum du-te şi dă lovitura pentru Marea Muzică.”

Cu mare greutate, întoarse în cele din urmă spatele acestui public de fantome, şi luă contact cu muzica timpului real.

Sally Genaro stătea pe un scaun, bătând darabana; un copil grăsuţ, complexat şi cu dorinţe pe care nimeni nu voia să i le satisfacă. Bobby Rubin stătea lângă ea, strâmbând din nas, un mic magician care ştia că e mult prea bun

pentru ea.

„La naiba!” gândi Glorianna. „Suntem oare chiar atât de departe de ceea ce a însemnat Woodstock-ul?”

Oare aceşti sărmani copii să fie, într-adevăr, Ultima speranţă, şi cea mai bună, a Rock’n’Roll-ului?

Da, şi cine eşti tu să vorbeşti, Glorianna O’Toole? O bătrână ratată, o „fostă”, sau, ca să fii cinstită, niciodată „fostă”, traficând bobină ca să-ţi salvezi pielea!

Dar copiii au talent, îşi spuse, şi dacă n-a avut chiar vocea lui Mama Cass sau energia nestăpânită a lui Janis sau charisma lui Grace Slick, şi nu ştiuse ce înseamnă un mare turneu sau să dai peste cap plasamentele din topuri sau să fii doar pentru o oră vocea generaţiei tale, întotdeauna fusese credincioasă spiritului ei, şi acesta, la rându-i, n-o dezamăgise niciodată!

Şi chiar dacă din când în când au mai fost şi zile negre, atâta timp cât mai era ceva viaţă în bătrânele ei oase, va iubi rock-ul, altfel n-ar fi fost Mama Nebună a Rock’n’Roll-ului!

Sally Genaro ciupise ceva bobină în vremea oribilelor zile de colegiu, iar „Razor Dogs” aveau întotdeauna necazuri şi, fireşte, luase şi mult „praf” de când semnase contractul cu „Uzina de Muzică”, dar dacă era ceva de care se simţea atrasă cel mai mult, ceva apropiat psihedelicului, atunci asta era „iarba”.

Bobina îţi întoarce pe dos o parte a creierului şi te excită haotic sau te face să te holbezi în gol, fericit şi tâmp; porţiile mici erau o evadare pentru ahtiaţi; porţiile mari îţi dădeau energie şi-ţi provocau o mică paranoia; dar „praful” te făcea să te simţi bine cu adevărat.

Dar în timp ce „iarba” o făcea uneori să se simtă o regină a rock-ului, faţa şi trupul ei nu-i permiteau asta; şi când uneori muzica îi reuşea, era torturată de gândul cât de nasoală şi grasă era.

Acum se simţea într-o siguranţă precară, stând aici şi

uitându-se peste Los Angeles, de la nivelul electronicii de vârf.

Simţea muzica învăluind-o; milioanele de lumini de jos păreau că dansează ritmuri superbe şi întrepătrunse, la fel ca dansul vrăjit al electronilor într-un VoxBox; simţea aceste ritmuri în degete şi le reproducea pe braţul fotoliului. Măsuri aleatorii de cântece izbucneau şi apăreau şi se recombinau în cap, iar ea era gata să se aşeze la treabă şi să comunice cu maşinăriile ei rock'n'roll.

Dar, din păcate, nu era singură, ea cu VoxBox-ul ei. Glorianna O'Toole se întoarse şi o privi cu ochii ei verzi, enormi, în jurul cărora faţa începu să i se transforme ca într-o CIUDATĂ Călătorie în Timp.

Arăta suficient de bătrână pentru a fi bunica lui Sally, şi dintr-o dată, straniu, deveni o incredibilă femeie bătrână, sexy, aşa cum Sally nu va reuşi să arate niciodată; era cu totul alta, cineva care avea un milion de ani mai puţin şi care fusese dintotdeauna tânără şi frumoasă, irizată şi stimulată prin computer, într-o perfecţiune eternă şi ireală, ca una dintre zeiţele rock sintetizate de Bobby pe computer. Înapoi şi înainte, înapoi şi înainte, feţele pulsau într-o măsură dură: un, doi, TREI, un, doi, TREI, TREI, doi, un, TREI, doi, un, un, doi, TREI… În aceste clipe, Sally O URA pe Glorianna cu o invidie de o durea fierea; vedea în bătrâna asta terminată ceva palpitând, ceva ce ea nu cunoscuse niciodată, şi totuşi simţea acelaşi ritm bătând undeva, în interiorul ei, ritm pe care-l bătea pe braţul fotoliului, iar versul pe care-l inventă pe acest ritm izbucni din interiorul ei ca puroiul dintr-un mic coş:

De ce nu EU, *de ce nu EU*, *DE CE nu eu*, *DE CE nu eu*, *de ce nu EU*?

Cele mai proaste păreri ale lui Bobby Rubin despre gunoiul ăsta de bobină păreau aproape confirmate, stând şi privind-o pe Sally din Valley, din interiorul prostiei pe care Glorianna îl convinsese până la urmă s-o poarte. Ce văzu era o sărmană fată grasă care-şi dădea clar seama cât de

nasoală era, dar care oricum îşi permitea să-şi deruleze filme porno cu EL, dornic să-i posede corpul urât pe ecranul video al imaginaţiei ei.

Nici nu era nevoie de marfa de la Silicon City pentru a-şi da seama de asta: „Proiectul Superstar” îl făcea să-şi dea clar seama despre ce e vorba, şi asta ore în şir, în fiecare zi. S-ar fi lipit cu bucurie de această viziune psihedelică, când o văzu pe Acneea uitându-se lasciv la el. Pentru că se văzu PE SINE într-o înşiruire tremurătoare de imagini şi nu-i plăcu deloc. Se văzu în colegiu, uitându-se lung la masculi şi atleţi gagicărindu-se cu tipe care sigur nu s-ar fi uitat la el, simţindu-se ca un şoarece de bibliotecă amărât. Se văzu culcându-se cu ceea ce mai rămânea de la trupele cărora le făcea înregistrări vizuale şi încercând să se convingă că era marfă a-ntâia..

Şi mai rău încă, se văzu din unghiul unei femei superbe când el îi făcu cu ochiul, şi ceea ce văzu era versiunea masculină a lui SALLY GENARO, o creatură hidoasă ca un vis urât. Cel mai îngrozitor dintre toate era sentimentul de RUDENIE pe care bobina asta nenorocită îl făcea să-l aibă pentru ACNEE. Ea îl dorea aşa cum el tânjea după prima tipă a Hollywood-ului şi, când era privit, se observa ceea ce vedea el când o privea pe Sally, şi anume cineva cu care nu te-ai fi culcat nici mort.

Se surprinse amintindu-şi scena beţiei de la petrecerea aia, cu mult mai multă claritate decât se întâmplase în realitate. O, da, amândoi se văitaseră de faptul că nimeni dintre Oamenii Frumoşi nu-i băga în seamă, se văitaseră de aceeaşi neîndemânare genetică, pare-se, de a se comporta cu obiectele viselor lor, de aceeaşi invidie meschină faţă de cei care erau născuţi să fie ceea ce ei nu puteau fi niciodată.

Dar surpriza era că Sally încercase în final să-l consoleze cu o mângâiere familiară pe care în niciun caz n-o putuse tolera, o înţelegere pe care deliberat n-a vrut s-o accepte, mai ales din partea uneia ca ea.

Şi, judecând după cum se simţea acum, asta era exact ceea ce îl făcuse să borască.

— Hai, copii, e timpul să ne punem în mişcare, decretă Glorianna O'Toole, rupând visarea, şi când Bobby se întoarse la auzul vocii ei, observă ceva anume care ar putea, care ar trebui, care trebuie să iasă din orga lui de imagini.

Glorianna stătea cu spatele la punctele ca nişte *pixeli* ale peisajului strălucitor al oraşului, subliniate ca de un efect Kirlijan, cu părul fluturând în vânt. Ochii îi sclipeau ca o luminiscenţă electronică. Buzele schiţară un zâmbet superior. Arăta ca o copertă de album a reginei rock and roll-ului, aşa cum fusese cândva. Într-un fel, tânăra copilă a anilor '60 care încă trăia în spatele acestei măşti fanate, găsise încă puterea de a mai străluci.

Asta era! „Glorianna Gloriannei"! Aceasta era Glorianna în versiune A.P., aceea care fusese odată, era Mama Nebună a Rock and Roll-ului întinerită brusc printr-un algoritm magic, asta era viziunea atemporală a ultimului său vis de îndrăgostit. Era genul de femeie care niciodată nu se va uita la unul ca el.

Dar Glorianna O'Toole o făcu.

Privi direct la el şi clipi; zeiţa rock and roll-ului din fabuloşii ani '60 îi făcea cu ochiul micului Bobby Rubin; clipi din nou, şi o bătrână doamnă îi oferea o parodie sarcastică şi murdară a aceluiaşi gest.

Bobby se întrebă dacă vede chiar ceea ce el spera să vadă, pentru că nicio femeie pe care o admirase nu se uitase la el, iar în ochii Gioriannei nu-l vedea reflectat pe acel Bobby Rubin pe care şi-l dorea, acel Bobby Rubin la care visa din adâncul sufletului.

Brusc, îi veni o idee.

Şi de ce nu?

— Încântată de cunoştinţă, cred că ştiţi cum mă cheamă, fredonă către ei Glorianna.

Dar Bobby traversa deja terasa către living. Către orga

lui de imagini, către biţi şi byţi, către lumea ciberneticii, unde brusc realiză că avea puterea de a o face pe Glorianna să-l vadă pe acel Bobby care se dorea, Bobby Rubin, Prinţul Rock and Roll-ului, acel Bobby Rubin care într-adevăr merita să fie Bobby Rubin…

— Ce faci, Bobby? murmură Sally Genaro, cu muzica sunându-i în cap, magia bobinei dispărând brusc la vederea chestiei groteşti de pe ecran.

— Isuse, dar asta e o fotografie de-a TA!

— Ei, şi? spuse Bobby. Tre' să încep de undeva.

Trasase o linie dreaptă pe orga de imagini şi îşi băgase pe monitoare fotografia lui caraghioasă, fără a scoate un cuvânt, ca şi cum ar fi fost într-un fel de transă; iar pe monitorul lui Sally apăru o fotografie veche a unui individ cu umerii aduşi, în jeanşi vechi şi o cămaşă roşie, uzată şi demodată, cu privirea chiorâşă din cauza soarelui prea puternic, pozând cu o mândrie nătângă lângă automobilul lui.

VoxBox-ul şi orga de imagini erau aşezate una în faţa celeilalte, cu un monitor de la VoxBox-ul lui Sally conectat la ieşirea monitorului lui Bobby. Astfel încât se puteau privi în ochi în acelaşi timp; asta fusese ideea Gloriannei; o instalaţie care „să intensifice fluidele creatoare".

Numai că acel Bobby care zâmbea prosteşte pe ecranul lui Sally era acelaşi Bobby care o privea pe deasupra consolelor, poate puţin mai tânăr. Dar nu asta era ideea ei despre un star Rock demn de a trage la aur.

— Deci nu aşa îţi imaginezi tu perfecţiunea? întrebă Bobby rânjind straniu.

Umblă la controllere. Automobilul şi pământul dispărură, lăsându-l pe Bobby Rubin suspendat într-un spaţiu bleu-mat. Mai moşmondi ceva şi imaginea din fotografie se focaliză într-o corecţie de culoare, limpede ca un cristal.

— Ce fel de trup îţi ia ţie minţile?

— Hâm?

— Ce fel de trup îţi ia minţile? repetă blând Glorianna. Visul tău este un culturist, un balerin sau un jucător de baseball?

— Bobby Rubin, dacă tu crezi că eu…

— Fă-o! ordonă categoric Glorianna, din spatele lui Bobby, unde stătea, uitându-se la monitorul lui cu o expresie încordată.

— Hei, Glorianna, scânci Sally, asta-i o tâmpenie!

Glorianna o privi fix.

— Fă-o, Sally! repetă. Şi fă-o ca… ăsta, spuse apăsând brusc pe butonul lui Sally.

— Un surfer, se trezi Sally spunând.

Privirea crucişă a lui Bobby Rubin venea acum către ea de pe un trup înalt, bronzat, gol, cu un sex imens înconjurat de o aură strălucitoare de păr pubian. Urechile lui Sally deveniră stacojii.

— Măcar pune-i un suspensor, murmură Sally. Bobby râse şi îşi îmbrăcă propriul surfer cu un bikini roşu.

Sally rânji. Dintr-o dată acest joc nebunesc deveni antrenant.

— Fă ceva cu părul, spuse. Îmi place lung şi blond.

Pe capul lui Bobby răsări o claie de păr blond, curgându-i abundent pe umeri.

Mai mult decât un joc; s-ar fi zis că Bobby încerca, în sfârşit, să-i ia minţile!

— Bobby, fă-ţi nasul puţin mai mic!

Nasul surferului Bobby se scurtă şi căpătă nări adânci şi expresive.

— Splendid, exclamă Sally. Acum mi-ar plăcea să-ţi faci sprâncenele negre, îngrijite şi, ştii tu, gene lungi şi sexy.

Practic, Sally murea de plăcere văzând ceea ce apăruse acum pe ecranul ei. Era Bobby Rubin, fără îndoială, faţa lui uşor de recunoscut, dar cu un halou de păr blond, un trup de surfer gen „fute-mă pe loc”, cu un nas subţire ca portretul unui prinţ rus şi cu ochii înconjuraţi de sprâncene negre excitante şi gene lungi, atât de sexy, încât erau doar

la un pas de cele ale unui homosexual.

— Ochii… spuse. Fă-i…

— Lasă ochii în pace! strigă Glorianna. Să mă ia dracu’ dacă eu nu cunosc faţa asta!

— Rahat, mormăi Glorianna nemulţumită, privind figura de pe ecran, încercând să-şi reamintească cine sau ce o privise din visul clipei magice dinainte, şi care părea să spună: „Mă mai ţineţi minte, copii?”

— Părul nu e bun. Vopsiţi-l negru, negru ca noaptea, negru ca un cărbune…

Părul deveni negru. La dracu’ cine eşti? Te cunosc, deşteptule! Întoarce-te la mine, pui de curvă! ceru ea. Rahat, gândi, vin eu după tine! Şi mai apăsă o dată pe buton.

Figura de pe ecran păru a încuviinţa, făcându-i un fel de plecăciune.

— Părul tău e mai ondulat, nu? spuse. Fă-l să cadă pe umeri în valuri bătute de vânt!

Începea să-şi amintească creatura din vis, un iubit care nu existase niciodată.

Glorianna râse. Era oare pe punctul de a întâlni omul viselor ei, aşa de târziu?

Pentru că, desigur, cam aşa ceva începea să se contureze, cineva care nu existase vreodată, dar care fusese aproape, cineva pe care îl regăsise în fiecare bărbat pe care-l iubise, cineva al cărui spirit dispăruse demult din lume: Mr. Tam- bourine Man, Mighty Quinn, însuşi Jumpin’ Jack Flash, Lizard King of Rock’n’roll.

Glorianna privea când la figura bărbatului de pe ecran, când la Bobby Rubin, aplecat peste consola lui şi născându-l pe cel de pe ecran. Acelaşi, şi totuşi nu acelaşi. Ca şi cum rocker-ul neîmplinit din acest puşti contradictoriu, din toată această generaţie ratată de puşti amărâţi, se lupta cumva să renască din vis.

— Ce ţi-ar plăcea să porţi, Jack? întrebă ea figura de pe

ecran. Blue jeanşi sau paiete, sau evazaţi, sau piele neagră?

— Asta-i Era Electronică, nu Era Aquarius[1], Glorianna – spuse Bobby cu un mic rânjet. Glorianna fu destul de surprinsă când începu să vorbească din ecran, până când să-şi dea seama că Bobby Rubin conectase un microfon şi un program de sincronizare a buzelor în consola lui. El vorbea prin imaginea lui transpusă pe ecran.

Sau era chiar el?

Sau era cineva începând să răzbată *dincolo* PRIN EL?

„Despre ce dracu' vorbeam?" se trezi Bobby Rubin întrebându-se, ieşind din visul minunat, în această realitate obscură, unde Sally Genaro se uita la ecranul ei în mod straniu, unde Glorianna O'Toole privea cu ochi scăpărători ceea ce lucrase el. „Cine dracu' ERAM?" „Ce îmi FACE bobina asta ciudată?"

Ridică din umeri, atinse butonul. Desigur, voia să-i facă din nou acelaşi lucru!

— În Era Electronică port absolut orice, sau nu port nimic – se trezi el spunând prin alter-ego-ul său de pe ecran. Desenă pantaloni strâmţi băgaţi în cizme înalte, o cămaşă ce-i sublinia torsul, deschisă până la brâu, cu guler înalt şi mâneci care se strâmtau mai jos de cot. Opri desenul, şi trecu totul în bleu.,

Introduse trei programe interfaţă separate pentru cizme, pantaloni şi cămaşă, în aşa fel încât să le poată modifica independent una de alta.

Şi, hop, iată-l, purtând pantaloni strâmţi de piele neagră, cizme cu tocuri metalice, şi o cămaşă cu stele şi dungi. Rânji sexy, mişcând din fund cu o încântare narcisistă, mândru ca un păun.

— Pune-mi un rock and roll, Sally – zise el – vreau să

---

1 Aquarius, aluzie la piesa „Aquarius" din opera rock „HAIR", cheie de bolta a muzicii pop-rock. Grupajul „Aquarius" şi „Let the Sunshine" a fost interpretat de grupul „Fifth Dimension".

dansez pentru tine!

Sally Genaro nu-şi putea dezlipi privirile de la creatura de pe ecran; livingul, eucaliptul, Glorianna, până şi Bobby, aplecat peste consolă, trecuseră în ireal. Reali erau doar ea şi iubitul ei din vis.

Bobby, dar acel Bobby pe care şi-l dorise ea dintotdeauna; Bobby cel ideal, un Bobby care să n-o mai respingă, care să nu-i mai spună „Sally din Valley”, care să-i arate numai ei frumuseţea lui interioară, aşa cum ar trebui să fie mereu.

Stocă ritmul în sequencer-ul ei, acelaşi ritm care-i trecuse prin cap când o văzuse pe Glorianna O'Toole transformându-se acolo, afară pe terasă.

— Un, doi, TREI, un, doi, TREI, TREI, doi, un, TREI, doi, un, un, doi, TREI.

Îl trecu printr-o tobă puternică, adaugă o conga dură, un bas electric, stocă rezultatul în memorie, şi conectă pista vizuală la sequencer-ul de ritm multiplu.

Zâmbindu-i, Bobby începu pe ecran o mişcare brută „bump”. Îmbrăcămintea se modifica odată cu ritmul, într-o înşiruire dinamică de imagini suprapuse pe chromakey[1], un amestec de forme şi culori în continuă schimbare, prea rapide pentru a fi urmărite cu privirea, o înşiruire stroboscopică ce dădea o regresie infinită de imagini suprapuse, care rămâneau totuşi pe retină.

Sally alese o trompetă la keyboard, o coborî o octavă, o trecu prin filtre, învălui vibrato-ul, suprapuse un zbârnâit de chitară cu efecte de „feedback” şi când începu să cânte fragmente aleatorii ale melodiei, apăsând pe clape, ieşi ceva care suna cam ca Gabriel[2] cântând Jimi Hendrix.

Bobby dansa, dansa aşa cum o făcea numai în visele lui,

---

1 Procedeu de televiziune, în care o imagine, suprapusă de obicei pe un fond albastru, poate fi transpusă pe orice alt fundal.

2 Trompetist (în slang).

lăsând ritmul să-i mişte oasele, notele să-i mângâie carnea, iar starea interioară îi ieşea la fix. Se simţea ca şi cum ar fi vrut să izbucnească într-un cântec…

„Eu sunt cel care mi-am spus mereu că nu pot fi aşa”… cântă el, croncănind ciudat.

Sally trecu vocea prin vocoder, sincronizând-o cu linia solo, comprimând-o prin filtrare, apoi prin reverb, învăluind-o în parametri de estompare. Se auzi un solist mascul intrând direct pe ritm, articulând aspru cuvintele, ca un fluid dur, cu o frazare proprie, ce se insinua în jurul melodiei ca un şarpe cântând blues.

Eu sunt cel care mi-am spus mereu
Că nu pot fi aşa…

— Bagă puţin feedback, fă-l să sune mai electronic, îi spuse Glorianna O'Toole. S-auzim biţi şi byţi sfârâind şi bolborosind…

Sally modifică unii parametri şi câteva filtre. Apoi lucră la mixerul de corecţii. Figura ce dansa pe ecran pentru ea, după muzica ce venea din degetele ei, cânta acum cu o voce care-o surprinse până şi pe ea, masculină, plină de forţă, totuşi cu o fluiditate feminină, aspră în fragmentele în care voia să muşte, senzuală când ajungea la părţile în care trebuia să toarcă asemeni unui motan şi omnisexuală într-un fel în care lumea nu auzise vreodată până acum, nefiind însă vocea unui androgin, ci cumva stilul vocal al unui al treilea sex. O voce artificială, deşi în întregime umană, chiar hiperumană, vocea unei Maşinării Rock and Roll.

Degetele lui Sally dansau pe claviatură. Maşinăria Rock and Roll dansa în faţa ei, făcându-i cu ochiul într-un caleidoscop de modele şi culori stroboscopice, purtând-o în lumea ei cibernetică, chemând-o să cânte…

Glorianna ieşi din viziune, numai că de data asta vraja visului nu dispăru în întregime. „Ce dracu' FĂCEAU puştii

ăştia?”

Cu coada ochiului, observă că Bobby Rubin şi Sally Genaro erau total cufundaţi în controllere, cu degetele zburdând, cu gurile murmurând în microfoane, cuplați în cibersfera lor. Ştia doar că Sally făcea muzica, Bobby crea pista vizuală, iar amândoi introduceau vocile. Dar cine era cântăreţul, şi de unde venea cântecul? Asta nu mai ştia…

Eu sunt cel despre care s-a *spus*
Că nu voi exista vreodată
Sunt culmea creaţiei tale
Din visurile tale magice
Lasă-mă să păşesc în visul tău
Sunt Maşinăria Rock and Roll!

Cânta cu vocea aia ireală, şi totuşi omenească, un cântăreţ cu o întindere de la claritatea de cristal, care putea sfărâma un geam cu notele înalte, până la bass-ul subsonic, simţit doar în oase, avea tonurile şi frazările fiecărui cântăreţ rock în parte şi toate la un loc, cu atacuri şi glissandouri şi fulgerări, care niciodată n-ar fi putut ieşi din gâtlejuri umane. Dansa ca Mick Jagger şi ca Michael Jackson, dansa ca Pearl în „Southern Confort”, dansa ca toţi la un loc; dansa ca însuşi Rock and Roll-ul. N-ar fi fost ea Mama Nebună a Rock’n’Roll-ului dacă n-ar fi apăsat şi ea pe un buton şi n-ar fi dansat cu Rock-ul, înapoi, undeva în vis.

Costumul stroboscopic îi făcea retinele să vibreze, imprimându-i în creier viziunea de pe ecran într-o cascadă de imagini suprapuse şi, pe măsură ce el exploda ÎN AFARĂ, ea era absorbită ÎNĂUNTRU.

Se întâlniră undeva la mijloc, pe tărâmul atemporal al scenei, acolo unde cântaseră etern împreună, un lung, lung cântec care începuse pe când ea şi lumea erau tineri, şi care nu se va sfârşi atâta timp cât muzica mai trăieşte.

Şi ce trupă era în spatele lor, în drumul infinit al show-

ului, o adevărată Valhalla[1] a Rock'n'Roll-ului! Fiecare era acolo pentru doar câteva măsuri; vii şi morţi, Grateful şi ceilalţi, Hendrix şi Lennon, Clapton şi Ginger Baker, Charlie Watts şi Larry Ellis, Billy Preston şi Frank Fox, şi oricare muzician anonim de „session” venit să cânte. Până şi sărmanul Billy Beldock, înfierbântat şi chipeş, ca în noaptea în care-l întâlnise, cânta pe setul lui vechi de tobe.

Dincolo de luminile rampei, publicul bătea din palme în ritm şi dansa printre rânduri. Un public răspândit către orizonturi îndepărtate în spaţiu şi timp. Rockeri cu jachete de piele neagră şi coafuri slinoase, hippies cu şaluri şi evazaţi, motociclişti în haine de dril pictate, skinheads, punkişti cu ace prin obraz şi păr în nuanţe electrice, şi yuppies[2] proaspăt tunşi…

Şi, minunea tuturor minunilor rock and roll-ului, Bobby Rubin, Sally Genaro şi toată generaţia lor amărâtă de specialişti în computere, trudind din greu, erau cu toţii acolo, învăţând să se mişte alături de celebrităţile din vis: Regina Nebunelor şi, alături, propria lor renaştere electronică prin „Bărbatul Rock'n'Roll-ului.”

Ia-mă şi mişcă-te
Spune fantoma din maşinărie
Am fost ascuns în circuitele tale
Nu m-ai văzut niciunde

---

1 Raiul războinicilor în mitologia scandinavă.

2 Yuppie - acronim pentru „young urban professional”, cu sufixul „ie” folosit ca o imitaţie, gen „hippie”, „surfie”, etc. Cuvântul apare în anii '80 pentru a sublinia un nou fenomen social, care trebuie diferenţiat de „preppies” (studenţi sau ex-studenţi, termen lansat şi popularizat de Erich Segal în best-seller-ul său „Love Story”. „Preppie” este echivalent cu englezescul „Sicane Ranger”. Yuppies, identificabili în New York City după uniformă sau costumul de slujbaş, purtate cu pantofi de tenis, sunt materialişti ambiţioşi, orientaţi către muncă, de obicei în posturi foarte bine plătite. Cuvântul este folosit în ultima vreme cu conotaţii batjocoritoare.

Dar acum sunt aici să-ţi spun
Ridică-ţi glasul şi ţipă împreună, tu şi eu
Suntem o Maşinărie Rock and Roll!

— Vă descurcaţi de minune, copii – şopti Bobby în urechea Gloriannei în timpul unui lung break instrumental sălbatic.

— Iar tu eşti minunat, „bărbate” – zise Glorianna, şi ştia că amândoi spun adevărul, pentru că din cea mai nasoală propunere a „Uzinei de Muzică”, din doi puşti pasionaţi de computer şi dintr-o cântăreaţă de mâna a doua încercând cu disperare să-şi salveze fundul, din chiar biţii şi byţii care eliminaseră rockerii adevăraţi, şi dintr-o bobină magică, renăscuse acest copil-fantomă al noii electronici, ca şi cum ar fi fost acolo de mult, aşteptând să-i sosească clipa.

Break-ul se sfârşi, şi Glorianna se trezi cântând un motiv solo, ale cărui cuvinte pe măsură ce le cânta, părea că le ştie de când lumea.

Eşti aici, lângă mine,
Chiar acolo unde-ai fost mereu
Erai ascunsă exact în mine
Eşti fantoma din maşinărie
Eşti doar biţi şi byţi şi programe,
Dar, iubito, nu prea ai sufletul curat.

Muzica se înăspri, deveni parcă ameninţătoare, mai pe bass, chitarele se văitau insinuant, tobele bubuiau, undeva în spaţiu răsunară sirene îndepărtate şi începură să urle.

Părul lung, ondulat şi negru al Bărbatului se coloră într-un roşu ca steagul american, acoperit cu o plasă albă subţire care imita Casca, atunci când acesta îngenunche la marginea scenei, şi cântă gutural chiar cu vocea publicului, cu vocile tuturor băieţilor şi fetelor în zborul lor pur, intrând prin circuite în vocea electronică, dar pură a Rock-ului:

Eu îţi umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Eu iţi umplu sufletul…

Şi peste asta, cu vocea puternică a tinereţii ei, cu vocea visului ei, cu vocea generaţiei ei, Glorianna O'Toole îşi cântă triumful ei extraordinar asupra lui Carlo Manning şi asupra tuturor idioţilor de sus:

Roşul proclama haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ştabii?

Red Jack, Bărbatul Roşu, veni până la microfonul ei, se înlănţuiră ochi în ochi, cu buzele apropiate ca-ntr-un sărut.

Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul…

Red Jack râse, râse şi ea, chitarele şi basul şi sintetizatoarele şi saxofoanele şi tobele râseră şi ele, râse şi publicul, lumea întreagă părea că izbucneşte într-un hohot Rock and Roll, râsul pe care-l aşteaptă întotdeauna destinul: el, care întotdeauna râde la urmă…

După asta, cine ar mai dori un bis?

— Ne vedem mai târziu – spuse Glorianna, întinzând mâna către butonul CĂŞTII.

— Mai devreme decât crezi – îi răspunse Red Jack.

Şi, iat-o, stând în living, cu microfonul în mână şi cu adierea proaspătă de Santa Ana suflând prin uşile deschise către terasă, făcând să freamăte frunzele eucaliptului.

Clipi din nou. Nu-şi dăduse seama când trecuse timpul. Bobby şi Sally erau încă aplecaţi peste ecranele şi controllerele lor, cu degetele parcă zburând, cu ochii aprinşi ca într-o transă cibernetică.

Prin difuzoare răzbătură ultimele măsuri ale duetului pe care îl cântaseră ea şi Red Jack, şi dacă vrăjitoria din VoxBox-ul lui Sally Genaro nu era chiar ultimul răcnet al trupei rock din vis, ceea ce scoase acum din keyboard-ul ei, cu suprapuneri peste suprapuneri peste suprapuneri de programe de emulatoare cuplate, era al naibii de aproape de cel mai bun rezultat: chitară solo cu ritm şi bass pe dedesubt, dublat şi triplat de corn şi sax, având în spate cel puţin trei voci sintetizate diferit, o întreagă orchestră simfonică de rock'n'roll la dispoziţia ei, în funcţie de cum îi alergau degetele pe comenzi.

Şi dacă nu exista o Glorianna O'Toole cântând prin transpunere, vocea lui Red Jack era EXACT ca în vis, îmbunătăţită prin efortul electronic colectiv, era vocea însăşi a Rock and Roll-ului.

Iată-l aici, pe monitoare, mare cât viaţa şi de două ori mai nebun, cu costumul stroboscopic Jumpin' Jack Flashing, cu părul lung şi roşu brăzdat de urmele albe ale CĂŞTII fluturând în vânt, model de perfecţiune al charismei masculine privind direct spre ea cu ochii lui Bobby Rubin.

Să mai spună cineva că ACEST omuleţ nu este chiar primarul Oraşului de AUR VERITABIL! Să mai spună cineva că Red Jack nu există în realitate!

În mod cert această întâlnire dăduse rezultate; mai rămânea să transformi aceste piste brute într-un material „demo".

Întinse mâna către butonul lui Bobby.

Dar ceva o reţinu. Poate era însuşi Red Jack, privind-o ţintă din ecran. Chiar fără CASCĂ, părea că aude ceva sau pe cineva spunându-i că renaşterea rock-ului adevărat însemna mult mai mult decât să scoţi dintr-un fleac un superstar care să încerce să aspire la aur.

Roşul proclamă haosul
Să vadă toată lumea...

Ăsta era versul EI, nu? Nu fusese întotdeauna? Râse puternic. Oh, da, merita mai mult rock-ul decât blestematul ăla de profit! O să-i dea lui Carlo Manning aurul lui, o să le dea tuturor idioţilor de sus atât de multă PLATINĂ de rahat, că or să se intoxice de-atâta otravă cu „heavy metal”, şi o să le mai dea şi marele şut în cur pe care-l meritau din plin!

Se apropie de urechea lui Bobby Rubin.

— Mai ia-o o dată de la capăt, şopti ea. Încă o dată, cu sentiment…

Bobby Rubin păşi în visul său: în coridoarele liceului, în nesfârşite petreceri din Long Island, în holurile de la „Muzik Factory”, în o mie şi una de nopţi senzuale ale Hollywood-ului şi în palatul lui Eddie Friedkin, acolo unde se făcuse de rahat vomitând pe gazon.

Dar în tot acest timp era un alt Bobby, eroul „heavy metal” din visele lui, Jumpin’ Jack Flashing, Mighty Quinn, un Red Jack Electric al Rock and Roll-ului, cu părul lung, sălbatic, roşu, lucind şi fluturând în vânt, subiectul visurilor oricărei femei, el, cel căruia i s-a spus că nu va fi niciodată Vrăjitorul Cibernetic al Rock-ului, Maşinăria Rock and Roll.

— Hei, Jack, în amintirea vremurilor de odinioară, să scoatem ceva al dracului de bun, spuse Regina Rock and Roll-ului, cu o privire răutăcioasă.

Stătea acolo în vis, alături de el, într-o ploaie de pixeli, strălucind ca peisajul oraşului noaptea, amândoi înconjuraţi de un halou şi solarizaţi în aura lor kirlijană, ochii ei verzi clipind cu o luminiscenţă electronică, iubita din vis pe care el n-o va întâlni niciodată; nicio femeie nu-l va privi vreodată ca această Bătrână Nebună.

— Ce-ţi mai trece prin cap, mamă, ca şi cum n-aş şti! spuse, râzând, Red Jack.

— Cuvintele le ştii, Bobby, acum auzi şi muzica, aşa că, pe cai, cu toată forţa, să spargem zidurile, să aducem iar Revoluţia, şi să-i lovim în coaie pe toţi idioţii!

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea. Ce VOR

face ŞTABII?

Sally Genaro cânta din tot sufletul, cânta în microfon de undeva din adâncurile ei intime, iar Bobby se mişca şi-şi ondula bazinul numai pentru ea, şi în sfârşit, înţelese ce însemna să fie ca o parte din el, să-i zâmbească Prinţul Rock and Roll-ului, să simtă muzica pătrunzând-o, izbucnind ca o floare, fără ruşine şi fără teamă, să fie în sfârşit pe scenă, acolo, în lumina reflectoarelor, să fie liberă, să fiu eu, Eu, aceea despre care ochii fiecărui bărbat îi spuneau că nu va putea fi niciodată.

Eu îţi umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul...

Bobby o luă de mână şi o duse departe, departe de San Fernando Valley, departe de suptul pulelor celor de la „Razor Dogs”, departe de răţuşca cea urâtă de la petrecerile Hollywood-ului, departe, în cibersferă, o cibersferă nou-nouţă a rock-ului, acolo unde complexaţii şi umilii moştenesc pământul, acolo unde toţi amărâţii şi grasele acneice ar putea fi Reginele pixelilor astrali şi Bărbaţii Rock and Roll-ului.

Am fost ascunşi în circuitele noastre
Nevăzuţi de nimeni
Dar tu şi cu mine, împreună
Suntem o Maşinărie Rock and Roll.

— E-n ordine, micii mei vrăjitori rock, hai, răsăriţi şi străluciţi! strigă fericită Glorianna O’Toole, atingând butoanele Căştilor lor cu o mişcare rapidă. Privi spre Glorianna, apoi spre Sally. Glorianna îl privi lung, lung în ochi, înainte de a se uita în ochii lui Sally. Sally n-avea ochi decât pentru Bobby. Pentru un timp nimeni nu scoase o vorbă.

— Ce… ce dracu' s-a-ntâmplat? spuse Bobby într-un târziu. Eu… am… ? Sau voi? Nu putu să articuleze, când o văzu pe bătrâna cu părul cenuşiu privindu-l cu ochii reginei din visul lui. Visul LUI? Visul EI?

— Cât din asta a fost de-adevăratelea? reuşi în final să articuleze.

— Quien sabe? spuse veselă Glorianna. Nu vi se pare normal? Nu suntem toţi în aceeaşi barcă?

O duse pe Sally spre consola lui Bobby şi declanşă un replay al materialului brut mixat.

— Voi aţi sintetizat şi editat toate aceste piste, puştilor, asta-i clar – zise – şi cred că toţi am dat o mână de ajutor la voci. Dar indiferent cine ar fi făcut-o, faceţi cunoştinţă cu culmea creaţiei noastre: Red Jack. Superstarul care de fapt nu există, cântând „Maşinaria Rock and Roll"; şi dacă omul nostru nu sparge topul cu discul ăsta de debut, atunci înseamnă că nu mă pricep eu la rock'n'roll!

Red Jack, starul A.P. de pe ecran, aşa cum arata acum, nu mai semăna deloc cu Bobby: cu trupul sau înalt, musculos, cu părui lung, arzător, roşu cu tente albe, şi totuşi ochii ce-l priveau erau în mod cert ai lui Bobby şi asta îl făcu pe Bobby să simtă că o parte esenţială şi minunată din el era acolo, cântând ca cel mai mare star rock ce existase vreodată.

Eu îţi umplu sufletul,
Tu-mi umpli sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul…

Şi, oh, ce minunate erau programele pentru îmbrăcăminte! Pe măsură ce dansa şi cânta pe fondul bleu mat, pantalonii şi cămaşa lui Red Jack se schimbau în efecte stroboscopice uimitoare, cu fragmente din filme vechi, scene de masă, figuri, imagini nesfârşite din bănci de date şi imagini pe care mei măcar Bobby nu le sesiza, într-o

permanentă schimbare, subliniind existenţa lui imaterială, şi purtând-o triumfător în faţa lumii, ca un steag de luptă electronic.

Red Jack se dezagregă în pixeli, confetti colorate inundară ecranul, apoi se refăcu încet dintr-un montaj ciudat de figuri familiare, incluzând-o şi pe a lui Bobby, ca şi cum ar fi fost o fuzionare de visuri electrice şi dorinţe secrete:

Eu sunt cel despre care s-a spus
Că nu voi exista vreodată
Sunt culmea creaţiei tale
Din visurile tale magice...

Bobby se minuna în faţa pistelor vizuale pe care el însuşi le elaborase, în faţa propriei imagini secrete dansând după muzica de pe ecran.

Imagini ale publicului de la concerte vechi se adunară într-o granulaţie mată în spatele lui Red Jack, imagini clasice de la Woodstock şi Live Aid şi turneele Beatles-ilor şi Springsteen la Coliseumul din Los Angeles, dar se adunau într-un montaj straniu al unui oraş a! Computerelor, biţi şi bucăţi din filme despre computere şi documentare despre o masă imensă de amărâţi încovoiaţi peste consolele lor – generaţia cibernetică.

Red Jack păşea printre nesfârşitele alei ale consolelor de computer, azvârlind discuri care îi apăreau în mâini ca prin minune tuturor celor ce trudeau la computere, asemeni unui agricultor electronic nebun.

Şi toţi micii şoareci ai computerelor începură să bage discurile în aparatele care, miraculos, se transformară în tonomate strălucitoare, împodobite cu reclame fantastice de neon.

Şi montajul tuturor feţelor se topi în faţa lui Red Jack, toţi dansau într-o nebunească linie de ansamblu în spatele figurii în costum stroboscopic, afară din camera

computerelor, în josul bulevardului Hollywood, Fifth Avenue, Bourbon Street, „Telegraph” şi „Market”!

Mulţi alţii se scurgeau afară din clădiri, ca nişte gândaci ieşind din adăposturile lor, ca nişte mase de oameni dornice să respire liber, feţele lor transformându-se în figura lui Red Jack, după care oscilau înainte şi înapoi, între măştile masei şi faţa lui Red Jack, ţinând ritmul schimbărilor stroboscopice din coloritul îmbrăcămintei acestuia.

Apoi Red Jack apăru în prim-plan pe ecran, privind direct în ochii lui Bobby, chiar cu ochii lui Bobby, anihilând practic spaţiul psihic dintre ei şi purtându-l în propriul său cântec.

Eşti aici, *lângă mine*
Chiar acolo unde-ai fost mereu
Erai ascunsă exact în mine.

Bobby se trezi cântând şi el, lucru pe care nu-l mai făcuse, şi întrebându-se de ce dracu’ nu mai cântase până acum cu el însuşi.

Suntem fantomele din maşinărie
Om fi biţi şi byţi şi programe
Dar; *iubito*, *nu prea avem sufletul curat*

Red Jack cânta acum pe o scenă în faţa unor şiruri de tribune, care erau în acelaşi timp şi şiruri de console de computere. În spatele lor, un public imens cânta la keyboard-uri, cu degetele zburând, rotindu-şi capetele odată cu ritmul, dând din picioare şi rotindu-şi ochii. Pentru o clipă, Red Jack apăru deasupra lor într-o imagine multiplicată.

Eu îţi umplu sufletul…

Un alt unghi de filmare, peste umerii şirurilor de mercenari din spatele monitoarelor, cu keyboard-urile

înlocuite acum de sintetizatoare, chitare, piane, seturi de tobe. Pe măsură ce se legănau odată cu muzica, faţa lui Red Jack apărea pe fiecare ecran, dintr-un nor de pixeli.

Tu îmi umpli sufletul…

Înainte şi înapoi, între figura lui Red Jack cântând pe scenă şi faţa lui răsărind dintre biţi şi byţi pe fiecare ecran, patru schimbări la măsură.

Tu îmi umpli sufletul…
Eu îţi umplu sufletul…

Un montaj nebunesc, tăieturi rapide ca în „Poliţiştii din Keystone”. Bănci, centre de control al rachetelor, camere de control TV, case de verificare ale magazinelor universale, bursa, agenţi de bursă, birouri ale guvernului şi industriei, monitoare, amărâţi muncind inutil, reacţionând toţi într-un comic grotesc, pe măsură ce figurile şi noile apariţii dispăreau sub ochii lor, pentru a fi înlocuite, peste tot, de triumfătorul Red Jack.

Roşul proclamă haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ştabii?
Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul.

Când se termină. Bobby privi tâmp la ecranul alb şi strălucitor. Se uită la Glorianna care râdea pe înfundate şi-şi freca mâinile fericită.

— Nu ştiam că am aşa ceva în mine, îngăimă slab Bobby. Chestia asta e…

— Subversivă? sugeră Glorianna vicleană. Nu mai spune!

— Nu-nţelegi, adică… ceva îmi spune că o să… o să iasă… se bâlbâi Bobby fără să ştie exact ce să spună.

Glorianna O'Toole îi făcu cu ochiul, şi pentru o clipă, chiar fără Cască, nu privea în ochii unei bătrâne cu părul cenuşiu, o, nu, în acel moment ea era chiar partenera lui Red Jack însuşi, Regina fără vârstă a Rock and Roll-ului, pe care o întâlnise în visul lui.

— Adică, ce-or să facă Ştabii? spuse Glorianna şi râse tumultuos.

— Nu ştiu ce or să facă ştabii, dar idioţii de sus nu vor da drumul niciodată unei asemenea chestii.

— O, ba da! O vor face, spuse ea cu deplină convingere. Ochii lor cretini se vor aprinde la vederea dolarilor, ştiind că vor merge sigur la aur şi nu vor vedea nimic altceva în afară de profit.

Ridică din umeri. Îi făcu iarăşi cu ochiul.

— Vezi, şi de-asta sunt ei idioţi…

Sally Genaro stătea în spatele baricadei VoxBox-ului ei, uitându-se cum Bobby îi face ochi dulci Gloriannei, uitându-se cum bătrâna ofilită îi înapoia privirea, ca şi cum numai ei doi ar fi făcut treaba. Şi nu ştia dacă trebuie să urle de bucurie sau să plângă.

Ştia al dracului de bine că făcuse cele mai bune înregistrări din viaţa ei, că ea îl făcuse pe Red Jack să cânte, îi dăduse voce, îl făcuse să se mişte, pentru că fără ea totul n-ar fi fost decât o adunătură de cuvinte şi imagini. Până şi trupul şi faţa erau fructul dorinţei ei, pe de o parte, şi al fanteziei lui Bobby, pe de alta.

Red Jack era o dovadă pentru ca întreaga lume să vadă intimitatea pe care o împărţiseră ei doi în adâncul sufletelor. El era acel Bobby din visurile ei, acel Bobby care-şi dezvăluise cele mai intime cotloane ale sufletului, numai şi numai pentru ea.

Era aşa de bine, de parcă l-ar fi pipăit.

Într-un anume fel, poate chiar mai bine…

În mod sigur cu discul ăsta se va lua platină, asta va asigura cariera ei şi, în mod sigur, pentru o clipă

strălucitoare a fost EA, cea căreia i s-a spus că niciodată nu va fi aşa.

De fapt, Bobby era cel care fusese transformat într-un star rock A.P., nu Sally din Valley. Dar, ca urmare a ceea ce doar EI doi împărţiseră, el îşi întorsese privirea spre Glorianna O'Toole…

Linia melodică a bass-ului, cu care EA ÎNCEPUSE întreaga chestie, bătea ca o imagine batjocoritoare în inima ei rănită.

De ce nu EU, de ce nu EU, DE CE nu eu, DE CE nu eu, de ce nu EU!

FĂ-MI CE MI-AI FĂCUT NOAPTEA TRECUTĂ

KAREN GOLD se trezi în cacofonia de zgomote, în aburii dimineţii ridicându-se din conductele şi radiatoarele mansardei, în mormăielile şi agitaţia oamenilor care se spălau, ieşind din încâlceala păturilor de pânză, şi simţi apăsarea şi mirosul unui corp puternic de mascul nespălat, înghesuit alături de ea în patul îngust de campanie. Văzu o pereche de ochi căprui care o fixau în timp ce se trezea.

Amintiri ale nopţii trecute îi reveniră incoerent, pe măsură ce ochii ei fixau faţa care o privea. „Templul Judecăţii de Apoi”. 1.600 de dolari din vânzarea viruşilor. Ochi căprui, sub sprâncene dese. Subliniaţi de gene aproape feminine. Paşi în spatele ei. Bestiile alea smulgându-i hainele, trăgându-i chiloţii. Ten măsliniu, moale şi catifelat, o faţă tânără, poate mai tânără decât a ei. Salvatorul ei, ivindu-se din întuneric. O coafură afro, cârlionţată în mod straniu şi subtil ţinută de filamente ciudate de argint. O creatură tandră, un amant diabolic, fără îndoială cel mai bun pe care-l avusese vreodată…

Un portorican!

Noaptea care trecuse şi dimineaţa care începea se amestecau într-un ghem mai mult sau mai puţin încâlcit de evenimente, decurgând unul din altul. Karen închise din nou ochii, nefiind încă pregătită să înfrunte realitatea zilei de azi, care o găsise în pat alături de un golan portorican.

Ca toţi new-yorkezii educaţi din generaţia ei, Karen nu ar fi admis niciodată discriminări rasiale – Malcolm era negru, Tommy era vietnamez, Teddy Ribero însuşi era portorican, şi erau prietenii ei, locuia în mansardă cu ei, nu?

Numai că el… cum îl chema, Paco… o salvase cu bravură din mâinile a doi violatori, riscând foarte mult, şi fusese un gentleman perfect, şi la urma urmei EA îi ceruse să facă dragoste pentru a-i goni amintirea cumplită.

„Dacă acest tip este cavalerul tău alb în armură, mai bine i-ai mulţumi tandru, chiar acum, în loc să te prefaci că eşti încă adormită, ca să n-ai de-a face cu el!”, îşi spuse furioasă.

Şi apoi, poate că asta nu era o prejudecată rasială, ci una socială, ceea ce, fiind o chestiune de autoapărare, era de înţeles…

„Isuse, aveam 1.600 dolari în geantă!” realiză brusc. „Oare nu cumva, tipul ăsta?…”

Gândul o făcu să-şi deschidă rapid ochii şi, fără să se mai gândească, aruncă o privire grăbită peste Paco, în colţ, unde hainele ei, zdrenţele lui, sacoşa ei şi geanta lui inconfundabilă zăceau îngrămădite una peste alta. Odată făcută asta, nu-i mai putu evita privirea. Zâmbi şi spuse:

— Uh! Hello!

— Hello! răspunse el prudent. Privi confuz micul cort din pături atârnate.

— Rahat, spuse el nesigur, unde dracu’ suntem, muchacha?

— Nu-ţi aminteşti?

O expresie stranie apăru pe faţa lui oacheşă. Începu să spună ceva dar, gândindu-se mai bine, spuse cu totul altceva.

— Era întuneric… arăta… altfel…

Karen deveni brusc conştientă de trupul lui gol, subţire şi puternic, încolăcit în jurul ei, şi contrar aşteptărilor ceva din atitudinea lui începu s-o enerveze, poate şi din cauză că se comporta straniu şi distant.

— Şi despre mine ce-ai de spus? întrebă ea. Nu cumva şi eu arătam mai bine în întuneric?

O privi mirat. Părea pe punctul de a izbucni în râs. Era prea mult pentru Karen. Îi înhăţă sexul flasc, strângând ritmic.

— Şi asta? zise ea. Măcar de asta ţi-aminteşti, nu?

Geamătul lui brusc şi rigiditatea rapidă din palmă îi spuseră că nu era departe de adevăr. Stângaci, grosolan,

începu să se apropie de ea, mişcându-i-se în palmă şi gemând. Stând unul lângă altul, Karen îi dirijă în ea, şi-i puse mâna liberă pe gură.

— Să nu scoţi o vorbă, îi şopti. Sunt o mulţime de oameni în jur care nici măcar nu ştiu că eşti aici.

Puse un picior peste el şi începu să-şi rotească bazinul, cât se putea, în mici cercuri strânse. El mormăi uşor, frământându-i sânii cu o mână, şi termină în vreo două minute, lăsând-o mai mult ameţită, înfierbântată şi frustrată.

Nici măcar nu-i dădu un sărut formal pe buze, când isprăvi. În loc de asta, o privi suspicios.

— Oameni? şuieră el. Ăsta nu-i apartamentul tău? Ce fel de oameni? Que pasa? Ce fel de ioc e ăsta, muchacha?

— „Frontul Eliberării Realităţii”.

— Que?

— Ar fi multe de explicat, oftă Karen, dându-se jos din pat şi ridicându-se în picioare. Sunt sigură că Markowitz ţi-ar face capul mare, spunându-ţi mult mai multe decât ai vrea s-auzi la breakfast, spuse ea, scormonind în grămada hainelor lor amestecate şi îmbrăcându-se în grabă, înainte ca el să observe cum îşi caută geanta.

— Breakfast? spuse el ascuţit în spatele ei. Mâncarea săracilor sau… adevărată?

— Avem ceva fulgi de porumb cu lapte, ceva cafea şi cred că şi ceva pâine, spuse Karen punându-şi pantofii şi întorcându-se încet spre el.

Coborî din pat cu o expresie încă suspicioasă pe faţa lui măslinie, periculos de atractivă, şi Karen văzu cât de suplu era, cu muşchii bine desenaţi, dar, cu coastele apărându-i clar prin pielea întinsă şi cu sternul proeminent.

O privi fix.

— N-am dinero, spuse nesigur. Vreau să spun…

Karen se simţi ca un rahat.

Cei 1.600 de dolari erau încă în geantă, puştiul ăsta amărât, pe jumătate mort de foame, era un erou care-i

salvase viaţa, iar primul lucru pe care-l făcuse când ieşise din braţele lui fusese să verifice dacă o furase sau nu, şi iată-l, cu sternul ieşit în afară, tremurând pe picioare şi cerşind o cană cu fulgi de porumb!

Îi zâmbi. Se duse spre el. Îi puse mâinile pe umeri şi-l sărută tandru şi apăsat.

— Paco, zise, poţi să mănânci cât de mult vrei, din tot ce-avem.

— Verdad? întrebă el cu ochii mari, nevenindu-i să-şi creadă urechilor

— Sigur, răspunse ea uşor, luându-i mâna. Era înduioşător, mişcător, şi cu greu îşi putea permite să-l ia de sus. Pentru că, în definitiv, cu puţin timp în urmă fusese şi ea în situaţia de a trăi din mâncarea săracilor, adăpostindu-se în subterane, nu? Şi, după cum arăta, acest sărman băiat dulce nu trăise decât aşa.

„Numai norocul m-a salvat atunci…” gândi ea. „Dacă nu m-ar fi prins ploaia, dacă n-aş fi intrat în bar, dacă n-aş fi întâlnit-o pe Leslie…”

„Dacă Paco n-ar fi apărut atunci… şi dacă ar fi fost într-adevăr un monstru sălbatic, aşa cum crezuse ea întotdeauna despre asemenea golani flămânzi…”

Se cutremură. Nu suporta nici măcar să se gândească la asta. Se simţi ruşinată în faţa lui şi asta nu numai din cauza goliciunii.

— Haide, îi spuse ea tandru, îmbracă-te şi lasă-mă să te prezint prietenilor mei. Un erou în carne şi oase.

Când îşi trase pantalonii. Paco se gândi să mai apese pe butonul Căştii, dar renunţă imediat, până când n-o să ştie exact unde dracu’ se afla şi ce se întâmplă.

Verdad. Casca îi dădea FORŢE, se descurcase de minune cu fătuca asta noaptea trecută, mult mai bine decât acum, mañana[1]. Numai că noaptea trecută locul ăsta părea un palat, iar ea fusese prinţesa gagicilor din oraş, cu mulţi

1 Dimineaţă (sp.)

dinero. Mai bine ia-o uşor, băiete, cel puţin până afli cu cine şi cu ce ai de-a face!

Karen, si, aşa o chema, Karen Gold, îl conduse afară din cortul făcut din pânză de ambalaj, printr-un coridor din cearceafuri, prelate, pături împuţite, cusute la un loc şi atârnând pe frânghii agăţate de tavanul înalt şi neterminat.

— Al dracu' de ciudat! mormăi el. Privind în sus, în jos, de jur-împrejur. Ce e tot rahatul ăsta?

— Living-ul mansardei – îi răspunse Karen. Avem paravane în jurul paturilor, pentru intimitate. Se înroşi. Dar se aude aproape orice…

Paco îşi luă cel mai şerpuitor mers al lui Mucho Muchacho, când Karen ridică colţul unui paravan, lăsându-l să intre într-o cameră imensă, într-un talmeş-balmeş de mobilă veche şi desperecheată şi vechituri ciudate, unde opt oameni stăteau la o masă lungă făcută din scânduri aşezate pe capre de tâmplărie.

Trei muchachas şi cinci bărbaţi, toţi fixându-l cu privirea când Karen îl conduse de mână printre mobile şi uitându-se la ei ca şi când auziseră clar fiecare geamăt şi fiecare ţipăt al „spectacolului" de astă-noapte..

Două dintre fete, una subţire şi cu părul şaten, cealaltă o grăsună mică cu părul ţepos, îşi şopteau una alteia rahaturi, ca şi cum nu se futuseră de ani de zile. A treia nu arăta rău deloc; păr blond scurt, o gură mică, dură, ochi albaştri care-l măsurară pe Paco, privind-o apoi cu înţeles pe Karen.

Doi dintre bărbaţi erau genul îmbuibat, un altul arăta ca un fel de chinez, al patrulea, un negru înalt, slab, arătând vag a poponar, cu ochelari cu lentile groase, care-i făceau ochii bulbucaţi. Al cincilea avea pielea deschisă, un tip ceva mai în vârstă decât Paco, tot portorican, şi după cum arăta, Paco ar fi jurat că nu şi-a petrecut nicio clipă pe străzi.

În lumina care pătrundea prin ferestrele mari, murdare, locul ăsta arăta a orice în afară de un palat al scorţoşilor; toţi purtau jeanşi vechi, cămăşi de lucru uzate, tricouri, şi asta nu-i făcea să arate a îmbuibaţi bogaţi dar, oricum, nu

erau chiar o adunătură de sărăntoci ca el.

Lângă masă era un frigider, o chiuvetă şi o sobă de gătit. Pe sobă era un recipient mare de cafea, răspândind un abur delicios, care-i merse direct pe gâtlej. Pe masă, o cutie mare de fulgi de porumb, un recipient de lapte, o grămadă de felii de pâine de grâu, o cutie cu zahăr, căni, ceşti şi farfurii, şi ceva ce arăta a fi un sfert de kilogram de unt moale şi auriu!

— El e Paco – anunţă Karen Gold. Paco…? Îl privi încurcată.

— Monaco, spuse Paco emoţionat, împingând un scaun şi umplându-şi o cană până la refuz cu fulgi de porumb.

— Hei…

— Ce dracu'!

— Eu i-am spus că poate lua micul dejun cu noi, spuse direct Karen Gold, luând două ceşti şi umplându-le din recipientul de cafea. Paco se uită la cei de la masă, aşteptându-se ca cineva să-l oprească, înhăţă containerul cu lapte şi-şi turnă atât de mult peste fulgii de porumb, încât dădu pe afară, după care începu să-şi bage cu rapiditate în gură fulgii aurii, uzi, minunaţi, îndulciţi de lapte, înfulecându-i şi îndopându-se cu cât mai mulţi şi cât de repede putea.

— Isuse…

— Cine ţi-a spus că poţi să…

— Paco mi-a salvat viaţa, răspunse Karen, dându-i o ceaşcă de cafea şi aşezându-se lângă el. Sau altfel spus, m-a salvat de la viol…

— Mda, numai că azi noapte nu prea suna aşa – spuse ironic blondul cu pielea rozalie.

Paco îl privi şi sorbi o înghiţitură mare de cafea, care-i arse limba şi-i merse direct în cap, ca o străfulgerare de bobină.

— Faptul că se fute bine nu-ţi dă dreptul să ne iei nouă mâncarea de la gură! Seinei grăsana cu păr negru sârmos.

Paco plescăi tare din buze către ea, înhăţă o felie de

pâine şi o unse cu un strat imens de unt moale şi gras.

— Este hrana COMUNA, Karen, spuse blând negrul. Plătită cu banii F.E.R...

Karen băgă mâna în sacoşă, în timp ce Paco dădea gata încă o bucată

Enormă de pâine unsă din belşug cu unt.

— Ca ăştia? zise, împrăştiind pe masă o grămadă enormă de bancnote.

Paco căscă o gură atât de mare, încât aproape îi căzu îmbucătura.

— Recolta de azi-noapte de la „Templul Judecăţii de Apoi” – zise Karen Gold. O mie şase sute de dolari. Am vândut o MULŢIME de viruşi. Paco a salvat şi asta. Nu credeţi că merită măcar o cană de fulgi şi o bucată de pâine din partea Frontului Eliberării Realităţii?

Urmă un lung răstimp de tăcere. Acum îl priveau cu alţi ochi pe Paco. Acesta începuse din nou să mestece, dar deja îi pierise pofta de mâncare.

„O mie şase sute de dolari! Rahat, hijo de puta[1] nenorocitule, gagica asta avea 1.600 de dolari în pungă, şi i-ai lăsat să-ţi scape printre degetele tale nemernice de erou de doi bani! O mie şase sute! În viaţa mea n-am văzut la un loc măcar a patra parte din banii ăştia!”

Era de neconceput, practic, pentru el. „Al naibii artist «loveşte şi ia» mai eşti, muchacho!”

O mie şase sute de dolari, doar să întinzi mâna să-i iei, şi tu te alegi doar cu o cană de fulgi, o buca’ de pâine, o ceaşcă de cafea şi un futai!

Apa unui W.C. se auzi tare în spatele lui şi imediat apăru un tip solid, mare, degajând forţă, cu păr negru lung şi o barbă neagră, stufoasă.

— Cine-i ăsta? spuse el, măsurându-l pe Paco cu ochii lui albaştri sfredelitori.

— Îl cheamă Paco Monaco – răspunse micul chinez.

— Azi-noapte a salvat-o pe Karen de nişte lăbari.

1 Pui de curvă (sp.)

— Şi a salvat şi o mie şase sute de dolari ai F.E.R.-ului, Larry – zise cel cu pielea deschisă.

— Chiar aşa? spuse sec uriaşul, luându-şi o ceaşcă de cafea, aşezându-se la masă în faţa lui Paco şi studiindu-l cu grijă, cu ochi în care nu se citea gluma. Sorbi încetişor din cafea. Zâmbi precaut:

— Nu prea arăţi a fi un tip bogat… precis eşti un nenorocit.

— Markovitz! mârâi blonda cu păr scurt.

Paco se opri din mâncat şi căzu pe gânduri, schimbând priviri cu Jefe, căci era clar că ăsta e, şi nu era prost deloc.

— De ce trebuie să spui o chestie ca asta, omule? spuse Paco, ca şi cum asta ar fi trebuit neapărat să întrebe.

— Pentru că o mie şase sute de dolari sunt o groază de bani.

— Şi dacă nu sunt bogat, atunci de ce nu i-am şparlit? spuse Paco.

Jefe se mulţumi să ridice din umeri.

— Poate că sunt un om cinstit.

Nada[1]…

— Poate că nu ştiam că are bani…

— Adică?

Paco îi zâmbi subţire.

— Poate că nu sunt destul de fraier să-ţi spun.

Bărbosul continuă să-l privească lung. Apoi, dintr-o dată, izbucni în râs.

— Eşti O.K., Paco Monaco! spuse el, întinzându-i o mână cărnoasă. Sunt Larry Coopersmith!

Paco îi strânse mâna. Spre deosebire de indivizii uriaşi, Larry ăsta nu simţea nevoia să transforme o strângere de mână într-un concurs de stoarcere. Lui Paco îi plăcea tipul; ciudat, îi aducea aminte de Dojo.

Paco mai luă o îmbucătură mare de pâine cu unt şi o înmuie în cafea, în timp ce mintea-i mergea cu o sută pe oră. Cei 1600$ de pe masă erau bani pierduţi, dar poate că

1 Nimic (sp.)

asta nu mai conta. Oamenii ăştia aveau o mansardă, şi mâncare adevărată. Asta însemna dinero…

La naiba! Ce spunea Karen? Cei 1600$ erau încasările de la „Templul Judecăţii de Apoi”, vânduse acolo mulţi, cum le zice… mulţi… viruşi…

Ei bine, Paco habar n-avea ce înseamnă asta, dar ştia că „Templul Judecăţii de Apoi” era un local de lux, iar Karen trebuie că traficase ceva acolo…

Pentru prima dată privi mai atent în jur. Un deck pentru videodiscuri şi un ecran de perete, mai multe telefoane decât văzuse ei vreodată, duzini de chestii care arătau ca nişte părţi din tuburi de televizoare vechi. Măcar p-astea le recunoscu. Mai erau grămezi nesfârşite de tot felul de rable electronice, cabluri şi sârme peste tot; ciocane de lipit, bucăţi şi piese disparate, neglijent conectate. Habar n-avea ce era toată marfa asta şi la ce folosea, dar părea evident că ei le demontau şi apoi le puneau la loc, şi asta ducea la un singur lucru…

— Bobină… Voi faceţi Bobină!

Un cor de murmure dezaprobatoare îi răspunse, şi toţi îl priviră de parcă ar fi fost bătut în cap. Toţi în afară de Karen, care zâmbea uşor, şi de Larry Coopersmith, care părea să-l examineze foarte atent.

— Hei… - zise Paco stânjenit. Nu vă faceţi griji! Nu sunt copoi! Fără probleme! Poate facem o afacere împreună.

— Oh? spuse uşor Coopersmith.

— Mda… adică, ŞTIU EU NIŞTE OAMENI…

— Chiar aşa?

— Fireşte, răspunse Paco. Am câteva legături foarte bune. Omule. Sunt PORTARUL de la. „Slimy Mary’s”! Aş putea plasa acolo marfă de-a voastră!

Ei bine, şi de ce nu? Nu spusese Dojo că poate trafica ce vrea la uşă? Dacă Dojo nu-l lăsa să concureze cu marfa făcută de zombii lui, putea să-i mai tragă o ţeapă… o ţeapă mică…

— La „Slimy Mary’s”? întrebă C.oopersmith.

— Da! zise Paco. Toată lumea ştie localul ăia nenorocit. E plin de tipi cu creierii arşi. Am putea face curăţenie acolo! Ce-aveţi? The Prong? Uncle Charlie? The Blue Max?

— Nu chiar, spuse Larry Coopersmith. Noi facem viruşi, Paco.

— Viruşi?… Asta-i ceva nou pentru mine, omule! Care-i taina?

— E puţin cam greu de explicat, spuse uşor Coopersmith.

Paco râse în sinea lui. „Fireşte, omule” – gândi. Tot atât de greu de explicat ca şi chestia pe care-o port acum, chiar sub nasul tău, nu?

— Nu e chiar bobină, Paco – zise Karen.

— Deşi ai putea spune că e şi nu e bobină… spuse fata blondă.

— Qué?

Ochii lui Larry sclipiră în spatele lentilelor groase, ca şi cum ar fi luat o doză de bobină chiar atunci.

— Gândeşte-te la ceva, un fel de bobină, dar pentru computere, Paco – spuse el senin.

— Cum?

— Te pricepi la computere? întrebă Coopersmith.

— Quién sabé? răspunse Paco. Nu ştiu nimic despre computere…

— Dar ele ştiu totul despre tine… spuse chinezul.

— Şi? Cui îi pasă? Ce mare lucru au de aflat?

— Mai gândeşte-te la asta, spuse negrul. Cei mai mulţi bani din ţară sunt ÎN COMPUTERE, în interiorul lor. Balanţele cărţilor de credit. Conturile bursei. Conturile economiilor. Conturile corporaţiilor. Toate astea sub formă de biţi şi byţi şuierând în computere.

— Şi ce? N-am cărţi de credit, n-am economii şi, pe legea mea, n-am nimic de-a face cu bursa.

— Dar îmbuibaţii care stăpânesc lumea asta de rahat au de-a face, nu crezi, omule? zise slăbănogul. Nu aşa funcţionează „Oraşul muncii”? Banii ăia mulţi sunt toţi ascunşi în computere, acolo unde cei ca TINE nu pot

ajunge.

— La dracu’! şopti Paco.

De câte ori n-a practicat «loveşte şi ia» şi s-a ales cu doar câţiva dolari şi un portofel plin cu cărţi de credit cu care n-avea ce face? Nici cărţile alea de credit nu-ţi dădeau vreun ban până nu reuşeai să afli codul…

Băncile, magazinele de lux, maşinăriile de bani, verdad, acolo erau banii, orice dobitoc ştia asta. Mereu se gândise la asta ca la nişte grămezi de bancnote, giuvaeruri, blănuri, instalaţii, televizoare, mobilă…

Dar că cea mai mare parte din grămezile astea pluteau chiar în interiorul computerelor, asta nu era chiar real, pentru că nu puteai pune mâna pe ele oricât de bun hoţ ai fi fost.

— Ce zici de chestia asta. Paco? întrebă Coopersmith. Zâmbi pungăşeşte şi îl privi cu ochii lui albaştri, duri.

— S-ar părea că lumea e condusă de oameni şi lucruri la care nici măcar nu poţi ajunge?

— Verdad – spuse moale Paco. „Mama mă-sii! Oare ăsta chiar îmi citeşte gândurile?”

— Dar ce are tot rahatul ăsta de-a face cu bobina?

— Totul! spuse Coopersmith. Cea mai mare parte a banilor de-acolo sunt de fapt biţi şi byţi mișcându-se în computere. Păstrează înregistrarea a cine, ce posedă. Trimit chitanţele. Încasează cecurile şi colectează taxele. Păstrează înregistrarea amenzilor. Sunt creierul întregului sistem…

— Deci?…

Îi zâmbi diavoleşte lui Paco.

— Deci ce se-ntâmplă când conectezi dintr-o dată un creier la tipuri diferite de bobină? întrebă.

— Se transformă în amărâtul de Conte! exclamă Paco.

— Ce?

— Cine?

— Amărâtul ăla cu creierii arşi pe care-l ştiu eu… le spuse Paco. Un nenorocit de zombie…

Negrul se ridică de la masă, traversă camera până la o grămadă mare de ceea ce păreau a fi nişte videodiscuri, se întoarse cu un teanc, şi le răspândi pe masă ca pe nişte cărţi de joc.

— Viruşi – spuse el mândru. „Drog pentru computere”. Începu să le ia la întâmplare şi să le prezinte ca un vânzător ambulant:

— ĂSTA face să dispară nota de plată a electricităţii. ĂSTA convinge computerele IRS că n-ai existat niciodată. ĂSTA îţi permite să transferi fonduri în contul tău din bancă. ĂSTA zăpăceşte o întreagă bancă de date. ĂSTA şterge amenzile de trafic. ĂSTA face ca vocile sintetizate prin software să sune uman…

Paco privi discurile meditativ. Se uită la Karen Gold.

— ASTA-I MARFA pe care o vânduseşi înainte ca jigodiile alea să te atace? întrebă.

Karen încuviinţă.

— Şi ai încasat o mie şase sute de dolari într-o singură noapte?

Karen ridică din umeri. Apoi zâmbi.

— Nu întotdeauna merge AŞA de bine, recunoscu ea.

— Şi cam cât costă o bucată?

— Depinde de cât de complex e programul şi cât de mult doresc oamenii să-l aibă. Cred că media e cam de trei sute.

— Şi care-i partea ta?

— Nu-i vorba de asta…

— Ai vreo idee? îl întrerupse brusc Coopersmith.

— Sigur că da, omule, răspunse Paco. Avea acum mai multe lucruri în cap decât avusese vreodată.

În doar câteva ore furase un Uzi de la un paznic, făcuse rost de o Cască, fusese angajat ca paznic la „Slimy Mary’s”, o salvase pe Karen, întâlnise toţi aceşti oameni ciudaţi. Şi lăsase să-i scape printre degete 1600$!

Acum avea în faţă calea de a face rost de mai mulţi bani decât gândise vreodată, aici, chiar aici pe masă, sub nasul lui. La dracu’, o gagică vânduse într-o singură noapte în

valoare de 1600$! Iar el, PACO MONACO, era un portar dat naibii, nu?

Ştia că trebuie să se arunce în joc acum sau, dacă nu, să-şi dea şuturi în cur dacă ar fi ratat singura şansă de a face rost de mult mai mult decât cei 1600$ pe care deja îi scăpase printre degete.

— Ascultaţi, v-am spus doar că sunt portarul de la „Slimy Mary’s”.

— Şi ce?

— Şi ce? Nu vă daţi seama, ce înseamnă asta? Un portar e plătit de căcat. Ce câştig, câştig din trafic…

— Vrei să vinzi viruşi pentru noi? întrebă Coopersmith. Într-un local de golani?

Paco încuviinţă.

— Vă dau trei sute de dolari pe fiecare bucată pe care-o plasez, spuse. Atâta luaţi acum, nu? Eu încerc să urc preţul. N-aveţi nimic de pierdut.

Negrul râse.

— Chestiile astea nu sunt DE FAPT bobină… Ai nevoie de un computer cu un MODEM capabil să bage un virus în sistemul altuia.

— Ce-i aia MODEM?

Negrul oftă, îşi roti ochii în spatele lentilelor groase şi dădu din mâini a lehamite. Paco se ridică pe jumătate din scaun, cu pumnii strânşi, gata să-l lovească pe nemernic. Se abţinu numai pentru că se lovi de marginea mesei, gândindu-se totuşi şi la bani.

Dar ceilalţi văzuseră deja mişcarea întreruptă. Simţi asta din felul în care-l priviră. Karen se îndepărtă de el. Numai Jefe stătea calm. Le aruncă celorlalţi o privire obosită. Apoi îi zâmbi uşor lui Paco şi îi făcu chiar un semn discret cu umărul:

— Ceea ce vrea să spună Malcolm este că viruşii sunt tot atât de inutili fără un computer conectat la un telefon, ca bobina fără electricitate. Fără supărare, Paco, dar nu prea vedem cum o să găseşti vreun client.

Paco privi spre discurile cu viruşi răspândite pe masă, şi întinse mâna către ele.

— E treaba mea să mă ocup de asta. Daţi-mi câteva şi să vedem ce pot face.

Coopersmith îşi lăsă capul într-o parte, gânditor. Ridică din umeri.

— Ei bine, dacă ne dai avansul…

— Avansul?!…

— Trei sute de dolari pe bucată, aşa cum ai spus…

— Trei sute de dolari! Rahat, omule, n-am nici măcar trei sute de amărâţi de cenţi!

— Şi vrei să AVEM ÎNCREDERE ÎN TINE când e vorba de bani? exclamă chinezul.

Primul impuls al lui Paco fu să-l cârpească pe nemernic, dar se trezi gândind iar cu o viclenie neobişnuită şi cu un auto-control care nu-i erau familiare.

— Daţi-mi două discuri pentru trei zile, spuse el. Dacă nu v-aduc şase sute de dolari, vă înapoiez discurile.

— SĂ TE CREDEM, omule? rânji slăbănogul.

— Adică mă faci mincinos, jigodie? ţipă Paco. Era deja în picioare cu pumnul strâns, înainte de a se putea abţine. Dar acum începuse deja să gândească.

— Iertați-mă, zise el, aşezându-se la loc. Privi cu dragoste la Karen Gold, cu o expresie rănită. Dar nu suport să n-aveţi încredere în mine pentru 600$. Când v-am demonstrat deja ce fel de om sunt.

— Cum asta? spuse Coopersmith.

Paco nu-şi dezlipea ochii de pe Karen Gold.

— V-am salvat deja o mie şase sute de dolari, nu?

Un lung moment de tăcere înghețată.

„V-am tăiat!” gândi Paco. Îşi luă cea mai bună expresie.

— Chiar credeţi că nu sunt decât un golan împuţit de pe stradă, care v-ar trage ţeapă într-o clipă, dacă l-aţi lăsa, nu? Numai că EU sunt ăla care şi-a riscat viaţa ca să-i salveze curul lui Karen şi EU sunt ăla care a adus-o aici cu banii voştri, în loc să-i ciordească. Dacă nu eram EU, aţi fi pierdut

deja o mie şase sute de dolari, verdad? Oricum am lua-o, vă rămân o mie de dolari, chiar dacă vă trag în piept.

— Are dreptate, spuse fata cu părul blond.

— Totuşi, îi datorăm ceva…

— Dă-i două din alea ieftine, Larry, spuse Malcolm. Alea pentru intoxicarea lui Con Ed[1]…

— Hei, staţi, doar n-o să…

— Ce vă frecaţi atâta, spuse Paco, ori vi le vând, ori nu. Dacă pot să le vând, mă întorc cu banii, pentru că prefer să-mi mai daţi altele, decât să vă trag ţeapă pentru două amărâte de bucăţi. Ş dacă nu iau banii, atunci de ce dracu' să le fur?

Se uită în ochii lui Larry Coopersmith. Uriaşul îl privi fără expresie, Cântărindu-l, ca şi cum ar fi ştiut tot ce-i trece prin cap lui Paco, ca şi cum ar fi ştiut al dracului de bine că dacă Paco afla de la început de cei 1600$, nici el nici banii n-ar mai fi fost acum aici, ca şi cum ar fi ştiut al naibii de bine că Paco se prefăcea, dar chiar dacă ar fi fost aşa, Paco prefera să joace cinstit decât să dispară cu doi viruşi.

În sfârşit, Coopersmith începu să zâmbească. Râse:

— Sigur n-ai studiat logica simbolică?

Ei bine, deşi Paco nu ştia ce înseamnă cuvintele astea, înţelese despre ce e vorba, mai ales când Coopersmith începu să sorteze discurile.

La fel făcură şi ceilalți, deşi nu tuturor le plăcea chestia. Malcolm, fata blondă, Coopersmith şi, desigur, Karen, erau de partea lui Paco, stăteau liniştiţi, privindu-i amuzaţi, în timp ce ceilalţi începură să protesteze şi să mormăie.

— Hei, stai o clipă, Larry!

— Ar trebui să votăm…

— Da, asta trebuie să fie o decizie luată în comun.

Coopersmith alesese două discuri, dar acum le freca unul de altul, ezitând. „Rahat! Ce-ar face Mucho Muchacho?"

Paco zâmbi în sinea lui, înţelegând într-o clipă ce-ar fi făcut Mucho Muchacho.

---

1 Companie americană de electricitate („Continental Edison").

Ceea ce el făcuse deja.

Zâmbind sfios, luă mâna lui Karen. Ea nu şi-o retrase. Arătă tuturor mâinile lor unite şi le puse pe masă.

— Oricum, spuse încetişor, privind-o în ochi. Am un motiv mult mai bun să mă întorc aici, nu credeţi?

Karen îl privi nesigură. Ascuns privirilor de tăblia mesei, Paco puse mâna cealaltă pe pulpa ei. Buzele ei tremurară. Privirea i se înmuie. Se înroşi. Chicoti. Îşi împinse sexul în mâna lui, frecându-se.

Coopersmith lăsă discurile din mână.

— Uite ASTA numesc eu egoism de clasă! zise el, râzând de propria-i glumă.

Atmosfera se destinse într-un râs nestăvilit.

Paco izbucni şi el în râs. Şi chiar dacă nu ştia exact de ce râde, chiar dacă avea sentimentul că se râde cumva de ei, râdea din inimă, simţind că trecuse de o graniţă invizibilă între sombre şi sol, o graniţă între singura lume pe care o cunoscuse vreodată şi o lume nouă, necunoscută, care se deschidea înaintea lui, o lume între „Oraşul Gagicilor” şi partea întunecată a străzilor, o lume care nici măcar nu bănuia că există.

Şi, spre surprinderea lui, hotărî să se întoarcă, să nu-i păcălească pe oamenii ăştia, să le demonstreze acestor noi prieteni că poate fi omul care se pretinde a fi.

La naiba, îşi zise când se ridică de la masă, cu fulgii de porumb şi cu laptele şi cu pâinea şi cu untul şi cu cafeaua fierbinte în burtă, poate că mă prefac chiar faţă de mine însumi.

Pentru că dacă *onoare* este un cuvânt de care nu auzise niciodată, simţea în schimb o durere. E tandră şi caldă în spatele sternului, acolo, undeva, unde un asemenea sentiment nu existase niciodată, un sentiment care-l făcea să-şi dorească să deschidă larg braţele şi să strige întregii lumi: yo soy[1] Paco Monaco, Mucho Muchacho, şi credeţi-mă, n-o să vă trădez niciodată!

1 Eu sunt (sp.)

Leslie, Markovitz, Tommy Don şi Teddy Ribero erau încă la masă, când Karen se întoarse după ce-l condusese pe Paco Monaco până la uşă. După cele întâmplate, atmosfera începea să se încingă.

— Chiar credeţi că putem avea încredere într-un derbedeu? spunea Tommy

— Chiar credeţi că putem avea încredere într-un colorat d-ăsta? replică Teddy Ribeiro.

— Termină cu rahatul ăsta rasist, Teddy, tu nu vezi decât oameni în care n-ai încredere, spuse Leslie cu un gest dispreţuitor al mâinii.

— Nu, dar...

— Da, Teddy, interveni Larry Coopersmith, dacă Paco n-ar fi fost portorican, ai fi mârâit probabil că ce tâmpenie e să ai încredere într-un derbedeu de pe stradă care...

— Ei bine, atunci dac-o iei aşa, de ce ar trebui NOI să avem încredere? Larry, mi se pare că vorbeşti în contradicţie cu ceea ce tocmai ai făcut.

— Da, mă rog, logica este apanajul proştilor, spuse Larry, ridicând din umeri.

— Karen, tu eşti cea mai, mă rog, intimă cu subiectul nostru, spuse Leslie, în timp ce Karen îşi mai turna o ceaşcă de cafea. Cum e, de fapt? Tu ai încredere În el?

— Asta da, întrebare... spuse Karen aşezându-se şi cumpănind răspunsul, sorbind încetişor din cafea.

Noaptea trecută, Paco Monaco fusese ca un prinţ; nu un salvator dur, ci un domn tandru şi înţelegător, o întruchipare perfectă a virtuţilor masculine.

Pe de altă parte însă, dimineaţa se transformase în altceva; dur, spunând numai prostii, paranoic, ameţit şi un amant total cretin, care-o lăsase doar pe ea să se zbată, terminase în câteva minute, fără măcar s-o aştepte, şi nici măcar nu se deranjase să-i mulţumească după aceea.

Avea totuşi un anume farmec, atât de subţirel, pe jumătate mort de foame, mulţumindu-se cu o cană de fulgi şi o ceaşcă de cafea, atât de înduioşător şi plin de

recunoştinţă când îi spusese că poate mânca pe degeaba.

Puteai ierta o anume lipsă de savoir-faire a unui om pentru care o cană de fulgi gratis era un eveniment de importanţă cosmică.

— Ei bine? insistă Leslie.

Karen ridică din umeri.

— Tot ce pot spune e că Paco Monaco înseamnă mai mult decât ce-aţi văzut voi azi-dimineaţă…

— Adevărat? spuse Leslie. Bănuiesc că nu vrei să ne bagi în detalii intime?…

Karen îi aruncă o privire furioasă.

— Ei bine, măcar spune-ne dacă crezi că se întoarce.

Karen căzu pe gânduri. Prinţul de astă-noapte, simţi ea, şi-ar fi făcut o datorie de onoare din a reveni ori cu banii, ori cu viruşii Cel de dimineaţă însă, era o creatură în care nu putea avea încredere.

— Ca să fiu sinceră, cred cam ce credeţi şi voi, spuse ea într-un târziu.

— Dar tu, Markovitz? zise Leslie. Chiar crezi că un portar de local e în stare să vândă viruşi?

Coopersmith dădu din umeri.

— Nu prea se potriveşte, recunoscu el. Dar pe de altă parte sunt de acord cu Karen; Paco Monaco e altceva decât pare la prima vedere.

— Oh? spuse Tommy bănuitor.

— Puştiul poate fi complet needucat, dar e-al dracului de ISTEŢ, îi merge mintea şi ne-a jucat câteva scene bune… râse apreciativ Coopersmith. La naiba, la un moment dat m-a băgat chiar la colţ, nu?

— Deci e un mic vagabond isteţ, cu ochiul aţintit spre şansa vieţii, zise Tommy. E ăsta un motiv să-i încredinţăm marfa noastră?

— Da, Tommy, eu cred că da, spuse Coopersmith. Poate luăm plasă, dar merită miza. Vreau să spun, ce riscăm de fapt? Putem copia programele alea pe discuri virgine doar pentru cinci cenţi, aşa că, dacă le fură, pierdem doar costul

discurilor virgine, ceea ce înseamnă vreo patruzeci de dolari. Dar dacă reuşeşte cumva să le vândă şi ne aduce banii…

— Câştigăm 600…

Larry Coopersmith se lăsă în scaun şi-şi fixă privirea undeva în gol, într-o viziune din mintea sa.

— Poate mult mai mult decât atât, spuse el visător. Ar putea fi o realizare…

— Adică?

— Hai să recunoaştem, într-un anume sens suntem revoluţionarii lui peşte. Adică, noi vindem viruşii unor oameni care au deja bani, care sunt deja conectaţi în sistem, astfel încât ei nu fac altceva decât să-şi bată joc de sistem şi să mai fure ceva în plus, dar în timp ce noi ne jucăm, sunt milioane şi milioane ca Paco Monaco, bântuind pe străzi şi neavând nimic de pierdut. O altă faţetă a realităţii străzii, care ar putea fi tot atât de bine numită o altă planetă. Aşa încât, dacă prin cine ştie ce noroc, Paco Monaco ar putea servi drept vectorul nostru în toată…

— Ce, Larry? spuse Teddy Ribero. Ce s-ar întâmpla atunci?

Larry Coopersmith râse. Indiscutabil se amuza cu o plăcere anticipată.

— Un Haos pur şi simplu! exclamă. Prefer deci să pierd eu patruzeci de dolari, cu orice risc, în speranţa c-o să ajung să văd asta! Ascultaţi-mă pe mine, merită de o mie de ori mai mult decât să tragem mâţa de coadă în fiecare zi!

— Da tu, Karen? zise Leslie. Dacă tipul se întoarce, ai de gând să faci pe Mata Mari a Frontului Eliberării Realităţii?

— Da, Karen, spuse Coopersmith, ţintuind-o cu ochii săi albaştri. Cât de devotată eşti cauzei? Eşti în stare să… dai… totul, pentru FER, dacă Paco se întoarce?

Karen se gândi.

Se gândi la vâjâiala prin localuri, în speranţa deşartă de a întâlni prinţul din poveste, care s-o salveze de sărăcie şi

s-o aducă acolo unde îi e locul. Se gândi la prinţul cel adevărat, prinţul străzii, care CHIAR o salvase, care îi pusese atât de tandru chiloţii la loc, o înfăşurase în hanorac să nu mai simtă frigul şi întunericul, care o îmbrăţişase atât de tandru cu braţele lui puternice şi-i alinase durerea, cu care făcuse minunat dragoste după ce o salvase ca un cavaler în armură.

Se gândi la puştiul slăbănog, care ejaculase în două minute, care fusese atât de înduioşător de recunoscător pentru un simplu dejun. Se gândi ruşinată la ce simţise când se trezise în pat cu un derbedeu portorican.

— Ăsta-i un test, nu-i aşa? spuse ea domol. „Dar al cui? Pentru cine?"

Larry Coopersmith încuviinţă:

— Mda. S-ar putea spune şi aşa.

Karen oftă. Intr-un fel. În clipele astea inima ei era mult mai aproape de puştiul slăbănog, de prinţul străzii, decât de aceşti prieteni care-i dăduseră adăpost, sau decât de orice altă cauză abstractă.

— Ei bine, dacă trece testul – zise ea – dacă se întoarce, rămân sigur cu Paco…

„Daca va trece testul, gândi, poate că îl trec şi eu. Doar că eu n-o voi face pentru cauză. Ci numai pentru mine."

EROU AL CLASEI MUNCITOARE

— PACO, omule, ŞTII că avem un sigiliu fals la contorul de aici – spuse Dojo. Aşa că de ce să-ţi plătesc eu ţie 600$ pe o chestie pentru care tre’ să găsesc un computer ca s-o pot folosi, când eu deja îmi scot curentul gratis?

— Îi ungi pe copoii lui Con Ed, nu? spuse Paco, bătând din picioare să se încălzească şi înghesuindu-se în intrândul uşii. Deci, îl cumperi pe unul din pârţarii ăştia, pe urmă îi bagi în mă-sa, îţi recuperezi banii în câteva luni, şi după asta, ai curentul gratis pentru vecie.

Dojo clătină mâhnit din cap.

— Chiar dacă scot sigiliul şi folosesc software-ul tău magic, TOT trebuie să-i ung pe băieţii lui Con Ed, că, dacă nu, tot se prind că iau eu ceva de UNDEVA. Clădirea asta se presupune că e goală, ţi-aminteşti? Şi mai e şi chestia cu ce se-ntâmplă sus, în „Florida”…

Paco nu mai avu ce să răspundă. Încercarea de a-i vinde o bucată lui Dojo fusese un gest de disperare. Oricui încercase să-i vândă vreun virus, ori se holbau la el cu o expresie tâmpă, ori izbucneau în râs.

— De unde-ai cardit totuşi marfa asta? întrebă Dojo, privindu-l ţintă. Câte-ai furat? Gândeşte-te, ştii măcar la ce dracu’ folosesc?

— Nu le-am cardit, şi pot să fac rost de câte vreau şi în orice cantităţi, se lăudă Paco. Mi-am făcut o legătură de calibru greu.

— Mda? întrebă Dojo neîncrezător. Cu cine?

— Cu Frontul Eliberării Realităţii, omule! spuse Paco, asta ca şi cum oricine ar fi trebuit să ştie exact despre ce e vorba.

— Ce?

— Frontul Eliberării Realităţii, cioroiule, răspunse arogant Paco. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de F.E.R.!

Îl privi cu superioritate.

— Ei bine, omule, poate nu – rosti tărăgănat Dojo.

— E o bandă de categorie grea. Fac tot felul de viruşi d-ăştia în cantităţi mari şi-i vând îmbuibaţilor şi scorţoşilor. Mucho dinero aqui[1], Dojo!

— Sigur – spuse Dojo sarcastic. Căcat, Paco. Şi de ce această aşa-zisă bandă de categorie grea s-ar încurca cu unul ca tine?

Paco îi făcu cu ochiul:

— Doar ştii cât de mult le place gagicilor albe carnea neagră, nu, Dojo?

Uriaşul negru râse. Ochii îi străluciră lubric:

— Ţi-ai tras o fătucă din Frontul ăsta al Eliberării Realităţii?

Paco încuviinţă:

— Traficantă de mare clasă.

— Cum dracu' ai reuşit?

— Dacă întrebi cum se face, nimeni n-o să-ţi răspundă.

Dojo râse.

— Ai zis-o!

Examină faţa lui Paco cu mai mult interes.

— E de-adevăratelea, nu?

— Nu, omule – spuse Paco sec – mi-am bătut joc de tine tot timpul!…

— Hmmm… Uriaşul îşi frecă gânditor falca. Aşteaptă aici până fac rost de unu', să stea la uşă câteva minute. Tu şi cu mine tre' să avem o mică discuţie în particular.

Şi dispăru în josul scărilor.

După ce Dojo plecă, Paco rămase acolo, tremurând de frig dar vibrând în interior, plin de speranţe. Mersese pe un teren alunecos, dar Dojo prinsese treaba, aşa încât orice i-ar fi trecut lui Dojo prin minte, trebuia să fie o afacere serioasă. Trebuia să-şi dea toată silinţa, trebuia să dea lovitura, omule!

Întinse mâna spre cutiuţa fixată la ceafă. Se răzgândi. Lui Dojo nu i-ar fi plăcut să ştie că face afacerea cu unul

1 Mulţi bani aici (sp.)

care plutea. Pe de altă parte. Paco hotărâse să poarte CASCA tot timpul şi se pare că uriaşul nu observase.

„Să îndrăznesc…?”

La dracu, cum poa’ să afle?

Auzi paşii grei ai lui Dojo pe scara de metal.

„Să NU îndrăznesc?”

Şi înainte ca Dojo să-l poată vedea, întinse mâna şi apăsă butonul Căştii.

Becurile ce licăreau deasupra ringului de dans formau o oază de lumină în întunericul rău mirositor şi rânced, în timp ce el se luă după Dojo pe scări în jos.

În ritmul unui max metal, dansatori în convulsii şi smucituri ca nişte demenţi din junglă, alţii conectaţi la căşti undeva în întuneric, zăcând asemeni unor deşeuri umane în grămezi. Mai lipseau câteva javre lihnite de foame pentru a completa un tablou ciudat, asemănător cu acele vechi imagini ale mahalalelor rurale din Porto Rico, pe care i le arătau bunicii lui Paco când era muy pequeño[1].

Dojo îl conduse în baraca lui de jefe, deschise uşa bârlogului secret şi aprinse o lumină de un galben palid ca lumina lunii. Cutiile de carton suprapuse până în tavan, pe trei pereţi, transformau camera într-un fel de depozit ticsit cu pradă.

Dojo, cu pielea neagră lucind în lumina lunii, se aşeză pe patul mototolit, stând turceşte, ca un rege al piraţilor pe tronul casetei sale pline de comori.

— E vorba de nişte întorsături neprevăzute – zise el. Fabricanţii, care mă-sa or fi ăia, au lăsat preţul Căştilor cu ridicata la o sută de dolari, şi în câteva săptămâni, un transport imens de căcaturi d-astea or să inunde strada…

— La dracu’! Mi-ai spus să fac rost de un Uzi chiar pentru…

— Nu mă mai fute şi tu la cap – scrâşni Dojo. Arătă scârbit spre grămada de cutii care-l înconjura. Am cumpărat

1 Foarte mic (sp.)

toate astea la vechiul preţ! În câteva luni preţul străzii o să fie atât de scăzut c-o să trebuiască să scap de toate, vânzându-le în pierdere. Şi-atunci mi-am dat foc la valiză. Doar dacă…

— Doar dacă…?

Paco se aşeză şi el pe pat, îndoindu-şi picioarele sub el, fără a-şi lua ochii de la Dojo. Uriaşul părea că se micşorează. Sau poate EL, Paco devenea mai mare?

— Doar dacă, cine ştie, am putea transforma rahatul ăsta într-un mijloc de a ne trage de la îmbuibaţi, mulţi, mulţi bani.

— La ce te gândeşti, Dojo?

— La prietena ta care vinde viruşi. Legătura ta cu Frontul ăsta al Eliberării Realităţii. Ei negustoresc marfa lor pe la localuri de lux, nu?

— Şi?

— Şi ştii cât plătesc ăia pentru o bucată ca Prong sau Uncle Charlie, care aici e vreo 200$, până trece prin tot lanţul de legături între noi şi ei? 400$ cel puţin!

— La dracu'!

Dojo se încruntă.

— Iar diferenţa merge toată la mijlocitori; ce-mi trag eu sunt aceiaşi 200$ pe care i-aş lua vânzându-ţi ţie chestia.

Mucho Muchacho stătea ghemuit pe pământul bătătorit din faţa colibei lui Brujo în jungla luminată de lună. Undeva, tobe înăbuşite bat uşor, în timp ce Brujo cel cu pielea neagră îi destăinuie fiului favorit al tribului ştiinţa magiei secrete ascunsă sub haina fină a lumii iluziilor.

— Dar dacă tu şi doamna ta şi tovarăşii ei trafichează aceste nenorocite de CĂŞTI DIRECT de la mine la lăbarii din „uptown”, putem să le băgăm patru sute pe bucată, indiferent cât scade preţul străzii! CĂŞTILE pe care deja le-am cumpărat mă costă două sute bucata, aşa că dacă-i scoatem din circuit pe mijlocitori ne putem trage două sute. O sută cincizeci pentru mine şi cincizeci pentru tine la fiecare pradă, fiule.

Brujo îi zâmbea superior. Mucho Muchacho ştia că ăsta e un test al calităţilor lui. Îşi îndreptă spatele, îşi împietri inima, şi privi fără teamă în ochii vrăjitorului negru.

— Încearcă pe la jumate… spuse Mucho.

— O sută patruzeci cu şaizeci – psalmodie hipnotic Brujo. Numai că acum o anume încuviinţare tainică străluci în ochii lui duri.

— O sută douăzeci cu optzeci – psalmodie viitorul războinic.

— Încerci să mă strângi de coaie, fiule? zise Brujo. Dar ochii îi străluceau cu mândrie făţişă.

Paco Monaco, Mucho Muchacho, îndrăzni să-şi arate în sfârşit zâmbetul de războinic adevărat, zâmbetul unui tânăr băiat trecut prin ritualul miezului de noapte, în maturitate, fiind recunoscut în fine ca un egal, ca un bărbat printre bărbaţi.

— Cojones de elefante…

— O să-ţi dau şaptezeci şi cinci – zise Brujo. E bine să ştii să te opreşti, omule.

Solemn, războinicul întinse mâna unui egal. Tobele ajunseră la un crescendo şi tăcură brusc când Brujo i-o strânse. Ritualul se terminase. Târgul era pecetluit.

— O să-ţi dau acum cinci bucăţi – spuse Brujo, ridicându-se în picioare, trecând prin dreptul razelor lunii, şi răscolind într-o cutie de carton.

— Cât crezi că-ţi ia să le plasezi?

— Dă-mi trei zile.

„Dă-mi trei zile, şi dacă nu v-aduc banii, v-aduc oricum piesele”, fu cât p-aci să spună Paco când ieşi din viziune şi se trezi ghemuit pe patul mototolit din camera lui Dojo, la „Slimy Mary’s”, în lumina chioară a becului de deasupra.

— Ce?

Dojo ţinea în mână cinci Căşti în plastic, şi-l privi.

— Ai vreo problemă, Paco?

„Rahat, dacă am vreo problemă!” gândi Paco. Putea să plaseze Căştile astea la preţuri de lux în localurile graşilor,

prin Karen şi prin Frontul Eliberării Realităţii. Dar dacă mâine noapte n-apărea în mansardă cu 600$, în ochii lor va fi un golan, bun numai de gură.

Şi fireşte, nu-i putea spune ASTA lui Dojo, mai ales după porţia de rahat pe care-l făcuse s-o înghită!

Sau putea…?

— Şi cu viruşii mei cum rămâne, Dojo? spuse încet.

— Ce-i cu ei?

— Uite ce e omule, F.E.R. e o echipă de calibru greu, de ce m-ar ajuta ei să vând Căştile astea la preţuri de lux, clienţilor lor de lux dacă…

— Pentru o parte din treabă, pentru ce altceva?

— Pentru o parte din treaba CUI?

Dojo aruncă Căştile în poala lui Paco, cu un rânjet batjocoritor.

— Nu fi ridicol.

— Adică ai vrea ca eu să am grijă de toate, nu?

— Să fiu al dracului dacă nu!

Paco gândi repede. Gândea ca Mucho Muchacho.

— Mi se pare că eu te servesc pe tine mai bine decât o faci tu cu mine! spuse el aspru, cu o voce pe care n-o mai folosise niciodată cu uriaşul. Arătă către cutiile cu Căşti, suprapuse până-n tavan.

— Vreau să zic, eu te pun în legătură cu F.E.R., tu-ţi tragi 125 la fiecare bucată, eu tre’ să-mpart cei 75 ai mei cu ei, şi-or să vrea pe puţin 50, ceea ce-nseamnă că eu m-aleg cu un căcat! Şi fără târgul acesta, o să pierzi mucho dinero…

— Şi? întrebă Dojo încruntat.

Nimeni nu-i vorbise vreodată astfel lui Dojo, şi e clar că huidumei nu-i plăcu de fel. Da, dar niciodată n-a avut de-a face cu Mucho Muchacho, nu?

— Aşa că, dacă F.E.R. o să-ţi salveze ţie curul, negrule, o să trebuiască să ne-ajuţi şi TU! îi spuse Paco. Dacă tu nu CUMPERI viruşi de la noi, atunci măcar trafichează-i pentru noi… F.E.R. face TOATE FELURILE de viruşi.

— Chiar aşa? Ca de pildă?

Paco îşi stoarse creierii, încercând să-şi reamintească cele spuse de Malcolm.

— Nu te prinzi, Dojo? zise. Adică vrei să-mi spui că tu n-ai nicio legătură printre „yaks”?

— Adică mă acuzi că sunt înhăitat cu criminalii ăştia? zise Dojo, dar zâmbi când spuse asta.

— Crezi că ăştia pe care, să zicem că nu-i ştii, n-ar fi interesaţi în ceva care să falsifice biletele de trafic? Ceva care să-ţi permită să scoţi bani din maşinăriile cash cu cărţi de credit furate? Ceva care buşeşte computerele de taxe? Ceva care bagă bani în conturile bancare? Chiar poate prietena ta să-mi facă rost de aşa ceva? spuse Dojo, aşezându-se pe pat lângă Paco şi privindu-l fix.

Paco zâmbi.

— EU pot să-ţi fac rost de aşa ceva. Tovarăşii mei sunt mai ciudaţi. Discuţi direct prin mine.

Dojo îi privi cruciş.

— Şi de ce nu mi-ai spus asta de la-nceput?

— Niciodată nu m-ai băgat în vreo acţiune de-a TA până acum, amigo, îi spuse Paco. Trebuia să fiu sigur că pot să am încredere în tine.

— Şi care-i partea ta în toată treaba asta?

— E treaba mea.

— Zi preţul pentru mine! spuse Dojo.

— Ţi-am spus. Şase sute un virus.

— Patru!

— Patru! se văită Paco. Hei, omule, la preţul ăsta nu câştig nici măcar un sfanţ!

— Să fie-al dracu’ ăl de nu câştigă!

— Să fie!

Dojo se rezemă de spătarul patului.

— N-ai vrea să nu ne mai facem de căcat unu’ pe altu’ omule? zise. Care-i preţul tău?

Paco îl privi pe uriaş în ochi. Realiză că depăşise limita. Pe lângă asta, Dojo aproape că începuse să-i fie prieten. Şi era obligat să facă târgul ăsta numai pentru că avea nevoie

chiar acum de 600$.

— Trei cincizeci, zise.

— Îţi dau patru cincizeci.

— Te-n mă-ta!

— Du-te tu!

— O.K., zise Paco, de acord cu rahatul tău de patru cincizeci. Dar mie-mi dai acum 900 cash, pentru ce am aici.

Dojo râse.

— De. Ce dracu’ trăiesc cu senzaţia că toată aiureala asta a fost doar ca s-ajungem aici?

Paco îl privi tăcut.

— O.K., zise Dojo. Numai pentru că-mi place stilul tău, omule.

Paco oftă.

— S-a făcut – spuse, întinzându-i mâna.

Dojo i-o luă:

— Îmi place când un om ştie c-a depăşit limita…

— CUM adică, Frontul Eliberării Realităţii nu se ocupă cu trafic de bobină? îi spuse Paco lui Malcolm McGee.

Malcolm şi Larry Coopersmith stăteau pe canapeaua din faţa lui Karen, la un capăt al mansardei, în timp ce toţi ceilalţi, afară de Leslie, plecată la vânzări, stăteau aplecaţi peste computerele lor, fabricând noi viruşi. Paco se învârtea nervos între cete două canapele, arătând furios spre cei ce lucrau.

— Şi tot căcatul ăsta? întrebă Paco. Nu tu spuneai că ăsta e drogul pentru computere?

— Era doar o metaforă, spuse Malcolm, dând înapoi în faţa furiei lui Paco…

— O CE?

— Era un mod de a explica ce fac de fapt viruşii – spuse amabilă Karen. Nu trebuie interpretat literal.

— Interpretat cum?

Karen oftă, Paco era departe de a fi prost. Chiar se întreba dacă EA era măcar pe jumătate isteaţă cât el! Nu

numai că vânduse cei doi viruşi; dar mai avea şi comenzi pentru încă o duzină de discuri diverse: viruşi pentru anularea amenzilor, viruşi pentru maşinăriile cash, viruşi pentru transferuri de conturi bancare, până şi viruşi pentru bursă, de toate, ce mai!

Şi ceea ce era impresionant e că reţinuse, mai mult sau mai puţin, tot ce făceau ei pentru a-i convinge pe oameni să cumpere.

O demonstraţie clară a inteligenţei native, conform standardelor! Dar cum să explici noţiunile de „metaforă” sau „figură de stil” unui sărman puşti care nu cunoştea nici măcar cuvintele al căror sens încercai să i-l explici?

— Cum să-ţi spun, e ca atunci când ţi-am spus „cavalerul meu în armură strălucitoare” – zise ea. Nu erai un cavaler de-adevăratelea şi nici nu purtai armură de-adevăratelea, dar…

— Da, da, m-am prins, aşa cum sunt cuvintele la un cântec – spuse iritat Paco, aşezându-se pe capătul canapelei, lângă Karen. Dar mă fut în ea de muzică, omule, îi spuse lui Malcolm. Asta nu explică de ce voi, băieţi, nu vreţi să vindeţi Căşti pentru mine! Vi le-aduc pentru 300, voi le vindeţi cu 500. E un târg bun!

— Dar este o KARMA rea, îi spuse Larry Coopersmith.

— O CE rea?

— Rahat, Paco, spuse dur Coopersmith. Bobina e rahat, ai văzut destui cu creierul ars ca să ştii asta.

Paco pufni dispreţuitor.

— Voi vorbiţi despre COMPUTERE paradite, un fel de… capete cu creierele arse.

— Asta-i altceva, răspunse Coopersmith. Computerele nu sunt OAMENI.

— Hai nu zău! pufni sarcastic Paco. Dar atunci cum e cu oamenii pe care îi prădaţi?

Larry şi Malcolm îi priviră cu ochi nevinovaţi. Karen surâse posesivă. Oh nu, nu-i prost deloc!

— Vă ţineţi tari şi nu vreţi să-mi vindeţi şi mie puţină

bobină unor amatori de aşa ceva, care vor şi ei ceva bun, pe când eu, eu ce fac pentru voi? Ce vând eu? UNELTE DE SPĂRGĂTORI! Pentru ca oamenii să jefuiască băncile cu ele, nu? Să fută oraşul cu ele, nu? Să prade maşinăriile cash şi încasatorii de taxe?.

— ACUM cine pe cine păcăleşte? spuse Coopersmith. Vrei să-mi spui că moralitatea ta e jignită dacă ajuţi oamenii să fure sistemul care te-a futut o viaţă întreagă?

Paco îi zâmbi triumfător;

— La dracu', nu! Eu pentru voi vând viruşii, nu? Iar voi sunteţi cei ce-mi spuneţi MIE că nu e bine să dau bobină aceloraşi căcănari pe care-i jefuiesc sculele voastre, adevărat? Furaţi-le din buzunare, ardeţi-le creierii, poate eu sunt doar un golan tâmpit, numai că eu chiar, nu văd cum căcatul ăla de… Karma e altfel…

— Touché[1]! exclamă Karen. Aici v-a avut!

Larry Coopersmith îi aruncă cea mai urâtă privire pe care o văzuse vreodată Karen.

— Şi TU te ocupai cu trafic de bobină când erai în colegiu, nu-i aşa, Karen?

— Şi ce-i cu asta? i-o întoarse Karen.

— Bobina este un instrument de control al realităţii! spuse Coopersmith ascuţit. Te conectezi şi intri în spaţiul în care e programată piesa să te ducă. Îţi scurtcircuitează creierul în lumea EI, nu a ta! Te… te…

— Ţi-ai tras vreodată bobină, Larry? spuse moale Karen. Părea a fi o întrebare care nu avea nevoie de răspuns.

— DESTULĂ, răspunse Coopersmith. Dădu din umeri, zâmbi şters. MAI MULT decât destulă, ca să fiu sincer…

Paco îl studie cu grijă.

— The Prong? Uncie Charlie? The Blue Max?

Larry Coopersmith făcu o grimasă.

— Am făcut o mulţime de arsuri în creier la viaţa mea – spuse el slab. Dar n-am ajuns niciodată la Blue Max…

Paco, bietul golan zdrenţăros Paco, îi zâmbi îngăduitor lui

---

1 Atins (fr.) - termen luat din scrimă

Larry Coopersmith, şi se întâmplă ceea ce nimeni din F.E.R. nu mai reuşise vreodată înainte; reuşise să conducă el o conversaţie pornită chiar de „gură-spartă” ăsta de Markovitz.

— Nici eu, omule – zise Paco. Blue Max e-ntr-adevăr marfă rea. Şi între noi fie vorba, nici Uncle Charlie nu-i mai bun. Dar Prong, cum să-ţi spun… zâmbi. Ridică din umeri. Bobina e ca… ştii… e ca sexul, omule! Adică, dacă ai de-a face cu vreun poponar scârbos, ăsta E sex, da, în timp ce Blue Max este doar bobină, verdad…

Se opri şi puse o mână tandră pe coapsa lui Karen.

— Iar ce e între mine şi Karen, ŞI ASTA e sex, exact aşa cum Prong sau Casca sunt bobină, şi n-o să-mi spuneţi că tot sexul e ceva rău numai pentru că Blue Max vă zgâlţâie creierii, aşa că…

— Am mai auzit rahatul ăsta şi-nainte, spuse amar Coopersmith. Chiar şi eu am spus-o…

— Oh, bine – zise Paco, căutând în sacoşă şi scoţând ceva învelit în plastic transparent, crede-mă, omule, n-ai mai avut de-a face cu viziunea pe care ţi-o dă Casca asta.

— Şi rahatul ĂSTA l-am mai auzit… - spuse Coopersmith acru.

Paco deschise ambalajul de plastic, scoase un cocoloş de sârmă subţire, îl scutură, şi apăru un fel de plasă, ca un fileu de păr, din sârmă foarte flexibilă, cu o cutiuţă ovoidală, o piesă deosebită faţă de ceea ce văzuse vreodată Karen.

Paco îi băgă Casca sub nas lui Larry Coopersmith.

— Ai mai văzut vreodată o vrăjitorie ca asta, omule? Funcţionează cu o baterie mică.

Întinse mâna spre ceafă, şi cu arătătorul şi degetul gros ridică o cutiuţă şi o parte din plasa de sârmă din părul său ondulat, lăsând-o apoi să cadă la loc.

— O porţi pe stradă, o porţi în „Oraşul Muncii”, dacă ai vreo slujbă nenorocită, şi nimeni nu observă, decât dacă o caută în mod special.

Aruncă o privire laterală spre Karen, fără însă a-şi îndepărta atenţia de la Coopersmith.

— Poţi s-o porţi chiar şi în pat.

Stomacul lui Karen se strânse şi simţi o uşoară ameţeală. Era oare Paco un adept al bobinei? Asta explica clar contrastul dintre felul minunat în care făcuse dragoste cu o noapte înainte şi performanţa jalnică de dimineaţă.

— Adică… erai… conectat când eu… când noi… noaptea aceea – se bâlbâi ea.

— Şi? S-a plâns cineva…?! spuse Paco ironic.

Dar… dar nu era adevărat! Fusese extraordinar când avea bobina şi penibil când nu mai era conectat, ce să mai vorbim!

— Eram conectat la Cască atunci când am salvat-o pe Karen şi banii voştri – îi spuse Paco lui Coopersmith. Se poate spune că piesa asta te-a pus DEJA în faţa faptului împlinit, Larry.

— Isuse! şopti Karen.

Auzise că bobina îl poate face pe un bărbat s-o ţină la nesfârşit. N-auzise de vreo bobină care să te facă un luptător mai bun, dar credea în posibilitatea de amplificare a reflexelor şi a forţei fizice.

Paco Monaco fusese însă MAI MULT decât un luptător bun şi un amant excelent, atunci când fusese conectat la Cască. Fusese mult mai sigur pe sine, mai atent, mai tandru, mai înţelegător, un adevărat cavaler al străzii. Nu putea nega evidenţa în toate privinţele, Paco era un BĂRBAT mai bun când era conectat la Cască.

Cum era oare posibil?

Ce făcea, de fapt, piesa asta?

Se uită la Paco întrebătoare. Larry şi Malcolm se uitau la obiectul din mâna lui Paco.

— Care e viziunea? spuse într-un târziu Larry Coopersmith.

Paco se strâmbă. Ridică din umeri.

— Nu ştiu… Adică, nu poţi… La dracu’ omule, e ceva ca

şi cum ai fi într-un vis, ştii, dar…

Dădu din mâini neputincios.

— Există doar o singură cale prin care poţi afla… spuse, oferindu-i Casca lui Coopersmith. Încearc-o. Prima viziune e din partea casei.

— Totdeauna e aşa, mormăi Coopersmith, codindu-se.

Dar Malcolm McGee întinse mâna şi luă obiectul din mâna lui Paco. Se holbă la cască, o scutură, o ţinu la distanţă, apoi o ridică spre cap.

— Malcolm! ţipă Coopersmith, smulgându-i obiectul. Ţi-ai pierdut minţile? Vrei să-ţi arzi creierii cu cine ştie ce gunoi de pe stradă? Habar n-ai despre ce e vorba şi nici EL nu ştie să-ţi spună!

Malcolm şi Coopersmith se înfruntară din priviri uitându-se lung unul la altul.

— O, Larry, şopti în sfârşit Malcolm, privind în podea şi tremurând.

Când îşi ridică privirea, ochii îi erau circumspecţi şi gânditori în spatele lentilelor groase.

— Să cumpărăm măcar una, Larry, stărui el.

— Lasă-mă s-o demontez, sj văd cum funcţionează…

— 300 de dolari doar ca să-ţi satisfaci curiozitatea?

— O, Larry…

— Hai, Larry, fă-o! interveni şi Karen. Cred că e important măcar să aflăm cum funcţionează.

— De ce? întrebă Coopersmith.

— Pentru că, poate, va TREBUI să vindem chestiile astea, pentru Paco.

— Să vindem sârma asta nenorocită! E un instrument al controlului realităţii

— N-ai de unde să ştii, Larry Coopersmith! Nu ştii absolut nimic despre asta!

— Dar TU ştii?

Karen ezită. Se înroşi. Ar fi spus ceva, dar nu ştia CE, şi mai ales nu ştia CUM. Se uită la Paco, care stătea lângă ea, clătinând din cap cu tristeţe, ca şi cum ar fi asistat la o

ceartă între nebuni. Şi poate chiar aşa e, gândi Karen.

— Tu n-ai fost acolo, Larry, spuse ea într-un târziu.

Coopersmith pufni.

— Nu te gândi la pat, vreau să zic acolo pe stradă! Paco… Paco… avea forţe… puteri… adică… nu chiar… era ca şi cum…

Dădu din mâini exasperată.

— Totdeauna ai îndrugat verzi şi uscate despre FACTORII ALEATORII. Ei bine, nu ştii ce face lucrul ăsta. Eu am fost salvată exact cu ceea ce face, nu ştiu cum dracu' să-ţi spun şi nici măcar Paco nu ştie să explice! Ce factor aleatoriu vrei mai mult decât ăsta?

Larry Coopersmith o privi cu ochii lui albaştri şi duri.

Karen zări însă o nuanţă ceva mai blândă în ei.

— Te rog, Larry, spuse ea blând.

— Haide, Larry, nu e stilul tău! Chiar nu vrei să ştii măcar despre ce e vorba?

— Şi asta doar pentru că ai avut câteva experienţe nefericite cu bobina…

— O – mormăi Coopersmith, dar îndârjirea sa se mai topise. O, rahat! spuse el, băgând mâna în buzunar. Dă-mi nenorocitul ăla de obiect!

Luă Casca de la Malcolm, pipăind-o neîncrezător. Numără banii, îi dădu Casca înapoi lui Malcolm, şi-i dădu bancnotele lui Paco.

Paco luă banii şi-i îndesă în buzunar fără măcar să-i numere, dând din cap dispreţuitor către Malcolm şi Coopersmith:

— Maricones sin cojones… - şopti printre dinţi.

— Ce?

— Ce pizde mai sunteţi şi voi, băieţi! exclamă el dispreţuitor. Omule, eu îţi arăt cea mai bună piesă care există la ora asta şi tot ce vrei tu e să desfaci obiectul ca să vezi cum mă-sa funcţionează! Frontul Eliberării Realităţii, mi culo[1]! Niciunul dintre voi n-are coaiele să afle ce e, de

1 Curul meu (sp.)

fapt, REALITATEA!

— Poate că eu am! se trezi intervenind Karen.

Paco întoarse capul şi o privi surprins. O privire care se transforma într-o mândrie posesivă, care născu un val de căldură în pântecul lui Karen.

Paco scoase din sacoşă o altă Cască, şi începu s-o despacheteze.

— Vrei să călătoreşti cu mine, muchacha? o întrebă el.

Karen încuviinţă:

— N-aş mai fi aici dacă n-ai fi călătorit TU cu mine.

— Karen, doar n-ai de gând să…

— O, ba da, ba da! Îi datorez atât de mult!

Paco îi dădu Casca. Karen o scutură, şi-o puse pe cap, şi privi sfidător spre Larry Coopersmith.

— Doamna are mai mult curaj decât voi, spuse Paco, ridicându-se de pe canapea şi luând-o de mână.

Îl lăsă s-o ajute să se ridice. Cu un mic zâmbet eroic ridică mina spre butonul cutiuţei de la ceafă.

Tandru, Paco îi îndepărtă mâna.

— Hei, nu aici, nu cu ăştia privindu-ne, spuse el arătând spre uşă. Numai noi doi, fetiţo. Eu am venit la tine, ce-ar fi acum să vii tu la mine?

— Pe stradă? exclamă îngrozită Karen.

Paco râse.

— La naiba, chiar atât de loco nu sunt. Voiam doar să te duc la „Slimy Mary's" unde, după cum ştii, eu sunt CINEVA! …

— Un local pentru golani?

— La naiba, spuse el pe un ton rănit care o impresionă, şi-acolo sunt oameni!

— Nu ştiu dacă…

— Ţi-e teamă, Karen?

Karen îl privi drept în ochi. Ridică din umeri. Se căzni să zâmbească. Apoi râse:

— Chiar mi-e, Paco – recunoscu ea.

Paco Monaco o mângâie tandru pe obraz.

— Hei, fetiţo – spuse el. O să fii cu Mucho Muchacho. Nimeni n-o să-ţi facă vreun rău.

Inima ei se topi.

— S-ar putea să fiu nebună, dar te cred.

Şi-l sărută apăsat pe gură. Şi găsi curajul de a-l lăsa s-o ducă în necunoscuta lume a nopţii…

MAŞINĂRIA ROCK AND ROLL

— CINE-I DOAMNA, PACO? spuse uriaşul negru uitându-se la Karen, făcând-o să se simtă dezbrăcată din priviri.

Karen găsea situaţia cel puţin nebunească. În viaţa ei nu visase să se aventureze în lumea străzii, şi acum iat-o chiar aici, pe punctul de a se conecta la bobină într-un local al golanilor.

— Ea este Karen Gold, Dojo, doamna despre care ţi-am vorbit – spuse mândru Paco, ţinând-o de mână cu ostentaţie. Ca prin minune, comportamentul paznicului se schimbă brusc, devenind chiar deferent.

— A, marea traficantă de viruşi de la Frontul Eliberării Realităţii, spuse el vesel, schiţând chiar un zâmbet triumfător.

— Ai auzit de F.E.R.? exclamă Karen total surprinsă.

Uriaşul o privi de sus:

— Crezi că sunt venit cu pluta? De unde crezi că-mi fac rost oamenii mei de Căşti, de la Bloomingdale? O privi meditativ. Şi pentru că tot vorbeam de afaceri, ai adus viruşii pe care i-am comandat?

— Ţi-i aduc eu marţi, îi răspunse repede Paco. Karen vrea întâi să te verifice.

Uriaşul clătină din cap ameninţător.

— Chiar arăt eu a copoi?

— Trebuie mare grijă – răspunse Karen. Multe agenţii ar vrea să ne ia gâtul. Încercă un zâmbet conspirativ peste umăr, când Paco o conduse înăuntru. Aşa că, dacă îşi bagă vreunul nasul p-aici, n-ai auzit de mine. Clar?

Aproape că începuse să-i placă chestia asta..

Dar când coborî pe treptele de metal în groapa infernală a unui subsol, fu cu totul altceva.

O lumină primitivă de becuri colorate fixate într-un tavan acoperit cu staniol licărea spasmodic deasupra ringului de dans, unde aproape o duzină de creaturi turbate, de toate

sexele, se răsuceau şi dansau ritmic după max metal-ul venind din nişte difuzoare ce flancau un ecran murdar. Pe ecran, un fante musculos, în pantaloni de motociclist şi geacă de dril bleu, urla de pe şaua unui Harley[1] străvechi, în timp ce, în spate, cerul Manhattan-ului era cuprins de flăcări:

Nespălaţi[2] *cretini*[3]
Maniaci ai ghidonului[4]
Înfrăţiţi-vă
În noaptea roşie de sânge!

Mulţi golani rufoşi, răspândiţi. pe grămezi de perne murdare şi mobile hodorogite, înconjurând ringul de dans din trei părţi, treceau aproape neobservaţi în lumina care pâlpâia. Ca şi dansatorii, purtau jeanşi zdrenţăroşi, haine uzate din piele neagră, tricouri „promo" primite gratis, părul vopsit, coafat şi lăcuit în forme de căşti, creste, capete de animale primitive sau tot felul de totemuri personale stranii.

Ceea ce n-avea cum să vadă Karen era, de fapt, mai

---

1 Prescurtare pentru „Harley-Davidson", celebră marcă de motociclete.

2 În original: „sweat-hog" - persoană nesuferită. Termen de dispreţ folosit la adresa femeilor de către studenţi. În timp, semnificaţia s-a denaturat.

3 În original: „mother", prescurtare eufemistică pentru „motherfucker". Pronunţia din sud, sau cea care imită pronunţia negrilor este „muthah". De cele mai multe ori este folosit cu referire la obiecte şi animale, deşi este valabil şi pentru oameni. Termenul este folosit şi în sensul de „homosexual", cel activ, dominant, mai ales în relaţiile cu cei mai tineri.

4 În original: „Ape-hanger", ghidon foarte înalt pentru motociclete sau biciclete. Acest model de ghidoane a fost lansat de motocicliştii din S.U.A. prin anii '50, răspândindu-se apoi în Anglia, unde rockerii şi şcolarii au adoptat stilul şi termenul cam prin 1959.

cumplit decât ceea ce vedea, pentru că pivniţa se întindea dincolo de spaţiul cât de cât luminat, într-un întuneric de nepătruns, unde figuri întunecate făceau lucruri şi mai întunecate, şi unde, judecând după miasmele de mucegai ce pluteau în aer, armate întregi de şobolani şi gândaci stăteau la pândă.

— Abia acum înţeleg de ce i se spune „Slimy[1] Mary's" – şopti ea sarcastic, încercând, de fapt, să-şi facă puţin curaj. Ce caută o fetiţă ca mine într-un loc ca ăsta?

Din fericire, Paco nu auzi acest „bon mot"[2].

— Vrei să dansăm? întrebă el, trăgând-o de mână înainte ca ea să răspundă.

Karen se opri brusc. Paco se opri şi ei, se întoarse, o privi în ochi, îi văzu în sfârşit expresia şi făcu o grimasă.

— De, spuse el cu o expresie de câine bătut. Nu e chiar „Templul Judecăţii de Apoi"…

Cu un mic efort, Paco se lumină la faţă. Îi făcu cu ochiul:

— Dar o s-arate mult mai bine doar cu o mică apăsare pe Cască – zise el şi, fără alte comentarii, întinse mâna şi apăsă butonul cutiuţei lui Karen.

— Hei… zise Karen.

Dar înainte de a putea să mai articuleze ceva, Paco apăsă deja şi pe butonul lui şi-o împinse pe Karen din întuneric înspre cortina pâlpâitoare de lumini. Şi prin ea în…

…În cu totul alt loc.

Raze laser crude, cu lumină roşie, albă şi bleu, sclipeau cu intermitenţă, sfârâind în jurul ei în modele imprevizibile, într-un ritm înfocat, Bomp ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!, blocând-o, tulburând-o, făcând-o să se rotească şi să se mişte încoace şi-ncolo, ca şi cum un trăgător max metal nevăzut îndrepta, hohotind, razele spre picioarele ei, numai pentru plăcerea diabolică de a o face să danseze.

Raze de lumină, divers colorate, ca un mănunchi de

---

1 Slimy - slinos, murdar, vâscos, lipicios. Deci, „La Mary cea slinoasă".

2 Poantă (în sens peiorativ) (fr.)

spoturi cereşti, mânuite de zei, selectând la întâmplare dansatorii, într-o înşiruire caleidoscopică de stop-cadre, BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!…

Un spectru palid şi sfrijit al unei fete cu găuri negre în loc de ochi, cu părul, coafat într-un fel de nor de ciuperci portocalii, mişcându-se doar din josul taliei, cu privirea aţintită în gol…

BOMP ba-ba-ba-ba, *Ba ba ba BOMP BOMP*!

Un cuplu de culoare cu părul vopsit alb, coafat ca ţepii unui arici, dansând spate în spate…

BOMP ba-ba-ba-ba, *Ba ba ba BOMP BOMP*!

Un tânăr palid, plin de coşuri, într-un tricou sfâşiat „Dow Chemical” cu lame de ras ruginite lipite pe el, şi cu o coafură albastru-metalic.

BOMP ba-ba-ba-ba, *Ba ba ba BOMP BOMP*!

O grăsană cu faţa umbrită de o claie de păr purpuriu, cu sâni enormi săltând sub tricoul „Gucci”, cu carnea răsfrântă peste centura blugilor.

BOMP ba-ba-ba-ba, *Ba ba ba BOMP BOMP*!

O creatură masculină arătând ca un drac, îmbrăcat în piele neagră, rânjind ca un demon cu o gură plină de dinţi sparţi, cafenii.

BOMP ba-ba-ba-ba, *Ba ba ba BOMP BOMP*!

Izolate una de alta prin spoturile stroboscopice, deşeurile umane dansau spasmodic, ca nişte marionete jalnice, mişcându-se la comanda întâmplătoare a unui mânuitor electronic dement. BOMP ba-ba-ba-ba. BA ba ba BOMP BOMP!

Când trupul lui Karen începu să danseze după un ritm numai al ei, în lumina laserelor, când obişnuiţii casei şi spoturile dansau odată cu ea şi în jurul ei, BOMP Ba-ba-ba-ba. Ba ba ba BOMP BOMP, când ritmul o purtă pe aripile lui, Karen se trezi împărtăşind o frăţie neaşteptată cu aceste sărmane creaturi ale străzii, o tandreţe patetică pentru toate aceste victime, tovarăşi ai ei, de existenţa cărora habar n-avea. BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP, şi

începu şi ea să ţopăie şi să danseze la fel ca ceilalţi ca o rotiţă de carne în maşinăria nepăsătoare, ca a unui ceas. BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP, când o voce răguşită de femeie, venind de cine ştie unde, urlă exact ce simţea şi ea în suflet:

Nespălaţi cretini
Maniaci ai ghidonului
Înfrăţiţi-vă
În noaptea roşie de sânge!
Dulci nebuni cu mintea dusă
Stăpâni ai străzii
Nu lăsaţi
Să ne fie ucisă lumina!

Un spot de neon bleu îi prinse pe Paco într-un stop-cadru, pentru o clipă, dansând în faţa lui Karen, cu trupul lui subţire arcuit spre spate, cu bazinul înainte, ochii lui căprui privind-o cu un licăr bleu, rece de lumină reflectată, BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP!

Paco dispăru în întuneric, când Karen apăru brusc într-o rază albă fierbinte, BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP! Ca şi cum realităţile lor separate ar fi ieşit dintr-un sincronizator, ca şi cum zei sadici, nevăzuţi, conspirau să-i aţâţe cu fragmente din lumea interzisă a celuilalt, iar apoi aceiaşi zei, cu un râs electric şi cu o mişcare neglijentă a încheieturilor lor electronice, îi aruncau înapoi în singurătatea întunericului.

Apoi, întâmplător, pentru o clipă magică, ochii li se întâlniră într-o lumină sângerie, într-un spaţiu comun, iar faţa lui Paco se transformă într-o mască aztecă, cioplită parcă în piatră; cu nasul ca un vultur mândru, buze crude în jurul unor dinţi perfecţi, albi, ochi umezi de îndrăgostit senzual, o faţă pe care n-o văzuse niciodată, dar o ştia foarte bine, tandră şi uşor batjocoritoare şi chiar înfricoşătoare, faţa unui războinic îndrăgostit, arzând de

drag pentru ea, din adâncul inimii lui de copil soios al străzii.

Gagici[1] *agresive*[2]
Motociclete[3] *nervoase*
La dracu' cu-asasinii[4]
Trăiască legea forţei!

BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP!

— La dracu', îţi place rahatul ĂSTA? spuse Mucho Muchacho, când idiotul sfârşi cântecul.

Karen Gold îi zâmbi radioasă, cu ochii ei albaştri strălucind, cu părul blond, lung, căzându-i sălbatic peste umerii goi, cu sfârcurile tari ale sânilor pătrunzând prin satinul alb al rochiei.

O voce gâfâită, făcând reclamă pentru „MUZIK", ieşi dintr-un stop-cadru cu un maricón ciudat, cu păr lung, roşu cu striaţii albe, ca şi cum ar fi purtat şi el o Cască.

— Astă-seară, transmisie în direct de la „Visul American", lansarea primului disc al unei noi stele, care va străluci pe cerul rock'n'roll-ului aşa cum nimeni n-a mai strălucit înainte.

— Hai să ascultăm muzică ADEVĂRATĂ, fătuco! spuse Mucho Muchacho luând-o de mână pe Regina „Oraşului Gagicilor", şi ducând-o până la El Lizardo. Căută în

---

1 În original: „momma" - adeptă a grupurilor de „Hell's Angels", membră a anturajului acestora.

2 În original: „badass" - persoană agresivă, antisocială. Cuvântul, răspândit iniţial printre negri, este folosit acum ca element de aprobare sau admiraţie. „Ass" are semnificaţia, aici, de „individual". În 1970, termenul a început să fie folosit şi de albi, dar nu s-a răspândit în Anglia sau Australia.

3 În original: „Hog" – motocicletă, cuvânt folosit de „Hell's Angels" prin anii '50-'60. Iniţial cuvântul se referă direct la îndrăgitele „Harley Davidson".

4 În original: „Torpedos" - ucigaşi plătiţi.

buzunarul jeanşilor săi albi strânşi pe trup, pescui zece dolari, şi-i puse pe masă în faţa deck-ului.

— Lasă-mă să ghicesc... - spuse sec El Lizardo, scormonind deja prin grămada de videodiscuri.

— „Tu Madre También”...

— Şi cu tine doi! zise disc-jockey-ul, băgând discul în deck.

Tu ma-dre TAMBIEN
Tu ma-dre TAMBIEN
Tu ma-dre TAMBIEN

Un sunet ritmic de corn, o bătaie dură de tobe, şi Paco dansa deja o *stompada* după pulsaţiile sângelui, într-o discotecă luxoasă, sub un cer strălucitor, o noapte înstelată, undeva deasupra turnurilor luminoase din „Oraşul Muncii”.

Gagicile blonde, distante, tânjeau şi gemeau, aruncând sărutări în timp ce-şi pipăiau sexul într-o fierbinte voluptate umedă, dar el ignora aceste creaturi meschine, privind superior numai spre regina tuturor, care dansa numai pentru el – ochii ei albaştri nedezlipindu-se de ai lui, coama ei blondă, strălucitoare curgând pe umerii ei de alabastru, odată cu ritmul tobelor, umezindu-şi buzele cu limba ei roză, fundul ei tare, încordat, mişcându-se în cercuri lascive, aşa cum Paco îşi dorise mereu în visele sale erotice.

Ah, dar de data asta era altceva, muchacho, pentru că o parte din el ştia că dincolo de această viziune era o *femeie reală*, care împărţea zborul cu el, o femeie care fusese salvată dintr-un pericol *real* de puterea *reală* a lui Mucho Muchacho, şi care-i cunoscuse puterea sexului, care îl hrănise cu mâncare adevărată, care-l făcuse să câştige bani adevăraţi, care-i deschisese o uşă şi îl ducea de mână în lumea largă.

Sexul enorm era tare şi mândru în pantalonii săi albi şi strâmţi, şi acum se simţea uşor ca aerul, liber ca o pasăre.

Coaiele enorme pulsau, înfierbântate de energie bărbătească, şi totuşi delicate şi calde şi provocatoare, ca şi cum ar fi stat, vulnerabile, în căuşul palmelor ei.

Urechile îi ardeau. Inima îi bubuia în piept. Îşi simţi roşind obrajii splendid dăltuiţi.

La dracu', gândi Paco Monaco, Mucho Muchacho, în timp ce cuvântul se insinua încet-încet în mintea sa, oare aşa te simţi când te îndrăgosteşti? Asta să fie dragostea?…

Karen Gold nu-şi putea dezlipi privirea de pe faţa lui Paco, era ceva terifiant în ochii aceia fierbinţi, aţintiţi avid într-ai ei, în nasul ca un cioc de pasăre de pradă, în zâmbetul deschis, luminos, în dansul de junglă, era o senzualitate tulburătoare, şi simţea freamătul de dincolo de lumina pe care o împărţeau în jungla fetidă. Karen ştia ce e acolo: feţe întunecate, murdare, dinţii putrezi, mâinile agăţătoare; auzea gâfâielile grele, simţea răsuflarea scârboasă puţind a usturoi şi sudoarea acră a creaturilor străzii. Ritmul aspru, dur, de chitară max metal zgâriindu-i pielea palidă, o voce oribilă, plescăind obraznic, de portorican dornic să-şi satisfacă poftele pe carnea ei albă, fără apărare:

Ia-l cât poţi
(*Tu madre también*)
De la un bărbat înfíerbântat.

Mucho Muchacho se aplecă înainte, strângând-o în braţe pe regina blondă şi fragilă a „Oraşului Gagicilor", simţindu-i sânii albi, moi, apăsându-i cu muşchii lui duri, şi dansând obraz lângă obraz şi pântec lângă pântec, fredonându-i încet la ureche cântecul său de dragoste, împingând-o tandru către întunericul care-i aştepta…

Oh, Doamne, o târa în întuneric, spre o alee murdară în ploaia rece, trântind-o cu spatele pe cutiile metalice de gunoi, simţea sexul lui insistent bâjbâind după ea, simţea

mirosul de urină stătută şi de resturi putrede, auzea fojgăiala gândacilor şi freamătul şobolanilor în vocea cumplită grohăindu-i în ureche:

Să ţinem minte asta…
Şi tu mamă de asemeni!

Şi totuşi… şi totuşi *era* Paco, o parte din ea ştia asta, Paco, prinţul ei de stradă, cavalerul ei în armură strălucitoare, omul care a salvat-o, şi realitatea nu era asta, nu era aleea asta întunecată, nu noaptea asta în ploaie… asta era… asta era…

Cu un efort enorm îşi aminti; îşi aminti, şi atinse butonul cutiuţei din ceafă…

— Nu aici – şopti ea gâtuit, scăpând din strânsoarea lui, dar uşurel, aţâţător, luându-i mâinile în ale ei şi conducându-l pe Mucho Muchacho, zâmbindu-i, promiţându-i luna de pe cer, cu ochii săi de un albastru-glacial.

— Lasă-mă să te duc într-un loc unde n-ai fost niciodată, spuse Karen.

— Unde?

— Hai să mergem… hai să mergem la „Visul American”!

— „Visul American”? Putem intra acolo, muchacha? exclamă Paco, ieşind brusc din viziune în ceva ce părea a fi, totuşi, un alt fel de viziune.

Paco văzuse „Visul American” pe ecran destul de des. „MUZIK” transmitea de acolo în direct, tot timpul, era localul numero uno en todo el mundo[1]. Dar nu-şi imaginase niciodată că o să pună piciorul într-un local ca ăsta, chiar fiind Mucho Muchacho!…

— Am vândut adesea viruşi acolo, portarul mă cunoaşte – spuse Karen. Haide, să mergem să luăm un taxi!

— Un taxi?

---

1 Numărul unu în lumea întreagă (sp.)

La dracu’, niciodată în viaţa lui nu călcase într-un taxi! Şi chiar dacă ar fi avut dinero de aruncat, niciun blestemat de şofer n-ar fi oprit pentru unul ca el.

— O plimbare cu taxiul! Hei, momacita, chestia asta merită o viziune! exclamă el şi apăsă pe buton.

Şi asta era la noche magica, şi verdad, regina „Oraşului Gagicilor” era în noaptea asta doamna lui, pentru că ea-l conducea pe străzi; şi când, în fine, apăru un taxi, flutură o mână încărcată de bijuterii şi, la dracu’, porcul de şofer trase maşina chiar în faţa lor.

Mucho Muchacho şi doamna sa se cuibăriră pe bancheta de piele catifelată, adâncă, în timp ce şoferul lor în uniformă, ţipând şi blestemând traficul în chinezeşte sau aşa ceva, conducându-i peste Houston, apoi, în sud, spre West Broadway, ca un mare iaht alb navigând pe un fluviu de lumină aurie, chiar între coapsele moi şl netede ale „Oraşului Gagicilor”, aşa cum visase el întotdeauna, aşa cum îşi închipuia că trebuie să fie, Mucho Muchacho, Prinţul Oraşului, rătăcind pe străzi, în spatele geamului fumuriu al limuzinei ei; ea, regina blondă cu ochi albaştri, regina nopţii lui.

— Lasă-mă să vorbesc eu, spuse Karen Gold ieşind din taxi şi plătindu-i dementului şofer thailandez. Isuse, ce plimbare! Cum dracu nu se desfac în bucăţi taxiurile, la viteza asta?

„Visul American” nu arăta cine ştie ce pe dinafară, o altă clădire oarecare, mohorâtă şi cenuşie, pe o stradă laterală în Soho, nici măcar cu un indicator care să-i anunţe pe cei din Jersey că aici e faimosul local ai lui „Muzik. Inc.”

Nici nu era nevoie, pentru că străzile din jurul intrării erau ticsite cu taxiuri, iar trotuarele erau pline de oameni bine îmbrăcaţi, aşteptând să plătească cei 40$ la intrare, şi de vagabonzi sperând să-i intre în voie lui Fritz, care să-i lase înăuntru pe gratis.

Ajutată de Paco, Karen reuşi să-şi croiască drum cu

coatele, cu mai puţină bătaie de cap decât de obicei. Fritz, portarul, o huidumă cu pielea de un alb bolnăvicios şi cu părul blond tuns militărește, stătea ţeapăn în faţa intrării, îmbrăcat cu un trenci negru, scruta mulţimea şi din când în când soma câte un golan s-o ia din loc doar printr-un gest al arătătorului său înmănuşat.

Karen îi prinse privirea, ei dădu din cap făcându-i semn să intre, dar apoi se încruntă şi blocă intrarea când îl văzu pe Paco, încercând să se strecoare alături de ea.

— Cine-i asta? mormăi el dispreţuitor.

— E cu mine.

Fritz clătină din cap.

— Nţţ… făcu el.

— Îi plătesc eu intrarea – spuse Karen.

— EU decid ce golan intră aici. Nu-mi place moaca lui. Banii n-ajută la nimic.

„Oh. Rahat”. Paco veni alături de Karen. Îl privi pe portar, trecând apoi în fata ei.

— Hai, Fritz… Te rog… suspină Karen.

Paco ieşi din vis într-un loc unde era gata-gata să înceapă scandalul, în rahatul pe care-i ştia bine, când vreunul îi făcea necazuri portarului. Trecuse şi el prin aşa ceva. Karen proceda greşit; nimeni n-ar fi reuşit să treacă de *el*, smiorcăindu-se şi suspinând.

— Omul îşi face datoria, îi spuse calm lui Karen, privindu-l fix pe portarul blond. N-am dreptate, prietene? Spune-i doamnei că îţi faci doar datoria, Fritz!

Portarul se holbă, complet zăpăcit.

— Şi eu sunt portar, spuse Paco şi-i zâmbi precum Dojo. Doar n-o să ne facem greutăţi unii altora, nu-i aşa?

Portarul râse. Îşi băgă mâna într-un buzunar al hainei, scoase două cărţi de vizită colorate, tipărite cu steagul Americii şi cu numele „Fritz” în litere aurii, şi i le dădu lui Paco.

— Scuză-mă, n-am ştiut. Unde spuneai că lucrezi?

— La „Slimy Mary’s”. N-o să ai probleme la intrare,

întrebi de Paco.

— Ţi-a dat bilete de favoare! spuse Karen în timp ce intrau, privindu-l cu admiraţie. Cum ai...?

Paco îi strânse mâna. Îi făcu cu ochiul.

— Hei, fetiţo, aici o fi lumea ta – spuse – dar ăsta vine din lumea mea...

Paco îi strecură casierului biletele gratuite de la Fritz, Karen îşi aranjă ţinuta, apoi îl conduse pe Paco de-a lungul coridorului care făcea o cotitură bruscă de nouăzeci de grade, deschizându-se spre haosul enorm al localului.

Trei laturi ale unui imens atrium erau ecrane video, ale căror imagini uriaşe, în mişcare, acopereau din acest unghi perspectiva interioară şi te copleşeau încă de la intrare. „MUZIK" tocmai transmitea o piesă a lui Space Cowboy numită „Blues-ul celor trei inele". Un cowboy de doi bani, într-un costum spaţial, cu un Stetson[1] pe cap, zdrăngănea pe o chitară acustică în timp ce călărea un cal robotizat care arunca un jet luminos, de-a lungul unei front-proiecţii de la NASA reprezentând marele inel al lui Saturn, ca un joc de căluşei. Spoturi luminoase selectau grupuri de dansatori sau dansatori singuratici în băi strălucitoare de lumină, apoi treceau mai departe. Raze stroboscopice multicolore sub tavanul invizibil fragmentau ringul de dans în zone pâlpâitoare de stop-cadre colorate şi sincopate.

— La dracu'... mormăi Paco cu ochii holbaţi.

Spaţiul vibra uniform, ca şi cum te-ai fi aflat în interiorul unei imense incinte acustice, dar cu toate astea zidul de muzică nu te asurzea, prin cine ştie ce magie a aşezării difuzoarelor multiple şi a design-ului acustic, permiţând conversaţia la un nivel de decibeli aproape normal.

O scenă circulară, acum goală, se ridica din centrul localului pe un piedestal de sticlă neagră, la care se ajungea de jos printr-o scară interioară, unde spectacolele pe viu se puteau desfăşura în siguranţă, împiedicând accesul spectatorilor situaţi la zece picioare mai jos.

1 Celebră marcă de pălării de cowboy.

— Am văzut multe transmisii de la „MUZIK”, spuse Paco, privind în jur uimit, dar DIMENSIUNILE de-aici, la dracu’, sunetul…

— Bun venit la „Visul American”, Paco, uită-te şi tu cum trăieşte cealaltă jumătate de lume, spuse Karen, întorcându-se şi ea să privească, nu fără invidie, la cel de-al patrulea perete al camerei imense, pe unde intraseră.

O serie de balcoane situate la vreo trei metri deasupra scenei dădeau o imagine a ierarhiei societăţii localului.

La nivelul cel mai de jos, îngrădit de o balustradă de alamă cam la înălţimea taliei, era salonul principal, cu un bar şi cu mese, la care se ajungea pe scări din arenă. Aici, paznici înarmaţi limitau accesul, cu excepţia golanilor.

Imediat deasupra era cabina de emisie din care „MUZIK” îşi trimitea marfa direct de la „Visul American” în reţeaua naţională de sateliţi.

Deasupra, drapat cu steguleţe în dungi roşii şi albe, se afla un restaurant franţuzesc elegant şi monstruos de scump, în spatele unui geam transparent, în care aveai acces doar cu o înscriere prealabilă bine pusă la punct.

Şi deasupra restaurantului, încadrat de steaguri bleu şi albe, astfel încât cele două nivele împreună să ducă la o vagă asemănare cu steagul american, era holul Personalităţilor VIP, pentru prinţii şi prinţesele show-biz-ului, în spatele unor mari panouri de geamuri fumurii ca la limuzinele negre.

Şi exact în vârf, încadrat de aripile larg deschise ale unui enorm vultur de aur, era ceea ce într-o altă epocă ar fi fost loja împăratului, numai că aici era rezervat pentru zeii fără chip ai corporaţiei – un mic pavilion închis acolo, sus, în întuneric, lângă tavan – supraveghind totul din vârful enigmatic de deasupra grămezii umane.

Paco, observă Karen când privi înapoi, se strecura spre ringul de dans, atrăgându-şi priviri furioase de la cei pe care-i înghiontea, holbându-se de jur împrejur, cu ochii în tavan ca un turist venit din junglă, care vede pentru prima

oară Empire State Building şi umblă ca un somnambul prin traficul din Herald Square.

— Haide, spuse ea, luându-l de mână, să ne aşezăm la bar şi să ne ocupăm de ceva afaceri.

Ecranele video nu coborau chiar până la nivelul podelei, înălţându-se cam la opt picioare deasupra ringului de dans, acoperind trei pereţi ai arenei, şi creând iluzia unei intimităţi.

Aici era Scuz[1] City. Barul lung cu oglinzi, iluminat vag, tejghelele acoperite cu plastic puteau fi întâlnite în orice intersecţie amărâtă de pe Avenue A. De aici, de dedesubt, ce se mai vedea din restul „Visului American” era o panoramă la nivelul solului, un tablou al mulţimii mişcându-se spasmodic pe ringul de dans ca o tapiserie ieftină atârnată la gura unei peşteri.

Era ca şi cum un local murdar şi ameninţător ar fi fost dăltuit la picioarele unui munte strălucitor, şi de fapt aşa şi era. Într-adevăr, murdăria făcea parte din decor, pentru că aici era locul unde aventurieri de-o zi din clasele superioare veneau să facă ochi dulci vagabonzilor, ca-ntr-o versiune a Disneyland-ului, în chiar mediul lor natural şi să facă rost de la aceştia de carne, bobină şi emoţii ieftine.

Aici era locul unde golanii care reuşeau să intre veneau cu scopul de a-şi comercializa obiectele sau farmecele fără a fi deranjaţi, cu condiţia să nu devină violenţi sau să vomite în local.

De asemeni, era locul în care Karen era obligată să vândă viruşii, pentru că altminteri „Muzik, Inc.” se uita strâmb la orice alt fel de trafic în afara obişnuiţilor localului.

— Stai aici, bea ceva, şi nu te supăra dacă vorbesc cu alţi tipi, îi spuse Karen lui Paco, instalându-se la bar. E vorba strict de afaceri.

El îi dărui cel mai straniu zâmbet, ca şi cum, departe de a fi sictirit de propunere, se simţea mândru şi plin de

1 Scuz - murdar, dezgustător, neplăcut. Cuvântul începe să fie folosit prin anii ‘60.

propria-i persoană.

— Bueno, muchacha! - spuse el cu o voce mătăsoasă. Adu acasă mălaiul!

— Ai ceva pentru convorbiri interurbane? spuse omul cărunt, îmbrăcat în smoching.

Karen încuviinţă, scormoni în sacoşă, scoase un disc şi îl puse pe bar, ţinând mâna deasupra.

— Te costă patru sute.

Bărbatul cu părul cărunt băgă mâna într-un buzunar, scoase un cec de 400$, îl împinse peste bar şi luă discul, îi zâmbi lui Karen, privindu-l nervos pe Paco. Paco îl privi încruntat cum dispare în înghesuiala din ring.

Paco rânji fericit în sinea lui. Se afla într-un loc în care nu mai fusese niciodată. Iată-l într-un bar din localul Numero Uno din ţara blestemată, „Visul American” omule, pe unde bântuie toate starurile rock şi vedetele de cinema, şi cine era „sexul de pe Calle” aici, în piaţa secretă unde aveau loc tranzacţiile?

El!...

Iată-l aici, sorbindu-şi romul şi Coca în timp ce se uita la momacita lui cum face rost de mălai.

Un tip subţirel, într-un costum de doc bleu cu dungi argintii, şopti ceva la urechea lui Karen. Ea încuviinţă, căută în sacoşă, scoase alt virus, i-l dădu şi înşfăcă un teanc de bancnote. „Docul Bleu” îl salută vag pe Paco şi se topi.

Ei da, toţi îmbuibaţii ăştia în costumele lor scumpe care se prelingeau pe lângă Karen să facă rost de viruşi se uitau la el în timp ce tratau afacerea cu ea, şi aveau mare grijă să nu dea senzaţia că sunt cumva acolo pentru a-i face curte doamnei lui.

Aşa încât el putea sta liniştit la tejghea, sorbindu-şi băutura şi surâzând batjocoritor la toate javrele astea scorţoase, ca un adevărat prinţ al străzii ce era. Ce era pe-aici nu prea se potrivea cu treaba de la „Slimy Mary’s”.

Verdad, în barul ăsta treaba părea că merge la nesfârşit,

pentru totdeauna, şi verdad, erau gagici luxoase pe care le priveai acolo, pe ringul de dans, în loc de curve cu creierul ars şi scroafe zdrenţăroase, şi desigur se-nvârteau bani mulţi pe-acolo, muchacho.

Numai că şi acolo se trafica la fel, şi mulţi dintre traficanţii de-aici s-ar fi topit cu uşurinţă în umbrele infestate de şobolani şi gândaci în zonele întunecoase de la „Slimy Mary's".

Curve de pe stradă îşi puneau la bătaie coapsele pentru bătrâni în costume de două mii de dolari. Tineri îşi şerpuiau culos pentru ricos maricones. Producătorii de filme porno găseau vagabonzi, doritori să fută găini pentru cinci dolari pe oră. Gagici bogate, care-şi puteau permite să se îmbuibe luând praf cu lopata, căutau rahat de doi bani ca Prong sau Uncle Charlie de la zombie cu creierul ars ca Monkey Girl şi Contele, la preţuri exorbitante. Iar aici, Karen, în siguranţă lângă el, vindea viruşi proprietarilor „Oraşului Muncii..."

În sfârşit, Paco reuşise să alunece exact în pântecul „Oraşului Gagicilor"!

Pentru că pătrunsese chiar în inima Zonei Soho, în localul pe care însăşi „MUZIK" îl denumea „ţara tuturor făgăduinţelor", şi ceea ce găsise aici, sub haina de mătase luxoasă a „Visului American", era doar o nenorocită de piaţă a golanilor unde, în sfârşit, îmbuibaţii şi scorţoşii erau cuprinşi de Teamă în preajma lumii lui Paco...

Poate nu era el singurul prinţ al străzii din barul ăsta, dar avea ceea ce sigur niciunul dintre netrebnicii ăştia n-avea, o legătură directă cu Frontul Eliberării Realităţii, la nivelul oraşului, mult deasupra străzii, avea un aliat pe care nici el nu ştia cum reiese să-l câştige.

Verdad, în timp ce Karen vindea viruşi pentru bani care merg direct la front, avea şi el propria marfă de vândut: Căştile lui Dojo. Iar asta, realiză el, n-avea nimic de-a face cu rahatul de F.E.R. Dă-i în mă-sa! Atâta s-au târguit până să accepte vânzarea Căştilor pentru el, încât acum nici nu-l mai interesau...

Atâta timp cât Karen îl aducea aici, putea vinde Căştile direct şi putea să-şi tragă partea lui din ceea ce Dojo credea că merge la F.E.R.

Tot ce-avea de făcut era s-o observe pe momacita lui muncind şi să vadă cum se procedează.

Un tip cu părul lung, blond, într-un costum de mătase roşie, se apropie de Karen şi-i şopti ceva la ureche. Ea încuviinţă, palmă un virus şi i-l dădu. Tipul îl băgă într-un buzunar interior al jachetei, în timp ce Karen punea bine bancnotele în sacoşă, îi zâmbi fetei, apoi îl privi stânjenit pe Paco şi se prelinse de la bar spre ringul de dans.

— Nu cumva l-am mai văzut înainte pe individ? spuse Paco.

Karen dădu din umeri.

— Actor la televiziune, cred – zise ea.

— ÎL CUNOŞTI? spuse Paco. Pare că toţi te cunosc!

— Eşti gelos? întrebă ea, umezindu-şi buzele.

— A, pe poponarii ăştia nenorociţi? spuse Paco cu ochii plini de dispreţ. Rahat, nu! Încerc doar să-mi imaginez cum naiba ştiu toţi că vinzi viruşi.

— Habar n-am, spuse ea, arătând către ringul de dans. Aici sunt mii de oameni, şi cei mai mulţi dintre ei nu ştiu nimic despre asta. Unii dintre ei au mai cumpărat de la mine. Iar ăia care caută să facă rost, ştiu ei că e cineva pe-aici care are. Circulă din gură în gură. Râse: Aici vinzi fără să plăteşti reclama!

Paco se încruntă.

— Şi-atunci eu cum dracu' să încep? întrebă el.

Karen îl privi batjocoritor:

— Să începi?

Paco băgă mâna în sacoşă, scoase o Cască ambalată în plastic, o puse pe bar şi şi-o ascunse sub mâini..

— Să vând astea.

— Vrei să vinzi Căşti aici? Dar Larry spunea…

— Mă cac în ce spunea Larry! Asta n-are nicio legătură cu blestematul de F.E.R.

— Dar eşti aici cu mine!

— Hei, fătuco, *tu* eşti cu *mine*! clănţăni Paco. Cine a luat blestematele alea de bilete de favoare?

Ea se încruntă, încrucișându-și braţele pe tejgheaua barului. Ei se încruntă la rândul lui, privind-o mânios. Stătură acolo înfruntându-se într-o tăcere totală, momente lungi, strânşi amândoi ca-ntr-un cleşte, îngheţaţi de păreri contradictorii.

Atunci muzica încetă brusc.

Linişte neaşteptată fu ca o palmă. În mod reflex, Paco se răsuci pe scaun.

O lumină liniştitoare, roz-pal, scălda ringul de dans, unde sute de oameni stăteau şi se holbau la ceva anume, ascuns câmpului său vizual.

— În direct de la „Visul American”! tună o voce bărbătească puternică.

Toată lumea înşiruită la bar se întoarse. Se lăsară să alunece din scaune şi alergară spre ringul de dans.

— La dracu’! exclamă Paco, alunecând şi el din scaun, întinzându-i mâna lui Karen. Vino! „MUZIK” face o transmisie în direct!

Karen era deja în picioare. Îi înşfăcă mâna în timp ce se alăturau mulţimii care privea în sus nerăbdătoare, la piedestalul din sticlă neagră din centrul ringului de dans.

Un spot de lumină albă strălucitoare formă un puternic con luminos pe scena suspendată. În el stătea un negru într-un smoching alb brodat cu paiete, învăluindu-l într-o aură de lumină refractată.

— Ali Babble – îi murmură Karen la ureche.,

Paco dădu din cap, neluându-şi ochii de la omul de pe scenă. Ali Babble era unul dintre obişnuiţii video-diskjockey ai lui „MUZIK” şi Paco îl socotea un găinar. Şi totuşi, ceva magic se întâmpla, fascinându-l, văzând pentru prima-oară un căcănar *faimos* în carne şi oase. Nu văzuse niciodată până acum nicio celebritate în direct.

— La dracu’, Karen. Acum e momentul să visăm! ţipă el,

întinzându-se şi apăsându-i butonul de pe cască înainte de a-l acţiona pe al lui.

— Da, este însuşi Marele Maestru al Vorbei, venind la dumneavoastră în direct de la „Visul American”, şi în această seară veţi vedea cum se scrie istoria muzicii! Astă-seară bătrânul Mare Maestru al Vorbei va vorbi mai puţin decât a făcut-o vreodată, pentru că încă n-aţi văzut şi n-aţi auzit nimic, vreau să spun că MUZIK ESTE muzică, ultimul răcnet, dar aşteptaţi până când veţi auzi la ce nivel s-a ajuns cu arta acum. Chiar aici, chiar acum, în direct şi nu în direct, n-o să ştiţi despre ce flecăresc până când nu veţi vedea imposibilul, nu numai o nouă stea, ci un nou FEL de stea, fiţi atenţi şi bucuraţi-vă de ASTA, e aici, nu e aici, e-n direct, nu e-n direct, el este cu totul altceva, Red Jack, a dumneavoastră nou-nouţă „Maşinărie Rock and Roll”.

Spotul luminos dispăru şi totul explodă într-un alb orbitor, iar „Visul American” se cutremură de un urlet nuclear care-ţi făcea oasele să vibreze. Din zgomote şi flash-uri se născu un ritm plin de subsonice, pătrunzându-ţi în stomac şi cele trei ecrane video, enorme, ca de zăpadă colorată, păreau a pulsa odată cu ritmul, dându-ţi senzaţia că te afli brusc ÎN INTERIORUL unui ecran.

Din pereţii nemişcaţi ieşi o voce; o voce care nu semăna cu nimic din ce auzise înainte; masculină şi puternică, feminină şi insinuantă, ca o maşinărie, dar nu mecanică, un cântăreţ solo, dar şi un cor, ceva care în mod sigur nu era uman.

Eu îţi umplu sufletul...

O faţă gigantică, pe cele trei ecrane, se amestecă dintr-o dată cu confetti electronice, exact în ritm.

Tu-mi umpli sufletul...

Ochi căprui, sclipitori, subliniaţi de sprâncene negre

groase şi gene lungi, întunecate, şi gura cu un zâmbet superior pe buze îl făceau să semene oarecum cu Mucho Muchacho, dar nasul subţire îi dădea un aer de aroganţă îmbuibată iar părul roşu, lung până la umeri, îl făcea să semene cu niciunul şi cu amândoi, un monstru al rock and roll-ului. Părul… părul… o reţea de sârmă subţire de argint părea să atârne peste părul lui roşu ca şi cum… ca şi cum ar fi purtat o Cască!

Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul…

Refrenul se repetă de două ori, iar la sfârşitul fiecărei măsuri dispărea într-un stop-cadru colorat, apoi reînvia la începutul măsurii următoare. Acolo, şi nu acolo, viu şi neviu, oscilând înăuntrul şi în afara realităţii, odată cu ritmul.

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul…

Karen se trezi mişcându-şi picioarele în ritm, dansând frenetic, privind sus, sus, sus la figura imensă a acestei creaturi numită Red Jack, care ţopăia de-a lungul unui fundal gol, bleu-mat, în timp ce tema disonantă a chitarei, vocea sinistră, insinuantă, imposibil de clasificat, îi stârneau inconştientul către o revelaţie nebuloasă.

Apoi pantalonii şi cămaşa lui Red Jack începură să treacă prin transformări stroboscopice nesfârşite, în timp ce fragmente din filme vechi, stop-cadre cu peisaje astrale, scene de masă, chipuri, imagini multiplicate din bănci de date, se suprapuneau caleidoscopic.

Eu sunt cel despre care s-a spus

Că nu voi exista niciodată
Sunt culmea creaţiei tale
Din visurile tale magice...

Red Jack se dizolvă în pixeli, un timp, apoi se refăcu lent dintr-un montaj ciudat de chipuri comune, proclamându-se fără echivoc drept o creatură pură a cibersferei.

Fireşte! Nu e el acolo! Nu e viu! E un PROGRAM, nu un cântăreţ viu, dar are feţele noastre în el!

Imagini ale unei mulţimi de spectatori, amestecându-se undeva, în spatele lui, el continuând să danseze şi să cânte în faţa lor, ridicându-se fantomatic dintre ei ca un duh rău, electronic, manifestare software a unui vis rock and roll colectiv.

Lasă-mă să păşesc în visul tău
Eu sunt Maşinăria Rock and Roll!

Dintr-o dată, Karen era înapoi la Rutgers, într-o sală infinită de computere, făcută din biţi şi din fragmente de filme despre computere şi documentare de rahat descriind o imagine luminoasă a viitorului generaţiei cibernetice, muncind ascultătoare alături de toţi ceilalţi amărâţi în faţa şirurilor jalnice şi triste ale consolelor. Şi ea, alături de toţi ceilalţi, se alătură corului:

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul...

Apoi dansă cu Red Jack printre insule nesfârşite de console în scârboasa fabrică de cămăşi, pe măsură ce vindeau discurile cu viruşi tuturor sclavilor aflaţi în serviciul Realităţii Oficiale.

Ia-mă şi mişcă-te

spunea fantoma din maşinărie…

Şi toţi şoarecii de computer încep să bage discurile în console, care se transformă magic în tonomate strălucitoare, ornamentate cu lumini de neon şi arabescuri colorate.

Am fost ascuns în circuitele tale,
Nu m-ai văzut niciunde
Dar acum sunt aici să-ţi spun
Ridică-ţi glasul şi ţipă…

Şi toate aceste sărmane creaturi fără vlagă deveniră acum tovarăşele ei, sprintene şi sexy şi puternice în tricourile Frontului Eliberării Realităţii, rânjind batjocoritor lumii cu care nu fuseseră niciodată de acord, rânjind prin expresia lui Red Jack, cântând alături de el, cu vocea redescoperită, inexistentă până atunci, a generaţiei lor.

Dar tu şi cu mine, împreună
Suntem o Maşinărie Rock and Roll!

Îmbuibaţii se revărsau dintr-un fel de fabrică ciudată, plină de computere, pentru a se alătura armatei de vagabonzi ai lui Mucho Muchacho, care dansau *stompada* libertăţii pe strada principală a „Oraşului Muncii”. Iar Red Jack dansa lângă Paco, dirijând mulţimea, şi era O.K., era totul în regulă, pentru că şi îmbuibaţii şi golanii purtau fileuri din sârme de argint, uniţi, în sfârşit, în frăţia Căştii.

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul…

Alţi îmbuibaţi se revărsau din turnuri înalte de sticlă,

golani se iveau din alei şi metrouri ca o hoardă de gândaci şi, pe măsură ce ajungeau în stradă şi se alăturau paradei, în spatele lui Mucho Muchacho şi Red Jack, le creşteau Căşti în păr, iar feţele lor deveneau toate faţa lui Red Jack, apoi faţa lui Mucho însuşi, Jack, Mucho, Jack, Mucho, până când se amestecară stroboscopic într-o singură faţă, şi acea faţă era EL, Paco, cântând din rărunchii oraşului însuşi.

Eşti aici lângă mine
Chiar acolo unde am fost mereu
Erai ascunsă exact în mine...

Cântând pe o scenă în faţa unui amfiteatru din cutii de gunoi, cu console de computere deasupra. Golani purtând Căşti cântau la keyboards, cu degetele zburând pe clape, capetele rotindu-li-se în ritm, bătând din picioare, rotindu-şi ochii, devenind Mucho Muchacho, Red Jack, Mucho, Jack, Mucho, Jack, exact în ritmul max metal.

Suntem fantomele din maşinărie
Om fi biţi şi byţi şi programe,
Dar, *iubito*, *nu prea avem sufletul curat*...

În clipa următoare era acolo, în public, alături de ceilalţi, cântând la sintetizatoare, chitări, piane, tobe, luându-i locul lui Red Jack pe fiecare ecran de computer, apoi imediat sus pe scenă, dansând *stompada* lui Mucho Muchacho:

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul.

Înapoi şi înainte, înapoi şi înainte, înapoi şi înainte, în ritmul muzicii într-o străfulgerare stroboscopică, patru schimbări la fiecare măsură.

Tu îmi umpli sufletul

Eu îţi umplu sufletul.

Şi dintr-o dată era vremea răzmeriţei în „Oraşul Muncii”, când el conducea armata sa de golani, hoarda lui de îmbuibaţi cu minţile arse de cască, prin bănci, centre de control al rachetelor, camere de control TV, case de bani, bursă, birouri ale guvernului şi industriei. Generali şi scorţoşi, paznici şi gagici, boşorogi în smochinguri, alergau roată, surescitaţi şi urlând, rotindu-şi ochii, agitându-şi braţele, pişându-se în pantalonii lor nenorociţi, în timp ce şobolani în costume şi haine din piele de oaie şi valuri de gândaci se revărsau din fiecare ungher şi spărtură, iar Mucho Muchacho râdea şi râdea şi râdea, iar pe toate monitoarele TV şi ecranele computerelor apăru faţa dispreţuitoare şi provocatoare a lui Red Jack.

Roşul proclamă haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ştabii?
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul!

— Casca! spuse Karen, uitându-se uimită la Paco. Ai văzut cum toţi purtau Casca?

— Fireşte, fătuco – îi spuse Paco, luând încă o înghiţitură lungă de rom şi Cola. Tu nu i-ai văzut? Doar despre asta e vorba în tâmpenia aia de cântec!

— Chiar aşa? Eu credeam că e despre viruşi…

— Viruşi? Rahat! Ce dracu’ are asta de-a face cu viruşii?

Karen râse şi-şi frecă degetul gros de primele două degete ale mâinii drepte, într-un gest arhicunoscut.

— În mod sigur a fost ca un fel de RECLAMĂ pentru ei, nu crezi, Paco?

Sfârşitul cântecului îi surprinsese pe toţi stând pe ringul de dans ca o comunitate de somnambuli treziţi brusc din acelaşi vis, prea şocaţi ca să poată comenta. În mod sigur

destul de încântaţi şi fără ajutorul Căştii. Karen apăsase pe butonul ei pentru a reveni înapoi la bar, cuprinsă de un fel de ameţeală, şi chiar şi Paco părea mulţumit de efect.

— Chiar nu l-ai văzut pe Red Jack purtând Casca exact ca noi? insistă Paco neîncrezător.

Karen căzuse pe gânduri. Reţeaua de linii subţiri de argint în părul roşu al fantomei rock…

— Tocmai mă gândeam… - mormăi Karen. Tu nu l-ai văzut împărţind discuri cu viruşi? N-ai văzut toate computerele infestate, înnebunind în final?

Paco o privi nedumerit.

— Ăsta era tot bâlciul?

Karen ridică din umeri.

— Mulţi dintre clienţii mei gândesc astfel – spuse.

Apoi clătină din cap.

Paco mai comandă o băutură.

— Ciudate chestii – zise el. Mai întâi un cântăreţ dat dracului, care nu e de fapt de-adevăratelea acolo, şi acum tu…

— Ai văzut şi tu deci? întrebă Karen.

— N-oi prea şti eu mare lucru despre computere, dar ştiu că Red Jack este.., este…

— O Personalitate Artificială…

— O CE?

— O Personalitate Artificială, ca alea pe care le folosesc şi în reclamele TV. Ştii, gen Captain Coke şi Ronald McDonald, numai că ACEST program este destul de bun pentru a părea un umanoid cu viaţă reală…

— Numai că el NU VREA să te păcălească, chiar dacă poate s-o facă!… La naiba, care e de fapt chestia?

— Factori aleatorii – scăpă Karen. O mulţime…

— Que?

— Ai viruşi? Am auzit că tu ai viruşi!

O femeie de vârstă mijlocie, îndesată, cu o coafură pretenţioasă, acum în oarecare dezordine, purtând o rochie lungă şi largă din mătase neagră ce părea foarte scumpă,

cu pete de transpiraţie la subţiori, se apropiase clătinându-se, cu ochi roşii şi ameţită, smucind-o cu insistenţă de mână.

— Hai, hai, tu te ocupi de chestiile astea, toată lumea ştie…

— Bine, mi-a mai rămas doar unul, spuse Karen, căutând în sacoşă şi întorcându-şi capul ca să evite damful de băutură.

— Cât? întrebă femeia beată pulbere.

— Patru sute, răspunse Karen, punând ultimul disc pe bar.

— Şi la ce foloseşte? bolborosi femeia, luând deja virusul.

— Este un virus ATM.

— Un ce?

— Poţi păcăli o maşinărie cash cu o carte de credit falsă. Te bagă în băncile de date, şi…

— Şi ce să fac eu cu rahatul ăsta? întrebă arţăgoasă femeia. N-ai altceva mai bun?

— Nu mai am DELOC, i-o întoarse Karen. Femeia se încruntă şi se pregăti să plece.

— Am eu! zise Paco.

Amândouă îl priviră pe Paco, Karen uşor surprinsă, individa beată cu un interes brusc. Paco o învrednici cu un mic zâmbet sexy.

— Una otra cosita[1] – spuse el seducător, venind mai aproape de ea, băgându-şi mâna în păr, ridicând pentru o clipă plasa Căştii şi dându-i imediat drumul înapoi.

— Ce-i asta?

— Îi spune Cască, fătuco – mormăi Paco. Ce purta Red Jack pe video, ştii…

— Mda… mormăi gagica, privindu-l neîncrezătoare. Ce e asta? O bucată de sârmă de pe stradă? Rahat… deja mi-au luat minţile praful şi băutura, nu mai am nevoie şi de rahatul de sârmă.

Paco zâmbi. Încuviinţă înţelegător.

1 Un alt lucruşor (sp.)

— Nu e marfă de rahat, fătuco, îi spuse pe un ton confidenţial. Ceva nou-nouţ, nu pot să-ţi spun de unde vine, dar… asta îi dă LUI puterile. Ştii doar… spuse, arătând spre ecrane.

— Puterile?

Paco încuviinţă. Băgă mâna în sacoşă, scoase o Cască învelită în plastic, şi i-o flutură pe sub nas.

— Pune-ţi-o pe cap, atinge butonul şi o să fii cine-ţi doreşti să fii…

Femeia începu să studieze pachetul.

— Să fiu cine vreau să fiu?

— Să fii ceea ce visezi să fii, fătuco, îi răspunse Paco. Tânără. Sexy. O regină a iatacului şi o maşinărie rock and roll. Aşa cum spune cântecul: vei fi acela despre care s-a spus că nu poţi fi vreodată. Doar o mică atingere pe Cască…

Individa îl privi scrutător. Expresia îi deveni suspicioasă, dar îşi trecu, gânditoare, limba peste buze.

— Cât? spuse.

— Preţul obişnuit e şase sute, spuse Paco. Îi făcu cu ochiul. Dar pentru tine, cinci sute, fătuco, şi asta numai pentru că eşti a dracului de sexy.

Îl privi cu ochi înceţoşaţi şi pofticioşi. Paco îi înapoie cea mai sexy privire pe care şi-o putea permite în aceste condiţii.

— El bine, mi se fâlfâie, spuse ea într-un târziu, căutând în geantă. Deja am cheltuit o groază pe „praf” în noaptea asta!

Paco înhăţă banii şi-i dădu Casca.

— Hei, fătuco, îi spuse când ea îi întoarse spatele. Să le spui asta şi îmbuibaţilor tăi de prieteni, da? Spune-le că Paco are Căşti, spune-le că îl pot găsi pe omul de încredere a! Lui Red Jack aici, la „Visul American”.

— Bine lucrat, îi spuse Karen lui Paco cu un mic zâmbet, după ce plecă femeia.

— Nu-ţi baţi joc?

Arăta atât de mândru de el, stând acolo la tejghea. La naiba, nu vânduse şi ea marfă mai proastă decât Casca, în colegiu? Karen clătină din cap. Râse.

— Cel puţin te-am învăţat o meserie, îi spuse. Şi una din care nu te poate concedia nimeni!

— Rămâne între noi? îi spuse el. Nu trebuie să-i spunem lui Larry Coopersmith nimic din ceea ce nu-l priveşte.

Karen aruncă o privire spre ringul de dans, unde sute de oameni dansau acum după marfa obişnuită în lumina stroboscopică, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ceva se întâmplase. Nu ştia exact ce, avea sentimentul că nu aflase decât jumătate; Red Jack, viruşi, ceva nou apăruse pe lume, factori atât de aleatorii, încât până şi bătrânul Markovitz însuşi ar fi considerat ameninţată părerea lui meschină despre realitate. Nimic nu va mai fi la fel ca până acum. O, da, Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea! Şi ceva în interiorul ei îi spunea că Paco are dreptate, Casca contribuia şi ea la toate astea. Privi la Paco. Zâmbi. Îi luă mâna.

— Acum sunt cu Mucho Muchacho, nu-i aşa?

Paco râse. O privi.

— Hai să dansăm, fătuco, îi spuse el, ajutând-o să se ridice.

Îl sărută uşor pe buze în timp ce se îndreptau către ring.

— Tu îmi umpli sufletul, eu îţi umplu sufletul.

— Eu îţi umplu sufletul, tu îmi umpli sufletul!

Se ţinură de mână pentru un timp, apoi se topiră în valul de trupuri, în luminile stroboscopice, şi când se treziră o clipă în lumina albă şi strălucitoare a unui spot chicotiră, îşi dădură capetele pe spate, se lăsară purtaţi de ritm, şi urlară la unison:

— Amândoi, tu şi cu mine, suntem O MAŞINĂRIE ROCK AND ROLL!

SFÂNTUL PROFIT

— CE VREI de la viaţa mea, fir-ar să fie? întrebă Glorianna O'Toole cu inocenţă neconvingătoare, pentru că ce dorea Carlo Manning, după cum bine ştia, putea fi limpede rezumat în doar trei cuvinte scurte: MAI MULT AUR.

Manning nu se obosi să-i răspundă. Stătea acolo, în spatele marelui birou metalic, zâmbindu-i ca un poliţist de la circulaţie care suportă şirul de scuze, în timp ce scrie deja procesul verbal de depăşire a vitezei.

Glorianna îşi aşeză cu precauţie fundul într-unui din cele patru fotolii vetuste de frizer din faţa biroului.

— E vorba de nişte probleme mai aparte… spuse ea vag.

— Probleme mai aparte? întrebă Manning neutru. Ce fel de probleme?

Oare ce putea să-i răspundă nemernicului ăstuia? Că „Maşinăria Rock and Roll" fusese creată datorită unei viziuni a cărei alchimie secretă n-o mai putea reface de-atunci?

— Vrăjitoarei mele de VoxBox i s-au aprins călcâiele după geniul meu de la orga de imagini, în vreme ce el e total indiferent – spuse într-un târziu Glorianna. Vibraţiile amorului au avut efect la „Maşinăria Rock and Roll", dar acu' gata, şi de-atunci s-a bulit orice întâlnire de lucru.

Cel puţin chestia asta, până şi Manning era în stare s-o înţeleagă.

— Deci ASTA împiedică producerea celui de-al doilea disc cu Red Jack? exclamă Manning, vădit mai tulburat decât îl văzuse ea vreodată.

Îşi încrucişă braţele pe birou şi o examină cu exasperarea reţinută a unui profesor faţă de un student nu prea dotat, dar foarte silitor.

— Ai fost cumva atentă la cifre, doamnă O'Toole? Am scos nouă milioane de copii cu „Maşinăria Rock and Roll"! Red Jack a fost în fruntea topurilor vreme de trei luni! Nu-ţi

dai seama ce înseamnă asta?

— Ba da, înseamnă că ai obţinut ce-ai vrut, aşa că nu mă mai bate la cap!

Manning gemu exasperat.

— Înseamnă că avem nevoie de un alt disc cu Red Jack pe piaţă, în patru luni! Ceea ce înseamnă că avem nevoie de discul „maşter" în zece săptămâni, ca să-l putem arunca pe piaţă la momentul oportun. Succesele au o viaţă scurtă; primul a început deja să intre în declin, iar timpul optim pentru a da drumul următorului disc cu Red Jack, după ce primul a ieşit din topuri, este de aproximativ două luni. Şi nu atunci când i se năzare unei amărâte de puştoaice din Valley, care judecă numai cu ovarele!

— Şi ce-ai vrea să fac eu, să-i ordon lui Bobby s-o reguleze? se oţărî Glorianna.

— N-ar fi rău! recunoscu Manning. Mda, dacă i-ai explica despre ce e vorba, că trebuie să intrăm pe piaţă în timp optim, dacă i-am oferi o parte din încasările viitoare pentru serviciile aduse…

Fu rândul Gloriannei să geamă exasperată…

— Şi dacă ai fost în impasul ăsta atâta vreme, doamnă O'Toole, atunci de ce naiba n-ai venit la mine pentru sprijin profesional? spuse Manning arţăgos.

— Probabil din cauză că nu te-am crezut niciodată un romantic, Manning – rosti tărăgănat Glorianna. Sau poate am greşit, Carlo iubitule, îţi oferi cumva tânărul tău trup tandru în locul lui Bobby? La ce fel de PROFESIE te referi, totuşi?

— Nu ţin neapărat să mă placi, dar ar fi în avantajul tău să nu mă mai priveşti ca pe un nătărău, doamnă O'Toole, spuse Manning aproape sfios. Am reuşit, în definitiv, să ajung unde am ajuns. Şi am ajuns aici datorită carierei mele plină de succese de la departamentul cercetări, doamnă O'Toole.

— Şi?

— După cum ştii, „Muzik, Inc." are EXPERŢI cărora li se

plătesc salarii mari pentru a se ocupa tocmai de aceste probleme, spuse Manning. Dacă Sally Genaro are o fixaţie pentru Bobby Rubin, atunci băieţii care se ocupă cu motivaţiile ar fi trebuit să includă asta în specimenele cu care i-au alimentat pe mercenarii de cântece în tot acest timp. Cum crezi că poate stimula talentul departamentul de cercetări, dacă nu-i furnizezi date relevante?

— Să stimuleze talentul? Date relevante? murmură Glorianna, simţindu-se deodată bătrână. Unde-am nimerit? Despre ce dracu' VORBEŞTI?

— Dacă există o tensiune sexuală nerezolvată în studio, atunci mercenarii ar trebui să se folosească de ea; ar trebui inclusă în textele lor, aşa încât starea artiştilor să facă parte din angrenaj; înhaţă-i şi... ăă... Manning o privi ca un balaur.

— Eşti un tip dat dracului, nu? spuse Glorianna cu o ciudată admiraţie pentru un nemernic atât de perfect.

— Trăim într-o lume dură şi plină de nemernici ca mine! spuse sec Manning. Poate ai băgat de seamă.

— Da. Genul de nemernici în stare să ameninţe o sărmană bătrână c-o bagă în puşcărie pentru a o STIMULA? i-o întoarse Glorianna.

— Exact – zise dulce Manning. Aşa că fă bine şi spune-mi ce-ai în plan, CHIAR acum!

Glorianna îl privi ţintă pe actualul preşedinte al „Uzinei de Muzică”, pe cel care o ameninţase c-o distruge dacă mai cumpără „praf” pe banii companiei, pentru a incita inspiraţia.

Ehei, gândi, dac-ai şti tu despre Bobina pe care am cumpărat-o pe banii companiei, bobină la care i-am conectat pe micii tăi vrăjitori cibernetici, ţi-aş mai da un motiv de acuzare să mi-l atârni de gât!

— Nu cumva e ceva în legătură cu ASTA? spuse Manning scoţând ceva dintr-un sertar şi aruncându-l neglijent pe birou.

— Oh, băga-mi-aş! nu se putu abţine Glorianna, spunând

cu voce tare ce gândea. Şi asta nu pentru că i-ar fi păsat, ci pentru că acum chiar era în rahat.

Pe biroul lui Manning stăteau, asemeni unui corp delict, plasa de sârmă şi cutia ovală a CĂŞTII.

— Da, chiar, doamnă O'Toole – zise Manning pe cel mai scârbos ton – dumneata chiar ne crezi tâmpiţi? Crezi că noi nu ştim că prostiile astea au invadat piaţa neagră? Crezi că studiile demografice n-au remarcat că vânzările scad la estimările iniţiale, pentru a trece la un cult al bobinei, lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată înainte? Crezi că suntem atât de idioţi încât să nu observăm casca stilizată pe care o poartă Red Jack, din moment ce vânzătorii ne-o bagă cu degetul în ochi?!

Rahat, gândi Glorianna, am mai îmbătrânit cu zece ani. Dacă nu există o lege care să interzică reclama bobinei pe un videodisc difuzat de „MUZIK", ăştia sunt în stare să inventeze una pe loc.

— Aşa că, n-ar fi mai corect să punem punctul pe „i"? continuă Manning implacabil. Bobby Rubin şi Sally Genaro erau conectaţi la chestia asta atunci când au dat lovitura cu „Maşinăria Rock and Roll", nu-i aşa? Şi tu eşti cea care le-ai dat-o, nu-i aşa?

— Cum dracu' de-ai ghicit toată treaba? spuse Glorianna uluită.

Manning se ridică de la birou şi începu să se plimbe prin încăpere, lucru pe care Glorianna nu-l mai văzuse făcând, schiţând paşi de dans în jurul mobilei, parcă încercându-i soliditatea, în timp ce vorbea.

Scaunele cromate şi desuete erau înşurubate în podea. O tăblie monstruoasă de marmură neagră, de la vreo masă de conferinţe, care trebuie să fi cântărit pe puţin o tonă, era înconjurată pe trei părţi de sofale masive demontabile. Pereţii erau tapetaţi cu catifea de culoarea piersicii, care trebuie să fi fost la fel de scumpă pe cât era de hidoasă.

Glorianna observă toate astea pentru prima dată, când Manning dădu ocol scaunului ei ca o pasăre de pradă.

Manning demonstra îndârjirea lui de a rămâne veşnic în acest birou. Dacă el avea mai mare succes decât toţi ceilalţi predecesori, asta era o treabă care n-o privea pe ea. Un singur lucru era clar: că se dovedise cel mai nemilos nemernic pe care-l văzuse ea vreodată în acest birou. O adusese exact unde voia el! Dar unde? Cu ce-avea de gând s-o şantajeze? S-o şantajeze să facă CE?

Numai că, în loc să-şi răsucească nervos mustaţa, Carlo Manning deveni jovial, satisfăcut de victorie, pipăindu-şi posesiv mobilierul, şi începu să-i spună despre ce e vorba.

— Cum de-am ghicit, întrebi? Mai întâi vedeam că 20% din vânzările cu „Maşinăria Rock and Roll" trec într-o nouă arie demografică, despre care n-am date. Când le obţin, observ corelarea cu o bobină foarte la modă. Ceea ce face să observăm, revenind, că Red Jack poartă „ceva" simbolic. Când inginerii noştri demontează un obiect ca ăsta, descoperim că e vorba de o interacţiune între centrii visului şi centrii de veghe. Iar psihologii spun că starea asta a creierului e în strânsă corelare cu perioadele de creativitate, tot aşa cum stările creierului sunt influenţate de anumite psihedelice. „Proiectul Superstar" nu duce nicăieri luni şi luni de zile, până când apare această bruscă reuşită. Şi toată lumea ştie despre înclinaţiile voastre către gunoaiele astea pentru creier…

— Bine, recunosc, eşti un geniu, aşa că măcar deşartă-ţi sacul – oftă Glorianna. Deja ai destule ca să mă bagi la mititica pentru tot restul zilelor şi încă ceva pe deasupra. Recunosc şi asta. Am cumpărat bobină cu fondurile de la „Muzik, Inc." şi am folosit-o ca stimulent pentru creaţie.

Se ridică pe braţul fotoliului şi-l înfruntă ochi în ochi pe Manning:

— Asta-i o altă chestie cu care mă ai la mână, fiule, dar poate am şi eu ceva. Dă-mă în judecată, şi o să strig în gura mare că „Maşinăria Rock and Roll" este într-adevăr o reclamă pentru Cască şi că TU ne-ai silit s-c facem. Ai impresia c-o să creadă cineva adevărul, că NICIUNUL dintre

noi habar n-avea ce face? Că „Muzik, Inc.” n-a fost implicată? Agaţă-mă pentru asta şi-o caci şi tu, Carlo iubitule. O să le placă la nebunie curul tău.

Manning o privi cu oarecare uluială, apoi se aşeză pe marginea biroului, luându-şi o înfăţişare pleoştită care-l făcea să pară aproape uman.

— Să te dau în judecată? Să te arestez? De ce aş face asta? întrebă nevinovat.

— M-ai ameninţat că mă dai în judecată pentru că am cumpărat drog pentru stimulare din fondurile companiei, nu-i aşa? spuse Glorianna, privindu-l de sus.

Carlo Manning, oricât ar părea de ciudat, izbucni în râs.

— Aia nu era nimic personal, Glorianna. Aia era doar BUSINESS. Ceva care să te stârnească. Chiar crezi că ţi-aş fi găsit nod în papură pentru nota de plată a drogului consumat, dacă aţi fi DAT rezultate? Chiar crezi că sunt FURIOS pe tine pentru că aţi recurs la bobină, scoţând astfel un disc care s-a vândut deja în nouă milioane de exemplare, cu perspectiva unui şi mai mare megahit? Manning îi zâmbi într-un mod ce semăna a căldură umană: Linişteşte-te şi stai jos.

Tipul ăsta vorbea serios!

— Cred că e mai bine – spuse Glorianna, odihnindu-şi oasele slabe şi genunchii moi în scaun.

— Cele mai profunde studii preconizează un profit nemaipomenit – îi spuse Manning fericit. Casca lui Red Jack nu e numai publicitate exagerată pentru consumatorii obişnuiţi, este prima bobină care intră în competiţie cu „praful”, spre bucuria clasei de mijloc, a acelora care, de obicei, cumpără atât „praf” cât şi DISCURILE NOASTRE. Studiile de marketing prevăd că Bobina, sau Casca, aşa cum i se spune pe stradă, ar putea însemna ceea ce Hoola-Hoop a fost pentru anii ‘50 sau L.S.D.-ul pentru anii ‘60, sau cocaina pentru ‘80. Chiar dacă e o hrană sinergică, suntem pe punctul de a mări producţia noastră, pentru un moft la scară naţională.

— Adică tu VREI ca Red Jack să se identifice cu Casca.

— Glumeşti? spuse Manning. Ce alt scop crezi că a avut întârzierea asta? Ne-ai dat imaginea unei vedete în stare să ne mărească producţia, pentru un moft bine întreţinut şi susţinut. Dacă ştiam că ăsta ai urmărit, că ai făcut-o deliberat, te-aş fi făcut vice-preşedinte în marketing. Dar ai nimerit-o din întâmplare, nu-i aşa? A fost un accident fericit, norocos. Cercetarea, psihologii şi marketingul habar n-aveau ce se-ntâmplă.

Alunecă de pe birou şi îşi reluă locul de şef.

— Deosebirea e că de-acum înainte vei avea tot sprijinul lui „Muzik, Inc." şi asigurarea mea că, atâta vreme cât dai rezultate bune, nimeni n-o să te-ntrebe ce metode foloseşti.

Băgă mâna într-un sertar şi scoase un teanc de tipărituri.

— Psihologii au făcut deja aceste prospecţii preliminare pentru noul disc, iar acum, când ştim care e metoda creaţiei, le putem transforma în linii directoare pentru mercenari. Şi avem deja un titlu bun!

Descrise un cerc imaginar în jurul capului.

— „Prinţul încoronat al Rock an Roll-ului"? Te-ai prins? Ce părere ai?

— Ce părere am? se bâlbâi Glorianna. Mai contează?

— Cum să nu! exclamă Manning. Marketingul preconizează 12 milioane de vânzări sau chiar mai mult, dac-o plesnim! Cea mai mare lovitură de la… de la…

— Elvis sau Beatles?

Manning încuviinţă entuziasmat.

— Şi asta fără să mai plătim drepturi de autor scandalagiilor gen Presley sau Lennon. Nu numai cantitate, ci şi profit maxim pe fiecare disc.

— Minunat… - mormăi Glorianna. „Fir-ar să fie, oare toată murdăria asta n-are limită?"

— Mă bucur că eşti de acord – spuse Manning serios.

— Şi dacă n-aş fi…

Manning ridică din umeri şi pe faţă i se citi regretul. Asta-i spuse totul Gloriannei.

— Zece săptămâni, ii spuse Manning. Aşteptăm lucruri mari din partea ta, Glorianna.

— Şi dacă nu le obţineţi?

Manning începu să umble fără rost prin hârtii, lăsând-o să transpire puţin înainte de a-şi ridica privirea.

— Gândeşte-te puţin – o sfătui. Dacă „Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului” trage şi el la aur, îţi asigurăm revenirea; asta mi se pare o motivaţie suficientă. Fireşte că nici unul dintre noi nu se gândeşte la consecinţele unui eşec…

— Desigur – aprobă cu glas stins Glorianna.

Nu era momentul să se amăgească, să pozeze într-un fals eroism; dacă ar fi refuzat acum să continue proiectul, Manning ar fi avut grijă s-o azvârle în puşcărie pentru tot restul vieţii.

Cum la fel ar fi făcut şi dacă ar fi încercat şi ar fi eşuat; nu-şi făcea iluzii, pentru că era foarte clar că şi Manning era implicat adânc în afacere.

— Mă bucur că am căzut de acord – spuse Manning, şi-şi îngropă nasul în hârtii, semn că întâlnirea se terminase.

— E minunat să ştii limita – spuse sec Glorianna peste umăr, îndreptându-se spre uşă.

„Muzik” ÎNSEAMNĂ muzică! ţipa emblema de pe peretele opus lifturilor.

— Mda, dar în niciun caz rock and roll, mormăi Glorianna. Ar trebui s-o schimbe: „«Muzik» ÎNSEAMNĂ Profit!”

Dar când uşa liftului se deschise, Gloriannei i se aprinse o luminiţă…

Da’ chiar aşa, pur şi simplu pe ăştia nu-i interesa marfa adevărată cât timp unica lor fericire erau încasările!

Atunci de ce să n-o fac? gândi ea, păşind în cabină.

Dacă ei se gândesc numai la cât de multe copii produc, atunci de ce să nu profit şi eu?

Nenorociţii asta cereau! Habar n-aveau, de fapt, de forţa pe care o implorau să renască!

„Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului”, ai?

Trecuse multă vreme de când Rock-ul nu mai dăduse o

lovitură. Multă vreme de când Prinţii încoronaţi ai Rock and Roll-ului, Elvis şi Dylan şi Jagger şi Lennon dăduseră aripi unei generaţii şi ridicaseră flamura rebelă a revoluției. Multă vreme de când un Springsteen urlase în lunga noapte întunecată.

Ce spui, Jack, tu eşti în stare de aşa ceva? întrebă retoric Glorianna, când liftul cobora spre garaj. Ai tu, oare, forţa electronică să proclami în mod public domnia Căştii? Ce-or să-ţi facă, Jack, or să-ţi spargă faţa? Cum pot opri ei pe cineva care nici măcar nu există?

Glorianna O'Toole îşi frecă mâinile când liftul ajunse la garaj.

„Vreţi şi mai mult aur, nenorociţilor, o să vă dau mai mult aur, o să vi-l bag în cur, în timp ce voi o să credeţi că e vaselină”, le promise ea idioţilor de sus.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea, ce-or să se facă Ştabii? ciripi ea, îndreptându-se spre Rolls.

„Câtă vreme îşi trag bani din chestia asta, n-or să facă absolut nimic.”

În ceea ce-l privea pe Bobby Rubin, fusese o afacere bună, chiar dacă muncea încă pe vechiul contract şi chiar dacă nu văzuse o para chioară din drepturile de autor al milioanelor de discuri vândute. „Uzina” îi mărise bucuroasă salariul până la a avea exact atât de mulţi bani cât să poată cheltui liniştit, mult mai puţin însă decât drepturile de autor ale starurilor rock.

Îşi cumpărase nelipsita maşină nouă şi scumpă, o Honda-Ferrari cu patru locuri, decapotabilă, roşu neon, după care fetele întorceau capul, chiar în Beverly Hills, atunci când conducea în viteză.

Îşi închiriase o casă cu două dormitoare în Beverly Glen, pentru jumătate din salariul lui lunar. Casa avea un patio de sequoia, cu o piscină mică, o cadă enormă, şi o saună micuţă care nu funcţionase practic niciodată.

Living-ul avea un spaţiu imens în catifea trandafirie,

pentru conversaţii, un ecran pe perete, un deck ultimul răcnet, un bar bine asortat, o vechitură de tonomat Wurlitzer şi un dulap din sequoia prelucrat manual, tapisat cu mătase, burduşit cu toate felurile de „praf”. Dormitorul dădea către un spaţiu de verdeaţă ce aducea vag cu o grădină japoneză, printr-o fereastră situată în faţa unui pat hidraulic circular. Pe tavan, în locul oglinzilor, era un ecran video pe care apărea fie un disc, fie acţiunea pe viu a ceea ce se întâmpla în pat, în funcţie de capriciile momentului.

Şi în timp ce încă era un „nimeni” fără farmec la petrecerile de categoria A, pe lângă actori şi staruri rock, era măcar pe listele de invitaţi, ca un fel de copil răsfăţat al „Uzinei”. Asta însemna că dacă voia să impresioneze vreo studentă, sau vreo muziciană sau vreo cântăreaţă, pentru a-i lua minţile, o putea duce liniştit la braţul lui la oricare din petreceri.

Cât priveşte tipele clasa-ntâi, din perspectiva noului său bârlog din Beverly Glen, lucrul se dovedise mult mai uşor decât credea.

N-avea nimic altceva de făcut decât să dea petreceri.

Fireşte, nu de categoria A, presărate cu vedete de cinema, sau regine ale rock-ului, dar în orice caz petreceri veritabile de categoria B, unde lista invitaţilor mergea de la lumea de mâna a doua a filmului, ziarişti rock, favoriţi ai „Uzinei”, turme întregi de chelneriţe superbe, curve profesioniste sau amatoare, până la parveniţi de profesie care aspirau să intre în graţiile societăţii din „Oraşul Gagicilor”.

Dacă puneai la bătaie cantităţi apreciabile de „praf” şi băutură pe gratis era la fel de simplu să atragi hoarde de invitaţi la festin ca muştele la balega proaspătă. După primele petreceri, Bobby avea deja tipe care se băteau să pescuiască o invitaţie.

În aceste cercuri restrânse, ca un adevărat senior, cu cheia dulapului cu „praf” în buzunar, Bobby Rubin era o adevărată vedetă. Era deja recunoscut ca fiind primul în

sintetizarea vizuală a hit-ului numărul unu din ţară. Cunoscuţii îl invidiau pentru poziţia sa în „Uzină” şi căutau să-i intre în voie. Inocentele de gen feminin, visând să ajungă şi ele în lumea star-urilor, îl credeau factorul principal în acest drum şi se aruncau în horă pline de entuziasm.

Pentru prima dată în viaţă. Bobby era literalmente invadat de femei. Aproape după fiecare petrecere se trezea în patul hidraulic, alături de un graţios obiect sexy de pe la bufet. La început, când nu făcea altceva decât să se îmbibe cu „praf” şi să se minuneze cât de des face dragoste, chiar credea că femeile se topesc după el, deşi, în calitate de obiecte sexy – că asta erau, obiecte – avuseseră de-a face cu bărbaţi mult mai pricepuţi ca el.

Puţin mai târziu, când începu să observe că cele mai multe din aceste frumuseţi anonime nu reveneau decât dacă mai aveau nevoie de câte ceva, Bobby descoperi cu groază că „Paradisul Pizdei” e o sabie cu două tăişuri.

Acum avea de-a face cu femei care ştiau cu adevărat să facă dragoste, femei superbe care agăţau ce pica într-o noapte, care-şi ofereau trupul în separeurile cluburilor de sănătate; şi care din când în când mai sugeau pula sau futeau un şoarece de bibliotecă, pentru avantaje mărunte sau măcar pentru promisiunea unor avantaje, şi care se pricepeau al dracului de bine să-i facă pe băieţi să varieze temeinic.

Dar, vai, această saturaţie sexuală îl aduse pe Bobby într-o stare ciudată. Deveni stânjenit în a se dezbrăca în faţa femeilor goale pe care dorea să le aibă. Respingea avansurile femeilor despre care credea că sunt prea pricepute pentru a-şi permite să le aibă. Nu i se scula, nu o putea ţine tare, varia prea repede sau deloc şi, desigur, preocupat de asta aproape tot timpul, lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Da, în lumea reală până şi „Paradisul Pizdei” îşi avea şarpele lui perfid. Atâta timp cât ştia că face dragoste prost. ERA prost şi era fără îndoială şi subiectul

unor obscenităţi femeieşti de alcov.

Îi era greu să se descurce de unul singur.

Şi, într-o noapte, în disperare, i se întâmplă lucrul pe care-l aştepta.

Spre sfârşitul unei petreceri, ultimii invitaţi se târau spre maşini, lăsându-l în living cu femeia dureros de excitantă care-l complexa, simţindu-se dorită cu înfocare.

O chema Fara Fay Marley, sau cel puţin ăsta era numele pe care-l folosea în clubul unde lucra. Stătea pe sofa, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu un surâs războinic, după ce-i gonise pe uşă afară pe ultimii rătăciţi.

Fara Fay purta pantaloni din piele albastră strânşi pe trup, care se transformau într-o fustă cu mărgele la trei inci deasupra genunchilor, o cortină de curele şi ornamente de aramă care-i accentuau lungimea picioarelor. Un lanţ cromat, dublu, înfăşurat pe piept, îi transforma sânii în mici munţi erecţi, cu sfârcurile împungând metalul argintiu. Ochii căprui, adânci, păreau să privească prin Bobby, buzele mari şi cărnoase promiteau desfătări neştiute, nările îi fremătau ca cele ale unui cal de rasă, şi era toată numai fibră!

Pe Bobby îl îngrozea. Numai privind-o, îi era teamă că va ejacula în pantaloni.

Studiind-o, după ce rămaseră singuri, încerca să se autosugestioneze că n-are nimic de-a face cu faptul că era neagră. Ştia foarte bine ce înseamnă asta. Nu pentru că nu fusese niciodată atât de aproape de o negresă, nu pentru că Fara Fay sugera fantasme ale viselor vreunui bădăran aborigen, ci pentru că Bobby simţea că ea ŞTIE asta şi se amuză, şi se comportă în consecinţă. Părul îi era împletit în şuviţe prinse cu crom, pentru a se asorta cu fusta, şi avea un mic inel de crom trecut prin nara stângă.

Din câte ştia Bobby, era o tânără cântăreaţă fără mare viitor, cântând în baruri cu „banii la căciulă”, şi crezând probabil că tipul care făcuse pista vizuală la „Maşinăria Rock and Roll” are relaţii care-ar putea-o scoate din

obscuritatea nedreaptă în care se afla. El era prada.

Dar spune-i asta sexului său ud!

— În sfârşit, ai scăpat de toţi idioţii ăia! spuse Fara Fay când Bobby se aşeză precaut pe aceeaşi parte a sofalei. Poate putem trece, în sfârşit, la o treabă serioasă.

— Ce-ai de gând? se bâlbâi Bobby.

— Un futai serios, albiciosule – spuse Fara Fay, privindu-l ţintă. Mai târziu, când vei fi sub puterea mea, am să-ţi arăt câteva discuri cu spectacolele mele şi o să te conving să faci din mine o vedetă.

— Pariez că spui asta tuturor bărbaţilor, îndrăzni bărbătos Bobby.

Fara Fay se comportase astfel încă de când intrase pe uşă şi anunţase în gura mare că intenţionează să plece ultima dar, întrucât avea treabă a doua zi la zece, Bobby trebuise s-o asigure că petrecerea se va sfârşi devreme.

— Numai celor pe care intenţionez să-i las să mă pape în loc de micul dejun – spuse Fara Fay râzând, dar trecându-şi apoi, lasciv, limba peste buze, pentru a arăta că vorbeşte serios.

Bobby aproape îşi ieşi din minţi. Niciodată nu fusese mai tulburat ca acum şi niciodată nu-i fusese mai teamă că nu ştie ce să facă. Dar nu ştia cum s-o ia, indiferent cât de tare îi bătea sângele în tâmple. Fara Fay conducea total jocul, el n-o să fie în stare să facă NIMIC bun.

În cele din urmă, de nu se ştie unde, îi veni curajul de a face pe şmecherul.

— Te crezi dată dracului, nu?

Drept răspuns, Fara Fay se scurse de-a lungul sofalei peste el, trântindu-l pe spate înainte de a-şi da seama ce i se întâmplă, lipindu-şi trupul ei atletic de al lui, îl sărută apăsat, cu o limbă lungă şi insinuantă, mângâindu-i coaiele cu o tandreţe îndelung practicată. În numai treizeci de secunde îi scosese sexul afară, trecându-şi o unghie uşor, de la bază spre vârf. Cu vârful unui deget odihnindu-se uşor pe capul palpitând al sexului, Fara Fay îl sărută umed,

dându-i o undă de parfum în nări, rânjindu-i ca unui leopard.

— Micuţul meu, chiar SUNT dată dracului!

Bobby, care era la un pas de a-şi da drumul în mâna ei, ca un dement, era în situaţia în care n-o putea contrazice.

— Unde-i toaleta? Că dormitorul deja ştiu unde e… - spuse Fara Fay ridicându-se brusc de pe el. Dă-mi doar un minut şi ne vedem acolo...

Bobby se clătină înspre dormitor, într-o stare de zăpăceală psihică, pălmuindu-şi sexul care-l durea delicios, în speranţa de a-l desensibiliza. Îngrozit la gândul că o să varieze exact în momentul în care va intra în ea, iar dacă îi dădea cumva prin cap să-i sugă mai întâi pula, atunci…

În acelaşi timp era furios că era atât de nătâng, că-i era atât de teamă de creatura asta minunată, că nu se putea dovedi atât de bărbat încât să domine situaţia asta la care visase toată adolescenţa lui. Dacă acest „disc porno” nu va ieşi aşa cum trebuie, nu era nimeni altul vinovat, decât el.

Aşa cum făcuse de multe ori în împrejurări mai mult sau mai puţin asemănătoare, puse „Maşinăria Rock and Roll” în deck, cu sunetul redus, plasând imaginea dansului lui Red Jack deasupra patului hidraulic, rotund şi imens.

Iată-l în ceasul triumfului său pe acel Bobby Rubin din visurile lui, dar numai o parte din el, şi nu numai ochii, iată-l acolo sus, înainte ca aici, jos, universul să izbucnească în lumină, aşa cum îşi dorea.

Red Jack ar fi ştiut ce să facă, îşi zicea el pe când se dezbrăca. Se uită la figura chipeşă, sigură pe sine, care-l privea cu propriii săi ochi. Dar TU eşti EU! realiză. Cine altul ar putea fi? Cum poţi fi TU mai mult decât te-am făcut EU să fii? De ce nu pot fi EU, TU acum, când am nevoie de tine?

Îl străbătu un fior când îşi dădu seama că stă în puterea lui să facă asta. În sertarul noptierei avea o Cască, cea pe care o purtase acasă la Glorianna, în acea noapte magică, şi pe care o mai purtase de-atunci, din când în când. Pentru

că cea pe care Glorianna O'Toole insistase s-o ţină la studio devenise deja ca o coroană de spini.

Sally din Valley stătea conectată în timpul celor mai multe întâlniri; se transformase într-o pasionată a Căştii, şi era evident că se folosea adesea de ea. Dirija versurile pe care le trimiteau mercenarii într-o unică direcţie obsesivă, iar muzica pe care o scotea era implacabil sexuală, şi nu încerca deloc s-o sincronizeze cu ceea ce încerca Bobby să facă pe pista vizuală. Tot ce producea era doar dorinţă carnală, cu pulpe transpirate oferite lui Red Jack sau, mai rău, versuri pe care le punea în gura alter ego-ului electronic al lui Bobby, care erau, chipurile, cântecele LUI de dragoste dedicate EI. Îţi venea să borăşti.

Din cauza asta ajunsese să refuze cu îndârjire Casca în studio.

Dar aici, gândi el, scormonind în sertarul noptierei, era dormitorul lui, nu studioul, iar Fara Fay Marley era departe de a fi Acneea.

Îşi puse uşor plasa de sârmă în păr, fixă cutiuţa pe ceafă, se aşeză gol pe pat cu mâinile sub cap şi cu sexul sculat, şi încercă să zâmbească detaşat ca un paşă dezabuzat. „Chiar trebuie să fac asta?" se întrebă nervos.

Fara Fay intră în dormitor goală cum o făcuse maică-sa, sau aproape. Avea încă inelul prin nas, şi lanţul cromat îi atârna peste şolduri, coborând până la limita părului pubian. Sânii de culoarea ciocolatei păreau nişte mici munţi, înalţi şi conici, sfârcurile aveau vârfurile tari şi roz.

— Nu eşti rău înzestrat pentru un alb – spuse ea din vârful buzelor când alunecă în pat.

Bobby abia avu timp să apese pe buton şi ea era deja deasupra.

Când Fara Fay se mişcă deasupra lui ca o maree caldă şi cafenie, simţi de-a lungul coloanei un val de energie scurgându-i-se din creier, către ea, un fir lung şi proaspăt de ceva sigur şi zâmbitor şi ritmic, ca un şarpe enorm care se destinde, şi când ea îi sărută adânc, cu gura larg

deschisă, limba mişcându-i-se ritmic, pulsând până în gâtul lui, valul îi ajunsese la sex, şi el se mişca în mâna ei într-un contrapunct ferm, odată cu măsura, încrezător că fluidul care-l traversa acum nu va fi trădat de slăbiciunea cărnii.

Se rostogoli peste ea, lipindu-se de trupul ei, fibră de fibră, mângâie sexul ei cald şi umed, îi dădu limba înapoi, tandru, întrerupse sărutul şi, oprindu-i mişcarea cu o mână, îşi propti capul cu cealaltă, privind-o cu un mic zâmbet superior.

Fara Fay îl privea cu alţi ochi, în ei oglindindu-se un alt Bobby.

— Ia te uită, spuse ea pe un ton mai degrabă uluit, mângâindu-l acum mai într-o doară – furnica, cât e de mică, dacă o calci pe picior se întoarce să te muşte!

— Oi fi eu biţi şi byţi şi programe, dar nu sunt uşă de biserică, iubito, îi răspunse Bobby ciupind-o jucăuş de clitoris.

— Ce-ai spus?

Ochii lui Fara Fay priviră peste el, la ceva de pe tavan, şi apoi reveniră.

— TU şi cu mine, împreună, suntem o maşinărie rock and roll! Rosti – şi o pătrunse adânc, dintr-o singură mişcare lungă şi dură, ţintuind-o acolo, pe patul hidraulic şi zâmbindu-i, fără să schiţeze vreo mişcare.

— Începe să fie o nebunie – remarcă Fara Fay nesigură, dar nu fără entuziasm, ca şi cum nu se putea hotărî dacă e intrigată sau speriată, şi decise să fie şi una şi alta.

Bobby începu să-şi rotească şoldurile cu mişcări scurte şi lente, înainte pe timpul accentuat al măsurii, înapoi pe celălalt, frământându-i sânii cu torsul său, sprijinit pe braţe deasupra ei, cu ochii fixaţi direct în ai ei, până când ea îi închise şi se lăsă în voia lui, răspunzându-i cu bazinul, apoi încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui şi împingându-l şi mai adânc.

Încetini ritmul, îşi strecură braţele sub fundul ei, frământându-l, îşi îngropă faţa în ceafa ei, strecurându-i

apoi o limbă în ureche, şi începu să sape un canal spre creierul ei, în timp ce ea gemea şi ţipa strident şi-l zgâria uşor pe spate.

Pentru prima dată în viaţă, Bobby se simţea cu adevărat eliberat de frici şi aşteptări, de stângăciile din liceu şi de viziunile Hollywood-ului, de amintirile trădărilor trupului – mişcându-se sigur şi încrezător, alunecând într-un fel de spaţiu al actului sexual, unde viziune şi sunet, miros şi pipăit, el şi ea, pulă şi pizdă, carne şi spirit, se amestecau împreună într-un cântec sinestetic.

Deşi nu mai fusese niciodată acolo, era ca o reîntoarcere într-un loc dintotdeauna cunoscut. Îi simţea trupul agăţându-se de el şi tremurând, iar el simţea valurile de plăcere înaintând către crescendo în sex, şi totuşi, chiar dacă era în vis, era conştient că poate să rămână astfel veşnic; atâta timp cât ţinea măsura, el era dirijorul, cântăreţul solo şi chitara solo, el era Red Jack, amantul fantomă din propria lui maşinărie de vise erotice.

Ea ţipă şi gemu şi muşchii ei începură să tresară spasmodic pe măsură ce urca valul unui orgasm, numai că el, în loc să se adapteze ritmului ei, rămase chinuitor în urma ritmului, o lăsă s-o ia înaintea lui, şi abia atunci când ea ajunse la apogeu intră şi el în ritm, într-un ritm lent. Lung, egal, care o ţinu acolo în extaz, juisând şi juisând, şi juisând, iar şi iar, zvârcolindu-se şi urlând şi zgâriind.

Se termină într-un târziu, nu cu eliberarea lui, ci cu cea a Farei, gâfâind turbată, gemând cu durere plăcută, examinându-l curioasă, cu ochii larg deschişi, uluiţi şi plini de satisfacţie.

Şi apoi, când el se rostogoli lângă ea şi se rezemă de căpătâiul patului, cu mâinile sub ceafă, cu un zâmbet superior şi cu sexul mândru ridicat în aer, ea i-l luă în gură şi-i făcu cea mai bună felaţie din viaţa lui, nu pentru că ea ar fi fost atât de expertă, ceea ce şi era, nu pentru că durǎ atât de mult, şi chiar dură, ci pentru că era prima felaţie RECUNOSCĂTOARE; plină de sentiment, admirativă şi mai

mult decât meritată.

Tot aşa şi felaţia pe care i-o făcea acum Cindy Nu-mai-ştiu-cum, cu mâna lui neglijentă în părul ei lung şi blond, şi cu ochii cârpiți de oboseală, care nu priveau la ultima sa cucerire, ci la propria lui reflectare electronică pe ecranul video din tavan.

Red Jack se uita la el aprobator cu proprii săi ochi. Din noaptea aceea cu Fara Fay Marley nu mai făcuse dragoste fără Cască, nici nu-şi mai scurtase părul, şi dacă o parte din el ştia că ar arăta ridicol dacă atunci când i-ar fi crescut până la umeri, l-ar fi vopsit roşu, cealaltă parte cocheta cu ideea.

Dacă acum zăcea acolo, privindu-şi propria amplificare electronică, în timp ce-i sugea pula o starletă reală, era o dovadă că în cele din urmă se înfăptuise o justiţie cosmică.

Dacă nu din interiorul lui apăruse Red Jack, atunci de unde altundeva? Nu scrisese chiar el, Bobby, acest software?

Acum, în viziunea aceleiaşi bobine prin a cărei putere îndemânarea sa cibernetică dusese visul în lumea reală, i se părea că dualismul dintre creator şi creaţie, Bobby Rubin şi Red Jack, fusese anihilat.

O, da, jubilă el când buze fierbinţi alunecau în sus şi-n jos pe sex, dacă m-ar vedea acum toţi nenorociţii ăia! Toţi frumoşii şi atleţii şi muzicienii din liceu. Toate vedetele rock şi actorii şi pierde-vară care se dau mari la petrecerile de categoria A. Dacă la primul contact cu lumea biţilor şi byţilor şi programelor era doar un bleg, acum se transformase singur într-un armăsar electronic.

Tu şi cu mine, Jack, suntem o maşinărie de făcut dragoste!

Ciripitul telefonului de lângă pat îl scoase din visare, iar Cindy se opri din treabă. Bobby îi apăsă uşor capul.

— Nu te opri acum… oftă el.

Telefonul continua să ciripească. Cine dracu’ o fi? Cindy

îl lăsă dintre buze, şi-l privi cu o comică strâmbătură de iritare.

Bobby ridică din umeri. Întinse mâna spre telefon. Se răzgândi. Îi făcu cu ochiul şi o privi lacom.

— Eu mă ocup de treaba mea – spuse – iar tu, ocupă-te tot de treaba mea, O.K.?

Blonda râse.

— Pariez că te fac să variezi în timp ce vorbeşti – spuse ea– şi-i luă din nou sexul în gură.

— Ai pierdut! răspunse Bobby, ridicând telefonul.

— Bobby? se auzi vocea tremurată a lui Sally Genaro la celălalt capăt al firului.

— Ce dracu' vrei la ora asta din noapte, Sally? Vocea lui Bobby era furioasă şi tăioasă, dar şi cu o nuanţă erotică ce se scurse prin circuit până în urechea lui Sally Genaro.

— „Ce vreau, Bobby?" îşi răspunse ea zăpăcită. „Vreau să te fac să te SIMŢI BINE, prostule! Vreau să te invit în apartamentul meu chiar acum, să te ling peste tot şi să-ţi sug pula până urli! Vreau să te îndrăgosteşti de mine, sau măcar să mă placi doar atât cât să mă inviţi o dată la petrecerile tale."

Din păcate, nu era atât de beată să-i spună toate astea.

— Sally? Mai eşti la aparat? TU m-ai SUNAT, ţi-aminteşti?

„Fă-o chiar acum, înainte să închidă!" îşi spuse furioasă Sally.

Sally zăcea pe pat, în noul ei apartament din Studio City, aruncând câte o privire absentă prin ferestrele glisante ale balconului, spre peisajul nocturn din San Valley, strălucind şi clipind undeva dedesubt. Purta o cămaşă de noapte transparentă, culoarea levănţicăi, scurtă până la şolduri, pe care o cumpărase dintr-un magazin Melrose foarte scump, care pretindea că aprovizionează curvele, şi obişnuita plasă de sârmă a Căştii. Cu o mână ţinea receptorul, cealaltă înainta spre sex.

Cert e că ea şi cu Bobby se întâlniseră pentru un lung şi

magic moment în timpul înregistrărilor din casa Gloriannei, căci ce altceva fusese „Maşinăria Rock and Roll” decât cântecul lor tainic de dragoste, şi cine sau ce altceva era Red Jack decât acel Bobby din visul lor comun?

Dar când se terminase înregistrarea, ochii lui se îndreptaseră către bătrâna aia oribilă, ca şi cum cu EA ar fi împărţit visul, şi devenise şi mai rece şi mai distant după aceea, şi nici măcar nu mai voia să se cupleze cu ea la Cască în studio; ca şi cum s-ar fi TEMUT să mai împartă iar alt vis…

Încercase TOTUL. Cheltuise o AVERE la dermatolog. Îşi cumpărase o nouă garderobă sexy, cu o măsură mai mică şi, practic, postise zece zile ca să poată încăpea în haine. Iar el continua să privească prin ea, ca şi cum nici n-ar fi existat.

În cele din urmă încercase chiar să-l uite. „Du-te-n mă-ta, Bobby Rubin”, îşi spusese ea când „Maşinăria Rock and Roll” devenise un mare hit. „Acum sunt o vedetă, cui îi pasă de un şoarece ca tine!” Şi îşi închinase acest apartament luxos în „Grădina Babylonului”, SIGURĂ că traiul aici îi va schimba viaţa.

Complexul de apartamente era înălţat la poalele unui deal înalt, dând direct peste Hollywood Freeway spre studiouri, parcul de distracţii şi spre „Universal City”. Fiecare apartament avea balcoane mari atât din living cât şi din dormitor. Ascensoare situate în centrul complexului de apartamente duceau direct spre fabulosul „Glitter Dome” din vârf.

Toată lumea ştia de „Grădina Babylonului”. O sută de apartamente la alegere şi, în ele, nici măcar o pereche de căsătoriţi. „Universal” avea în proprietate jumătate din ele şi le folosea pentru cei aflaţi aici temporar, muncind la filme sau la TV sau făcând spectacole pe viu în „Universal City”– actori, actriţe, regizori, cântăreţi, dansatori, muzicieni. Cealaltă jumătate era ocupată de cei cu bani şi cu dorinţa de a intra în lumea show-biz-ului, iar şansa era că aceste

palate strălucitoare, prost construite, îţi garantau accesul în palatul plăcerilor de deasupra, alături de fauna show-biz-ului.

Şi chiar dacă Sally nu lucra pentru „Universal”, lucra pentru „Uzina de Muzică”, şi avea referinţe bune: un hit number one în topuri, aşa încât era un membru dintre cei admişi la „Glitter Dome”, unde putea întâlni tot soiul de vedete de cinema şi rockeri.

Şi dacă nici în visele ei cele mai frumoase nu-şi închipuia că vreo stea de cinema sau vreun solist vocal ar fi fost impresionat de farmecele ei, Sally măcar putea să-şi ia partea ei de la puştii bogaţi, de la băieţii frumoşi care-şi împărţeau apartamentele şi de la talente de mâna a doua, care erau acolo numai pentru a face o lipitură cu cineva important din lumea show-biz-ului, ca ea de pildă.

Cel puţin putea să şi-o tragă regulat, cel puţin nu era tot timpul pofticioasă, cel puţin putea să se oprească din MASTURBAREA asta cu gândul la Bobby. Şi a-ar fi putut chiar să întâlnească un tip dat naibii care s-o facă să uite de ticălosul ăla de Bobby.

Din păcate, totul ieşise pe dos. Fireşte, acum era o rotiţă importantă în angrenajul „Uzinei”, dar cum în afara celor din „Uzină” nu-se-ntâlnea cu nimeni, nimeni nu ştia nimic despre ea, nu era FAIMOASĂ, iar cei de la „Glitter Dome** care erau, sau credeau că sunt, sau se prefăceau că sunt celebri, o tratau ca şi cum n-ar fi existat. Şi tot aşa o tratau şi tipii care erau acolo să vâneze frumoasele şi faimoasele, acolo unde o mulţime de femei frumoase jucau acelaşi joc, pentru a o îndepărta pe sărmana Sally cea grăsuţă şi plină de coşuri.

Aşa încât, în noaptea asta ca şi în multe alte nopţi era iar singură în pat, gândindu-se la Bobby, fiind pe punctul de a se conecta şi masturba.

Devenise un fel de ritual. Se îndopa cu o cutie enormă de bomboane de ciocolată, îşi cupla Casca, punea „Maşinăria Rock and Roll” în deck, apăsa butonul şi se trezea pe

tărâmul magic, acolo unde ea şi Bobby Rubin făcuseră dragoste, unde călătorea în luminile fantastice cu Red Jack, cu cel mai bun Bobby pe care ea şi Casca îl făcuseră, cu iubitul din vis care o privea drept în ochi şi-i împărtăşea secretele. Dar în noaptea asta ceva o făcuse să ezite între gând şi faptă. Şi asta fiindcă auzise că Bobby dădea o altă petrecere din aceea la care ea nu fusese invitată niciodată, şi-atunci îşi înecase amarul în două filme cretine, luând apoi un pahar în plus, de una singură, sus în „Glitter Dome”, înainte de a aluneca spre casă.

Dacă tot era în starea de a visa şi de a se masturba, atunci măcar s-o facă de-adevăratelea.

Singura dată când folosise Casca în prezenţa lui Bobby a fost în studio, unde el făcea tot posibilul s-o ignore, unde vedea numai trupul ei dolofan şi machiajul acoperindu-i ultima stoarcere de coşuri, orb la frumuseţea ei interioară.

Dar poate acum, apropiată doar prin firul telefonului, în orele mici ale nopţii, cu Casca pe cap şi cu mâna pe sex, fără ca el să ştie asta, vraja electronică putea izbucni iarăşi, dându-i curajul de a vorbi deschis, şi-l putea face pe Bobby să-i vadă şi să-i şi iubească dulceaţa sufletului, putea din nou să nască clipa nemuritoare a întâlnirii lor din visele ei erotice.

Sally lăsă mâna să-i alunece până jos şi o strânse între coapsele ei cărnoase.

Cu receptorul încă în mână, apăsă pe butonul Căştii, apoi reveni şi spuse…

— Sunt încă aici… răsună vocea lui Sally Genaro în receptor.

— Minunat, rosti tărăgănat Bobby atunci când Cindy începu să se joace cu coaiele, mişcându-şi gura de-a lungul sexului cu o vigoare crescândă. „Ce păcat că nu am videofon ca să vezi ce se-ntâmplă aici, Sally”, gândi el. „Dar pe de altă parte, ar însemna că şi eu aş fi silit să TE văd.”

— Deci, Sally, m-ai trezit numai ca să-mi spui „hallo”?

— Chiar dormeai?

— Sigur – răspunse el glumeţ – şi aveam un vis erotic cu tine. Când m-ai trezit, eram amândoi pe punctul de a juisa.

Cindy se înecă de râs. Bobby îi împinse capul şi-o pătrunse adânc în gât. Cindy îl pişcă uşor de coaie.

— ADEVĂRAT, Bobby? oftă Sally cu vocea întretăiată de excitaţie. Mie îmi place să visez despre TINE tot timpul, nu numai când dorm. Vreau să zic…

Urmă o pauză, apoi vocea reveni moale, murmurând.

— Ştii ce fac în clipa asta?

— De ce nu-mi spui?

— Sunt cu mâna în pizdă, adică mă masturbez în timp ce-ţi vorbesc; suntem împreună în patul meu privind spre oraş, şi suntem amândoi conectaţi, şi-ţi simt chestia ta mare în mine…

— Te MASTURBEZI?

Sexul lui Bobby avu o tresărire bruscă şi involuntară. Un fulger păru să-l străbată de-a lungul şirei spinării şi stomacul i se întoarse pe dos.

Cindy se opri, privi în sus cu ochi mari, apoi îşi duse o mână între picioare şi se întoarse la lucru cu frenezie sporită, frecându-se şi ea.

Prea mult! Dezgustător, peste măsură! Mormăi uşor în receptor, apăsă pe buton şi se abandonă din plin momentului pornografic.

— Oooh! murmura vocea, ciudat de străină acum, sincopată. Oh, Bobby, e-aşa de bine, nu te opri, nu închide, oh, oh, oooh…

Zăcea acolo, abandonat chinurilor extatice de josnica triadă a libidoului, dezgustului şi egoismului. Frumoasa Cindy îl ducea către o ejaculare zgomotoasă, în timp ce vocea lui Sally din Valley se auzea spasmodic în ureche, iar în acest timp zâmbetul lui Red Jack îi ardea în creier.

— Oh, da, oh. Mai tare, mai tare!

Oh da, ASTA înseamnă să fii vedetă, să fii solist vocal, acolo sus, pe scenă, în faţa a zece mii de mici Sally, să

danseze şi să ţopăie şi regina admiratoarelor să-ţi sugă pula în cabină, şi să fie fericită că face asta, pentru că dincolo de luminile rampei mai sunt încă douăzeci de mii de coapse grase şi transpirate în aşteptarea înfierbântată a trupului tău, pe care să le simţi, pe care să le miroşi, cu care te poţi juca, între care te poţi bălăci ca un porc în raiul porcilor, şi cu cât eşti mai porc, cu atât le place mai mult, băgându-şi mâinile lor fierbinţi sub rochii, juisând în chiloţi, cu chipul tău întipărit în ochii lor.

Şi dacă era ceva dezgustător să fii fantasma orgasmelor a zece mii de mici Acnei, pe care nu le-ai fi atins nici măcar cu o furculiţă, şi să auzi, ca acum, vocea murmurată în ureche, ca o pădure de limbi grase şi umede, era minunat de vulgar să fii obiectul fanteziilor sexuale ale acestor mase murdare, josnice, în timp ce o frumoasă, aleasă la întâmplare, râdea de ele, jucându-se cu sexul tău, nebună de plăcere…

— O, da. Povesteşte-mi, Sally – şopti gâtuit Red Jack. Spune-mi, cum e să ai sexul meu enorm şi minunat în tine…

— Oh, Bobby, Bobby – gemu Sally Genaro, încolăcindu-şi picioarele ei puternice în jurul lui când el o pătrundea adânc, adânc, lipind-o de el cu braţe lungi şi puternice, zâmbindu-i cu ochii lui plini de senzualitate, părul lung, sălbatic, fluturându-i în jurul feţei ca o aură în flăcări în timp ce făcea dragoste cu ea.

— Oh Doamne, oh, da, fute-mă, fute-mă, fute-mă – urla în timp ce el o strângea cu putere în braţe, sărutându-i tandru sfârcurile, ciugulindu-i lobii urechilor cu mici muşcături frenetice, intrând adânc şi mai adânc, din ce în ce mai tare, în pulsaţia fiinţei ei. Te iubesc, te iubesc.. eşti atât de frumos, oh, Bobby, Bobby, Bobby…

— Oh, da, da, da – striga vocea în urechea lui. Juisez, Bobby. Juisez, oh… eşti minunat, oh, oh, oh, Bobby, Bobby, Bobby, Bobby…

Sexul lui era un turn de foc care pulsa, era Empire State

Building, înalt şi mândru şi dominând peisajul, un gigantic edificiu al torţei, o rachetă enormă pe rampa de lansare, într-un orgasm urlat electronic în ureche, când Cindy îi puse brusc o mână sub fese, îi băgă un deget în anus, şi coaiele îi explodară, arcuindu-şi trupul când ejaculă şi ejaculă şi ejaculă spasmodic în gâtul ei.

Ochii lui se rotiră în extaz când intră adânc în ea şi ea urlă nefiresc, oh, îl simţea scurgându-se în ea şi simţea mici săruturi pe ceafă – Oh, Sally, Sally, Sally, te iubesc, te iubesc, te iubesc – urlă el când terminară delicios unui în braţele celuilalt.

Transpirat, gâfâind, Bobby Rubin ieşi din viziune cu urechile ţiuind şi cu stele mici fulgerându-i în ochi.

Cindy, satisfăcută, obosită şi privindu-l straniu, îngenunche la picioarele patului, în timp ce vocea răguşită a Acneei bolborosea încă în urechea lui.

— Oh, Bobby, a fost minunat, mai frumos decât mi-aş fi imaginat…

Bobby se cutremură. Se strâmbă de parcă ar fi fost îmbrăcat în jeg.

— Eşti conectată, nu, Sally? ţipă el în receptor.

Curvă bolnavă! Ar fi vrut s-o sugrume, s-o lovească, s-o taie în bucăţi şi s-o bage într-o maşină de gunoi, pentru că-l făcuse să se simtă aşa cum se simţea acum, descoperindu-se ca un pervers dezgustător, în urma unui ruşinos act sexual imposibil de imaginat.

— Deconectează-te de la obiectul ăla blestemat, Acnee nenorocită! urlă cu furie oarbă, alimentată şi de faptul de netăgăduit că treaba îi plăcuse totuşi, enorm…

Cindy sărise din pat şi-şi adunase hainele.

— Ce faci? strigă Bobby.

Cindy se strâmbă a dezgust şi începu să se îmbrace.

— Hei, am mai făcut eu chestii de-astea, zise, dar rahatul ăsta e mult prea ciudat pentru mine.

— Aşteaptă, nu pleca, scap eu de ea…

— A, nu, termină conversaţia cu prietena ta, poate juisaţi amândoi odată…

— Bobby?… Bobby?… ţipă Sally Genaro în aparat. E CINEVA acolo cu tine?

Vocile filtrate şi îndepărtate de la celălalt capăt al firului continuau cearta, devenind din ce în ce mai furioase, iar ea zăcea pe pat ţinând receptorul cu o mână, ştergându-şi-o mecanic pe cealaltă de cămaşa ei delicată de noapte.

— Dar şi ţie ţi-a plăcut! Recunoaşte! spunea Bobby.

— Am mai făcut-o odată cu o lesbiană, recunosc, dar nu înseamnă că mor după asta! răspunse Cindy.

Sally apăsase pe buton atunci când Bobby, ghemuit în braţele ei, i-o ceruse, pentru a se trezi acum, când ieşi din viziune, singură în camera ei, auzindu-l în receptor vorbind unei curve.

— Pariez că aşa faci mereu, scrâşni vocea furioasă a femeii.

— Nu, nu, Cindy, scânci Bobby – nu s-a mai întâmplat niciodată, şi-ţi promit că n-o să se mai întâmple. Nu pleca…

— Ciao. Nu mă suna, şi când o să fiu acasă şi dornică, n-o să te sun nici eu. Nu prea te pricepi ia telefoane, Bobby Rubin.

— Cindy…

Zgomotul unei uşi trântite.

— Uite ce-ai făcut, dracu’ să te ia! şuieră vocea lui Bobby în urechea ei.

— Tot timpul ai avut pe cineva acolo! i-o întoarse Sally. „Oh, era de o vulgaritate fără seamăn. Şi totuşi..“

„Şi totuşi nu era vina lui, nu? Putea să-mi închidă telefonul. A fost DRĂGUŢ cu tine. Sally, îşi spuse. A fost chiar dulce…”

— E-n regulă, iartă-mă c-am ţipat la tine, Bobby, spuse ea împăciuitor – nu e vina ta, e-n regulă…

— În regulă!? CE e în regulă, acneică bolnavă! Cu ce drept îmi dai telefon şi mă obligi să ascult orgasmele tale,

putregai obez! Îmi vine să vomit numai când ştiu că ai juisat gândindu-te la mine!

Lacrimi de furie şi umilinţă îi umplură ochii.

— Dar şi ţie ţi-a plăcut, Bobby Rubin, te-am auzit juisând! scânci ea. Şi dacă nu ţi-a plăcut, de ce n-ai închis?

O tăcere lungă la celălalt capăt. Când îşi reveni, vocea lui Bobby era rece. Dură, insinuantă.

— CHIAR vrei să ştii de ce n-am închis, Sally?

Sally simţea că ar fi ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă, dar nu fu în stare să-l oprească.

— Pentru că aici a fost tot timpul o fată care mi-a luat-o la cioc, şuieră Bobby răutăcios. Şi a fost o nebunie. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat la un supt de pulă mai bun. Vise plăcute, Sally!

Şi trânti receptorul..

— Du-te-n mă-ta, ticălos cretin ce eşti! urlă Sally în telefon.

Se prăbuşi pe pat şi rămase acolo plângând, privind la luminile din Valley printr-o perdea de lacrimi, până când căzu brusc într-un somn agitat şi spasmodic.

MÉNAGE À TROIS[1]

GLORIANNA O'TOOLE se uită la Bobby Rubin. Apoi la Sally Genaro. Amândoi îi întoarseră privirea. Dar evitară să se privească unul pe celălalt.

Asta se întâmpla de când amândoi întârziaseră la venirea în studio. Bobby apăru primul şi anunţă că nu mai vrea să lucreze cu Sally. Înainte ca Glorianna să poată întreba de ce, sosi şi Sally, îl văzu pe Bobby, întoarse privirea şi o anunţă că nu va mai lucra cu Bobby.

— Am destule pe cap şi fără asta – le spuse Glorianna. Nici nu vreau să aud. Idioţii de sus ne-au dat un termen limită, un titlu, un set de proiecte şi câteva versuri de la mercenari. Avem zece săptămâni să terminăm un „master”, şi asta e limita.

Le dădu fiecăruia câteva teancuri de tipărituri.

— Aşa că citiţi gunoiul ăsta şi să ne punem pe treabă!

Sally se îndreptă spre VoxBox-ul ei, ţinând fără vlagă hârtiile în mână. Bobby se aşeză în faţa orgii de imagini, ţinând rahaturile alea de hârtii cu braţele încrucişate pe piept.

— Nu vreţi să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba? spuse Glorianna într-un târziu.

Bobby şi Sally schimbară rapid o privire furişă, dar refuzară să deschidă gura.

Glorianna oftă. Se aşeză pe scaunul ei înalt, cu autoritatea producătorului.

— O.K., deci nu-mi spuneţi. Dar am să vă SPUN EU că nemernicul de Carlo Manning nu va avea niciun pic de milă pentru mine sau pentru voi doi. Aveţi contracte pe termen lung, cu salarii grase, vă amintiţi? Şi „Muzik, Inc.” a băgat mulţi dolari în asta. Dacă refuzaţi să munciţi împreună la „Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului”, Manning nu numai că o să aibă grijă de voi, dar o să vă dea şi în judecată

1 Menaj în trei (fr.)

pentru nerespectarea contractului, şi „câştigă, pierde sau meci nul”, vorba cântecului, voi doi n-o să mai lucraţi niciodată în oraşul ăsta.

Sally rămase cu gura căscată. O vagă înţelegere apăru în ochii lui Bobby, şi expresia i se îmblânzi.

— Şi ţie ce-o să ţi se-ntâmple, Glorianna? întrebă el.

— Măcar de foame n-o să rabd – răspunse sec Glorianna. Mi se garantează cameră şi haleală pentru tot restul vieţii. La puşcărie!…

Bobby făcu ochii mari. Sally se prăbuşi pa scaunul din faţa VoxBox-ului.

— Cuum?

— Nu întrebaţi – spuse Glorianna. Băgaţi-vă bine în cap că suntem cu toţii pe vaporul ăsta spart şi ăla care crede că poate sări din el e mâncat de rechini. N-avem de ales, credeţi-mă; asta e LIMITA, puştime!

Bobby schimbă o privire cu ea, apoi dădu resemnat din umeri.

— Cred că ai dreptate – mormăi. Chiar nu pot să-i las să te azvârle în puşcărie, aşa c-o să-mi ţin gura şi o să-mi văd de treabă numai pentru tine, Glorianna.

— Nu te interesează decât să-ţi salvezi curul, Bobby Rubin! ţipă furioasă Sally

— Da, ca să mă pupi tu în el, Sally din Valley! Ţi-ar cam plăcea, nu?

Faţa lui Sally se înroşi sub machiajul gros, şi-şi strânse pumnii.

„Ce rahat e ăsta?” se întrebă Glorianna.

— Opriţi mizeria asta! urlă ea, nedorind să agraveze lucrurile. Ce zici Sally, vrei să fii o profesionistă, sau vrei să sfârşeşti în marea armată a şomerilor veşnici? Nu e o crimă să-ţi salvezi curul, având în vedere alternativa.

— Bine… dacă o iei aşa… mormăi nefericită Sally. Dar spune-i că nici n-o să discut cu el.

— Şi ei spune-i să-şi ţină promisiunea!

— Consideraţi că v-aţi spus unul altuia – mormăi

Glorianna. Şi acum, vreţi, vă rog, să vă uitaţi peste aceste proiecte şi versuri, astfel încât să ne apucăm ÎN SFÂRŞIT de treabă?

Cu scaunele spate în spate, cu consolele ca nişte baricade între ei, Bobby Rubin şi Sally Genaro îşi îngropară nasurile în tipărituri.

„Minunat, al dracu' de minunat", gândi Glorianna, aşteptându-i să termine. „Şi încă n-au apucat să citească gunoiul ăsta."

Nu numai că mercenarii asiguraseră versurile, dar departamentul de cercetări trimisese un scenariu care-i amintea de reclamele cântate pe care era silită să le facă atunci când îi mergea de-a dreptul rău. Desigur, la un nivel mai puţin diabolic, asta era cea mai mare parte a materialului „Uzinei" – reclame difuzate prin „MUZIK", ca să-şi poată vinde propriile discuri.

Dar „Prinţul încoronat a! Rock and Roll-ului", aşa cum era conceput de cercetători şi marketing, era o nouă ticăloşie. Ideea era de a lua un produs care era deja la modă şi de a-l folosi în noul CÂNTEC, să se vândă mai uşor.

Produsul în chestiune, Red Jack, era însă un nume ce nu trebuia menţionat, şi nici pus să facă reclamă pentru Cască; FCC sau FBI sau DEA sau IRS sau KGB sau oricare altă agenţie în trei litere, toate aveau sarcina să comunice nemulţumirea extremă a guvernului faţă de aşa ceva.

Discul trebuia în schimb să fie o incitare pentru consumatorii de Cască. Cercetarea elaborase în amănunt un întreg sistem de imagini gravitând aluziv în jurul Căştii, fără însă a o menţiona, iar marketingul descoperise simpaticul mecanism real.

Pe parcursul întregului cântec, toţi cei din public urmau să aibă părul roşu, lung până la umeri, părul lui Red Jack, glazurat, fireşte, cu plasa albă, emblematică, simbolizând Casca.

Iar versurile se învârteau lacom în jurul temei centrale, tot aşa cum rock-ul anilor '50 gravita în jurul sexului, aşa

cum rock-ul anilor ‘60 vorbea deschis despre stupefiante şi la fel cum „heavy-metal”-ul anilor ‘80 era o apologie a demoniacului, a Răului.

Bobby Rubin aruncă foile pe jos cu un gest delicat, ca unul cate aruncă la gunoi un peşte putred ţinându-l de coadă.

— De rahat – constată el. De unde vin căcănarii ăştia să mă-nveţe pe mine cum se face o pistă muzicală? Ce ştiu ei despre adaptarea imaginilor la muzică?

— Absolut nimic! recunoscu Glorianna.

— Versurile astea sunt total cretine – scânci Sally Genaro. Cum cred ei că o să transform porcăria asta într-un cântec?

— Pentru bani…

Amândoi o priviră pe Glorianna treziţi brusc la realitate. Bobby ridică textele de pe podea încet, resemnat, clătinând din cap.

— N-am crezut niciodată c-o să TE aud spunând asta, Glorianna – bolborosi el.

— Atunci să ne facem că n-am auzit – spuse Sally. Cu cât scap mai repede de rahatul ăsta, cu atât mai bine!

Şi, trântind cu zgomot versurile pe pupitru, luă o pereche de căşti, le cuplă, începu să cânte la întâmplare pe keyboard, şi dispăru în propria-i lume a muzicii, ascultându-se numai în căşti, umplând studioul cu sunetele tăcerii.

— Am un SCENARIU de belea, nu? mârâi Bobby. Precis n-apuc să fac vreo ispravă atât de repede, ca să mă pot căra de-aici înainte ca grasa asta să se deconecteze de la maşinăria ei de vis.

Şi începu să-şi instaleze echipamentul.

Şi iată-i pe cei doi drăgălaşi ai Gloriannei, băgaţi în aparatele lor, ignorându-se total unul pe celălalt şi, aparent, hotărâţi să scoată ceva cât mai repede posibil, numai să nu se mai vadă în ochi.

Fără îndoială, puteau să le dea idioţilor de sus ce voiau, mult înainte de termenul limită, folosindu-se de energia

asta datorată scârbei. Iar Glorianna era hotărâtă, acum mai mult ca oricând, să le dea idioţilor exact ceea ce MERITAU.

Asta îi amintea de o nasulie pe care o făcuse chiar ea cu mult, mult timp în urmă, când cânta într-o trupă obscură, numită „Hard Candy”. Fusese încurcată cu chitaristul solo şi când treaba se mai răcise, fusese destul de scârboasă ca să se încurce imediat cu cel de la keyboard. În prima seară când trebuiau să cânte în această nouă configuraţie, a trebuit să-i despartă pe cei doi care se luaseră la bătaie în culise, chiar înainte de începerea spectacolului. Iar atmosfera de pe scenă a fost atât de otrăvită, încât până şi păianjenii mureau în plasele lor, undeva în spatele balconului.

Glorianna zâmbi admirativ, amintindu-şi. Pentru că „Hard Candy” fuseseră MARI în acea seară, atingând culmea dementă a energiei pe care n-o atinseseră niciodată înainte şi niciodată mai apoi.

O, nu, n-o să fie uşor, dar ce-o să stoarcă ea din toată această psihodramă penibilă s-ar putea să fie rock and roll veritabil.

Numai că, după două săptămâni de plictiseală tensionată în studio, Glorianna începu să aibă îndoieli. Era un spectacol groaznic pentru care nu era pregătită, şi doar colaborase cu nenumărate trupe ai căror membri se urau între ei.

Ura, la urma urmei, are şi părţile ei creatoare; de mai multe ori văzuse un producător bun obţinând înregistrări uluitoare, punând faţă-n faţă muzicieni care se urau. Numai că aici aşa ceva părea imposibil, pentru că despre Bobby Rubin şi Sally Genaro cu greu se putea spune că sunt pe aceeaşi planetă.

Zi de zi, Sally stătea acolo, cântând în căştile ei, neînvrednicindu-se să arunce măcar o privire la pistele vizuale ale lui Bobby, pe monitorul ei, în timp ce Bobby, la rândul lui, îşi făcea treaba fără măcar să ceară muzica. Singură Glorianna ştia ce făceau amândoi, dar vedea şi cât de nasol e totul, şi n-avea altă soluţie, cel puţin în stadiul

ăsta, decât să se aşeze la loc, să evite întrebările idioţilor de sus şi să devină din ce în ce mai exasperată.

Deşi te-am păcălit, tu încă vrei să lupţi
Pune-ţi uri hit cu bătrânul Red Jack
Nu ştii ce să faci când eşti de unul singur
Tăticul tău din vis o să te ia înapoi acasă.

Şi tot aşa continuau la nesfârşit textele de la mercenari, vers după vers, refren după refren, pe acelaşi model de ritm, aceeaşi structură a rimei, încât, dacă voiai, puteai să tai din ea ca la croitor, fără să se cunoască.

Tot aşa mergeau şi pistele instrumentale pe care le concepea Sally, riff-ul gen Bo Diddley, monoton, implacabil, cerut de versuri, rostogolindu-se prin percuţie, prin linia de bass, şi chiar prin chitara solo, ca un robot rock and roll drogat cu amfetamine.

Era muzica perfectă a unei reclame TV: nostalgică, obsedantă, hipnotică, care te farmecă cele o sută douăzeci de secunde, după care te tâmpeşte.

Nici înregistrarea vocală nu era mai bună. Era vocea lui Red Jack, hiperumană, maleabilă la infinit – atâta timp cât Sally cânta la aceeaşi parametri vocali, aflaţi deja în memorie, nu exista nicio posibilitate de a o modifica – numai că suna ca un „demo" pentru un echipament magic, în niciun caz rock and roll, ci doar ceva agresiv şi mecanic.

Între timp, Bobby Rubin respecta până la ultima literă specimenele trimise de departamentul de cercetări şi marketing, fără pic de inventivitate din partea lui, ca şi cum, în mod ostentativ, ar fi vrut să facă o parodie a scenariului.

Proiectele prevăzuseră, de pildă, ca Red Jack să fie văzut cântând în locuri uşor identificabile, dintre primele zece mai cunoscute, aşa încât Bobby, ascultător, îl făcea să danseze de-a lungul unor imagini cu Golden Gate Bridge, emblema Hollywood-ului, conturul New-York-ului, Bourbon Street,

toate pescuite din vechi reclame TV.

Cei de la demografie solicitau grupuri de spectatori compuse din 70% tineri îngrijiţi ai clasei de mijloc şi 30% purtători ai Căştii, aşa că Bobby băga figuri animate din reviste de modă şi instantanee ale golanilor din New York, luate din ziare şi, deşi Glorianna nu făcuse o statistică a capetelor, ar fi pariat că proporţia era respectată până la plus-minus 5%…

Idioţii de sus doreau să se pună un accent vizual pe cuvinte-cheie referitoare la CASCĂ, astfel ca de fiecare dată când apărea un cuvânt ca „viziune”, „dans”, „buton” sau „vis” pe parcursul versurilor, plasa de sârmă din părul lui Red Jack să strălucească asemeni razelor de neon.

Cât priveşte coregrafia, Red Jack dansa ca-ntr-un vechi music-hall al lui Busby Berkley, cu acea acurateţe monotonă a comediei muzicale folosită la vânzarea hârtiei igienice sau a hamburgerilor. Şi cum Bobby nu ascultase niciodată muzica lui Sally, totul avea tot atâta legătură cât… Ronald McDonald cu Meatloaf.

Luni, în cea de-a treia săptămână, aveau material pentru un montaj de vreo jumătate de oră cel puţin, iar Glorianna hotărî că era în sfârşit timpul să pună faţă în faţă grozăviile elaborate separat de cei doi.

Introduse pista vizuală a lui Bobby în sequencerul lui Sally, astfel încât pista vocală a lui Red Jack să se potrivească mai mult sau mai puţin cu montajul brut, mişcările de dans fiind oricum sincronizate automat cu linia ritmică monotonă.

Numai că muzica şi vizualul fiind elaborate fără nicio legătură una cu alta, rezultatul fu un amărât de robot gen Fred Astaire ieşit dintr-un ceas cu cuc bavarez, care nu se sincroniza deloc cu un James Brown dansând spasmodic gen Twisted Sister.

— Am rupt gura târgului, nu? spuse Glorianna, când chinul se sfârşi.

Bobby privi gânditor în monitorul principal.

— Nicio problemă – răspunse plictisit. Animaţia se poate îmbunătăţi destul de simplu. Şi, desigur, programul sincronizării buzelor iese deocamdată din parametrii fenomenelor de bază.

— Pot să mai suprapun câteva acorduri electronice stranii, acolo unde Red Jack face tâmpeniile alea de flash-uri cu Casca – i-o întoarse Sally. Tare şi cu forţă, cu super şi subsonice, să le sune căpăţânile ca şi cum ar fi conectaţi direct.

— Minunat – oftă Glorianna. Vom avea o balegă cu moţ în loc de una plată.

Bobby Rubin şi Sally Genaro, refuzând cu încăpăţânare să se privească în ochi, se uitară la Glorianna cu o expresie ursuză.

— Pot să curăţ pistele vizuale destul de repede ca să mă pot căra de-aici vineri – spuse arţăgos Bobby.

— Mda, iar eu am să termin muzica cel târziu MIERCURI, şi-aşa e prea mult pentru mine…

Glorianna alunecă de pe scaun şi-i înfruntă stând în picioare.

— Voi CHIAR credeţi că o să le ARAT nenorocirea asta idioţilor de sus?

— N-au de ce să se plângă – răspunse Bobby cu o nevinovăţie insolentă. Doar le-am urmat cu sfinţenie specimenele, nu?

— Iar muzica mea e mult mai bună decât vizualele LUI cretine sau decât ar merita versurile lor idioate – scânci Sally. Nu se pot lega de noi, pentru că le-am dat exact ceea ce au cerut, şi încă cu şase săptămâni înainte de termen.

— Ce mama naibii! mârâi Glorianna. Credeţi că asta e o temă pentru acasă, ca-n liceu? Ce vrea Manning e ceva care să fie tras în 10.000.000 de exemplare! Prostia asta poate da în cel mai fericit caz 10.000. O să muncim la chestia asta până când spun EU că e-n ordine! Şi începând din această clipă, o să muncim ÎMPREUNĂ, indiferent dacă voi, cele două primadone, vorbiţi sau nu unul cu celălalt!

Glorianna clătină din cap şi se îndreptă spre cartoteca unde erau ţinute Căştile în secret, în raftul „W”.

— Hai să ne liniştim, nu vreţi? le spuse ea pe un ton mai împăciuitor, scoţând două Căşti şi întinzându-le ademenitor. Poate că o mică doză din medicamentul electronic al lui Red Jack o să vă facă să treceţi hopul.

Bobby reacţionă ca şi cum i-ar fi oferit o seringă de cal plină cu heroină.

— Nici într-un caz! ţipă.

Sally se uită înlemnită la Căşti şi clătină tristă din cap. Avea cumva LACRIMI în ochi?

Pentru Glorianna nu era ceva nou repulsia lui Bobby faţă de Cască, atunci când era şi Sally în studio, dar de când nu-şi mai vorbeau, Sally nu mai folosea Casca tot timpul.

— Hai, Sally – gânguri Glorianna, apropiindu-se de consolă şi aruncându-i o Cască în poală. Nici măcar nu vrei să încerci?

— Nu cu EL aici! bufni Sally.

Nu se ştie de ce, roşi.

— S-ar părea că am ajuns într-un impas – spuse Glorianna.

— Asta aşa e!

— Sigur!

Glorianna oftă. Ţinea cutiuţa celei de-a treia căşti, pipăind-o ca pe o piatră fermecată. „Şi acum?” se întrebă ea. Poate că aveau dreptate. Poate că singurul lucru bun de făcut era să perie cât mal bine rezultatul şi să-l prezinte drept cea mai bună realizare, date fiind împrejurările.

De fapt, rezultatul respecta specimenele trimise de cercetare şi marketing, şi cum acolo sus nimeni nu mai avea discernământ muzical real. Puteau să dea drumul la campania de reclamă, să pompeze pe piaţă câteva milioane de exemplare, şi când returnările ar fi început să-i inunde, Glorianna ar fi putut îndrepta un deget acuzator şi nevinovat, către cretinii de la marketing.

Glorianna se încruntă. SIGUR că putea. Şi drumul spre

iad e pavat cu bune intenţii! A pompa dolari într-un disc la nivelul unui buget pentru un megahit şi a te alege cu un dezastru, asta era mai mult decât suficient să-l dărâme pe Manning. Numai că nemernicul se exprimase clar că, într-o asemenea eventualitate, ar fi tras-o şi pe Glorianna după el.

Aşa că, intrând şi ea în încurcătură, nu s-ar fi lăsat cu una, cu două, numai pentru că doi puşti refuzau să-şi vorbească unul altuia.

Ridică din umeri, punându-şi Casca şi cutiuţa pe ceafă.

— Dacă puştimea nu mai e în stare să ne conducă – zise ea– cred că a venit rândul Mamelor Nebune.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă apatic Bobby.

— Să comunic cu spiritele şi să văd dacă le pot convinge să m-ajute să fac din rahat bici! Iar voi n-aveţi altceva de făcut decât să daţi drumul la înregistrări şi să faceţi toate schimbările pe care vi le cer eu.

Le surâse batjocoritor.

— Măcar ASTA sunteţi în stare, nu? rosti ea tărăgănat. Sunteţi deja obişnuiţi să primiţi ordine de la căcănari mai mari ca mine.

Şi mutându-şi scaunul lângă un monitor de unde nu-i vedea pe niciunul, se aşeză şi apăsă pe buton.

N-am trup
N-am suflet...

— Hai, nu zău, Jack! murmură Glorianna când faţa lui Red Jack apăru cântând nesincronizat cu o voce de film S.F., într-un total dezacord cu un ritm gen Bo Diddley.

Dar sunt Prinţul Rock and Roll-ului!

— Încă nu eşti, Jack, puiule, dar tu şi eu o s-ajungem şi acolo.

— Opriţi discul şi luaţi-vă notiţe – ordonă ea spiriduşilor nevăzuţi. Vreau o voce de copil trist şi pişăcios, pe primii

doi timpi, şoptind în ritm de heavy metal, nu brambureala asta, pe al treilea vreau să le spargi urechile cu cele mai bune efecte multiple auzite vreodată, şi abia ACOLO le daţi o ţopăială fericită à la Bo Diddley. Şi exact unde se termină măsura, schimbă-mi prim-planul ăsta şi bagă-l pe Red Jack căzând dintr-un elicopter direct pe scena unui festival rock uriaş, cu o groază de puştoaice care-şi dau drumul în pantaloni.

Play-back-ul continua. Glorianna nu mai urmărea decât schimbările de măsură şi muzica lui Sally Genaro.

— Groaznic! Un căcat! Vreau să văd toate scursorile de pe pământ răspândindu-se ca nişte zombies şi conectându-se la Blue Max! Vreau o muzică să-ţi dea dureri de cap!

Apucă un microfon şi interveni în parametrii înregistrării vocale, amestecând vocea lui Red Jack cu propriile ei piuituri, şi schimbând de capul ei versurile trimise de idioţii de sus.

Ai tăcut atâta timp că eşti gata să urli
Ţi-au luat muzica, apoi şi visul ţi l-au luat
Dar eu sunt undeva în tine, dacă eşti gata să lupţi
Strigă-ţi cu tărie libertatea în lumina zilei!

Era ceva straniu auzindu-se cântând prin vocea hiper-reală a lui Red Jack.

Bobby cuplase programul de sincronizare astfel încât rostirea venea de pe buzele lui Red Jack, iar mişcările buzelor şi ale gâtului erau ALE EI, aşa că ce mai conta dacă marioneta animată de pe ecran era „Prinţul încoronat” sau „Mama Nebună”, spiritul era AL EI, şi începea de-adevăratelea să sune a Rock and Roll!

— Încercaţi să mă urmăriţi! spuse Glorianna, ridicând iar microfonul. Două solo-uri instrumentale, rahat sintetic pentru puştimea ciber, chitară max metal pentru ăia cu Bobina. O stradă cu computere şi puştime ciber pe o parte, ăia cu bobina pe cealaltă, Jack păşeşte în mijloc, iar apoi îi

conduce pe stradă spre „dă-ne şi nouă o speranţă”...

Glorianna era în fierbere, intrase de-adevăratelea în treabă şi începu să cânte iar cu vocea lui Red Jack; spiritul pe care căuta să-l invoce în cântecul ei chiar dacă-l cânta prin el– lumea prin care păşeau, transformată la comanda ei într-un vis lucid.

Vezi, Jack, aşa cum ţi-am promis, aici suntem!

Fii trupul meu
Şi eu voi fi sufletul tău
Încoronează-te Prinţ al Rock and Roll-ului...

O cortină dispăru, o interfaţă se sfărâmă ca o peliculă a unui balon de săpun al spaţiului-timp, şi iată-i într-adevăr, păşind împreună, mână în mână pe strada schizoidă, Mama Nebună şi Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului, conducând încarnarea electronică a unei veşnice Cruciade a Copiilor.

Osul la treabă sau, *dacă nu*, *dezastrul*
Încearcă orice înainte de-a învăţa să te târăşti!

Corect! Vreţi piaţa demografică? Asta o să vă dăm! Şoareci amărâți ai computerelor, bobinari cu creierii arşi şi golani înfometaţi, târându-se printre ruine şi gândaci!

Pentru că acesta era visul; şi ea era tânără şi puternică, cu Red Jack păşind alături de ea şi azvârlind discurile, cântând duetul lor programat, tuturor zombilor şi golanilor zdrenţăroşi iar cuvintele şi muzica izbucneau din acel loc misterios, dar familiar, dinlăuntrul amândurora, de-acolo unde inima rock and roll-ului nu încetase să bată niciodată.

Ia-mă lângă tine şi mişcă-te atunci când vrei să lupţi
Pune-ţi un hit cu bătrânul Red Jack...

— Mda, băgaţi cântecul ăsta în computere, puştilor, şi la comanda: „Pune-ţi” băgaţi sclipici pe părul roşu, iar computerele să acţioneze ca automatele din Las Vegas,

zornăind, scuipând discuri şi bani şi scântei şi farfurii zburătoare!

Acum golanii mişună printre ruine, cu părul lui Red Jack, da, aşa, cu ochii în flăcări, cu pletele fâlfâind, iar noi păşim printre ruine alături de ei, către centrul strălucitor al oraşului, undeva la orizont…

Aşa, magazine universale şi luxoase, turnuri de sticlă şi bănci de marmură, să lăsăm puştimea ciber să se scurgă prin ele, purtând şi ea părul lui Red Jack, aruncând discuri mulţimii ca un furnicar…

Cu toţii, băieţi şi fete, cu vocea celor cărora nu le pasă de nimic:

Încoronează-te pe grămada de gunoaie
Trezeşte-ţi sufletul din somnul cel de moarte
La zid cu maşinăria banilor
Ai puterea, dar noi îţi dăm şi visul…

Numai Red Jack, gros-plan, scena de masă decupată pe haine, şi, de ce nu, un steag american enorm, fluturând în spate, cu dungile albe sclipind, şi să punem şi un mic flaut şi o tobă în mixajul instrumental, a cui e totuşi ţara asta, nu?

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui puternic şi în ţara celui liber
Loviţi din degete, la Cască cu sufletele voastre,
Suntem cu topi Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului!

— La dracu’, Glorianna, mai bine de-atât nu sunt în stare să fac – spuse iritat Bobby Rubin după nenumărate playback-uri, după a cincisprezecea remixare şi re-editare a „Prinţului încoronat”. Orice altă încercare o să fie de rahat. Nici măcar nu mai suport să mă UIT!

Normal, cinci săptămâni de cârpăceală a celor mai mici detalii îl călcaseră pe nervi, şi credea SINCER că atinsese de

mult punctul de la care nu mai era capabil de nicio îmbunătăţire, dar ceea ce era şi mai rău – şi recunoştea asta – era că nu mai putea suporta să stea în acelaşi studio cu Acneea, opt ore pe zi şi mai mult. Ca şi cum primele trei săptămâni de lucru n-ar fi fost de-ajuns! Iar după acea şedinţă ciudată, când Glorianna se conectase şi începuse să cânte şi să latre ordine ca un sergent, şi clarificase montajul brut, lucrurile mergeau mult, mult mai rău. Aceste ultime săptămâni fuseseră o muncă plicticoasă, în a adăuga versuri şi bucăţi de imagini, cârpite cu muzica, transformând instrumentaţia, jucându-se cu animaţia lui Red Jack şi cu parametrii înregistrării vocale, cu imaginea lui, coordonând totul timp cu timp, uneori notă cu notă, iar şi iar, mereu de la capăt.

Şi asta, inevitabil, însemna munca alături de Acnee, certându-se pentru aproape fiecare cadru cu grăsana, în vreme ce Glorianna, asemeni unui arbitru de lupte, trebuia să-i împiedice să se sugrume de-adevăratelea. Şi, ca să pună capac la toate, viaţa amoroasă a lui Bobby devenise un coşmar, şi asta numai din vina Acneei. Când se conecta la Cască, fiind în pat cu o femeie, hop! apărea şi grasa de Sally privind peste umărul lui, masturbându-se cu grohăieli asudate, şi când încerca fără Cască, nu i se scula, nu o putea ţine tare, ori ejacula prea repede, ori deloc. Aşa că era convins că viaţa sexuală îi era ratată, câtă vreme era silit să petreacă opt ore pe zi în prezenţa respingătoare a lui Sally din Valley. De două săptămâni nu mai dăduse o petrecere, iar de zece zile nici măcar nu ÎNCERCASE să facă dragoste.

Se resemnase să rămână singur până când se va elibera de întemniţarea asta dezgustătoare.

Şi era hotărât ca asta să se întâmple ACUM.

— Exact asta vreau să spun, Glorianna! Ajunge! E prea mult! Înnebunesc! Şi dacă sunt nebun, nu mai pot să-mi îmbunătăţesc înregistrările, nu crezi?

— Hai, Bobby, e aproape bine – îi spuse Glorianna. Mai

dă-mi câteva zile şi-o să fie perfect.

— O singură ZI, şi sunt bun de aruncat la coş – răspunse Bobby, ridicându-se de pe scaun şi privind-o pe Glorianna care, stând pe scaunul ei, era la nivelul ochilor lui. E destul de bine! Idioţilor de sus o să le placă! Ce vrei, sânge?

— Te credeam mai profesionist, îi spuse calm Glorianna.

— Da, Bobby, se băgă şi Sally, nu fi aşa de…

— N-a vorbit nimeni cu TINE, buboasă nenorocită, aşa că tacă-ţi gura aia grasă! urlă Bobby alb de furie, pierzându-şi total controlul. Oricum totul e numai din vina ta!

— Vina MEA, asta-i culmea! Putregai molatec! urlă Sally Genaro cu vocea ei nazală, oribilă, ţopăind în picioare, cu mâinile ei dolofane în şoldurile grăsuţe, privindu-l fioros la un centimetru de faţa lui. Tu te-ai comportat ca o pulă nesătulă!

— A, da? urlă Bobby la ea, punându-şi mâna între picioare! Ai vrea tu să-mi sugi pula aia nesătulă, nu?

— Opriţi prostia asta! ţipă Glorianna, alunecând de pe scaun şi despărţindu-i. Ce dracu’ s-a băgat între voi?

— Exact ce NU s-a băgat în curva asta obsedată! zise Bobby. Ţi-ar plăcea PULA mea, nu-i aşa, Sally din Valley?

O senzaţie cumplită de vomă trecu prin stomacul lui Sally Genaro, şi renunţă la luptă când văzu că faţa lui Bobby devine crudă şi dură.

— Chiar vrei să ştii despre ce e vorba, Glorianna? spuse cu răutate Bobby

— Acum, dacă tot ai…

— TE ROG, Bobby! imploră Sally, crispându-se şi transpirând brusc.

Dar acum Bobby Rubin era nemilos, remarcă ea, şi nenorocitului chiar ÎI PLĂCEA asta.

— Acu’ câteva luni, noaptea târziu, curva asta bolnavă îşi bagă Casca şi-mi dă telefon, şi ştii ce-mi spune…

— Nu, Bobby, te rog, te rog, nu! Ochii lui Sally se umplură de lacrimi, strânse pumnii şi măruntaiele i se contractară. Cum poţi să fii aşa un monstru, Bobby Rubin?

Cum poţi să FACI aşa ceva?

— Îmi spune că şi-a băgat mâna ei dolofană în pizda ei grasă şi că se MASTURBEAZĂ cu gândul la mine! A trebuit să-i ascult grohăielile şi juisarea la telefon!

Glorianna se crispă. Îi pică falca. Privi de la Bobby la Sally, şi gura i se strâmbă a dezgust. Sally se uita în jos, incapabilă să-i privească, şi începu să plângă cu sughiţuri, fără să se mai poată controla.

— ACUM înţelegi de ce nu suport să fiu în aceeaşi cameră cu nenorocita asta de Acnee grasă? ACUM înţelegi de ce nu mai vreau să lucrez nicio secundă alături de curvă? ACUM înţelegi de ce-mi pierd minţile? ACUM înţelegi de ce n-o să mai pun niciodată piciorul în studioul ăsta alături de ea?

— Isuse!

— Eşti un animal, Bobby Rubin! ţipă Sally printre sughiţuri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

— Da, iar tu eşti o LEGUMĂ, Sally din Valley, eşti o PĂTLĂGICĂ roşie şi grasă! I-o întoarse Bobby. Du-te şi te fute singură! Că nimeni altul nu vrea!

Şi, ridicând din umeri, ieşi trântind uşa.

EPOCA DE AUR[1]

PACO MONACO examină cu atenţie, îndelung, cuplul de negri, făcându-i să asude puţin înainte de a-i lăsa să intre. La naiba, negrii arătau ciudat cu părul lung, roşu, mai ales tipul ăsta, care arăta de-a dreptul sălbatic.

În cele din urmă le făcu semn să intre, fireşte. Nu-i mai văzuse înainte pe la „Slimy Mary's" dar niciodată nu trântise uşa în nas celor cu Părul Roşu, chiar şi celor care făceau pe şmecherii.

Nu era chiar uşor de spus cine era conectat şi cine purta părul aşa, pur şi simplu. Individul buclat era clar conectat; fără îndoială, puteai să-ţi glazurezi buclele pentru a camufla plasa de sârmă. Dar gagica lui, ei bine, despre ea era greu să te pronunţi. Părul ei roşu era bogat şi drept, iar reţeaua ca o pânză de păianjen era alb-argintie, exact ca a lui Jack, şi foarte fină, şi totuşi destul de mare pentru a ascunde DOI Jack sub ea.

Dar poate ea nu era conectată, poate că tipul o băgase înăuntru să-i facă rost de-o Cască. Era îmbrăcată ca o vagaboandă, iar hainele arătau destul de ciudat, ca şi cum şi le pusese pe cele mai proaste, amestecându-le la întâmplare.

Quién sabe? Chiar şi în localurile de lux, preţul se dusese la 200$, dar existau întotdeauna graşi zgârciţi şi gagici amatoare să vină în bombe ca „Slimy Mary's", sau chiar să se încurce cu traficanţi de pe stradă, pentru a economisi câţiva dolari.

Înăuntru, Dojo vindea Jack cu 175$, mai puţin decât îl costase când cumpărase cutiile alea, cu mult timp în urmă, iar marfa pe care o mai avea se vindea atât de greu încât începuse să se gândească să scadă preţul la 150$, limita pieţei negre, doar să scape de ea.

Paco oftă melancolic. Un lucru era sigur, Epoca de Aur se

1 În original: „EL TIEMPO RICO" (sp.)

terminase, nicio posibilitate să mai facă rost de bani vânzând Jack, nici măcar cu traficanţii străzii, care i-l vindeau la un preţ mai mic ca al lui Dojo, şi de asta stătea aici în lapoviţa de martie, în loc să fie la „Visul American” cu Karen.

Epoca de Aur, verdad, când stătea acolo la bar sorbind rom şi Coca, ascultând Muzica, visând şi traficând Jack pentru Dojo, în timp ce fătuca lui vindea viruşi. Şi când noaptea se sfârşea, mergeau în vreun restaurant undeva, după care se întorceau în mansardă şi se târau în pat.

Paco nu visase în viaţa lui să facă sute de dolari într-o singură săptămână, şi nu ştiuse niciodată ce să facă cu ei în Epoca de Aur.

Putea cumpăra mâncare cât de multă în restaurante, cât se putea îndopa, putea schimba de mai multe ori haine adevărate, băga în el câtă băutură putea, cât „praf” voia. Dar niciodată n-a fost destul de aproape să-şi poată cumpăra o parte într-un apartament.

Astfel că, deşi avea destul pentru a fi un golan BOGAT, nu era suficient pentru a-l transforma într-un ALB, să-şi poată lua o cameră undeva într-o Zonă, nemernicii de paznici să lucreze pentru el, nu împotriva lui, să poată depăşi graniţa dintre sombre şi sol.

Şi astfel, crezând că Epoca de Aur nu se va sfârşi niciodată, reuşise să irosească cea mai mare parte din bani, imediat ce-i obţinea, aşa că, în final, nu se mai putea lăuda decât cu vreo 2000$ şi o mulţime de haine elegante îngrămădite la Karen în mansardă.

Când a dat de fundul sacului, Dojo i-a înapoiat slujba, continuând să cumpere discuri cu viruşi de la el, aşa că încă făcea rost de mai mulţi bani decât pe vremea când mânca de dimineaţă până seara nenorocita aia de mâncare a săracilor, F.E.R. nu-l azvârlise afară din mansardă, Karen nu-l azvârlise din patul ei, aşa că, deşi Epoca de Aur se sfârşise, cel puţin nu mai trebuia să doarmă printre ruine sau să mai dea vreo „loveşte şi ia” pe degeaba.

Mai bine să se gândească la Epoca de Aur ca la o viziune, ca la un vis de aur care tocmai trecuse.

Începuse greu cu prima vânzare la „Visul American”, o Cască pentru o ţipă burduşită de drog. Două zile mai târziu, o vându pe a doua. După alte cinci zile vându două în aceeaşi noapte. Şi deodată…

Într-o noapte, Fritz, paznicul înalt şi blond, îl luă deoparte după ce intrase cu Karen la „Visul American”.

— Hei, Paco, îi spuse confidenţial, am auzit că ai Căşti…

— Quién? Qué?

— Casca, spuse Fritz, arătându-şi părul blond, tuns scurt. Ştii… am auzit că tu te ocupi de asta…

Paco examină îndeaproape faţa paznicului. Fritz nu-i era chiar amigo, deşi îl pusese pe lista permanentă de acces.

— Şi ce dacă? spuse precaut.

— Cât?

— Tu ce zici?

— Căcat, tre’ să-ţi fac un desen? spuse Fritz, dându-şi ochii peste cap. Vreau să mă droghez.

— Oh, spuse Paco răsuflând uşurat. Până-n patru sute! N-avea niciun rost să-l păcălească pe Fritz, ar fi aflat imediat că l-a tras în piept. De fapt, gândi când băgă mâna în sacoşă şi palmă o Cască, mai bine-ar fi să-i fac o ofertă specială.

— Am să-ţi spun ceva, amigo – zise el pasându-i Casca portarului. ŢIE ţi-o dau cu trei sute; ăsta-i preţul, eu nu câştig nimic.

Fritz îndesă Casca în buzunarul trendului, scoase un teanc mare de bancnote, numără o grămadă de hârtii de 20$ şi-l privi bănuitor pe Paco.

— De ce eşti atât de generos?

— Poate din cauză că am putea să ne facem un bine unui altuia, Fritz.

Fritz îi dădu banii, ridicând o sprinceană.

— Ai oameni care oftează după Cască?

Fritz încuviinţă.

— Praful începe să nu mai fie la modă.

— Trimite-i la mine, şi ai 20$ pentru fiecare bucată vândută, îi spuse Paco.

Fritz îl privi bănuitor.

— Şi eu de un' să ştiu că ţii o socoteală cinstită?

— Dacă n-aş fi fost corect cu tine, ţi-aş fi putut cere patru sute şi mi-ai fi dat, nu? Sublinie Paco. Pe lângă asta, ce-ai de pierdut? De fiecare dată când spui „du-te să vorbeşti cu Paco”, faci 20$ în zece secunde de muncă, verdad? Şi eu trebuie să fiu sigur c-o faci, nu?

— Bine, mda, aşa cred – spuse încet Fritz. Zâmbi. Da! exclamă, şi lovi palma lui Paco, semn că târgul e-ncheiat.

Şi, cu această palmă frăţească, începuse Epoca de Aur.

Până atunci Karen făcuse cea mai mare parte a trebii, cu discurile cu viruşi, iar Paco zăcea la bar, sorbind câte o băutură, se mai conecta, mai vindea din când în când câte o Cască, şi se distra jucându-se de-a Mucho Muchacho cu clienţii ei.

„MUZIK” difuza până la exasperare „Maşinăria Rock and Roll” şi, pe măsură ce urca vertiginos în topuri, creştea şi vânzarea mărfii lui Karen. În clipa când ajunse number one, începură să-i ceară discuri cu Red Jack în loc de „viruşi”.

După ce Paco făcuse târgul cu Fritz Karen vindea uneori o duzină pe noapte, luând mii de dolari, ceea ce nici nu conta, de fapt, din moment ce toţi banii mergeau direct la Frontul Eliberării Realităţii, unde dracu' ştie ce destinaţie le dădea Larry Coopersmith, şi niciunul n-avea măcar bucuria de a cheltui o parte din ei.

La vreo zece zile după ce făcuse micul său târg cu portarul, „MUZIK” începu să difuzeze un NOU cântec cu Red Jack, mereu şi mereu şi mereu, iar amărâta de sută de dolari pe care o investise ca să-l ungă pe Fritz începu să dea roade atât de bogate cum nici nu visase.

Prima dată când difuzaseră „Prinţul încoronat”, Paco era în camera lui Dojo de la „Slimy Mary's”, livrând discuri cu Red Jack, aşa încât nu văzuse decât sfârşitul cântecului, la

ieşire.

Pentru o clipă, n-a ştiut unde începe ecranul video şi unde se sfârşeşte “Slimy Mary’s”.

Pe ringul de dans, adunătura obişnuită de golani zbânţuindu-se după o piesă mai ritmată decât obişnuitul max metal, iar pe ecran, o adunătură şi mai mare de golani, chiar mai frenetici, după cum arătau, dansând după aceeaşi muzică, printre ruinele unei clădiri ce putea fi chiar cea de vizavi.

Numai că părul lor era lung şi roşu aprins, exact ca al lui Red Jack, brăzdat de plasele argintii ale Căştii, ca nişte pânze de păianjen ţesute din fulgere argintii, feţele le erau luminate ca şi cum ar fi avut nasul în fasunguri, iar din vârfurile degetelor le ţâşneau scântei…

Puţini dintre bobinarii de la „Slimy Mary’s” care-şi puteau permite propria lor Cască la 400$ bucata (cei mai mulţi preferau la 40$ o jumătate de oră), şi chiar şi cei care continuau să danseze fără a pierde nicio măsură, se holbau cu toţii la ceea ce „MUZIK” difuza pe ecran, acolo, sus – o reclamă pentru piesa lor favorită, aducând în prim plan golani care arătau exact ca ei.

Din penumbra din jurul ringului de dans, din cele mai întunecate cotloane de la „Slimy Mary’s”, bobinari cu creierii arşi se târau în lumina stroboscopică, pentru a se alătura dansului, holbându-se în ecran, ţopăind şi contorsionându-se în ritm, ca nişte zombies apucaţi.

Când se termină, cei mai mulţi dintre cei de la „Slimy Mary’s” rămaseră pe ring, holbându-se la ecran. Un vuiet straniu şi grav părea să răsune în lunga tăcere de după cântec, un vuiet pe care Paco îl simţise în oase şi în stomac. Apoi „MUZIK” porni o altă piesă, iar bobinarii se retraseră înapoi în întuneric.

Atunci, Paco nici măcar nu dăduse atenţie cuvintelor, dar părăsise „Slimy Mary’s” pocnind din degete în ritmul muzicii, cu senzaţia că acolo se petrecuse ceva important.

Şi, peste numai câteva zile, ceva începu să se întâmple

şi la „Visul American”, ceva începu să răspândească strălucirea aurie a banilor Epocii de Aur.

Umflaţi şi gagici şi scorţoşi începură să alerge după Paco, cerându-i „Jack” cu şoapte unsuroase: două, patru, uneori cinci pe noapte, plătindu-i exact cât cerea, fără să se mai târguiască.

La început, Paco nu făcu deloc legătura cu cântecul, cu toate că difuzau „Prinţul încoronat” în neştire. Cu o activitate atât de frenetică, stătea pironit pe scaunul de bar lângă Karen pentru a putea fi abordat cu uşurinţă. De aici, din bar, nu vedeai decât o mică porţiune din ringul de dans. Auzeai muzica, dar nu prea îi dădeai atenţie.

— Ia uită-te la chestia asta! exclamă Karen, apucându-l de cot. Exact ca în cântec!

Paco lăsă romul şi Coca pe tejghea şi roti scaunul. Karen privea spre ringul de dans..

Nu am trup
Nu am suflet...
Dar sunt Prinţul Rock and Roll-ului.

Difuzau iarăşi „Prinţul încoronat”. Spoturi luminoase, de undeva de sus, se mişcau în jurul ringului aglomerat, ca nişte reflectoare ale unei închisori urmărind evadaţii. Şi fiecare individ pe care-l măturau razele avea păr roşu până la umeri, cu nervuri ca o pânză de păianjen argintie.

Unii păreau să-şi ascundă această emblemă a Căştii în păr. Dar alţii, tipi pe care Paco îi recunoştea, care cumpăraseră de la el, purtau obiectul chiar la vedere.

Picioarele lui Paco se mişcau deja în ritm când coborî de pe scaun, şi abia acum avu revelaţia a ceea ce trebuia să fi văzut de mult, că „Prinţul Încoronat”, cântecul pe care-l auzise mereu şi mereu şi mereu ca o muzică de fond. Era tocmai lucrul care-l ajuta să-şi vândă marfa.

Rânji spre Karen.

— Proştii de la „MUZIK” difuzează gratis o reclamă TV

pentru marfa mea! exclamă satisfăcut.

Nu am trup
Nu am suflet
Dar sunt Prinţul Rock and Roll!

— Să fiu al naibii dacă nu dansez ASTA! spuse Paco, trăgând-o pe Karen spre ring cu o mână, cu cealaltă apăsând pe buton. Hai să dansăm după muzica asta care ne-aduce banii!

Şi, cu un hit al lui Jack, păşi în curentul unui gigantic festival rock de modă veche, pentru că arena de la „Visul American” era plină dintr-un capăt într-altul, iar cele trei ecrane gigantice proiectau tribune cu public urlând isterizat, şi nu ştia unde sfârşeşte ringul de dans şi unde începe visul video.

În zgomotul elicelor şi al motorului unui elicopter puternic, Red Jack apăru din cer direct pe scenă, cu părul roşu lung strălucind, ochii negri împărtăşind în secret ceva ce ştiau numai ei doi.

— Saludo, amigo, îi strigă Mucho Muchacho lui Red Jack dansând *stompada* lor războinică – tu şi eu, compadre, traficăm acelaşi rahat! Şi de fapt, ca să zic aşa, ne TRAGEM din acelaşi rahat, muchacho.

Era înapoi la „Slimy Mary’s”, sau o altă gaură de şobolan infestată de gândaci, undeva printre ruine, unde bobinari cu creierii arşi se clătinau de jur-împrejur în întunericul împuţit, unde o chitară max metal stridentă îi pătrundea în creier ca o sârmă înroşită.

Ai tăcut atâta timp că eşti gata să urli.
Ţi-au luat muzica, *apoi şi visul ţi l-au luat*…

Odată cu ringul de la „Slimy Mary’s”, văzut din unghiul şobolanilor croindu-şi drum în întunericul pivniţei, răsări mândră o imagine îndepărtată a „Visului American” unde

îmbuibaţii şi scorţoşii, bogaţii şi faimoşii dansau după aceeaşi muzică, cu părul roşu lung, smălţuit de fulgere albe, strălucitoare.

Apoi Red Jack explodă dintr-un break instrumental într-o mare de pixeli, ducându-l, printr-un fel de răsucire a visului, într-un loc unde Mucho Muchacho şi vedeta rock imaterială priveau din spatele aceloraşi ochi.

Dar eu sunt undeva în tine, dacă eşti gata să lupţi-
Strigă-ţi cu tărie libertatea în lumina zilei…

Şi el îi conducea pe bobinarii cu părul roşu, lung, în vânt, dincolo de mizeria de la „Slimy Mary's" înspre soarele arzător de la „Visul American", fluturând mii de Căşti şi urlând cu vocea multiplicată a lui Red Jack cântecul electronic al întunericului însuşi:

Fii trupul meu
Şi eu voi fi sufletul tău
Încoronează-te Prinţ al Rock and Roll-ului.

Red Jack dansa *stompada* lui Mucho Muchacho prin Oraşul Muncii, peste şiruri de amărâţi palizi peste keyboarduri cenuşii şi palide, privind cu indiferenţă în monitoarele cenuşii şi palide – o lume amărâtă în alb şi negru, ieşită parcă dintr-o veche casetă video.

Jos toţi idioţii
Băgaţi-i în gaura curului
Încoronează-te Prinţ al Rock and Roll-ului!

Dansând în mijlocul străzii, chiar la limita dintre sombre şi sol, durându-l creierii şi trecându-l un frison când înţelese, în sfârşit, ce auzea:

Osul la treabă sau, *dacă nu*, d*ezastrul*!

Încearcă orice înainte de-a-nvăţa să te târăşti

Rahat, suntem cu toţii în aceeaşi oală!

Cu toţii am fost futuţi de aceiaşi nemernici nenorociţi, de ăia care conduc, de fapt, lumea, oricine dracu' ar fi EI!

Suntem amândoi de aceeaşi parte, nu-i aşa, Jack?

Hei, nu e decât o singură parte, Mucho, şi cu toţii suntem în ea. Iar tot ce vrem e să ieşim AFARĂ din rahat şi, din păcate, asta nu se poate decât în vis, amigo.

Adică ceea ce vindem amândoi, nu, frate?

Ia-mă lângă tine şi mişcă-te atunci când vrei să lupţi
Pune-ţi un hit cu bătrânul Red Jack...

Red Jack împărţea discuri cu viruşi sclavilor din „Oraşul Muncii", Mucho Muchacho împărţea Căşti, iar părul lor răspândea nuanţe de roşu atunci când se încoronau ei înşişi, iar realitatea în alb şi negru înflorea în culori splendide.

Încoronează-te pe grămada de gunoaie
Trezeşte-ţi sufletul din somnul cel de moarte
La zid cu maşinăria banilor
Ai puterea, dar noi îţi dăm şi Visul...

Mucho Muchacho şi Red Jack conduceau armata lor răzbunătoare de golani cu Părul roşu, exact pe sub fusta „Oraşului Gagicilor". Şi sclavii cu păr roşu din „Oraşul Muncii" ieşeau din turnurile de sticlă pentru a li se alătura, iar sombre şi sol mărşăluiau alături, în vis.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui puternic şi în ţara celui liber
Loviţi din degete, la Cască cu sufletele voastre
Suntem cu toţii Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului.

Se trezi din dansul strălucitor în faţa unui enorm steag american, o trupă în marş pe un max metal patriotic, şi în acel moment de trecere el era toţi – Red Jack, Mucho Muchacho, Paco Monaco – era trupul lor, ei erau sufletul lui, un Prinţ al Rock and Roll-ului renăscut electronic.

Astfel a izbucnit Epoca de Aur ca o sămânță superbă a imnului lui Jack, primul care a luminat hăul dintre sombre şi sol.

În mai puţin de-o săptămână, părul lung roşu deveni preferinţa foştilor adepţi ai „prafului”, părul lung roşu, brăzdat de reţeaua argintie (pe atunci Paco plasa jumătate de duzină sau mai mult în fiecare noapte), iar coafura disimula, mai mult sau mai puţin, obiectul real.

Epoca de Aur, verdad, cea mai bună perioadă din viaţa lui Paco. Restaurante şi haine şi „praf” şi taxiuri. Şi multe altele.

Pentru că „Jack” se vindea atât de bine la „Visul American”, Dojo obişnuia să-i spună lui Paco „omul meu de bază”, chiar dacă de mult nu mai lucra la uşă, iar legăturile lui Dojo înhăţau discurile cu viruşi ale lui Paco, de parcă n-ar mai fi apucat ziua de mâine.

Şi, pentru că Paco reuşise să plaseze toate aceste discuri prin Dojo, câştigase o mare doză de respect din partea Frontului Eliberării Realităţii. În mod tacit, Paco devenise practic MEMBRU al F.E.R., nu doar iubitul lui Karen Gold. Şi încă un membru important – legătura lor de bază, pe bani grei.

Epoca de Aur, băiete! Ani-lumină distanţă faţă de „loveşte şi ia” pentru un mărunţiş amărât! Avea o iubită, un adăpost, o sursă stabilă de mucho dinero, ceva respect, patru lucruri pe care nu le avusese niciodată înainte.

Cu greu îşi putea imagina o viaţă mai bună ca asta, credea c-o să dureze la nesfârşit, nici nu-i trecea prin cap că totul se va duce de râpă într-o bună zi şi că se va trezi iar la uşa lui „Slimy Mary’s”, fericit să aibă măcar atât, fiule.

Asemeni primelor viziuni la Cască, Epoca de Aur înainta

spre un pisc unde fericirea părea veşnică. Şi atunci forţe nevăzute traseră cordonul din priză.

Trebuia să-şi fi dat seama de asta când începuse să vadă părul lung roşu la „Slimy Mary's", când golanii şi bobinarii cu creierii arşi începuseră să economisească bani ca să-şi cumpere vopsea roşie ca să se coloreze singuri şi vopsea argintie ca să-şi picteze grosolan reţele argintii. Trebuia să-şi fi dat seama când Roşul deveni o privelişte familiară atât pe partea întunecată, cât şi pe cea luminoasă a străzii, treabă de salon de lux pe de o parte, şi imitaţii artizanale brute pe de alta.

În cele din urmă îi fu clar că ceva incontrolabil se petrece, când observă că unii dintre Roşii care frecventau „Slimy Mary's" nu erau doar cu părul vopsit, ci PURTAU Jack adevărat, exact ca Roşii bogaţi de la „Visul American".

Dar mai mult ca sigur el nu distribuise Jack golanilor! La „Visul American" preţul se stabilizase la 400$, şi niciun GOLAN n-avusese atâţia bani în viaţa lui, după cum bine ştia pe propria-i piele.

Îl cumpărau din altă parte.

Şi-l cumpărau ieftin.

Nu cumva Dojo îl trăgea în piept?

— Hei, fiule, ţi-am spus încă de la început c-o să se ajungă aici, nu? îi răspunse Dojo în noaptea în care Paco deschise discuţia. Sau ţi-e creierul atât de ars că ai uitat de ce-am făcut din prima târgul cu tine?

Paco îl privise alb.

Dojo clătinase părinteşte din cap.

— Ar trebui s-o laşi baltă cu rahatul ăsta de bobină, Paco. Ţi-am *SPUS* doar că preţul o să înceapă să scadă destul de repede. De ce crezi că ţi-am oferit o parte atât de mare din vânzări? Numai aşa puteam să scăpăm rapid de cât mai mult rahat, înainte ca grămada de Jack pe care stau să devină mai ieftină decât am plătit-o!

Îl bătu pe Paco pe umăr.

— Ai făcut o treabă bună, fiul meu. Ai plasat destule la

preţ bun, aşa că măcar am reuşit să-mi scot investiţia, cu toate că mai am încă vreo duzină de Căşti. Eşti omul meu de bază, Paco, am făcut treabă bună împreună. Şi discurile alea cu Red Jack pe care mi le aduci de la F.E.R. merg încă bine. Dar după cum merge treaba cu Jack, vremurile bune au apus.

— Ce dracu’ se ÎNTÂMPLĂ, omule? întrebă Paco.

Dojo ridică din umeri.

— Exact ce ţi-am spus EU că o să se întâmple. Iar şi-au băgat japonezii coada. Nemernicii au luat câteva sârme de la „Silicon City”, au copiat chipul, iar acum scot miezul din coajă în fabricile lor de roboţi, şi ne fut pe noi pe propria noastră piaţă.

Şi astfel, Epoca de Aur, ca şi industria auto şi industria TV şi dracu’ mai ştie ce, se topeau rapid de îndată ce japonezii îşi conectau roboţii lor în competiţia americană.

În doar câteva săptămâni îi râdeau în nas lui Paco la „Visul American” când încerca să ia măcar 250$, străzile din „Oraşul Gagicilor” musteau de Roşii, iar jumătate din oamenii de la „Slimy Mary’s” purtau Jack, exact aşa cum spune cântecul.

Preţul continua să scadă vertiginos, acum puteai face rost pe stradă cu 150$ dacă te străduiai să cauţi, şi, iată-l din nou pe strada aia amărâtă, ca portar la „Slimy Mary’s” şi fericit să aibă măcar asta, omule.

Avea slujba de portar, mai făcea ceva bani din discurile cu Red Jack de la F.E.R., avea o iubită, avea încă intrare liberă la „Visul American” datorită lui Fritz, care lua şi el un ban uşor de pe urma lui, şi avea un adăpost, unde oamenii îl respectau mai mult decât pe un amărât de golan. Şi mai avea ceva, ceva pe care nu-l putea defini.

Ca toţi Roşii de pe ambele părţi ale străzii, avea JACK. Avea un obiect pe care-l putea conecta undeva în interiorul lui, unde se ascundea ceva anume, care nu existase niciodată până atunci, nici măcar atunci când visa cu Mucho Muchacho.

Tu-mi umpli sufletul, eu îţi umplu sufletul, cum spune cântecul, şi chiar dacă cuvintele nu prea au sens, muzica în schimb îi dezvăluia ceva pur.

Cel mai ciudat lucru, chiar dacă invazia de Jack ieftin îl scosese din afacere, era că se trezea zâmbindu-le satisfăcut tuturor Roşiilor de pe ambele părţi ale străzii, chiar dacă erau îmbuibaţi sau gagici. I se părea CORECT ca fiecare să-şi poată face rost de Jack la 150$, chiar dacă asta îl făcuse să piardă o avere, era FERICIT că preţul Jack-ului scăzuse la nivelul străzii.

Odată, în pat, încercase să-i explice asta lui Karen.

— Îmi ia minţile, momacita! Vreau să zic, n-ar trebui să-mi pese, verdad, dar când îi văd pe toţi golanii visând cu un Jack de 150$, îmi vine să râd. Mă simt ca şi cum noi toţi am fi dat un mare „loveşte şi ia” în „Oraşul Muncii”. Mă simt fericit chiar dacă m-au futut la bani. La naiba, o avea dreptate Dojo, oare sârma asta chiar îmi prăjeşte creierii? Tu chiar crezi că-mi pierd minţile?

Karen îl trăsese spre ea şi-l sărutase cu un mic oftat:

— Nu, Paco, nu-ţi pierzi minţile, nu-ţi fă griji. Îţi dezvolţi doar o conştiinţă socială.

— Qué?

Izbucni în râs, şi-l sărută iar.

— Să nu-ţi pese de cuvinte, dragostea mea, spuse. Ţi-ajunge muzica…

— Este bobina perfectă, Larry – spunea Malcolm McGee când Karen Gold intră în mansardă. Cele mai înalte funcţii cerebrale nu sunt implicate. Intensitatea curentului e prea mică pentru a arde celulele creierului. Oamenii nu sar pe fereastră şi nici nu încearcă să treacă prin pereţi. Din punct de vedere fizic nu e nimic periculos.

Era după ora trei dimineaţa; cea mai mare parte a mansardei era învăluită în întuneric, dar Malcolm, Larry Coopersmith, Leslie Savanah, Teddy Ribero şi Tommy Don stăteau în jurul mesei de bucătărie, într-o baie de lumină

dată de singura lampă aprinsă deasupra, bând vin roşu dintr-o cană de un galon şi, după cum se auzea, vorbeau iar despre Jack.

— Până şi „TIME” a fost de acord cu asta – interveni Tommy. Singurul lucru rău pe care l-au spus a fost că Jack poate deveni o formulă de haos psihic şi social.

— Şi atunci ce facem, mergem până la capăt?

Malcolm, Tommy şi Teddy purtau coafuri Red Jack, cu toate că părul lui Tommy nu crescuse încă să-i acopere urechile, iar cel al lui Malcolm crescuse într-un fel de aură afro dezordonată şi strălucitoare. Leslie îi sugerase lui Karen să poarte şi ele Roşul pentru a fi recunoscute ca traficante de discuri cu Red Jack, dar în acelaşi timp continua să poarte încă părul blond scurt, ca să nu se mai lege Coopersmith de ea pe tema asta. Larry, fireşte, mai bine şi-ar fi tăiat o mână decât să-şi vopsească părul în roşu.

— Voi chiar nu mai ştiţi să vorbiţi şi despre altceva? spuse Karen, aşezându-se şi turnându-şi un pahar cu vin.

Treaba era destul de veche. După ce Malcolm examinase circuitele, insistase să încerce chiar el Casca, şi Larry nu reuşise să-l facă să renunţe. După ce o încercase prima dată, spunea că a fost o experienţă extraordinară, şi de-atunci o folosea regulat, spre dezgustul crescând al lui Larry.

Apoi Tommy şi Teddy şi ei, din când în când pe faţă, iar Leslie în secret, şi se părea că Frontul Eliberării se îndreaptă spre o ruptură.

Dar într-o noapte Malcolm se aşeză la computerul său şi intră într-un lanţ de viziuni, ca un maniac, apăsând butonul iar şi iar şi iar, de fiecare dată când visul se termina, vreme de patru ore încheiate. Şi când, în sfârşit, ieşi din viziune fără efecte aparente de îmbolnăvire, obţinuse deja vocea lui Red Jack şi parametrii vizuali, pe care le extrăsese din discul „Maşinăria Rock and Roll”, pe care le şi programă cu o altă sincronizare şi cu o altă animaţie.

Elaboră imediat diverse programe, astfel că acum, în loc de instrucţiuni afişate pe ecran, care să iniţieze clienţii în programele de viruşi, însuşi Red Jack, realizat din sunet şi pixeli, era cel care îi iniţia.

Voilà[1], Red Jack devenise un Ronald McDonald al produsului F.E.R., şi vânzările crescuseră cu atât mai mult cu cât „Prinţul încoronat” urcase până în fruntea topurilor.

Până şi Larry Coopersmith era silit să recunoască: departe de a-i paradi creierii lui Malcolm, Jack îi inspirase o concepţie salvatoare care aducea servicii remarcabile cauzei.

Acum nu mai putea în niciun fel să oprească pe vreunul să se conecteze, neputând găsi niciun argument coerent împotrivă, când Malcolm, apoi Teddy şi Tommy, şi acum Iva şi Bill, începuseră să poarte Roşul.

Desigur, asta nu-l împiedica să ia în zeflemea toată treaba.

— Da, fireşte, uite că nu vă creşte păr în palmă, dar în felul în care voi băieţii tot apăsaţi pe butoanele rahatului ăluia, plăcinta pe care-o s-o coaceţi la sfârşit o să fie din proprii voştri creieri, „â la mode”! Vreau să zic, uitaţi-vă în jur şi-o să vedeţi o groază de tineri purtând Roşul, care arată deja terminaţi.

— Hei, momacita, qué pasa?

Paco traversă mansarda întunecată mergând spre ei, dându-şi jos haina. O aruncă într-un colţ împreună cu sacoşa, îi dădu un sărut scurt lui Karen, umplu un pahar cu vin până la buză, înghiţi jumate şi trase un scaun lângă el.

— Vechea poveste… îi răspunse Karen.

Paco clătină din cap. N-avea părul vopsit roşu, dar plasa de sârmă şi cutiuţa ieşiră în evidenţă când îşi scutură părul ondulat.

— Care-i problema, omule – se adresă el lui Coopersmith, ţi-e teamă că dacă te conectezi o dată, devii dependent?

Paco lăsase să-i scape vorbele fără vreo intenţie anume,

---

1 Iată, (fr.)

dar o tăcere de gheaţă căzu ca o cortină de plumb, iar Larry Coopersmith îşi strânse pumnii pe masă, fălcile îi scrâșniră sub barba neagră şi-l privi crunt.

Paco se lăsă pe spate, mai mult uimit decât speriat, apoi, bineînţeles, se uită la fel de crunt la cel ce atentase la mândria lui, cu toate că nu ştia dacă lui Larry îi pasă sau nu.

— Hei, la naiba, omule, m-a luat gura pe dinainte, a fost o glumă proastă – spuse el, aşezându-se mai bine în scaun şi luând o nouă înghiţitură de vin.

— Nu, n-a fost! spuse uşor Leslie, acoperind pumnul drept al lui Coopersmith cu mâna ei. Nu-i aşa, Larry?

Larry Coopersmith îşi deschise pumnii. Apucă mâna lui Leslie. Zâmbi ca un mieluşel. Apoi râse.

— Cred că doamna are dreptate, Paco – spuse Larry – având în vedere cât de traumatizat am fost…

— Rahat, haide, n-am vrut să….

— Nu, Paco, nu, să nu ne ferim de adevăr! insistă Coopersmith, ridicând cealaltă mână, şi apoi vorbi de undeva din străfunduri, din adâncuri pe care Karen nu le bănuia.

— Au fost ani când m-am conectat într-o săptămână mai mult decât voi toţi la un loc de când v-aţi îndrăgostit de blestematul ăsta de Jack! Cu excepţia terminalului de rahat ca Blue Max, nu există piesă de bobină cu care să nu-mi fi ars creierii până mi-a ieşit fum din urechi, şi uitaţi-vă ce-am ajuns.

— Mda, Larry, eşti într-adevăr o legumă umană – spuse sec Malcolm. Abia putem scoate o vorbă de la tine!

— Nu m-aţi cunoscut atunci! - continuă Coopersmith pe un ton plat. Nu c-ar fi meritat mare lucru. Aţi văzut vreodată cobaii ăia pe care-i conectează cu piese rudimentare la centrii plăcerii? Nu mănâncă, nu beau, nici măcar nu fac dragoste, doar apasă pe butoane şi merg şi merg până crapă şi fără îndoială se cred Mickey Mouse…

— Haide, Larry, Jack nu seamănă deloc cu asta!

— Hei, omule, l-ai văzut pe vreunul din noi holbându-se la tavan? spuse Paco. Am avut vreo problemă cu afacerile? Mă vezi tu ca unul care e gata s-o ia spre… „Florida”?…

— Nu! Dar am să-ţi spun EU ce văd, Paco – răspunse Larry Coopersmith. Văd străzile înţesate de oameni care poartă cu toţii părul roşu, conectaţi la aceeaşi Cască, şi ascultând aceeaşi muzică. Dacă asta nu e manualul controlului realităţii atunci ce e?

Paco îl studie, concentrându-se, luând seama la cele spuse, care i se rostogoleau prin minte.

— Mda, atunci cine face controlul şi pentru ce? întrebă. Oraşul Muncii? Guvernul? Copoii? Scorţoşii?

Larry îl privi răutăcios:

— Profitul însuşi. Banal. Asta mă înfricoşează cu adevărat.

— Qué?

— Cântecele astea cu Red Jack pe care le difuzează „MUZIK” tot timpul, astea provoacă totul, nu crezi, Paco? spuse Coopersmith, aplecându-se în faţă. Din cauza asta toată lumea poartă Jack şi-şi vopseşte părul în roşu!

— Fireşte, omule, spuse Paco, încruntându-şi sprâncenele de concentrare şi privindu-l pe Coopersmith cu alţi ochi. Dar a fost extraordinar pentru business!

Dintr-un anumit punct de vedere Larry şi Paco ajunseseră să reprezinte polii opuşi ai F.E.R.-ului: Larry Coopersmith, părintele fondator, eminenţa cenuşie şi Paco Monaco, fiul străzii. Coopersmith, care ura bobina, şi Paco, cel care o adora.

Când Malcolm, şi Teddy şi Tommy şi Leslie au început viziunile cu Jack, între ei şi Coopersmith s-a creat o anume răceală, iar Paco ameninţa să devină mărul discordiei.

Dar asta nu se întâmplă.

Pentru că Paco şi Larry SE PLĂCEAU unul pe celălalt. Paco cântărea cu grijă tot ce spunea Larry, şi tot cu grijă îi spunea şi când greşea, împărtăşindu-i din experienţa lui de om al străzii. Iar Larry admira din plin acest lucru la Paco.

Când nu se certa cu el, şi chiar şi atunci când o făcea, Larry îl trata pe Paco întocmai ca pe un copil încăpăţânat, şi nimic nu-l mulţumea mai mult decât atunci când Paco reuşea să schimbe lucrurile.

— Extraordinar pentru business-ul lui „MUZIK”!. Spuse Larry. Noi îl punem pe disc pe Red Jack ca să ne vindem programele de viruşi, iar „Muzik, Inc.” îşi pune un Jack pe cap pentru ca să-şi vândă videodiscurile!

— La naiba… spuse Paco, cu ochii larg deschişi, înţelegând într-un târziu. Se încruntă. Dar CÂNTECELE nu sunt un fel de reclame pentru Jack?

— Valabil în ambele direcţii, Paco, spuse Coopersmith. Cântecele vând Jack, iar Jack vinde cântecele. Un căcat de marketing! Făcând reclamă produsului pentru moda pe care-o lansează, e un pas înainte în materie de ultimul răcnet.

— Vrei să spui că „MUZIK” a inventat Casca? strigă Teddy Ribero.

— Nebunie curată!

— Am informaţii că asiaticii au invadat piaţa cu Căşti ieftine, Larry – spuse Paco.

Larry Coopersmith ridică din umeri.

— Poate că „Muzik” a făcut un târg cu ei, spuse. Vreau să zic, există deci o piesă care e vândută cu peste 400$ înainte de a deveni accesibilă, şi acum, când a devenit o modă la scară naţională, poţi să faci rost de ea pe la colţuri de stradă pentru 150$! E în asta vreo logică a traficanţilor, de care să fi auzit vreodată? Preţul SCADE iar marfa URCĂ, atunci când cererea iese, practic, prin tavan?

— La dracu’! exclamă Paco. Da, ai dreptate! E ca şi cum oricine fabrică Jack, îşi ratează şansa de a face milioane.

— Numai dacă acea corporaţie care îşi trage milioane din vânzarea videodiscurilor, şi vinde bobina ieftin, plăteşte prost mâna de lucru, pentru a ţine preţul scăzut…

Karen, adâncită în contemplarea lui Paco, tăcuse până acum, dar Larry mersese prea departe.

— Ai depăşit măsura, Larry! afirmă ea. Mii de oameni fac găuri de şoarece cu viruşii noştri în băncile de date ale corporaţiilor şi guvernului, oricine e conectat la Jack e fericit, şi tu vrei să credem că în spatele acestei trebi e o CORPORAŢIE? De ce o corporaţie ar naşte un asemenea haos în CHIAR STRUCTURA EI?

— Aşa cum ţi-am spus – răspunse Larry. Apoi râse: Pentru bani! Singurul lucru care-o interesează! Nu-i pasă de ceea ce se întâmplă altor corporaţii sau guvernului sau vânzărilor de vopsea roşie pentru păr sau amărâtelor de celule ale creierilor noştri. N-are treabă decât cu profitul!

Se întoarse spre Malcolm:

— Şi tu crezi că eu o să mă conectez la ASTA? întrebă. La mecanismul unui sistem de control al realităţii, căruia nu-i pasă de nimic în afară de dolari şi cenţi?

„Ar putea fi aşa?” gândi Karen cu o senzaţie dureroasă în stomac. Oricât ar fi încercat, nu găsea o cale de a ataca logica lui Larry Coopersmith. Dar ceva îi spunea că el nu pusese punctul pe i.

— Nu înţelegi, Larry! zise ea cu-o pasiune care o surprinse. Te încăpăţânezi să-ţi imaginezi CUM s-a întâmplat, dar nu vezi CE s-a-ntâmplat! Casca, Jack, n-a distrus vieţi. Le-a făcut mai bune! Red Jack nu convinge oamenii să devină nişte zombies, ci îi adună la un loc, îi înfrăţeşte, le dă speranţă, le… le…

Ridică mâinile neputincioasă. Ea ŞTIA că Jack îi umpluse sufletul, îi intrase în piele, da, făcând-o să-şi dorească din ce în ce mai mult să nu mai fie un simplu pion în jocul altora. Ştia ce înseamnă să fii noaptea târziu în micul cort împreună cu Paco, în patul îngust, unul în braţele celuilalt, ascultând aburul prin conducte şi băşinile vecinilor de mansardă. Apoi se conectau împreună la Jack şi făceau dragoste în locuri magice, bucurându-se de plăceri nespuse pe care nu le-ar fi avut dacă ar fi fost neconectaţi.

Cât despre Paco?! Nu era conectat atunci când o salvase din mâinile violatorilor şi o mângâiase cu tandreţe şi făcuse

superb dragoste cu ea? Putea oare Larry să pretindă că Paco involuase către o creatură inferioară datorită lui Jack?

Fireşte că nu! Îl studiase pe Paco evoluând de la o creatură sălbatică a străzii la un bărbat care gândea, plin de sentimente.

— Şi despre PACO ce-ai de spus, Larry? întrebă ea. El a stat conectat la Jack mai mult decât oricare dintre noi. Şi ce i-a făcut Jack? L-a scos de pe străzi, a făcut din el partenerul tău de conversaţie favorit, l-a transformat într-un om atent, grijuliu, un bărbat la fel de bun ca tine, Larry Coopersmith!

— Hei, murmură uşor Paco, simţindu-se stânjenit şi privind-o cu toată căldura ochilor şi a sufletului.

Larry Coopersmith privi spre Karen, apoi spre Paco, se uită ca şi cum aerul dintre ei ar fi fost ceva palpabil. Oftă bărbăteşte şi făcu o grimasă.

— O.K. - spuse el blând – poate ai câştigat un punct.

Leslie îl îmbrăţişă deîndată şi-l sărută apăsat pe obrazul acoperit de barbă neagră.

— Uite, asta te salvează, Markovitz! Exact când te dovedeşti a fi un nătărău egoist, de fapt recunoşti că nici măcar nu ştii ce-i asta!

— Nu-mi amintesc să fi recunoscut vreodată – i-o întoarse Larry pentru a-şi masca stânjeneala.

— Te-ai gândit vreodată că poate eşti laş? spuse Paco pe un ton diferit, ca şi cum ar fi vrut să şteargă impresia de emoţie tandră, pe care o afişase mai înainte, printr-o comportare bărbătească.

Uneori se comportau ca doi copii; din acest punct de vedere nu era mare diferenţă între Larry şi Paco.

— O.K., bine, sunt laş…, spuse Larry Coopersmith.

— Recunoşti că eşti laş că nu încerci Jack? exclamă Paco, ca şi cum o asemenea recunoaştere pe faţă nu-i stătea în obicei, şi poate, cine ştie, chiar aşa era.

— Uneori îţi trebuie mai mult curaj să recunoşti că ţi-e frică de ceva, decât să-ţi baţi joc de tine, Paco – spuse calm

Larry.

Paco încasă vizibil această replică de roman, apoi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Si, verdad… nu m-am gândit niciodată la asta – mormăi el. Însă dacă eşti sau nu fricos, depinde numai de tine, sabes…?

Acum fu rândul lui Larry Coopersmith să-şi încrunte sprâncenele a înţelegere.

— A trebuit să… să fac ceva, tu sabes, ca să fac rost de primul meu Jack – îi spuse Paco. Singura cale să-l obţin a fost să fac rost de o Uzi, şi singura cale să fac rost de o Uzi era să dau ţeapă unui nenorocit de paznic, omule, şi singura cale de a face rost de o Uzi de la un paznic…

Paco se cutremură, tăcu, clipi, îşi coborî privirea spre masă pentru un timp, înainte de a continua.

— Oricum, dacă tu crezi că încercarea unui Jack e ceva să te facă să te pişi pe tine, ÎNCEARCĂ, amigo! La naiba, că veni vorba de miedo[1], omule, ştiam că pot s-o dau în bară! DAR AM FĂCUT-O, omule! Vreau să zic, să faci aşa ceva pentru că eşti tâmpit, nu e ceva bărbătesc, este o idioţenie, dar să-ţi fie frică şi s-o faci orice s-ar întâmpla, asta înseamnă să ai coaie adevărate, ştii amigo…

Larry Coopersmith se uită lung la Paco. Încetişor, începu să-şi clatine capul de sus în jos.

— Tu eşti „jefe” aici, omule – spuse Paco. E de datoria ta s-o faci! izbucni în râs. Nu trebuie neapărat să faci rost de o Uzi! Tot ce ai de făcut este să te conectezi la Jack şi să dai o raită prin tine. O să fiu lângă tine, Larry. O să încerc să m-abţin, aşa că dacă văd că începi să o iei pe-alături, apăs eu pe buton.

— Merg şi eu Larry, o să visez cu tine, zise Leslie, apucându-l de braţ.

— Şi eu! sări Karen. Am să te duc la „Visul American”!

— Haide, omule, ce se poate întâmpla? adăugă Paco.

Larry Coopersmith privi de la Leslie la Paco apoi la Karen

1 Teamă, frică (sp.)

şi din nou la Leslie, clătinând din cap.

— Voi, băieţi, mă faceţi să mă simt ca un copilaş care-i roagă pe toţi să-l ţină de mână în „Tunelul Groazei”! spuse el blând ca un mieluşel.

— Hei, omule, oare pentru ce sunt făcuţi prietenii? răspunse Paco direct din inimă.

Larry Coopersmith roşi sub barba neagră şi deasă. Se ridică de la masă.

— Bine, haideţi, mătuşi şi unchi, hai s-o întindem înainte ca micuţul Larry să se răzgândească.

VISĂTORI AMERICANI

LARRY COOPERSMITH mergea alene, muşcându-şi buza de jos şi, ceea ce nu era în stilul lui, tăcând tot drumul până la „Visul American”, încercând să-şi facă curaj, cel puţin aşa i se păru lui Karen.

Paco aranjă cu Fritz să-i lase înăuntru, Karen îi conduse dincolo de paznici, sus, în salonul principal, ocupară o masă lângă balustrada ce dădea spre arenă şi comandară băuturi, iar Leslie apăsă pe butonul ei.

Abia atunci, ridicând din umeri, cu un rânjet de înmormântare, Larry întinse mâna şi apăsă pe butonul Jack-ului pe care i-l dăduseră.

La început stătu acolo, uitându-se pe deasupra arenei, sorbind din tequila şi încercând să se îmbete temeinic.

— Deci ăsta e faimosul „Vis American” – zise într-un târziu, pe un ton mai mult decât uluit.

Apoi o expresie ciudată şi dispreţuitoare îi apăru pe faţă, când îşi întoarse privirea de la scena de jos spre barul din balcon, totul numai alamă şi geamuri de oglindă fumurie, plin de anonimi, jumătate din ei purtând Roşul, îmbrăcaţi astfel încât să pară importanţi.

— Asta-mi aminteşte de prima dată când am fost într-o vâjâială de Mardi Gras[1]; nu cunoşteam pe nimeni în New Orleans, aşa că mi-am petrecut prima jumătate a săptămânii burduşindu-mă cu băutură şi petrecând cu golanii, şi-mi mai aduc aminte cum eram pulbere undeva, în mulţime, într-un bar de pe Bourbon Street, luptându-mă pentru mărgelele ieftine de plastic azvârlite din balcoane luxoase de frumoase îmbrăcate în tafta şi de homosexuali bogaţi, în haine albe…

— Mardi Gras! spuse Leslie moale. Mi-am dorit întotdeauna să merg la un Mardi Gras şi să apar într-o

1 Mardi Gras, ultima zi înainte de postul Paştelui (Lăsata Secului)

rochie albă şi lungă, aruncând dubloni mulţimii!

Karen putea să-şi imagineze ce spunea Larry Coopersmith, chiar dacă nu ştia despre Mardi Gras din New Orleans decât din imaginile de la televizor. Pentru că aici chiar stătea într-un balcon, privind în jos, de aici de la înălţime, către ţăranii de dedesubt. Şi dacă nu se înghesuiau pentru mărgele de plastic ca nişte căţeluşi pentru biscuiţi, mergeau ţanţoşi şi-şi arătau sânii şi fundurile în speranţa de a apărea măcar o clipă într-una din razele strălucitoare care-i urmăreau de-a lungul ringului de dans în căutarea unor imagini apetisante pentru delectarea mulţimii din balcon.

Larry Coopersmith zâmbi sălbatic, un zâmbet de cuceritor, iar faţa sa fără vârstă, cu obrajii brăzdaţi şi ochi albaştri senini, cu coama de păr lung şi negru şi cu barbă, părea într-adevăr faţa motociclistului despre care umbla vorba că fusese cu mult timp în urmă.

— Fireşte, aşa gândeam şi eu înainte de a intra în chestia aia! Mi-am găsit o tipă în barul din Charles Street, am stat de vorbă, aveam pilulele de peyotă de care făcusem rost traversând Texasul, şi asta a fost de-ajuns s-o conving, le-am păpat împreună şi, după ce-am borât, m-a luat într-un rahat de petrecere de-asta, şi iată-mă sus la balcon, bând şampanie şi prizând grămăjoare de cocaină şi aruncând plastic maselor…

— Trebuie să fi fost extraordinar, Larry – suspină Leslie pe un ton de magnolie ofilită, lăsându-se pe spate în scaun, ridicându-şi nasul în aer, jucându-se cu un portţigaret imaginar şi devenind deodată în interiorul propriului ei vis doamna despre care vorbise Larry.

— Extraordinar, Scarlett?! o imită Larry. De rahat! Eram acolo, cu regina heroinei, cu prietenii ei puşi la patru ace ca nişte păuni, şi eu în pantalonii mei de piele şi geaca Hell’s Angels, cu minţile aiurea. Şi când am văzut pe unii din fraţii mei înhăţând şiragul de mărgele aruncat de mine, ştiam că era timpul să-mi iau tălpăşiţa, să borăsc în bolul de punch,

să încep cafteala şi să mă car înapoi în stradă, acolo unde de fapt mi-era locul, între ai mei.

— Oh, Larry, ce vulgar! rosti Leslie, strâmbând din nas.

— Ce anume? întrebă Larry. Că am făcut pe prinţul nepăsător într-un balcon ca ăsta, sau c-am ştiut când să borăsc şi să caftesc?

— La naiba, chiar ai făcut asta, Larry? spuse Paco admirativ. Ai ridicat tu mâna asupra „Oraşului Gagicilor” şi-ai borât în bolul de punch şi toate astea?

— Sunt un motociclist de bază, cetăţene, ţine minte asta! strigă Larry, ridicându-se în picioare, cu ochii roşii, părul fluturând, înfruntând întregul bar.

— Isuse, las-o moartă, Larry, stai jos, vrei să nu mai călcăm pe-aici? şopti Karen.

— Încă mai crezi că Jack este un rahat care-ţi arde creierii? spuse Paco insinuant.

Coopersmith tăcu, împietri, aruncă o privire în jurul barului la feţele care se holbau la el, se aşeză şi-l privi pe Paco, cu cea mai stranie expresie în ochi.

— Mi se pare c-am uitat de ce am devenit bobinar din prima – spuse el. Trebuie să recunosc că asta e o piesă magică. Nu seamănă cu nicio altă bobină pe care am folosit-o înainte. Fără distorsiuni ale simţului temporal, fără pierderi de energie, fără nebunie, nu chiar halucinaţii, ceva ca şi cum spaţiul şi timpul ar fi… este… ca şi cum realitatea s-ar multiplica în… ca şi…

— Este piesa perfectă, Larry – spuse Karen entuziasmată. Uită-te aici în bar! Toţi ăştia care poartă Roşul nu sunt zombies cu creierele arse, altfel nici nu i-ar lăsa aici sus. Tot oamenii ăştia cumpără şi discurile noastre cu Red Jack; au conturi în bănci şi portofolii şi corporaţii, nu bântuie printre ruine ca nişte „legume”!

— Dar cei de-acolo, de jos? întrebă Coopersmith, arătând cu braţul şi rotindu-se în scaun pentru a privi peste ringul de dans. Cânta Tiger Lady, ceva numit „Înapoi la origini”, triplată enorm pe giganticele ecrane video, îmbrăcată într-

un costum din piele de tigru strâns pe corp, printre zidurile junglei umane, printre clădiri distruse, peisaje industriale pustii, străzi înguste şi ameninţătoare, şoptind cuvintele printre buzele rujate violent, cu dinţii ascuţiţi ca acele şi dansând ca o pisică în călduri, după un ritm insinuant şi o chitară solo supraîncălzită.

Întoarceţi-vă la origini
Înapoi în junglă
Acolo unde strămoşii nu cunosc odihna
Iar ziduri de piatră se prăbuşesc...

Karen se întreba ce vede Larry Coopersmith acolo jos, în fluxul trupurilor care dansau, în realităţile caleidoscopice ale stroboscoapelor multicolore, în razele spotului mişcător selectând pe câte cineva pentru operatorii de la nivelurile de deasupra, din valul de păr roşu al mării umane ca un steag din stele strălucitoare.

— Haideţi, fraţilor, hai să ne mişcăm! spuse, sărind iar în picioare, înhăţând-o pe Leslie şi trăgând-o fără măcar să-i pună vreo întrebare, la care oricum n-ar fi aşteptat răspuns.

Aşa a fost la „Visul American”. Larry, conectat, dansă cu Leslie, de asemeni conectată, vreo trei dansuri, în vreme ce Karen şi Paco dansau lângă ei, jucând rolul unor doici atente.

Când Larry Coopersmith îşi trase partenera din ringul de dans spre zona întunecată şi plină de fum gros a barului, Leslie deja atinsese butonul. Arăta mult mai puţin tulburată decât el.

— Ce s-a întâmplat, Leslie? întrebă Karen încetişor. Te simţi bine?

Leslie clipi.

— Da, da, mă simt bine, bolborosi ea, ca şi cum ar fi vrut să se autosugestioneze. Dar acolo... acolo înăuntru... dansând cu nebunul ăsta... nu ştiu, ca şi cum aş fi fost dată deoparte... ca şi cum m-am născut altădată.

— Ceva vechi şi ceva nou, ceva bobină, ceva vis, ceva adevăr, a sosit ora, hai să dansăm rock, să renască Babilonul! decretă Larry Coopersmith, mişcându-şi braţele exagerat, dar cu o privire serioasă şi pătrunzătoare în ochii lui albaştri şi luminoşi.

— La naiba, omule, bobina chiar ţi-a luat minţile! exclamă admirativ Paco.

— Nu ţi-am spus mereu, Paco, eu sunt regele bobinei, bobina a fost pasiunea mea, şi toată viaţa mea am aşteptat să vină clipa asta.

— Qué?

— Partea dreaptă a creierului meu e acolo undeva, dansând, dar partea stângă e încă liniştită şi funcţionează lin, asta este viziunea perfectă pe care o caută toţi amatorii de bobină de când EOHIPUS a început să vândă seminţe de ginseng!

— Îţi ard creierii, e clar! strigă Paco încântat.

— Să mă ia dracu', chestia asta înseamnă pentru tinereţea mea irosită ceea ce e zahărul alb şi sucul de lămâie pentru Courvoisier VSOP!

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul...

Pe ringul de dans, vocea lui Red Jack intona refrenul de deschidere a „Maşinăriei Rock and Roll". Larry Coopersmith încremeni, se-ntoarse, privind înapoi către ringul de dans.

— Să fiu al dracu' dacă nu dansez asta! spuse Larry, şi înainte ca cineva să poată schiţa vreo mişcare sau spune un cuvânt, era înapoi în arenă, dispărând în realităţile fragmentate ale stroboscoapelor multicolore, în masa de oameni cu păr roşu, la prima sa întâlnire electronică cu Red Jack.

Karen rămase lângă ring ţinând mâna lui Paco, până

când cântecul se sfârşi, întrebându-se ce simţea acum Larry Coopersmith, amintindu-şi ce simţise ea după întâlnirea cu cineva imaterial…

Când se sfârşi cântecul, părea că Larry ieşise din vis, pentru că îşi clătina capul când reveni la bar, ochii i se îngustaseră, iar expresia feţei era mai destinsă şi mai zâmbitoare.

— Ca şi cum ai întâlni un vechi prieten pe care l-ai uitat şi realizezi că eşti chiar tu, mormăi. Fantoma din maşinăria ta.

Se-ntoarse din nou spre ringul de dans, unde golanii şi fanţii, curvele şi traficanţii, aventurierii de-o zi dansau acum după un alt cântec.

Dar chiar şi acum razele strălucitoare ale spoturilor albe scoteau în evidenţă Roşul, aici, acolo, pretutindeni, ca şi cum însuşi Red Jack ar fi fost în cabina de emisie, înfăţişându-se miraculos fanilor săi, în haosul arenei.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea. Asta apropo de factorii aleatorii…

— Qué?

— Toţi aceşti oameni conectaţi în propriile lor vise, dar dansând împreună, Paco – îi răspunse Larry Coopersmith. Băiete, nu m-am înşelat asupra chestiei ăsteia noi! Aşa ceva n-a mai existat până acum. Orice altă piesă te duce exact în zona în care sunt programate circuitele să te ducă, amestecă software-ul tău cu puterea brută a bobinei. Dar ăsta te conectează într-o altă zonă a PROPRIULUI TĂU creier şi te face literalmente să-ţi elaborezi de-acolo propriul tău vis! Cântecul ăsta blestemat spune adevărul, chiar îţi umple sufletul, este o viziune a unui factor aleatoriu, este primul obiect veritabil al bobinei democratice!

— Să-nţeleg că asta înseamnă că ţi-a plăcut? întrebă sec Karen.

— E clar că te-ai schimbat! spuse Paco plin de satisfacţie. Cum de ţi-ai dat seama atât de repede?

Larry Coopersmith ridică din umeri, zâmbi, arătă către

ringul de dans:

— Cineva, care nu e chiar acolo, mi-a spus, muchacho!

— De ce nu ne aşezăm la bar să ne mai răcorim? spuse Leslie spărgând tăcerea, arătând încă puţin ameţită.

Larry Coopersmith se uită lung în susul şi-n josul barului, la aspectul elaborat al decorului, la golanii zdrenţăroşi zăcând în umbrele adânci unde-şi ofereau sexul, la turiştii de la nivelele superioare ale „Visului American” căutând acelaşi lucru, şi strâmbă din nas.

— Este o versiune Disney de rahat! spuse el dispreţuitor. Tărâmul de vis pentru drogaţi de doi bani şi gringo căcăcioşi!

— Verdad! aprobă Paco.

— Mda, numai că eu încă mai vând aici o mulţime de Red Jack, băieţi – sublinie Karen. Pentru business e un loc minunat.

Adevărul e că ei îi PLĂCEA acest bar. E-adevărat că golanii erau admişi de proprietari pentru a da culoare; la fel de adevărat că se aflau acolo să-şi vândă trupul obişnuiţilor localului şi aventurierilor de-o zi, mişunând printre periculoşii oameni ai casei.

Dar în care alt loc s-ar fi putut oare întâlni mai bine cele două părţi ale străzii, fără paznicii dintre ele? În care alt loc ar fi fost posibile asemenea relaţii între oameni? În care alt loc ar fi putut Karen Gold şi Paco Monaco să se afişeze împreună în public?

Totuşi, Larry Coopersmith nu-şi dorea decât să plece mai repede.

— Un loc ca ăsta poate fi o treabă extraordinară pentru business, dar eu nu vreau să mă mişc după versiunea PG[1] de plastic, şi mai ales nu cu obiectul acesta, pentru că, altfel, ajung să cred că ăsta e Kansas[2].

Luă mâna lui Leslie şi o mângâie încurajator.

— Am o idee mai bună. Ce-aţi zice de ceva veritabil, pe

---

1 PG - paragoric (paraldehidă), drog.

2 Kansas City - în slang, are sensul de „corupţie”.

bune? Ce-aţi zice de locul ăla unde eşti tu portar, Paco? Poţi să ne bagi pe gratis, nu-i aşa?

— La „Slimy Mary's"? spuse Paco rânjind. Sigur că da, omule, asta nu-i o problemă!

— Doamne, Larry, doar n-ai de gând să mergi la „Slimy Mary's"? zise Karen. Este… adică… nu e…

— Ce nu e-n ordine cu „Slimy Mary's"? întrebă Paco, privind-o surprins, încruntat şi cu o undă de mândrie rănită.

— Ei bine…, îî… nu e cam periculos la ora asta din noapte? îndrăzni timid Karen. Cum să le spună adevărul lui Leslie şi Larry, faţă de Paco, că „Slimy Mary's" avea un renume prost, că era o pivniţă murdară, infestată de gândaci şi şobolani, plină de zombies cu creierii arşi şi de golani disperaţi?

— Periculos? răspunse dispreţuitor Paco. Hei, eu sunt portarul principal, dacă-ţi aminteşti, şi sunt şi omul de bază al lui Dojo! Amândoi suntem baza la „Slimy Mary's", şi nicio jigodie de pe-acolo nu-ndrăzneşte să se pună cu noi!

— Excelent, frate! spuse Coopersmith, bătând palma cu Paco. Atunci, … spre „Slimy Mary's"!

Iar Karen şi Leslie nu putură face nimic pentru a-i mai opri!

— Relaxaţi-vă, muchachas, nu mai faceţi pipi în pantaloni, am ajuns! spuse vesel Paco Monaco, când dădură colţul Străzii 3, Karen ţinându-l strâns de mână şi Leslie Savanah agăţată la fel de strâns de Larry Coopersmith.

Aproape că şi-ar fi dorit să dea peste nişte nemernici în drumul până aici.

Putea fi haios să tragi o cafteală alături de Larry şi să le bagi pe fete în sperieţi! Dar, culmea, se încrucişaseră numai cu golani singuratici, sau cupluri, sau în cel mai rău caz poponari şi niciunul n-a avut curajul să deschidă gura.

Dojo era la uşă şi Paco îi strânse mâna cu mai multă forţă ca de obicei.

— Hei, Dojo, vreau să-ţi prezint nişte tipi de categorie grea!

Dojo se încruntă bănuitor.

— Dar nu prea recunosc pe nimeni!

— Da, el e Larry Coopersmith, şeful bandei ăleia de care ţi-am povestit, iar ea este prietena lui – zise Paco, împingându-i mândru înainte.

— Noi n-avem şef în Frontul Eliberării Realităţii – corectă Larry. Ridică din umeri, râse. Atâta doar că, se pare, eu vorbesc cel mai mult.

Dojo făcu ochii mari, apoi îl studie scrutător.

— Atunci se pare că avem şi noi doi ceva de vorbit, amice, spuse.

— S-ar putea – răspunse Larry, privindu-l pieziş pe uriaşul negru. Despre ce?

— Despre ideea mea nebunească, o idee care ne-ar putea duce spre o schimbare totală – spuse Dojo. Un târg care ar putea fi de folos amândurora.

Se întoarse spre Paco.

— Treci la uşă câteva minute până fac rost de o masă pentru prietenii tăi, omule. Trimit eu pe cineva să te schimbe – spuse el pe tonul unui şef de sală adresându-i-se unui picolo.

— Hei, cioroiule – se enervă Paco, în timp ce Dojo îi conduse pe Karen, Leslie şi Larry prin faţa lui.

Dar Dojo îl linişti brusc când trecu pe lângă el, strângându-i mâna, făcându-i cu ochiul şi zicând:

— Paco, fiul meu, eşti cu adevărat omul meu de bază, şi dacă asta reuşeşte, chiar îţi datorez mult!

— Doamne, Karen – îi şopti Leslie când se instalară într-un cuib de pături pline de praf, în jurul unei mese nevopsite şi plină de zgârieturi.

— Nu e chiar „Visul American” – aprobă Karen.

O parodie ieftină a ringului de dans de la „Visul American”, decorat cu becuri colorate şi tavan de staniol.

Un singur ecran video şi difuzoare care sunau încet. Mese vechi şi sofale rupte şi lăcaşuri cu perne împuţite în jurul ringului de dans, şi sentimentul unei peşteri fără sfârşit, întunecată, plină de şobolani şi gândaci şi cele mai cumplite creaturi, ca o ameninţare nevăzută, undeva, în spatele ei, unde Karen nici nu îndrăznea să privească.

Clientela era compusă din genul de golani sălbatici, pe care încerci să-i ocoleşti când îi vezi pândind în preajma Zonelor, Aici însă, pe teritoriul lor, păreau mai puţin periculoşi şi arătau cumva mai omeneşte.

Poate şi din cauza părului roşu lung pe care-l purtau cei mai mulţi dintre ei. Chiar şi fără să apese pe butonul Căştii, Karen avu viziunea acelei trecătoare apropieri pe care o simţise faţă de aceşti sărmani golani, în noaptea când visase aici şi dansase printre ei. „Visez, deci sunt om”, gândi Karen.

Ironia soartei: să citeze din cineva care NU era uman, ca să-i amintească de asta!

— Nu e chiar atât de rău pe cât arată – îi spuse încetişor lui Leslie, în timp ce Larry Coopersmith şi uriaşul negru se studiau, privindu-se unul pe celălalt ca doi jucători de poker.

— N-arată rău deloc – spuse Coopersmith. Cel puţin nu e piaţa lui „Muzik”, ca în localul de unde venim…

— Mda e de altă parte, amice – spuse Dojo – am şi eu în cap ceva asemănător,

Larry râse:

— Nu ştiu cum se face, dar n-am văzut nimic legat de „Slimy Mary’s” în vreun magazin din America.

Paco veni mândru dinspre capătul ringului de dans, salutând câţiva dansatori, aruncând câteva remarci videodisc-jockey-ului din spatele instalaţiei, mişcându-şi trupul în ritmul unui metal afro pe care tocmai îl difuza „MUZIK”. Karen îi zâmbi cald, şi-l luă de mână când se aşeză lângă ea. Îi plăcea să-i vadă într-un loc în care se simţea ca la el acasă.

— Tocmai le povesteam prietenilor tăi despre un mic târg, fiul meu – îi spuse Dojo.

Uriaşul o enerva pe Karen; în ciuda acestui fapt, se trezi aproape plăcându-i de el, din cauza afecţiunii sincere care părea că i-o poartă lui Paco.

Scormoni în buzunar şi scoase ceva ce Karen recunoscu a fi un disc cu Red Jack, şi-l împinse peste masă către Larry.

— Vă aparţine?

— Ediţia a cincea – spuse Larry cu un rânjet larg.

— Uite ce e, omule – spuse Dojo, privindu-l încruntat, să lăsăm rahaturile, tresă vorbim pe faţă despre matrapazlâcurile noastre dacă vrem s-ajungem la vreun rezultat. Eu îţi vând pontul meu şi tu pe-al tău.

— Destul de corect, spuse Larry, zâmbindu-i.

— Una din cele mai bune chestii a fost micul meu atelier de bobine, care mi-a produs o schimbare semnificativă – spuse Dojo. Numai că acum, singura piesă de bobină pe care o vrea toată lumea este Jack şi se vinde pe stradă la o sută, aşa că n-aş mai putea avea vreun profit, chiar dacă aş avea chip-urile să produc asta. La ora actuală am o grămadă de echipament scump şi o adunătură de creieri arşi pe care i-am închis în „Florida” pe cheltuiala mea, şi care nu-mi mai folosesc la nimic…

— Exces de capacitate productivă – spuse Larry. Ai nevoie de un produs nou care să absoarbă şomajul…

Dojo se holbă la el:

— Am senzaţia că noi doi putem fi pe aceeaşi lungime de undă. Acum, aş putea trece eu însumi la operaţia de copiere a discurilor, şi astfel să te dau la o parte fără să mă poţi împiedica. Sunt oameni care fac deja treaba asta, iar voi nu sunteţi chiar în poziţia legală de a acuza pe cineva. Dar mi-a mers bine cu cele pe care le-am luat de la tine; vreau să zic că EU pot vinde numai o anume cantitate unor tipi despre care e mai bine să nu vorbim, dar cea mai mare parte a comerţului meu nu se ocupă de computere şi de conturi bancare.

— Vrei să devii un fel de „subcontractant” ar Frontului Eliberării Realităţii?

— Ai prins-o, omule; adică amândoi ştim că ţi-aş putea livra Casca la o sută bucata şi să meargă, iar tu le-ai putea vinde clienţilor tăi la trei sute.

Larry ridică din umeri şi zise:

— Am putea merge şi mai departe. Acum, dacă TU poţi găsi o cale ca discurile noastre să intre pe piaţa neagră aşa cum se întâmplă cu Jack, de ce n-am putea face amândoi un mic târg…

Dojo se strâmbă.

— Cum dracu’ să fac eu asta?

Larry Coopersmith ridică braţele exasperat..

N-am trup
N-am suflet
Dar sunt Prinţul Rock’n’Roll…

„MUZIK” difuza „Prinţul încoronat al Rock’n’Roll-ului”, şi când corul de început se auzi prin difuzoarele slabe ţiuind când erau date la maximum, şi Red Jack apăru pe ecranul murdar, mai mulţi golani se iviră din adâncurile întunecate pentru a se alătura dansatorilor deja aflaţi pe ring, ca nişte molii care apar brusc dintr-un dulap închis într-o lumină albă.

Şi toţi purtau Roşul.

Larry Coopersmith, cu braţele încă încremenite în gest, privi peste capul lui Dojo, către ecran; ca purtată de o forţă nevăzută, mâna dreaptă apăsă pe buton. Paznicul, perplex, îşi roti capul pentru a urmări privirea lui Larry.

O revelaţie stranie se născu în subconştientul lui Karen.

Oare ce percepea acum Larry, iar Dojo nu? Şi nici ea?

Karen privi furiş spre Paco. Acesta privi către Karen. Ea încuviinţă. El la fel. Într-o sincronizare aproape perfectă, întinseră amândoi mâinile şi apăsară butoanele.

În tot timpul discuţiei dintre Dojo şi Larry, un sentiment neplăcut se instalase în pieptul lui Paco.

La naiba, EL îi făcuse să se întâlnească, iar acum îl tratau ca şi cum n-ar fi existat, încercând să aranjeze un fel de târg prin care el – ca intermediar – era eliminat; voiau să-l radă.

La început se mâniase, dar mai apoi îşi dădu seama că situaţia era cel puţin ciudată. Fireşte că era dezamăgit, dar în acelaşi timp era şi GELOS. Aici erau doi tipi de calibru greu, singurii doi oameni din lume pe care îi considera prieteni, şi într-un fel era GELOS pe ceea ce se petrece între ei, ca şi cum fiecare ar fi fost o gagică pe care celălalt încerca să i-o fure.

Acum însă, cu o simplă atingere de Jack, polaritatea necunoscutei umane se transformă în ceva cu care Mucho Muchacho se putea descurca.

„Slimy Mary's" părea acum infinit. Umbrele se extinseră afară în stradă, printre ruinele infestate de gândaci, în sombre, în propria sa luptă pentru existenţă pe grămada de gunoi. Dar, ca o speranţă de evadare la capătul unui lung tunel întunecat, dincolo de golanii dansând sub becurile clipind, pe ecranul video strălucea ameţitor ringul de la „Visul American", chemându-l parcă să-şi ceară locul lui în lumină.

Şi iată-l acolo, în faţa şefilor celor două jumătăţi ale visului său – Dojo, şeful părţii întunecate a străzii de unde venise şi pe care o ştia la fel de bine, şi Larry, şeful mansardei Frontului Eliberării Realităţii, un colţ mărunt al unei lumi neştiute pe care o descoperise de curând.

Iar Karen, aici lângă ei, era dovada că la întâlnirea dintre întuneric şi lumină exista un loc în care părţile puteau deveni întreg, în care un „muy macho muchacho" putea sta cu picioarele larg desfăcute, cu câte un picior pe fiecare parte a străzii.

Şi acolo pe ecran era Red Jack lângă umărul lui, şoptindu-i la ureche, cântându-i în trup cu vocea lui.

„Încoronează-te pe grămada de gunoaie, trezeşte-ţi sufletul din somnul cel de moarte!”

Privi spre ecran, acolo unde cântecul era la apogeu, acolo unde dansa în fruntea armatei sale de golani cu părul roşu, exact în centrul străzii principale din „Oraşul Muncii”, unde îmbuibaţi cu părul roşu se scurgeau din turnurile de sticlă spre ringul de dans de la „Slimy Mary’s”, unde strălucitoarele dungi roşii şi albe ale steagului american dansau dansul libertăţii în casa celui viteaz şi în ţara celui liber…

Loviţi din degete, la Cască cu sufletele voastre.
Suntem cu TOŢII Prinţul încoronat al Rock’n’Roll-ului.

Se întoarse, având pe buze zâmbetul lui Mucho Muchacho, zâmbetul lui Red Jack, zâmbetul lui Paco Monaco. Larry Coopersmith nu se clintise în timpul cântecului, stând acolo conectat şi holbându-se la ecran, cu mâinile odihnind moi pe masă, în timp ce Dojo clătina din cap, uitându-se încruntat la acest bobinar aiurit. Paco privi spre Dojo, apoi spre Larry, simţindu-se în clipa aceea, cu fiecare bucăţică din trup, egalul lor.

— Red Jack ştie ce are de făcut – spuse el.

— Ţi-a ars, în sfârşit, creierul până la capăt? spuse Dojo cu un rânjet dezaprobator.

Ochii lui Larry priveau ţintă în ai lui Paco.

— Ia-mă lângă tine şi mişcă-te atunci când vrei să lupţi! spuse Larry.

— Puneţi un hit cu bătrânul Red Jack!

— Osul la treabă!

Parcă vorbea altcineva prin Paco şi Larry, cel puţin aşa i se părea lui Karen, pe măsură ce vocile lor se întrepătrundeau şi se multiplicau şi, ca vocea electronică a lui Red Jack, devenind o voce unică, ridicându-se din mulţime, o singură voce vorbind cu vocea celor mulţi.

Cu toate astea, lui Dojo puţin îi păsa, faţa lui neagră,

puternică şi netedă era o mască dispreţuitoare a unui furios Budha al străzii, cu mâinile încleştate de marginea mesei, cu braţele împingând în jos, ca şi cum ar fi vrut să se ridice de la masă şi s-o arunce într-un gest de dispreţ.

— Chiar trebuie să stau aici şi s-ascult doi tembeli cu creierele arse, bolborosind tâmpenii în localul meu? scrâşni el. Şi eu care credeam că trebuie să vorbim despre afaceri!

— Y yo también[1] – răspunse vocea ciudată şi totuşi familiară din Paco.

— Red Jack este afacerea despre care vorbim – continuă vocea prin Larry. TU-mi umpli sufletul şi eu îţi umplu sufletul…

Dojo îi privi strâmb.

— Vrei să-mi spui că am făcut deja târgul? spuse.

Paco încuviinţă.

— Osul la treabă sau, dacă nu, dezastrul; îi punem noi oricum cu botul pe labe.

— Ştiţi ceva? exclamă Dojo. Ascultaţi, bobinari nebuni, dacă vreţi să discutaţi afaceri cu MINE, deconectaţi-vă acum din rahatul ăla, măcar să pot vorbi cu ce-a mai rămas din voi în loc de… în loc de…

Larry ridică din umeri, întinse mâna şi apăsă pe buton. Brusc ceva cristalin explodă în fărâme. Larry clipi, privi la Paco, înălţă capul. Paco întinse încet mâna, apăsă butonul lui, privi spre Larry, apoi spre Karen, cu o înfăţişare tristă şi confuză, micuţul ei băiat de pe stradă.

— Să vindem Căştile Jack şi Red Jack la un loc, asta încearcă el să ne spună – zise Larry cu o voce aproape normală.

Cineva care nu exista dispăruse pe aripile visului. Dispăruse, rămânând încă ascuns exact înlăuntrul lui, chiar acolo unde fusese dintotdeauna.

— La un loc?!

Karen apăsă şi ea pe buton. Şi iat-o iarăşi la „Slimy Mary’s”, în spate cu ameninţarea rece şi murdară a

1 Şi eu la fel (sp.)

întunericului şi golanii cu părul roşu dansând acum altceva pe podeaua lipicioasă, iar Paco, Larry şi Dojo privind unul către celălalt şi vorbind tâmpenii, ca şi cum întregul vis fusese doar un accident şi nimic nu se schimbase..,

Ştia însă că ceva foarte important SE SCHIMBASE, o legătură, un contact direct cu fantoma din maşinăria lor.

— Jack nu mai valorează nici cât o ceapă degerată! spuse Dojo. V-am mai spus: pe stradă merge la o sută, o sută cincizeci!

— Asta ar însemna că ai putea să le vinzi „en gros” la optzeci bucata, nu? întrebă Larry.

— Poate, dar nu e de nasul meu să-mi trag doar 20$ la bucată, ca un amărât de traficant!

— Şi dacă le-ai vinde la 200 bucata, şi asta în cantităţi mari?

— Spuneţi-mi voi cum dracu’ pot face asta, şi batem palma, omule!

— Red Jack ne-a spus cum! Noi îţi furnizăm discuri maşter. Fiecare din ele are un program virus diferit şi, pe fiecare, Red Jack face câte o mică demonstraţie! Cumpăraţi-vă discurile dumneavoastră şi Jack-ul dumneavoastră, de la Frontul Eliberării Realităţii! Iar tu le vinzi pe amândouă odată, pentru două sute.

— Nu ţine, omule. La preţul ăsta nu merge decât dacă vreţi să faceţi discurile cadou!

— Ăsta e târgul, Dojo – zise Larry Coopersmith.

— Cum?

— Rahat, omule, ce dracu’ îndrugi acolo? exclamă Paco. Încă mai era sub influenţa nebuloasă a ceea ce se întâmplase în vis. Acum se evaporase complet. De ce naiba ar da F.E.R.-ul bunurile lui pe nimic?

— Omul meu are un pont bun – spuse Dojo.

— Dar Red Jack le va spune clienţilor despre ce e vorba – zise Larry Coopersmith.

— Adică? spuse Leslie Savanah, privind la el ca şi cum ar

fi fost nebun, lucru care, cel puţin în cazul lui Paco, nu era prea departe de adevăr.

Larry izbucni în râs, ochii i se aprinseră, îşi trecu brusc mâna prin părul negru şi lung pe care, pentru o clipă, cu ochii minţii, Paco îl văzu lucind în reflexe roşii.

— Salut, eu sunt Red Jack – spuse Larry. Nu exist, după cum bine ştim cu toţii, dar sunt conducătorul Frontului Eliberării Realităţii, care vă aduce acest program ieftin de viruşi precum şi Casca mea nou-nouţă, şi chiar acum vă fac membru al F.E.R., aşa că daţi-i drumul, copiaţi acest disc şi începeţi propriul dumneavoastră program!

— Şi unde vezi tu „dinero” în asta? întrebă Paco.

— Cum? spuse Karen. Vrei să ÎNCURAJEZI pe fiecare posesor de computer să facă PIRATERIE cu discurile noastre, Red JACK şi toate celelalte?

Coopersmith rânji până la urechi.

— Fireşte – spuse. Gândiţi-vă puţin! Sute de mici grupări independente ale F.E.R. dintr-o parte într-alta a ţării; spargi una, răsar alte două, şi singura legătură pe care copoii o pot face între ele este liderul nostru naţional, Red Jack, un lider care e imposibil de distrus pentru că de jur-împrejur plutesc mii de exemplare ale lui, iar el, culmea, nici măcar nu există! Domnul Factor Aleatoriu în persoană! Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea, iar ÎMBUIBAŢII n-or să poată face absolut NIMIC!

— Şi unde vezi tu „dinero” în asta? repetă Paco.

— Nici nu există, Paco – spuse Larry Coopersmith. Asta e forţa noastră. Şi asta e chestia aia, pe care noi reuşim să ne-o amintim, şi pe care alţii se pare c-au uitat-o.

— Care?

— Banii nu înseamnă totul.

— Chiar nu glumiţi? spuse Dojo. Chiar îmi DAŢI discurile master?

— Exact – spuse Coopersmith. Din moment ce deja l-am eliberat pe Red Jack de copyright-ul lui „Muzik, Inc.”, de ce

să n-o facem până la capăt?

Întinse mâna.

— S-a făcut? zise.

Dojo dădu din umeri:

— Dacă tu eşti nebun, nu văd ce am eu de pierdut – zise el, bătând palma cu Larry.

Apoi se ridică şi-l salută cu respect pe Paco.

— Ai nişte prieteni nebuni, fiule, dar oricum îţi datorez mult. Pentru fiecare din pachetele astea pe care le vând o să-ţi dau 25$.

Karen simţi o undă de afecţiune pentru el, un val de camaraderie. Dojo ăsta părea la prima vedere o brută cinică, dar înăuntrul lui era ceva cald şi tandru, ceva aspru şi cinstit şi onorabil. Simţea clar cum îl iubea Dojo pe Paco al ei.

— Hei, Dojo – murmură Paco. Nu trebuie să faci una ca asta, omule…

— N-o să-mi spui tu mie ce să fac şi ce nu în localul meu! spuse uriaşul cu o voce joasă şi se ridică, traversând apoi ringul de dans.

Paco o privi pe Karen cu o moliciune plângăreaţă şi gânditoare în ochi.

— Hei, chiar că nu trebuia să facă una ca asta…

Karen îi prinse de mână.

— Ştiu, Paco.

— Ce mai e şi asta, Markovitz? întrebă Leslie. Cred c-ai avut dreptate, Jack ŢI-A ARS creierii.

Larry Coopersmith îi luă mâna într-a lui, o mângâie aşa cum Karen o mângâia pe-a lui Paco.

O sărută pe obraz.

— Hei, zise el, arătând către cutiuţa de pe ceafă, chestia asta nu mi-a prăjit creierii. M-a dus la conducătorul nostru!

Izbucni în râs şi lovi puternic în masă cu o mână solidă de motociclist.

— M-a dus la conducătorul nostru, şi ăsta suntem NOI!

FACTORI ALEATORII

— ARAŢI CA DRACU’, Manning – spuse Glorianna O’Toole veselă, învrednicindu-l pe Carlo Manning cu zâmbetul ei fals numărul unu, pentru a-i arăta cât de puţin îi pasă!

Tunsoarea perfectă a lui Manning era acum vâlvoi, având nevoie urgentă de un pieptene. Nodul de la cravată era strâmb, nasturele de sus al cămăşii albe era desfăcut, ochii îi erau injectaţi şi măriţi. Biroul era plin de hârtii, corespondenţă nedesfăcută, dosare şi videodiscuri, toate în dezordine.

La naiba, şi nu cumva acolo, între cele două recipiente de cafea rece pe jumătate goale, era un pai de prizat şi o cutiuţă de PRAF?

N-ar fi avut niciun sens. „Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului” era deja de trei luni pe primul loc în clasamente, iar „Maşinăria Rock and Roll” revenise în „TOP 20”, lucru nemaiauzit. Purcelul ăsta al corporaţiei ar fi trebuit să fie în al nouălea cer.

În loc de asta, Manning o privea cu groaza prizonierului care nu e în stare să creadă că e târât încet-încet către scaunul electric, sau a unui preşedinte al „Uzinei de Muzică” pus faţă în faţă cu inevitabilul dezastru al coborârii iminente a încasărilor corporaţiei.

— Nu-mi vine să cred că se poate întâmpla aşa ceva...

— Nu-ţi vine să crezi că se poate întâmpla CE?

— Mai bine ai lua loc, doamnă O’Toole… îîî ... Glorianna…

Glorianna se săltă pe marginea unuia dintre scaunele ridicole, pe care Manning le fixase în podea ca o hotărâre de a-şi face locul din spatele biroului la fel de veşnic.

— Sunt obligat să renunţ la Red Jack – spuse Manning.

— CEE? ţipă Glorianna, şi se prăbuşi pe scaun.

— Îţi vine să crezi? mormăi Manning ca pentru el. Am tras peste douăzeci de milioane de exemplare cu primele două discuri, iar acum ni se spune că nu-l mai putem trage

şi pe-al treilea. Nu putem nici măcar să tragem alte copii ale „Prinţului încoronat al Rock'n'Roll-ului” sau „Maşinăriei Rock and Roll” şi, pe deasupra, trebuie să distrugem şi toate copiile algoritmilor vizuali şi parametrii vocali.

— Asta este cel mai cretin lucru pe care l-am auzit vreodată în patruzeci de ani de meserie cretină în business-ul ăsta cretin – remarcă Glorianna aproape neutru.

Dacă ăia erau hotărâţi să-l desfiinţeze pe Red Jack, nu trebuia să-i mai spună lui Manning sau succesorului său iminent că Red Jack era deja mort din alte cauze. Sally Genaro şi Bobby Rubin nu vor mai putea fi convinşi să lucreze împreună la vreun alt disc.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu... mormăi Carlo Manning, punând cam o jumătate de gram de „praf” pe oglindă şi răspândindu-l în mici grămăjoare cu vârfui unui creion.

— Dar DE CE? spuse Glorianna, observându-l cum prizează, cu un mic tremur nervos. Şi de unde vine toată căcănăria asta?

— De la comitet... de la departamentul juridic... din locuri la care nici nu vreau să mă gândesc... să-mi salvez pielea – bolborosi Manning tremurând, şi priză şi cu cealaltă nară.

— Stăpâneşte-te, Manning – spuse Glorianna, alunecând de pe scaun şi împingând oglinda cu restul de „praf” cât mai departe de el. Ce motiv credibil poate avea cineva să arunce o avere la closet?

— Pentru a opri COMPANIA să cadă în closet, şi eu odată cu ea! strigă Manning, sărindu-i complet ţandăra, făcând apoi un efort vizibil pentru a-şi reveni.

— Despre asta e vorba – continuă el, luând un disc şi împingându-l peste birou către ea. Glorianna era convinsă că e un produs al „Uzinei”, dar când privi mai atent văzu că era un disc „read-write” standard, fără etichetă.

Îl privi pe Manning întrebătoare.

— E o piesă software de pe piaţa neagră. Aceste obiecte sunt deja peste tot în East Coast şi se răspândesc foarte

repede. Sunt programe de virus. Bagi unul în home-computerul tău şi drăcia te duce la computerul principal de la bancă sau de la compania de asigurări sau la creditorul tău sau la şcoala ta sau la înregistrările corporaţiei sau Dumnezeu mai ştie în care alt loc şi te trece prin toate rahaturile posibile de fraudă prin computer. Îţi schimbă încadrarea, şterge balanţele neplătite, te creditează cu depozite inexistente, mută de nicăieri acţiuni în contul tău, te-ai prins?

— Excepţional! spuse Glorianna cu o undă de entuziasm. Poţi să-mi faci şi mie rost de aşa ceva?

— Nu-i de glumit, doamnă O'Toole! şuieră Manning cu o umbră din fosta sa aroganță, reîncarnată chimic datorită „prafului" prizat. Această facţiune criminală şi-a tras 300% în ultimele şase luni, iar „Muzik, Inc." este acuzată deja în vreo două duzini de procese.

— Procese?

— Procese, doamnă O'Toole – spuse Manning, bătând cu palma peste un teanc de dosare. Am reuşit să evităm măcar acuzaţia de conspiraţie.

— Tot nu înţeleg – spuse Glorianna. De ce aceste… aceste discuri-virus bagă „Uzina" în rahat?

— Pentru că vedeta noastră rock A.P. numărul unu, Red Jack, este în fruntea lor şi pledează pentru hoţie, fraudă şi revoluţie totală! spuse Manning ascuţit.

— Cee?

— Nemernicii care fac lucrurile astea au făcut piraterie cu algoritmii vizuali ai lui Red Jack şi cu parametrii lui vocali – îi spuse Manning. Se ridică tremurând din spatele biroului, luă un disc şi se îndreptă spre deck.

— Pe programul discurilor-virus au băgat o pistă audiovizuală. Introduse discul în deck. ASTA vede clientul pe ecranul computerului, când pune un asemenea disc!

Pe ecran apăru faţa lui Red Jack. Era el fără îndoială, după ochii lui Bobby Rubin şi zâmbetul superior. Cu părul era altceva. La fel de lung, roşu-aprins ca de pe steagul

american, numai că plasa metalică albă stilizată fusese înlocuită, cu obiectul real, Casca, împreună cu cutiuţa purtată la vedere pe creştet, în cazul în care cineva n-ar fi observat-o.

„Ia-mă lângă tine şi mişcă-te atunci când vrei să lupţi, pune-ţi un hit cu bătrânul Red Jack!” cântă, dansând pe ecran şi atingând butonul. Era vocea lui Red Jack din „Prinţul încoronat”, ascuţită, pe dedesubt cu pista instrumentală, numai că mişcarea era ruptă şi spasmodică, şi sincronizarea buzelor nu foarte convingătoare, ca într-un desen animat vechi.

— Salutări de la Frontul Eliberării Realităţii – spuse Red Jack din mijlocul unui fundal bleu mat, purtând un tricou roşu cu iniţialele F.E.R. alb-fosforescente în relief, cu mâinile în şolduri, şi cu un rânjet distant pe faţă.

— Ei îmi umplu sufletul...

Imaginea se multiplică. Duzini de mici Red Jack identici invadară ecranul.

— Eu vă umplu sufletul...

Un singur Red Jack în centrul ecranului, în timp ce o ploaie de bani, animată stângaci, se scurgea în spatele lui.

„Acesta este un disc-virus al Frontului Eliberării Realităţii, pentru a vă îmbunătăţi balanţa din banca dumneavoastră, hm..., a..., îî... un disc Red Jack, fraţi şi surori, spuse. Urmăriţi pas cu pas instrucţiunile din program şi vă voi arăta cum să introduceţi credite fantomă în contul dumneavoastră din bancă şi cum să faceţi să dispară vechile debite chiar în interiorul sistemului, acolo unde nimeni nu le va găsi vreodată.”

Red Jack se aşeză la o consolă desenată stângaci, puse un disc. Conectă un modem.

„După cum vedeţi pe ecranul dumneavoastră, aţi făcut deja PRIMUL PAS. Al doilea pas, conectaţi modem-ul dumneavoastră şi formaţi numărul de acces la transferul de fonduri din banca dumneavoastră...”

Manning se cutremură şi apăsă pe butonul de derulare

rapidă înainte.

— Cum să provoci o fraudă în sistemul bancar în zece etape simple, pe care şi-un idiot le-ar putea înţelege – mormăi el, în timp ce ecranul se umplu de puncte multicolore. Şi asta la sfârşitul fiecărui obiect din ăsta blestemat! spuse el apăsând butonul de redare.

Faţa lui Red Jack licări în prim-plan şi apoi reveni în centrul ecranului.

„Ei, voi de-acolo, nu-i aşa c-a fost simplu? Din acest moment sunteţi membru al Frontului Eliberării Realităţii, singura organizaţie din istoria umanităţii care VĂ DĂ bani atunci când vă alăturaţi ei!”

Stătea în faţa unui steag american gigantic, în tricoul său cu iniţialele F.E.R., privind atent dincoace de ecran şi arătând cu degetul, într-o perfectă parodie a poster-ului cu „Unchiul Sam” care recrutează soldaţi.

„Frontul Eliberării Realităţii are nevoie de dumneavoastră! afirmă el convins. La zid cu Maşinăria Banului!”

Înapoi la prim-plan.

„Nu întrebaţi ce puteţi face dumneavoastră pentru F.E.R., întrebaţi ce poate face F.E.R. pentru dumneavoastră! Şi poate face multe, fraţi şi surori! Avem discuri Red Jack pentru maşinării cash, pentru a vă îmbunătăţi specializarea, pentru a face ca vechile note de plată ale telefonului sau serviciilor publice să se evapore în biţi şi byţi, pentru ca bursa să acţioneze cu un capital-fantomă, pentru a vă face invizibili pentru I.R.S., pentru a anula amenzile, şi încă multe, multe altele, şi în fiecare zi concepem altele noi.”

Red Jack pe o alee, înmânând discuri unor figuri ciudate, toate purtând CASCA.

„Le puteţi obţine în baruri de mâna a doua şi în toate localurile, pretutindeni!” Atinse cutiuţa de pe cap şi rânji.

„Şi când v-aţi hotărât pentru Jack, nu uitaţi oferta noastră extra, această bobină magică plus un disc Red Jack la alegere, pentru numai 200$. O să-i recuperaţi din prima

când mă veţi asculta, iar dacă nu, să nu-mi spuneţi mie Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului, şi Liderul Fără Egal a! Frontului Eliberării Realităţii!”

Un gros-plan pe Red Jack când atinse butonul şi din păr îi izbucniră fulgere.

„Aceste discuri Red Jack NU sunt protejate prin legea federală a dreptului de difuzare! declară. Permisiunea de a le copia în bilioane şi bilioane de exemplare este încurajată în mod expres de către F.E.R.! Jos Realitatea Oficială! Biţi şi byţi pentru Popor! Eu vă umplu sufletul, acum începeţi voi să-mi umpleţi sufletul!”

— Nemaipomenit! exclamă Glorianna când ecranul se albi. Ai bubuit-o, Jack, exact aşa cum ţi-a prezis Bobby, şi n-or să te mai poată da înapoi!

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea! cântă ea fericită, când Carlo Manning traversă camera şi se prăbuşi în spatele biroului. Apoi izbucni în râs.

— Prizez pentru asta! spuse ea, şi-şi trase o porţie mare de praf.

— Găseşti că e de RÂS? ţipă Manning. Ni se impută sute de milioane fraudă şi tu găseşti că asta e o glumă?

— Mie mi se pare că „Uzina” e cea care ar trebui să deschidă proces pentru fraude comerciale – zise Glorianna şi izbucni iar în râs.

Manning păru să nu observe că Glorianna râdea iarăşi pe socoteala lui.

— Să acuzi pe cine? Să acuzi ce? spuse el smulgându-i brusc oglinda. Până când nu vor reuşi să aresteze câţiva vinovaţi, noi vom fi cei arătaţi cu degetul! Se exercită presiuni asupra poliţiei federale pentru a deschide o anchetă asupra „Muzik, Inc.”! Până acum am reuşit s-o ţinem în loc, dar ne-a costat deja două milioane de dolari să-i mânjim!

— Bani aruncaţi, Carlo băiatule – zise Glorianna. Pe tine n-au cu ce să te agaţe!

— Fireşte că nu! spuse Manning serios, dar nu prea

convins. Nu suntem vinovaţi! Procesele astea sunt un mare rahat!

— Te cred, Carlo – zise Glorianna în timp ce Manning îşi puse paiul în nas şi priză zgomotos ultimele rămăşiţe de praf de pe oglindă, ca un porc care scurmă după rădăcini. Eşti la fel de pur ca zăpada abia ninsă.

Manning o privi printre gene.

— Dar tu eşti? Tu ai produs „Maşinăria Rock and Roll” şi „Prinţul încoronat” şi exact discurile alea sunt la originea acestor procese. Toată lumea afirmă că aceste cântece ale noastre AU PLEDAT în favoarea discurilor Red Jack şi a Căştii. De aia oamenii legii spun că trebuie să renunţăm la Red Jack şi să distrugem toate copiile software-ului, în prezenţa unor martori cinstiţi şi să pierdem astfel zeci de milioane din venitul potenţial.

Îşi muşcă buza de jos gânditor.

— Dacă o să trebuiască, poate arunc vina pe tine şi pe Rubin şi Genaro – spuse el rar, expresia luminându-i-se cumva.

Glorianna se căţără înapoi pe scaun şi-i privi de sus.

— În locul tău n-aş face una ca asta, puiule. Pentru că aş putea depune mărturie sub jurământ că noi am făcut „Prinţul încoronat” contrar voinţei noastre, la ordinul tău direct, după proiectele trimise de cei de la cercetare şi marketing. Iar Bobby şi Sally or să mă susţină. Trei contra unul, dacă ajungem în faţa Curţii.

Manning se transformă complet. Se lăsă în scaun, cu un râs hidos şi mecanic, şi îi adresă apoi un zâmbet fals şi grotesc.

— Acum cine-şi pierde simţul umorului? spuse alb. Nu te-am chemat aici să te ameninţ. Traversez nişte dificultăţi temporare, dar ghinionul meu s-ar putea să însemne veşti bune pentru tine.

— Oare?

— Pot să fiu cinstit cu tine, Glorianna? spuse Manning, turnând încă nişte praf pe oglindă şi separându-l în rânduri

compacte, chiar cu paiul lui de fildeş.

— Adică până acum n-ai fost? îi aruncă ea. Ţi-ai bătut joc de mine!

Îl lovi în plin.

— SUNT în oarecare dificultate – recunoscu el cu greutate. Dar ne putem reveni împreună. Comitetul va uita de acest fiasco dacă putem veni cu o altă A.P rock, care să scoată mai multe exemplare decât proiectase marketingul nostru pentru un al treilea hit cu Red Jack.

Scormoni în grămada de pe birou şi scoase un teanc de hârtii.

— Am pus la treabă marketingul şi mi-au venit cu ASTA – spuse, bătând patern foile de hârtie.

— Ce-i asta?

— Specimene pentru următoarea vedetă A.P. rock – îi spuse Manning, împingând spre ea hârtiile cu o mână, şi cu cealaltă oglinda burduşită de „praf”. Pentru revenirea ta robotizată, aşa cum ţi-am promis, Glorianna. Citeşte, o să-ţi placă, au făcut o treabă excelentă.

Ceva îi spunea Gloriannei că ar fi mai bine să prizeze puţin „praf” înainte de a citi, ceea ce şi făcu, iar după ce parcurse sumarul de zece pagini, mai avu nevoie de încă una, înainte de a-şi expune o opinie succintă:

— Nu ţine.

— Nu-ţi place?

— De rahat – răspunse ea, împingând dispreţuitoare hârtiile către el. N-aş vrea să am de-a face cu un rahat ca ăsta nici dacă mi-ai băga un disc de 45 în cap!

Proiectele stabileau că trebuie să devină o creatură numită „Îngerul Electric”. Vocea ei trebuia să treacă prin programe de îmbunătăţire, desemnate să „optimizeze penetrarea cât mai adâncă a centrilor aurali ai stimulării sexuale” (vezi Apendicele II, Parametri Vocali şi Charismă Sexuală la 17 Staruri Rock-Femei).

Versurile trebuiau „adaptate astfel încât să ducă la maximum răspunsul libidinal al masculului, reuşind să

creeze un model de atracţie pentru identificarea fantasmelor la femeia-ţintă.” (Vezi Apendicele IV şi V, Cuvinte-Cheie şi Apetit Sexual la Masculul Urban American şi Frustrarea Sexuală la Femelă şi Sisteme de Imagine Narcisistă).

Înregistrările instrumentale trebuiau să „accentueze frecvenţele direcţionale în tiparele de răspuns ale sistemului nervos fiziologic central şi periferic, în scopul de a genera răspuns de excitaţie maximă” şi să „adopte tipare de percuţie şi o linie de bas elaborate pe ritmuri de împerechere.”

Trăsăturile faciale ale „Îngerului Electric” trebuiau „modelate după idealul feminin şi să aibă însuşirile de modalitate ale muşchilor şi pielii”, DAR „să aibă aspectul texturii şi tonalitatea metalului lucios, ca să accentueze natura robotică a construcţiei.” Sprâncenele şi genele trebuie „să menţină subtilităţile expresive în întregime umane”, dar globii oculari „să fie ovoizi cristalini, din care să emane la intervale potrivite raze, sclipiri, lanţuri de imagini şi alte efecte speciale.”

Trupul monstruozităţii ar fi „modelat în trei dimensiuni, pe forma ideală a nudului feminin (vezi Apendicele VII, Un studiu statistic al Parametrilor Bioformei Obiectului Sexual Ideal în Diagrama Structurii Demografice a Masculilor Americani)”, dar înfăţişat ca o „versiune metalizată a aceleiaşi, cu pubis şi sâni de neon, în accepţiunea realismului îngăduit de statutele amintite (consultaţi legea: statutul legal ai nudităţii semi-umane stilizate, conform legii pornografiei).”

— Ce nu-i în ordine aici? o întrebă Manning cu reală inocenţă. E remarcabil! Are toate însuşirile artificiale care au făcut din Red Jack un mare hit. Pe deasupra are şi maximum de sexualitate. Mergem la sigur, este visul erotic al managerului de marketing!

— Ai vreo gaură pe-aici unde să pot borî?

Degetele mâinii stângi a lui Manning începură să bată o

darabană nervoasă pe birou.

— Uite ce e, astea sunt doar proiectele preliminare – rosti el, cu o octavă mai sus decât de obicei, şi începu apoi să vorbească nedesluşit.

— Dacă ai vrea, am fi fericiţi să intervii şi tu, nimic nu e bătut în cuie, ştiu, ştiu. Nimic din „Îngerul Electric” nu-ţi seamănă, dar asta numai din cauză că aceste proiecte sunt aşa, generale; îi putem da ochii tăi şi structura nazală, poate facem ceva şi cu buzele, poate chiar îi schimbăm numele, îngerul O'Toole, sau Glorianna cea Electrică, am să-i pun pe cei de la cercetări să…

Glorianna se ridică de pe scaun şi făcu din teancul de hârtii un cilindru strâns. Era prea gros pentru ce voia ea, dar mergea. Îl aduse până în dreptul taliei, apoi îl îndreptă spre tavan.

— Ia-l şi bagă-ți-l în cur! izbucni ea, apoi îl aruncă peste umăr, pe podea.

— Nu-mi poţi face una ca asta! urlă furios Manning, izbind cu pumnii în birou! răsturnând o ceaşcă de cafea pe jumătate plină.

— O, ba pot, puiule – spuse Glorianna, îndreptându-se spre uşă. Pot s-o fac şi chiar cu zâmbetul pe buze!

— Nu-ţi dai seama că n-o să pot SUPRAVIEŢUI dacă nu-i fac pe cei din comitet să uite fiascoul cu Red Jack? scânci Manning, adoptând acum varianta plângăreaţă. Sunt răspunzător de costurile legale şi sume şi pierderi din venit… Slujba mea e în mâinile tale!

— Chiar aşa? toarse Glorianna.

Mimă un pistol cu mâna dreaptă, îl îndreptă spre Manning, zâmbi, apoi apăsă pe „trăgaci”.

— Bang!

Manning se prăbuşi înapoi pe scaun.

— De ce? murmură. Ce ţi-am făcut?

Glorianna îl privi amuzată:

— Ce mi-ai făcut? Ei bine, cred că în afară de ameninţarea că mă arunci în puşcărie pentru tot restul

vieţii şi de cererea de a mă prostitua pentru a face o piesă sexy de căcat numai ca să-ţi salvezi pielea ta netrebnică, sunt silită să recunosc că în rest ai fost un înger!

— O să cad cu tine de gât! urlă Manning, revenindu-şi brusc. Mai există încă acuzaţiile alea de drog…

— Şi pe alea poţi să ţi le bagi în cur, Carlo puiule… îi răspunse calm Glorianna. Odată ce vei fi acuzat, ultimul lucru din lume pe care următorul preşedinte al „Uzinei” îl va dori, e ca eu să apar la Curte depunând ca martor împotriva lui „Muzik, Inc.” în toate procesele, ceea ce şi-un prost ar înţelege că o s-o fac în cazul în care mă dai în gât. Următorul cur care va încălzi acest scaun va fi fericit să mă lase în pace şi să arunce toate relele corporaţiei pe TINE, puiule. Privind însă lucrurile optimist – dacă vrei să-mi asculţi sfatul – nu mă amesteca pe mine, acceptă să fii concediat cu calm, liniştit; cine ştie, poate scapi să nu fii arestat.

— Aşteaptă, n-am putea…

— Ciao! spuse Glorianna cu o fluturare a mâinii ca un adio şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi valsând, pocnind din degete şi cântând:

Dansând strălucitor ca libertatea
în casa celui viteaz şi în ţara celui liber
Good Golly Miss Molly[1] *şi ai grijă*:
Nu-ţi bate joc de Mama Nebună a Rock and Roll-ului!

Karen Gold urca din greu scările întunecoase către mansardă, cu o duzină de Jack nevândută, doar cu 200$ amărâţi în geantă, şi asta după o noapte întreagă petrecută la „Visul American”.

O fi fost Revoluţia Roşului bună la ceva, numai că, din păcate, ceea ce era bun pentru Frontul Eliberării Realităţii

1 Aluzie la titlul unei piese a grupului „Creedence Clearwater Revival”.

se transformase, în final, într-un total dezastru pentru sursa principală de venit a lui Karen. Când Larry făcuse târgul cu Dojo şi-l recrutase pe Red Jack ca pe un conducător imaterial al Frontului Eliberării Realităţii, vânzările noilor discuri cu Red Jack crescuseră şi, de ce să n-o recunoaştem, şi datorită ei, mai ales de când plasa discuri şi Jack-uri împreună, pentru 200$, beneficiind, fireşte, şi de reclama continuă prin „MUZIK”. Oricine voia să fie CINEVA, trebuia doar să se CONECTEZE la Jack şi să pună unul dintre discurile cu viruşi.

Tommy Don ciupise chiar o informaţie de la „Muzik, Inc.” şi distribuia tricouri F.E.R. nu golanilor, ca unicate „promo”, ci pentru treizeci de dolari bucata, printr-o reţea de comercianţi stradali. Cumpăra loturi de mâna a doua de la artizani, la opt dolari tricoul, pe Canal Street, imprima emblema cu mătase, şi le vindea en-gros comercianţilor la 20$ bucata…

Frontul Eliberării Realităţii deveni o nebunie la modă. În tot oraşul întâlneai oameni purtând tricourile. Boutique-uri luxoase puneau emblema pe costume la modă şi haine de nylon. Coaforii făceau afaceri grase vopsind părul roşu cu dungi albe. „Post”, „New York” şi „The Village Voice” avură editoriale întregi despre fenomen, şi chiar şi în „Rolling Stone” apăru ceva. Discurile cu Red Jack se vindeau nebuneşte.

Băncile, companiile telefonice, serviciile publice, companiile cărţilor de credit şi I.R.S. începură să urle despre crima sângeroasă a bilioanelor de dolari scurşi ca o hemoragie din economia electronică în biţi şi byţi.

Băncile mai slabe se prăbuşiră. S.E.C. fu constrânsă să restrângă cererile şi să decidă ca certificatele să fie schimbate înainte de tranzacţiile finale. Companiile serviciilor publice cereau plăţile numai în numerar.

Economia oficială, deja anemiată cronic, slăbea pe măsură ce antreprenorii electronici ai economiei subterane se îngrăşau din sângele vieţii ei fiscale.

Deşi valoarea monedei creştea într-o spirală sălbatică, curba totală a inflaţiei urca tot mai sus. Era o inflaţie democratică; oamenii îşi tipăreau practic propriii bani pe home-computerele lor.

Erau vremuri prea frumoase ca să şi dureze.

Erau…

Aşa cum prevăzuse Larry Coopersmith, începură să apară versiuni-pirat ale discurilor Red Jack produse de F.E.R., fără a putea fi deosebite de original.

Mafia, sau asiaticii, sau cine făcea asta, inundau piaţa cu Căşti ieftine, aşa încât orice pasionat întreprinzător, posesor de computer, putea să-şi facă propriile discuri cu Red Jack, să cumpere o grămadă de Căşti-Jack, să se autodenumească o diviziune a F.E.R., vânzând astfel marfa contrafăcută cu 200$ sau chiar mai puţin.

Cu aceste surse independente, în scurt timp piaţa deveni suprasaturată. Orice pasionat al computerului din ţară avea o întreagă colecţie de discuri cu Red Jack şi un Jack.

Astfel că, în vreme ce Realitatea Oficială gemea sub povara economică, la fel se întâmplă şi cu F.E.R. În timp ce economia electronică se prăbuşea, afacerea lor cu discuri Red Jack cădea şi mai rapid. Şi de fiecare dată când Karen sau Leslie i se plângeau lui Markovitz, el apăsa pe buton, izbucnea în râs, şi decreta nepăsător că adevăraţii revoluţionari trebuie să ştie să-şi pună pielea-n saramură.

Inevitabil, IMPERIUL se străduia din răsputeri să întoarcă lovitura.

Aprecierile mass-media se schimbară. F.E.R. nu mai era o glumă, ci o ameninţare cumplită la adresa unei economii deja prăbuşite. „Inflaţia electronică” deveni cuvântul la modă în toate editorialele. Companiile începură să-i concedieze pe cei ce purtau Roşul. Câteva aşa-numite sedii ale F.E.R. din Cleveland, San Francisco, Chicago şi Boston fură dărâmate. „Muzik, Inc.”, de teama proceselor, scoase „Prinţul încoronat” şi „Maşinăria Rock and Roll” de la „MUZIK”, opri distribuirea discurilor şi anunţă cu surle şi

trâmbiţe că a distrus originalele algoritmilor lui Red Jack, cu toate că puteai încă să-ţi faci rost de copii de contrabandă, dacă ştiai cui să te adresezi.

Nici măcar dispariţia lui Red Jack de la „MUZIK” şi din magazinele „Muzik” nu mai putea opri nebunia.

Deşi Revoluţia izbândise pentru binele ei economic, în ceea ce-o privea pe Karen lucrurile stăteau cu totul altfel. Afacerea nu prea mai mergea, şi nu vedea vreo cale de redresare.

Şi cu toate astea, chiar la ora târzie când se întorcea Karen, mansarda era ca un stup plin de energie. Iva şi Bill scriau noi programe virus pentru filialele F.E.R. din Portland şi New Orleans. Tommy şi Eddie încă lucrau la tricouri, cu toate că şi afacerea asta era în rahat. Mary şi Teddy erau aplecaţi peste computere, scriind Dumnezeu ştie ce. Malcolm stătea pe podea într-un colţ, bombănind de unul singur în timp ce conecta o grămadă de vechituri electronice, iar Larry Coopersmith îl privea cu un rânjet batjocoritor.

Şi, în timp ce degetele alunecau peste keyboard-uri, în timp ce Tommy şi Eddie lucrau la tricouri, în timp ce Malcolm aduna bucăţi de vechituri electronice la un loc, din când în când mâinile lor se întindeau să atingă comenzile Jack-urilor din părul fiecăruia, şi asta pentru că o reînnoire a inspiraţiei nu însemna decât o simplă apăsare pe buton.

De fapt, gândi Karen, traversând camera enormă către Larry şi Malcolm, toţi petreceau cam prea mult timp conectaţi; aici, ca şi la „Visul American”, ca şi pe stradă, prea multe conectări, prea mult pentru a uita loviturile realităţii economice dure.

— Cum a mers astă-seară? întrebă Coopersmith.

— Tu ce crezi, Larry? îi răspunse Karen.

Pescui două sute din geantă şi i le dădu.

— Asta-i tot? spuse Coopersmith, privind bănuitor teancul prea subţire.

— Tot timpul v-am spus că afacerea asta pute! spuse

Karen. Dacă n-aţi fi mereu conectaţi poate aţi şi asculta ce vă spun. Piaţa este suprasaturată. Nu mai poţi vinde nimănui discuri cu Red Jack.

Markovitz o privi cu o expresie fericită.

— Te înşeli, Karen. Malcolm tocmai a găsit cum… îî… cum… să obţinem o nouă piaţă pentru discuri cu Red Jack, pe care încă n-am luat-o în seamă până acum.

— Mda? Unde?

— Golanii! exclamă Markovitz.

— Voi, băieţi, visaţi întruna! Chiar şi acum visaţi! Apăsaţi prea mult pe buton! spuse mânioasă Karen.

Markovitz rânji către ea.

— Milioane de noi clienţi pentru discurile noastre Red Jack! rosti el grandios. Milioane şi milioane de noi factori aleatorii! E timpul să punem DE-ADEVĂRATELEA puterea biţilor şi byţilor în mâinile poporului!

— Mda, sigur. Şi de unde or să facă ei rost de bani să le cumpere?

— Cerşetorie, împrumut, vânzarea curului, dar cel mai mult din furt, bănuiesc – spuse Markovitz nepăsător. Fiecare golan din oraş îşi va aduna o sută de dolari, încetul cu încetul, ca să-şi cumpere propriul disc cu Red Jack, şi asta pentru că ştiu că vor primi banii înapoi înzecit, după ce-l vor fi folosit la o maşinărie cash sau la sistemul de Securitate Socială sau la orice altceva! Vom da lovitura cea mare!

— Ţi-ai pierdut minţile! îi spuse Karen. Ţi-ai ars creierul! Revino-ţi, Larry, deconectează-te şi dă-ţi seama ce spui! De ce-ar cumpăra golanii discuri cu Red Jack? Ce să facă cu ele? Să le bage unde? În computerele lor?!?!

Markovitz izbucni în râs. Întinse mâna şi apăsă pe buton.

— Acum nu visez, Karen – zise el ceva mai sobru. Şi continui să-ţi spun că treaba asta va da rezultate. Arătă către grămada de obiecte din jurul lui Malcolm. Karen se uită o dată, văzu un televizor vechi, un keyboard, un modem ieftin, un deck vechi, depăşit.

— Şi totuşi, CE reprezintă toată aiureala asta? întrebă ea.

Malcolm McGee o privi cu un rânjet enorm pe buze şi cu o expresie visătoare în ochi, în spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Încoronarea creaţiei din visele mele magice! îi cântă el într-un fel de cotcodăcit dement. Este Maşinăria de Bani A Poporului!

— Computer! spuse Dojo, holbându-se la cutia pe care Paco şi Malcolm McGee o târâseră cu greutate în josul scărilor până în camera lui. Ce să fac eu cu un computer?

Malcolm despachetă marfa din cutie pe patul în dezordine: un vechi televizor portabil, un keyboard, un videodeck ieftin, o cutiuţă de oţel, şi începu să le conecteze una la alta.

— Dar cu o maşinărie de bani ce faci? spuse el ci) un rânjet batjocoritor.

— Maşinărie de bani, curul meu! îi răspunse Dojo. Privi chiorâş la grămada de pe pat. Nu seamănă nici măcar cu un computer. Seamănă cu o adunătură de vechituri de pe Canal Street!…

— Ei bine, despre asta e vorba, spuse Malcolm. Un televizor vechi, un keyboard uzat. Un deck malaiezian. Un modem amărât de 1200 baud, pe care l-am făcut singur, plus un cip de 512 K scos dintr-o rablă de maşină de jocuri ca să le facă să funcţioneze pe toate astea. Ca să le asamblez, m-a costat sub patru sute. Nu e chiar ultimul răcnet, dar îţi face treaba.

— Ce treabă?

— Cu toţii avem greutăţi în plasarea discurilor Red Jack, nu-i aşa? spuse Malcolm. Oricine are banii ca să-şi permită un home computer, are deja o întreagă bibliotecă de programe-virus…

— Mda, şi din cauza asta nu se mai vinde Jack cum se vindea! zise Dojo acru. Bun! Spune-mi ceva ce nu ştiu, negrule…

— Ajung şi la asta – spuse Malcolm. Ce nu ştii este că

poţi conecta această mică piesă magică în orice priză telefonică, bagi în ea unul din discurile noastre, şi ai imediat acces la bancă sau oriunde altundeva. Şi asta nu te costă nimic!

— Nu mai spune, mormăi Dojo, şi se lăsă pe pat.

— Instaleaz-o aici! Ia-le clienţilor tăi, să zicem, cincizeci de dolari pentru zece minute. VINDE-LE discurile la o sută bucata. Dacă Maşinăria de Bani a Poporului funcţionează, F.E.R. o să te aprovizioneze încontinuu. Poţi plasa treaba la patru sute bucata, sau vinde cu cât vrei tu şi în alte localuri ca ăsta, sau poţi închiria cu fise, ca la telefon.

Ochii lui Dojo sclipiră pofticioşi. Clătină din cap admirativ.

— Pentru nişte aşa-zişi revoluţionari, vă merge mintea la afaceri. Se încruntă: Numai că e o mică problemă.

— Cei care bântuie prin localuri ca ăsta sunt lemn în materie de computere? spuse Malcolm.

Dojo înălţă capul şi-l privi scrutător. Malcolm izbucni în râs.

— Uiţi că pe discurile noastre îl avem pe Red. Jack, care conduce masele naive printre tainele software-ului, ţinându-le mânuţele lor înfierbântate! Instalează-ţi un birou fals de Asigurări, sau pensie militară, sau handicapaţi sau alte conturi şi computerele îţi trimit îndată un mic cec drăguţ, în fiecare lună, la cutia poştală. Sau fac ele în aşa fel încât băncile să-ţi trimită o carte de credit care-ţi echilibrează frumuşel balanţa de plăţi. Şi ştii care-i cea mai bună chestie?

— Cea mai bună…

— Acum o să vindem discurile unei clase întregi de oameni fără computere! N-au cum să le copieze şi să le răspândească! Vor fi obligaţi să le cumpere de la noi! Ţi-am făcut cumva o ofertă pe care n-o poţi refuza?

Dojo se ridică, clătinând din cap uluit.

— La naiba, omule, spuse – mi-ai făcut o ofertă pe care nici măcar n-o ÎNŢELEG! Vreau să zic, de ce se poartă aşa de frumos Frontul Eliberării Realităţii cu mine? Cu ce vă

alegeţi din asta?

Malcolm McGee îl privi ca o bufniţă din spatele lentilelor sale groase.

— Democratizăm economia până la nivelul cel mai de jos al străzii! spuse el. Am eliberat sfera cibernetică de sub Realitatea Oficială, iar acum vom da maselor largi o bucată din plăcinta electronică!

— Tot nu văd cum o să scoateţi voi bani din asta!

— Pe noi nu ne interesează banii!

Dojo pufni dispreţuitor.

— Atunci ce?

În timpul discuţiei, Paco rămăsese acolo ca o mobilă, încercând să înţeleagă ceva. La naiba, după cum mergeau lucrurile singurii bani erau cei pe care-i dădea Dojo că stătea la uşă, numai că odată cu „inflaţia electronică”, cum spunea Larry, cu banii ăia nu mai puteai face mare ispravă.

Atunci de ce rânjea Larry ca o maimuţă şi spunea că totul merge exact cum prevede Markovitz? Cine dracu’ o mai fi şi ăla? Iar lor cu ce le era de folos Maşinăria de Bani a Poporului din moment ce umplea numai genţile golanilor?

Acum, privind la Dojo, ştia răspunsul.

— Hei, Dojo – zise el – mai ţii minte ce mi-ai spus în noaptea în care l-am adus aici pe Larry Coopersmith? Că dacă bobina obişnuită nu se mai vinde, toţi bobinarii pe care-i ai tu sus, şi te costă, nu-ţi mai aduc niciun profit?

— Şi?

— Şi de ce nu i-ai aruncat pe toţi în stradă?

Dojo îl privi uluit.

— Tu chiar vorbeşti serios, omule? Ştii la fel de bine ca mine că nenorociţii aia au creierii atât de arşi, încât ar răbda de foame pân-ar muri dacă nu le-aş arunca eu câte ceva pe gât în fiecare zi. S-ar căca în pantalonii lor nenorociţi şi ar rămâne acolo aşa, dacă nu le-ar spune cineva să-şi mute cururile până la căcăstoare!

Paco zâmbi:

— La dracu deci după câte văd, chiar şi un ditamai negru

dur ca tine nu e interesat MEREU numai de bani.

— Arrrr…

Un sunet răguşit ieşi din gura lui Dojo, care privi pentru o clipă undeva, departe.

Paco era sigur că dacă uriaşul ar fi fost alb, l-ar fi văzut roşind.

Sally Genaro nu întâlnise niciodată vreun preşedinte al companiei „Muzik, Inc.”, nu fusese convocată niciodată în biroul lui, şi se simţi încântată să fie chemată ACUM, aici, la numai o săptămână după ce-şi luase în primire postul, de bărbatul misterios despre care toată „Uzina” bâzâia poveşti ciudate, noul director Nicholas West.

West fusese adus de pe coasta de est, nu lucrase niciodată până atunci pentru „Muzik Inc.”, şi nimeni din business-ul muzical nu AUZISE vreodată de el, cel puţin în Los Angeles. Unii spuneau că fusese şeful unei agenţii de publicitate, unii că era bancher, unii că era psihiatru[1], unii spuneau chiar că venea de la guvern. Dar nu era decât bârfă; părea că nimeni din business nu ştia pe cineva, care să ştie pe cineva, care să-l ştie pe acest West înainte de a prelua conducerea „Uzinei” de la Carlo Manning.

Intrând aici, Sally avea sentimentul că trebuie să i se întâmple ceva foarte special şi important, altfel de ce şi-ar fi pierdut NICHOLAS WEST timpul într-o întâlnire cu o simplă artistă VoxBox, exact în toiul instalării în birou?

Cabinetul prezidenţial nu era chiar palatul luxos la care se aştepta. De fapt, era ceva rece şi distant şi cumva trăsnit, care îi dădu un frison. Până când încasă efectul total.

Era imens, da, şi, fireşte, era şi un birou pe un colţ, şi doi pereţi mari de sticlă, prin care se vedea masa de smog cafeniu plutind deasupra peisajului, şi un deck ultimul

1 În original: „shrink” - psihiatru, psihanalist. Prescurtarea de la „headshrinker” - cuvânt importat din America în Anglia şi Australia în anii ‘60.

răcnet şi un ecran, şi un întreg perete de trofee cu mici discuri de aur şi un alt birou mare din metal polizat.

Tavanul era alb, cu câteva carouri negre, iar podeaua era imaginea lui inversată, un fel de imitaţie de marmură neagră mâzgălită cu cretă albă. Masa de conferinţe era dintr-o placă masivă, albă şi strălucitoare, iar scaunele din jur din piele neagră, întinsă pe schelete de metal cromat. Patru scaune asemănătoare erau aranjate în faţa biroului, acestea însă din piele albă pe crom. Nicio altă culoare în cameră. Atât: alb-negru.

Lui Sally îi amintea de un bar japonez, stilul anilor 1980, sau de o cameră de întreţinere a computerelor, sau şi mai rău, de o toaletă imensă pe care UN PERVERS o amenajase ca birou.

Dar departe de ceea ce vedea în jur, nimic nu se compara cu şocul de a-i vedea pe Glorianna O'Toole şi BOBBY RUBIN, stând acolo, în faţa biroului.

— Ia loc, te rog, Sally – spuse Nicholas West cu un ton blând, calm, aproape politicos, cu o voce care părea să ignore total reacţia ei, învrednicind-o cu un zâmbet total neutru, specific corporaţiei.

Avea părul des, drept, argintiu, pieptănat îngrijit după urechi, bărbia puternică, ochi verzi în spatele ochelarilor cu ramă de aur, puţin roşu la faţă, purta un costum bleu, cravată ţipătoare, şi o cămaşă galben pal. Putea avea tot atât de bine 55 de ani sau 40. Lui Sally îi amintea de genul de actor pe care-l vezi în jumătate din show-urile TV, dar de numele căruia nu-ţi aminteşti niciodată.

Nu chiar sexy, dar, din motive pe care nu şi le putea explica, Sally ÎL PLĂCU.

Şovăind, Sally traversă camera şi se aşeză cât putu mai departe de Bobby, între ei fiind Glorianna şi un scaun gol. Glorianna schiţă un salut indiferent. Bobby se prefăcu preocupat de un punct aflat undeva, afară, în smog.

— Citiţi aceste proiecte – vă rog, spuse West, împingând peste birou trei dosare. Pentru azi e suficient doar sumarul.

Sally luă copia ei şi văzu că era un set de specificaţii pentru un star rock A.P. feminin, numită Îngerul Electric.

Bobby înhăţă copia lui şi-şi îngropă nasul în ea. Glorianna luă exemplarul ei, îl privi, apoi îl lăsă să cadă înapoi pe birou, cu o strâmbătură a buzelor şi a nasului de parcă ar fi fost un peşte mort.

— Am citit deja rahatul ăsta.

Singura reacţie a lui Nicholas West fu o foarte uşoară ridicare a sprâncenelor subţiri şi cărunte.

„Admirabil!” gândi Sally. „Ca… un preşedinte…”

Silitoare, Sally citi cele zece pagini ale sumarului. Era plin cu o mulţime de expresii din jargonul preţios de la marketing şi cercetare, dar ceea ce voia era destul de simplu, un fel de cyborg sexy-lady şi o muzică destinată să-i facă pe băieţi s-o dorească.

Sally zâmbi în sinea ei. Era caraghios felul în care uzau de cuvinte preţioase şi limbaj stupid[1] pentru a spune că voiau înregistrări care să le facă pe femei să-şi dorească să fie acest „Înger Electric” şi să le-o scoale tuturor băieţilor. Ca şi cum cei care scriseseră asta n-auziseră în viaţa lor rock and roll murdar[2]…

— Ei bine, Sally? spuse Nicholas West când ea lăsă dosarul şi ridică privirea.

— Ei bine, ce, domnule West?

— Ne poţi oferi pistele instrumentale pe care le solicită aceste proiecte? Înţelegi ce se cere în privinţa parametrilor vocali?

Sally îi zâmbi, dând din umeri.

— Fireşte, zise. Nu-i mare scofală. Chestia asta e SIMPLĂ.

— Bobby?

Bobby îl privi pe West cu un rânjet fin.

— Adică dacă aş putea să fac piste vizuale din rahatul pe

1 În original: „Mumbo-jumbo” – idiot, nonsens, prostie.

2 În original: „down and dirty” - pervers, josnic, infect, dizgraţios. În jargonul muzicii rock, sugerează ceva autentic, sănătos.

care-l cere scenariul ăsta?

— Rahat? spuse West blând.

Bobby râse.

— Sună ca nişte proiecte „porno” destinate ROBOŢILOR. Nu prea cred c-or să ajute piaţa discurilor.

— Nu… nu-ţi trezeşte interesul libidinal?

— Libidinalul e-n regulă, domnule West… răspunse Bobby. Îi adresă un mic zâmbet fals. Pot să fiu sincer cu dumneavoastră?

Nicholas West încuviinţă.

Bobby îi aruncă o privire otrăvită lui Sally. Zâmbi strâmb, privi înapoi spre preşedintele lui „Muzik, Inc.”.

— Nu m-ar TENTA să fac amor cu chestia asta, folosindu-mă de sexul DUMNEAVOASTRĂ, domnule West.

Glorianna O'Toole izbucni într-un râs nestăvilit. Singura reacţie vizibilă a lui Nicholas West fu o uşoară încruntare.

— Ce nu e-n ordine cu aceste proiecte? Întreba el blând.

— Prea mecanice – răspunse Bobby. Vreau să zic, ce aveţi aici e o nebunie, dar nu îndeajuns ca să aibă efect, înţelegeţi ce vreau să spun, are nevoie de mai multă… mai multă energie nebunească.

Zâmbi viclean.

— Numai un geniu ca mine ar fi în stare să repare treaba, spuse el sec.

Nicholas West zâmbi.

— Bine. Atunci rămâne stabilit. Mercenarii au făcut deja câteva versuri. O să intraţi în studio luni. Tu o să faci vizualele, Sally înregistrările instrumentale şi parametrii vocali, iar tu, Glorianna, vei cânta părţile vocale ale îngerului prin parametrii respectivi, exact cum ai făcut pentru Red Jack, pe ultimul disc…

Surise modest.

— Ştim cu toţii al naibii de bine ce mare HIT a fost! spuse el. Acesta va fi şi mai mare! Zâmbetul îi dispăru brusc. Ar fi bine să fie aşa!…

— Hai nu zău! spuseră la unison Glorianna şi Bobby, şi

apoi se priviră surprinşi.

— Eu n-o să fac o prostie ca asta, declară Glorianna. Oricum, eu am venit ia întâlnirea asta numai din curiozitate.

— Iar eu nu lucrez ALĂTURI de ea, spuse Bobby mârâind, arătând dispreţuitor cu capul în direcţia lui Sally.

„Nici eu cu tine, Bobby Rubin!” fu cât p-aci să izbucnească Sally, dar un fel de vibraţie venită brusc din partea lui Nicholas West o reţinu. Nu ţipase, nu se încruntase. Expresia nu i se schimbase deloc, dar aerul din jurul lui devenise parcă mai rece cu zece grade.

— Mă văd silit să-ţi cer să laşi deoparte diferendele personale sau de creaţie pe care le ai cu Sally, spre binele companiei, Bobby – spuse el calm.

— NU.

— Poate că n-am fost destul de clar – zise West la fel de calm. „NU” este un răspuns pe care nu sunt pregătit să-l accept.

Arătă spre Glorianna O’Toole:

— E valabil şi pentru dumneata.

Glorianna îşi puse braţele pe piept şi rânji către preşedintele lui „Muzik, Inc.”:

— Du-te-n mă-ta, Charlie[1]!

Abia acum ochii lui West se înăspriră. Dar ÎNCĂ îşi menţinea calmul.

— Voi doi se pare că nu prea înţelegeţi situaţia, fie ea a companiei, a naţiunii, sau a voastră personal.

„Doamne”, gândi Sally cu o admiraţie aproape bolnavă, băiatu’ ăsta e făcut din oţel! Ăştia sunt NEBUNI că-şi bat joc de el!” Se decise pe loc, fie ce-o fi. N-o să facă şi ea aceeaşi greşeală!

— „Muzik, Inc.” are peste două milioane de dolari în procesele intentate ei – spuse West. Aceste discuri cu Red Jack au devenit un pericol naţional. Pierderile totale ale corporaţiei sunt deja estimate în jurul a cincizeci de milioane de dolari, şi asta numai de la frauda prin computer

1 În slangul britanic: prost, idiot.

care a fost descoperită. Integritatea bazelor de date ale I.R.S., taxele de stat şi locale, universităţi, sistemele şcolii publice şi alte agenţii guvernamentale au fost ciugulite mortal de milioane de şoricei electronici anonimi. Şi, ceea ce e mai rău, cel mai rău dintr-un anumit punct de vedere, este că Sistemul Securităţii Sociale şi sistemul pensiilor militare, Vistieria însăşi a fost dată peste cap prin milioane de transferuri false de fonduri spre nimic. Începeţi să înţelegeţi care e riscul?

— A'ntâia! spuse Glorianna O'Toole. Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea!

— Bine zis! încuviinţă Nicholas West. Economia este la pământ şi fără Red Jack şi blestematul lui de Front al Eliberării Realităţii!

— Chiar a reuşit - şopti Bobby. Până la capăt şi, culmea, nicio şansă să-l mai dai înapoi!...

— Cee? spuse ascuţit Nicholas West, pierzându-şi pentru prima dată cumpătul.

Bobby dădu din umeri. West continuă, mai calm:

— Oricare dintre cele patruzeci de milioane de şomeri sau specialişti în computere care muncesc la negru pot face relativ uşor piraterie cu parametrii vocali şi algoritmii vizuali, copiind „Prinţul încoronat" sau „Maşinăria Rock and Roll". Probabil există deja piraţii piraţilor pentru discurile pirat!

Râse uşor şi, pe neaşteptate, Sally simţi un uşor fior plăcut.

— Poate că, de fapt, nici nu există vreun Front al Eliberării Realităţii. Poate că toată asta e făcută de vreun bobinar cibernetician cine ştie de unde. A copiat Red Jack pe câteva discuri-virus făcute de el, iar acum toată treaba e răspândită de copii pirat. Cum poate fi oprită o conspiraţie revoluţionară care există numai prin milioane de copii ale aceluiaşi software?

— Şi ce-or să facă Ştabii? spuse Glorianna, şi izbucniră amândoi într-un râs puternic.

Nicholas West făcu o grimasă, se încruntă, apoi zâmbi.

— Folosiţi într-o manieră ştiinţifică ce-am învăţat din acest fiasco! spuse el, atingând uşor o copie a proiectelor „Îngerului Electric”. Folosiţi tot ce vă punem la dispoziţie pentru a înlocui o reclamă periculoasă a anarhiei economice la nivel naţional, cu un nou model A.P., direcţionat spre cea mai puternică dorinţă umană.

— Sexul…? îngână Sally.

Bobby pufni, dar noul preşedinte ai „Uzinei” o privi ţintă.

— Foarte bine, Sally - zise el. Vom face din „Îngerul Electric” visul erotic al fiecărui mascul american şi modelul de urmat până la identificare al fiecărei femele. Vom da discurilor îngerului maximum de emisie prin „MUZIK”. Vom face machiaje şi haine caracteristice îngerului. Vom crea cea mai mare şi mai strălucitoare vedetă pe care a cunoscut-o vreodată omenirea. Vom folosi toate resursele noastre profesionale pentru a drege în mod ştiinţific ceea ce aceşti terorişti F.E.R. au făcut ca nişte cârpaci. Vom crea ultimul răcnet de vedetă A.P. rock, o stea care va face pe toata lumea să uite că a existat vreodată un Red Jack!

Privi pe rând la Bobby, Glorianna şi Sally.

— Asta e război - spuse el – războiul eforturilor maxime ale mass-media. Domeniul în care mă pricep şi nu fac apel la voluntari. Voi trei tocmai aţi fost recrutaţi…

Glorianna O’Toole se ridică, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire

— Unde crezi că pleci?

Glorianna se opri, privi înapoi peste umăr.

— În Canada. La Hanoi. În blestemata de Moscovă! Pentru că eu sunt o protestatară conştientă! Pixeli poporului! Trăiască Frontul Eliberării Realităţii! Viva Red Jack!

— Chiar nu înţelegeţi în ce situaţie vă aflaţi! spuse West. Dacă refuzaţi să faceţi vocile, viaţa poate să devină foarte neplăcută pentru dumneavoastră…

— Nu mai spune… N-am de gând să mai lucrez vreodată

în oraşul ăsta!

— Şomajul permanent ar fi cel mai mic dintre necazurile care vă aşteaptă - îi spuse West ameninţător.

— Bine, o să mă agăţi, o să-mi bagi scobitori aprinse sub unghii, o să m-arunci în puşcărie! scrâşni Glorianna. Dă-i înainte, dar te avertizez, nemernicule! se răsti ea făcându-i un semn obscen. Încearcă doar, puiule, şi-o să vezi cât de mult o să-ţi placă să citeşti despre micul complot al corporaţiei, chiar pe coperta de la „Rolling Stone”!

Şi ieşi ca o furtună, trântind uşa.

Nicholas West se ridică în picioare, cu mâinile încleştate pe marginea biroului, cu faţa crispată şi congestionată de mânie.

— Nu ţineţi cont de această „fostă”...! Scăpă Sally. N-avem nevoie de ea! Ce face ea, eu fac de-o mie de ori mai bine. EU VOI FI „Îngerul Electric”!

West se lăsă uşor în scaun. Sângele îi pierise din obraji. O privi amuzat pe Sally.

— Dumneata? spuse. În dosarul dumitale personal nu scrie că ai fost vreodată cântăreaţă...

— Dar sunt cea mai bună artistă VoxBox pe care o are „Uzina”! spuse Sally, şi totul izbucni din ea într-un val de energie mult prea mult timp reţinut, ca o creastă de val care sparge aşteptările ei de-o viaţă, ascunse undeva în ea, de pe vremea când băieţii de la „Razor Dogs”, numai moacă şi hoit, erau în centrul atenţiei, şi mai târziu, privind-o pe Glorianna O’Toole cântând vocile la „Prinţul Încoronat”, şi urlând interior: de ce nu eu? de ce nu eu? de ce nu eu?

— Daţi-mi doar versurile, domnule West şi fac eu muzica, cuplez linia vocală şi o trec prin vocodere şi parametri vocali, şi o filtrez, şi o sincronizez cu linia melodică instrumentală de bază, iar la celălalt capăt va ieşi ceva care îi va face pe toţi băieţii să se ude în jeanşii lor, vă promit, doar daţi-mi această şansă, lăsaţi-mă să v-arăt eu de ce sunt în stare, n-o să vă dezamăgesc...

— „Cyborg Sally”! spuse rar Nicholas West. Ochii săi verzi, puternici, sciipiră. Îi zâmbi. „Cyborg Sally”... repetă el. Da!... Merge! Asta e! „Cyborg Sally”!

O privi pe Sally.

— Îmi place omul de echipă. Îmi place atitudinea ta...

Îi studie faţa îndelung, apoi îşi plimbă ochii de sus până jos pe trupul ei, făcând-o dureros de conştientă de fiecare coş, de fiecare imperfecţiune, de fiecare cută de carne, de fiecare gram în plus.

— Şi merită să fie răsplătită... Aşa încât am să-ţi dau un sprijin PERSONAL în succesul lui „Cyborg Sally”... Tu-mi dai ce mi-ai promis, iar eu am să-ţi dau ceva foarte special, Sally, ceva care te va face să fii invidiată de toate femeile din lume. Nu numai că vei fi vocea Lui „Cyborg Sally”, îi vom modela faţa după TINE, ochii tăi, nasul tău, buzele tale, perfecţionate, amplificate, îmbogăţite şi plasate pe un trup perfect.

Nicholas West zâmbi cu înţeles.

— Ţi-ar plăcea aşa ceva, nu, Sally?

Dacă i-ar plăcea! Era visul de neatins al întregii ei vieţi! Şi singurul lucru pe care-l avea de făcut pentru a-l transforma în realitate era şi cel pe care ştia să-l facă cel mai bine...

— Oh, da, domnule West! ţipă ea, nevenindu-i să creadă într-o asemenea şansă. Puteţi conta pe mine!

— Îmi vine să borăsc - spuse Bobby.

— Normal, ăsta-i singurul lucru la care ştim cu toţii că te pricepi, Bobby Rubin - şuieră Sally.

Bobby roşi, deschise gura să răspundă, dar Nicholas West îl opri cu un gest al mâinii şi rosti cu o voce dură, metalică:

— Să nu mai aud de asta! EU ştiu cu adevărat la ce te pricepi, Rubin; sinteza vizuală; şi exact asta vei face!

— Aţi vrea ca EU să iau această... această... buboasă pitică şi grasă şi s-o transform într-un algoritm pentru blestemata de maşinărie sexy?

— Nu c-aş vrea, SUNT CONVINS c-o vei face.

— Ei bine, nu!

— O, ba da! spuse calm West. Oare trebuie să recurg la durităţi?

Bobby îl privi fix.

Nicholas West oftă. Dădu din umeri. Zâmbi oribil de fals către Bobby.

— Te vom acuza că-l faci pe Red Jack să pledeze pentru furtul prin computer, pe discurile noastre şi apoi, piratând parametrii vocali ai copyright-ului şi algoritmii, le vinzi aşa-zisului Front al Eliberării Realităţii. Nenumărate conturi furate şi violarea copyright-ului, Rubin. Chiar dacă reuşeşti să scapi în vreun fel, nimeni din branşă nu te va mai angaja vreodată. Doamna O'Toole nu se află în poziţia de a ne incomoda atâta vreme cât o ţinem departe de Curte în schimbul tăcerii ei, în timp ce Sally ne va sprijini, nu-i aşa, Sally? Pentru binele companiei? Pentru binele naţiunii?

Sally îi aruncă lui Bobby un zâmbet otrăvit…

— Până la capăt, domnule West - răspunse ea, savurând frişca de pe prăjitură.

Bobby strânse pumnii. Se uită furios la Sally.

— Deci mă strângi cu uşa, nemernicule! izbucni el, vărsându-şi mânia pe Nicholas West.

— De ce să nu fim rezonabili? spuse blajin West. O bonificaţie de două sute de dolari pentru tine, când scoatem discul cu numărul cinci milioane; asta ca să nu-mi porţi pică.

Bobby îşi descleştă pumnii, se apleacă înainte, şi faţa îi deveni ameninţătoare:

— Numai că EU n-o să intru niciodată în acelaşi studio cu ea. Îmi daţi înregistrările audio finale, iar eu am să le pun pistele vizuale, mai mult de-atât nu fac. Se întoarse dezgustat către Sally: După cum probabil aţi remarcat, curva asta şi cu mine nu prea ne împăcăm.

Nicholas West ridică din umeri.

— Pe mine nu mă interesează decât PRODUSUL.

PROCESUL de elaborare îl las pe mâna talentelor, din moment ce le am…

Bobby se ridică să plece, făcând o grimasă, cu umerii căzuţi, înfrânt. Fireşte că Sally ar fi trebuit să se bucure de această clipă, şi într-un fel chiar se bucura, dar pe de altă parte îi părea rău; se trezi ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre el, dorind parcă să-i atingă umărul, să-l consoleze, şi să-i spună…

„Bobby”…

Bobby se uită o clipă la ea, păru că îi citeşte ceva pe figură, şi expresia i se înmuie.

Dar numai pentru o clipă.

Apoi, ca şi cum s-ar fi surprins simţind ceva ce nu dorea să se vadă, îşi schimbă expresia feţei, îşi împietri inima, îi întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Sally Genaro se lăsă în scaun, meditând la foaia cu versuri de pe portativul metalic de deasupra keyboard-ului, pipăind cutiuţa rece de la ceafă, ştiind că mai devreme sau mai târziu va trebui să recurgă la Jack…

Îi era teamă să se conecteze, pentru că de la întâmplarea cu Bobby la telefon, de fiecare dată când atingea butonul, Jack o ducea în acelaşi vis înfricoşător…

Bobby în dormitorul ei, cu ochii înceţoşaţi, zâmbindu-i, dezbrăcându-se cu mişcări lente, legănându-şi trupul înalt, cu muşchi prelungi, cu pielea netedă, bronzat, într-un fel de striptease privat, numai pentru ea.

Bobby, cu părul lung, în valuri roşii, încordându-se deasupra ei, cu ochii plini de pasiune, cu respiraţia lentă şi grea, gemând de plăcere când o pătrundea, apoi ducând-o ca un stăpân sus, sus, sus, către culme, ţinând-o acolo pentru veşnicie, când ea îi încolăcea talia cu picioarele, apoi ducând-o prin orgasm după orgasm, ducând-o acolo sus, şi mai sus, şi mai sus, în locuri în care nu mai fusese niciodată vreo altă femeie…

Bobby în colţul dormitorului ei, stând tolănit cu braţele

sub cap, uitându-se la ea, privind-o batjocoritor cum juisează dureros şi murdar în mâna ei soioasă, în vreme ce o blondă fără expresie, cu un corp perfect de atletă, îngenunchează cu veneraţie în faţa lui şi-i ia sexul în gură…

Sally se temea de acest vis, şi totuşi îl dorea cu înfocare, conectându-se iar şi iar, sperând că data viitoare va fi altfel, că el o va pătrunde adânc, lipindu-se dulce în braţele ei, sărutând-o tandru pe buze, ghemuindu-se drăgăstos să doarmă alături de ea.

Dar întotdeauna era la fel…

Şi acum…

Şi acum ştia că în curând va trebui să ajungă iarăşi Acolo. Dar de data asta… poate că de data asta va fi altfel… de data asta TREBUIE să fie altfel…

Versurile trimise de mercenari îi făgăduiau că va fi altfel, Nicholas West îi promisese că va fi altfel, trebuia să fie altfel… Aşa că mai întâi…

Ridică microfonul şi stocă în memorie corul, scandând cuvintele cu vocea ei nazală; nici măcar nu încercă să le cânte ca lumea…

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău fierbinte
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale…

Introduse o linie ritmică, o tobă bass, joasă şi dură, cu subsonice răsunând în stomac, şi o undă de flăcări electronice deasupra talgerului de alamă, un bârâit ţipător, deşi aproape insesizabil al chitarei ritmice, şi apoi linia melodică a sintetizatorului, şuierătoare şi contorsionată.

Programă apoi aceste piste peste un fragment al sequencer-ului, repetat la nesfârşit, legat de tema tobelor, şi apoi suprapuse refrenul. Multiplică vocile din fundal prin suprapuneri succesive de parametrii vocali; un brum dintr-un gât electronic, la nivelul cel mai de jos al limitei acustice,

peste asta o insinuare sexuală tânguitoare, un cântec lasciv în nivelele medii şi un şuierat static electronic al unei voci de cyborg undeva în tonurile cele mai de sus.

Da, exact, asta va fi Cyborg Sally, aceea despre care ei mi-au spus că nu voi fi niciodată.

Puse tonuri instrumentale multiple pe chitara keyboard, o orgă electronică lirică, un sunet scos dintr-o bobină scânteietoare, propria ei voce gemând orgasmic, filtrată şi înmuiată în ceva imens şi oceanic - şi stocă linia de bază în memorie.

În sfârşit, elaboră un set de parametri vocali prin care să cânte vocea principală - erotică, sexy, umană în tonurile cele mai joase, izbucnind în gemete electronice în tonurile înalte, multiplicate într-un punct de fugă, cu un program infinit şi subtil de întârziere la mijloc, şi apoi întregul, având pe dedesubt propria sa imagine reflectată în subsonice şi deasupra bobina arzândă a fantomei supersonice.

Apoi nu mai rămase altceva de făcut decât să ia microfonul, să redea întreaga înregistrare de la capăt, să se conecteze şi SĂ DEVINĂ Cyborg Sally.

Într-o succesiune rapidă ridică microfonul cu mâna dreaptă, apăsă butonul playback, cu mâna stângă comanda ei de la cască, apoi o lăsă să cadă în poală şi-şi strânse pulpele în jurul ei…

Şi iat-o goală, triumfătoare, în faţa propriului pat, cu trupul ei neted, tare, auriu, glorificat într-o baie strălucitoare de lumină albă. Pe pat zăcea Bobby Rubin, adevăratul Bobby, cu părul negru, palid, slab în nuditatea lui, privind-o ruşinat şi timid.

Ea îi rânji răutăcios, trecându-şi mâinile peste sânii perfecţi, fulgere albastre izbucnindu-i din unghii la atingerea pielii aurii, păşi către pat, întinse larg braţele, îşi arcui spatele, şi urlă din adâncul sufletului ei de cyborg:

Eu sunt Cyborg Sally
Şi n-am existat vreodată

Conectează-te cu mine
Şi te voi face să urli...

Bobby se ridică uşor în şezut, un băieţel înfometat cu limba atârnându-i, îndreptându-se către sfârcul din crom scânteietor al unui sân perfect.

Când buzele îl cuprinseră cu totul, ea strecură o mână în părul lui şi-l împinse cu capul jos, jos, jos, apucându-l de umăr cu cealaltă, retrăgându-se, luându-l din pat cu puterea ei supraumană şi făcându-l să îngenuncheze, şi iată-l îngenuncheat, cu pleoapele grele de oboseală, uitându-se cu veneraţie şi implorator la ea, cea căreia îi aparţinea în întregime.

Apoi ea izbucni în râs, şi-l lăsă să-şi îngroape faţa adânc între picioarele ei, dominându-l cu carnea ei perfectă, acceptând cu dispreţ omagiul lui umilit.

Buze de laser te fac să-ngenunchezi
Extaz de întuneric scânteietor
Linge-mi circuitele ce te fac să visezi...

Apoi îl ridică în picioare cu braţele ei puternice, îl azvârli înapoi în pat, se aşeză deasupra, îşi arcui spatele, îşi desfăcu larg braţele şi-şi cântă triumful, dansând în lumina fierbinte a spotului alb, pentru un public imens şi nevăzut de dincolo de luminile rampei, „Razor Dogs”, disc-jockey-ii din liceu, Bobby Rubin, orice prăpădit de la micul club din Valley - gemând şi urlând, şi cântând împreună cu ea, cu mâinile lor murdare în chiloţii lor transpiraţi, dansând în final rock and roll.

Vin la dans
Şi vin în noaptea asta
Vin din cristal şi în lumina de neon
Vin, vin, nu te poţi ascunde
Vin, vin, vin adânc înăuntru

Vin, vin, vin atât de liber
Vin direct la tine
Vino, vino, vino,
Vino cu mine!

Sally Genaro ieşi din vis, prăbuşită peste VoxBox-ul ei, cu gâtul uscat şi iritat, cu hainele lipite de trup de o transpiraţie uleioasă, grea, cu mâna stângă adânc vârâtă în jeanşi, rece şi plină de sucuri vaginale.

Se zvârcoli convulsiv. Îşi şterse mâna de poalele pantalonilor. Se cutremură. Carnea i se târa. Spiritul îi plutea.

Făcu o grimasă. Zâmbi. Se lăsă pe spate.

— Sunt Cyborg Sally, murmură ea. Şi n-am existat niciodată. Sunt Cyborg Sally, sunt o maşinărie a sexului.

Bobby Rubin stătea în faţa orgii de imagini, cu o senzaţie rece de vomă în stomac, cu o furie surdă dospindu-i în creier, şi cu o excitaţie ruşinoasă şi perfidă în pantaloni.

Nu-i venea să creadă ce ascultase. Înregistrările instrumentale singure ar fi fost suficiente să scoată un călugăr mort din groapă ca să alerge după femei.

Iar vocile, mai ales solistica, trebuia să recunoască, erau o mostră de genialitate scabroasă.

În esenţă femeiască, dar făţiş artificială, învăluind versurile sexual-cinice ca o gură predestinată perversiunilor şi cu sunete sub şi supersonice duse la maximum, cu subliminale care mergeau direct în creierul mic şi în sex, era mai mult decât suficient ca să scoată din minţi orice bărbat.

Nu era un simplu meşteşug sau inspiraţie artistică. Era, mai presus de orice îndoială, ineluctabilă, de netăgăduit, credinţa în pasiunea sexuală.

Vocea lui Cyborg Sally era vocea căldurii femeieşti înseşi, electrizată şi filtrată şi procesată şi multiplicată într-o excitaţie pură, cumva amplificată, şi nu diminuată de

artificialitatea transumană.

Numai că acel ultim strigăt, acel ultim nivel al extazului, îi întoarse lui Bobby Rubin stomacul pe dos şi-l înfurie la culme.

Pentru că nu putea să asculte „Cyborg Sally” fără să n-o vadă cu ochii minţii pe Acnee, stând în spatele VoxBox-ului, cu Jack pe cap şi cu o mână între picioare, visând la EL, Bobby, masturbându-se, adresându-i direct cântecul prin maşinăriile ei blestemate.

Oh, da, era o călătorie egoistă, oh, da, mintea lui nu putea să-şi domine trupul răscolit de ea la nivel celular! Asta făcea din cântec un fel de viol final asupra lui.

Pentru că vocea îi spunea clar ceea ce era EL în visul lui Sally Genaro. Ca orice alt bărbat ascultând cântecul ei, era sclavul avid şi plin de pofte al lui Cyborg Sally.

Numai că dintre toţi bărbaţii care vor cădea în plasa ei când discul va fi lansat, numai EL va fi torturat de cunoaşterea a cine şi ce era dincolo de Cyborg Sally, o Acnee grasă şi asudată, masturbându-se cu gândul la Bobby Rubin, umil în faţa ei, într-o supunere extatică totală.

— Mda, ei bine, ia să vedem cum ţi-ar plăcea să fii TU sub puterea MEA, curvă nenorocită! urlă Bobby către stop-cadrul cu Sally Genaro pus pe monitorul lui.

Examină faţa dolofană, erupţia acneică sub stratul gros de machiaj, ochii verzi tâmpi, părul blond scămoşat, că de şobolan. Cum să faci din ASTA ceva atrăgător? Se jucă cu keyboard-ul, şterse tot în afară de ochi, de nasul mare şi coroiat, de buzele prea cărnoase; ce mai era de salvat din toată nenorocirea asta, de fapt?

Făcu câteva operaţii la programul de sincronizare a buzelor, deschise gura de pe ecran pentru a-şi demonstra meşteşugul - dinţi strălucitori din oţel, două şiruri de mici pumnale perfecte încadrând o limbă sinuoasă, tubulară, din piele neagră netedă, cu un mic vârf ca de furculiţă la capăt. Modifică nasul într-o stilizare unghiulară, transformând curbele într-o înfăţişare subtilă plană. Lăsând ochii

protoplasmatici şi umani şi vulnerabili, îi încadră într-un cap ovoidal de argint neted, adăugă urechi sculpturale şi încoronă monstrul Sally cu o coafură afro ca de Meduză, din şerpi de neon negru scânteind la limita radiaţiilor ultraviolete.

Zâmbind cu răutate capului fără trup al lui Cyborg Sally, apoi introduse pe dedesubt refrenul din pista sonoră, sincronizând buzele şi programele de animaţie.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftelor tale carnale...

Limba de piele neagră lingea şi scuipa seducător versurile printre şirurile de dinţi ascuţiţi, părul din neon ultraviolet pârâia şi sclipea şi scânteia. Întregul efect era o excitare bolnăvicioasă, ademenitoare, perversă în totalitate, care exprima perfect ceea ce simţea Bobby, îndeplinind strict proiectele trimise de idioţii de sus, respectându-le perfect din punct de vedere tehnic.

— Cum te placi acum, Sally? întrebă Bobby monstrul sexual, adresându-i un sărut ironic.

Apoi pătrunse în banca de imagini şi selectă o serie de trupuri goale de femei - starlete, nimfomane, regine ale porno-ului, vedete de copertă de reviste - până când nimeri peste un trup de negresă cu musculatură fină, cu sâni conici incredibil de perfecţi şi cu forma cărnii abia schiţată. Sexy şi provocatoare la maximum, dar în acelaşi timp caricaturală.

Urmând întocmai proiectele, dădu o tentă argintie acestui model de perfecţiune a musculaturii feminine. Apoi descompuse imaginea de pe ecran şi reconstitui acest simulacru abstract, subliniind musculatura cu mici bobine din cablu subţire de oţel.

Puse pe trupul argintiu capul de cyborg, apoi făcu pielea

uşor translucidă.

Când sincroniză acest amestec prin programul de animaţie cu linia audio şi îl făcu să danseze pe câteva măsuri ale refrenului, rezultatul fu aproape nefiresc; senzual, dar înfricoşător, ostentativ artificial, dar şi ceva sinuos de reptilă, o femeie-şarpe-cyborg mişcându-se şi purtându-şi carnea moale argintie ca o serpentină metalică, o viziune care-i dădu pulsaţii în sex, cu toate că i se făcea pielea de găină.

— Splendid, Sally - se adresă el „lucrului” de pe ecran. Perversiune veritabilă… Mai ai nevoie de câteva mici finisări…

Idioţii de sus ar fi putut strâmba din nas în ce priveşte legalitatea sfârcurilor goale şi a nudităţii în stare pură, aşa că…

În vârfurile sinilor musculoşi, argintii, puse limbi strălucitoare de şarpe, apoi le solariză în flăcări bleu scânteietoare.

Dar sexul… hmm… aici chiar era de finisat…

Se jucă cu efecte de flăcări, guri de animale, o imagine tradiţională de „vagina indentata” luată dintr-un manual de psihologie, o capcană de oţel pentru urşi, numai că orice încerca, fie că depăşea umorul de prost gust, fie că era prea îngrozitor ca să treacă de idioţii de sus…

Izbucni în râs când, în sfârşit, îi veni inspiraţia.

O îmbrăcă pe Cyborg Sally într-o pereche de pantaloni de piele neagră strânşi pe trup, apoi adăugă două spirale nebuloase de ţinte cromate, curbându-se în josul pulpelor pentru a forma spirale rotitoare, împrejmuind un spaţiu gol între picioarele din imagine, în care acum se putea vedea fundalul bleu mat. Şi în acel spaţiu gol…

Cu un efect de animaţie, puse un fragment dintr-un disc astronomic, o gaură neagră stilizată, o rană în sistemul spaţiu-timp, o himeră între pulpele argintii perfecte ale nopţii coborâtoare într-o spirală fără sfârşit.

Prin sequencer puse un program de animaţie a liniei

instrumentale şi o făcu pe Cyborg Sally să danseze de la un capăt la altul al cântecului, timp în care se lăsă în scaun aproape epuizat; uluit, tremurând, fascinat, scârbit şi, da, excitat dezgustător de creatura superbă şi vulgară, alcătuită din carne şi bobine, sex şi răzbunare.

În final stocă în memorie versul final al pistei vocale şi iat-o acolo, pe ecran, în faţa lui, un cyborg reptilian, cu coroana contorsionată de Meduză, aruncând flăcări ultraviolete din păr, sânii perfecţi având în vârf limbi de şerpi electronici, braţele de metal musculoase întinzându-se către el, şoldurile rotitoare oferind un gol final, cu ochii umani şi jalnici ai lui Sally Genaro.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Strălucitorii byţi!
Pofta carnală!
Maşinăria sex rock!
Conectează-te şi tu
Şi urlă, urlă, URLĂ!

CYBORG SALLY

PACO MONACO păşi în barul plin de fum de la „Visul American” cu un sentiment destul de plăcut. Discurile Red Jack pe care le producea Dojo sus, în „Florida”, se vindeau iarăşi bine, acum când erau Maşinării de Bani pentru Popor în jumătate din localurile golanilor din oraş, iar Dojo, respectându-şi promisiunea, îi dădea 25 de dolari pentru fiecare disc vândut. Nu putea spunea că revenise chiar Epoca de Aur, nu-şi mai putea permite să spargă aşa mulţi bani, dar acum nu mai era nevoit să muncească pentru ei, banul îi venea de-a gata, ca şi cum ar fi fost un nemernic de capitalist din „Oraşul Muncii”.

Bacşişul pe care-l lua muncind ca portar la „Slimy Mary’s” nu mai însemna mare lucru. Pentru prima dată în viaţă muncea cumva de plăcere, şi asta numai pentru că se simţea bine stând acolo şi dându-se mare, el, Paco Monaco, omul de bază al lui Dojo, cu relaţii la F.E.R., Marele Amant, chiar aşa, nenorocitule!

— Hei, momacita, cum merge? spuse el nepăsător, trăgându-şi un scaun lângă Karen, care stătea la bar şi părea a nu fi în cea mai bună formă.

— Groaznic - mormăi ea, privindu-l cu o expresie de câine bătut. Nu se mişcă nimic… n-am vândut nici măcar un disc…

Paco se încruntă.

— Hei, nicio problemă - zise el pescuind câteva hârtii de 50 din buzunar şi punându-i-le în palmă. Haide, muchacha, curaj, mie-mi merge excelent, şi nimeni nu te acuză. Cum spune Larry, F.E.R. nu e interesat numai de bani.

— Mulţumesc - spuse Karen posacă, înşfăcând banii şi băgându-i în sacoşă.

— Hei, nu te răzbuna pe mine! răspunse iritat Paco, ştiind exact ce o frământa DE FAPT, dincolo de rahatul ăsta cu afacerile cu discuri, care erau deja moarte în localurile

de lux. Karen se simţea mai bine înainte, când se ştia aceea care-l scosese pe micuţul ei golan dintre scursorile străzii. Nu se putea obişnui cu ideea că întunericul şi lumina îşi schimbaseră locul.

Acum, când ea o dădea în bară iar EL aducea mălaiul, acum, când el era un om de bază în F.E.R. iar ea doar acceptată, Paco avea senzaţia că era geloasă, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată, iar el nu era încă pregătit să-i spună asta.

Karen suspină.

— Iartă-mă, Paco - zise ea moale. Numai că nu-mi place să stau la mâna ta. Vreau să zic, F.E.R. are ambiţii mari cu revoluţia, tu faci bani, cu toţii scriu programele lor magice, eu stau aici tot timpul, bându-mi minţile şi aşteptând să se întâmple ceva…

Paco o mângâie pe mână.

— Hei, momacita, yo se[1], la naiba, ştiu ce simţi…

Ceva, se înmuie în el. Exact când era pe punctul să creadă că era şi ea ca toate celelalte, recunoscuse deschis şi…

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale!

— Hei, ce dracu' mai e şi ASTA?

Muzica dinspre ringul de dans se auzi brusc de două ori mai tare, şi corul incredibil şi ireal de voci femeieşti se topi într-o bătaie dură de tobe şi un zid de muzică, învăluindu-i sexul, apăsându-i-l cu putere.

— Se numeşte „Cyborg Sally" - şopti Karen. O nouă stea rock A.P. Au tot dat-o, începând de ieri…

Sunt Cyborg Sally

1 Ştiu (sp.)

Şi n-am existat vreodată
Conectează-te cu mine
Şi te voi face să urli!

O voce neobişnuită cânta acum peste cor, la naiba, o voce de femeie, fireşte, dar ceva ce Paco nu mai auzise vreodată, şuierând şi scuipând scântei electrice ca o bobină vie, torcându-i între picioare ca o pisică enormă, lingându-i coaiele cu o limbă umedă şi fierbinte, la naiba, îl excita la maximum numai ascultând-o…

— Hai să dansăm, Karen, o să-ţi facă bine! se trezi el spunând, ţâşnind de pe scaun, înhăţând-o de mână şi împingând-o către ringul de dans, înainte de a-şi da seama ce face.

Cei mai mulţi bărbaţi nici măcar nu se uitau cu cine dansează, ca şi cum partenerele n-ar fi existat. În schimb, se holbau la ecranele gigantice, cu limbile atârnându-le şi cu mâinile ridicându-se lent către butoane, ca şi spre fermoarele pantalonilor.

Când Paco urmări privirile hulpave ale tuturor, văzu de ce.

Cu inima mea de gheaţă
Şi vaginul meu de foc
Nicio fiinţă vie
N-o să te excite mai mult
Nimeni
N-o să-ţi trezească poftele într-atât!

Picioare enorme, argintii şi lucioase, se înălţau deasupra lui, unduind gaura neagră şi scânteietoare a unei GAGICI deasupra feţei lui, o turbină rotitoare a unei pizde care părea să-l absoarbă cu totul!

Paco făcu ochii mari, clipi, îşi dezlipi ochii de la vâltoare şi privi încet în sus spre un trup argintiu, gol şi uriaş, peste sânii mari, perfecţi, cu fulgere albastre ţâşnind din sfârcuri;

privi apoi direct în ochii lascivi ai...

...feţei unui robot argintiu cu dinţi ca pumnalele, cu o limbă şerpuitoare ca un bici din piele neagră, cu buze umane moi care păreau gata să-i învăluie sexul şi să-l muşte, făcându-l să-i şi placă asta, dansând ca un demon şi cântând parcă direct în coaiele lui cu o voce electronică scrâşnită:

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale!

— A-ntâia! mai putu să articuleze Paco, şi se trezi balansându-se în ritm, cu carnea încinsă, întinzând aproape mecanic mâna să atingă butonul.

Da, sunt Cyborg Sally
Sunt maşinăria ta sexy
Cipurile mele de cristal
Te vor face să variezi[1]*...*

Mucho Muchacho dansa *stompada* deasupra strălucitoarelor pulpe argintii ale „Oraşului Gagicilor”, peste bulevardul luminat ca ziua, izbindu-i cu coatele pe toţi umflaţii şi scorţoşii care-i stăteau în cale.

— La o parte din drumul meu, nenorociţilor! urlă el. Această gagică de argint e bucăţica lui Mucho Muchacho. Maricones!

Şi aşa era, iată-l în faţa ei, în dormitorul apartamentului luxos lângă un imens pat rotund cu aşternuturi de satin

1 În original: „cream”, a avea orgasm, a fi excitat. Vulgaritatea poate fi folosită atât pentru sex, cât şi (mai ales în ultima vreme), prin extensie, pentru o stare de supraexcitare, nu neapărat cu o conotaţie sexuală. Expresia „cream one’s jeans” datează din anii ‘60.

auriu - ochi în ochi, nas în nas, la naiba, aproape pântec lângă pântec.

Îl provocă cu o privire, îşi linse dinţii argintii ascuţiţi cu limba ei neagră şi umedă. Mucho Muchacho păşi spre ea până când vârfurile strălucitoare ale sfârcurilor ei traseră un foc electric către pieptul lui gol şi bronzat, şi se întinse spre ea, aşezând-o pe pat, lângă el…

O mână de oţel se întinse, îl înhăţă de păr, şi puterea ei irezistibilă îl împinse jos, jos, jos, fără a se putea opune, la naiba, nici nu voia asta, în timp ce picioarele i se supuneau molatice, iar senzaţia minunată şi caldă de poftă îi invadă pieptul…

Buze de laser te fac să îngenunchezi
Extaz de întuneric scânteietor
Linge-mi circuitele care te fac să visezi!

Iată-l acolo unde nu se gândise niciodată că va ajunge, îngenuncheat în faţa Reginei Cyborg argintii a „Oraşului Gagicilor”, cu gura nesătulă, întinzându-se să lingă carnea de metal lucios, contopit cu electrodul dorinţei dintre pulpele ei de metal dur, abandonându-se lasciv…

Gemu de plăcere când unghiile îi pătrunseră în spate şi vocea ei perversă, insinuantă şopti şi toarse în urechea lui:

Aşa cum îţi muşc eu carnea
Aşa cum îmi guşti bobina mea
Nimeni
N-a visat vreodată asemenea înfierbântare!

Era supusul ei, ea era stăpâna cărnii lui, el era sclavul bobinei ei.

Sunt Cyborg Sally
Sunt carne şi bobină
Sunt Regina Poftelor

Sunt rugul morţii tale!

Îi îndepărtă gura dintre pulpele ei, îl împinse pe Mucho Muchacho pe spate, pe aşternuturile de satin auriu, unde rămase într-un extaz moale când ea îl învălui cu coapsele de oţel şi-l încălecă cu gesturi de bărbat.

Sunt Cyborg Sally
Am picioare de oţel
Când te-nlănţuiesc
Până şi-un mort ţipă!

Încercă să-i atingă sânii, dar mâinile ei de robot îi ţintuiră încheieturile pe pat; îl privi de sub coroana ei din şerpi de neon, tratându-l pe Mucho Muchacho ca pe o femeie şi făcându-l să-i şi placă asta.

Mişcă-ţi bobina
în scaunul meu electric
Tocmai te caută
Şi-i pregătit să te ia!

Şi el se abandonă acestei maşinării-sex, îşi încolăci picioarele în jurul taliei ei, pe măsură ce ea îl futea, transportat pe un alt tărâm, unde toate erau altfel…

Hai la dans
Şi vin în noaptea asta
Vin din cristale şi în lumina de neon
Vin, vin, nu ai scăpare
Vin, vin, vin, adânc înăuntru
Vin, vin, vin, atât de liber
Vin chiar la tine…
Vino, vino, vino,
Vino cu mine!

Paco ieşi din vis, clătinându-se şi clipind şi asudând, şi când realiză unde e şi ce face, roşi.

Dădea ritmic din cur pe ringul de dans de la „Visul American”, arcuit de spate, vizibil excitat şi, judecând după privirea lui Karen, făcându-se de râs.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Byţi strălucitori!
Pofta carnală!

Mult deasupra lui, figura enormă a lui Cyborg Sally dansa pe trei mari ecrane video, o viziune încă aţâţându-i poftele, aşa cum nu simţise niciodată, la dracu’, ca o gagică nemaiîntâlnită în LUME...

Maşinăria rock a sexului
Conectează-te şi tu
Şi urlă, *urlă*, *URLĂ*!

— Ce tâmpenie! spuse Karen dezgustată, când piesa se sfârşi.

— Hei, eu zic că era o chestie dată naibii - spuse Paco împăciuitor.

— Tu ştii mai bine - răspunse sec Karen. Povesteşte-mi. Doar ai văzut ochii tăi!

Paco se simţi stânjenit, pentru că într-adevăr, cu ochii minţii chiar văzuse. Se văzuse îngenuncheat în faţa gagicii de argint, chiar în locul unde şi-ar fi dorit şi Cyborg Sally să fie, şi se trezi dorind cu înflăcărare, încă excitat, să fie din nou acolo!

— O.K., O.K., mă excită, îmi place, şi ce-i cu asta? spuse el războinic, dar ruşinat. Nu cumva eşti geloasă pe un robot sexy, care nici măcar nu există?

— Băieţii tot băieţi…

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Se PARE că te excită, Paco!

— Şi ce dacă?

— E ceva care mă-ngrozeşte aici… E un fel de excitare PERVERSA, pervertită, nu e ceva natural!

— Fireşte că nu e natural! E Cyborg Sally! E o maşinărie a sexului!

Totul era doar un vis erotic ieşit din bobine. Şi pentru că el se abandonase unei fantasme sexy din vis putea la fel de bine să şi renunţe la asta; acolo, în vis, nu-l putea controla nimeni.

— Întrebarea e, de ce „MUZIK” împinge atât de tare în faţă chestia asta? şopti Karen uitându-se jur-împrejurul ringului de dans la toţi indivizii, golani şi îmbuibaţi la un loc, care stăteau acolo împărtăşind aceeaşi stare secretă ca a lui Paco, cu rânjete nervoase pe feţe şi cu sexele sculate în pantaloni.

— Pentru DINERO, de-aia! îi răspunse Paco. Cyborg Sally o să fie cea mai mare vedetă a lor!

Karen făcu o grimasă.

— De-asta mi-e teamă, Paco. Ceva îmi spune că tu ai dreptate.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale…

— O, nu, n-o luaţi de la capăt! strigă Karen Gold când corul de început din „Cyborg Sally” izbucni iarăşi, iar mâna lui Paco se îndreptă din reflex către buton.

Aici, la „Visul American”, puseseră cântecul ăsta blestemat cel puţin o dată pe oră timp de săptămâni întregi, iar canalul naţional „MUZIK” o difuza pe post cel puţin la fel de des.

Karen nu fusese niciodată dintre cele care urmăresc traiectoria ascensiunii şi coborârii în clasamentele de specialitate, sau mijloacele prin care erau promovate şi susţinute, dar trebuia să fii cel puţin surdo-mut sau să trăieşti în Mongolia ca să nu remarci eforturile fără precedent pe care le făcea „Muzik, Inc.” pentru reclama exagerată a lui Cyborg Sally.

Pretutindeni erau postere şi reclame înfăţişând maşinăria-sex argintie, cinci milioane de tricouri „promo” cu Cyborg Sally, în vitrinele magazinelor „Muzik” tronau teancuri de discuri; pe ecrane video cântecul era difuzat la nesfârşit, iar vânzările atinseseră cote de care nu auzise nimeni vreodată până atunci.

Din locul unde stătea la bar, vedea prin norul de fum imitatori groteşti ai lui Cyborg Sally mişcându-se şi exhibându-se pe ringul de dans.

Puteai să cumperi dresuri argintii în magazine ieftine cu vreo sută de dolari sau în târguri[1] până la 60; dacă nu, puteai face rost de un tricou „promo”, o chestie argintie cu imprimeu cromat pe sâni de carton. Şorturi din imitaţie de piele neagră litografiată, mergeau până la 40$. O perucă ridicolă, cu păr din şerpi negri-purpurii, făcută din cauciuc, costa aproape 50$; se vindeau truse de machiaj şi vopsea pentru dinţi la 35$. Aşa încât puteai să devii o imitaţie cu preţ redus a unui cyborg imitând o femeie, cu sub 200$.

Fireşte că aici, la „Visul American”, cele mai multe dintre „Sally” alegeau versiunea luxoasă, în funcţie de buget. Sfârcuri cu fulgere din Led-uri. Şorturi din piele neagră veritabilă, cu spirale din oţel inoxidabil sau chiar imprimeuri din argint şi holograme în dreptul vaginului, chiar versiuni în neon. Peruci din fibre optice de plastic negru, fiecare fir fiind iluminat printr-o sursă centrală de lumină ultravioletă.

Şi dacă banii CHIAR nu contau, puteai merge la un magazin luxos să-ţi cumperi un costum din burete, ca o a

1 În original: „flea market” - echivalent în franceză cu „marché aux puces” – târg, talcioc.

doua piele, cu muşchii lui Sally, costum care cu greu se putea deosebi de corpul cumpărătorului, purtat sub un altul special, din material argintiu transparent.

Forţele nevăzute ale „Visului American”, care controlau spoturile mobile de deasupra, scoteau în plină lumină cea mai sexy şi mai extravagantă sosie a lui Cyborg Sally.

Şi când „MUZIK” transmitea în direct cântecul de la club, folosind aceste sosii ale lui Cyborg Sally, iar publicul fremăta, circuitul devenea complet, moda hrănea vânzările de discuri, vânzările de discuri şi emisiunile radio hrăneau moda, care hrănea vânzările din magazine, care în schimb hrăneau iarăşi moda, vânzând încă şi mai multe discuri.

Dar fireşte că puţine din puzderia de fete înnebunite de modă aveau bani suficienţi pentru versiunea de lux, astfel încât în aceste nopţi calde de primăvară, străzile erau pline de fele în costume Cyborg Sally la preţ redus, prea puţine dintre ele având trupuri atât de perfecte încât să defileze în costumele strânse pe corp fără să provoace râsul.

S-ar fi putut crede că o asemenea expunere publică insalubră de picioare osoase, funduri disproporţionate, coaste scheletice, sâni enormi sau prea mici, mai mult decât grotescă, duce, mai degrabă la o revoltă care poate ucide moda înainte de a atinge proporţiile unei adevărate epidemii. Dar până şi cele mai ieftine peruci de cauciuc erau un camuflaj ideal pentru cutiuţa şi reţeaua de sârmă a lui Jack - puteai foarte simplu să porţi o perucă deasupra – şi, odată conectate în propriul lor vis, toate aceste creaturi jalnice nu mai realizau spectacolul grotesc pe care-l dădeau trupurile lor imperfecte, îmbrăcate doar pentru a imita perfecta maşinărie sex inexistentă. Şi asta era bine, mai ales pentru bărbaţii care erau la rândul lor conectaţi – dispuşi să se excite în jeanşii lor la vederea cărnii argintii, a părului lui Sally, a pantalonilor negri de piele, a dinţilor de oţel şi la auzul cântecului „Cyborg Sally” difuzat la nesfârşit.

Cele mai modeste femei, de îndată ce deveneau „Sally”,

puteau fi văzute în compania unor bărbaţi relativ atractivi, fără îndoială conectaţi şi ei, iar după privire şi după comportament, aceste femei fatale robotizate păreau şi ele la fel de excitate.

O, da, Karen simţea atracţia pe care o asemenea răsturnare o exercita asupra târfelor josnice, prea obişnuite până acum să fie folosite doar ca simple instrumente sexuale! O dată sau de două ori, când era realmente disperată de inversarea statutului între ea şi Paco, îşi îngăduise mica răzbunare de a-şi alimenta ea însăşi în secret fantasma.

Într-adevăr, pe măsură ce relaţia lor se deteriora, cu cât Paco se afunda mai adânc în vis, Karen era tentată, în mod pervers, să viseze şi ea, fie şi numai pentru a înţelege cum o femeie inexistentă avea forţa de a se interpune între ei doi.

Dar Larry Coopersmith o convinsese că forţele din spatele febrei Cyborg Sally imaginaseră un fel de cursă de şoareci psihică, ce urma să se închidă brusc în jurul momelii, să faci publicul masculin să-şi fixeze libido-ul pe Cyborg Sally, să faci publicul feminin să se identifice cu însăşi imaginea care-l transporta în lumea visului, şi să capturezi astfel o felie întreagă din plăcinta demografică, dacă nu chiar toată…

— Revoluţia o să intre într-un mare rahat, ţinuse să precizeze Markovitz cu mult înainte ca sosiile lui Sally să înceapă să apară pe străzi. Tipii ăştia chiar îşi cunosc valoarea! Nu l-au mai putut opri pe Red Jack după ce i-au dat drumul şi acum ne aruncă momeala asta pasivă, de libido, destinată să aspire toate energiile într-un sex electronic rotitor. Şi uite cum urcă chestia asta în topul vânzărilor. Uite cum Roşul începe să scadă! Uite cum femeile se transformă în animale şi bărbaţii în plante! Uite cum Realitatea Oficială ne strânge de coaie!

Şi fireşte, discurile cu Red Jack erau din ce în ce mai greu de plasat pe piaţa suprasaturată, şi până şi golanii

deveniseră mai puţin sârguincioşi în folosirea Maşinăriei de Bani a Poporului pentru a jefui sistemul, în clipa în care Cyborg Sally obţinuse discul de platină. Statisticile crimei erau în scădere, în vreme ce statisticile violurilor urcau.

— Duceţi-vă să faceţi o revoluţie cu mâinile în pantaloni! insistase Markovitz când îi surprinse pe Tommy şi Mary şi Eddie şi Teddy conectaţi şi privind Cyborg Sally pe „MUZIK”.

— Acum v-au pervertit până şi pe voi cu Realitatea lor Oficială de căcat!

Toţi membrii F.E.R., în specia! Karen, îl consideraseră paranoic; fireşte, poate că rabatul ăsta de Cyborg Sally să aibă ceva efect asupra maselor naive, dar în niciun caz asupra unor revoluţionari sofisticaţi, pe deplin conştienţi, ca noi!

— Aşteptaţi şi-o să vedeţi voi - prorocise Markovitz. Ăsta e un război murdar al mass-mediei, iar duşmanii v-au şi băgat între picioare o Coloană a V-a!

Şi, vai, avusese dreptate!

Tipic, povestea ei şi a lui Paco…

Iată-l lângă ea la bar, conectat şi holbându-se peste balustradă la toate „Sally” pe care spoturile de deasupra le scoteau la iveală, spre delectarea lui, cu falca atârnându-i şi o umflătură vizibilă în dreptul fermoarului de la pantaloni.

Renunţase de mult să-l facă să uite subiectul. Ştia exact ce i-ar fi răspuns.

— La dracu’, momacita, cum poţi fi geloasă pe o gagică electronică, o femeie care nici măcar nu există? Nu e ca şi cum aş ieşi cu o fată în carne şi oase! Dar poate aşa am să fac, dacă mă mai freci mult la cap cu rahatul ăsta!…

Din moment ce băieţii, indiferent de vârstă, rasă, religie sau origine naţională, rămân tot băieţi, lui Karen nu-i rămânea altceva de făcut decât să strângă din dinţi şi să rabde. Orice fată peste doisprezece ani ştia că bărbaţii sunt aşa, încă de pe vremea când începuseră să zgârie picturi obscene pe zidurile peşterilor. N-aveai nicio şansă să încerci să-i schimbi şi, pe lângă asta, fantasmele erotice n-aveau

nimic de-a face cu relaţia dintre ei.

Până când, iată, începură să se comporte altfel în pat.

Paco era un amant atât de minunat când era conectat, încât ea n-avea de ce se plânge, cu toate că uneori, mai făceau dragoste şi fără asta. Se conectau amândoi, Paco devenea Mucho Muchacho, cavalerul ei pur, amantul ei cel puternic, iar ea era încântată să fie regina lui şi să-l lase s-o domine complet, cu forţă şi răbdare şi cu bărbăţie. Cine s-ar fi putut plânge de un bărbat al cărui stil în pat era să te domine şi să te supună cu orgasm după orgasm după orgasm?

Chiar şi atunci când el începu să se schimbe, puse asta pe seama unui proces de maturizare sexuală şi chiar o impresiona plăcut. Fu înduioşată prima dată când el o privi lung în ochi, începu s-o lingă între sâni, apoi înspre pântec, şi avid, deşi cumva stângaci, alunecă şi mai jos. Puse asta pe seama unei dorinţe de varietate. Prima dată când o aşeză deasupra lui şi o lăsă pe ea să conducă, i se păru ciudat când observă că începuse să devină o obişnuinţă şi fu derutată când el îngenunche pentru prima dată în faţa ei.

Totuşi Karen evită, cu un efort, să facă legătură cu noaptea cumplită când Paco venise în patul ei din mansardă, cu micul „cadou” dezgustător.

Moţăia goală sub pătura subţire. El îşi scoase haina, se aşeză pe pat lângă ea, zâmbi destul de ciudat şi-i dădu o pungă de hârtie.

— Ce-i asta? spuse Karen ameţită, şi nici măcar nu se ridică.

— Un regal... îi răspunse Paco, stând cu spatele, în timp ce-şi scotea pantofii. Doar un mic cadou, momacita... spuse el cu o indiferenţă neconvingătoare şi se întoarse, descheindu-şi cămaşa şi zâmbindu-i.

— Mmm - mormăi Karen somnoroasă. Ce drăguţ... spuse ea întorcându-i zâmbetul, impresionată. Nu-i mai făcuse niciodată un cadou...

— Ei, haide, momacita, dă-i drumul, deschide-l - zise

Paco scoţându-şi cămaşa şi desfăcându-şi centura.

Karen se ridică, rezemându-se, şi căută în pungă. Scoase o perucă ieftină Cyborg Sally şi o trusă de machiaj argintiu şi vopsea de dinţi.

— Doamne Dumnezeule!

— Credeam că o să…

Stăteau amândoi pe pat, Karen privindu-l turbată, Paco zâmbind visător şi întinzând mâna către buton.

— Credeai pe dracu', ţipă strident Karen, măturând cu palma peruca şi trusa ca pe un şobolan mort şi dându-i nervoasă peste mâna cu care încerca să atingă butonul.

— Hei… Linişteşte-te… La dracu'…

— La dracu' tu, Paco Monaco! urlă Karen. Avea dreptate Larry, rahatul ăla te transformă în ceva care nu-mi place deloc, şi dacă tu crezi că eu o să mă îmbrac ca…

Paco o privi urât, cu pumnii strânşi. Îl observă cum încearcă să se abţină, cum expresia furioasă se topeşte într-un zâmbet fals.

— Hei,… gata… a fost o mică glumă, momacita.

Karen inspiră adânc. Se târî pe pat lângă el, îi puse pe obraz o mână tandră.

— Paco, Paco… gânguri ea moale. Ce se petrece cu Mucho Muchacho al meu?

Paco îi cuprinse sânii cu o mână, jucându-se cu sfârcurile, întinzând cealaltă mână către buton.

— E aici şi te priveşte, fetiţo - spuse el cu o urmă din zâmbetul vechiului bărbat. Conectează-te, şi-am să-ţi arăt!

Şi ea îl lăsă să încerce. O cuprinse cu braţele lui sigure, puternice, o puse pe spate, intrând adânc în ea. Cavalerul ei neprihănit revenise, amantul ei viteaz, Mucho Muchacho al ei…

Dar atunci când apăsă şi ea pe buton, pentru a-şi amplifica plăcerea, se trezi gemând în pielea lui, văzându-se pe ea prin ochii lui, şi acolo o văzu pe Cyborg Sally călărindu-l într-un triumf rece de argint, şi simţi abandonarea lui extatică în faţa CELEILALTE FEMEI, care

nici nu era acolo.

Şi, pentru o clipă cumplită, înainte de a atinge butonul pentru a evada din vis, DEVENI Cealaltă Femeie, DEVENI Cyborg Sally, dezbrăcându-se, admirându-şi muşchii, inima de gheaţă şi vaginul de foc…

Nicio fiinţă umană
N-o să te excite mai mult
Nimeni
N-o să-ţi trezească poftele într-atâta!

Cu coada ochiului se uită la Paco, conectat, privind sosiile lui Sally, ţopăind pe ring, neavând urechi decât pentru cântec.

Era destul de aproape pentru a-i simţi căldura trupului, dar inima iubitului ei era departe de femeia din carne care stătea aici, lângă el.

Nu mai îndrăznise să viseze cu el în pat, nu mai putea suporta întâlnirea cu creatura din ochii lui, hotărâse să se prefacă pentru a avea linişte.

Oh, nu era nevoie să simuleze orgasmele, dar când se nimerea să viseze împreună ştia că în vis se va trezi iubindu-l, răzbunătoare, cu carnea de metal rece a rivalei ei electronice.

POVESTE DESPRE DOUĂ ORAŞE

SALLY GENARO închise copcile Velcro pe fiecare parte a costumului de buret, trase tricoul pe corp, închise fermoarul de jur-împrejur şi se privi în oglinda enormă din dormitor.

Căptuşeala de pe umeri şi şolduri era iscusit exagerată pentru a-i face talia subţire şi sexy, proporţionată. Carnea de buret apărea încordată şi musculoasă sub tricoul translucid argintiu, fundul era absolut perfect iar sânii de-a dreptul superbi; mari, dar fără să atârne, împungând aerul, perfect conici, cu sfârcuri de neon bleu strălucind minunat. Al naibii costum, o strângea şi o făcea să transpire, o şi costase peste două mii de dolari, dar merita. Datorită design-ului inteligent, puteai chiar să urinezi sau să faci dragoste fără să scoţi costumul!

Trase şortul strâmt de piele neagră, aranjându-l pe fundul ei mare. Erau aproape cei mai scumpi pantaloni Cyborg Sally pe care-i găsise pe „Rodeo Drive” - ţintele din argint veritabile, în capete cu mici perle negre, între picioare tubuşoare din neon roşu drept păr pubian, vaginul fiind o hologramă făcută dintr-o fotografie recentă a Marii Nebuloase din Andromeda.

Nu cu mult timp în urmă ar fi MURIT numai la gândul de-a apărea în public într-un asemenea costum, dar acum puteai vedea astfel de „Sally” PRETUTINDENI. În Los Angeles, fireşte, existau cohorte de fete cu trupuri perfecte, dar fără bani, care nu purtau desuul de buret, iar cele care-şi puteau permite îl PURTAU tocmai pentru că-şi puteau PERMITE, pentru că muşchii scoşi în evidenţă făceau parte din PERSONAJ.

Pentru prima dată în viaţă, Sally putea să poarte cea mai bună versiune a ultimului răcnet al modei fără teama că arată groaznic. Era ca o modă DEMOCRATICĂ - conform căreia toate trupurile sunt egale.

La început Sally URÂSE pista vizuală pe care o pusese

Bobby înregistrărilor ei, o caricatură indecentă a acelei Cyborg Sally din visurile ei.

Însă asta se întâmplase înainte ca piesa să devină un asemenea hit, înainte de campania comercială de publicitate, înainte ca toate „Sally” să înceapă să apară pe străzi şi în cluburi, înainte ca ea să realizeze că ceea ce făcuse el, oricât de rău intenţionat fusese, îi dăduse EI posibilitatea să râdă la urmă.

Sally îşi trase pe cap plasa de sârmă Jack, apoi puse peruca deasupra.

Peruca Cyborg Sally era de asemenea de cea mai bună calitate, fibre optice negre luminate de DOUĂ surse interne, de obicei violete, şi de fapt ultraviolete pentru efecte cu cuarţ în întuneric, surse cu programe aleatorii, datorate chip-urilor interne. Avea de asemenea şi un mic orificiu în ţesătura perucii, prin care puteai să atingi butonul Jack-ului, fără să fii obligat să scoţi peruca sau să bâjbâi după el.

Se aşeză la masa de machiaj şi începu să aplice stratul argintiu pe faţă şi pe dinţi, ascuţindu-şi oasele feţei şi nasul prin umbre subtile, astfel că, în clipa în care termină şi aprinse sursele de lumină ale perucii, Cyborg Sally apăru triumfătoare.

O, da, puteau fi mii de fete, acolo, undeva, cu însuşiri native mult mai bune, dar EA era PERFECTA Cyborg Sally după ochii EI, nasul EI şi buzele EI. Cyborg Sally era o caricatură a EI.

Acum, în desuul ei scump, în hainele argintii, cu pantalonii de piele neagră excitanţi şi cu peruca ei de o mie de dolari, cu un machiaj care-i stiliza trăsăturile ca ale unei vedete rock inexistente, pe care Bobby o stilizase la rându-i pornind de la faţa EI, era tot atât de aproape de imaginea perfectă a lui Cyborg Sally pe cât poate fi o muritoare.

Îi zâmbi lui Cyborg Sally. Cyborg Sally îi întoarse zâmbetul din oglindă. Se învârti cumva stângaci în faţa oglinzii imense, cântând refrenul cu vocea ei nazală şi subţire, auzind în creier muzica pe care EA o crease, vocea

superumană pe care o alcătuise din biţi şi byţi şi din dorul inimii ei.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale!

— EU SUNT! îi spuse ea imaginii interioare reflectate. Râse cu râsul lui Cyborg Sally. Dacă nu EU, atunci CINE? îşi zise. Sunt singura şi adevărata Cyborg Sally!

Iar Bobby Rubin nici nu există. Nici măcar nu MUNCISE la noul disc. Nicholas West îi dăduse ocazia, iar prostul o respinsese!

Sally rânji. West nici nu mai insistase. Dăduse din umeri, îl pusese pe Bobby să se ocupe de un alt proiect de rahat, şi-i lăsase mână liberă lui Sally.

„Aşa că, dracu' să te ia. Bobby Rubin!" îşi spuse. „Ţi s-a oferit şansa să fii ceea ce milioane de prostovani aşteaptă cu sufletul la gură - adevăratul iubit al singurei Sally adevărate – şi tu i-ai dat cu piciorul!"

Ieşi din apartament, merse de-a lungul coridorului până la lift, intră în cabină, şi se lăsă purtată sus, departe, în noaptea înmiresmată din California de Sud, în peisajul „grădinii Babylonului" sub pavilionul protector, peste arbuşti de bougainvillea înfloriţi şi tufişuri de trandafiri, prin coridorul de palmieri pitici.

Avea costumul lui Sally de aproape o săptămână, îmbrăcându-l, dezbrăcându-l, iar îmbrăcându-l, totdeauna în intimitatea propriului apartament, făcându-şi curaj să-l poarte în public. Dar acum, purtată de maşinăriile glisante către „Glitter Dome", inspirând aerul greu de miresme, uitându-se peste umăr către luminile sclipitoare din Valley, transpirând sub costumul de buret, în sfârşit, se hotărâse. Inspiră adânc, se încordă, ezită nervoasă. Apoi, în ultima clipă, exact când liftul o depuse pe platforma de marmură

de sus, atinse butonul acoperit de perucă şi făcu legătura care închise circuitul, contopind visul cărnii cu muzica dorinţei.

În ultima vreme Paco petrecuse foarte puţin timp la „Slimy Mary's". Stătea la uşă, îşi lua plata şi partea din vânzările din ce în ce mai diminuate ale discurilor Red Jack, apoi mergea să se întâlnească cu Karen la „Visul American", unde-şi pierdeau vremea la bar, făcând vânzări foarte mici. Dar în noaptea asta ceva nedefinit îl făcu să mai rămână la „Slimy Mary's" şi după ce Dojo îl plătise.

Traficul cu Căşti de la „Visul American" nu fusese niciodată atât de la pământ. Cu mare greutate reuşea să plaseze câte un Jack la preţuri din ce în ce mai scăzute, iar afacerea lui Karen cu discurile Red Jack era aproape moartă.

Cel mai adesea stătea şi bea câte ceva, uitându-se pofticios la gagicile în costume luxoase „Sally", ascultând-o pe Karen plângându-se de afacere, şi singurul lucru bun era că se putea conecta cu Cyborg Sally acolo, sus, pe ecranele enorme.

Numai că de fiecare dată când visa cu „Cyborg Sally", ceea ce se întâmpla de cel puţin două ori într-un ceas la „Visul American", Karen începea imediat să sară cu gura pe el! O.K., era dărâmată, simţindu-se inutilă, dar atunci de ce dracu' se răzbuna pe el, numai pentru că era în stare să se simtă bine? Ce-ar fi vrut, să stea acolo şi s-o asculte cum se tânguie? Începea să-l enerveze faptul că stătea alături de o fată care-l plictisea.

Ei începuse să-i piară cheful şi în pat. O, da, ea încă dorea să facă dragoste şi chiar îi plăcea, dar nu mai voia să viseze cu el, se prefăcea că atinge butonul, crezându-l prea tâmpit să nu observe asta. Atunci de ce dracu' să n-o facă în vis cu Cyborg Sally, din moment ce Karen refuza să fie acolo cu el? Şi de ce nu mai voia să viseze cu el în pat? Dar dacă ea nu se mai sinchisea de el, de ce nu-l gonea?

La dracu', EL avea nevoie de adăpost, era un motiv serios să rămână acolo, ia gândeşte-te la asta, şi de ce F.E.R. nu-l gonea din mansardă, de ce-l lăsau încă să le mănânce hrana, mai ales acum, când nu le mai aducea bani?

Era oare ceva legat de... PRIETENIE? Oare tot asta îl ţinea noaptea asta, aici, la „Slimy Mary's”?

Paco nu se gândise niciodată la prietenie, până în noaptea când el şi Malcolm îi dăduseră lui Dojo prima Maşinărie de Bani a Poporului. La naiba, nici măcar nu se gândise că ar putea avea un prieten. Karen era iubita lui, oamenii din mansardă erau parteneri de afaceri, iar Dojo era doar o huidumă neagră şi dură cu care el voia să semene.

Dar atunci când privea dincolo de căutătura încruntată a lui Dojo şi vedea că, undeva în interior, parcă se schimbase ceva între ei, poate că vedea pentru prima dată ceva ce fusese acolo întotdeauna.

Dojo însemna mai mult decât arăta. O parte din el era prea blândă pentru a lăsa câţiva bobinari zombie să moară doar ca să-şi mai tragă el câţiva dolari. Dojo îl făcuse portar, îi dădea o parte din încasările pe discuri, îi spunea „omul meu de bază”, îi dăduse slujba înapoi atunci când piaţa lui Jack se stricase. Şi asta fără niciun dinero pentru Dojo.

Trebuie c-a făcut-o numai din PRIETENIE.

Dojo era prietenul lui.

El era prietenul lui Dojo.

Era oare posibil să mai aibă şi alţi prieteni?

Putea oare fătuca lui să-i fie şi ea PRIETENĂ? Puteau cei din mansardă să-i fie prieteni? Acum, când se gândea la asta, nu simţise oare acelaşi lucru din partea lui Larry Coopersmith ca şi a lui Dojo? La naiba, nu fusese îngrozitor de GELOS când cei doi se împrieteniseră?

Oare NU ASTA explica de ce nu-l dădea afară Karen, chiar dacă nu-i mai păsa de el? Oare nu asta explica de ce

nu-l dădeau afară din mansardă? Ăsta să fie motivul pentru care se luau de el când se excita pentru Cyborg Sally? Oare Larry avea dreptate? Asta îl făcea să se poarte urât cu fata lui, cu… PRIETENII LUI?

Oare nu cumva vreo bandă de nemernici îmbuibaţi din cine ştie ce turn de sticlă din „Oraşul Muncii” sau Hollywood îl hrăneau cu rahatul ăsta, băgându-i-l în cap şi-n cojones, numai ca să scoată bani de pe urma lui Cyborg Sally, numai ca să-l facă să uite de Red Jack, doar ca să-şi protejeze banda lor împuţită? Oare nu ASTA încercase să-i spună PRIETENUL lui Larry? Erau în stare nenorociţii de aşa ceva?

Al dracu’ să fie dacă nu!

Poate de asta era încă aici la „Slimy Mary”s". Poate şi pentru că în ultima vreme nu-şi prea pierduse timpul în clubul PRIETENULUI lui. Poate că simţise că trebuie să se uite îndelung înapoi, pentru a-şi da seama exact unde se afla acum.

Poate pentru că „Visul American” era teritoriul lui Cyborg Sally, teritoriul „Oraşului Muncii” şi, poate, pentru că CELĂLALT PRIETEN al său, Larry, avea dreptate. Poate asta îl transforma încet-încet în ceea ce ura mai mult decât orice pe lume, într-un nenorocit de ALB la dispoziţia javrelor care-l ţineau sub control.

Şi poate pentru că mai exista ceva ce trebuia să descopere visând cu Cyborg Sally în sombre - aici, în pivniţa asta sordidă, nu în cel mai luxos local din New York, aici, cu o adunătură de golani amărâţi şi scroafe dezmăţate, nu înconjurat de scorţoşi şi gagici, aici, unde începuse lunga, strania călătorie pe grămada de gunoi până la „Visul American”.

Şi „Slimy Mary’s” trecuse prin câteva schimbări…

De acolo, de la intrare, Paco urmărise trecând pe lângă el valurile de schimbări., îmbuibaţi şi calici strecurându-se în „Slimy Mary’s” să-şi facă rost de bobină ieftină, pe vremea când Jack se numea CASCA şi mergea la 400$ în

localurile de lux, duri[1] ameninţători cu care n-avea de gând să se ciondănească, care treceau pe lângă el din când în când să cumpere discuri Red Jack, mai ales de când F.E.R. începuse să le plaseze aici prin Dojo, puşti de liceu care se dădeau mari, când marea sfârâială era să iei un disc şi un Jack cu 200$..

Valurile alea veniseră şi plecaseră, lăsând acum în „Slimy Mary's" numai obişnuiţii localului. Dar ceea ce rămăsese pe plajă după flux era ceva cu totul altfel.

Aproape toate gagicile erau un fel de Cyborg Sally incomplete. Unele aveau costume argintii originale, altele doar tricouri „Sally" argintii peste jeanşi mizerabili. Altele, nişte amărâte de şorturi din imitaţie de piele neagră. Unele, peruci ieftine din cauciuc, altele, părul împletit în cosiţe şi vopsit în roşu electric. Toate aveau machiajul argintiu, deşi nu toate îşi pictaseră dinţii. Niciuna nu avea atâţia dinero să-şi permită desuuri luxoase, şi deoarece puţine dintre ele arătau bine, spectacolul hălcilor de carne de scroafă strivite în hainele argintii nu prea-l excita pe Paco.

O mulţime de băieţi purtau încă „el Rojo" pentru a camufla Casca, dar mulţi dintre ei purtau şi versiunea masculină a tricourilor „Sally", tot argintii - sânii îi dădeau gagicilor - cu o fotografie a lui Cyborg Sally, cu mâinile în şolduri şi privind ţintă la tine.

Paco stătea ghemuit pe o grămadă de saltele vechi, undeva în întuneric, pentru a vedea ce se întâmplă. Şi observă ceva care-l îngrozi.

Îi plăcea mult, când Red Jack era la modă, să vadă „el Rojo" începând de la capetele golanilor până la cele ale îmbuibaţilor de la „Visul American"; asta îl făcea chiar să-i urască mai puţin pe nemernicii ăia, văzând cum „Oraşul Muncii" acceptă visul celor de pe stradă.

Dar toate gagicile astea de-acum, purtând variante incomplete ale costumului Cyborg Sally, şi toţi golanii ăştia

1 În original: „heavy" – dur, solid, greu. Americanism răspândit prin intermediul filmelor şi romanelor de aventuri.

în tricouri „Sally”, arătau ca şi cum ar fi ieşit din lăzile de gunoi ale „Oraşului Gagicilor”. Exact ca într-un film pe care-l văzuse odată, cu nişte iepuraşi pe o insulă, care purtau jobene căzute dintr-un camion.

Paco se încruntă. Era al naibii de straniu, era ceva trist în toate astea, era... qué es la palabra[1]... jalnic.

Da, jalnic! La dracu', era o chestie să porţi „el Rojo” şi să vii aici să te conectezi alături de ai tăi, dar cu totul altceva e să vii la „Slimy Mary's” şi s-o vezi transformată într-o versiune jalnică de mucava a „Visului American”.

Şi atunci când corul de început din „Cyborg Sally” răsună prin difuzoarele slabe, iar ea se lăţi pe ecranul decolorat, şi el se trezi ridicându-se şi apăsând automat pe buton, urmând obişnuita excitare mecanică, Paco se întrebă dacă nu cumva PRIETENII lui avuseseră dreptate, dacă nu cumva Cyborg Sally îl transformase şi pe EL în ceva jalnic.

Sunt Cyborg Sally
Şi n-am existat vreodată-

cânta ea, parcă râzând de el.

Şi atunci realiză că rămăsese acolo numai ca să afle asta.

Liftul o depuse pe Cyborg Sally la capătul unui patio de marmură, de-a lungul crestei nordice a dealului. Se opri o clipă să se uite la nesfârşita întindere strălucitoare a văii San Fernando, la luminile roşii şi albe, undeva jos, în curbura autostrăzii 101, la monolitul întunecat al lui „Universal City” ridicându-se ameninţător de-a lungul autostrăzii-expres, la stelele decolorate ale nopţii din Valley, amintindu-şi ca într-un vis cu ochii deschişi magazinele ieftine, şirurile de case modeste[2], staţiile de

1 Care e cuvântul (sp.)

2 În original: „ticky-tacky” - modest, de proastă calitate. Expresie răspândită datorită folosirii în cântecul „Little Boxes”,

benzină şi localurile 7-11, cluburile murdare, liceul, casa părinţilor, realitatea dezgustătoare ascunsă de peisajul atrăgător, nefericirile adolescentei dintr-o altă viaţă.

Zâmbind cu dinţii ei de oţel, întoarse spatele către trecutul unei alte FETE din VALLEY şi păşi ţanţoş prin intrarea strâmtă, printr-un talmeş-balmeş al junglei show-biz-ului, palmieri ce formau o boltă, culoare de lespezi, columne de cedru înalt şi subţire – către „Glitter Dome”, imensul local al Hollywood-ului, care domina peisajul pe pilonul său de beton, ca un imens diamant fals şlefuit fără gust, înfipt chiar în sfârcul dealului.

În interiorul pilonului un alt lift o transportă chiar în club.

Sub domul geodezic transparent se afla un imens ring de dans din sequoia şlefuit. În centrul ringului, patru ecrane video gigantice alcătuiau un chioşc pătrat, în jurul căruia se desfăşura dansul. Partea exterioară a ringului era un bar circular, întrerupt din loc în loc de scări mici care duceau către nivelul de sus, o platformă circulară groasă, cam la trei metri peste podea de jur-împrejur cu mese de bar.

Liftul ajungea la acest nivel, lângă partea interioară. Într-o noapte caldă ca asta, la nivelul de deasupra peretele exterior nu apărea, panourile de sticlă care protejau interiorul în caz de vreme aspră fuseseră retrase, astfel încât spaţiul interior se contopea practic cu galeria exterioară largă ce înconjura de jur-împrejur domul, ca borul unei enorme pălării.

Din acest loc, Sally putea vedea „Glitter Dome” în întregime.

Mesele de sticlă fumurie neagră şi alamă din balconul interior. Unul dintre ecranele video pe care dansa Mama Mia, în capa ei de catifea roşie şi costumul auriu. Dedesubt, dincolo de dansatorii din arenă, o porţiune curbă a barului. În spatele ei, galeria în aer liber, cu scaunele rustice nefasonate şi mesele şi palmierii pitici.

Şi afară, în orice direcţie priveai, vastul peisaj electric al

---

compus de Malvina Reynolds, interpretat de Pete Seeger în 1960.

Los Angeles-ului şi al văii San Francisco, o panoramă nesfârşită de giuvaeruri sclipitoare pe o catifea neagră, dintr-un capăt în altul, un covor fermecat întins la picioarele acestei Valhalle a show-biz-ului, deasupra întregii lumi.

Priveliştea de-aici îi amintea întotdeauna de petrecerea aia cumplită şi chinuitoare din Mulholland, la care o luase Glorianna O'Toole împreună cu Bobby, acelaşi amestec de straturi rock şi vedete de film, actori de porno, producători, agenţi, „linge-blide", paraziţi de ambe sexe, în căutarea MARII LOVITURI, mulţumiţi uneori doar cu câteva grămăjoare de „praf", feţe frumoase şi trupuri perfecte.

În „Glitter Dome", ca şi la petrecerea aia, se simţea mereu ca răţuşca cea urâtă care, deşi se adăpostise în eleşteul lebedelor, rămânea invizibilă şi ignorată de creaturile astea elegante, capete seci, cretine şi frumoase. De câte ori se aventurase aici, sus, îşi petrecuse seara pe un scaun de bar, îmbătându-se temeinic şi aşteptând clipa fermecată care nu sosea niciodată.

Dar acum, ah, acum, datorită utilajelor electronice şi talentului, răţuşca cea urâtă devenise Regina Cyborg a lebedelor, alunecând printre cei din „Glitter Dome" cu fruntea sus.

Fireşte, vedea o duzină de Cyborg Sally false dansând acolo jos, fireşte, puteau fi văzute multe impostoare trândăvind la bar, risipite în jurul meselor de la nivelul de sus şi din galerie, şi da, cele mai multe erau frumoase, unele erau poate actriţe de televiziune sau cântăreţe. Şi mai erau şi băieţi plini de pofte care căscau ochii la ele.

Numai că în univers nu exista decât o singură Cyborg Sally REALĂ; se vedea oglindită în ochii fiecărui bărbat, în privirile lor stupefiate, în sprâncenele ridicate, în capetele mişcătoare, în căutăturile pofticioase, atunci când rătăcea uşor şi provocator de jur-împrejur, aruncând un rânjet îmbietor ici, ondulându-şi fundul perfect colo, oprindu-se, privind, păşind calm, considerând că nimeni nu e demn de ea, şi întorcându-le trufaş spatele.

Da, li se adresa tuturor, simţindu-se bine în dansul unduitor al muşchilor de oţel strânşi sub pielea strălucitoare, chiar EU sunt, cu inima de gheaţă şi vaginul meu de foc, Cyborg Sally, carne şi bobină, Regină a Aţâţării şi a poftelor carnale, şi nu mă faceţi să-mi pun mintea cu voi!

Cu lumini sclipitoare, superbe, fulgere din electronii sfârcurilor ei, cu un halou de foc electric strălucitor în jurul capului mândru, Cyborg Sally coborî câteva trepte către ringul de dans, pe lângă un bărbat înalt şi bine făcut, cu o cămaşă de mătase roşie deschisă până la brâu, aflat la braţul unei imitaţii jalnice. O privi uluit. Cyborg Sally îl învrednici cu un zâmbet şi-i făcu cu ochiul. Sally cea falsă îl strânse de braţ şi-i aruncă o privire otrăvită, cu ochi care n-aveau nimic veritabil.

Cyborg Sally îi surâse batjocoritor, arătă către prada cu cămaşă roşie, făcu un gest de apreciere şi alunecă pe lângă ei către ringul de dans.

Şi, ca şi cum ar fi fost la comanda ei, muzica tăcu o clipă, apoi…

Iat-o apărând, dominând triumfătoare trupurile tuturor Oamenilor Frumoşi, cu mâinile în şolduri, balansându-se ca o mare maşinărie argintie a rock and roll-ului, ţopăind, rotindu-şi vaginul de foc, cântându-şi propriul cântec amplificat la maximum, prin gâtul şi buzele şi circuitele înfierbântate ale sufletului ei de byţi strălucitori.

Sunt Cyborg Sally.
Şi n-am existat vreodată…

— Până acum! urlă ea, şi făcu apoi ceea ce nu îndrăznise vreodată înainte.

Acolo, înconjurată de puzderia de oameni frumoşi, sub tavanul de cristal negru al lui „Glitter Dome”, cu vocea robotizată strigându-şi triumful, acolo, dominând glorioasă toate lebedele din eleşteul show-bizului, acolo, în sfârşit,

răţuşca cea urâtă năvăli în centrul scenei şi începu să danseze.

— Conectează-te cu mine şi te voi face să urli! promise Cyborg Sally când Paco apăsă pe buton şi se trezi iarăşi atras spre ringul de dans, către ea.

Numai că aici nu era „Visul American”, iar Cyborg Sally nu-l domina, maiestuoasă, de la înălţime. Aici era „Slimy Mary’s”, iar Sally nu era mai mare ca el, ochii li se întâlneau la acelaşi nivel, mano a mano, carne şi bobină, oasele lui păreau să se mişte într-un ritm diferit şi pe jumătate uitat, iar picioarele goale intrară într-un ritm trufaş de *stompada*, iar o fanfară de suflători răsuna undeva, adânc în el.

Şi iată-l pe Mucho Muchacho, cu braţul său puternic pompând parcă ritmul, buzele lui senzuale rânjind dispreţuitor, acceptând provocarea Reginei Aţâţării Cyborg.

Tu madre también, gagică elegantă!

Cyborg Sally îşi linse dinţii ascuţiţi şi strălucitori cu limba de piele neagră, plimbându-și mâinile de oţel peste sânii metalici cu flăcări în vârf, dansând mai aproape, mai aproape, mai aproape, în cercuri strânse în jurul lui, ca o pasăre de pradă.

Mucho Muchacho o privi pofticios, îşi arcui spatele, întinse mâna dreaptă spre ea, cu stânga îşi cuprinse umflătura dintre picioare, şi-şi cântă sfidarea cu buze strânse, şi plescăind.

Besa me pica
(Tu madre también).
Şi dă-mi-o pe soră-ta
(Tu madre también)
Mai bine spune-mi DOMNULE
Y tu madre también!

Învârtindu-se unul în jurul celuilalt din ce în ce mai aproape, în spirale strânse, rânjind şi ţopăind, dansând bazin lângă bazin, carne lângă bobină, dinţii ei de oţel muşcând cuvintele, sfârcurile strălucitoare ale sânilor ei trasând urme de foc pe pieptul lui gol, carnea lui înfierbântată mângâind pubisul ei de metal rece, ochi în ochi. ca într-o luptă sexuală.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale...

Gigantică, triumfătoare, cu trupul ei metalic perfect vibrând odată cu vocea amplificată, Cyborg Sally dansa în lumina fantastică din ringul de la „Glitter Dome”, arcuindu-şi spatele de oţel, rotindu-şi bazinul, răsucindu-se, contorsionându-se, mişcându-şi focul, limba, aţâţând bărbaţii dominatoare, îndepărtându-i apoi cu un surâs electronic şi cu o mişcare bruscă a fundului ei argintiu.

Şi deodată îl văzu, dansând în gloată, strălucind în aura de star rock, ca într-un fel de spot etern, înconjurat de inevitabila gaşcă de admiratoare cu capul în nori şi cu ochii injectaţi.

Fracul său negru plin de paiete şi strâns pe corp era sfâşiat cu măiestrie la genunchi deasupra unor cizme roşii ca sângele şi deschis peste pieptul gol dând ia iveală părul auriu buclat. Coafura afro blondă îi înconjura ca într-un fel de nimb de glorie faţa perfect sculptată şi aproape la fel de frumoasă ca a unui homosexual.

Era Lord Jimmy, Băiatul de Aur al Rock and Roll-ului, cântăreţul englez al cărui ultim disc „La Dispoziţia Dumneavoastră” urcase în ultimele şase săptămâni în topuri, la numai un loc în urma ei.

Era mult mai arătos în carne şi oase decât apărea la „MUZIK”, ca şi cum el însuşi ar fi fost un fel de cyborg

cinetic, sau ceva asemănător, un muritor în carne şi oase la care parcă fiecare mişcare în parte era condusă de un coregraf nevăzut, un muritor care transforma într-o scenă proprie, prin magie, orice loc în care păşea.

În el regăsea toţi bărbaţii după care tânjise ştiind că nu-i va avea niciodată. El era steaua vie a rock-ului, steaua care ea nu va fi vreodată. Era un dinozaur superb în drumul lui către bazinele de smoală din La Brea, o stea rock UMANĂ, dar cel mai frumos exemplar din rasa muribundă.

Nu avea ochi pentru gaşca de puştoaice sexy, care se luptau pentru plăcerea trecătoare de a-i intra în voie. Plasa metalică Jack strălucea în părul lui auriu, privea cu ochi sticloşi la ecranul imens, cu nările fine tremurând, trecându-şi absent limba peste dinţii albi, perfecţi, atunci când privea direct în turbină, în gaura neagră dintre pulpele ei argintii perfecte.

Cyborg Sally păşi în mulţime îndreptându-se către el, alunecând, croindu-şi drum cu coatele printre fanii murdari, până când ajunse mişcându-şi sinuos şoldurile, curbându-şi bazinul aproape de trupul lui, apoi depărtându-l, el dansând în continuare ca şi cum ar fi adus un omagiu imaginii ei pe marele ecran.

— Eşti Lord Jimmy! îi strigă, încercând să acopere muzica. Da' cine sunt eu, ştii?!

El se-ncruntă. Buzele i se strâmbară într-un rânjet aristocratic furios. Coborî uşor privirea, catadicsind parcă în silă să remarce această întrerupere necuviincioasă din partea unei alte admiratoare de doi bani.

Rămase cu gura căscată. Frumoşii săi ochi albaştri se holbară. Privi în sus, jos, sus, iar jos.

— Să fiu al dracu' - şopti cu o voce plină, melodioasă.

Ea zâmbi, păşi înainte, îi atinse pieptul păros cu sfârcurile ei sclipitoare, se arcui pe spate, mângâindu-i umflătura cu pântecul ei fin, se aplecă şi-i cântă în ureche, numai pentru el.

O, da, eu sunt Cyborg Sally
Sunt maşinăria ta sexy
Cipurile mele de cristal
Te vor face să variezi!

Degete de oţel se încolăciră în părul lui Mucho Muchacho, trăgându-i capul înainte şi înapoi, când Cyborg Sally îşi lipi trupul puternic şi rece de al lui, cântând insinuant, învăluind vorbele cu limba ei lungă de piele, genunchii lui se muiară pe măsură ce valuri de foc electric îi treceau pe şira spinării, pe măsură ce muşchii de oţel îi împingeau faţa în jos, în jos, în jos…

Dar undeva un cor puternic de golani îi urla în urechi, şi undeva femei în halate albe de argint, cu păr blond lung, dansau în jurul lui cu picioarele larg desfăcute, implorându-l, cerşind, tânjind după supremaţia sexului enorm şi tare...

Se trezi într-o excitaţie puternică, o înşfăcă de încheietura dură şi rece, strângând-o şi frământând-o, şi iată-l, cu mâna ei metalică în părul lui şi mâna lui de carne strângând-o de pizdă - faţă în faţă, ochi în ochi, proclamând bărbăţia sa lui Cyborg Sally.

Surorile şi mătuşile tale
(*Tu*. *Madre También*).
Gagici elegante
(*Tu Madre También*).
Nu vor aventuri cu poponari
(*Tu Madre También*).

Cyborg Sally îşi înfipse dinţii ascuţiţi în lobul tandru al urechii lui Lord Jimmy, îl simţi tare şi înfierbântat lângă ea, îi strecură limba în ureche şi-i cântă, practic, direct în creier, simţindu-l cum tremură, auzindu-l cum geme, dansând acolo la „Glitter Dome”, în vârful lumii, coapsă lângă coapsă, pântec lângă pântec.

Cum îţi muşc eu carnea
Cum tu îmi guşti bobina
Nimeni pe lume
N-a mai visat asemenea flacără!

Trăgându-l de păr, iar el frământându-i sânii planturoşi cu electrozi de foc, strivindu-i de muşchii pieptului său bronzat, părul ei strălucind, Cyborg Sally ţipa şi mârâia, cu limba neagră atârnându-i aţâţător peste dinţii ascuţiţi.

Dar Mucho Muchacho o trânti pe aşternuturile de satin auriu ale patului imens, îi scoase halatul alb, îi ţintui de pernă încheieturile de oţel, îi depărta larg picioarele, îşi împinse sexul în vacuum-ul rece şi negru, iar şi iar şi iar, urlând plin de furie.

Cu toate vreţi bărbăţie
(Tu madre también).
Mucho Muchacho
(Tu madre también).
Mă pricep la luptă
(Tu madre también).
Simte muşchiul meu excitat
(Tu madre también).

Se desprinse din îmbrăţişarea lui Lord Jimmy. Îi prinse mâinile cu degetele de oţel, ţinându-l la distanţă, mişcându-se aţâţător în ritm, el lăsându-se hipnotizat în stăpânirea ei, o pradă umană pentru o cobră electrică.

— Să fiu al dracu'… dracu' să mă ia… gemu el satisfăcut, clătinând din cap, cu coroana sa aurie de păr fluturând, în timp ce ea-l trăgea din strânsoarea dansatorilor către scările balconului.

Ea se zbătea şi-l zgâria şi-l muşca cu dinţi ascuţiţi ca lama, gemând şi contorsionându-se, strigându-şi sfidarea, iar el continua şi continua, frământându-i metalul cu carnea lui, forţând-o către un extaz rece şi furios.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Focul electric!

Mucho Muchacho îşi cântă triumful final când trecură ţipând, într-un orgasm sfidător şi lipsit de dragoste.

La-o cât poţi
(Tu madre también).
De la un bărbat înfierbântat
(Tu madre también).
Să ţinem minte asta!
(Y tu madre también).

— Ei nu, asta-i bună, cine mama dracului eşti tu? Îi vorbeşti lui LORD JIMMY, fată, nu unui labagiu cu ochii în soare!

Îl condusese la nivelul balconului afară în galerie, în noaptea calmă şi înmiresmată sud-californiană, şi acum îşi ţinea braţul de oţel încolăcit după talia lui, şi defila cu prada ei într-o lungă traiectorie lentă în jurul galeriei circulare, uitându-se la toate starletele şi papiţoii, toate curvele şi linge-blide, toţi obişnuiţii casei la nesfârşitele petreceri din lumea bună a Hollywood-ului, observându-i cum reacţionează…

Priveau, apoi comentau între ei, se dădeau la o parte, permiţându-le lui Lord Jimmy şi Cyborg Sally, cuplul magic, regele încoronat al rockului şi steaua în ascensiune a viitorului robotizat, să treacă printre ei nestânjeniţi, regali, în sfera lor fermecată de lumină aurie.

O, da, asta va apărea în toate revistele fanilor, tovărăşia cărnii proaspete, cu regina bobinei. Dacă cineva ar fi avut un aparat foto bun, cu siguranţă ar fi apărut pe coperţile de la „People” şi „Rolling Stone”.

— Eu sunt Cyborg Sally, eu sunt maşinăria ta sexy - îi şopti ea în ureche.

— Dar tu nu exişti… spuse Lord Jimmy uluit, vreau să zic…

Se apropie de el şi-i apucă umflătura dintre picioare, aproape de o masă, unde fu văzută din plin.

— Chiar nu exist?

— Dar se presupune că eşti, cum dracu' îi spun nemernicii ăia, o Personalitate Artificială, şi programe de animaţie, şi dracu' ştie ce altceva, ca şi nenorocitul ăla de Red Jack. Vreau să zic, acum sunt DROGAT, nu-i aşa, şi vorbesc cu… cu… vreau să zic, adică… rahat, ce dracu' vreau să spun de fapt?

Îi zâmbi cu un zâmbet de oţel.

— Eu sunt Cyborg Sally - spuse ea - carne şi bobină.

— Byţii strălucitori ai poftei mele carnale? spuse ei timid.

— Niciun suflet uman n-o să te excite mai mult…

Lord Jimmy se încruntă.

— Dar, la dracu', EŞTI un suflet, sau CE? Adică, tu pe discuri, tu chiar aici, eşti aceeaşi, dar NU se poate să fii REALĂ, nu poţi, vocea aceea…

— N-ai folosit în viaţa ta un vocoder? Niciun efect special pe discurile TALE?

— Mda, dar… 'tu-i mama mă-sii, acolo sunt EU de-adevăratelea, nu un nenorocit de set de programe făcând ceva din nimic!

— Tu… m-ai SIMŢIT vie, acolo pe ecran, te-am văzut, oare asta vine din NIMIC?

Îi prinse iarăşi sexul tare şi fierbinte.

— ASTA e tot un set de programe? Crezi că acum stai de vorbă cu un set de programe?

Lord Jimmy clătină din frumosul său cap:

— Să mă ia dracu' dacă ştiu cu cine sau cu ce vorbesc acum! Adică, după câte văd, aş putea fi acasă la Londra, conectat, luându-mi-o la labă şi vorbind de unul singur!

Ridică din umeri. Rânji către ea.

— Să mă ia dracu’ dacă-mi pasă! recunoscu el.

Se încruntă.

— Dar dacă EXISTĂ cu adevărat o Cyborg Sally, care stă de-adevăratelea cu mâna pe carnea mea, atunci răspunde-mi la asta, Sally: de dracu’ nu faci un TURNEU? De ce sărmanul Lord Jimmy trebuie să fie mâine la „Visul American” în New York şi nu TU? Adică, real sau nu, „Muzik” te-a angajat pe contract, şi localul e-al lor! De ce nu dai concerte pe viu?

O sudoare rece o trecu pe fata grasă din Valley când realiză că e într-un costum de buret încercând să se agaţe de un star rock. O groază umană înlocui încrederea electrică a circuitelor ei.

— Dar de ce… de ce te frământi? articulă ea cu greu.

— De ce mă frământ? exclamă Lord Jimmy, ochii săi albaştri arzând brusc de pasiune. De ce mă frământ ca să mănânc? De ce mă frământ când mă-mbăt? De ce mă frământ când fac dragoste? Despre asta-i vorba, nu-i aşa? Ce e mai bine decât să prizezi „praf” în valoare de milioane de lire, sau să ai parte de ce! mai bun supt de pulă din lume? Să fii acolo, sus, pe scenă, cu mii de puştoaice şi băieţi ţopăind isteric, făcând în pantaloni când te văd şi muzica scurgându-se prin tine ca şi cum ai juisa mereu! Asta e întreaga „raison d’être”, nu? E blestematul de rock’n’roll, nu, iar restul e să stai în spatele scenei ca pe ghimpi aşteptând să prinzi următorul tren?

— Da - şopti ea. Într-o bună zi…

— Într-o bună zi? De ce gâtul mă-sii nu ACUM?

Se opriră la balustrada galeriei şi ea privi peste umerii întunecaţi a! Hollywood-ului la biţii şi byţii strălucitori ai Los Angeles-ului, răspândiţi în faţa lor undeva departe, jos. Ea întinse mâna să se conecteze la puterea pe care-o adusese până aici în turn, şi o pusese alături de acest trăsnit star rock and roll.

…şi iat-o stând pe terasa Gloriannei O’Toole, într-o altă noapte caldă şi parfumată ca asta, privind acelaşi peisaj al

oraşului. Într-un anume sens, noaptea naşterii ei, conectată pentru prima dată, cu Glorianna O'Toole conturată de luminile strălucitoare, cu anii ei irosiţi şi cu spiritul mereu treaz; imaginea solarizată, glorificată a adevăratei regine a rock-ului, imprimată în carnea ei grăsună, tachinând-o cu tot ceea ce tânjea să fie şi ştia că nu va deveni vreodată. Clipi, se întoarse să privească în ochii albaştri ai lui Lord Jimmy, lucind ca nişte safire pe figura lui fin cizelată, lumina caldă din interiorul lui „Glitter Dome" iradiindu-i părui auriu, o altă viziune a unei fotografii publicitare a aceluiaşi spirit treaz egoist.

De ce nu eu, de ce nu eu, de ce nu EU?

— Eşti chiar CYBORG SALLY, nu? spuse el. Iar eu sunt Lord Jimmy, Băiatul de Aur al Rock and Roll-ului, cel puţin pentru următoarele săptămâni! Suntem numărul unu şi numărul doi în clasamente, nu, dragoste? Ultimul dintre prinţii în viaţă ai rock and roll-ului, cam aşa mi se spune când încerc să mai aranjez câte ceva, şi micuţa regină cyborg inexistentă de la „Muzik"! Ştii ceva, Cyborg Sally, dacă exişti cu adevărat, de ce n-o întinzi spre New York să faci un număr-două surpriză cu mine la „Visul American"?

— Eu… eu n-aş putea… se bâlbâi ea. Sunt chiar la jumătatea înregistrărilor pentru un nou disc… Iar ei nu m-ar lăsa niciodată să…

— Niciodată! exclamă Jimmy. Cum poate vorbi astfel o adevărată STEA ROCK? Doar eşti numărul unu în clasamente, nu? Eşti singurul lucru între minunata mea persoană şi vârf! Chiar nu ştii când şi unde pleacă un cântăreţ cu locul unu în top?

Ea îl privi întrebătoare. El izbucni în râs.

— Exact când şi unde i se scoală, aia e. Dă-i în mama lor! Arată-le nemernicilor, oh, biţi şi byţi strălucitori ai poftei mele carnale! „Noblesse oblige", dragoste! Suntem VEDETE ROCK! Suntem OBLIGAŢI să fim ciudaţi şi imprevizibili, draga mea! Din când în când trebuie să le dăm ticăloşilor câte un şut în cur, sau dacă nu, o lăsăm moartă, nu?

Îl privi în ochi, şi totul se schimbă când văzu propria ei perfecţiune magică oglindită acolo, nimbul de şerpi strălucitori din păr sclipind în întuneric, luciul argintiu al feţei şi cărnii şi, în spatele ei, imensul câmp de pixeli multicolori ai luminilor oraşului, din care, ca o zeiţă electronică a visului rock and roll, dincolo de metaforă, izbucnea nou-născută şi triumfătoare dintre biţi şi byţi.

— Ah, ce trupă am putea face amândoi! exclamă Lord Jimmy. Ce nemaipomenit „Götterdämmerung”[1]! Eu o să-ţi fac vocea a doua la „Cyborg Sally”, şi tu mie în „La Dispoziţia Dumneavoastră”, şi-apoi o rezolvăm cu alte vechituri prăfuite ale oricui altcuiva! Băiatul de Aur al Rock and Roll-ului şi Regina Cyborg, care nici măcar nu există! O luptă pe viaţă şi pe moarte între viitor şl trecut, şi fiecare pentru sine! Nu spune nu, dragoste! Totdeauna am spus că atunci când o să dau colţul, vreau s-o fac cântând rock!

O cuprinse în braţe şi o sărută lung şi adânc şi pasionat. Apoi Lord Jimmy o apucă pe Cyborg Sally tandru de umeri şi zâmbi numai pentru ea.

Din ochi îi izbucniră lacrimi. O fericire la care nu visase niciodată o inundă, ca o floare enormă, până în adâncul sufletului.

— Ei, ei, ia te uită, să mor dacă asta nu-i Sally din Valley! auzi în spatele ei o voce mult prea cunoscută.

Paco Monaco o luă spre Houston West ca un tigru hăituit şi înnebunit adulmecând sex în vântui nopţii târzii mişcându-se cu viteză mărită, cu paşi lungi neobosiţi, rotindu-şi capul dintr-o parte într-alta, străfulgerând cu privirea ici şi colo, cu o iritare dureroasă între picioare, cu sistemul nervos suprasolicitat, tot numai testosteron şi adrenalină.

La dracu’, iar i se întâmplase! La ultima măsura din „Cyborg Sally” Mucho Muchacho juisa adânc în pizda

1 *Amurgul zeilor* (germ.) Aluzie la opera lui Richard Wagner cu acelaşi nume.

Reginei Cyborg a „Oraşului Gagicilor” şi apoi, dintr-o dată, trecu dintr-un vis erotic într-un coşmar, iată-l în duhoarea de gândaci din spatele ringului de la „Slimy Mary’s”, frământând o căzătură de gagică pe o saltea veche, ascultând râsul strident şi gâlgâit al şobolanilor uriaşi în haine de piele de oaie şi fracuri, stând într-un cerc în jurul lui, arătând spre el cu degete osoase de şobolan, şi mângâindu-şi sexele lungi, subţiri şi cenuşii.

Ceea ce vedea el nu era ceva uman. O faţă lipsită de trăsături, ca o vânzătoare tâmpită de la magazin, cu o perucă ieftină de cauciuc, ochi fardaţi violent, abandonaţi în momentul glacial al orgasmului, şi gura plină de dinţii de oţel clănţănind mecanic ca o proteză prost făcută. Un robot furios ţintuit de încheieturi, un monstru al sexului cu picioarele încolăcite strâns în jurui taliei lui şi frecându-se unul de altul ca două maşinării de făcut dragoste. Simţi sexul dureros în pantalonii albi, strânşi pe corp. Nu numai că nu juisase, nici măcar nu făcuse dragoste; se mişca în gol ca un câine idiot pe piciorul cuiva.

— Rahat! urlă, îndepărtându-se de creatură, sărind în picioare, croindu-şi drum prin cercul de şobolani uriaşi cu o serie de lovituri de karate date la întâmplare.

Se zvârcoli cu forţă prin lumina chioară a zonei crepusculare şi de-a lungul ringului de dans, unde nişte cretine fără expresie, cu peruci ieftine de cauciuc, ţopăiau şi se contorsionau spasmodic sub becurile pâlpâitoare, unde zombies cu creierii arşi, îmbrăcaţi în tricouri Cyborg Sally, cu părul roşu, lung, cu pielea verde putredă şi ochi de peşte mort, dansau rotindu-se de parcă erau nişte marionete dezarticulate…

Third Street părea întunecată şi pustie, când ieşi din viziune şi din local. Sub felinarele galbene şi murdare din Houston, singurii oameni care puteau fi văzuţi erau zdrenţăroşii zăcând de-a lungul aleilor pline de gunoaie, între clădiri cenuşii ameninţătoare, şi scorţoşi şi îmbuibaţi alunecând în maşini şi taxiuri, în ora macabră dinaintea

ivirii zorilor.

„Buena suerte[1] pentru orice nemernic care mi-ar ieşi în cale” gândi Paco apăsând butonul. Într-un fel sau altul, noaptea asta n-o să se termine până când Mucho Muchacho nu loveşte pe cineva din „Oraşul Gagicilor”! Pentru că pielea lui bronzata şi netedă era furnicată de o repulsie greţoasă, sexul îi pulsa furios, muşchii puternici voiau clar cafteală, iar creierul părea să se agite şi să ardă cu nerăbdare în cuşca craniului. Dacă vreun nenorocit de paznic cu o Uzi ar apărea acum să se ia la harţă cu el, nu s-ar putea stăpâni şi s-ar năpusti asupra lui cu pumnii şi picioarele. Ca unul care visează, trezindu-se însă lucid în mijlocul unui coşmar, reintrase în viziunea care-l purta către finalul predestinat.

Ştiu asta de când o luă spre sud, pe Mercer, pentru a evita orice confruntare cu paznicii patrulând în West Broadway, asta se putea doar aici în Soho, în „Oraşul Gagicilor”, la „Visul American”. Pentru că aici, numai aici, Mucho Muchacho o putea vâna pe Cyborg Sally, până-n pânzele albe. Ăsta era teritoriul ei, aici îl excitase la maximum, transformându-l într-un amărât de câine frecându-se în gol de ceva ce nici nu există, numai aici ar fi putut s-o găsească pe curvă, şi atunci… şi atunci…

La dracu! Habar n-avea ce-o să găsească! Habar n-avea ce-ar fi făcut! Ceva îi făcea creierul să ardă şi să se agite, ceva îl făcea să urmeze orbeşte, insistent, săgeata excitării sale dureroase şi furioase!

Cyborg Sally îl trădase. Nemernicii care aveau lumea sub control făcuseră cumva ca până şi propriul sex să-l trădeze!.

Când dădu colţul străzii Mercer, observă că obişnuita înghesuială nocturnă de la intrarea principală în „Visul American” dispăruse. La uşă nu erau decât Fritz, în trenciul său negru, şi trei nenorociţi grupaţi în jurul lui, părând a-i da de furcă.

1 Bună soartă (sp.) Aici în sensul de „aia e” – „a încurcat-o!”.

Doamne, ce scârbe dezgustătoare! Cu muşchi enormi, palpitând sub vestele de piele fără mâneci, pline de ţepuşe cromate şi pantaloni de piele neagră strânşi pe corp. Doi dintre ei purtau cizme grele de motociclist, al treilea cizme de cowboy cu tocuri înalte, cu nişte blestemaţi de pinteni. Unul era ras în cap, altul purta o şapcă de piele, iar al treilea avea o coafură unsă din belşug, cu un şirag de lame de bărbierit lipite de-a lungul crestei de cocoş.

— Nu omule, nu ţine... spunea Fritz. Blocase uşa cu trupul, dar în acelaşi timp se retrăgea uşor şi în vocea lui era o nuanţă de teamă care nu-i era specifică; când Paco se apropie, văzu şi de ce.

— Nu suntem destul de buni pentru gaura asta, nu-i aşa, tâmpitule? spuse nemernicul ras în cap.

Canalia cu creastă din lame de ras agita un şiş lung.

Sexul lui Mucho Muchacho palpită în pantalonii săi albi. Timpul păru a se opri în ioc, când se strecură până la uşă. Buzele schiţară un zâmbet strâmb.

— Hei, qué pasa, amigo? rosti tărăgănat. Ai cumva probleme cu maricones ăştia?

Fritz făcu ochii mari. Clătină din cap, avertizându-l. Nemernicul cu lanţ se întoarse, privindu-l cu ochi injectaţi, ca de dement.

— Tu cine mă-ta eşti, coloratule? spuse ameninţător.

— Doar n-ai de gând să afli, cabrón[1] - răspunse Mucho Muchacho.

— Ai zece secunde să-ţi mişti de-aici curul ăla colorat până nu-ţi tai pula aia do căcat! spuse pârţarul cu cuţit, agitându-l pe sub nasul lui Mucho.

— Iar tu ai mult mai puţin de-atât să mă pupi în cur, maricon! spuse Mucho Muchacho.

— Hei, Paco, pentru numele lui Dumnezeu, nu... - îngăimă Fritz.

Nenorocitul cu lanţ se repezi spre Mucho. Părea că Mucho nu se grăbeşte deloc. Făcu o fentă, păşi înainte cu

1 Ţap (sp.)

stângul, se roti, şi-l luă prin surprindere pe nemernic cu o lovitură cumplită în coaie. Acesta urlă şi se prăbuşi, timp în care Mucho Muchacho îl mai lovi în ceafă cu muchia palmei, dându-i şi un genunchi în falcă. Mucho se roti brusc, lovindu-l pe bulangiul neînarmat cu o directă de dreapta în mărul lui Adam, apoi o laterală năprasnică, o lovitură în maţe, până ce idiotul se prăbuşi, cu sângele gâlgâindu-i din gură. Auzi un vaiet prelung şi subţire, şi-l văzu pe al treilea nenorocit aplecat în faţa lui Fritz, răsucind lama cuţitului în pântecul acestuia.

„Porc de câine”, mai avu timp să spună Mucho, izbindu-l pe nemernic la baza coloanei; simţi ceva trosnind, apoi îl lovi în ceafă cu toată forţa când încerca să se ridice, izbi cu piciorul în spatele genunchiului puiului de curvă şi-l strivi cu faţa de trotuarul de beton dur, cu o bufnitură dezgustătoare.

Auzi un zgomot uşor şi ritmic de palme care aplaudă. Se roti privind de jur-împrejur.

Cei trei bulangii în haine de piele zăceau pe trotuar, fără să mai mişte.

Fritz rămăsese în cadrul uşii, cu genunchii tremurând, aplecat uşor în faţă şi ţinându-se de stomac. Un sânge gros se scurgea printre degetele împreunate.

În spatele lui stătea un tip burtos, cărunt, într-o haină de catifea verde, aplaudând ironic cu mâinile-i cărnoase. În spatele LUI stăteau doi tipi spilcuiţi, în costume negre.

— Bra-vo! exclamă individul cu jachetă verde. Se adresă apoi tipilor în costume:

— Chemaţi o ambulanţă pentru domnul Fritz. Dar mai întâi faceţi să dispară gunoaiele astea. Îi zârnbi lui Paco:

— Noi doi - spuse, îndreptând un deget spre el - avem ceva de discutat.

— Cine e micuţul labagiu? întrebă Lord Jimmy nepăsător.

Cyborg Sally, întorcându-se la sunetul vocii, se trezi privind în ochii lui Bobby, acesta întorcându-i privirea de pe

faţa lui Red Jack. Era Bobby, fireşte, vocea lui, ochii lui, rânjetul lui, dar cu părul lung şi roşu, brăzdat de dungi albe, căzându-i pe umerii trupului subţire, iar cămaşa şi pantalonii erau ca un câmp de pixeli reflectând strălucitoarele lumini ale oraşului.

Capul Lui Red Jack se descompuse în pixeli în jurul ochilor şi, pentru o clipă, apăru faţa morocănoasă şi debilă a lui Bobby Rubin şi părul său negru. Apoi se descompuse şi acesta în biţi şi byţi. Reapăru Red Jack. Bobby. Red Jack. Flic, flic, flic, ca un ritm uniform ai suferinţei, şi mereu aceiaşi ochi sexy, cruzi, acelaşi rânjet, batjocorind cel mai frumos moment magic al ei, trezind-o cu forţa şi aducând-o în coşmarul realităţii…

— De unde ţi-ai luat costumul ăsta de prost gust, Sally din Valley – spuse Bobby Rubin, de la „Frederick” din Pacoima?

— Nu ştiu cine e. Nu l-am văzut în viaţa mea - insistă Sally Genaro, simţind o greutate de plumb în stomac.

— Ai auzit ce-a spus doamna, prietene, deci, cară-te!

— Hei, da’ ăsta-i „Lord Jimmy”! ţipă o voce de femeie. Sally se întoarse şi abia acum remarcă o prezenţă blondă agăţată posesiv de braţul lui Bobby.

— Deci, asta era - rosti tărăgănat Bobby. „Lord Jimmy” însuşi, ajuns să salte marfă de doi bani!

„Lord Jimmy” păşi spre Bobby, agitându-şi ezitant pumnul.

— Cine mă-ta te crezi?

— Un fan de-al tău, care crede că e jalnic să vadă un mare star rock ca tine atât de ars de bobină încât să agaţe o buboasă grasă, sufocată într-un costum de buret.

— Costum de buret… Bobină?… mormăi Lord Jimmy clipind, şi ieşi brusc, din visul magic.

— NU! urlă Sally. Te rog, nu!

Dar deja se întâmplase. „Lord Jimmy” stătea acolo, uitându-se încruntat şi confuz la Bobby Rubin. Clătină convulsiv din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi scuture pânza

de păianjen de pe creier.

— Costum de buret! murmură uluit. Întinse prosteşte degetul mare şi arătătorul şi ciupi pieptul costumului lui Sally.

— Rahat! exclamă el, şi faţa lui frumoasă deveni stacojie.

Se auziră câteva chicoteli şi apoi izbucni un hohot general. Abia acum, Sally observă că se formase un mic grup în jurul acestei scene oribile. Femei înalte, elegante, actori chipeşi cu cămăşi de mătase şi lanţuri de aur, producători de vârstă mijlocie, starlete cu ţâţele izbucnind obraznic din corsaje; elita de la „Glitter Dome” stătea într-un semicerc în jurul lor, râzând de ea cu capetele lor frumoase şi seci.

Iar Bobby Rubin râdea cel mai tare dintre toţi.

— Fir-ar al dracu’ să fie! urlă „Lord Jimmy”. La o parte, labagiilor! Şi-şi croi drum prin micul grup, luând-o spre cea mai apropiată ieşire a galeriei.

— Toată ţara asta de rahat s-a transformat într-o GRĂDINĂ ZOOLOGICĂ!

Sally Genaro rămase acolo, uitându-se la Bobby, cu lacrimile inundându-i ochii şi cu pumnii strânşi.

— De ce a trebuit să faci asta? strigă ea.

— Poate pentru că sunt gelos - sugeră viclean Bobby. Şi, pe deasupra, nu te masturbezi tu gândindu-te la MINE?

— Adevărat? Tu, gelos? spuse ea sincer, simţind o undă de căldură printre lacrimi. Adevărat, Bobby?

Bobby râse şi râse şi râse.

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc, vă urăsc pe toţi! Urlă Sallz şi ieşi cu violenţă din mijlocul adunăturii de gură-cască, după Lord Jimmy, care tocmai dispăruse.

— Te-ai descurcat de minune afară, puştiule - spuse bărbatul cu jacheta de catifea verde. Cum te cheamă?

— P-Paco… Paco Monaco, domnule Steiner, spuse Paco agitat.

Stătea în faţa unei mese metalice, într-un mic birou, undeva la capătul unui coridor lung, slab luminat, în subsolurile de la „Visul American”. Paco se deconectase muy pronto[1] când ăsta îi spusese că e şeful pazei. Trebuie că OMORÂSE pe vreunul din ăia de-afară şi trebuia să se asigure că porcul ăsta gras n-o să-l toarne copoilor.

— Ai vreo slujbă, Paco?

— Nu… da… adică, într-un fel… Un fel de…

— Un fel de…? spuse omul cu păr cărunt, ridicându-şi degetele şi privindu-l pe Paco pe deasupra lor.

— Sunt portarul principal la un club numit „Slimy Mary’s”.

Steiner îi zâmbi:

— Eşti un portar cu experienţă?

Paco îl examină pe şeful pazei de la „Visul American”, şi începu să-i fie limpede că nu e vorba de arestare. Cum spusese tipul: „Faceţi să dispară gunoaiele astea”? Iar Fritz chiar o încurcase de-adevăratelea.

— Oh, da… spuse uşor. Sunt omul de bază al lui Dojo, domnule Steiner. Ştiu cum e treaba…

— Ai putea ghici despre ce e vorba în mica noastră discuţie?

Paco îndrăzni un mic zâmbet complice.

— Doar n-o să mă turnaţi copoilor. Şi sărmanul Fritz, o să fie mult timp scos din uz, vreau să zic, e prietenul meu şi… n-aş vrea să… Dar…

Henry Steiner se încruntă.

— Nu-ţi fă probleme că-i iei pâinea lui Fritz… - spuse el foarte rece. S-a pierdut în clipa în care nu mai putea controla situaţia. Dacă cimpanzeii[2] ăia ar fi reuşit să intre…

---

1 Foarte repede (sp.).

2 În original: „bozo” - bufon, personaj neîndemânatic, prost. Un termen de dispreţ destul de eufemistic, uneori poate suna chiar prietenesc, familiar. A fost folosit adesea la adresa fostului preşedinte Ronald Reagan. Cuvântul apare prin anii ‘20 în Canada şi S.U.A. Înainte de anii ‘60 avea sensul de „bărbat”,

dacă nu interveneai tu la timp…

Zâmbi la fel de rece:

— O singură greşeală şi-ai zburat din slujba asta, Paco. Crezi că-nţelegi ce spun?

— Fireşte, domnule Steiner.

— O să te încercăm de marţi până sâmbătă, de la zece la trei, două mii de dolari, fără niciun fel de trafic la uşă, fără şpagă de la cei care vor să intre, iar dacă scapă înăuntru vreun scandalagiu, ai zburat. Clar?

— Sunt omul dumneavoastră, domnule Steiner - zise Paco, întinzând mâna.

Grasul nu i-o strânse, şi nici măcar nu i-o atinse.

— Te-ntorci aici mâine noapte - spuse acesta distant. Găseşti singur drum spre ieşire…

— Asta-i tot? Sunt angajat?

Steiner încuviinţă. Paco rămase în picioare. Îl privi lung pe Steiner.

— Ce mai e? spuse omul cu părul cărunt.

Paco dădu din umeri timid.

— No se[1]…

— Ce mai vrei, o ceremonie?

Paco ridică iar din umeri.

— O.K., O.K., deci bine-ai venit la „Visul American”, Paco Monaco. Şi-acum cară-te, puştiule, am treburi mult mai importante de făcut.

Sally îl ajunse pe „Lord Jimmy” la liftul care ducea la baza lui „Glitter Dome”.

— Aşteaptă! strigă ea, păşind pe scara de metal în spatele lui.

— Oricine ai fi, lasă-mă dracului în pace, nu ţi-ai bătut joc

---

„amic”, apoi a fost adoptat pentru a desemna şi sensul de „clovn” de circ. Studii recente arata că „bozo” ar putea deriva din „vosotros”, cuvânt spaniol, formă familiară pentru „voi”, sau din „slangul” mexican, în care „bozo” ar însemna barbă.

1 Nu ştiu (sp.)

de mine destul?

— Eu sunt Cyborg Sally, chiar eu sunt!

— Foarte bine! Iar eu sunt prinţul Charles, sau n-ai băgat de seamă?

Îl prinse de braţ.

— Te rog. N-am vrut să... eu...

Era cumplit de conştientă de grăsimea ei transpirată, sub desuul de buret, de costumul grotesc, de faptul că el era „Lord Jimmy”, o adevărată stea rock, iar ea era doar... doar...

„Lord Jimmy” îşi întoarse capul blond, regal, superb, şi o privi cu un amestec de furie şi milă.

— Bine, bine - zise el obosit. Te iert. „Noblesse oblige”, şi alte chestii de-astea.

Întinse mâna şi o mângâie pe braţul căptuşit cu buret, ca şi cum ar fi fost un căţeluş care are nevoie de ocrotire.

— Probabil eşti şi tu o amărâtă de admiratoare de-alea asudate, care vor să povestească prietenelor cum a reuşit ea să atingă sexul meu magnific. E-n regulă, e-n regulă, puişor, nu fi tristă. Te-ai distrat destul pe socoteala mea, de-acum poţi să păstrezi toată viaţa-amintirea acestui moment.

— Nu, nu-i aşa, EU sunt EA, eu sunt vocea ei, eu sunt muzica, eu sunt Cyborg Sally, chiar EU sunt! Nu m-ai auzit? Nu m-ai simţit? Nu m-ai atins?

„Lord Jimmy” o privi lung în ochi.

— Să fiu al dracu’, ştii că aproape încep să te cred - spuse. Vreau să zic... faţa aia... ochii...

— Eu sunt - spuse ea. Pe disc eu am făcut VoxBox-ul, eu am scris muzica, eu am introdus versurile, EA are ochii mei... Nu sunt ochii ferestrele sufletului?

Liftul atinse solul. „Lord Jimmy” ar fi putut scăpa, dar n-o făcu. În schimb rămase acolo, cu vântul înmiresmat răsfirându-i părul cârlionțat.

— VoxBox? Versurile introduse? Ce dracu’ s-a întâmplat cu rock and roll-ul? Oh, da, sărmană creatură jalnică, acum

totul are o explicaţie revoltătoare. Un nimeni nenorocit care trece câteva cuvinte de plastic prin rahatul de VoxBox. Un nenorocit şi mai jalnic trecându-le prin computer. Şi la capătul celălalt iese un disc de rahat, care mă scoate pe mine din toate topurile. Burete şi fard şi magie. Să mă ia dracu', Cyborg Sally tre' să fie ceva cam ca tine, nu?

Lacrimile îi curgeau pe obraji, întinzându-i vopseaua argintie.

— Eşti un bărbat frumos, ştii?

— Fireşte că da, spuse „Lord Jimmy". Maică-mea îmi spunea mereu asta. Şi se întoarse să plece, cu o mică înclinare galantă.

— Stai! Nu pleca!

— Am treabă, am spectacol, puişor. O învrednici cu o ultimă privire. Dar dacă eşti cu-adevărat ceea ce susţii că eşti, poţi al naibii de bine să mi-o dovedeşti, nu? Dacă eşti CU ADEVĂRAT Cyborg Sally, dovedeşte-mi-o în singurul loc care contează. Pe viu! În direct! PE SCENĂ! La „Visul American"! Ori o faci acolo… ori deloc!

Îi schiţă un mic zâmbet ironic, apoi dispăru.

— Ne vedem în New York, îţi promit! strigă ea după el.

Rămase acolo mult timp, prostită, gândindu-se la enormitatea promisiunii ei. Apoi îşi aminti glumiţa lui „Lord Jimmy".

Când şi unde se cară un cântăreţ „number one" în top?

Când şi unde i se scoală lui!…

Sally Genaro nu era o stea rock ca „Lord Jimmy", dar Cyborg Sally, da. Cyborg Sally îşi putea permite să meargă oriunde voia, şi orice manager s-ar fi udat în pantaloni, drept recunoştinţă că soseşte neanunțată pentru un spectacol în clubul lui.

„Lord Jimmy" avea dreptate. Era rândul lui Cyborg Sally să iasă în lume. Sosise timpul ca sărmana Sally din Valley să facă ce vrea, să se îmbrace, să se conecteze şi să demonstreze tuturor Bobby Rubin-ilor din lume ce înseamnă cu adevărat rock and roll.

EAST SIDE, WEST SIDE

SALLY GENARO îşi luase un bilet clasa I la zborul de la miezul nopţii cu LAX, se burduşise rapid cu trei Martini tari, dormise tot timpul filmului şi prânzului, şi nu se trezise până când nu se aprinseseră luminile. Îşi legase centura, iar stewardesele începură să servească croissant cu ouă şi slănină, jumătăţi de grapefruiţ roşu şi cafea, în momentul când avionul trecu pe deasupra Manhattan-ului, în drumul său către Kennedy[1], înfulecase deja un dejun, îl începuse pe-al doilea, era la a treia ceaşcă de cafea şi începuse să se simtă aproape omeneşte.

Sally nu fusese niciodată la New York, nu fusese niciodată la est de Las Vegas dar, fireşte, văzuse în nenumărate filme şi show-uri TV imaginea devenită deja loc comun: Manhattan-ul, undeva, dedesubt, prin fereastra avionului, într-o frumoasă dimineaţă limpede, legendarele mănunchiuri de zgârie-nori la extremitatea şi la mijlocul oraşului, dreptunghiul verde al Central Park-ului, soarele strălucind şi reflectându-se în golf, ţesătura de poduri, Empire State Building, Chrysler Building, World Trade Center, chiar şi Statuia Libertăţii pe micuţa sa insulă.

Era superb, era exact aşa cum îşi imaginase, şi un fior de entuziasm goni şi lipsa somnului de noaptea trecută, şi schimbarea de fus orar, şi mahmureala, chiar şi groaza scenei cumplite din finalul acelei nopţi de vrajă, măcar groaza, dacă nu şi amintirea…

Iat-o aici, alunecând spre fabulosul Big Apple, ea, o stea de la Hollywood, cea mai bine vândută stea rock din ţară, iat-o pe drumul către primul spectacol în direct la legendarul „Vis American”. Era ca şi cum ar fi păşit într-un film romantic cu un SCENARIU SPLENDID, ea însăşi în rolul principal, iar „Lord Jimmy”, marea ei dragoste.

După vreo 45 de minute de rotiri deasupra aeroportului

1 Este vorba de Aeroportul J.F.Kennedy.

J.F.K., aşteptând o poartă, după alte 15 minute în mulţimea care ţipa şi se înghesuia în jurul caruselului de bagaje, aşteptând să-i apară bagajul încă 20 de minute, era totuşi obosită şi aproape la capătul nervilor. Oamenii de aici erau atât de BĂGĂREŢI. Hala de bagaje era soioasă şi dezgustătoare, cu „gorile” care arătau subuman şi jalnic, învârtindu-se în jurul bagajelor ca şi cum ar fi fost LĂZI DE GUNOI. Nu prea inspirau încredere în felul cum manevrau bagajele. Şi dacă îi pierduseră valiza? Tot echipamentul Cyborg Sally era acolo, ce s-ar fi făcut dacă…

Geamantanul de pânză groasă sosi bocănind, cu zgomot sinistru, pe banda transportorului.

— E-al meu, e-al meu! ţipă ea, şi se trezi îngenunchind şi dând cu coatele, făcându-şi loc prin strânsoarea trupurilor.

Cu hainele mototolite, transpirată şi cu câteva zgârieturi, ieşi clătinându-se prin uşile glisante, spre un trotuar care dădea într-un trafic cu claxoane urlând îngrozitor, prea ameţită să se mai sinchisească de tăietura dintr-o laterală a valizei.

— O maşină?

Un oriental macabru, în jeanşi şi geacă de piele maro crăpată se ivi lângă ea, parcă din senin.

— Trei sute de dolari, oriunde în Manhattan, mai bine de-atât nu se poate, am dreptate?

— Aăă…

Îi înhăţă valiza, ţopăi vreo sută de metri pe trotuar către o veche Toyotă verde, cu Sally alergând după el, deschise portbagajul, aruncă valiza într-o grămadă de cabluri de tractare şi bidoane de ulei, trânti portbagajul şi-i deschise uşa din spate cu o plecăciune total nepotrivită.

— Unde?

— Îî…

Mintea lui Sally nu mai funcţiona când intră în taxi. Poate era o tâmpenie, dar ceva îi spunea că nu trebuie să aibă încredere totală în tipul ăsta. În mod clar n-arăta ca unul căruia puteai să-i ceri să-ţi recomande un hotel bun.

— Îî... la „Waldorf-Astoria”, spuse ea, încercând să adopte un ton aristocratic şi stăpânit. Nu ăsta era numele hotelului de lux din toate filmele? Oricum nu ŞTIA numele vreunui hotel din Manhattan.

Timp de o oră şi jumătate, cât îi luă taxiului să se lupte cu traficul din Manhattan, traversând către „Waldorf-Astoria”, Sally avu mai mult timp decât trebuie să vadă New York-ul de la nivelul solului. Călătoria prin Queens nu era mult diferită de cea pe autostrada Santa Monica, cu câteva mici excepţii: această arteră parcă nu fusese asfaltată de vreo patru sute de ani, taxiul parcă n-avea deloc arcuri, iar mahalalele suburbane prin care treceau, făceau ca Watts să semene cu centrul Beverly Hills-ului.

Peisajul deveni şi mai palpitant când străbătură o porţiune mai ridicată, printre blocuri de locuinţe ieftine, de un gri murdar, şi mahalale industriale care-i aminteau de asemănarea cu Long Beach pe Harbor Freeway, pentru că mai reuşi să vadă o dată înălţându-se celebra vedere de ansamblu a Manhattan-ului strălucind îmbietor, dincolo de porţiunea asta de dezastru urban, în ceaţa gri, la fel ca Hollywood Hills răsărind din smog când o iei spre est de Santa Monica, pornind de la aeroport. O înghesuială nesfârșită într-un tunel murdar, plin de gaze de eşapament sufocante, şi iată-i înaintând în salturi scurte şi opriri lungi prin traficul sugrumat, îngustat, mişunând ca într-un furnicar pe străzile Manhattan-ului.

Sally nu mai fusese niciodată până atunci în ACEST film. Bulevardele pe care le intersectau erau mari canioane de zgârie-nori, la parter cu reclamele şi faţadele şi ferestrele restaurantelor şi magazinelor, dar străzile pe care le parcurgeau erau spaţii înguste şi întunecate între nesfârşite pietre cenuşii şi munţi de beton, unde înăuntru Dumnezeu ştie ce se întâmpla, şi totul - strada, trotuarul, clădirile, păreau a fi acoperite de murdărie şi gata să se prăbuşească.

Iar oamenii... Mişunau peste tot, păreau cu toţii într-o

grabă cumplită de a ajunge undeva, evitând traficul în chiar mijlocul străzii, nedând nici cea mai mică atenţie semafoarelor, şi dacă marea majoritate arătau ca şi cei din Ventura sau Hollywood sau Wilshire, mulţi arătau însă de-a dreptul bizar. Ameninţător de bizar.

Creaturi murdare de ambe sexe, cu sacoşe mari de pânză aruncate pe umăr - fete purtând peruci ieftine, jeanşi zdrenţăroşi şi tricoul Ei; băieţi purtând tricourile Cyborg Sally; unii dintre ei, inadmisibil de mulţi, coafuri Red Jack prost executate. Şi pretutindeni bărbaţi ameninţători, toţi cu MITRALIERE.

Nu era chiar acel „Waldorf-Astoria” pe care-l ştia din vagi amintiri cinematografice, când taxiul o depuse la intrare şi apoi plecă în trombă, după ce şoferul o înjură că nu-i dăduse bacşiş pe lângă cei trei sute, de dolari.

O, da, dădea spre Park Avenue - un bulevard larg, cu o linie mediană spre zgârie-nori de oţel şi sticlă şi câteva clădiri mai vechi, ceva mai ornamentate – o stradă celebră pe care o recunoscu din filme şi TV. Dar iarba din mijloc era neregulată şi cafenie şi presărată cu gunoaie, iar jumătate din copaci arătau ofiliţi. Faţada hotelului era destul de măreaţă, cu steaguri fluturând, cu intrare luxoasă, cu un portar în livrea. Un băiat de serviciu îi luă valiza şi o conduse pe scara îngrozitor de largă într-un vestibul cavernos cu covorul lustruit. Numai că acel covor era un persan fals, foarte uzat, iar lemnăria arăta ca o auto-parodie de Disneyland. Şi erau PAZNICI cu MITRALIERE de jur-împrejur, cu căutături urâte, iar liftul cu oglinzi era cam slinos şi mirosea un pic a urină şi a usturoi.

Şi pentru 1500$ pe noapte obţinu o cameră ceva mai mică decât dormitorul ei, o baie cu un duş meschin, şi o singură fereastră dând spre o superbă vedere a unei guri de aerisire.

— De căcat… mormăi Sally, aruncând valiza pe pat şi începând să despacheteze.

Ştia din auzite poveştile îngrozitoare despre New York,

fireşte, că e murdar şi aglomerat, că peste un milion de oameni trăiesc pe străzi, că oamenii trebuie să-şi angajeze, cum le spune, paznici să le păzească apartamentele, că new-yorkezii sunt duri şi răutăcioşi şi cruzi, că totul este incredibil de scump. Dar VĂZÂNDU-L şi AUZINDU-L şi MIROSINDU-L, şi plătind 300$ un taxi şi 1500$ o noapte pentru camera asta murdară de hotel, era deja lămurită. Deşi obosită, transpirată, dezorientată şi oarecum dezamăgită, îşi mai reveni puţin când despachetă costumul argintiu şi peruca şi pantalonii din piele neagră.

O.K., vasăzică Sally Genaro era, cum spuneau pe-aici, aia de la ţară, prostănaca, ţărăncuţa şi probabil pe cale de a fi jefuită. Dar pariez că o stea rock ca LORD JIMMY nu s-ar băga într-un local de rahat ca ăsta. Pariez că are un apartament mare undeva şi o limuzină cu şofer. Iar „Lord Jimmy” e doar NUMĂRUL DOI. NUMBER ONE e Cyborg Sally! Şi când o să dau de el, vom călători în lumina fantastică, pe trotuarele New York-ului!

— Vă rog, domnule Portar, lăsaţi-mă să intru! Dacă o faceţi, ne putem întâlni după aceea, şi mă puteţi lua acasă să facem dragoste.

— Hei, nu ştiu, momacita, s-ar putea să mă bagi în bucluc, şi slujba asta îmi oferă oricum mai multe gagici decât îmi trebuie.

Karen şi Paco se despărţiseră şi, o, da, era atât de bine să poţi glumi astfel, numai că râsul ei era cam strâmb. Îşi putea imagina cu uşurinţă cât de adevărat era ce spunea Paco. Chiar şi acum era o adunătură de trupuri înghesuite, împingându-se şi căutând să-i atragă atenţia, cel puţin jumătate fiind femei, folosind toate tertipurile pentru a-l atrage.

Ăsta să fi fost ghimpele din inimă, sau ceva mult mai adânc care, în ciuda veseliei ei de suprafaţă, o rănea?

— Hei, ĂIA mă plătesc gras dacă aleg o tipă a-ntâia, Karen - îi spusese el amuzat după prima noapte ca portar la

„Visul American”. Au nevoie de o gloată care să arate bine atunci când „MUZIK” transmite ceva de la club în direct. La naiba, de intrat vor să intre TOŢI; m-ar concedia dacă aş băga înăuntru lume nasoală.

— Mai bine m-ai lăsa să intru, domnule Portar - îi şopti la ureche Karen, ca să nu poată fi auzită de mulţimea de pe trotuar. Altfel am să le spun şefilor tăi că eşti membru cu acte în regulă al Frontului Eliberării Realităţii..

— Hei, nu glumi cu asta! şuieră Paco, uitându-se pe furiş în jur, şi o împinse înăuntru fără alte fasoane.

— Dom’le, decât să-i goneşti pe beţivi şi pe nenorociţi, e o chestie să fii portar la „Visul American” - afirmase Paco în mansardă, ieri dimineaţă la micul dejun.

— Mda, sunt convins - spuse Eddie Polonski. Tre’ să fie mare plictiseală să te descurci între atâtea pizde.

— Hei, ştii, au, tactici, aşa le spun ei, da, şi eu tre’ să mă descurc. Rahat, uneori am senzaţia că sunt un nemernic de PAZNIC!

— TACTICI? întrebă ascuţit Larry Coopersmith.

— Da, de pildă doamnele care arată mişto, asta e o tactică. Drogaţi sau beţivani, o altă tactică. Să nu dau drumul la mai mult de două sute de golani pe seară, atât şi nimic mai mult. Aşa încât gloata din arenă să fie două treimi albă. Şi niciunul cu Red n-are voie înăuntru.

— Adică pe noi ne-ai da afară? întrebă indignat Malcolm McGee. El, Tommy, Teddy şi Bill încă purtau sfidător „Roşul”, deşi puteau atrage atenţia nedorită a copoilor şi paznicilor, mai ales în zilele astea.

— Ar fi obligat s-o facă - le spuse Karen. Pentru că ei se agaţă de oricine dă de bănuit că ar putea fi traficant de viruşi. Dacă Paco nu obţinea slujba cred c-o încurcam până acum chiar fără să port „Roşul”.

Karen trecu pe lângă ringul de dans şi-şi reluă locul obişnuit la bar. Îşi comandă băutura şi observă panorama. Obişnuitele curve, cele mai multe cu echipamente Cyborg Sally inferioare, cu masculi încercând să aibă o înfăţişare

cât de cât asemănătoare; şi apoi mai erau şi indivizi care traficau „praf” şi cocaină. Dar toţi traficanţii de discuri-virus la concurenţă cu ea dispăruseră. Mulţumită lui Paco, Karen rămăsese singura traficantă care mai putea intra încă la „Visul American”.

Clătină uşor din cap, sorbindu-şi băutura şi încercând să-şi alunge gândurile negre, încercând să înţeleagă de ce se simţea atât de afectată de această schimbare.

O.K., deci comerţul cu discuri Red Jack era aproape muribund, dar noua slujbă a lui Paco îi lăsase monopolul asupra puţinului rămas. Dar mai era ceva, ceva legat de sufletul ei, ceva despre care el refuzase să aducă vorba, despre cât de tare îl schimbase obsesia lui Cyborg Sally, din noaptea în care dăduse peste ea. Dintr-o dată nu mai era nimeni în F.E.R., în afară de Markowitz, care să susţină atât de vehement ca Paco subiectul Cyborg Sally.

— La naiba, Larry are dreptate, vreau să zic, nu există nicio Cyborg Sally, dar asta n-a împiedicat-o să mă batjocorească, adică eram excitat de moarte pentru NIMIC, de un fel de reclamă TV pentru sculat pula, gândeam numai prin sex, mă supusese complet, să mă vezi sugând din ţâţa de argint a „Oraşului Gagicilor”, şi asta e, rahat, e o curvă care face şmecherii pentru proxeneţii ei de căcat din „Oraşul Muncii”!

Şi în realitate era mult mai grav decât spunea el. Fusese iar Mucho Muchacho în pat ultimele nopţi, hotărât să depăşească ceea ce numea el perioada austeră de abandonare, prin etalări aproape furioase ale bărbăţiei despotice. Îi aducea mici cadouri. O lua de mână pe stradă. Se cuibărea lângă ea noaptea. O săruta când se trezea dimineaţa. Avea chiar sentimentul că într-o bună zi îi va spune c-o iubeşte, în cuvinte simple. Aşa încât ce era acest nor pe ceea ce ar fi trebuit să fie cerul albastru şi senin? Îi mărturisise lui Leslie Savanah, cu precauţie, nemulţumirile ei incoerente.

— Nu-i vorba de dragoste, Karen, îi spusese Leslie

Savanah. Vreau să spun, cu toţii avem un sentiment ciudat în legătură cu situaţia. Uite, unul de-ai noştri supraveghează intrarea de la „Visul American”, numai că în loc să inunde localul cu factori aleatorii, sărmanul Paco e în situaţia de a menţine el însuşi Realitatea Oficială! Asta ar trebui să fie o mare şansă pentru F.E.R., dar nici măcar Larry nu-şi poate imagina ce dracu’ am putea să facem cu ea!

— Când ajungem la sentimentele faţă de iubitul meu, uit de gradul de maturitate politică - îi răspunse, sec Karen.

Acum privea peste balustradă, spre ringul de dans, unde grupuri de Cyborg Sally luxoase îşi plimbau ţanţoş marfa excitantă, unde femeile conectate ofereau bărbaţilor o bună doză de aţâţare.

Ar putea fi ASTA? se întrebă Karen. Oare şi eu oi fi ca ele, în interior? Să fiu satisfăcută doar pentru că Cyborg Sally mi-a transformat iubitul într-un sclav al sexului meu? Sau era altceva, mult mai dezonorant pentru sentimentele ei?

Energia se scurgea din F.E.R. din moment ce jumătate din membri se conectau obsesiv, încontinuu, pentru a scăpa de inutilitatea realităţii. Ea-şi petrecea nopţile stând aici şi nefăcând nimic, şi în timp ce toate mergeau de-a-ndoaselea, steaua lui Paco era în ascensiune. Oare era GELOASĂ pe Paco?

Geloasă că accesul EI la „Visul American” depindea acum de Paco?

Una e să remarci cu un aer superior cum puştiul portorican analfabet pe care ea îl adunase de pe străzi înflorea într-o maturitate independentă, şi alta să-l vezi ridicându-se peste condiţia EI socială?

Oare neîmplinirile ei o aduseseră în stadiul de a judeca atât de meschin? Sau fusese întotdeauna o snoabă în secret, un caracter urât?

Sally Genaro dormi până la amiază, mâncă un breakfast călduţ de la „room service”, cumpănind apoi cum să-şi

piardă timpul până când trebuia să meargă la „Visul American”.

Deci ăsta era New York-ul, nu-i aşa, şi nu fusese niciodată aici. Aşa încât de ce n-ar ieşi să vadă câte ceva? Făcu un duş, se uscă, apoi studie puţinele lucruri din garderobă pe care le adusese cu ea. Primul lucru pe care-i căzură ochii fu costumul argintiu şi desuurile de buret.

Ei şi, în definitiv, de ce nu? Oricum, diseară va fi Cyborg Sally pe scenă, de ce să nu se familiarizeze cu asta? De ce să nu-i tulbure niţel pe fanii ei de pe stradă?

Se costumă în Sally a sa, se fardă ca ea, coborî cu liftul, luă un taxi şi-i spuse şoferului s-o ducă în Times Square. Când se dovedi a fi la fel de pitoresc ca „Miracle Mile”, adică un complex de clădiri înalte cu birouri înconjurate de omniprezenţii paznici, îi spuse s-o ducă spre Central Park. Dar nu îndrăzni să coboare acolo, după ce văzu toate magherniţele alea de carton şi golanii cu înfăţişare turbată.

De fapt, sparse cam 300$ într-un tur la întâmplare cu taxiul prin Manhattan, până să găsească un loc în care să-i placă să rătăcească într-o plimbare pe jos.

Văzu nesfârşite block-uri cu clădiri arse şi prăbuşite, infestate de şobolani şi gândaci şi golani. Văzu străzile pline de cele mai incredibil de soioase curve. Văzu magazinele strălucitoare de pe Fifth Avenue. Văzu case luxoase şi clădiri cu apartamente în chirie pe Upper West Side. Văzu muzee, cu cerşetori şi scursura străzii, pe treptele goale. Văzu o coadă de golani în faţa a ceva denumit „DISPENSAR Kibble”. Văzu granguri pe Wall Street.

Văzu de patru sau cinci ori ceva ce păreau a fi trupuri moarte, zăcând în stradă, ghemuite în intrânduri, întinse pe saltele de moloz, şi oameni care treceau mai departe nepăsători. Văzu Empire State Building înălţându-se dintr-o mare de talciocuri. Văzu „Zidul Berlinului” lângă Battery Park City. Văzu o fată sfrijită scăpând cu fuga prin mulţimea din Union Square, urmărită de un paznic cu mitralieră. Văzu un alcoolic suflându-şi nasul în mână şi ştergându-şi-o apoi

de o limuzină Rolls. Văzu un politician ieşind de la Naţiunile Unite într-o coloană de maşini, şi chiar după colţ văzu o obeză vorbind tâmpenii într-o cabină telefonică cu uşa deschisă. Văzu o mulţime de lucruri care nu se arătau la televizor. Şi cu cât vedea mai multe, cu atât încerca să-şi facă mai mult curaj pentru a se aventura în sfârşit pe trotuarele New York-ului, pe propriile ei picioare. Dacă existau lucruri ca astea şi în Los Angeles, erau mult spre periferie, unde nicio fată cu mintea întreagă nu s-ar fi aventurat, nici măcar în MAŞINĂ. În cele din urmă îi veni inspiraţia.

— Du-mă la „Visul American” - îi spuse ea şoferului negru, tăcut, care nu îndrăznise să arunce vreo vorbă de duh, aşa cum fac şoferii new-yorkezi în toate filmele.

— ’nchis - răspunse şoferul cu un ciudat accent african.

— Ştiu că e-nchis. Lasă-mă undeva în apropiere.

— ’dică pân’ So-ho - îi spuse pedant taximetristul, şi o lăsă apoi pe o stradă care coincidea exact cu imaginea ei despre locul în care „Muzik” ar fi trebuit să-şi instaleze clubul din New York.

„West Broadway” şi „Houston Street” arăta indicatorul din colţ, şi se trezi privind de-a lungul unei intersecţii pline de restaurante şi baruri şi boutique-uri de artă, care nu semănau cu nimic din ce văzuse pe „La Cienega”; vitrine luxoase şi reclame, subliniind ambele părţi ale străzii destul de înguste, în partea de jos a clădirilor arătând ca nişte depozite, dintre care jumătate erau din beton gri spălăcit, iar jumătate pictate în culori pastelate luminoase, asemeni clădirilor din Veneţia. Până şi Sally putea să-şi dea seama că strada asta, puţin circulată, îşi începea viaţa abia noaptea. Acum, în lumina palidă a amiezii, părea exact ceea ce căutase ea, o stradă a vedetelor din New York, simpatică, haioasă, dar de înaltă clasă, o stradă unde te puteai aventura liniştită pentru o repetiţie de costum Cyborg Sally.

Apăsând pe buton, porni ţanţoşă de-a lungul

bulevardului.

— Trebuie NEAPĂRAT să profităm de ocazia pe care o avem, Paco - zise Larry Coopersmith. Pentru că, după cum vezi, nu se întâmplă nimic!

Paco şi Larry stăteau pe o canapea într-un colţ îndepărtat al mansardei, mâncând sandviciuri cu şuncă şi brânză şi trecându-şi unul altuia o sticlă de bere. În celălalt capăt, Mary, Tommy şi Teddy continuau încă să se joace cu computerele lor, iar Malcolm McGee muncea chiar la o nouă Maşinărie de Bani a Poporului, deşi Paco recunoştea că totul e o labă, din moment ce chiar Dojo avea greutăţi în a mai plasa câte ceva. Mansarda devenise o panoramă jalnică; oameni conectaţi în permanenţă se jucau cu computerele şi trăncăneau tâmpenii despre o revoluţie care n-a avut loc. Dacă n-ar fi fost Karen şi faptul că ăsta era singurul loc de adăpost gratis, Paco de mult ar fi spus adio întregii afaceri.

— Hei, Karen este singura traficantă de discuri pe care-o las să intre la „Visul American”, iar omul meu, Dojo, e singurul care mai reuşeşte să plaseze câte ceva din marfa voastră, spuse Paco iritat. Ce ALTCEVA mai vrei de la sărmanul meu „culo”, Larry?

— Nu ştiu, Paco - spuse posac Larry Coopersmith. La dracu’, lucrurile chiar începuseră să meargă bine! Economia electronică pierdea milioane pe ambele capete, banii ajungeau în mâna poporului, inflaţia electronică, băncile silite să-şi închidă maşinile de bani, fir-ar ai dracu’, aveam Realitatea Oficială la degetul mic!

— Dar toate astea încă merg! Singura problemă e că fiecare are un Jack şi cele două discuri! Dar „Oraşul Muncii” încă e păcălit, nu?

— Mda, dar cu poporul cum rămâne, Paco? La dracu’, Red Jack îi trezeşte şi, apoi, poc, iese din scenă, iar Cyborg Sally îi adoarme cu mâinile în chiloţi! Asta-ţi arată ei!…

— Îţi arată ce?…

Larry Coopersmith scoase o ţigară, şi-o băgă între buze

şi o aprinse cu un gest automat. La fel de automat întinse mâna ca şi cum s-ar fi scărpinat în cap, şi atinse butonul. În ultima vreme o făcea foarte des.

— Orice văd oamenii la televizor ESTE Realitatea lor - spuse Larry, imitând vocea lui Markowitz. Şi, atâta vreme cât există forţe care controlează ASTA, ei pot impune oricui versiunea lor oficială, exact la fel cum controlezi tu realitatea din arena de la „Visul American”.

— De ce naiba vă luaţi toţi de mine, apropo de tactica de la intrare? întrebă furios Paco. Credeţi că mie-mi PLACE să-i văd pe toţi albii ăia? Credeţi că mie-mi PLACE să le las înăuntru pe toate Cyborg Sally şi să le interzic celor care mai poartă Roşul? Ei mă plătesc să RESPECT condiţiile lor de rahat; nu eu le fac!

— Si dacă ai face-o?

— Qué?

Larry trase o înghiţitură lungă de bere, apoi învârti gânditor sticla între mâini.

— Ce-ar fi dacă într-o seară ai folosi tactica F.E.R.-ului şi ai lăsa să intre o gaşcă purtând Roşul? Şi ce-ar fi ca asta să se-ntâmple într-o seară în care „MUZIK” transmite în direct?

— M-ar da afară!

— Nu crezi c-ar merita s-o faci?

— Rahat, eşti nebun, dom’le! Să merite să fac CE? Ăia care urmăresc „MUZIK” să vadă cum o adunătură de nebuni conectaţi invadează „Visul American”, pentru nici două minute, cât le-ar trebui nemernicilor de paznici să ne zboare pe toţi afară? Creierul tău e prăjit rău de tot, după cum văd!

— AR FI un eveniment de prima pagină - rosti gânditor Larry.

— Ascultă omule, n-o să-mi pierd eu o slujbă de două mii pe săptămână pentru evenimentul tău cretin!

— Nici măcar dacă ar putea zdruncina Realitatea Oficială în alea două minute? Nici măcar dacă am putea schimba milioane de vieţi într-un singur moment magic, televizat în

direct?

Paco îl privi pe Larry Coopersmith mai atent. Larry îi întoarse privirea. O.K., îşi zise el, poate că spune toate astea pentru mine. Poate ceva nu e în ordine dacă un colorat ca mine ia banii de la „Oraşul Muncii” ca să ţină „Visul American” cât mai alb. Poate că, cine ştie, merită să pierzi o slujba de două mii pe săptămână ca să... ca să... să dai un brânci şi să simţi că se mişcă întreaga omenire.

Sorbi lung şi gânditor din bere.

— Să-ţi spun ceva, amigo - spuse el într-un târziu - tu-mi demonstrezi exact cum se poate face chestia asta, iar eu mă gândesc să-mi pun curul la bătaie, când o fi momentul.

— Vorbeşti serios, Paco? Sau într-o doară?

— Pe naiba, TU îţi răceşti gura degeaba, omule! Ieşi cu ceva concret şi abia PE URMĂ vorbim despre nebunii serioase!

— S-a făcut - spuse serios Larry. Mai luă o înghiţitură şi-i dădu sticla lui Paco. Să bem pentru asta, amigo - rosti el la fel de solemn.

Cyborg Sally se plimbă pe West Broadway, aruncând câte o privire furişă în galerii, uitându-se într-o doară prin ferestrele boutique-urilor, zâmbind agresiv trecătorilor ocazionali, mişcându-şi fundul, balansându-şi sânii, simţindu-se, în sfârşit, stăpâna de oţel a oraşului, steaua rock a Hollywood-ului, provocând nonşalant masele într-o după-amiază calmă, înainte de marele ei spectacol în direct. Pe-aici nu prea erau găşti, barurile încă nu se deschiseseră şi părea că există câte un paznic la fiecare trei metri, astfel încât până şi o vedetă rock number one ca Cyborg Sally putea umbla liniştită pe stradă fără teama de a fi agăţată.

Asta trebuie să fie faimoasa comportare new-yorkeză, despre care se vorbea în L.A. Bărbaţii o priveau de sus în jos, dar făceau asta după ce trecea, uitându-si peste umăr. Toată lumea ştia cine e, dar nimeni n-ar fi recunoscut asta,

sau n-ar fi fost atât de tâmpit s-o deranjeze pentru un autograf.

Poate c-ar trebui să vină mâine aici, cu „Lord Jimmy”. La ora aia, apariţia ei surpriză la „Visul American” va fi deja pe buzele tuturor, iar aici ar fi un loc potrivit pentru o gustare romantică la o oră târzie, departe de orice reporter sau cameră video.

Decise să arunce o privire la „Visul American” înainte de a se deschide, doar pentru a adulmeca atmosfera. Când se apropie de un paznic să-l întrebe încotro s-o ia, acesta îşi încleştă mâinile pe mitralieră ca şi cum ar fi vrut să-şi dea, cu ea în sex, aruncându-i cea mai stranie privire, dar şi aşa era evident că ştie clar că vorbeşte cu o stea rock reală.

O îndrumă două block-uri mai jos şi un block est, pe o stradă laterală. NU era nimic acolo în afară de clădiri cu mansarde informe, un magazin de paste, unul de vinuri şi unul de delicatese italieneşti. Iar cea mai mare clădire avea în faţă un şir întreg de paznici cu mitraliere pregătite, în timp ce câţiva rockeri[1] descărcau echipament dintr-o dubă. O descărcare electrică trecu prin arcuitele lui Cyborg Sally privindu-i cum se pregătesc pentru spectacolul ei triumfător de diseară, un flash care-i traversă cablul coloanei vertebrale.

— Vin să dansez, şi vin chiar diseară, cântă pentru sine, sărind şi mișcându-se şerpuitor cu forţa dată de drogul electric.

Seara părea la ani-lumină distanţă. Îşi dorea să fie Regina Aţâţării şi rugul arzând şi o maşinărie sex rock and roll, chiar ACUM. Fără ţintă, fără odihnă, căutând nu se ştie ce, ameţită de drog, merse spre est câteva block-uri, dansând şerpuitor după propria-i muzică. Şi nu se sinchisea pe unde mergea, până când ajunse în cu totul alt loc.

Acolo unde ajunse, era cu totul altceva. Nu numai că trei

---

1 În original: „roadies”, asistenţi ai grupurilor rock, răspunzând de echipament şi diverse alte sarcini. Prescurtare de la „road manager”.

block-uri mai spre est nu mai vedea turnurile înalte şi luxoase, dar trecea printr-o cu totul altă lume.

Şiruri de locuinţe ieftine, renovate cine ştie când, abandonate apoi în timpul marii devalorizări, pe ambele părţi ale străzii înguste. Două dintre ele erau zidărie căzută în grămezi de moloz ars. Restul ca nişte schelete de clădiri: pereţi din care cădeau cărămizi şi beton spart, apărând întunecaţi şi umezi prin găurile ferestrelor făcute ţăndări, parcă uitându-se spre ea fără expresie, ca orbitele goale ale unui şir de cranii.

Şi mai erau şi şobolani, amatori de hoituri. Unii erau chiar rozătoare grase, gri şi murdare, chiţcăind în umbră, dar cei mai mulţi erau din specia umană. Erau oameni care, în aparenţă, TRĂIAU în aceste ruine cavernoase.

Prin ferestrele deschise putea vedea figuri mişcându-se. O fată slăbănoagă într-un costum argintiu sărăcăcios certându-se cu un tip într-un tricou Sally. Un grup de oameni zdrenţăroşi mâncând din căni de carton ceva ce arăta a MÂNCARE USCATĂ PENTRU CĂINI. Oameni care făceau dragoste şi grohăiau. Un tip vulgar, PIŞÂNDU-SE prin fereastra de la un etaj de sus, pe trotuar, cu plasa metalică a unui Jack strălucind sfidător pe craniul ras. Izbucni în râs când o stropi şi îndreptă sexul spre ea în aşa fel încât şuvoiul să se scurgă spre rigolă într-o baltă mare şi scârboasă.

— Hei, Cyborg Sally - strigă individul – ţi-ar plăcea să-mi lingi circuitele?

Ce mod de a-i aduce un omagiu Reginei Aţâţării era ăsta?

— Bagă-ţi curul în scaunul meu electric, idiotule! ţipă ea, făcându-i un semn obscen cu degetul de oţel. Se arcui în spate şi îşi băgă mâna între picioare, oferindu-şi batjocoritoare sexul.

— Buzele mele laser or să te facă să îngenunchez!!

— Ooooh… nu pleca, vin imediat jos!

Şi dintr-o dată realiză că în clădirile din jur era un fel de

viermuială, şoapte, agitaţie, voci venind în jos, etaj cu etaj, ca un furnicar de oameni care înainta flecărind, ieşind în stradă dintre ruine. Erau aproape două duzini, refugiaţi zdrenţăroşi ieşind dintre ruinele bombardate ale Berlinului, ca la sfârşitul unui film despre cel de-al doilea război mondial! Numai că ăştia nu erau nemţi, iar ăsta nu era un Berlin de celuloid. Ăsta era New York-ul, iar ăştia erau americani, mă rog, new-yorkezi şi, ce era mai rău, toţi copiii ăştia flămânzi ai străzii arătau ca şi cum ar fi fost ea. Erau cu toţii mai mult sau mai puţin de vârsta ei; dacă s-ar fi întâmplat ca tatăl ei să muncească AICI în timpul CRIZEI, şi dacă ea n-ar fi avut salvarea în muzică, lăsând la o parte dovada pe care o avea deja că New York-ul era exact la fel de scump ca în legendele auzite, e greu de crezut că ar fi putut-o salva ceva de la o viaţă ca asta. Ruine de-astea n-or fi în San Fernando Valley, dar vieţi de-astea, din care dispăruse total speranţa, văzuse în colegiu.

— Hei. Da' e chiar Cyborg Sally! ţipă un negrişor. Purta jeanşi uzaţi, un tricou Coca-Cola şi Jack.

— Du-te, bă, de-aici! Baţi câmpii!

— Conectează-te şi-o să vezi cu ochii tăi!

Dintr-o dată Sally Genaro realiză că a intrat din viziune direct într-un mare necaz. Se învârteau în jurul ei ca o haită de câini sălbatici. Băieţi în tricouri murdare Sally şi pantaloni şi mai murdari, cu capetele rase şi pictate cu lozinci colorate ţipător, sau cu părul strâns şi vopsit şi dat cu fixativ, ca nişte stranii creste tribale, sau păr lung, roşu, brăzdat de striaţii albe. Fete purtând părţi din echipamentul Cyborg Sally, costum pe corp, tricouri, şorturi pictate anapoda, peruci artizanale care arătau ca nişte perii de parchet purpurii. Şi cei mai mulţi purtau Jack. Groaza îi strânse măruntaiele când se văzu înconjurată şi când începură să înainteze încet-încet spre ea.

Tensiunea datorată privirilor pe care le simţea în ceafă o făcea să se rotească în loc, cuprinsă de o teroare cumplită.

Gândind la rece, ştia sigur că va fi prădată, violată în

grup, poate chiar omorâtă; se simţea atât de PROASTĂ că-şi dorise să ajungă aici, încât nici nu mai era indignată de tâmpenia ei.

Haide, Cyborg Sally, tu m-ai băgat în asta, argumentă ea apăsând butonul în culmea disperării, acum fă bine şi scoate-mă de aici!

Cyborg Sally dansa într-un cerc lent, urmărindu-i pe golani încercând să se apropie de ea, pe măsură ce din ce în ce mai multe mâini se îndreptau spre butoane, simţind nu o teamă carnală, ci o puternică încărcătură electrică generată în ea de coregrafia acestui adevărat dinam uman. Zâmbi cu dinţii ei ascuţiţi, îşi arcui spatele, îşi puse mâinile de oţel în şolduri şi-şi modifică rotaţia prudentă într-o răsucire triumfătoare.

— Da, eu sunt Cyborg Sally, carne şi bobină - strigă într-un fel de invocaţie turbată.

Grămada de şobolani umani se opri din rotire.

— Regina Aţâţării şi rugul funerar!

Se holbară la ea fascinaţi, încântaţi. Nu mai erau o grămadă de şobolani umani făcându-şi curaj s-o doboare. O recunoscură. O ştiau. Credeau.

Erau un public.

— Chiar eu sunt - spuse ea.

Fetele în imitaţii jalnice de costume o priveau cu invidie, cu dorinţă şi cu încă ceva, nu putea să-şi dea seama exact, ceva care era amândouă şi niciuna.

Băieţii începură să se mişte timid, cuprinşi de un sentiment de respect, teamă şi uimire, câţiva din ei întinzând mâinile, în dorinţa de a o atinge.

— Da...

— La naiba...

— Chiar Cyborg Sally!

În sfârşit, Cyborg Sally era sus, pe scenă, în lumina albă strălucitoare, şi în faţa ei era marea vastă şi turbată a spectatorilor ei, cea mai mare armată de fani, nemaivăzută până acum, care o crease, pe care la rândul ei o crease

pentru a dansa cu ea în închipuire. Le cântă tuturor, accentuând secţia ritmică, simţind tobele lovind-o de-a lungul coloanei ei de oţel, linia de bază mişcându-i şoldurile şi coapsele.

Eu sunt Cyborg Sally
Şi n-am existat până acum
Conectează-te cu mine
Şi-o să te fac să urli!

— Oh, Sally, hai fă-mă să urlu!

Era pişăciosul ăla ras în cap, ăla de la fereastra de sus. Păşea cu sexul încă atârnându-i afară din pantaloni şi făcea semne cu mâna, răspunzând ţipetelor şi râsetelor şi urletelor guturale. Se aruncă la picioarele ei, o înconjură cu braţele şi începu să-i lingă chiloţii de piele neagră. Îi puse o mână dură de oţel pe cap, conducându-l cu o degajare neglijentă. Fulgere albastre ţâşniră din sfârcurile ei.

Trăsnete electrice reci îi traversau coloana.

Doi băieţi, patru, jumătate de duzină, ţâşniră înainte şi se rotiră în jurul ei în ralanti, pipăindu-i sânii, lovindu-i coapsele, masându-i drăgăstos curbele fundului şi suspinând de-atâta perfecţiune, o gură umedă se lipi de sfârcul ei, o mână găsi despărţitura de oţel a feselor.

Urletul unei maşini! Zgomotul scrâşnit al unor frâne!

— Tu-vă neamu'n cur de bulangii şi căcănari nenorociţi!

Zgomotul sacadat al armelor automate.

Fanii ei ţipară şi înjurară şi se răspândiră în toate direcţiile. O mână o înşfăcă de ceafă şi începu să caute, pipăind cu un deget.

Cyborg Sally se întoarse să-şi elibereze capul din strânsoare, şi Sally Genaro se trezi, holbându-se direct la faţa roşie şi încruntată a unui poliţist.

— Eşti cretină total! Conectată pe o stradă ca asta, şi într-o ţinută ca asta!

Încă o rafală de focuri de armă automată.

Apoi apăru un al doilea copoi, un negru strângând un pistol automat. Sally simţea mirosul acru al corditei venind din ţeava fierbinte.

Abia atunci reuşi să-şi dea seama cât e de îngrozită.

— Puteam să…

— Puteai să fii fututǎ şi-n pizdă şi-n cur şi pe urmă prăjită pe frigare, tâmpito! urlă copoiul alb.

Bine, dar nu era adevărat, nu-i aşa? Erau fanii ei, admiratorii ei, adoratorii ei.

— Doar n-or fi vrut să…

— Sunt DROJDIA STRĂZII fetiţo. Te-ar fi futut până mureai, şi pe urmă te-ar fi aruncat la câini.

— Hei, Sam, ia-o mai uşor - spuse copoiul negru, cu o voce mângâietoare. Fata asta a fost aproape violată!

— Hai, nu zău! scrâşni albul. Inspiră adânc. M-am săturat până-n gât de rahatul ăsta cu Cyborg Sally! spuse apoi cu o voce mai calmă. Nu ne-ajunge că-s avem pe toţi nenorociţii ăştia cu bobine-n cap, conectaţi şi bântuind cu pulele în mână, acu’ ne mai trebuie şi o hoardă de neruşinate de-ASTEA. Şi, în plus, aţâţându-i!

— Nu eşti de pe-aici, fato? spuse negrul, împingându-şi uşor partenerul.

Sally încuviinţă. Abia acum îi reveniră în amintire imaginile ca un fragment din visul altcuiva. Le curgeau balele după ea! O pipăiau! Erau gata să-i smulgă hainele şi s-o violeze în grup!

— Ei bine, atunci află că ăsta e Big Apple, doamnă! spuse negrul. Şi dacă bântui pe-aici îmbrăcată aşa, crezându-te Cyborg Sally, data viitoare când o să te-aventurezi în afara unei Zone n-o să mai fii atât de norocoasă.

— Ar trebui s-o arestăm pentru căcatul de bobină pe care-l poartă! spuse poliţistul alb. Încă n-au făcut din asta un delict?

— Hei, Sam, dacă ai de gând să treci prin tot futaiul de hârţoage pentru o amendă de două sute de dolari, mai bine

ia-ţi-o la labă!

Sally se înfiora. Începu să tremure. Puteau s-o fi omorât! Erau cât p-aci s-o umilească şi s-o violeze şi ei i-ar fi plăcut. Nici măcar nu-i fusese teamă. Doar la asta visase. Dacă n-ar fi intervenit copoii ăştia…

— Îmi pare rău, domnule… N-am ştiut… Nu vreau să… O să mă arestaţi?

— Nu, n-o să te arestăm - spuse acru poliţistul alb. Dar nici n-o să te transportăm pe gratis până acasă. Mai e nevoie să-ţi spun să nu care cumva să te bagi în metrou?

Era o noapte grea la intrare. Erau cam o sută de oameni îmbrăcaţi în cele mai luxoase haine, înghesuiţi în jurul lui Paco, ţopăind să-i atragă atenţia, şi vreo cincizeci şi mai bine de golani, mai în spate, încercând să-i prindă privirea. Iar taxiurile continuau să verse şi mai mulţi îmbuibaţi. Paco ura nopţile de genul ăsta.. Băgase deja înăuntru peste o sută de golani, şi din clipa aia nu trebuia să mai dea drumul decât albilor, numai că acum aproape toţi golanii care încercau să intre erau negri sau „latinos”. I se transmisese dinăuntru să nu mai lase să intre decât vreo douăzeci, invitaţii lui „Lord Jimmy”, iar spectacolul putea începe dintr-o clipă într-alta.

— Da, e-n ordine, fetiţo, tu - spuse arătând către o tipă „chic” într-o vestă de blană peste costumul argintiu. Unul cu părul roşu, într-un costum bleu deschis păşi înainte.

— Nu, nu TU! EA!

Puiul de curvă flutură prin faţa lui o bancnotă de 200$. Simţi sânii tipei atingându-l.

— Bine, bine, hei voi de colo, da, voi, unu, doi, trei!

— Hei, şi el e cu noi, cum facem?

— La dracu’…

Sally Genaro coborî din taxi în faţă la „Visul American”, simţindu-se îngrozitor, încă beată după toate whisky-urile îngurgitate ca să-şi facă ceva curaj, şi când văzu gloata din

faţa uşii se simţi şi mai descumpănită. Se întoarse la hotel şi ceruse la „room service” un hamburger, stropit cu jumătate de sticlă de „Canadian Club” pe care o comandase fără să ştie exact de ce.

Se făcu şapte, opt, apoi nouă, şi nivelul whisky-ului din sticlă scăzuse sub limita etichetei, băutura spunându-i, în final, de ce avusese nevoie de ea. Fusese atât de îngrozită înainte de a începe să bea, încât nu s-ar fi aventurat nici până la cel mai apropiat restaurant. N-ar mai fi suportat iar străzile New-York-ului.

Numai că acum whisky-ul îi spunea că trebuie să meargă până la capăt. De aceea trăsese la măsea…

Făcuse trei mii de mile ca să fie astă-seară la „Visul American” şi nu se putea întoarce în LA fără S-0 FI FĂCUT. În clipa în care-şi făcuse curaj era atât de beată încât abia reuşise să se mânjească cu machiajul Cyborg Sally, să-şi pună costumul, să îmbrace nesigură şortul negru, să-şi pună Jack-ul, deasupra peruca Sally, aşezată strâmb, să ajungă la lift de-a lungul holului şi să ia un taxi. Nu-şi dădu seama că uitase să-şi pună desuurile decât când îi spuse taximetristului încotro s-o ia, şi uită iarăşi când acesta începu să bâiguie ceva în thailandeză.

Şi acum, iat-o strivită în aglomeraţia imensă, Cyborg Sally în drumul ei către spectacol, sărmana Sally din Valley prinsă în capcană, afară, alături de aşa-zisul ei public, încercând să intre. Se zbătu să-şi facă loc prin mulţime, dar genunchi, coate şi chiar o ciupitură sau două o făcură să se retragă. Încercă şi ea cu coatele şi genunchii, dar nu reuşi să înainteze decât foarte puţin.

Ţopăind de colo-colo, văzu cum portarul, un portorican unsuros cu părul negru, sârmos, făcea loc unei blonde şi cu un rânjet sexy arogant îi aruncă o privire pofticioasă curvei când trecu pe lângă el.

Deci aşa mergea treaba.

Întinse mâna şi apăsă pe buton. Buzele ei laser îl vor îngenunchea pe coloratul ăsta.

— Hei, ai grijă!
— Mă-ta!
— Cine mă-ta te crezi, bă!
Paco văzu o busculadă în spatele mulţimii înghesuite la intrare. Vreun dobitoc care se împingea s-ajungă la el şi scotea lumea din minţi.
Sally reuşise să înghiontească lumea şi s-ajungă în faţă. Grozăvindu-se şi legănându-şi şoldurile în direcţia lui Paco ca o vedetă porno, dând oamenii la o parte cu mâinile şi rânjind, balansându-şi sânii, rotindu-şi bazinul cu mâinile în şolduri, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să ejaculeze numai privind-o.
La dracu', ceea ce vedea el era o scroafă cretină, cu grăsimea revărsându-se dintr-un costum argintiu Cyborg Sally. Machiajul Cyborg Sally era întins şi mânjit pe jumătate din faţa ei grasă, mai multă vopsea de dinţi pe buze decât pe dinţi, şi peruca dată pe ceafă.
— Eu sunt Cyborg Sally, carne şi bobină, byţii strălucitori ai poftei tale carnale - îi cântă cu o voce subţire, nazală.
— Hei, mă doare-n cur de tine, cară-te de aici, curvo! ţipă el.
— Sunt aici, şi-o să vin la noapte!
— Nu conta pe pula MEA, să ştii, panaramă! spuse Paco în râsetele mulţimii.
— Linge-mi circuitele strălucitoare!
— Hai, suge-mi pula, putoare, şi cară-te-n gâtu' mă-tii de-aici!
Ea îl privi cu ochi care… cu nişte ochi care… la dracu, unde mai văzuse el ochii ăştia? De ce ochi îi...? Ce îi…?
— Eu sunt Cyborg Sally! Carne şi bobină! Regina Aţâţării! Focul electric!
— Y yo soy gigante cojones de elefante! îi aruncă Paco. Şi mai sunt şi portarul de-aici, şi n-o să intri în veci!
Ea se împinse. Fu nevoit s-o îmbrâncească îndărăt. Mama mă-sii, ce noapte! O privi furios cum dispare în

braţele mulţimii.

— Şi nu mai intră nimeni dacă se mai întâmplă vreun rahat că ăsta! le spuse el tuturor. Aici nu-i grădina zoologică, aici e „Visul American”!

Şifonată, clătinându-se, Cyborg Sally se trezi agăţată, burduşită bine şi trasă înapoi de o pădure de mâini. Ameţită, julită, plină de vânătăi, cu ochii în lacrimi, Sally Genaro se trezi clătinându-se în spatele mulţimii dornice să intre la „Visul American”.

Ţopăind pe vârfuri, îl văzu cu intermitenţe pe portarul slinos dându-se la o parte, lăsând înăuntru o altă blondă.

— Să te ia dracu’ - urlă ea neputincioasă peste capetele mulţimii. Data viitoare când ne întâlnim, o să mă implori să te las să mă pupi în curul meu de oţel inoxidabil!

Cu toate că traficul mergea greu pe autostrada spre Long Island, iar avionul se rotise deasupra aeroportului J.F.K. mai mult de o oră, şi era aproape extenuat după cinci ore de băut pe gratis, pentru Bobby Rubin era un moment de aur.

Nu mai fusese în New York de vreo doi ani, şi atunci pentru o obligaţie de familie de Thanksgiving[1]. Ca adolescent nu prea umblase prin Manhattan, şi înainte ca „Uzina” să-l angajeze şi să-l trimită rapid în Los Angeles nu şi-ar fi imaginat că vreodată o să rătăcească prin Manhattan într-o limuzină neagră, după un zbor de clasa I, cu un portofel plin de cărţi de credit şi cu un cont de cheltuieli deschis din partea „Muzik, Inc.”.

Şi iată-l acum aici, revenit ca un adevărat Prinţ al Hollywood-ului, în dosul parbrizului limuzinei negre, cu conturul strălucitor al Manhattan-ului la orizont deasupra lui East River, ca şi cum ar fi ieşit direct dintr-un film, cu un apartament rezervat la Union Square Pavilion, şi absolut

1 Thanksgiving Day - Ziua Recunoştinţei (a patra joi din noiembrie).

totul plătit de „Uzină”. Pentru el ar fi trebuit să fie ora triumfului. Ar fi trebuit să fie undeva, în vârful lumii.

Şi în schimb, era furios şi în mare, mare rahat.

Nicholas West nici măcar nu strigase la el. Porcul, nici măcar nu ridicase vocea. Dar acum era vânăt în obraji, iar cuvintele îi ieşeau de pe buzele strâns ca o înjurătură tăioasă ceea ce făcea ca supărarea actualului preşedinte al Corporaţiei să fie mai cumplită decât o lovitură cu pumnalul în tăblia biroului de metal.

— Nici măcar n-am să te întreb cum ai fost în stare să faci o asemene tâmpenie, Rubin - spusese West în loc de „bună ziua”, când Bobby Rubin intrase în birou. Nici nu mă interesează.

— Domnule West...? se bâlbâi nevinovat Bobby, stând în picioare în faţa biroului prezidenţial. Ceva îi spunea că n-ar fi fost o idee bună să se aşeze fără să fie invitat.

— Mă refer la spectacolul revoltător pe care dumneata şi domnişoara Genaro l-aţi dat în beneficiul a numeroşi martori la „Glitter Dome”, acum două zile...

Bobby roşi.

— Nu cred că asta e treaba companiei şi...

— Treaba? reluă West. Poate ai observat că vânzarea discurilor e treaba companiei, Rubin? Poate ai aflat că Cyborg Sally este discul cel mai bine vândut? Îmi dai voie să-ţi spun că te faci vinovat că al doilea disc Cyborg Sally este oprit în mijlocul producţiei, numai pentru că dumneata refuzi să lucrezi cu domnişoara Genaro?

— Ce înseamnă toată...

— Sally Genaro n-a venit de două zile la lucru, Rubin - îi spuse West. Nu e în apartamentul ei, şi nici părinţii ei nu ştiu unde se află.

— Şi ce mă priveşte chestia asta pe mine? spuse Bobby cu o senzaţie de leşin în stomac.

— E greşeala dumitale, Rubin - şuieră nervos West, fără să iasă din răceala lui înfricoşătoare. Eşti direct răspunzător de asta. Să nu mă faci să-mi pierd timpul cu dezminţirile

dumitale fără rost. Erau foarte mulţi martori. Ai batjocorit-o în timp ce era într-o stare uşor vulnerabilă. Pasiunea ei... pentru dumneata este un lucru cunoscut companiei, ca de altfel şi dispreţul cu care o tratezi. Ai umilit-o în faţa acelui „Lord Jimmy”, determinând-o să fugă la New York.

— Să fugă...? New York?...

Bobby căzu brusc într-unul din scaunele căptuşite cu piele albă din faţa marelui birou metalic.

— Da, a plecat la New York - răspunse West. Ne-a luat o zi şi-o noapte până să aflăm. Am suportat un protest sever din partea managerului din Londra, înainte ca „Lord Jimmy” să accepte să fie intervievat de reprezentanţii noştri, dar în cele din urmă a fost... convins să coopereze. De îndată ce-am obţinut esenţialul din conversaţia lor, am verificat liniile aeriene şi am aflat că şi-a cumpărat un bilet dus pentru J.F.K. pe cartea ei American Express. Aşa încât în mod logic putem presupune că acum e în New York.

— Unde...? şopti slab Bobby.

West ridică din umeri şi-l învrednici cu un zâmbet oribil.

— Dumneata va trebui să afli asta în momentul în care vei ajunge acolo.

— Eu? Acolo?

— Pleci chiar azi după-amiază - spuse West, împingând spre el un pacheţel de la agenţia de voiaj. Ne-am ocupat de toate înlesnirile privind călătoria. O vei găsi şi o vei convinge prin orice fel de mijloace să se întoarcă imediat...

— Cum dracu’ credeţi c-o să pot face asta?

— Asta-i problema dumitale, Rubin, îi răspunse West. Mai e nevoie să-ţi precizez cât de mult e problema dumitale?

— N-ar fi rău! scăpă Bobby posac. Dacă dumneavoastră credeţi că eu...

West oftă.

— Nu-ţi fac ameninţări directe - zise el. Dar, mă rog, dacă-ţi place melodramă ieftină... Am reuşit să concep o acuzaţie convingătoare împotriva dumitale. Este deja pregătită pentru înaintare procurorului federal. Şi dacă va fi

aşa, îţi garantez că vei fi acuzat ca fiind eminenţa cenuşie din spatele Frontului Eliberării Realităţii, care a piratat algoritmii Red Jack pentru a face o reclamă deşănţată programelor virus care au fost vândute unor elemente criminale. Orice agenţie de poliţie din ţară abia aşteaptă să aresteze pe CINEVA din această afacere cu Red Jack şi, din moment ce el nu există, îţi dai seama ce fericiţi vor fi să pună mâna pe dumneata…

Nicholas West îşi frecă degetele şi se încruntă dur la Bobby pentru prima dată.

— Nu ca să te ameninţ - reluă el - dar „Lord Jimmy” de pildă nu a fost prea cooperant până când n-am cerut asistenţă Serviciului de Emigrări şi Naturalizări. Importantă nu este natura acestei asistenţe, ci faptul că au fost deosebit de amabili. Consideri deci că ţi-am comunicat în mod adecvat gravitatea situaţiei dumitale?

Bobby încuviinţă posac.

— Dar, admiţând că o găsesc, cum credeţi c-o s-o aduc înapoi? spuse trist. Să-i dau cu ceva în cap şi s-o înghesui într-un sac de pânză?

— Doar ca o ultimă soluţie - spuse blând Nicholas West. Şi nu zâmbea. Ţi-aş putea sugera să apelezi la simţul ei de tovărăşie, camaraderie, loialitate, la integritatea ei artistică, la….

Bobby pufni ironic.

West ridică din umeri.

— Bine, şi dacă aşa nu merge, departamentul cercetări consideră că cea mai bună soluţie este s-o fuţi.

— CEE? strigă Bobby sărind de pe scaun.

— S-o fuţi - spuse West, pe tonul celui care explică o procedură de contabilitate. S-o fuţi foarte bine. S-o fuţi exact când o găseşti. S-o fuţi de mai multe ori pe zi. Apoi te opreşti. Promite-i că vei relua totul, odată întorşi la Los Angeles.

Îl examină critic.

— Bănuiesc că TE PRICEPI să fuţi, nu?

— Dacă dumneavoastră vă închipuiţi că…

— Sper să fie aşa, Rubin. Pentru că nu trebuie să uiţi nicio clipă că „Muzik, Inc.” va şti cum să TE fută. Fireşte, în sensul metaforic. Ceea ce se va şi întâmpla dacă dai greş. Bănuiesc că acum NE-AM ÎNŢELES, da?

Bobby nu mai scosese nicio vorbă. Primise această pedeapsă cumplită dând din cap şi plecase acasă să-şi facă bagajele şi acum, iată-l: dineu de prima clasă, un film nenorocit, mai târziu băutură pe gratis, trecând pe sub East River în Manhattan, via tunelul Queens Midtown, continuând să se întrebe cum dracu o s-o scoată la capăt.

S-o găsească pe Acnee nu părea atât de greu cum crezuse la început. „Lord Jimmy” cânta săptămâna asta la „Visul American”, şi se părea că Sally venise la New York după rock star-ul englez, aşa încât avea destule şanse; tot ce-avea de făcut era să stea prin clubul principal al „Uzinei”, unde probabil, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi facă şi ea apariţia.

Bine, şi ATUNCI?

Dacă raţiunea îi spunea că e mai bine să o fută pe Acnee ca să-şi salveze pielea, şi dacă ea încă voia, asta cel puţin era clar, dar cum urma să se comporte SEXUL lui?

Organul în chestiune se contractă transpirat în chiloţi, ca şi cum deja îi spunea: „NU ŢINE, José”!, când limuzina o luă pe Second Avenue şi apoi spre vest în Sixteen Street. Ce o să se întâmple dacă se va afla de-adevăratelea ÎN PAT cu trupul dolofan al lui Sally din Valley? Oare dacă stingea lumina i s-ar fi sculat? Putea oare să se conecteze şi să viseze că e în altă parte? Putea să…

Se cutremură ameţit când limuzina opri în faţa lui Union Square Pavilion şi îi deschise portiera un portar negru, înalt, într-un costum grotesc al Unchiului Sam.

Era o noapte caldă şi umedă, cu o ceaţă uşoară în aer, iar globurile lămpilor de pe stradă răspândeau o romantică strălucire aurie peste Union Square Park. Hotelurile, restaurantele şi localurile luxoase din jurul parcului

răspândeau viaţă, cu lumini şi clienţi chiar şi la ora asta târzie. Bărbaţi eleganţi şi femei frumoase intrau şi ieşeau prin portalurile luxoase către turnurile strălucitoare, sub privirile atente ale unor echipe de paznici înarmaţi până în dinţi.

Union Square Pavilion era un turn de douăzeci de etaje din sticlă lucitoare şi ceva ce aducea cu marmura albă originală, ornată cu stucaturi aurite. Portarul se înclină uşor şi lăsă mâna să-i atârne neglijent pentru bacşiş, conducându-l pe Bobby pe sub portalul de colonade într-un atrium cu baruri, arbori enormi, boutique-uri luxoase, toate scăldate în aur şi bani.

Veşti bune şi veşti proaste, îşi zise el când trecu pe la recepţie ca un adevărat domn Hollywood.

Vestea bună e că era aici, în cel mai luxos hotel, într-una din cele mai luxoase Zone ale New York-ului, pregătit să joace rolul Prinţului Oraşului.

Vestea proastă era că nu se putea gândi la altceva decât dacă va fi în stare sa-şi convingă sau nu sexul să se scoale pentru Sally Genaro.

Apartamentul era într-adevăr elegant, deşi nu chiar atât de gigantic. Un mic living cu o canapea de catifea bleu pluşată, două fotolii identice, două mese lucioase, un bar bine garnisit, din stejar veritabil, într-un stil baroc exagerat care-l făcea să arate ca din plastic. O baie în bleu şi alb cu jeturi subacvatice în cadă. Un dormitor în stil mediteranean cu un pat imens, tot în bleu şi alb, care dădea prin uşi glisante într-un balcon, spre luminile parcului de dedesubt.

Era şi o sticlă de şampanie „California” într-o frapieră de argint, cu o carte de vizită pe care citi: „Din partea Directorului”.

Stătu în cumpănă o clipă dacă să iasă şi să salte vreo creatură cu care să împartă sticla, sau chiar să vadă dacă n-ar putea face rost de vreo curvă de înaltă clasă prin telefon, pe cheltuiala „Uzinei”.

Era însă ameţit, plictisit, şi deja obosit, iar gândul unui

futai îi aducea în minte imagini de nesuportat care-i tăiau orice avânt.

Deschise şampania şi dădu rapid trei pahare peste cap.

— Rahat! mormăi el, reuşind totuşi să-şi scoată hainele înainte de a se băga în pat. E destul timp să mă gândesc la ziua de mâine… mâine...

DANSATORII VISULUI

„DISEARĂ o să fie cu totul altfel”, îşi spuse Sally dându-i bacşiş portarului şi urcând în imensul Rolls Royce alb. Diseară va fi o stea rock până la capăt, indiferent cât costă; în cazul acestei limuzine magnifice, „indiferent cât costă” reprezenta NOUĂ SUTE de DOLARI pentru un singur drum de la Waldorf la „Visul American”.

Merita însă din plin, mai ales când Cyborg Sally va descinde dintr-o limuzină albă Rolls Royce, cu şoferul în ţinută de seară la volan. Să vadă ea vreun căcănar de portar că-ncearcă să mai spună „nu”!

Dimineaţă realizase, într-o reflecţie amară, cât de PROASTĂ fusese ieri, şi asta era suficient să-i dea iarăşi speranţe. Nu gândise treaba ca lumea, asta-i tot.

Trebuia SĂ ŞTIE că o stea rock, visul erotic al oricărui golan, nu se plimbă NICIODATĂ PE JOS în New York. Trei block-uri într-o direcţie greşită în oraşul ăsta, şi dintr-o dată nu mai exista niciun paznic înarmat care să te apere. Era ca şi cum te-ai fi trezit pe O ALTĂ PLANETA înainte de a-ţi da seama. Cât despre escapada la „Visul American” îmbrăcată pe jumătate şi beată moartă – CĂCAT! Nu-i de mirare că portarul n-a recunoscut-o! Nu arăta deloc a Cyborg Sally. Arăta exact ca amărâta de Sally din Valley, într-un jalnic costum incomplet al lui Cyborg Sally!

Dar tot răul spre bine, îşi spuse ea tolănindu-se pe bancheta cu piele moale ca o mănuşă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit CUMVA să intre, fără desuuri, cu peruca pe ceafă şi cu minţile aiurea? „Lord Jimmy” nici măcar n-ar fi RECUNOSCUT-O! Nici măcar n-ar fi lăsat-o să urce pe scenă!

În orice caz, umilitoarea „comedie a terorilor” de ieri o învăţase ce înseamnă SĂ FII cu adevărat Cyborg Sally.

Exact aşa cum Cyborg Sally din viziunea prin Jack nu era altceva decât propriul EU eliberat prin circuitele electronice,

tot aşa imaginea lui Cyborg Sally pe care o ştia lumea nu era altceva decât o Sally Genaro perfecţionată de software-ul magic.

Cu peruca şi coapsele şi desuul sculptural, EA ERA imaginea lui Cyborg Sally, şi era obligată să păstreze MEREU această imagine în public.

„Când o să apăs pe buton şi-o să descind din limuzină”, îşi spuse în vreme ce Rolls-ul îşi croia maiestuos drum prin aglomeraţia de taxiuri anunţând apropierea de „Visul American”, VOI FI cu adevărat Cyborg Sally, nu? De fapt asta e ea în realitate: eu, VoxBox-ul meu, şi Jack, şi înregistrările alea vizuale…

Şi totuşi o mai frământa încă ceva atunci când limuzina dădu în sfârşit colţul şi se alătură taxiurilor aliniate să-şi descarce pasagerii în faţa intrării. Existase un moment acolo, între ruine, chiar înainte de sosirea poliţiştilor, cu muzica mişcându-se prin ea, cu admiratorii literalmente târându-se şi cu balele curgând după trupul ei argintiu perfect, un moment când ea simţise ceva foarte puternic.

Mai mult chiar decât în noaptea magică cu „Lord Jimmy” la „Glitter Dome”, mai mult chiar decât fantasma ei, devenită realitate în oglinda ochilor lui.

Pentru o clipă fusese EA cea adevărată, pentru o clipă ea, care visa, se trezise într-un VIS ÎMPĂRTĂŞIT şi de alţii. Pentru o clipă, Cyborg Sally ştiuse că acei sărmani golani zdrenţăroşi o visau pe EA, cea din realitate.

Poate că poliţiştii avuseseră dreptate. Poate chiar o salvaseră de la a fi violată în grup şi apoi ciopârţită.

Dar poate că nu. Poate că dacă ei n-ar fi deconectat-o, împotriva voinţei ei, şi n-ar fi întrerupt cu focul armelor visul colectiv, ar fi putut continua la nesfârşit. Poate că n-ar fi trebuit să se mai trezească niciodată într-o lume în care era un nimic, faţă de Regina Aţâţării.

Oare ĂSTA să fie visul, lumea asta meschină şi nedreaptă unde se născuse într-un trup murdar cu inima unei maşinării sex şi sufletul unei vedete rock?

Poate că lumea asta tristă, de mâna a doua, pe care ea o credea realitate, era doar un lung coşmar stupid de-al lui Cyborg Sally şi, poate pentru o clipă, visătoarea se trezise cu adevărat.

Rolls-ul făcu, în fine, curba în faţa intrării. Acolo era o grămadă cel puţin la fel de mare ca ieri noapte, luptându-se să intre. Acelaşi portorican cu rânjetul pe buze îi împingea şi-i tortura cu clătinări din cap şi cu degetele încovoiate.

„Poate”, gândi ea când şoferul îi ţinu portiera deschisă să coboare, şi apăsă pe buton, „poate astă-seară Cyborg Sally se va trezi de-a binelea.”

— Ce e chestia asta? îl întrebă Bobby Rubin pe taximetrist. Strada era plină de taxiuri bară la bară, încercând să se împingă unul pe altul într-un concert de claxoane şi o cacofonie de înjurături.

— „Visul American”, amice - bodogăni taximetristul. Aici unde-ai zis că vrei să ajungi.

— NU AICI - îl corectă Bobby. La intrarea VIP, după colţ. Înconjuri şi vii din partea cealaltă.

— Intrarea VIP - spuse sarcastic şoferul. Bine, de ce dracu nu mi-aţi spus aşa de la început, Înălţimea Voastră? Puteam să nu ne mai băgăm în căcatul ăsta!

Bobby apucă strâns mânerul portierei. Taxiul se strecură printre automobilele parcate în două şiruri pe strada alăturată, scrâşni din frâne la colţ, repetă manevra, şi în mai puţin de două minute de la plecare îl depuse în faţa unei uşi metalice destul de discrete.

Nu atrăgea atenţia, doar cu excepţia a două gorile uriaşe asudând în costumele negre şi ţinându-şi pistoalele-mitralieră Uzi în tocuri.

— Unde crezi că mergi? grohăi unul când Bobby se apropie de uşă.

— Înăuntru - spuse confidenţial Bobby.

Erau câteva uşi pe care nu scria nimic şi uşa unui lift de serviciu, chiar lângă intrarea VIP, şi când Bobby Rubin

ajunse acolo liftul coborî, o cuşcă mare din sârmă împletită care vărsă afară trei cupluri ameţite, doi dintre bărbaţi părându-i foarte cunoscuţi. Se trezi în lift cu o roşcată într-un fel de costum de înotător, care comanda liftul, şi cu un paznic în costum negru, cu un pistol-mitralieră. Liftul urcă pe lângă capătul localului, un coridor al studioului TV unde doi tipi mânuiau o cameră video, şi un oficiu de serviciu. Liftiera deschise uşile telescopice ale cuştii şi Bobby păşi în foaierul VIP.

Ceea ce vedea întrecea orice închipuire.

Şiruri de globuri dispuse regulat în tavan împrăştiau o lumină aurie ca de amurg. Podeaua tapisată într-o culoare verde ca de pădure se ridica, pentru ca apoi să coboare în mai multe nivele, separate de mici trepte, formând o serie de separeuri plasate discret.

O sală de conversaţie, capitonată în piele, în jurul unei mari mese rotunde din alamă. Erau separeuri unde câteva mici mese de cafea erau înmănuncheate laolaltă, cu canapele bleu şi cromate faţă în faţă, unde scaune având în spate cozi enorme ca de păun, din stuf pictat în culorile curcubeului, erau aranjate în semicercuri. Un şemineu mare din cărămidă la un capăt, cu o hologramă a unui foc de butuci, şi trei canapele lângă el. Un bar din lemn de tei de-a lungul unui perete cu nu mai puţin de douăzeci de locuri la tejghea şi, în spatele ei, un barman negru în frac.

Peretele îndepărtat era pe toată lungimea o fereastră imensă, cu un alt şir de măsuţe de-a lungul ei. Din unghiul lui Bobby, prin ea se putea vedea doar o bucată dintr-un imens ecran video, cam un sfert dintr-o imagine imensă şi greu de distins.

Observă ici şi colo mici monitoare de control - deasupra barului, în colţuri - toate cu sunetul la minimum şi discrete. N-ar fi dat ei muzica la un nivel care să concureze conversaţiile.

„Bine, şi acum?” se întrebă, simţindu-se deja ca un prost, stând acolo şi holbându-se în jur.

Salonul VIP era plin, desigur, de VIP. După ameţitoarea frumuseţe a femeilor şi eleganţa de o zdrobitoare excentricitate a bărbaţilor, după felul în care cei de-aici se îmbrăcau asemeni stelelor unei petreceri de lux într-un film din Hollywood, după politeţea cu care se invitau unul înaintea altuia, după aroma de nedefinit a giuvaerurilor de aur şi a „prafului” şi a geamurilor limuzinelor negre, putea spui că a ajuns în ţara vedetelor.

Nu mai era nimeni care să se holbeze ca el la toate aceste incredibil de frumoase femei. Nimeni nu-şi mai plimba ca el ochii, de colo până colo, nervos, agitat, neştiind unde să se oprească. Părea că toţi se cunosc, exact ca la petrecerea aia din Mulholland la care insistase atât pe lângă Glorianna O’Toole să-l ia, şi cu ce rezultate penibile!

Şi poate chiar aşa era. Pentru că în esenţă erau aceiaşi oameni, iar asta era, de fapt, aceeaşi petrecere.

Erau camere în Beverly Hills şi New York şi Londra pe care aceşti oameni le umpleau între două zboruri cu clasa întâi. Această petrecere flotantă se numea „show business” şi fireşte că toate vedetele şi toate frumuseţile mondene se cunoşteau.

Şi, fireşte, în vreme ce el recunoştea multe figuri familiare, pe el nu-l ştia nimeni. Chiar dacă urcase la cel mai înalt nivel, era încă cel dinafară, privind înăuntru.

Numai că nu putea rămâne aici pentru totdeauna, ca un idiot! Barul părea cel mai neutru colţişor. Doar jumătate de duzină de oameni erau aşezaţi. Văzu o femeie cu o rochie neagră, lungă, strânsă pe un fund incredibil, cu părul lung de culoarea morcovului căzându-i în valuri pe spatele gol, suficient să-l excite înainte chiar de a-i vedea faţa.

Erau două locuri goale în stânga ei, dar Bobby dorea să se aşeze pe cel din dreapta, lângă ea, şi să-i spună ceva extraordinar de politicos. Luă un taburet gol şi-l puse între ei, comandă un „Wild Turkey” şi încercă să nu se lase surprins holbându-se la ea cu coada ochiului. Dar când îndrăzni o privire, rămase mut.

Faţa pistruiată ca a unui spiriduş. Buzele cărnoase şi bosumflate. Năsucul obraznic. Ochi verzi, enormi, incredibili. Sânii mici, fără sutien, pe jumătate ieşind din rochia strâmtă. Micuţul trandafir tatuat pe nara stângă.

Era MARA MURPHY, fără nicio îndoială! O stea de film exact alături de el, bând vodcă dintr-un pahar de şampanie plin cu gheaţă şi prizând graţios „praf” de pe unghia lungă, verde ca smaraldul, pe care o băga din când în când într-o cutiuţă-medalion.

Sexul îi pulsă în chiloţi. Îşi simţi gura uscată. Simţi un gol şi o durere în stomac. „Mara Murphy, îmbătându-se şi drogându-se în faţa mea? Ce să-i spun? Cum aş putea…”

— Te cunosc cumva, puiule?

Oh, nu! îl surprinsese uitându-se la ea! Şi acum EA se holba la EL, strâmbând din nas, fără zâmbet, ochii verzi imenşi făcându-l să se simtă gol puşcă.

— Aăăă… nu cred.

— Atunci de ce te holbezi la mine?

— Aăă… nu mă holbam la dumneavoastră!…

— O, ba da - spuse rece Mara Murphy. Crezi că nu ştiu când cineva îmi cântăreşte marfa din ochi?

— Ăă… ăă… barman! se bâlbâi el, silit să-şi întoarcă faţa de sub privirea ei tăioasă.

— Încă unul? spuse chipeşul barman negru.

— Vorbeşti cu mine, ăsta a băut deja prea mult! spuse Mara Murphy cu o voce cumva năucă.

— Se întâmplă cumva ca acest tip să vă plictisească, domnişoară Murphy? întrebă barmanul pe un ton mătăsos, dar ameninţător.

— Convoacă-l pe manager, prietene - spuse Bobby cu toată aroganţa de care era în stare, înainte ca ea să-şi poată deschide iar gura seducătoare.

— Ce? se oţărî barmanul, privindu-l cu o expresie jignită, dincolo de faptul că părea să nu-şi fi crezut urechilor.

— Am spus: te rog convoacă-l pe manager, da? zise calm Bobby. Spune-i că vreau să-i vorbesc chiar acum.

— Să convoc managerul? îl imită barmanul. Spune-i că vreau să-i vorbesc chiar acum? Îmi pare nespus de rău, maiestatea voastră, dar managerul este ocupat acum cu transmisia de astă-seară, dar dacă doriţi să aşteptaţi aici, voi fi încântat să convoc câţiva domni din pază, care vă vor da afară în şuturi.

Bobby băgase deja mâna în buzunarul interior al jachetei şi scosese scrisoarea lui Nicholas West; o deschise şi-o aruncă neglijent pe tejghea, în faţa barmanului.

— O, şi nu uita să-i dai adresa asta - spuse el cu un aer de totală indiferenţă. Presupun că ştii să citeşti?

Barmanul înhăţă scrisoarea cu un gest furios. După ce-o parcurse, întreaga sa atitudine se schimbă. Zâmbi şovăitor. Împături scrisoarea cu grijă. Apăsă un buton din spatele barului.

— Sper că totul e în ordine, domnule Rubin, zise el slugarnic. Puse un pahar în faţa lui Bobby şi-l umplu din belşug dintr-o sticlă de „Wild Turkey”. Cer scuze pentru neînţelegere, ştiţi, am probleme cu prietena mea şi mă tem că sunt cam tensionat astă-seară, înţelegeţi; iată, vă rog să acceptaţi asta din partea mea.

Bobby îi zâmbi superior.

— Nicio problemă - zise el. Spune-i doar că Nick West mi-a cerut să am o vorbă cu el când ajung în oraşul de pe Coastă.

Un bărbat în costum negru apăru printr-o uşă de acces din celălalt capăt al barului, se apropie de barman şi-l măsură bănuitor pe Bobby din cap până-n picioare.

Barmanul îi dădu scrisoarea.

— Du-i-o imediat domnului Pham, Rollo!

— Hei, nu ştii că Pham este până peste cap cu…

— IMEDIAT! şuieră barmanul. Spune-i că un prieten al domnului Nicholas West îl aşteaptă la bar să-i vorbească! Se întoarse către Bobby: Mai doriţi ceva, domnule Rubin? întrebă el mieros.

Bobby dădu din cap şi barmanul se eclipsă discret.

Se întoarse şi văzu că Mara Murphy se aplecase către el. Stătea cu cotul pe bar, odihnindu-şi capul în palmă, şi-l examina cu totul altfel.

— SIGUR nu te cunosc? spuse. Ochii ăştia… eu nu uit niciodată ochii. Nu ţi-am mai văzut ochii înainte?

Era destul de aproape acum încât să se poată îmbăta de parfumul ei. Îi vedea sânii uşor pistruiaţi pulsând în corsaj. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să se scarpine gânditor la cap şi apăsă pe butonul Jack-ului.

Zâmbi cu zâmbetul strălucitor al lui Red Jack. Îşi scutură părul roşu şi lung. Se apropie de ea.

— S-ar putea - spuse el - cu toate că în ultima vreme n-am fost văzuţi nicăieri.

— Hei, nu cumva eşti… ochii ăştia… faţa asta… Nuu, părul nu e ăla, sunt beată, nu poţi fi…

— N-aş fi putut purta o perucă?

Mara Murphy îl privi cu atenţie.

— Dar aşa cum spune cântecul, este doar biţi şi byţi şi programe, atunci cum poţi sta aici lângă mine…

— Exact acolo unde-am fost întotdeauna…

Ea izbucni în râs, zâmbetul ei era şi mai strălucitor din cauza ochilor verzi, enormi, poate şi din cauză că râdea CU el. Se apropie şi mai mult de ea, în aura îmbătător de dulce a parfumului ei, un val enorm de încredere şi fericire urcând din şalele lui, prin coloana vertebrală, pentru a exploda apoi în pixeli luminoşi în creierul lui drogat.

— N-am trup, n-am suflet, dar sunt Prinţul tău Rock'n'Roll - zise el, aventurându-se plin de curaj să pună o mână uşoară pe braţul ei.

— Şi bănuiesc că vrei şi să fii lângă mine în miez de noapte? spuse sarcastic Mara Murphy. Dar nu-i îndepărtă mâna şi nu-şi dezlipi ochii strălucitori de la el…

— Domnul Rubin? Sunt Alan Pham.

Se întoarse, auzind în spate vocea vioaie, autoritară, proaspătă ca a unui crainic. Un vietnamez zvelt, într-un costum perfect croit, de culoarea ţiţeiului, stătea în spatele

taburetului său, întinzându-i mâna. Avea părul lung şi ondulat, ochelari subţiri, rotunzi, care ascundeau nişte ochi negri şi reci.

Strânse automat mâna lui Pham.

— Da…? spuse imprecis.

Pham se încruntă.

— DUMNEAVOASTRĂ aţi cerut să-mi vorbiţi, vă amintiţi? rosti scurt.

Se uită la Mara Murphy. Se forţă să zâmbească.

— Oh - zise el – înţeleg…

Pham puse o mână fermă pe umărul lui Bobby.

— „Lord Jimmy” trebuie să înceapă şi eu sunt foarte ocupat CHIAR acum, dar AM AVUT totuşi amabilitatea de a vă întâlni - spuse el iritat. Aşa că dacă vrei să ne scuzi o clipă, Mara, discuţia va dura mult mai puţin decât îşi închipuie domnul

— Vorbeşte cât vrei, Alan - îi răspunse ea. Îmi pierd timpul până când Ted reuşeşte să-şi mute curul pân-aici.

Şi Pham îl luă într-o parte, uitându-se pofticios peste umăr, conducându-l către o masă liberă lângă peretele cu panoul dând spre ringul de dans.

— Pa… spuse Mara Murphy, cu o unduire neglijentă în trup, şi apoi se întoarse la vodca ei şi la „praf”.

Cyborg Sally se învârti leneşă în jurul ringului aglomerat, întinzându-şi gâtul într-o veneraţie egoistă spre cele trei imense ecrane video, spre şirul de balcoane urcând spre tavanul întunecat, de deasupra, văzând dimensiunile exacte ale locului, pe care nicio transmisie TV nu le-ar fi putut reda întocmai.

O întreagă lume în mic, împăcată cu sine.

Lumea ei.

Chiar acum, pe ecrane, acolo sus, era Debbie Nakamoto, triplată şi mărită la proporţii mitice, dar ştia că imediat cea proiectată pe pereţii de la „Visul American” va fi EA în imaginea ei electronică triplată.

Şi în seara asta va intra în istoria show-business-ului. Astă-seară legenda electronică va apărea în carne şi oase. Astă-seară, zeiţa de pe ecrane va fi sub reflectoare în direct, pe scenă.

Pe scenă, rockerii făceau ultimele verificări ale amplificatoarelor şi instrumentelor. Scena era o platformă circulară, pe un piedestal de sticlă neagră de trei metri înălţime, ca o gigantică ciupercă otrăvitoare din centrul ringului de dans. Oare cum se ajunge acolo sus?…

Doi dintre rockeri începură deodată să dispară încet, ca şi cum s-ar fi scufundat în substanţa scenei. Bineînţeles! Trebuie să fie o scară către cabina actorilor sub podea. Mai bine s-ar grăbi să ajungă acolo şi să-l găsească pe „Lord Jimmy”. Alţi rockeri părăseau scena.

Se învârti căutând o cale de acces, dar nu văzu decât nişte trepte ducând către localul de la primul balcon. Mai bine ar merge până acolo, poate găseşte pe cineva care s-o conducă spre cabină.

Îşi croi drum dansând prin mulţimea de pe ring, observând privirile pofticioase ale bărbaţilor printre care şerpuia, rânjetele invidioase ale femeilor în costume Sally luxoase. Rezistă cu greu tentaţiei de a rămâne în cercul fierbinte al spoturilor de sus, care o descoperiră scurt în centrul ringului, şi trecură mai departe,

Apoi muzica se opri şi o linişte bruscă se aşternu ca o cortină imensă. Se întoarse şi văzu scena inundată de lumină roşie şi galbenă, venind de sus; îşi făcură apariţia cei din formaţia lui „Lord Jimmy”, ieşind unul câte unul de sub scenă, un specialist VoxBox, un chitarist solo şi un specialist în alămuri, cu toţii zvelţi, cu plete negre, cu piepturile goale, pantaloni negri strâmţi, cizme înalte din piele de căprioară, şi mantii lungi, decorate minuţios şi atent cu paiete multicolore.

Spectatorii din ring rămaseră în aşteptare, cu ochii aţintiţi spre scenă.

Un con puternic de lumină pornind de la al doilea balcon,

undeva în spatele ei, marcând tabloul muzicienilor care îşi pregăteau instrumentele - şi cele trei ecrane luminoase, pe care se derula fără sunet un disc „promo”, deveniră adevărate oglinzi pentru ce se petrecea pe scenă.

— Hei, treci puţin la uşă, te rog, şi nu lăsa pe nimeni să intre până nu mă-ntorc - strigă Paco spre un paznic care apăruse în coridorul de ia intrare.

— Da’ ce sunt eu, servitorul tău?

— Hai, omule, fă-mi un serviciu, te rog… tre’ să mă cac!

Paznicul gras râse.

— Hei, omule, nu-i de râs! spuse Paco. Mi-am luat un rahat de greaseburger, cred că era din carne de şobolan, şi-o să mă cac pe mine dacă nu mă duc la căcăstoare.

— Dă-i drumul! Aştept. Nu pot să pierd aşa ceva!

— La dracu’, omule, nu fi nasol. Să-ţi spun ceva, poţi lăsa o singură doamnă să intre cât lipsesc, asigură-te că e una mişto care ştie să te răsplătească, comprende, amigo…

Paznicul examină mulţimea cu o expresie din ce în ce mai urâtă.

— Tu m-ai băgat în asta.

— Mă-ntorc în cinci minute.. sper…

— Stai liniştit!…

Paco se strecură înăuntru şi apăsă pe buton de îndată ce nu-l mai văzu nimeni în coridorul ducând către arenă. Nu voia să meargă la toaletă, voia s-o găsească pe… Cyborg Sally, sau cine dracu’ era, şi să se conecteze cu ea.

Rămăsese acolo, afară, întrebându-se înfierbântat dacă chiar EXISTA o Cyborg Sally, dacă chiar îi pusese pentru o clipă mâna pe fermoar, dacă chiar lăsase femeia sau Creatura sau închipuirea pe care dorise s-o fută cel mai mult pe lume să treacă atât de uşor pe lângă el, dacă îl stârnise chiar în aşa hal.

Dar acum Mucho Muchacho păşea ţanţoş şi încrezător spre ringul de dans, cu ochii lui negri căutând gagica argintie cu care se luptase în vis, şi dacă era de-

adevăratelea acolo, Cyborg Sally también.

Ia te uită, în seara asta erau multe Cyborg Sally la „Visul American”, numai că toate erau falsuri grosolane, indiferent cât de perfect le era echipamentul; stăteau de jur-împrejur, privind scena goală, unde câţiva muzicieni maricones în haine cu paiete mişunau pe lângă instrumente, într-un con puternic de lumină.

Niciuna n-avea ochii ăia, nasul ăla, gura aia, şi niciuna n-avea înfăţişarea vedetei, când căscau gura ca nişte amărâte ce erau, udându-se în pantalonii lor ieftini de o sută de dolari, privind la pârţarii care-şi acordau instrumentele pe scenă.

Alan Pham examină fotografia lui Sally Genaro.

— Pot s-o păstrez? zise el. O să fac nişte copii pe care am să le dau fiecărui om din forţele de pază.

Bobby Rubin încuviinţă absent. Era în viziune şi avea oarecari dificultăţi în a duce la capăt afacerea asta murdară, iar căutarea lui Sally din Valley era ca un bruiaj la muzica ce trecea prin el, stând la măsuţă, uitându-se spre scena bogat luminată, undeva departe, jos, la spectatorii umăr lângă umăr, aşteptând apropiatul moment de magie.

Eu sunt cel despre care mi s-a *spus*
Că n-o să exist vreodată...

O, da, acel „eu” pe care-l văzuse în ochii Marei Murphy, Red Jack care-i mişca picioarele după ritmul său; l-ar fi băgat în mă-sa pe tembelul ăsta de la corporaţie şi s-ar fi dus acolo, jos, să se încoroneze Prinţ al Rock-ului.

— Probabil n-o să ajute la nimic - şopti el.

— Poftim?

Făcu un efort să se întoarcă spre managerul de la „Visul American”. Pham se uita la el cu o iritare perplexă.

— Probabil că arată exact ca Cyborg Sally.

— Sunt sute de femei Cyborg Sally care trec pe-aici în

fiecare noapte - rosti scurt Pham. Cum poate să spună paza care din ele e Cyborg Sally?

— Căutaţi-o pe Cyborg Sally, aceea de pe disc.

— Vă simţiţi bine, domnule Rubin? Vorbiţi cam aiurea.

Un brusc acord (chitară reverberată, baterie, corn strident) sparse atmosfera liniştită din salonul VIP, atrăgând atenţia chiar şi la nivelul scăzut al sistemului de difuzoare şi îndreptând-o în jos, către scenă, unde toate luminile fuseseră stinse, cu excepţia unui spot auriu, în care apăru „Lord Jimmy”, splendid, în pantaloni colanţi aurii, pantofi cu catarame de argint, şort bleu-regal, şi o mantie de mătase tivită cu hermină atârnând peste umerii goi. Coafura afro blondă strălucea în lumină ca o coroană. Avea un microfon în forma unui sceptru de aur, de un yard lungime, în vârf cu un giuvaer de mărimea unui ou de gâscă, care iradia ca un curcubeu caleidoscopic dintr-o sursă de lumină interioară.

— Majestăţile Voastre, Prinţi şi Prinţese, Duci şi Ducese, Domni şi Doamne, şi voi mase de proletari ai rock-ului - se auzi de undeva o voce onctuoasă cu accent britanic. „MUZIK” este deosebit de încântată să vi-l prezinte pe „Lord Jimmy”, Conte al Perlei şi Prinţul încoronat al Soul-ului, moştenitor al tronului Rock and Roll!

„Lord Jimmy” făcu turul scenei, mişcându-şi sceptrul către cei de jos şi adulmecând atmosfera cu nasul său aristocratic, ca şi cum ar fi fost o priză de „praf” pe gustul celui mai rafinat „connoisseur”.

Trupa cânta o variantă max metal a lui „God Save the King”.

În ciuda tuturor aparenţelor
Nu sunt decât un om
Stați laolaltă, fetelor
încercaţi să înţelegeţi...

Sus pe scenă, „Lord Jimmy” îşi rotea mantia cântând „La Dispoziţia Dumneavoastră” cu o voce clară, răsunătoare,

contagios de auto-ironică, comentată la fel de sarcastic de tema cornului.

Îşi ducea publicul exact unde dorea, făcându-l să se mişte, să dea din picioare, să danseze rock fără să-şi desprindă ochii de la el, însă fără a-şi transforma spectacolul în muzică de fond pentru o discotecă.

Până şi Cyborg Sally se trezi mişcându-se în ritm, croindu-şi drum spre scenă, rotindu-şi şoldurile şi mâinile, fluturându-şi părul luminiscent, traversând marea umană pe creasta unui val de energie rock.

Cu toate că merg pe apă, fetelor
Şi chiar sunt dat naibii,
Pot fi sclavul dragostei,
La dispoziţia dumneavoastră!

„Lord Jimmy" păşea mândru în jurul scenei, în cercuri sfidătoare, strălucind în lumina spotului auriu, dansând pe buza scenei în timpul solo-ului instrumental, aţâţând rândul din faţă cu o mână pe şold, cu cealaltă ţinând sceptrul ca un falus enorm plin de giuvaere, îndreptându-l de sus către o femeie sau alta.

Cum Cyborg Sally se ducea spre el, i se părea că deja ajunsese şi ea acolo pe scenă, mişcându-se lângă el în cercul luminos pe piedestalul de deasupra mulţimii. Şi într-adevăr, văzu că DANSA în lumină, sus, deasupra mulţimii, şi acolo, pe imensele ecrane video, o figură argintie. Într-un vârtej trasat de o puternică rază albă se văzu pe ea însăşi, cum dansa în întuneric în faţa mulţimii.

Eu sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale!

Cânta cât o ţineau plămânii, doar-doar se va auzi prin

sistemul de amplificare. Dar „Lord Jimmy” se pare că auzise, pentru că îndreptă sceptrul auriu spre ea exact când dansa şi cânta de-i sărea inima, trăindu-şi în sfârşit clipa ei magică sub reflectoare.

Privind prin fereastră, din interiorul visului, Red Jack era şi mica figură bleu şi aurie de acolo de jos de pe scenă, mişcându-şi sceptrul magic şi privindu-le pe toate femeile alea frecându-şi coapsele şi gemând, înălţând un imn imaginii lui de pe ecran, simţindu-şi carnea explodând glorios într-un nor de pixeli fierbinţi, pe măsură ce se afunda iarăşi în cântec.

Aveţi milă, fetiţelor
Drogul meu e-n mâna voastră,
Neconsumat, *dar arzând*,
La dispoziţia dumneavoastră!

— Fir-ar să fie - mormăi Mucho Muchacho – es verdad!

Pentru că acolo, dansând în cercul de lumină creat de o rază ce cobora din tavan înspre mulţime, la vreo douăzeci de yarzi, şi luminată şi pe ecranele video în acelaşi timp, era chiar prada pe care o urmărise, Cyborg Sally.

Verdad, AMÂNDOUĂ erau ea! Sus, pe ecrane, acolo unde o văzuse de mii de ori, dar şi acolo jos, dansând, iar acum ecranele arătau un gros-plan al figurii de pe ring şi era FAŢA EI - ochii, nasul, buzele – faţa care-l excita în vis, dar şi faţa acelei Cyborg Sally care-i atinsese sexul când trecuse pe lângă el la intrare!

Măturând cu braţele îmbuibaţii nepăsători, Mucho Muchacho se îndreptă către arena de la „Visul American”, către întâlnirea sa predestinată cu Cyborg Sally.

— Cine-a băgat clipul ăsta blestemat acolo? ţipă furios Alan Pham când faţa lui Cyborg Sally apăru pe ecranele triple.

— Ea e! Care-i cel mai scurt drum până jos? sărise de pe scaun chiar în clipa când văzuse cum camera transfochează pentru un gros-plan selectând din mulţime faţa lui Sally.

— Ce tot spui acolo? Vreun tâmpit care probabil tocmai a fost concediat, pentru că a apăsat din greşeală pe butonul „replay”.

— EA e, pentru Dumnezeu, ţi-am spus, aceea de pe disc, e Sally!

— Fireşte că e…

— E Sally Genaro, nătărăule, repede, drumul cel mai scurt până la ring!

Alan Pham se albi.

— Luaţi liftul până la etajul doi, prin oficiul de serviciu, ieşiţi din bar, în josul scărilor, se bâlbâi. Iertaţi-mă, domnule Rubin, aş fi putut jura că…

— Ea e, carne şi bobină, n-ai auzit niciodată cântecul? îi spuse Red Jack, alergând de-a lungul salonului. Iar eu nu sunt Domnul cel Curat!

Cyborg Sally cânta duetul ei cu „Lord Jimmy” în cercul strălucitor de lumină albă, simţind căldura publicului pulsând, venind către ea val după val…

…brusc, peste lumea ei căzu întunericul.

Trei metri mai încolo, un spot lumină o negresă înaltă în costum argintiu şi perucă Sally, mişcându-se în spirale sinuoase, lubrice.

„Lord Jimmy” dansa de cealaltă parte a scenei, mişcându-şi mantia de mătase bleu deasupra capului, în timp ce trupa cânta acordurile finale.

— Stai! Aşteaptă!

— Nu te-ai făcut de rahat destul până acum? strigă o voce de bărbat şi Sally fu înşfăcată de braţ.

Se întoarse furioasă şi se trezi nas în nas cu Red Jack.

Ochii dispreţuitori ai lui Bobby Rubin o priveau furioşi de sub părul roşu, lung; imagini din L.A. - emblema Hollywood-ului, Westwood, „Uzina”, „Glitter-Dome”, Valley - unduindu-

se batjocoritor pe hainele lui.

— Linge-mi circuitele, ratatule! urlă Cyborg Sally, smulgându-se din strânsoare. Dincolo de biţi şi byţi, nu eşti decât un vierme nenorocit!

O reţea de fulgere albe trosni în părul negru al lui Bobby Rubin:

— Eu sunt fantoma din maşinăria ta, Cyborg Sally! spuse el nemilos, înhăţând-o din nou de braţ. Eşti închisă în capcana CIRCUITELOR MELE, ţi-aminteşti? Nu eşti decât biţi şi byţi şi programe şi chiar acum am să apăs pe butonul „RESET”.

Ochii lui Sally Genaro îl priveau pofticios pe Red Jack chiar dacă dinţii lui Cyborg Sally rânjeau cu dispreţ saurian. Sally Genaro îşi puse o mână în şold şi-şi arcui spatele ca o pisică furioasă. Cyborg Sally îi atinse uşor pieptul cu sfârcurile fulgerând ale sânilor mari ai lui Sally Genaro. Bobby simţi curenţii alternanţi ai energiilor contrare fulgerând şi sfârâind între ei.

— Hei, momacita, ai probleme cu puiul ăsta de curvă?

Un războinic superb, bronzat, apăruse din senin lângă Cyborg Sally, stând în echilibru pe picioarele goale într-o poziţie de karate, cu muşchii puternici şi zvelţi sub pielea lucioasă, cu ochii adânci, căprui, privind ameninţător la Red Jack, cu nasul dăltuit ca o secure de obsidian.

— Pariez că te vei simţi mai bine cu mine decât cu el! spuse Mucho Muchacho, privind cu dispreţ la poponarul cu păr negru care îndrăznise să pună laba împuţită pe regina LUI de argint.

— Vezi-ţi de treaba ta! răspunse acesta şi, pentru o clipă, Mucho Muchacho se trezi faţă-n faţă cu o figură mlădioasă, cu părul roşu. Ce dracu, nu, aşa ceva nu se poate…

— Conectează-te cu mine şi-o să te fac să urli! îi spuse Cyborg Sally, înfigându-şi braţul de oţel în bicepsul lui musculos. Dar mai întâi scapă-mă de dobitocul ăsta!

Mucho Muchacho zâmbi posesiv spre Cyborg Sally.

— Ai auzit-o? Acum e cu Mucho Muchacho, doamna vine cu mine! spuse, privind iar la… la… un slăbănog cu păr negru, dar cu faţa lui Red Jack.

Clipi, îl văzu pe Red Jack acolo, înaintea lui, văzu apoi iarăşi un poponar blegos, pe punctul de a-i da de furcă lui Mucho Muchacho. Numai că faţa… faţa nu se schimba deloc… Ce dracu...

— Nu-mi pasă CINE eşti! îi spuse într-un târziu Mucho. Ea aparţine lui Mucho Muchacho! Vine cu mine, clar?

— Aparţine pe dracu! Cară-te înainte să…

— Cară-te TU, idiotule, până nu-ţi rup curul! urlă dispreţuitor protectorul lui Cyborg Sally către Bobby Rubin, împingându-l cu palma şi smulgându-i mâna de pe braţul ei.

Red Jack se clătină câţiva paşi înapoi, după care o apucă iar.

— Vrea să mă răpească! urlă Cyborg Sally, încleştându-se de piciorul salvatorului ca o pisică de oţel, rânjind către Bobby Rubin într-un triumf răzbunător. E un maniac sexual care mă vrea numai pentru el!

Red Jack rânji dispreţuitor. Bobby Rubin rânji dezgustat.

— Haide, momacita. Eşti în grija mea! îi spuse Mucho Muchacho, întorcându-i spatele dispreţuitor lui Bobby şi începu s-o conducă spre ieşire.

— Vino înapoi! ţipă strident Bobby Rubin.

— Pe mă-ta! urlă Mucho Muchacho, răsucindu-se pe călcâie şi-l izbi pe Red Jack cu un pumn direct în coşul pieptului.

Bobby Rubin gemu, se îndoi, se clătină ţinându-se de stomac, apoi se prăbuşi pe coate şi în genunchi.

Mucho Muchacho ieşi din arenă, croindu-şi mândru drum prin gloată spre coridorul de intrare, cu Cyborg Sally, adevărata Cyborg Sally, agăţată de talia lui, braţul ei rece metalic trimiţând descărcări de electricitate direct în sexul lui palpitând.

— Scoate-mă de aici! îi spuse Sally. Du-mă undeva unde să nu mă găsească!

— Exact asta voiam şi eu să fac, momacita! o linişti el. Hei, nu-ţi fă griji, acum eşti cu Mucho Muchacho!

Trecu pe lingă paznicul pe care-l lăsase la uşă.

— Hei, stai, unde crezi că te duci?

— Nişte nenorociţi de mafioţi, sau aşa ceva, încearcă s-o răpească pe Cyborg Sally! rosti el scurt. Trebuie s-o scot de-aici, nu mai laşi pe nimeni să intre sau să iasă!

Şi-şi trase prada prin mulţimea de la intrare, înainte ca paznicul să mai apuce să scoată vreun cuvânt.

Buena suerte! Un grăsan tocmai cobora dintr-un taxi când ieşiră din mulţime. O împinse pe Cyborg Sally înăuntru, intră şi el în urma ei, şi trânti portiera.

— La „Slimy Mary's", spuse ei fără măcar să gândească, şi taxiul demară exact când Steiner şi Alan Pham ieşeau din „Visul American", strigând şi gesticulând.

„La naiba, muchacho, o să dai de buciuc", îi reaminti o voce de undeva. Dar nu-i dădu atenţie.

Era altcineva care vorbea, din alt spaţiu şi alt timp, în vreme ce Mucho Muchacho şi Cyborg Sally navigau prin străzile „Oraşului Gagicilor" în limuzina ei mare, albă şi luxoasă.

CASTELE DE NISIP

SALLY GENARO ieşi din viziune îngrozită, blocată într-un taxi, cu un golan portorican caftangiu şi dement, care dovedise cu o clipă înainte cât de violent poate fi şi care o ducea Dumnezeu ştie unde; şi taxiul o luă la stânga, depărtându-se de bulevardul bine luminat, pe o stradă îngustă, pe lângă şiruri de pivniţe abandonate şi ameninţătoare, semănând prea mult cu alte străzi din care a trebuit să fie salvată de poliţişti cu mitraliere.

Dar chiar a trebuit?

Fireşte, Sally Genaro ar fi fost violată în grup şi apoi ciopârţită! Ştia asta, şi-atunci o chemase în ajutor pe Cyborg Sally. Şi ea SE DESCURCA atunci când sosiseră poliţiştii, nu-i aşa? Cyborg Sally nu simţise niciun pic de teamă, trăia doar prima înmugurire glorioasă a forţei ei de vedetă. Oare copoii o salvaseră de la viol şi moarte, sau doar îi furaseră primii ei spectatori adevăraţi?

Unde mai pui că Cyborg Sally îl dominase şi pe acest Mucho Muchacho, dacă-l determinase s-o salveze pe Sally Genaro din ghearele lui Bobby Rubin!

„Lasă-mă… părea să şoptească vocea electronică în interiorul ei. Buzele mele laser îl vor îngenunchea!”

Tremurând, ştiindu-se irevocabil condamnată la cine ştie ce, ascultă vocea, şi apăsă pe buton.

Cyborg Sally strecură la comandă un braţ pe după umerii lui şi întinse mâna spre prohabul umflat, ştiind că-l putea domina pe Mucho Muchacho în mai multe feluri.

— Hei, cine era de fapt pârţarul ăla? întrebă Mucho încercând să-i arate cât de tare se stăpâneşte, chiar dacă sexul îi zvâcnea în mâna ei. Ştii, pentru o clipă am crezut că era Red…

— E un NIMENI! rosti brusc Sally. Doar un nenorocit de şoarece ratat, pe care l-a trimis „Uzina” să mă aducă înapoi la L.A.!

— „Uzina”? L.A.?

— „Uzina de Muzică”, „Muzik, Inc.”. Vor să mă vadă integrată iarăşi în circuitele care le-aduc lor mai mulţi bani.

Îi gâdilă urechea cu dinţii ei ascuţiţi.

— Dar tu n-o să-i laşi să mă ia de lângă tine, nu-i aşa? toarse ea. Vreau să stau aici cu tine şi să cânt!

Mucho zâmbi cu dinţii albi perfecţi, şi-i apăsă mâna şi mai puternic între picioarele lui.

— Hei, nicio grijă, momacita, poţi să cânţi cu mine cât doreşti!

Ea rânji arătându-şi dinţii ascuţiţi şi-i dădu o palmă uşoară peste cap:

— Ştiu asta!

Era întuneric şi mirosea urât aici, la al doilea etaj, şi avea senzaţia unor gândaci fantomatici mişunându-i pe pielea goală, şi a unor şobolani bântuind prin apartamentele de mult pustii. Tavanul scârţâia sub sunetele lente şi grele al bobinarilor cu creierii arşi, mişcându-se la etajul de deasupra şi, din când în când, câte o bucăţică de tencuială se desprindea umplând aerul de praf.

Paco ieşise din viziune când taxiul ajunsese în faţă la „Slimy Mary’s”; o idee bună, pentru că Dojo nu concepea să trateze cu cineva care era conectat, şi avusese destul de furcă şi aşa, ca să-l convingă să-i dea o cameră sus.

— Bine, bine, ia atunci apartamentul pentru luna de miere, amice - îi spusese sec Dojo, când în sfârşit îi dăduse o cheie, e cel mai bun din toată casa. Dar mi-e teamă că „room-service”-ul e puţin cam lent!

Paco Monaco tremura aici, sus, în „Florida”. Dojo îi asigurase că nici un zombie nu locuia la etajul al treilea, dar lui Paco i se părea că vede figuri scheletice holbate, ghemuite în grămezi de zdrenţe, în spatele fiecărei uşi scoase din balamale, putrezind încet-încet.

Un singur apartament, la celălalt capăt al holului, mai avea încă o uşă care se putea încuia. Băgă cheia în

broască, o răsuci, deschise uşa, pipăi după întrerupătorul despre care Dojo îi spusese că încă funcţionează, îl găsi.

Acum, abia acum se opri s-o privească lung pe femeia de lângă el, în întuneric faţa ei, o mască argintie sclipitoare în lumina stroboscopică a neonului din păr, trupul zvelt şi musculos iluminat de punctele violet, mereu schimbătoare.

Verdad, existau mijloace de a contraface un trup, căptuşeli şi alte rahaturi, văzuse destule gagici făcând asta la „Visul American”. Dar niciuna nu avea o faţă ca asta. Cum PUTEAI contraface linia buzelor cărnoase, curbura nasului, sau măcar ochii aceia blânzi şi stranii, privindu-l de pe faţa aceea „hard metal”?

La naiba, faţa asta era cu siguranţă a lui Cyborg Sally, fără nicio îndoială! Clipi de câteva ori, pentru a-şi aminti că ACUM nu visa. E imposibil! NU EXISTA o Cyborg Sally reală!

Şi totuşi, iat-o!

Era ca şi cum Cyborg Sally ar fi ieşit din visul ei pentru a-l lua şi pe el acolo. Oare se putea aşa ceva? Poţi afla într-un singur fel, muchacho!

Ridică din umeri, apăsă pe buton, o lăsă să intre în cameră, trânti uşa, respiră adânc şi aprinse lumina.

Şi se trezi iarăşi în dormitorul Reginei „Oraşului Gagicilor”, cu tavanul din oglinzi fumurii, cu tapetul de catifea roşie, căminul în care trosneau butuci, patul circular tentant, cu aşternuturile aurii de satin neted.

Dar dacă această regină argintie în mantia ei albă şi chiloţi de piele cu diamante ERA Cyborg Sally, atunci el era măcar puternicul REGE al „Oraşului Gagicilor”, pentru că-i răpise „Oraşului Muncii” ultima sa pradă; şi acum o avea aici, în puterea lui, sub protecţia lui, în dormitorul din turnul de sticlă, deasupra străzilor care deveniseră teritoriul lui.

Cyborg Sally dansa în apartamentul imens al hotelului, care era incomparabil mai bun decât cel de la „Waldorf”, o imagine care-i răsplăti toate aşteptările.

Pe lângă dormitorul ei spaţios, cu patul enorm drapat în catifea purpurie, mai erau un salonaş decorat în culori de

piersică şi crom, o baie, şi chiar o micuţă sufragerie în lemn de tek, dotată cu un bar excelent garnisit, cămin şi frigider.

Ieşi val-vârtej din salonaş, direct în braţele vânjoase ale lui Mucho, strecurându-i o mână în păr, şi trăgându-i uşor capul spre spate, când încercă s-o sărute.

— Hei, qué pasa?

— Inimă de gheaţă - îi cântă ea. Îşi împinse bazinul către el, simţi golul biţilor şi byţilor izbucnind în scântei la atingerea cărnii lui, simţi explozia erotică a mucoasei interfaţă dintre carne şi bobină.

Vagin de foc...

— Mai bine spune-mi „Domnule”! mormăi Mucho Muchacho, împingând-o cu putere pe Cyborg Sally către patul circular, excitată şi molatecă. Brusc, Cyborg Sally se lăsă pe spate, încolăcindu-i talia cu picioarele ei de oţel şi împingându-l deasupra ei.

— Linge-mi circuitele scânteietoare! şuieră ea şi, înşfăcându-i capul cu ambele mâini, îi împinse gura spre sfârcul de metal, lucios, neted!

Mucho gemu când un val de plăcere care îi înmuie genunchii i se rostogoli dinspre stomac spre pântec, şi supse electrodul plăcerii, adânc, lingându-l ca un nebun, ca un zombie cu creierii arşi.

Vibră satisfăcut când ea îi cuprinse obrajii cu mâini metalice; apoi, ghidat de ea, îi linse trupul pe toată suprafaţa argintie şi astringentă a pielii ei de maşinărie, în spirale lente, din ce în ce mai jos.

— Nimeni nu te-a excitat aşa vreodată - fredonă ea încet, cu o voce şuierată, plină de ecouri îndepărtate şi şoapte subsonice împingându-l spre punctul culminant al plăcerii, între coapsele argintii şi lucioase ale „Oraşului Gagicilor”.

În sfârşit liberă. Cyborg Sally stătea sus pe scenă deasupra ringului aglomerat de la „Visul American”, în lumina crudă a spotului, cântându-şi întregii lumi

splendoarea ei amplificată..

Îngenunchind între picioarele ei, lingându-i buzele laser într-un extaz scânteietor, Mucho era parcă fiecare dintre muzicienii modeşti căruia ea trebuise să le sugă pula, fiecare surfer blond, perfect, care nu se uitase niciodată la ea, Bobby Rubin, şi Lord Jimmy, şi însuşi Red Jack, cu toţii reîncarnaţi în trupul musculos şi bronzat al acestui dur superman al străzii, îngenuncheat înaintea EI, acolo unde de fapt era locul tuturor fanilor ei.

Toată viaţa aşteptase să vină această clipă. Acum, în sfârşit, ştia ce înseamnă să fii star.

Mucho Muchacho se trezi gustând micul secret ascuns sub fusta albă şi lungă a „Oraşului Gagicilor”. Impasibila Regină Cyborg a „Oraşului Muncii” avea o muchacha fremătătoare în chiloţi. Pentru că exact în timpul transformării LUI în Maşinăria EI de sex, ea inversase polaritatea circuitelor şi se transformase EA într-un trup abandonat LUI, bobinei sângelui său înfierbântat.

Chiar în acest act de abandonare aparentă, puterea era a LUI. Ea era conectată cu el, dar EL o făcea să URLE.

Când ajunse la limita excitării, îi ridică trupul ca pe un uriaş şarpe de bronz, îi scoase chiloţii de piele neagră, îi ţintui mâinile de aşternutul de satin şi se aşeză deasupra ei, pe coate şi genunchi.

— Ia-o cât poţi de la un bărbat înfierbântat - spuse el rânjind, plimbându-şi ispititor vârful sexului puternic pe pântecul ei, aşteptându-se s-o vadă arcuindu-şi spatele şi zvârcolindu-se sfidătoare.

În schimb, de pe faţa de oţel a lui Cyborg Sally îl priviră ochi blânzi, iar buze tandre în jurul dinţilor ascuţiţi îi schiţară un zâmbet cald, şi toată încordarea din trupul ei de oţel se topi când îşi desfăcu larg picioarele pe aşternutul de satin auriu, oferindu-se în întregime.

Nu cunoscuse niciodată un trup atât de perfect,

niciodată nu văzuse ochii înfometaţi ai bărbatului privind-o într-o aşteptare avidă, adânc întipărită pe faţa mândrului războinic. Niciodată nu ştiuse ce înseamnă să faci dragoste cu cineva care recunoştea vedeta din ea, să fii punctul luminos al poftelor sângelui înfierbântat.

Niciodată nu văzuse frumuseţea ei adevărată oglindită în ochii vreunui bărbat.

— De ce nu dansezi rock’n’roll în scaunul meu electric? îi fredonă susurând. Te caut dintotdeauna, pentru că tu eşti cel puternic!

Mucho Muchacho mângâia domol şi încântat pielea ei moale, mătăsoasă şi argintie. Niciodată nu şi-ar fi închipuit s-o vadă pe Cyborg Sally, gagica max metal ultimul răcnet, regina rock a „Oraşului Muncii”, privindu-l drăgăstos în ochi de undeva de dincolo de abandonare. Niciodată Mucho Muchacho nu văzuse o asemenea privire în ochii unei femei, nu simţise niciodată căldură în cavitatea care adăpostea inima. Niciodată nu ştiuse ce înseamnă să fi cucerit dragostea reginei universului.

Zâmbea visător şi aluneca din ce în ce mai adânc în ea; Cyborg Sally îi îmbrăţişă umerii puternici, încolăcindu-i talia zveltă şi puternică, agăţându-se de el cu totul, lăsându-l să-i topească inima de gheaţă, mişcându-şi vaginul de foc.

Oh, vin să dansez
Astă-seară-ncep să juisez…

Şi chiar juisa. În valuri lungi, pe catifeaua purpurie în apartamentul unei stele rock, călărind sexul nobil al unui mare războinic al alcovului. Şi parcă dansa undeva, într-o imensă lumină albă, în vreme ce o masă nesfârşită de spectatori nevăzuţi se legăna în ritmul muzicii. Hoarde de băieţi zdrenţăroşi cu piepturile goale răsăreau dintre ruine, îndreptându-se spre scenă, pentru a i se arunca la picioare,

lingându-i sânii, dezmierdându-i coapsele, mângâindu-i fesele ca biciuiţi, într-o frenezie de sclavi, de atingerea cărnii ei de oţel rece şi de bobina sângelui înfierbântat.

Juisa ca-ntr-un cristal, în lumina soarelui…

Mucho Muchacho, ca un armăsar în galop, mărea ritmul, mai mult, mai mult, neobosit, undeva, spre un loc dincolo de „Oraşul Muncii”, un loc dincolo de „Oraşul Gagicilor”, un loc unde nu erau el sau ea, un loc unde plăcerea se elibera de furie şi răzbunare într-o plutire ca un dans al puterii, undeva într-o altă dimensiune.

Vocea lui Cyborg Sally răsuna de undeva, dintr-un vârtej electronic, din adâncurile ei.

Juisez, *juisez*, *liberă*,
Juisez doar pentru tine…

— Cu toţii ne amintim când... se alătură şi el, simţind eliberarea unei încordări de-o viaţă scurgându-se prin el, transportându-l într-o lungă călătorie cu un elicopter, deasupra peisajului nedesluşit şi scânteietor al străzilor de pe pământ.

Hai… *hai*… *hai*…
Hai alături de mine!

***

— Unde mă-ta ai fost, Monaco? urlă furios Henry Steiner. Lipseşti de aproape trei ore!

Stătea împreună cu Pham, amândoi ameninţători ca scaunul electric, în biroul lui Steiner, ca doi copoi gata să trimită după benzile de cauciuc[1].

„Unde am fost, nenorocitule!” gândi sarcastic Paco. Făcea un mare efort sa-şi păstreze expresia de câine bătut

1 Benzi cu care este legat de scaunul electric condamnatul la moarte.

şi să nu pufnească în râs.

“La dracu, cum să vă spun unde am fost, când nici eu nu ştiu?”

Alunecase pe nesimţite afară din viziune, din lunga, călătorie orgasmică cu elicopterul. Într-un întuneric de catifea, din care trecuse la fel de uşor într-un alt întuneric, cu un trup cald respirând greu alături de el, neştiind exact dacă era treaz sau adormit, dacă asta era o văgăună sus, în „Florida”, sau un dormitor luxos din vis.

Aşa încât o trezise pentru o clipă, îi spusese să rămână în apartament până se întoarce, se ridicase, se îmbrăcase fără a îndrăzni să aprindă lumina. Deschisese uşa şi păşise în lumea şobolanilor şi a duhorilor, în holul întunecat în care lumina pătrundea vag prin fereastra de deasupra casei scărilor.

„La naiba, oare ce fel de scroafă dezgustătoare am călărit acum datorită Jack-ului?” se întrebase el ruşinat, rămânând în cadrul uşii.

Trebuia neapărat să afle. Se întorsese în vârful picioarelor către salteaua de pe podea. Acolo, conturată de lumina difuză, încolăcită pe cearceafurile murdare, zăcea forma inconfundabilă a lui Cyborg Sally! Părul cu şerpi, trupul musculos, pielea argintie, toate se potriveau. Se apropiase mai mult pentru a-i studia faţa. Vârfurile dinţilor ascuţiţi apăreau printre buzele întredeschise ale lui Cyborg Sally. Ochii îi erau închişi, dar nasul era cu siguranţă al ei.

Ce dracu, nu era conectat, deci era REALĂ! Într-un fel, TOTUL fusese ceva real! O fi fost asta o văgăună nenorocită sus, în „Florida”, şi nu un dormitor luxos dintr-un apartament scump, dar o futuse de-adevăratelea pe CYBORG SALLY, şi chiar era PRADA lui, din moment ce o ţinea aici!

Dar dacă Mucho Muchacho o ţinea pe Cyborg Sally numai pentru el, în schimb Paco Monaco trebuia să-şi salveze pielea în faţa lui Pham şi Steiner.

Şi se pare că şi în faţa porcului pe care-l pocnise,

poponarului ăluia de Rubin, care stătea şi el în spatele biroului lui Steiner, atunci când şeful pazei îl adusese aici.

Ce dracu', pentru o clipă i se păru că putregaiul ăsta cu faţa palidă e RED JACK! Ce ţi-e şi cu Bobina asta blestemată! Ce ţi-e şi cu creierii ăştia arşi!

Şi totuşi…

Şi totuşi, ochii Lui Rubin îi păreau foarte familiari.

— Ei, Monaco, unde mă-ta ai fost? rosti scurt Steiner, rupându-i brusc firul gândurilor, de parcă i-ar fi scos direct dintr-un extaz.

— Am tot schimbat taxiurile, domnule Steiner - spuse el. Am bătut vreo câteva ore tot oraşul ăsta nenorocit, ca să fim siguri că ne-au pierdut urma.

— Urma cui? ţipă Alan Pham. Ce tot vorbeşti acolo?

— Răpitorii, domnule Pham. Mafioţii sau ăilalţi sau care dracu' au încercat s-o răpească pe Cyborg Sally.

— N-a fost vorba de niciun fel de răpitori! spuse exasperat Pham.

— Hei, şi eu de unde să ştiu asta? se tângui Paco. Arătă către Rubin. Ea mi-a spus că TIPUL încearcă s-o răpească, aşa că l-am cârpit. Pe urmă mi-a spus că suntem urmăriţi de-o maşină, şi a trebuit să trecem dintr-un taxi într-altul până când s-a crezut în siguranţă…

Născocise cu grija povestea asta pe drumul de la „Slimy Mary's", dar acum adăugă, improvizând, şi o notă plângăcioasă.

— Şi nici măcar n-avea bani la ea! mormăi. A trebuit să plătesc EU!

— Şi acum ai vrea să-ţi şi decontăm, după tot căcatul pe care l-ai făcut, Monaco? urlă Steiner.

— Mi-am făcut doar datoria…

— Tu chiar crezi că după chestia asta o să mai lucrezi aici? ţipă Steiner. Niciodată n-am să mai…

— Lasă asta! urlă Rubin. Certaţi-vă după! E treaba voastră!

Şi, în ciuda faptului că arăta ca un nimeni, atât Steiner

cât şi Alan Pham tăcură brusc şi-l lăsară să vorbească.

— Unde e ea? întrebă Rubin. Numai asta mă interesează. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, îmi spui unde e, şi-atunci n-or să te concedieze.

Se uită la Pham. Acesta încuviinţă supus.

— Hei, omule, iartă-mă că te-am pocnit, sper că n-ai nimic. Mi-am făcut meseria, ştii, nu tre' să-mi porţi pică... Paco îşi încovoie spinarea şi-şi plecă ochii sfios, făcând-o pe umilul.

Puiul de curvă păru că nici nu observă.

— UNDE? spuse.

— La naiba, omule, dac-aş şti v-aş spune, doar îmi datorează şi mie bani, scânci neajutorat. De îndată ce şi-a dat seama că nu mai are nevoie de mine s-o apăr, m-a jupuit de ultimii 200 de dolari şi s-a cărat singură în taxi, fără măcar să-mi spună cum şi când o să-mi dea banii înapoi!

— Oh, rahat! mormăi Bobby speriat, realizând că nenorocitul chiar spunea adevărul, ăsta era exact felul de a se purta al Acneei, folosindu-se de nătângul ăsta numai pentru interesul ei, lăsându-l apoi în rahat şi gândindu-se numai la ea; exact aşa cum îl băgase şi pe EL în rahatul în care era acum.

— Ei, şi-acum, domnule Rubin? spuse Pham. Ce facem, chemăm poliţia?

— Poliţia? mormăi Bobby zăpăcit.

Portarul, acest nemernic care-l pocnise în stomac şi-l făcuse să borască, îl privea implorator şi, în ciuda durerii ascuţite în coşul pieptului, ştia exact ce simte sărmanul amărât.

Din cauza lui Sally Genaro erau amândoi pe cale de a intra în marea armată a şomerilor! Portarul îl implora din ochi, cerşindu-i milă; în clipa de faţă depindea numai de el. Numai că Nicholas West n-o sa se poarte cu EL la fel de milos. Un cuvânt de-al lui ar fi salvat slujba acestui amărât, dar pe el cine l-ar fi salvat?

— Să chem poliţia, domnule Rubin?

— Cum? îşi întrerupse Bobby tăcerea în care îl contempla pe Paco şi gândul josnic de a-şi salva pielea.

— Pentru Dumnezeu, nu chemaţi copoii! Ea n-a comis nicio crimă, decât că mi-aduce mie numai necazuri, dar o grămadă de martori au auzit-o ţipând că eu sunt cel care vreau s-o răpesc! Sunt destul de în rahat ca să mai fiu şi arestat pe deasupra.

— Bine. Şi-atunci ce e de făcut? întrebă şeful pazei.

— Să mă ia dracu' dacă ştiu! mormăi Bobby. Staţi cu ochii în patru; poate se întoarce aici; şi ţineţi-vă gura în legătură cu cele întâmplate. Am nevoie de timp să mă gândesc la CEVA…

Se ridică greu din spatele biroului, îl durea stomacul, avea încă gustul de borală în gură, nu vedea nicio ieşire din încurcătura asta şi, mai ales, se simţea epuizat.

— Mă întorc la hotel să mă odihnesc, spuse el îndreptându-se cu paşi şovăitori spre uşă. Dacă aflaţi ceva sunaţi-mă la „Union Square Pavilion”, dar, vă rog, nu înainte de amiază!

— Şi cu ăsta ce facem? spuse Pham. Îl concediem sau nu?

— Îî? mormăi Bobby, cu mâna pe butonul uşii. Ce-mi pasă mie?

Portarul, aplecat slugarnic, cerşea îndurare din ochi, dar în ochii aceia era furie şi dispreţ.

Amărâtul, gândea Bobby, îl pocnise în public şi, fără îndoială, se aşteptau la o răzbunare meschină din partea lui. Numai că Paco habar n-avea că şi el, Bobby, avea sabia deasupra capului!

— Oh, pentru Dumnezeu, şi-a făcut datoria, aşa că păstraţi-i slujba, spuse Bobby obosit. Nu mai avea nici măcar puterea de a-şi oferi cu sadism emoţii ieftine şi, pe lângă asta, ştia că răzbunându-se pe amărâtul ăsta nu s-ar fi simţit mai bărbat uitându-se în oglindă a doua zi.

— Mulţumesc, omule - zise portarul. Vreau să zic, nu

trebuia să…

Îl privi în ochi pe Bobby, făcându-l să se oprească în uşă.

— Hei, te-ar deranja să-mi spui ceva, ceva care trebuie neapărat să aflu…

Bobby încuviinţă obosit.

— Ea e… a fost… adică, este Cyborg Sally cea reală?

— NU EXISTĂ o Cyborg Sally reală, toată lumea ştie asta - spuse Bobby.

Portarul îl privi şi mai straniu:

— Tot aşa cum nu există nici Red Jack.

— Biţi şi byţi şi programe - mormăi Bobby.

— Atunci cine dracu… este… a fost, era ea? întrebă portarul. Adică, dacă nu e ea Cyborg Sally, care e de fapt chestia? De ce-i atât de important pentru tine s-o iei înapoi?

Bobby mârâi.

— Pentru că ea e blestemata de buboasă din spatele parametrilor vocali, de aia! spuse, păşind spre coridor. Fără ea, nu vor mai apărea alte cântece cu Cyborg Sally.

— Cum? Dar tocmai ai spus că nu…

— Ăsta-i show-business-ul! spuse sec Bobby şi trânti uşa.

— Ai noroc că e un tip de treabă - îi spuse Steiner lui Paco.

— Da, e un individ cu adevărat fermecător - spuse Alan Pham sec. Nu trebuia să-l pocneşti în burtă, ştii…

Lui Paco îi sări inima.

Pham izbucni în râs.

— Trebuia să-l pocneşti direct în gură!

Atitudinea lui Steiner se schimbă cu 180 de grade.

— Mda, sigur nu e decât un rahat arogant. Cine dracu’ e tipul, de fapt?

— Nimeni - spuse Pham. Un comisionar care se dă mare.

Paco zâmbi, solidar cu părerile şefilor săi, deşi se îndoia de spusele lui Pham.

Avea sentimentul că Rubin încercase să-i spună ceva într-un limbaj pe care nu prea îl înţelegea. Nu era nicio

Cyborg Sally acolo, în „Florida”, dar dacă n-o aducea înapoi nu vor mai fi cântece cu Cyborg Sally.

Nu prea se lega.

Sau poate, într-un fel, da.

Nici el nu era Mucho Muchacho, numai că Mucho îl pocnise pe Rubin; şi în mod sigur ascunsese pe CINEVA la „Slimy Mary’s”, cineva fără de care nu va mai exista o Cyborg Sally. Nici Red Jack nu exista, nu forţase nota, chiar şi faţă de unul care-l pocnise. Nu aşa ar fi făcut şi Red Jack? Mucho Muchacho nu trebuia să admire aşa ceva?

Asta nu-i făcea, într-un fel, compadres? Paco avea la ce să reflecteze. Multe lucruri nu se legau. Dar trăia cu sentimentul că cel mai important lucru care i se întâmplase vreodată în vis, se lega de şansa vieţii lui…

Sally Genaro se trezi brusc, auzind o bufnitură deasupra şi simţind praf de ipsos pe faţă. Zăcea pe o saltea murdară, zgrunţuroasă, într-un întuneric mirosind a urină. Auzea zgomotele îndepărtate ale şobolanilor zburdând pe linoleum şi tropăitul puternic al paşilor zguduind tavanul subţire.

Clipi, se ridică în fund şi, când încercă să păşească din pat pe podea, descoperi că salteaua era DIRECT pe podea, julindu-şi călcâiul cu acest prilej.

Durerea o făcu să devină brusc conştientă.

Precis nu ăsta era apartamentul luxos de hotel în care adormise! Reamintindu-şi apartamentul din vis, îşi aminti şi de catifeaua purpurie întinsă pe patul enorm şi îşi aminti şi ce desfătări au fost aici, desfătări a căror dovadă era confirmată de durerea plăcută din şale. Şi apoi îşi aminti că Mucho Muchacho, sau cum naiba îl chema, plecase undeva şi-i spusese să rămână aici până se întoarce..

Dar cine era el de fapt? Şi ce Dumnezeu era AICI?

Nu cumva el a aprins lumina când au intrat?

Se ridică în picioare şi merse clătinându-se către o uşă a cărei formă o percepea cu greu în fasciculele de lumină ştearsă care pătrundeau prin ceva de forma unei ferestre.

Pipăi după întrerupător, îl găsi, apăsă, clipi ameţită în lumina crudă a unui bec gol de deasupra capului, apoi apăsă din nou, cu un geamăt. În scurtul flash văzuse mai mult decât trebuia.

Pereţi cu tencuiala căzută, acoperiţi de inscripţii scabroase. Trei saltele acoperite cu cearceafuri zdrenţuite, cu o crustă de jeg, pe o podea cu linoleum verde.

Patru sau cinci perne putrezite. Lăzi goale şi cutii de carton în loc de mese şi scaune. O fereastră acoperită cu poleială, într-un colţ ceva despre care încercă din răsputeri să-şi spună că NU e un şobolan mort cu lăbuţele în aer.

— Oh, dezgustător! gemu Sally. Cineva râgâi în closetul de deasupra. Fojgăială de şobolani dintr-o altă cameră. Simţea o armată de gândaci apropiindu-se din întuneric.

Să stea AICI până când cine ştie ce amărât se întoarce? Niciodată, José, sau cum dracu te cheamă, nicio secundă mai mult!

Deschise uşa şi se strecură în hol. Era o fereastră spartă la celălalt capăt, lângă casa scărilor, şi destulă lumină venind de la un coş de aerisire, aşa încât vedea destul de bine pe unde merge pentru a-şi croi drum printre gunoaiele dintre cele două şiruri de uşi.

Unele intrări n-aveau uşi deloc, altele aveau uşi atârnând într-o singură balama, amintindu-i de ferestrele ca orbitele unor cranii ale clădirilor abandonate pe o stradă laterală, nu departe de West Broadway, unde rătăcise atât de inocentă în urmă cu ceea ce părea a fi o jumătate de secol…

Groaza îi sfâşie măruntaiele. Ăsta trebuie să fie locul, ÎNĂUNTRUL uneia din clădirile abandonate! Dar, din nefericire, nu TOTAL abandonate. Erau OAMENI tropăind deasupra şi prin casa scărilor răzbăteau zgomote de voci şi muzică.

Se opri la capătul scărilor, uitându-se în jos către lumina difuză, ascultând muzica şi zumzăitul conversaţiilor. Erau MULŢI OAMENI, acolo jos, între ea şi stradă.

Sally Genaro îşi putea imagina cu uşurinţă ce fel de

oameni erau şi ce fel de stradă era aia, în eventualitatea, puţin probabilă, că ar fi reuşit să treacă cu bine prin furcile caudine. Sally Genaro îngheţă. NU PUTEA coborî acolo, dar nici AICI nu putea rămâne.

Îşi aminti gurile flămânde şi mâinile pe trupul ei în zgomotul focului de mitraliere…

…şi reveni într-un „flash-back” al amintirii lui Cyborg Sally, acolo sus, pe scenă, în lumina orbitoare, înconjurată de un cerc fremătător de admiratori care o visau în realitate, golani amărâţi pe care EA îi visase drept publicul ei.

Sally Genaro n-ar fi putut niciodată să coboare aceste scări.

DAR EU POT, spuse o voce din adâncul ei. Hai… hai… hai, vino cu mine! cântă Cyborg Sally,

Sally Genaro întinse mâna, apăsă pe buton, şi încă o dată îşi încredinţa soarta biţilor şi byţilor bobinei sângelui ei înfierbântat.

Cyborg Sally coborî dansând scările şubrede, în ritmul muzicii, şi ieşi afară din ruine, nimerind în adâncurile întunecoase ale unei peşteri tribale secrete.

Zidurile peşterii se pierdeau în întunecimea de dincolo de raza ei vizuală. În faţa ei, de-a lungul unui semiîntuneric plin de figuri ghemuite în jurul unei mobilei tribale rudimentare, câţiva admiratori dansau în faţa idolului lor.

Obiectul adoraţiei era figura ştearsă a lui Lady Leather, dansând pe un ecran video de mărimea unui cearceaf.

Cyborg Sally rânji cu dinţii ei ascuţiţi, văzând perucile de gumă, feţele pictate, pantalonii ieftini din imitaţie de piele, ciorapii murdari, tricourile argintii atât pe bărbaţi cât şi pe femei, purtate ca nişte totemuri.

Rămase în aşteptare, bătând din picioare şi pocnind din degete, aşteptând muzica ei, aşteptând să-i vină rândul să intre în lumină, aşteptând clipa magică pe care toţi fanii ei o aşteptau…

Şi clipa sosi…

Măsurile de deschidere din „Cyborg Sally” aduseră mai mulţi dansatori pe ring şi iat-o acolo, palid oglindită pe ecranul ieftin, în timp ce vocea ei înregistrată scanda corul de deschidere. Cyborg Sally dansa în spatele scenei şi pe scenă în cercul ei magic de lumină orbitoare, afară pe stradă între şiruri de clădiri scheletice, în fiecare pivniţă o tribună plină de golani, cu fete cu peruci de cauciuc, cu băieţi cu tricouri rufoase Cyborg Sally, conectaţi la ea, agitându-şi picioarele ţopăind şi sărind, armata ei de fani, gata de acţiune.

Şi apoi porniră, scurgându-se afară din scheletele clădirilor moarte demult, afară pe stradă, afară din întunericul infestat de şobolani, începând să danseze pe alei.

Cyborg Sally se îndreptă mândră de-a lungul scenei printre stroboscoape care fragmentau fiecare clipă într-un poster cu un prim-plan al gloriei ei electronice. Se roti lent de jur-împrejur, punându-şi în evidenţă perfecţiunea, şi apoi începu să danseze ritmat, cu mâinile în şolduri, cu părul aruncând fulgere, cântând cu un rânjet provocator printre dinţii de oţel.

La comanda ei, fanii ţâşniră şi se înghesuiră pe scenă, dansând în lumina argintie şi fierbinte a aurei ei, mişcându-se sacadat, ca nişte marionete ale bobinei ei, înconjurând-o încet la o distanţă ezitantă, câteva mâini îndrăznind să mângâie numai conul invizibil al spotului ei de vedetă.

Dansau de jur-împrejur, de jur-împrejur se învârtea şi ea în lumina fierbinte şi orbitoare, flashurile stroboscopice decupând realitatea în fragmente de feţe încremenite de extaz, de figuri gravate pe zidurile templului electronic al lui Cyborg Sally.

Vin la dans
Şi vin chiar noaptea asta
Vin în cristal şi-n lumina de neon...

Dansa şi-n afara spiralei ei, în centrul scânteietor al vârtejului, cu braţele deasupra capului, ca şi cum ar fi îmbrăţişat carcasele scheletice ale clădirilor în ruină şi publicul înşirat în jurul ei şi pe golanii pe care-i atrăsese cu ea în lumină.

I se părea că o forţă uriaşă circula între ei, puterea bobinei sale asupra sărmanei realităţi carnale, o forţă pe care şi-o împărtăşeau toţi în vis, o forţă care, în această clipă, i-ar fi putut duce pe toţi undeva departe, într-un loc unde nevoia de a auzi cântecul nu s-ar fi terminat niciodată.

Vin, vin, vin atât de liberă
Vino, vino, vino.
Vino cu mine!

— Ştii, băiete, chiar am senzaţia că-ncep să te cred - spuse Dojo, frecându-şi mâinile. Dacă asta nu e Cyborg Sally, atunci sigur e cineva care a reuşit să-i convingă pe toţi ăştia că ea e cea veritabilă!

Acolo, pe ringul de dans, Cyborg Sally, aceeaşi Cyborg Sally ca cea de pe ecranul palid din spatele ei cânta odată cu corul multiplicat din final, în timp ce aproape patruzeci de dansatori o înconjuraseră plini de admiraţie.

— Hei, doar ţi-am spus, cioroiule, că nu te trag în piept! zise Paco strecurându-se împreună cu Dojo printre scaunele goale, îndreptându-se spre ea.

Ce dracu’ se întâmplă? NU EXISTA o Cyborg Sally reală, aşa spusese Rubin, şi totuşi aici era înconjurată de o grămadă de oameni care credeau cu tărie că există.

— Ştii ce-nseamnă asta, fiule? spuse lacom Dojo.

Paco ridică o sprânceană. Ce dracu, oare Dojo s-o fi prins?

— Înseamnă că ne-am făcut rost de o maşinărie de bani, Paco. Fifty-fifty. Omule, o ţii aici, şi pentru asta primeşti jumate din tot ce luăm!

— Adică?

Dojo ridică din umeri.

— Banii de recompensă, taxe speciale, drepturi de sclavie albă, dracu ştie ce, avem o groază de chestii de care să ne legăm... dacă „Muzik” a trimis un Tip tocmai de la Hollywood ca să o aducă înapoi...

Întinse mâna sa mare şi cărnoasă.

— Batem palma?

— Fireşte, omule - zise Paco absent, întinzându-i mâna, pentru că atenţia lui era acum îndreptată în întregime către Cyborg Sally, ajunsă deja lângă ringul de dans, încercând să-şi facă drum prin mulţimea din jurul ei.

Cyborg Sally stătea într-o sferă invizibilă, în mijlocul golanilor înghesuiţi, zâmbindu-le, încuviinţând, întinzând din când în când mâna pentru a atinge o mână întinsă către ea. Paco rupse cercul şi o înhăţă de cot.

— La dracu - strigă el - doar ţi-am spus să rămâi în cameră!

Murmure de surprize şi gemete de furie când ea se întoarse, rânjind cu-dinţi strălucitori.

— Nu uita că-i vorbeşti lui CYBORG SALLY - şuieră ea - şi nimeni n-o să mă scoată din lumina reflectoarelor!

Un nenorocit într-un tricou Cyborg Sally încercă să facă doi paşi spre Paco; alţi doi pui de curvă hotărâră şi ei s-o facă pe eroii.

Paco apăsă pe buton şi Mucho Muchacho schiţă o mişcare ameninţătoare care-i făcu să se dea înapoi.

— Hei, las-o uşor, omule! spuse Dojo, păşind între el şi gloata murdară. Şi voi la fel, căcănari cu capu-n bobine! Doar ştiţi regulile! Oricine dă un pumn la „Slimy Mary’s”, primeşte de la mine o cafteală de-i dă borşul, plus puşcărie pentru puţinul care-i mai rămâne din viaţă!

Se întoarse spre Cyborg Sally cu un zâmbet împăciuitor şi vorbi cu o voce total schimbată.

— Nimeni de-AICI nu vrea să vă scoată din lumină! gânguri el. Sunteţi o vedetă! Sunteţi bună pentru business! De fapt, aş dori să vă angajez cap de afiş la „Slimy Mary’s”

pentru o perioadă foarte lungă! Aşa că ce-ar fi să luăm-puţin „praf” în biroul meu şi să vorbim despre asta?

— Uitaţi despre ce e vorba - spuse proprietarul clubului, păşind nervos în cerc în jurul biroului său mic, dar frumos mobilat, nu vă pot plăti atât cât ar merita o vedetă ca dumneavoastră, dar dacă vă am aici voi primi o taxă de 100 de dolari, şi aş dori să vă ofer jumătate din ea. Credeţi că vreun scorţos de la alt local ar discuta atât de cinstit cu dumneavoastră?

— Cu mine vei fi în siguranţă - îi spuse Mucho Muchacho, căcănarii ăia care vor să te care înapoi la L.A. n-or să te găsească niciodată, şi chiar dacă se întâmplă aşa, Dojo şi cu mine o să-i facem să dispară, nu-i aşa, omule?

— Clar! promise uriaşul. Paco şi cu mine suntem daţi naibii şi nimeni n-o să îndrăznească să spargă uşa aici!

Stătea aşezată lângă Mucho Muchacho pe un divan acoperit cu catifea verde. El îi dădură o oglindă de argint şi un pai de prizat cu design elegant, mângâind-o în trecere cu braţul pe sâni.

Cyborg Sally priză o grămăjoară de „praf” de dragul imaginii ei de vedetă, dar fireşte că un vis chimic nu însemna nimic pentru „Regina Bobinei”.

— Nu-mi pasă de bani - spuse ea - câtă vreme îi împiedicaţi să mă ducă înapoi în software-ul lor. Cătă vreme pot cânta pe viu pentru fanii mei.

— Pe viu? Cântat? spuse omul căruia i se zicea Dojo. Aruncă o privire rapidă spre Mucho Muchacho. Chiar poate să facă aşa ceva? întrebă. Crezi că poate cânta de-adevăratelea?

— Eu sunt Cyborg SALLY! şuieră ea.

— Da, sigur că eşti, dar...

— Cyborg Sally! Carne şi bobină! Regina Aţâţării! Focul Electric! îi cântă ea triumfătoare.

Uriaşul o privi straniu.

— Uh... da... asta e chiar nemaipomenit! zise. Dar... îî...

nu sună chiar ca vocea de pe disc.

— Am nevoie de „Cutia” mea - spuse o voce mică din ea.

— De... o... ce... a ta?

— Fă-mi rost de un VoxBox şi am să-ţi arăt chip-urile de cristal care te vor face să juisezi - spuse Sally.

— Ai auzit ce-a spus fătuca mea? spuse Mucho Muchacho, punându-i un braţ posesiv pe umăr. Poţi să faci rost de un VoxBox, nu, Dojo?

— Da, sigur, nicio problemă - mormăi uriaşul. Omule, dacă chiar ŞTIE să lucreze cu obiectul, atunci am dat lovitura.

— Niciun suflet viu nu te va excita mai mult!

— E-n regulă! exclamă Dojo. Dacă nu mă tragi în piept, doamnă, oameni ne-am făcut!

Îi strânse mâna, îl bătu pe umăr pe Mucho Muchacho şi o luă spre uşă.

— Dau drumul la treabă, omule! zise. Tu fă-o fericită pe micuţa noastră stea rock!

Mucho Muchacho o conduse pe Cyborg Sally de-a lungul unor scări din stejar şi alamă, printr-un hol tapisat cu catifea roşie, către dormitorul ultraluxos şi o ţinu aproape de el în faţa unui pat circular enorm, cu aşternuturi de satin auriu: Paco Monaco ieşi din viziune stând pe o saltea murdară într-o văgăună nenorocită în „Florida” ţinând în braţe... ţinând în braţe...

Pe cineva cu faţa lui Cyborg Sally. Cineva care arăta exact ca ea... Şi totuşi... şi totuşi...

Sally Genaro se trezi într-o coşmelie murdară dintr-o clădire în ruină, infestată de gândaci, faţă-n faţă cu un sălbatic portorican, mirosind duhoarea lui de nespălat, simţindu-i mâinile aspre pe umeri, privind în ochii lui duri... Se cutremură de groază şi scârbă...

Şi totuşi... şi totuşi...

— Ştii ceva, oricine ai fi, amândoi suntem la fel - spuse

ea. Vreau să spun…

Ridică din umeri. Întinse o mână tremurătoare, găsi butonul ascuns în părul lui ondulat, îl apăsă uşor.

— Carne şi bobină - zise. Promite-mi că va fi mereu aşa! Tu şi cu mine vis. Pentru totdeauna…

— În vis, momacita - spuse Mucho Muchacho în timp ce Cyborg Sally îşi strecură un picior de oţel în jurul genunchiului său şi, arcuindu-se spre spate, îl împinse deasupra, în vreme ce ea se strecură sub el pe aşternuturile aurii.

— Să ţinem minte asta…

— Să nu mai plecăm niciodată de aici.

CARNE ŞI BOBINĂ

BOBBY RUBIN? Telefonul fusese ca o trezire după L.S.D. prost, de care Glorianna O'Toole nici nu mai voia să-şi amintească.

Şi totuşi, iat-o sorbind cel de-al treilea Courvoisier şi încercând să îndure un film prost, în salonul clasa întâi al unui avion spre New York.

Se ţinuse deoparte de orice avea de-a face cu „Muzik, Inc." din clipa în care îl refuzase pe Nicholas West şi ieşise ca o furtună din birou. Şi era bucuroasă, ba chiar puţin surprinsă că „Uzina" o lăsase în pace.

Nicio punere sub acuzare, nicio urmărire penală, nicio vorbă de rău prin oraş. Nici măcar nu fusese ştearsă de pe lista de gratuităţi! La naiba, nici măcar n-o retrogradaseră pe lista B. Primea încă invitaţii la petreceri, discurile şi tricourile „promo" pe care le trimitea „Uzina"…

Azvârlise hârtiile fără măcar să deschidă plicurile, vânduse discurile cu obişnuita reducere de 60% la „Discomania", donase tricourile la „Salvation Army" se ţinuse deoparte de orice eveniment sponsorizat de „Uzină", evitând grijulie orice contact cu Bobby Rubin sau Sally Genaro.

N-avea niciun sens să împingă lucrurile prea departe. În timp ce lucrau la „Cyborg Sally" ştia, fără să i se fi spus, că West n-ar fi privit cu ochi buni vreun amestec din partea ei. Mai ales după ce-i spusese atât de direct părerea despre piesă.

Şi după ce apăru discul şi începu să urce în topuri, ca o consecinţă a promotion-ului, relaţiilor, zvonurilor, reclamei exagerate, nu mai voia deloc să aibă de-a face cu vreun mercenar care colaborase cu inamicul la o asemenea piesă sinistră. Singurul tricou „promo" pe care-l păstrase era cel pentru Cyborg Sally, şi pe ăla folosindu-l să şteargă găleata de gunoi din bucătărie, când schimba sacii de plastic. Din

cauza asta niciunul dintre aceşti mici ingraţi nu se mai învrednicise să spună măcar „bună ziua” producătorului primelor lor două hit-uri. De Sally Genaro nu-i păsa. Dar Bobby Rubin arătase în câteva rânduri că poate fi o fiinţă umană, iar ideile lor se întâlniseră, într-o anume manieră, în crearea lui Red Jack. Aşa că, sub masca indiferenţei, descoperi şi o mică undă de durere care străbătea din vocea lui la telefon, după atâta timp. Mai ales că o trezise la 7 dimineaţa.

— Bobby Rubin? Ce dracu’ vrei de la viaţa mea la ora asta?

— La ora asta?… E zece! Oh, Doamne! Iartă-mă, Glorianna. Am uitat, te sun de la New York. Sunt în mare, mare rahat, şi n-am pe nimeni altcineva cu care să mă sfătuiesc…

— De la New York? Asta fu suficient s-o trezească definitiv: Ce faci în New York? întrebă fără să se gândească, ridicându-se în capul oaselor, sprijinită de tăblia patului. Şi fu prinsă de povestirea lui lungă şi dezlânată.

— Deci Sally Genaro a dispărut undeva şi n-o poţi găsi - spuse iritată Glorianna, când putu în sfârşit să strecoare şi ea o vorbă. Şi ce-are asta de-a face mine?

— Eu… speram că poţi veni şi tu să m-ajuţi s-o găsesc… trânti vocea de la celălalt capăt al firului.

— Eu? Da’ ce sunt eu, biroul de persoane pierdute? Lasă-mă-n pace şi cheamă copoii!

— Nu pot să-i chem, ea n-a făcut nimic, iar eu… ei bine, să zicem că nu sunt în cea mai legală poziţie pentru a vorbi cu poliţia…

— Atunci angajează detectivi particulari!

— Am făcut şi asta! Şi-a lăsat toate lucrurile în camera ei de la „Waldorf”! Nici măcar n-a plătit, e urmărită pentru nota de plată. Asta-i tot ce-am putut obţine pentru zece mii de dolari.

— Rahat! mormăi Glorianna. Ştii, tot asta ţi se potriveşte şi ţie, Bobby Rubin! Te-ai purtat ca un căcat faţă de fata

aia, iar acum probabil că a şters-o să se distreze şi ea puţin, asta e; şi tu încerci acum s-o aduci înapoi acolo unde-ai batjocorit-o încă de la început? Tu chiar n-ai pic de conştiinţă?

— Crezi că eu chiar VREAU să fac asta? mormăi Bobby. TREBUIE, sunt silit s-o fac; doar ţi-am spus, Glorianna, dacă n-o aduc înapoi în L.A. să termine discul, West va pune să mă ARESTEZE ca instigator al Frontului Eliberării Realităţii! A trebuit să-l implor, ca să-l conving pe nemernic să-mi dea încă două săptămâni! Aşa că mai am încă două săptămâni, dar habar n-am ce mişcare să fac mai departe.

— Poate că ce trebuie să faci mai departe e o porţie din ceea ce meriţi!

— Ceea ce merit? gemu Bobby. O.K., poate că eu am lăsat-o pe Sally să-mi intre pe sub piele, O.K., m-am purtat urât cu ea, O.K., deci am fost un căcănar - dar vrei să spui că merit s-o iau sub coadă la puşcărie din cauza ei?

— Presupunând că pe cineva din puşcărie l-ar interesa coada ta!

— Glorianna! N-o lua aşa! Să-ţi reamintesc că West te-a ameninţat şi pe TINE că te aruncă în puşcărie?

— Ăla era Carlo Manning, îl corectă Glorianna.

— West, Manning, Beldock, toţi o apă şi-un pământ, toţi reprezintă „Uzina” aia blestemată, nu? La zid cu maşinăria de bani, ţi-aminteşti? Ei bine, de data asta maşinăria de bani m-a pus ea pe MINE la zid! Hai, Glorianna, nu mă da pe mâna duşmanului!

— Ah, acum e duşman, nu? spuse Glorianna. Dar vocea ei îşi mai pierduse din iritare, începuse să-l înţeleagă. De fapt, nu era un cuceritor cu inimă de piatră; era doar un puşti cam egoist, căruia îi căzuse pe cap sarcina dată de „Uzină”.

— Şi ce te face să crezi că eu pot să te ajut? întrebă ea mai domolită. De fapt, eu sunt doar…

— Mama Nebună a Rock and Roll-ului! Ai fost peste tot! Ai făcut de toate! Îi ştii pe toţi! Tu poţi ţine piept oraşului

ăsta dement!

— TU EŞTI new-yorkez, nu eu - îi reaminti Glorianna:

— Sunt din LONG ISLAND, Glorianna, asta-i ca un fel de Valley. Nu sunt legat de nimic aici, în afară de deconturile date de „Uzină”! Pentru cheltuieli!

Glorianna ciuli urechile.

— Deconturi! Ai spus deconturi?

— Da, da, am cont deschis de la „Muzik, Inc.”, nu le pasă ce fac, cât cheltuiesc, câtă vreme obţin ce trebuie…

— Mie-mi spui… mârâi Glorianna. Spune-mi, Bobby, cum ar fi dacă aş veni cu avionul la New York… clasa întâi, fireşte…

Tăcere lungă.

— Mă aşteptam să-mi spui ASTA - spuse el cu o voce şoptită.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că cea mai convenabilă treabă, din punctul meu de vedere, ar fi să trag la cel mai bun hotel din oraş, să închiriez o limuzină, să-mi cumpăr un kilogram de „praf”, şi să te iau într-un mare tur al restaurantelor, localurilor, cluburilor şi saloanelor pe cheltuiala „Uzinei”, până când ori o găsim pe Sally, ori ne taie banul?.

Bobby izbucni în râs, îndrăgind-o pentru câteva clipe, în ciuda situaţiei în care se afla.

— Hei, Glorianna, nu te sfii! Mănâncă-le cât vrei din deconturi, cumpără-ţi o garderobă nouă, devalizează „Tiffany”, cui îi pasă; sunt BANII LOR, nu-i aşa, nenorociţii! Dacă-mi dai o mână de ajutor, măcar atâta pot face pentru tine.

— Nu m-ai fi bătut atâta la cap fără motiv - spuse sec Glorianna.

În ultima vreme n-o ducea prea bine cu finanţele, iar New York-ul era un oraş în care puteai să-ţi faci de cap, mai ales pe banii altuia. Cu atât mai plăcut cu cât trăgeai în piept o corporaţie care merita din plin asta. „Acum cine n-are conştiinţă, Glorianna O’Toole? Pentru o călătorie gratis

eşti gata să colaborezi cu puştiul ăsta, târând-o pe sărmana grăsană, la prima ei ocazie de-a se mişca liber, înapoi la ocnele de sare de la «UZINĂ»”.

— Numai un lucru, Bobby, spuse ea.

— Dacă accept să mă înham alături de tine la vaca asta de muls, stau numai până o găseşti pe Sally, şi apoi am şters-o. Şi dacă vrei să te ajut s-o găseşti, trebuie să-mi promiţi că te ţii de cuvânt.

— Cuvânt? spuse nervos Bobby.

— Da. Fără durităţi. Fără detectivi particulari. Fără răpiri. N-o aduci înapoi la L.A. împotriva voinţei ei. Nu vreau să fiu implicată în ceva nasol. La cea mai mică mişcare greşită, EU chem poliţia. O găsim, şi trebuie s-o convingi SĂ DOREASCĂ să se întoarcă, numai datorită voinţei ei.

— Şi cum să reuşesc asta?

— Hei. Puştiule, am impresia c-ai greşit numărul: aici e biroul de persoane pierdute, nu de sfaturi pentru tinerii îndrăgostiţi. Ai prins chestia?

— Deja am prins-o de la West - spuse Bobby amar. Deci. Vii?

— Ne-am înţeles?

— Da, Glorianna. Ne-am înţeles.

— Unde locuieşti?

— Union Square Pavilion.

— Hei, nu e aşa de rău! Reţine-mi un apartament! Închiriază o limuzină cu care să mă aştepţi la aeroport. Vezi, să fie Rolls. Şi vreau bilet clasa întâi, la geam. Şi meniul inclus.

— Doamna mai doreşte şi altceva? spuse vocea destinsă a lui Bobby Rubin la celălalt capăt al firului.

Glorianna râse.

— Şi să am o sticlă de „Dom Perignon” la gheaţă, în camera mea, şi puţin caviar, marfă rusească a-ntâia, nu căcatul ăla de la iranieni, zise ea, închizând telefonul; apoi se întoarse pe partea cealaltă şi adormi la loc.

Karen Gold îşi puse blugii cei mai zdrenţăroşi şi un tricou Cyborg Sally şi-i spuse taximetristului s-o lase lângă colţul de la „Slimy Mary's”, simţindu-se nasol îmbrăcată în ţinută de golan şi sosind incognito, dar hotărâtă să afle ce se întâmplă DE FAPT aici, şi nevrând să renunţe, fără luptă, la iubitul ei răpit de o fantomă…

Prima dată când Paco dispăruse după incidentul de la „Visul American”, în loc să vină lângă ea la bar, Karen avusese mustrări de conştiinţă. În ultimul timp era disperată şi nu putea nega că nu se descărcase pe el. Se comportase chiar ca o mică prinţesă în exil şi-şi promisese să se recompenseze în pat, când el va reveni în mansardă.

Numai că în noaptea aia Paco nu apăruse, iar Karen nu ştia dacă trebuie să fie furioasă pe el sau pe ea.

— Hei, Karen, am avut treabă, las-o uşor, îi strigase Paco, noaptea următoare, când ea-l ţintuise la intrarea în “Visul”…

— Ce fel de treabă? Cu gagici?

— Hei, sunt băiat mare, şi tu nu eşti maică-mea, O.K.?

Iritată pe de o parte, dar reproşându-şi acest nou conflict pe de altă parte, Karen se abţinu. Îi puse o mână pe obraz şi se forţă să i se adreseze calm.

— Da, eşti băiat mare, Paco, eşti Mucho Muchacho al meu, nu vreau să fiu mama ta, şi ştiu că m-am purtat rău în ultima vreme! Dar MI-AR FI PLĂCUT să-mi. Spui că sunt încă „momacita” ta…

Paco o privi straniu, aproape cu regret; cel puţin aşa i se păru ei.

— Da, fireşte, momacita, eşti momacita mea - spuse el într-un târziu, destul de puţin convins, sărutând-o în fugă şi lăsând-o să intre. O să vorbim despre asta mai târziu, O.K., nu vreau să mă concedieze ăştia, nu le place să mă vadă conversând prea mult la intrare.

Dar în noaptea aceea nu se mai arătă prin bar, iar când reveni în dormitorul ei era deja spre dimineaţă; şi cu toate că susţinea că nu făcuse altceva decât să aibă grijă de nişte

afaceri la „Slimy Mary's”, şi cu toate că făcuse dragoste cu ea, performanţa lui fusese superficială, ejaculase imediat sau chiar se prefăcuse, ca să scape mai repede.

Nu mai apăru în bar sau în mansardă încă două zile şi, când o făcu, intră în pat lângă ea pe la trei dimineaţa, când dormea tun, fără să aibă măcar drăgălăşenia de a o trezi, şi dispăru imediat după un mic dejun tăcut şi posac.

Apoi, în ultima săptămână, nu mai apăru deloc şi nici măcar nu mai discută cu ea la intrarea de la „Visul American”, singurul loc în care-l mai putea vedea. Motivul? Aglomeraţia de la uşă…

Ei bine, orice femeie din lume înţelege un asemenea argument atât de naiv. Nemernicul avea pe cineva; asta se vedea cu ochiul liber. Dar faptul că n-avea tăria să vină să-i spună, ASTA nu se potrivea, asta nu era în stilul lui Paco.

Reuşi într-un târziu să-l încolţească la intrare, chiar când îşi terminase treaba şi era gata să plece, Dumnezeu ştie unde şi Dumnezeu ştie cu cine..

— Ei bine, Paco, cine e? întrebă ea, înşfăcându-l de braţ.

— Qué? spuse el distrat, cu o privire pierdută.

— Nu fă pe prostul cu mine!

— Hei, momacita, qué pasa, nu mă enerva, trebuie să mă întâlnesc cu nişte tipi importanţi cu care am nişte afaceri…

— Pe cine crezi tu că păcăleşti? spuse Karen nervoasă.

Îl privi adânc în ochi, dar se lovi parcă de un zid.

— Pe cine crezi tu că păcăleşti? repetă ea cu o voce mai calmă. Doamne, Paco, şi acum eşti conectat, nu? Ai început să faci asta până şi AICI, nu? Ştii că ăia te dau afară dacă te prind!

Paco clipi..

— Hei, să mă pupe-n cur; Mucho Muchacho n-ar…

— Hai înăuntru! şuieră Karen, trăgându-l de braţ. TU şi cu mine avem de vorbit, chiar acum, măcar atât merit.

— Hei - începu el să ţipe cu ochii duri şi furioşi, încercând să-şi elibereze braţul.

— La dracu'… bine… mormăi el până la urmă cu o voce mai slabă, uitându-se în jos, luând-o de mână şi lăsând-o să-l conducă înăuntru.

Reuşise măcar să-l scoată din viziunea aia blestemată.

Karen nu mai scoase o vorbă până când se aşezară la bar. Atunci îşi comandă două martini cu gin. Din trei înghiţituri hulpave îl termină pe primul şi sorbi lung din al doilea pentru a-şi face curaj.

— Ei bine, ochii care nu se văd, se uită! spuse ea într-un târziu, când ginul îşi făcuse deja efectul.

— Hei, Karen - spuse amărât Paco, cu umerii căzuţi, privind undeva, către capătul barului.

— Karen, ai… Aş putea îndrăzni să cred că este cumva Paco Monaco cel căruia am onoarea de a mă adresa?

— Haide, momacita. Ce se întâmplă cu tine? zise el vinovat, neîndrăznind s-o privească în ochi.

— Nu-i treaba ta, băiete, asta-i al dracului de sigur. Cine e doamna, Paco?

— La dracu - spuse el, uitându-se semnificativ la paharul ei – ţi-a luat Dumnezeu minţile, cum poţi să bei rahatul ăla?

— Bănuiesc că am dreptul să mă-mbăt puţin, date fiind împrejurările, nu? Vreau să zic, văzând cum omul meu m-a părăsit pentru alta, fără să aibă măcar curajul să mi-o spună!

— Nu e ceea ce crezi - mormăi Pacp.

— Nu e ceea ce cred - i-o întoarse Karen. Sorbi dispreţuitoare o gură de gin. Atunci ce dracu' e? Să nu cumva să-mi spui că mi-am băut minţile şi că inventez!

Paco oftă. Îşi studia degetele cu care bătea darabana pe tejghea.

— N-o să mă crezi - spuse el şovăitor.

— Deja nu te cred, fir-ar al dracul Nu mă mai lua de proastă!

Paco îi prinse îh sfârşit privirea. Ceva din ochii lui, amestecul de durere, confuzie, regret şi dispreţ, îi spuse că era pe cale de a divulga, în sfârşit adevărul.

— E vorba de Cyborg Sally - zise el. Hei, îmi pare rău, chiar sunt… dar ea e… ştii… vreau să zic…

Bravo intuiţiei feminine!

— Până la urmă ţi-ai ars creierii, Paco - spuse Karen mai mult tristă decât furioasă. Nu există nicio Cyborg Sally, e doar o adunătură de programe, ţi-aminteşti, şi-acum nu eşti conectat, aşa că nu-nţeleg cum poţi să stai aici cu creierii prăjiţi şi să-mi spui că te culci cu cineva care nici măcar nu există?

— Yo no se… adică, ea există, adică, într-un fel, cum să-ţi spun, în vis, în închipuire… vreau să zic. Ridică din umeri, încurcat, şi privi din nou în gol.

Printre aburii alcoolului, Karen începu, încet-încet, să priceapă.

— A, curva aia cretină în costum luxos ţi-a luat minţile, nu? zise ea mult mai înţelegătoare. Nici măcar n-a dispărut, ai ascuns-o pe undeva, nu-i aşa? La „Slimy Mary's", nu? Ţi-o tragi cu ea tot timpul şi nu-ţi ajunge, pariez. Creierul tău e atât de ars, încât o curvă prăpădită a reuşit să te convingă că e o vedetă rock care nici nu există!

— Da… adică nu… La dracu.

O privi, şi pentru o clipă era iar Paco ai ei. Pentru o clipă, privirea din ochii lui mari, căprui, privirea lui de băieţaş pierdut, îi merse direct la inimă.

— Hei, tu nu poţi să-nţelegi… - spuse el plângăreţ. Adică, e ceva ca tine şi ca mine şi ca Mucho Muchacho. Adică, el nu e de-adevăratelea, dar eu ţi-l fac real în viziune, verdad, iar Jack îl face real în mine, tu sabes. Îndeajuns de real să-ţi încingă curul. Îndeajuns de real să mă facă bărbatul tău înfierbântat…

— Dar asta nu e decât o viziune, Paco - spuse Karen. Doar un vis inofensiv pe care noi… noi obişnuim să-l împărţim. Nu e real, nu e carne, e doar bobină. Nu poate… nu poate să…

Poate şi din cauza ginului, Karen găsea că vorbele ei nu sunau convingător, înţelegea mai puţin decât ar fi vrut.

Oare de cine se îndrăgostise, de un amărât de golan sau de Mucho Muchacho, cavalerul ei? Cine era minunatul ei amant şi stăpân, Paco cel adevărat, prostovan şi stângaci, sau cel transformat datorită Jackului?

Şi care era treaba cu Red Jack?

Tu-mi umpli sufletul, eu îţi umplu sufletul, promitea cântecul - şi oare nu chiar aşa se şi întâmplase pentru scurt timp?

„Oare aceste fantome din vis au puterea de a-i obişnui pe cei în carne şi oase cu binele sau cu răul? Sau mi-am băut eu minţile?”

Clipi. Puse un braţ tandru pe umărul lui Paco.

— Paco, Paco - murmură ea, fredonând încet, nu ştiu exact ce se întâmplă, dar ştiu că nu poţi să faci dragoste cu o fantomă de pe ecranul video! Totul e numai în capul tău!

— Oh, da? spuse Paco. Numai că nu sunt doar eu în situaţia asta!

— Cum? Vrei să spui că ea se mai culcă şi…

— Vreau să spun că Cyborg Sally cântă acum la „Slimy Mary’s”, şi avem o groază de lume care plăteşte o sută de dolari de căciulă ca s-o vadă; atunci, cum dracu poa’ să nu fie de-adevăratelea?

— Bine, dar e imposibil!

— Verdad? spuse scoţând din buzunar un teanc gros de bancnote. Nici ăştia nu-s adevăraţi?

Karen se apropie de el.

— Ţinând seama de cum te-ai purtat cu mine, n-ar trebui de fapt să-ţi spun, dar încă mi-e drag de tine… Eşti în pericol, cineva-şi bate joc de creierul tău… Lasă-mă să intervin, Paco! Te rog, lasă-mă să te ajut!

Paco puse o mână tremurândă pe braţul ei.

— Hei, Karen, nici asta n-o s-o crezi, dar şi mie mi-e drag de tine - spuse el trist. Şi ştii, asta nu e ca şi cum ai fi tu şi cu mine, nu e vorba despre… DRAGOSTE, nici măcar despre sex, tu sabes… este ceva muy grande, Karen… nu ştiu ce… ceva important… ca F.E.R.-ul, ca şi cum ai elibera ceva… ca

şi cum ai împinge tot rahatul lumii şi ai să simţi că se mişcă… trebuie s-o fac. Karen, trebuie să merg până la capăt…

— Paco, Paco, dar cu NOI cum rămâne?

Paco îşi lăsă capul într-o parte şi privi spre ringul de dans, ca şi cum ar fi dorit să vadă ceva sau pe cineva care nu era acolo. Se ridică de pe scaun.

— Yo no se, spuse. Adică, nu te-aş putea condamna dacă mi-ai spune să mă duc dracului, dar trebuie să plec. EA o să apară curând, şi TREBUIE să fiu acolo.

Îi întoarse spatele şi dispăru în mulţime.

Oprindu-se în capul scărilor duhnind a pişat şi uitându-se spre ceea ce ştia al dracu' de bine că este etajul doi ai unei văgăuni împuţite, Paco Monaco se întrebă dacă nu cumva Karen avea dreptate, dacă nu cumva Jack chiar îi ardea creierul, dacă nu cumva era deja şi el pe jumătate în „Florida”,

Cyborg Sally îl făcuse să promită că nu va mai urca niciodată scările fără să fie conectat, că ei doi nu se vor mai întâlni niciodată în afara viziunii. Nu neapărat pentru că voia ea. Dar pentru că de fiecare dată când mergeau acolo sus, şi se trezea în apartamentul soios, cu saltele murdare, cu gândaci, cu lăzile goale şi cu blestematele de inscripţii, trebuia să apese pe buton şi nu se oprea până când nu venea timpul reîntoarcerii la cealaltă viaţă, la „Visul American”.

La naiba, când era realitate şi când era vis? Fireşte, Karen era reală, scandalul pe care i-l făcuse era real, şi „Visul American” era real, şi durerea pe care o văzuse în ochii ei era reală, şi slujba lui era reală, şi ceea ce simţea acum era real.

Şi teancul de bancnote din buzunarul lui, şi ăsta era real, şi tot aşa simţea şi el, Mucho Muchacho, făcând dragoste cu Cyborg Sally, sau dacă nu, aşa TREBUIA să fie, muchacho!

Şi dacă TREBUIA să fie, iar o simplă apăsare a. butonului

PUTEA s-o facă, atunci DE CE NU? Pe lângă asta era timpul ca ea să intre în scenă, el era deja în întârziere, mai bine să-şi facă griji mai târziu. Aşa că Paco apăsă pe buton, şi Mucho Muchacho ţopăi, sărind scările două câte două, spre tărâmul magic de la etajul al doilea. Un lung coridor de marmură albă ducea direct către coapsele „Oraşului Gagicilor”, către apartamentul luxos. Descuie uşa cu încrustaţii de stejar cu cheia de aur a regatului său, şi pătrunse în sala tronului, unde Cyborg Sally era împreună cu Curtea.

Stătea tolănită pe o sofa de catifea bleu cu mantia ei albă, lungă, ridicată mult deasupra picioarelor de oţel, catifelate, pentru a-i evidenţia vârtejul scânteietor al pizdei. Jumătate de duzină de slujitori, răspândiţi pe perne enorme de lână, înaintea ei, se uitau cu adoraţie în sexul ei - ca şi cum ar fi fost un lung tunel întunecos la capătul căruia ai speranţa unei lumini orbitoare – conectaţi şi mişcându-se după înregistrarea cu „Cyborg Sally”, dată pe consola TV din cel mal îndepărtat capăt al odăii, în spatele lor.

Prima dată când asistase la această scenă, cu două nopţi în urmă, după cel o salvase de la „Visul American”, se înfuriase.

— Hei, javrelor, la ce vă holbaţi? întrebase iritat. Ce dracu fac nenorociţii ăştia aici?.

— Sunt fanii mei - îi răspunse Cyborg Sally.

— Sunt o adunătură de păduchioşi care se zgâiesc în pizda ta, asta sunt!

Cyborg Sally îşi arcui sfârcurile scânteind către el şi-l învrednici cu un zâmbet.

— Şi cu ce te deranjează asta? zise ea mieros.

Mucho Muchacho se aplecă deasupra ei, o apucă de obraz şi-i apropie faţa la câţiva milimetri de ceea ce pulsa în pantalonii lui albi, strâmţi.

— Un bărbat înfierbântat, gagico! îi spuse. Şi singurul bărbat dintre toţi cei de faţă care va intra în chiloţii tăi de vedetă rock! Îi îndepărtă capul, cu un gest brusc din

încheietură şi se întoarse cu mâinile în şolduri să-i înfrunte pe fani.

— Maricones, are vreunul dintre voi coaiele să îndrăznească să spună altceva?

În clipa aia în cameră erau patru inşi, obişnuiţii de la „Slimy Mary's", şi-i ştia pe toţi. Rico fusese conectat la Cască atât de mult, încât se spunea despre el că a ajuns să futǎ perros[1]. Unchiul Ugly era descendent direct de bobinar din „Uncle Charlie". Ratfuck[2] era pe jumătate în „Florida", datorită lui Blue Max. Billy purtase Roşul şi se ocupase de Maşinăria de Bani a Poporului pe vremea când Red Jack era la apogeu. Se întoarseră să-l privească cu o stranie expresie de veneraţie, într-o ciudată rotire lentă a gâturilor, ca nişte flori întorcându-se după soare în ralanti, cu aceeaşi expresie cu care o priviseră şi pe Cyborg Sally.

Cyborg Sally se ridică de pe sofa pentru a sta alături de el.

— Hai, hai, vino, vino cu mine - îi cânta ea în ureche, şi când îl luă de mână păşeau deja într-un alt spaţiu.

O cameră de televiziune îi inundă cu o lumină orbitoare, trecând în traveling în spatele lor. Buchete de microfoane erau aruncate în faţa lor, în timp ce mergeau mână în mână de-a lungul unei străzi nesfârşite, printre turnuri înalte de sticlă şi firme de teatru din neon. Becuri flash se aprindeau şi luminau întunericul, acolo unde un public imens îi aştepta să păşească pe scenă.

În jurul lor, clădiri scheletice asemeni unor tribune, drojdie umană răsărind la ferestre, năvălind prin uşi afară în stradă - armata zdrenţăroasă a lui Mucho Muchacho, aşteptând să înceapă muzica, aşteptând ordinele lor pentru a începe să mărşăluiască.

Cyborg Sally urlă, se auzi o muzică puternică, iar publicul începu să danseze pe alei, mărşăluind dintre numeroasele block-uri de clădiri abandonate, direct în strada principală a

---

1 Câini (sp.)

2 Fute-şobolani (eng.)

„Oraşului Gagicilor”, în spatele lui Mucho Muchacho şi al Reginei sale argintii, Cyborg.

Besa me pica
Şi dă-mi-o pe soră-ta!
Mai bine spune-mi DOMNULE!
ŞI TU MAMĂ DEASEMENI!

Îi zâmbi cu dinţii ei ascuţiţi, în timp ce dansau *stompada* pe Fifth Avenue, pe West Broadway şi în „Visul American”, iar clubul de fani îşi urma Prinţul dincolo de întuneric, în lumina spotului strălucitor al lui Cyborg Sally.

Hai cu mine
Vino aşa cum eşti
Fiecare bărbat, un rege
Fiecare fată, o vedetă!

Clipind, Paco Monaco se trezi brusc într-o văgăună nenorocită, sus în „Florida”. Rico, Ratfuck, Unchiul Ugly şi Billy erau acum în picioare, bâţâindu-se în ritmul muzicii de pe disc. O ţinea de mâini pe Cyborg Sally, sau pe cineva care arata ca ea. E-adevărat, era faţa lui Cyborg Sally, dar trupul ei nu era de metal de-adevăratelea, nu…?

Dar… Doamne, TREBUIA să fie Cyborg Sally, pentru că ea nu făcuse doar sincronizarea buzelor, ci şi cânţa un cântec NOU de-al lui Cyborg Sally!

— Clubul Fanilor NOŞTRI - îi şopti ea la ureche, apropiindu-se, mirosind nu a metal strălucitor, ci a trup de femeie având mare nevoie de o baie. Ce dracu...

Apoi îi făcu cu ochiul şi, cu toate că faţa ei nu se schimbase, Paco avu senzaţia stranie că ALTCINEVA îl privea cu ochii lui Cyborg Sally.

— Să nu strici totul! spuse Cyborg Sally cu o voce neobişnuită. Rămâi cu mine aici, în vis! Şi îşi întinse o mână în păr, apăsă butonul lui cu cealaltă, şi momentul straniu

trecu.

Asta se-ntâmplase acum o săptămână, sau mai mult, într-o altă viaţă, în nici un caz aici şi acum, în sala tronului din regatul lor. Şi Regina Cyborg a Bobinei îi spusese adevărul; tolănit pe podea, înaintea ei, era clubul ei de fani. Iar el se zborşea la ăştia, la naiba, chiar şi la gagici, care se holbau la „uită-te da' nu pune mâna” cu limbile scoase. Cyborg Sally putea să-i excite pe pârţarii ăştia până li se umflau coaiele, dar niciunul n-ar fi îndrăznit să întindă mâna, ca să nu-l scoată din minţi pe Mucho Muchacho.

Nu doreau altceva decât să stea acolo şi să viseze în prezenţa lui Cyborg Sally a lor, acea Cyborg Sally pe care EL o înhăţase de sub nasul nemernicilor de la „MUZIK” şi „Visul American”, pe care EL o proteja de scorţoşi şi de paznicii lor, o apăra cu trupul lui de războinic al străzii, pe care el o STAPÂNEA cu puterea sexului.

Şi astfel, stăpânind-o pe Regina Bobinei, devenise şeful tribului lor.

La un semn de-al lui, toţi îl ascultau orbeşte. Când pornea acţiunea, toţi îl însoţeau. Jumătate din banii de intrare mergeau direct la el. O privire dură era îndeajuns pentru a opri orice incident în local, chiar dacă era vorba de stârpituri şi de capete arse. Până şi Dojo se uita la el ca la un Domn.

În sfârşit, ştia ce înseamnă să ai putere, o putere care-i făcea pe oameni să-l asculte, pentru că ei credeau în el şi erau gata să joace după cum le cânta, o putere stranie pe care parcă şi-o trăsese din pizda lui Cyborg Sally cu marea duritate a bărbăţiei sale.

— Hei, momacita, mai avem vreo cinşpe minute până începe spectacolul, aşa că ia-o cât poţi de la un bărbat înfierbântat - îi spuse el îndreptându-se spre canapea, luând-o de mână şi aşezându-se pe locul cuvenit, alături de ea, pe tronul de catifea bleu. Privi indiferent jumătatea de duzină de golani care aşteptau, pregătiţi, comanda lui Mucho Muchacho.

— Hei, toată lumea afară şi jos pe scări - le spuse el, şi toţi ieşiră ascultători, patru bărbaţi şi două femei, conectaţi încă, dansând încontinuu.

Mda, o fi Cyborg Sally Regina Aţâţării lor şi bobina sângelui lor înfierbântat, dar EL era byţii strălucitori ai dorinţei EI carnale. O cuprinse cu un braţ puternic, înfrângându-i rezistenţa oţelită a trupului, o apăsă pe canapea cu trupul lui, ţintuindu-i braţele, frământându-i trupul, în timp ce ea se alinta şi gemea şi se zvârcolea sub el.

Cyborg Sally se încolăci în jurul taliei lui Mucho Muchacho, şi-l lipi de ea cu picioarele ei de oţel. Dincolo de pereţii cabinei de machiaj auzea tumultul mulţimii enorme intrând în sală, ecoul răzbătând până în culise, rockerii făcând ultimele retuşuri la sistemul de amplificare; simţea în aer mirosul de ozon al încărcării electrice.

O, da, nimeni n-o excita într-atât, nimeni n-o purta printr-un asemenea foc, dar nu fără byţii strălucitori ai dorinţelor fanilor ei. Până când steaua ei de vedetă nu explodase spre libertate din închisoarea cărnii unei grăsane, nu cunoscuse extazul scânteietor al unui amant convertit într-un admirator plin de patimi. Da, o, da, îşi mai amintea încă un coşmar îndepărtat şi ceţos.

O amărâtă de operatoare la VoxBox, plină de coşuri, îngenuncheată în faţa solistului vocal de la „Razor Dogs”, sugându-i pula în culise înaintea unui spectacol (într-o speluncă din Valley, juisând şi ea cum apuca şi urându-se amândoi pentru asta, şi totuşi, în acelaşi timp, înfiorată de dorinţa ei excitantă de a suge pula unei vedete de mâna a doua.

— Dansează cu mine şi să nu îndrăzneşti să priveşti înapoi, NICIODATĂ - îi spuse Cyborg Sally răţuştei celei urâte, pentru că acum simţea extazul scânteietor şi nedesluşit, cu admiratorul EI lingând-o în pizdă, înaintea spectacolului EI.

Ea juisa în cristal şi lumină de neon şi zbura sus, sus, dansând într-un spot orbitor, în faţa unei mase de spectatori zdrenţăroşi care se scurgeau din clădirile scheletice către scenă pentru a îngenunchea, gâlgâind şi plescăind, la picioarele ei.

— Sunt pregătită - spuse ea împingându-l deoparte, stând deasupra lui cu mâinile în şolduri. Sunt gata să dansez şi sunt pregătită pentru cel puternic!

Mucho Muchacho, marele ei războinic, se ridică din postura lui tainică de adoraţie tremurândă şi timidă şi deveni protectorul ei cel mai puternic şi managerul ei pe deasupra, luând-o posesiv de braţ, conducând-o către spatele scenei; o lăsă în umbra culiselor şi plecă să-şi pregătească momentul apariţiei în spot, la scena ei.

Un cântec care-ţi făcea oasele să vibreze începu să se nască în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Începură aplauze nerăbdătoare. Picioarele băteau ritmul în aşteptare.

Cyborg Sally
Carne şi bobină
Regină Carnală
Rugul morţii!

Când Karen dădu colţul pe Third Street, văzu imediat că ce spusese Paco era adevărat măcar despre un lucru - CEVA se schimbase la „Slimy Mary’s”.

Deşi clădirea, văzută din afară, părea încă abandonată, un mic grup de golani era adunat la intrarea localului de la subsol.

O parte din femei purtau echipamentul complet Cyborg Sally - celelalte, tricourile „promo” obişnuite, machiaj pe faţă şi dinţi, dâre purpurii lăcuite în părul Cyborg Sally…

Câţiva bărbaţi încercaseră chiar să imite, ridicol de altfel, părul lui Sally, alţi câţiva purtau încă Roşul, mulţi îşi

pictaseră dinţii în argintiu, iar unii se pare că şi-i piliseră la vârf. Şi toţi purtau în bătaie de joc versiunea masculină a tricoului Cyborg Sally. Îi amintea de o versiune jalnică şi săracă a unei scene asemănătoare de la intrarea în „Visul American”, dar aici slăbănogul de la intrare îi lăsa pe toţi înăuntru, rapid şi democratic, fără a face vreo favoare cuiva.

Şi, când se apropie de intrare, văzu cum tipul strângea taxele de acces.

— Mai nou, trebuie să PLĂTEŞTI ca să intri? îl întrebă ea ironică.

Tipul, plin de coşuri, palid, purta un Jack necamuflat şi, după privirea pierdută, părea că e în viziune chiar acum. O privi suspicios din cap până-n picioare, vizibil mirat că nu vede nici peruca Sally, nici măcar Jack.

— O sută de dolari, spuse individul, întinzând mâna. N-ai mai fost pe-aici?

— Nu, cel puţin de când merge aşa. Ce-i atât de extraordinar la „Slimy Mary’s” ca să merite 100$ intrarea?

— N-ai auzit? întrebă portarul uluit.

— Ce s-aud?

Zâmbi ca o vulpe cu gura plină de dinţi ascuţiţi.

— EA cântă aici în fiecare noapte - spuse el cu vocea întretăiată. Regina Aţâţării. Dacă nu crezi că ASTA valorează o sută de dolari, încearcă s-o vezi pe Cyborg Sally în altă parte, la un preţ de zece ori mai mare! Acum e-a noastră, o să ducă întreaga lume pe culmi, o să le ardă creierii tuturor guşterilor pe rugul ei funerar!

Karen se cutremură, locul părea cam acelaşi, deşi era mult mai aglomerat, becurile scânteiau în tavanul de poleială de deasupra micului ring ticsit de dansatori. Grupuri de oameni erau aşezaţi pe vine, stând jos sau crăcănaţi pe mobila improvizată din jurul ringului. O senzaţie de beznă sordidă, infestată de şobolani şi gândaci.

Doi tipi erau aplecaţi, asupra keyboard-urilor Maşinăriilor de Bani pentru Popor, instalate în umbră, chiar lângă zona

de lumină.

Dar nu dansa nimeni, nu se auzea nicio muzică, singurul sunet fiind aşteptarea, într-un uşor murmur colectiv.

Ecranul video era mort. Karen văzu un VoxBox, cu un scaun în faţă. Ambianţa o făcu să se gândească la un trib primitiv în aşteptarea unei ceremonii de magie,

Atunci se ivi Paco din întuneric la celălalt capăt al pivniţei, păşind mândru şi lent prin penumbră spre centrul ringului de dans, un adevărat Mucho Muchacho, când începu să se înalţe un imn care făcea să-ţi tremure oasele; ritmic, însoţit de accentul bătăilor din palme:

Cyborg Sally
Carne şi bobină
Regina Aţâţării
Rugul funerar!

— Cine e regina cărnii voastre, cine e focul sângelui vostru aprins? scandă Paco.

— Cyborg Sally, carne şi bobină!

Răspunsul era în tonalitate joasă, sacadat şi cumva ameninţător, iar Karen văzu mâinile întinzându-se, una după alta, să atingă butoanele. Ecranul video reveni la viaţă cu imaginile de început din „Cyborg Sally”, numai că sunetul era „off” în timpul dialogului scandat între Paco şi spectatori.

Cyborg Sally! Carne şi bobină!
Byţii strălucitori ai dorinţei străzii!

Şi, de undeva din întunecimea din spate, printre spectatori, direct în realitatea sclipitoare a stroboscoapelor, se ivi…

Ce dracu’…

CYBORG SALLY!

Sau cineva în desuuri arătoase de buret şi un

echipament Sally perfect; arăta exact ca ea, cu identitatea amplificată de stop-cadrul vedetei rock inexistente. Aceiaşi ochi. Aceeaşi linie a nasului. Aceleaşi buze cărnoase.

Karen privi uluită această apariţie neplauzibilă.

Nu putea fi, şi totuşi era. Şi Karen nici măcar nu era conectată!

Dar toţi ceilalţi din local erau. Şi când... Cyborg Sally se aşeză la consola VoxBox, începură să se scurgă către ringul de dans.

Sally Genaro ieşi din viziune pentru o clipă, o clipă îngrozitoare, într-o pivniţă murdară şi întunecoasă, ticsită de golani înspăimântători, aşezată lângă VoxBox-ul ei, ca şi cum ar fi fost în studioul de la „Uzină”. Se cutremură şi o simţi pe Regina Aţâţării întinzând mâna după buton pentru a redobândi comanda.

„Hei, ce-ar fi să mă laşi să fac EU singură asta, O.K.? scânci cu o undă de curaj, vorbind cu sine însăşi. EU SUNT vrăjitoarea VoxBox!” îşi puse un laringofon, programă o secvenţă ritmică provocatoare, stocă în memorie o întreagă orchestră de tam-tamuri, ecouri de junglă peste keyboard-ul ei, lăsând linia de bas ca o adiere subsonică, încheind cu chitară solo, cu tonuri urlătoare în piscuri supersonice.

Atunci, abia atunci, îşi abandonă cu bună ştiinţă carnea înfrigurată bobinei puternice şi sigure a lui Cyborg Sally, apăsă pe buton şi execută o temă aleatorie de fanfară.

Ca răpăitul unei mitraliere spărgând o clipă de cristal, primele acorduri rupseră tăcerea şi incitară adunătura într-o bruscă mişcare turbionară.

Un val imens de golani izbucni din clădiri către ringul de dans. O muzică pe care n-o auzise niciodată până atunci se scurse din degetele ei scânteietoare pe keyboard; dură şi aspră şi în concordanţă cu ritmul străzilor mizere pe care nu le cunoscuse până acum. Cuvintele ieşeau de la sine din bobina înfierbântată a sângelui dansatorilor războinici, rotindu-se în jurul ei, licărind de-a lungul circuitelor care-i

uneau în byţii arzători ai dorinţei inimilor lor.

Carne şi bobină!
Dorinţă a inimii!
Aruncaţi lumea
Pe rugul meu funerar!

Dansau în jurul ei într-un cerc din ce în ce mai larg, în jurul scenei de la „Visul American”, acolo unde stătea în lumina orbitoare, ca o adevărată vedetă, în jurul ringului de la „Glitter Dome”, în jurul studioului unde odată, demult, suferise din cauza neghiobului de Bobby Rubin, în jurul barurilor mizere din Valley, în jurul sărmanei fetiţe grase, în jurul Reginei Aţâţării, un vârtej de bobină triumfătoare, conectându-i în visul etern al lui Cyborg Sally.

Urlaţi de pe acoperişuri
În noaptea cu inima grea!
Păşiţi în visul
Luminii mele eterne!

Oh, da, simţea căldura viselor pierdute, furia gândacilor scormonind după resturile de la banchetul vieţii, ura fetelor grase la picioarele unor muzicanţi de mâna a treia, singurătatea fetelor la nesfârşitele petreceri ale Hollywood-ului, îmbătându-se lent la bar şi privind pe furiş la stelele de cinema, pline de dorinţe.

Carne şi bobină!
Dorinţă a inimii!
Aruncaţi lumea lor
Pe rugul meu funerar!

Dar în acelaşi timp simţea o forţă enormă urcând în ea şi prin ea, odată cu muzica, puterea lungilor aşteptări şi frustrări, câştigată de steaua lui Cyborg Sally şi aruncată

împotriva lumii care o trădase.

Pentru o clipă ameţitoare părea că are puterea de a-i conduce pe fanii ei în vis, şi că nu va trebui să mai revină vreodată înapoi.

Eu sunt Cyborg Sally
Sunt conducătoarea hoardei voastre
Dansaţi cu mine
Să nu-ndrăzniţi să priviţi înapoi
Haideţi cu mine
Veniţi aşa cum sunteţi
Fiecare bărbat, un rege,
Fiecare fată, o stea!

Mucho Muchacho stătea mândru în penumbra de la capătul ringului de dans, privindu-şi războinicii care-şi mişcau picioarele în ritm, dansând din ce în ce mai repede, aspiraţi din ce în ce mai adânc în freneticul dans ritualic, aţâţaţi de cântecul de luptă al lui Cyborg Sally.

Venise clipa ca marele şef să-şi ia locul cuvenit în centrul lumii, clipa când Mucho Muchacho dansează *stompada* sa maiestuoasă pe ringul învolburat, pentru cântăreaţa de argint din faţa altarului.

Cântecul se sfârşi într-un cor multiplu, trecând imediat într-un nesfârşit break instrumental - o bătaie fantastică de tam-tam-uri puternice, o chitară furioasă care-ţi intra sub piele şi-ţi incendia nervii, o trompetă stridentă chemând la luptă, o complexă improvizaţie electronică dizolvând realitatea în câmpul de pixeli scânteietori ai biţilor şi byţilor.

Şi când, într-un târziu, muzica se sfârşi iar el rămase cu Cyborg Sally protejată de braţul său, ochii săi duri privind dominant gloata de golani - încă mişcându-se pe ring şi înconjurându-i lent şi ameninţător după sunetele unei muzici neauzite – cu senzaţia toropitoare a mândriei războinicului în piept, reveni cu gândul înapoi, către o amintire veche.

Înapoi la tejgheaua de la „Visul American”, intimidându-i pe îmbuibaţi cu privirea lor maiestuoasă, stând alături de momacita lui.

Şi când Paco ieşi buimăcit din vis, doamne, uite-o acolo, undeva în spate, în penumbră - Karen, privindu-l lung, cu ochi trişti, cu faţa ca o mască îngrozită; simţi dorinţa s-o cuprindă cu braţul după gât, să devină iarăşi cavalerul ei şi s-o ducă acasă…

Numai că atunci când încercă să-şi croiască drum prin mulţime, ea se întoarse şi urcă brusc scările, dispărând cu mare iuţeală.

Paco se opri, ezită, privi înapoi la Cyborg Sally, prăbuşită acum peste VoxBox, privind ciudat la el şi arătând destul de furioasă.

Întinse mâna şi apăsă pe buton, coloana i se îndreptă, se ridică din şale, cu buzele bosumflate şi ironice, cu ochii ţintă la el. Îndreptă un deget de oţel spre el şi rânji cu dinţii ei ascuţiţi.

— Dansezi numai cu mine, să nu îndrăzneşti să priveşti înapoi! îi strigă peste capetele fanilor ei, armata lui stradală.

Paco ezită iarăşi, se întoarse, privi treptele pustii şi oftă adânc. Apoi apăsă pe buton, şi Mucho Muchacho reveni în vis în fruntea războinicilor săi, acolo unde îi era locul, alături de Cyborg Sally.

Karen Gold, încă tremurând, sorbi încet din vinul roşu ieftin, amintindu-şi prin ce-a trecut.

— Trebuia să fi văzut. Absolut toată lumea de acolo era pe ring, conectată şi dansând ca posedată după…

— Cyborg Sally? spuse Leslie Savanah. Haide, Karen. Poate s-o fi terminat totul între tine şi Paco, doar să nu susţii acum că Cealaltă Femeie este Cyborg Sally!

— Ştiu exact ce-am văzut! ţipă Karen strident. Am văzut pe cineva care arăta exact ca A.P. de pe disc. Am văzut sute de oameni care erau absolut convinşi că o văd şi ei, i-

am văzut dansând în transă, chiar şi după ce se terminase cântecul, şi…

De-abia acum, când realiză, rămase ca lovită de trăsnet.

— Şi era un alt cântec! exclamă. Era vocea lui Cyborg Sally cântând ceva ce n-am auzit niciodată până atunci! Un cântec plin de furie şi ură şi…

— Şi CONTINUI să susţii că nu erai conectată? remarcă batjocoritor Malcolm McGee.

— Chiar credeţi că sunt atât de cretină să mă conectez într-un loc ca acela, aşa, de una singură? Era ÎNFRICOŞĂTOR, Malcolm. Era ca un fel de ceremonie „voodoo” cumplită. Adică, oriunde s-ar fi găsit oamenii ăia din vis, erau acolo la un loc, împreună, îi hipnotizase EA, sunt convinsă că dacă ea m-ar fi arătat cu degetul şi le-ar fi spus să pună mâna pe mine, ăia m-ar fi sfâşiat! Şi voi credeţi că am visat asta? Iar Paco… o, doamne. Paco…

— Ce-i cu Paco, Karen? spuse tăios Larry Coopersmith, cu vocea aia a lui „Markowitz”, pe care se pare c-o folosea de fiecare dată când era în viziune, ceea ce se întâmpla cam tot timpul în ultima vreme.

Când Karen năvălise în mansardă, bolborosind incoerent despre ceea ce văzuse la „Slimy Mary’s”, Malcolm şi Teddy încercaseră s-o calmeze ca după un coşmar, iar Leslie glumise chiar, bârfind înţelegătoare descoperirea Celeilalte Femei a lui Paco. Dar Coopersmith, sau Markowitz, sau cine se credea acum, stătea acolo fumând ţigară de la ţigară şi apăsând încontinuu pe buton, dând din cap aprobator, când ea încerca să-i facă să înţeleagă că văzuse şi auzise imposibilul, că văzuse un subsol plin de drojdie umană contopită în ceva straniu, ceva furios şi vorace izbucnind din negura visului direct în lumea din faţa ochilor ei.

— Paco era cel mai înfricoşător, Larry - spuse ea. Trebuia să-l fi văzut! Cu braţul în jurul robotului monstruos, sau ce dracu e, ca şi cum era proprietatea lui, ca şi cum ar fi supt curent direct de la bobina ei. Erau cu toţii atât de transpuşi, că ar fi făcut orice le-ar fi comandat el, şi chiar arăta ca şi

cum era gata să-i scoată afară pe străzi să cucerească lumea!

— Poate c-aşa ar fi trebuit… spuse Markowitz.

— Ce?

— Să trebuiască CE? rosti tărăgănat Leslie.

— Exact ce-a spus Karen, să scoată masele în stradă şi să cucerească lumea - spuse Markowitz.

Râse ca un nebun.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea, ce altceva poate face un bun revoluţionar?

— Ţi-ai pierdut minţile, Larry? strigă Karen. Ai vrea ca Paco să conducă o hoardă de golani în cine ştie ce Zonă, unde paznicii să-i toace cu Uzi-urile?

— Nu vorbeam despre ieşirea maselor în stradă ca să fie măcelărite fără folos - spuse Markowitz. Vorbeam despre marşul lor la TELEVIZIUNE, acolo unde ar putea învinge Realitatea Oficială!

— Ce tot îndrugi acolo? spuse tărăgănat Malcolm. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi capul în mâini şi apăsă pe buton, privindu-l fascinat pe Markowitz.

— Ideea mi-a venit chiar în clipa în care Paco a fost angajat portar la „Visul American”, spuse Markowitz. Am şi vorbit cu el despre asta. Vreau să zic, avem omul nostru la intrarea în localul unde „MUZIK” face săptămânal o transmisie în direct, la nivel naţional, şi nu ştiam cum să profit.

Zâmbi conspirativ lui Leslie şi Malcolm şi Tommy, lui Eddie şi Iva, care plecaseră de lângă consolele lor, auzindu-i vorbăria. Apăsaseră cu toţii pe butoane şi-i sorbeau cuvintele.

— Dar acum…

Markowitz lăsă fraza în suspensie, în tăcerea care se instalase încet-încet, când Teddy Ribero se alătură şi el revoluţionarilor.

— Dar acum ce, Larry? spuse Teddy, într-un târziu.

— Dar acum avem şi noi un „Che”[1] al nostru, spuse Markowitz. Are armata secretă a străzii şi pe deasupra e şi căpitanul gărzii palatului prezidenţial! Este în acelaşi timp şi Domnul Afară şi Domnul Înăuntru!

— Tradu în engleză, por favor! spuse sec Teddy.

— Ascultaţi: în fiecare noapte Paco lasă să intre la „Visul American” două sute de golani, nu-i aşa? Are la mâna lui pe cine vrea el. Atunci, ce-l împiedică să împânzească localul cu oamenii lui?

— Tu chiar te gândeşti la ce mă gândesc eu că te gândeşti, Larry? întrebă Karen, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Câţi paznici au ei acolo? Ce pot face? Să tragă în mulţime, chiar în faţa camerelor LOR de televiziune?

— Asta-i o nebunie!

— Blocăm ieşirea. Înconjurăm scena. Şi nu plecăm până nu ne dau o jumătate de oră de emisie, în direct!

— Vor chema trupele contra insurgenţilor şi vor recuceri localul prin forţă!

— Toţi cei din ring vor fi ostaticii noştri!

— Or să ne înfometeze!

— Le spunem că avem o bombă şi n-or să îndrăznească să spună că e un bluf!

— Isuse, pare o tâmpenie, Larry - spuse Malcolm – dar s-ar putea să meargă!

— SĂ MEARGĂ? ţipă Karen. O să sfârşim cu toţii în puşcărie, fireşte, dacă până atunci nu ne zboară ăia creierii pe pereţi! Şi pentru CE?

— Pentru ce! exclamă Markowitz, sărind în picioare şi începând să declame, mişcându-şi mâinile cu gesturi largi. Pentru a elibera, măcar pentru jumătate de oră, „MUZIK” de Realitatea Oficială şi pentru a ne ridica împotriva sistemului! Pentru ca oamenii să se poată vedea pe ei înşişi pe reţeaua naţională! Pentru a aduce anarhia în direct, pe ecran! Pentru a apăsa pe pârghia care mişcă LUMEA şi a o

1 Aluzie la Che Guevara, celebru revoluţionar.

simţi CUM MIŞCĂ!

— Minunat, Larry, va să zică, s-o-ncurcăm cu toţii numai ca să ţii tu un discurs ta TV - mormăi Karen.

— Cine-a spus ceva despre un discurs? zise Larry Coopersmith cu o voce total schimbată.

— Atunci ce ai în cap?

— Ce am în cap?... şopti Coopersmith, încruntându-se concentrat. Scoase o ţigară, o aprinse, şi apăsă pe buton cu mişcări automate ca într-o secvenţă coregrafică.

— Ce-ar fi dacă Ronald McDonald ar anunţa brusc la T.V. că a devenit vegetarian? cotcodăci el cu vocea lui Markowitz. Ce-ar fi dacă Ursul Smokey[1] s-ar transforma într-un piroman, hlizindu-se în faţa tuturor? Ce-ar fi dacă Vulturul American ar devora Iepuraşul de Paşti? Ce-ar fi dacă unchiul Sam s-ar pişa, la ştirile de seară, cu sexul atârnându-i afară?

Se opri să-i lase să râdă în voie, rânjind strâmb, dar când vorbi din nou era foarte serios.

— Ce-ar fi dacă CYBORG SALLY, maşinăria sex inexistentă, ar trece în tabăra noastră, direct în emisie? Gândiţi-vă la asta, propria lor creaţie se alătură Frontului Eliberării Realităţii în faţa a milioane de telespectatori!

— Eşti nemaipomenit, Markowitz - spuse admirativ Malcolm.

— Hei, am putea pune şi discul cu Red Jack al nostru, să-i facem să revină la „MUZIK”! exclamă Teddy.

— Ţi-am putea da şi ţie cinci minute să ţii un discurs, dacă rezişti, nu-i aşa, băieţi? spuse Leslie Savanah mărinimoasă.

---

1 În original: „Smokey the Bear” un personaj din desenele animate, purtând o pălărie de pădurar, care avertizează asupra neglijenţelor ce pot cauza incendii în pădure. Termenul a fost aplicat, mai apoi, tuturor celor ce poartă o uniformă oficială. Smokey a devenit numele de cod radio pentru ofiţerii patrulelor autostrăzilor, în anii 70. În context, referirea este directă la „Smokey the Bear”.

— Hei, şi dacă suntem convingători, poate vor fi de acord cu opţiunea noastră!

Karen îi asculta, văzându-i cum apasă pe butoane de fiecare dată când reveneau în realitate, şi o luau iar de la capăt cu nebunia lor.

Şi totuşi, visând sau nu, niciunul dintre ei nu văzuse ceea ce văzuse ea. Niciunul nu văzuse sclipirea de obsidian din ochii lui Paco, atunci când războinicii lui se biciuiau într-o frenezie de cuvinte şi muzică, pe care nici n-o auzeau. Niciunul nu simţise energia aceea furibundă, croindu-şi drum din întuneric.

— Nu poţi face aşa ceva, Larry – interveni într-un târziu Karen. Nu te juca cu focul!

Tăcură toţi. Markowitz o fixă cu privirea lui albăstrie, luminoasă, în timp ce reveni la masă alături de ea.

— Atunci spune ce-ai de spus, Karen. Am uitat ceva? E vreo fisură în plan, vezi tu vreuna?

Karen deschise gura să spună ceva. Nu ieşi nimic. Nu avea nici în minte nimic. Dădu din mâini, neputincioasă.

— Voi habar n-aveţi ce se-ntâmplă acolo, jos - zise ea – iar eu nu ştiu cum să vă povestesc. Voi n-aţi văzut, n-aţi simţit, n-aţi…

— Ai dreptate! exclamă Markowitz. Haideţi să mergem mâine noapte la „Slimy Mary’s” să prindem spectacolul!

— Da, cât ziceai că e intrarea, Karen, o sută de dolari?

— Poate intrăm pe gratis…

— Nu ţine! strigă Karen.

— Ei, Karen, ce se poate întâmpla?

— Ceva la care nici nu vreau să mă gândesc…

Dar nu reuşea să se gândească decât la asta. Nu-şi mai amintea ultima dată când privise în ochii lui Paco, ultima dată când îl văzuse privind în ochii ei. Acolo, pentru o clipă, îl văzuse pe cavalerul ei alb, băieţelul ei pierdut, acolo, undeva, privind înapoi spre ea, de dincolo de masca furioasă a căpeteniei golanilor.

— Cu tine sau fără tine - spuse Markowitz. Ai de ales..

Pe rând, unul câte unul, Karen privi în ochii drogaţi ai singurilor prieteni adevăraţi pe care-i avea pe lume. Unul câte unul, o priviră şi ei şi-i spuseră ceea ce ea ştia deja.

Oftă. Ridică din umeri.

— Cu mine - spuse ea stins. Dacă iese ceva rău, bănuiesc că pot să vă-ntorc spatele şi s-o iau din loc.

TURUL MAGIC MISTERIOS[1]

— FIR-AR SĂ FIE, Glorianna, un adevărat jaf, care nu ne-a ajutat la nimic, spuse Bobby Rubin toropit, ridicând mâna spre gură pentru a masca un râgâit cumplit, luând apoi o nouă sorbitură din cel de-al doilea coniac, sperând că-l va ajuta la dizolvarea prânzului lemnos care-i stătea ca o piatră în stomacul prea plin.

— La nimic? spuse Glorianna O'Toole, prefăcându-se indignată. La naiba, scumpule, am fost PRETUTINDENI, adică ORIUNDE!

Bobby zâmbi uşor, în ciuda situaţiei grave în care se afla.

Glorianna, în calitate de salvatoare, se hotărâse să-l ruineze, dar Mama Nebună a Rock'n'Roll-ului îi dăduse o lecţie clasa-ntâi în materie de comportament.

Aruncase o privire dispreţuitoare în apartamentul pe care i-l închiriase la „Union Square Pavilion" - identic cu cel al lui Bobby - şi-l convocase imediat pe director.

— Am vrea să vedem apartamentul cel mai de soi din localul ăsta, fiule - îi spuse ea pretenţioasă. Magaziile astea de mături sunt bune pentru ţărani.

— Poate v-ar fi mai pe plac Apartamentul Imperial, doamnă - zise rece directorul, încreţindu-şi buzele şi apreciindu-i contul în bancă cu un ochi experimentat. Desigur, s-ar putea să vi se pară puţin cam PIPERAT, costă douăsprezece mii pe..

— Avem posibilităţi nelimitate de decont - îi spuse graţios Glorianna, şi atitudinea lui se schimbă brusc.

Dând din cap şi zâmbind slugarnic, îi conduse personal până la ultimul etaj al hotelului, într-un apartament mai mare decât casa lui Bobby din Beverly Hills.

Două dormitoare gigantice, fiecare cu câte un pat hidraulic circular, tocmai potrivite pentru o mare orgie, şi o

1 În original: „The Magical Mystery Tour" - titlul unui L.P. al grupului BEATLES, apărut în 1967.

baie cu jeturi subacvatice, cadă din lemn stil japonez şi o mică saună intimă.

Monstruosul living dintre ele avea în adâncime un salonaş de conversaţie, divane şi mese chinezeşti antice, două dintre cele mai mari covoare persane pe care le văzuse vreodată Bobby, un perete întreg cu cărţi legate în piele, palmieri pitici, arbori de cauciuc şi un imens acvariu cu apă sărată, toate sub o cupolă în care se afla o seră. Uşi glisante dădeau spre o grădină japoneză ce deschidea panorama spre oraş. Mai era şi o mică piscină cu apă caldă, decorată cu faianţă de Delft bleu.

Bobby rătăcea prin apartament cu ochii ieşiţi din orbite şi cu gura căscată.

Glorianna îşi băga nasul ici şi colo, dispreţuitoare, ca şi cum era obişnuită cu un asemenea loc încă din naştere.

— Ei bine, bazinul nu are chiar dimensiunile olimpice, nu? rosti ea tărăgănat către director. Dar bănuiesc că trebuie să mă mulţumesc şi cu atât. Îl luăm.

Nici n-apucaseră bine valeţii să-i instaleze în dormitoare, că Glorianna deja călare pe telefon în căutare de traficanţi. După vreo oră apăru un tip slinos cu vreo trei uncii de „praf”.

— Ar trebui să ne-ajungă câteva zile - opină Glorianna după ce prizase vreo jumătate de duzină de grămăjoare, ca aperitiv. Ora mesei!

Aşa începuse, şi aşa a continuat. Prânzul şi cina în restaurante atât de scumpe, încât numai vinul casei era la vreo 400$ sticla. La micul dejun, ouă Benedict şi omlete cu caviar, comandate, fireşte, în cameră, udate din belşug cu o sticlă de şampanie franţuzească. Incursiuni la cumpărături ireale pe Fifth Avenue, bineînţeles în limuzina Rolls, Glorianna bătându-l la cap pe Bobby să-şi înlocuiască garderoba lui jalnică.

„NEBUNIE, puştiule, trebuie să fim NEBUNI dacă vrem să trăim în ACEŞTI Oraş!”

Aşa şi erau, făcând turul localurilor celor mai luxoase ale

New York-ului, cluburi private şi cazinouri, saloon-uri şic, cinci sau şase pe noapte, fără să treacă de două ori prin acelaşi loc.

Glorianna oferea pahar după pahar cunoştinţelor întâmplătoare, trimitea sticle de „Dom Perignon” la diverse mese, consuma munţi de „praf”, astfel încât chiar dacă nu cunoştea pe nimeni din aceste localuri, reuşea să-i convingă că o cunosc ei pe EA, până într-atât încât, după trei nopţi de asemenea tururi, numele lor, renumele lor de largheţe, şi chiar misiunea lor, îi precedau pe oriunde treceau.

La fiecare oprire arătau fotografiile lui Sally Genaro, ca nişte detectivi prăpădiţi dintr-un roman de duzină, oferind o jumătate de kilogram de „praf” a-ntâia pentru orice informaţie legată de ea, ca o dovadă a seriozităţii lor.

Nimeni n-o văzuse de fapt pe Sally din Valley, cu toate că mulţi amatori de „praf” încercau să pretindă că au văzut-o.

Circulau nişte zvonuri ciudate, la mâna a treia sau a patra, cum că ar exista o imitatoare a lui Cyborg Sally evoluând undeva în ruine, dar fireşte că nici unii dintre locuitorii acelor împrejurimi nu s-ar fi aventurat acolo fără o gardă personală înarmată. Şi, ca toate celelalte piste false, rahatul ăsta nu ducea nicăieri.

Desigur, reuşiră să se facă invitaţi la nenumărate petreceri private în diverse case şi apartamente luxoase. Întâlneau staruri T.V. şi traficanţi de „praf”, directorii în music-business, agenţi de bursă şi artişti plastici şi muzicieni şi mafioţi şi proprietari de cluburi. O călătorie fantastică…

Pentru Bobby era amuzant, dar în acelaşi timp frustrant, şi asta nu numai pentru că trecea timpul fără niciun rezultat în ce priveşte descoperirea lui Sally Genaro.

În lumea în care se învârteau ei, femeile înfricoşător de frumoase făceau parte din decor, exact ca la petrecerile din Hollywood. Numai că aici, datorită renumelui crescând al

Gloriannei şi al lui Bobby, mai ales legat de „praf” gratis, femeile îl priveau lacome, se etalau provocator pe ringul de dans, roiau în jurul lui Bobby Rubin ca furnicile la borcanul cu miere.

Cu toate astea, Bobby nu se aruncase în joc. Nici măcar nu înţelegea de ce. E adevărat că Glorianna bântuia alături de el din club în club, de la petrecere la petrecere, cu o viteză ameţitoare, dar asta nu însemna că, dacă ar fi încercat, n-ar fi putut face vreo lipitură, lucru posibil chiar fără niciun efort.

Dar n-o făcu. Într-un fel îi displăcea ideea de a aduce vreo frumuseţe de-asta, la hotel, în apartamentul pe care-l împărţea cu Glorianna.

Nu-şi închipuia că Glorianna ar fi fost GELOASĂ sau ar fi făcut ceva să-i strice cheful; era destul de bătrână ca să-i fie bunică.

Simpla ei prezenţă îl făcea să fie cuminte. O fi fost Glorianna O’Toole destul de bătrână ca să-i fie bunică, dar nici nu întâlnise vreodată o bunicuţă care să se comporte ca Mama Nebună a Rock and Roll-ului!

N-avea ceea ce se înţelege de obicei prin sex-appeal dar, energizată de „praf” şi stimulată de bani, avea în mod sigur o charismă care prin comparaţie o făcea să pună în umbră toate frumuseţile din jur. Se îmbrăca viu colorat, se purta ca o adevărată vedetă rock, ştia să domine o încăpere, prin simpla apariţie şi, bătrână sau nu, dansa cu uşurinţă, bea şi priza „praf” în cantităţi enorme.

Evident, în acest duo ea era persoana importantă şi asta nu numai datorită vârstei. Glorianna ştia cine pe cine cunoaşte, Glorianna era cea care-şi făcea apariţii spectaculoase. Glorianna susţinea cea mai mare parte din conversaţii şi, după cum îl priveau cei din jur, Bobby ar fi putut jura că majoritatea tipilor erau convinşi că era gigolo-ul ei favorit şi că EA plăteşte în schimbul serviciilor LUI sexuale.

Nimeni nu-l luase vreodată până atunci drept curvă

masculină; departe însă de a se simţi jenat de o asemenea supoziţie, se trezi chiar complăcându-se în situaţia asta.

Dacă Glorianna ar fi fost cu vreo patruzeci de ani mai tânără, şi dacă Nicholas West n-ar întrerupe la un moment dat excursia asta minunată ca o prăjitură, dacă n-ar fi existat în final perspectiva puşcăriei, Bobby s-ar fi simţit chiar în al nouălea cer.

Oftă şi dădu peste cap restul coniacului, strâmbându-se când simţi o săgeată de foc de-a lungul gâtului până în stomac.

Dar vai! Glorianna era bătrână, West îl VA ARUNCA în puşcărie, avea mai puţin de o săptămână să-şi salveze pielea, şi toate petrecerile astea nu-i duceau nicăieri.

— Ce se-ntâmplă, Bobby? spuse Glorianna. Arăţi ca dracu!

— O, Glorianna, e-adevărat, ne-am distrat de minune, dar mă-ntrebam cum o să mă mai distrez eu în puşcărie. Trebuie să ne gândim SERIOS.

Glorianna O'Toole ridică paharul, roti gânditoare lichidul cafeniu dinăuntru, apoi îl privi preocupată pe Bobby.

— Şi ce-ai de gând? întrebă.

Bobby dădu din umeri amărât.

— Cât de serios vrei să fii? spuse rece Glorianna.

— Cum adică, cât de serios vreau să fiu? spuse Bobby. E viaţa mea în joc, ce vrei mai serios decât atâta?

— Depinde cât de departe vrei să mergi! - spuse ea. Adică, ai putea merge mâine la centrul de diamante, te-ncarci cu câte poţi căra, şi-o ştergi undeva unde nu poţi fi extrădat. Brazilia, Angola, poate chiar Elveţia.

— Doamne Dumnezeule!

Glorianna îi zâmbi melancolică.

— Bun, deci am stabilit că n-ai datele unui expatriat care să fie mereu hăituit. Întrebarea e: ai vrea să încerci ceva mai puţin extravagant?

— Adică?

— Turul magic misterios.

— Ce?

Glorianna se întări cu o înghiţitură de coniac.

— Ascultă - spuse ea - în fond toată chestia asta a fost o călătorie pe banii altora, dar am şi ÎNVĂŢAT ceva pe parcurs.

— Am învăţat? Ce?

— Că nu oricine care e cineva a văzut-o pe Sally Genaro. Ea nu este într-un loc care să însemne ORIUNDE. Asta înseamnă că trebuie să fie într-un loc cu cei care sunt nimeni, dar sunt de fapt totul!

— Asta înseamnă ce, Glorianna?

— Asta însemnând posibilitatea care ne-a mai rămas, puştiule, dacă ne simţim în stare s-o încercăm - spuse Glorianna O'Toole, punându-şi sacoşa nou-nouţă pe faţa de masă de culoarea piersicii.

O sacoşă enormă pe care o cumpărase în Soho cu 3000 de dolari; cataramă de argint veritabil, ţesătură de mătase neagră, lucrată cu mărgele de topaz şi ambră, într-un design stilizat reprezentând un răsărit de soare.

Deschise catarama, desfăcu larg sacoşa şi o împinse în faţa lui Bobby. Înăuntru, printre cosmetice, pudră, portofel, batiste şi pacheţele de „praf", erau două Jack-uri mototolite şi un pistol placat cu crom.

— Conform spuselor tale, atunci când ai scăpat-o din mâini era convinsă că e Cyborg Sally, da? spuse Glorianna. Asta înseamnă că era conectată, da? Ştii ce cred eu?

Bobby privi conţinutul sacoşei, apoi privi în ochii Gloriannei. Se înfioră. Închise sacoşa şi o împinse înapoi către ea. Dar în acelaşi timp dădu din cap a încuviinţare.

— Ea încă e conectată - murmură el trist. E undeva acolo…

— În propriul ei vis. E posibil ca în spatele acestei chestii să se ascundă o imitatoare a lui Cyborg Sally. E posibil să fie şi micuţa noastră Sally acolo, undeva, cu minţile aiurea, înotând în marea de oameni ai străzii, ca un peştişor exotic cu bobina în creier. Acolo unde unii ca noi, plini de bani, nu

putem spera s-o găsim. Până am aflat asta ne-am distrat şi noi, nu? Recunoaşte! A sosit momentul ori să renunţăm, ori s-o luăm în serios, Bobby. Momentul turului magic misterios prin lumea urâtului. Momentul nebuniei…

— Dacă înţeleg exact, ai vrea să ne conectăm şi să bântuim ÎN AFARA ZONELOR, în miez de noapte, cu minţile aiurea? De-asta ai pistolul?

Glorianna încuviinţă:

— Am spus să fim nebuni, nu tâmpiţi.

— Şi asta nu-i o tâmpenie?

Glorianna îi zâmbi.

— Ai tu vreo idee mai bună? zise ea. Pentru treaba asta, ai de fapt măcar o singură idee?

Bobby Rubin privi pielea ridată şi părul cărunt al Mamei Nebune a Rock and Roll-ului.

ERA bătrână, şi mai mult ca sigur şi NEBUNĂ, dar ochii ei verzi, luminoşi, care-l priveau cu seninătate, păreau să aparţină unei alte feţe, mai tânără şi mai hotărâtă decât şi-ar fi imaginat el. În clipa aia îi iubea ochii, îi şi invidia în acelaşi timp, pentru un motiv pe care nu-l putea înţelege.

— Ai face asta pentru mine, Glorianna? întrebă el şoptit.

— Nu fă pe sentimentalul cu mine, puştiule - spuse şi ea la fel de şoptit.

— Nu-ţi bate joc de mine, Glorianna, tu n-ai nimic de câştigat. Îţi pui pielea la bătaie pentru mine…

Glorianna ridică din umeri.

— Poate-mi aminteşti de un individ pe care l-am cunoscut cândva şi mi-ar fi plăcut să-l mai întâlnesc înainte de a renunţa la cântat… - spuse gânditoare. Apoi surâse cinic.

— Ei, a fost o prostie - continuă ea pe un ton mult mai degajat. Să spunem că o fac de dragul distracţiei. Doar nu mi se spune degeaba Mama Nebună a Rock and Roll-ului, fiule!

— Ştii, dacă ai fi fost cu patruzeci de ani mai tânără…

Glorianna îşi încreţi buza de sus, dispreţuitoare.

— Nu te da aşa de mare - spuse ea - dacă aveam patruzeci de ani mai puţin n-aş mai fi stat pe gânduri, văzând un puşti ca tine!

Karen Gold fu plăcut surprinsă când F.E.R.-ul reuşi să ajungă la „Slimy Mary's" fără niciun incident pe parcurs.

Era o noapte senină şi înmiresmată, aşa că în loc să se înghesuie în taxiuri, întregul Front al Eliberării Realităţii, toţi cei zece membri hotărâseră să meargă pe jos.

Drumul începuse destul de plăcut, mergând alături, câte trei-patru, pe o stradă pustie, către est, dar când dădură colţul spre West Broadway întâlniră tipi suspecţi. Unul câte unul începură să apese pe butoane, astfel că atunci când ajunseră la Houston erau cu toţii conectaţi şi, având o veche experienţă în guerilla urbană, mărşăluiau în cadenţă exagerată, făcându-i pe paznici să apuce şi mai strâns mitralierele.

Spre deosebire de ceilalţi, Karen nu găsi amuzant faptul că paznicii îi împrăştiau pe golani undeva, în umbrele clădirilor în ruină de pe Avenue D; tot aşa, nici mulţimea pestriţă de golani din faţa localului nu fu amuzantă când Markowitz, care în clipa aia se credea probabil „Che", mărşăluia cu trupele sale direct printre ei, până în apropierea intrării.

Se mai linişti puţin când îl văzu pe Dojo la uşă, în timp ce golanii începuseră să-i înconjoare ca o amoebă furioasă.

— Cine vă credeţi, bă nenorociţilor?

— Înapoi la coadă, sugători de pulă!

— Căcănari, labagii!

— Liniştiţi-vă, sau nu mai intră nimeni! urlă Dojo încrucişându-şi braţele peste piept, înainte să răbufnească dincolo de cuvinte.

— Ce căcat mai e şi asta, Larry? îl întrebă pe bună dreptate pe Coopersmith, spre bucuria gloatei care mai avea puţin ca să-i linşeze.

— Frontul Eliberării Realităţii! anunţă măreţ Markowitz.

Suntem aici ca s-o recrutăm pe Cyborg Sally.

Gloata se apropie şi mai mult, dar şuşoteala avea acum un ton ceva mai respectuos. În aparenţă F.E.R. avea ceva dintr-o trupă din vremurile bune ale lui Red Jack şi, după înfăţişarea relativ prosperă a multora dintre ei, păreau a fi golani care-şi umpluseră buzunarele cu încasările din viruşi şi Maşinăriile de Bani ale Poporului.

Dojo se încruntă ameninţător:

— Cyborg Sally are o înţelegere în exclusivitate cu mine. Aşa că nu pleacă nimeni nicăieri.

— Nu vrem decât s-o împrumutăm pentru o reclamă T.V. - îi spuse Markowitz. Şi asta e bine şi pentru afacerea ta.

— Ce spui?

— O să vorbim mai târziu despre asta - spuse Markowitz. Acum, însă, am vrea s-o prindem cântând. Suntem cumva pe lista ta de acces liber?

Dojo privi nervos gloata şi pufni indignat. Markowitz ridică din umeri, scoase portofelul, îi dădu o mie de dolari şi-şi împinse trupa pe scări în jos.

Pivniţa era ticsită de oameni. Înghesuiţi, umăr lângă umăr, pe orice loc disponibil. Ghemuiţi într-o masă compactă în jurul ringului de dans şi în penumbră. În picioare, în rânduri compacte şi în spate până în întunericul adânc din capăt. Căldura era cumplită. Mirosul de transpiraţie era de nesuportat.

Un murmur gutural se auzi crescând în încăperea ticsită, ca o mare înfuriată rostogolindu-se şi izbindu-se de o coastă stâncoasă, anunţând parcă o furtună iminentă. Ochi hulpavi priveau nerăbdători spre ringul de dans, spre ecranul video mort, spre consola VoxBox tăcută, aşteptând să înceapă ceremonia.

— Dumnezeule, simţiţi? spuse visător Markowitz, stând cu toţii la capătul scărilor, fără a putea răzbate mai departe prin mulţimea compactă.

— Simţiţi forţa poporului, în sfârşit a sosit timpul lui, iată-l ridicându-se din gropile de smoală ale istoriei, pentru a

renaşte!

Pe creştetul fiecăruia erau Jack-uri la vedere, iar mâinile se întindeau spre butoane pentru a-i introduce în vis, atunci când va începe muzica. Malcolm, Leslie, Tommy, Larry însuşi, stăteau cu toţii acolo, la un loc cu golanii, privind scena goală, vrăjiţi de bobină, de luminile scânteietoare, de aşteptarea a ceea ce avea să urmeze.

Karen se înfioră. Nimic pe lume n-ar fi convins-o să atingă acum butonul, nimic pe lume n-ar fi făcut-o să intre ÎN ACEST vis colectiv.

De acord, simţea şi ea forţa. O simţea în toţi aceşti ochi febrili, focalizaţi spre un singur loc. O simţea în stomac, în murmurul colectiv ameninţător. Simţea căldura şi transpiraţia murdară şi ozonul, ridicându-se ca nişte miasme din carnea ostilă.

Apoi, o forfotă în mulţime şi o creştere bruscă a zgomotului, de undeva din spatele încăperii. Murmurul deveni mai intens, ritmic, se transformă în cuvinte, deveni un ritm al picioarelor, o incantaţie urlată...

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Rug mortuar!

... iar Paco şi Cyborg Sally, mână în mână, îşi croiau drum prin mulţimea care scanda, către cubul stroboscopic al luminii delimitând ringul de dans.

Coroana violetă de Meduză a lui Cyborg Sally strălucea în întuneric, învăluindu-i în lumini puternice carnea argintie. Faţa lui Paco era o mască aztecă crudă, strălucind ca bronzul în lumina reflectată de la Sally, plasa metalică a Jack-ului său săltând şi scânteind, ochii având o fosforescenţă purpurie ca de pisică ieşită din noaptea junglei.

Paco îi lăsă mâna şi păşi în dreptunghiul de lumină

orbitoare, cu mâinile în şolduri, intrând în cântecul înfricoşător, ca un zeu războinic al canibalilor.

— Regina cărnii noastre! Carnea bobinei noastre!

— SĂ ARDĂ LUMEA PE RUGUL EI MORTUAR! hăuliră la unison vocile străzilor turbate, în timp ce Cyborg Sally, rânjind cu dinţii argintii, apăru din întuneric în lumina sângelui înfierbântat.

— Ei bine, puştiule, ce zici, eşti pregătit? zise Glorianna O'Toole când traversară împreună Twelfth Street îndreptându-se în sud pe Broadway.

Bobby îndrăzni un zâmbet slab.

— Tu eşti ghidul turului, bunico - spuse cu o ridicare din umeri. Tu ai pistolul…

— Şi cu el am să trag în nemernicul care îmi mai spune încă o dată „bunică", să fii convins de asta, puiule - spuse Glorianna furioasă.

— Mă cheamă „Bobby", Glorianna, şi care mai îmi spune încă o dată „puiule" sau „fiule", este o bătrână împuţită!

Glorianna izbucni în râs şi-şi vârî mâinile în buzunarele de la spate, stil Bette Davis.

La dracu, se simţea mai fericită şi mai în formă decât fusese vreodată în ultimii zece sau douăzeci de ani!

Insistase să se întoarcă la hotel să-şi schimbe hainele; purta acum o bluză neagră largă, pantofi de tenis, şi blugi vechi evazaţi, cu pistolul în buzunarul din dreapta faţă.

Purta de asemeni o vestă veche din doc bleu, primită cadou pentru o dragoste tainică, cu zeci de ani în urmă - în culorile „Hell's Angels" pe care, conform vechiului lor cod, nu avea dreptul s-o aibă, şi cu atât mai puţin s-o afişeze în public.

Dar „Îngerii" dispăruseră cu mulţi ani în urmă, desfiinţaţi de poliţia federală pentru trafic de droguri, şi niciun Angel nu mai îndrăznea să poarte culorile vechi în zilele astea, aşa încât trăia cu sentimentul că umbrele tribului vor zâmbi văzând-o pe Mama Nebună ducându-i chiar ea în cursa

finală către vis.

Iar dacă Lou Evreul mai trăia încă, Glorianna era aproape sigură că dac-ar fi văzut-o acum, porcul i-ar fi făcut cu ochiul şi ar fi sărit imediat pe ea.

Iar ceea ce i-ar fi ieşit pe gură, văzând-o pe ultima purtătoare de culori ale „îngerilor” intrând în luptă alături de unul ca Bobby, i-ar fi ciuruit urechile sărmanului puşti.

Şi, totuşi, poate nu.

În ciuda protestelor, Glorianna îi vopsise grosolan părul.

— Eu am pistolul - insistase ea - aşa că singurul lucru pe care-l putem face pentru tine e să-ţi punem masca de război.

Îl îmbrăcase apoi în blue-jeanşi, cizme înalte, un tricou Red Jack, şi o geacă neagră cu gulerul ridicat. Dacă nu era chiar imaginea perfectă a costumului Red Jack, cel puţin era silueta exactă. Iar dacă părul nu era suficient de lung, şi Glorianna nu se omorâse să-i facă şi dungile albe ale reţelei, PURTA în schimb plasa metalică. Era CHIAR faţa lui Red Jack privind lumea, de undeva, de sub coafura incompletă.

Cu puţin noroc putea chiar păcăli un bobinar care nu s-ar fi uitat la micile amănunte.

Când ajunseră la colţul dintre Broadway şi Eleventh, Glorianna îl prinse de braţ.

— Aici ar fi un loc potrivit ca să trecem… dincolo, îi spuse ea şi apăsă pe buton.

Se aflau exact în mijlocul uneia dintre cele mai mari şi mai luxoase Zone ale Manhattan-ului. Totul strălucea şi sclipea şi era plin de paznici şi apartamente monstruos de scumpe, în nord către Twenty-third Street, în sud către Chinatown, în vest către fluviu, în est către Tompkins Square Park. Într-adevăr, erau aproape de centrul geografic al teritoriului pe care-l scormoniseră de atâta vreme fără vreun rezultat.

— Mai bine nici că se poate, ce părere ai? spuse Glorianna, etalându-şi culorile „îngerilor” şi privind înapoi

peste umăr, prin spaţiu şi timp.

Pentru că ea privea acest loc ca fiind dintr-o altă eră, pe atunci când pentru prima dată o tânără cântăreaţă din California rătăcea pe-aici cu ochii mari, ca ieşită din minţi. Un pistol ar fi fost cel mai bun prieten aici, la graniţa dintre West Village, unde cânta pentru ce pica la căciulă, şi cartierul hippie din East Village.

La câteva block-uri spre sud şi vest, de-a lungul acestor străzi pline de depozite şi magazii ameninţătoare, erau parcul Washington Square şi Macdougal Street, protejate de mulţime şi lumină, dar tot atât de aproape era Bowery, plin de cerşetori şi sălbatici drogaţi, precum şi străzile pline de beţivani şi drogaţi din vechiul East Village, unde în orice clipă puteai s-ajungi să nu mai vezi lumina zilei.

Şi dacă acum Far East era districtul cu cele mai mari chirii, cu magazine şi baruri de lux, câte şase la un block şi cu câte un paznic la fiecare colţ, tot aici erau şi block-uri de clădiri în ruină care făceau ca vechiul East Village să pară Park Avenue, prin comparaţie; pe străzi trăiau de zece ori mai mulţi oameni, cu de zece ori mai puţini bani, iar dacă graniţa fusese împinsă către est, ruptura între cele două lumi era mai profundă, mai adâncă şi mai pronunţată decât fusese vreodată.

Şi dacă o tânără muzicantă din California cu minţile aiurea, şi îmbrăcată la fel de ciudat ca un arhiepiscop într-un bordel, reuşise să dispară în umbrele oraşului, acelea nu puteau fi decât într-o singură direcţie faţă de locul în care stăteau ei acum.

— Haide - îi spuse ea lui Bobby Rubin, când acesta apăsă pe buton, luându-l de braţ. O luăm spre est, tinere!

— Spre est? Bine, dar…

— Înapoi la origini, înapoi în junglă - cântă ea - unde strămoşii n-au odihnă iar zidurile de stâncă se prăbuşesc.

** * **

Carne şi bobină

Dorinţă a inimii
Aduceţi toată lumea
Pe rugul meu funerar!

Cyborg Sally urla textul prin parametrii vocali multiplicaţi; un cor marţial la octavă, în subsonice, un ţipăt strident ca durerea a mii de pisici trase în ţeapă, vocea ei puternică ridicându-se deasupra tuturor la un volum care făcea să-ţi clănţăne dinţii, propria ei carne, cândva muritoare, cânta triumfătoare şi transformată prin bobina sângelui ei înfierbântat.

Ritmuri întrepătrunse, linia de tobe pe care o programase avea parcă o viaţă a ei, başi, răpăit de mitraliere şi explozii acoperindu-se unele pe altele.

Pregătise atât de multe piste instrumentale în keyboard-ul ei, chitări urlătoare, voci ascuţite sintetizate, trompete de bătălie, distorsionate învăluitor, şuierături de şarpe – încât atunci când degetele îi dansau pe clape, topeau interfaţa dintre muzică şi biţi şi byţi.

Jos de pe acoperişuri
Afară din găurile voastre!
Dansaţi după muzica
Sufletelor voastre!

Asta şi făceau…

Se târau pe ringul de dans. Ieşeau de-a valma din clădirile dărăpănate, afară din mii de baruri infecte din Valley şi din magazinele ieftine, păşind în spatele unei fete grase şi acneice, îngenuncheată în faţa unor muzicanţi de mâna a treia, undeva, sus, la „Uzina de Muzică”, în biroul preşedintelui, pe ringul de dans de la „Glitter Dome”, sus, către lumina orbitoare înconjurând scena de la „Visul American”.

Scuipaţi pe locurile de unde venim,

Dar priviţi cine suntem!
Fiecare bărbat, *un rege*!
Fiecare fată, *o stea*!

Glorianna îl conduse pe Bobby spre est, de-a lungul străzii 11, pe lângă clădiri cu mansarde transformate, subsoluri renovate, în jos pe Second Avenue, cu baruri şi restaurante, cu localuri şi băcănii de lux, către St. Mark's Place, strada principală traversând oraşul, ducând spre est înspre fundătura de la Avenue A, graniţă a lui Tompkins Square Park.

Second Avenue era plină de prinţii şi prinţesele oraşului, rătăcind din bar în bar, în ţinutele lor luxoase.

Designeri software şi administratori tineri, funcţionari mărunţi ai serviciilor civile, casieri de bancă şi distribuitori de date, muncind din greu pentru patronii lor, locuind câte trei sau patru într-un apartament cu chirie sau mai rău, totul pentru iluzia de a se putea plimba pe ACEASTĂ stradă, într-o noapte caldă de vară şi de a se socoti adevăraţi new-yorkezi, locuitori ai Manhattan-ului, cetăţeni ai „LOCULUI UNDE SE-NTÂMPLĂ CEVA”!

— Osul la treabă sau, dacă nu, dezastrul, încearcă orice înainte de-a învăţa să te târăşti - cântă el, gâfâind şi abia atunci, auzindu-se, realiză că deja trecuse „dincolo”, că bietul Bobby Rubin devenise o a treia persoană, că un suflet se trezise din somnul cel de moarte.

Glorianna O'Toole îl strânse de mână şi-i zâmbi când traversară Second Avenue.

— Erai aici lângă mine, acolo unde-ai fost întotdeauna - cântă şi ea.

„Şi chiar aşa e, nu?” gândiră amândoi, văzându-se reflectaţi în ochii trecătorilor de pe Second Avenue.

Nu un amărât de şoarece de bibliotecă şi o bunicuţă cu părul cărunt, ci o imixtiune dintr-o altă realitate; un duo dinamic, o pereche de haimanale, Mama Nebună şi Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, strălucitori ca libertatea, în

mijlocul nopţii.

Glorianna izbucni în râs. Se îndreptau spre est, pe St. Mark's, în vreme ce trecătorii îi priveau cu precauţie şi apoi grăbeau pasul sau se dădeau la o parte; un paznic îi studie cu atenţie şi-şi încleştă şi mai tare mâna pe armă, dar ei se mişcau deja în ritmul străzii.

Părul lui lung şi roşu îi cădea pe umeri când dădea din cap, cânta cu o bucurie excesivă, iar ochii ei verzi şi strălucitori erau tineri şi fără vârstă pe faţa solarizată şi, undeva, o chitară electrică rupse barierele dintre ei în noaptea roşie ca sângele.

— Om fi biţi şi byţi şi programe, doamnă - îi cânta Red Jack – dar iubito, nu suntem cei Curaţi!

— Băga-mi-aş! urlă Mama Nebună a Rock and Roll-ului, scandalizând spectatorii de pe trotuar.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui brav şi în ţara celui liber!

Mergeau înlănţuiţi spre St. Mark's, cântând la unison, batjocorindu-i fericiţi pe cetăţeni.

Urlaţi de pe acoperişuri
În noaptea cu inima grea!
Am prins lumea de coaie
Şi-acum e timpul să muşcăm!

Karen Gold, ameţită de duhoarea transpiraţiei, stătea, practic, cu spatele lipit de zid. Nu mai putea suporta creatura aceea nebună zdrăngănind solo-urile instrumentale pe VoxBox şi urlând strident versurile demente prin circuitele vocoderelor, cu vocea multiplicată a unei trupe de bobinari, deasupra trupurilor ce dansau într-o imensă grămadă.

Se înghesuiau în jurul lui Cyborg Sally, şold în şold, umăr lângă umăr, pe ringul de dans, ţopăind şi mişcându-se în

cerc, cu capetele date pe spate, cu ochii rotindu-se fără să vadă nimic, contorsionându-se şi agitându-se ca nişte fani posedaţi de cine ştie ce zei „voodoo”.

Dansau spasmodic printre mobilele grosolane din penumbră, sărind peste lăzi, canapele, mese, urlând, gemând, bătând din picioare.

Eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt conducătoarea găştii voastre
Dansaţi cu mine
Nu îndrăzniţi să priviţi înapoi!

Cu toate că se retrăsese aproape inconştient, pas cu pas, până ajunsesem spatele la zid, Karen îi observase pe Larry şi Leslie, Malcolm şi Tommy, Bill şi Iva, topindu-se cu toţii în ameţeala dansului, a visului, abandonându-se trupului turbat, fuzionând cu muzica.

Deja nu mai putea să-i scoată din vis. Într-adevăr, în acest loc îngrozitor părea că nu mai există simţul individualităţii umane. Până şi cântecul lui Cyborg Sally, multiplicat, filtrat, dezvoltat, transmogrifiat prin maşinăriile misterioase, părea cântat de o voce colectivă a gloatei înseşi.

Hai cu mine
Vino aşa cum eşti
Fiecare bărbat, un rege!
Fiecare fată, o stea!

Strivită de zid de un val de trupuri contorsionate, nu se simţise în viaţa ei atât de singură.

Carne şi bobină!
Focul sângelui fierbinte!
Ardeţi barierele
Pe rugul meu funerar!

Tremurând, încercă să-şi croiască un drum de-a lungul zidului, către scări, către o ieşire care părea la un milion de mile depărtare.

Înapoi la origini
Înapoi la junglă
Unde strămoşii n-au odihnă
Şi zidurile de piatră se prăbuşesc...

Mai degrabă un fel de versiune Disney a junglei, gândi Glorianna O'Toole, cântând cu o nuanţă sardonică, ieşind din vis lângă Tompkins Square Park.

Pivniţele prăbuşite, infestate de gândaci, care înconjurau odată parcul, fuseseră demult renovate în case pentru scorţoşi sau apartamente ieftine, sau înlocuite de maşinării de bani pentru cei care închiriau ieftin. Globuri aurii strălucitoare, puse la înălţime pe stâlpi la intervale regulate, iluminau parcul într-o continuă baie de lumină liniştitoare, acolo unde cândva drogaţi fioroşi pândeau în umbră. Paznici înarmaţi peste tot, acolo unde orice poliţist cu mintea întreagă nu s-ar fi aventurat.

Pe vremuri numai traficanţii, bandele de golani şi drogaţii burduşiţi de „praf" îndrăzneau să traverseze Tompkins Square după lăsarea serii, dar acum parcul era înţesat de trecători bine îmbrăcaţi - cupluri tinere, sau cupluri pe cale de a se forma, uneori şi cu bebeluşul în braţe -, în alte vremuri hrană pentru monştri. Versiunea Disney, da, gândi Glorianna ironic, şi totuşi... şi totuşi...

Şi totuşi, când apăsă pe buton ca să revină din vis, o muzică subliminală îi spuse că vechiul spirit mai dăinuia încă aici, că fantomele vii ale fostului East Village mai bântuiau încă parcul Tompkins Square.

O curvă într-un tricou strâmt Cyborg Sally şi păr purpuriu, făcând rapid o tranzacţie cu un client de vârstă mijlocie într-un elegant costum safari alb. Un puşti

slăbănog, tot într-un tricou Sally, expunându-şi la vedere reţeaua Jack pe capul ras, stând pe vine pe o bancă, holbându-se către o altă lume, încleştând şi descleştând mâna pe un plic transparent cu „praf”. O fată cu perucă Sally strecură o bobină unui tip într-un costum clasic din ţesătură groasă.

Erau de fapt grupuri de golani infiltraţi pretutindeni în parc, traficând „praf”, bobină, amfetamine şi chiar propriile cururi, şi asta exact sub ochii paznicilor. La dracu, uite-l pe unul care-i strecoară un pacheţel de „praf” chiar unui PAZNIC!

Glorianna zâmbi încântată. De fapt singurul lucru care se schimbase era acela că graniţele nemernicilor fuseseră împinse mai departe spre est, aşa încât Tompkins Square Park, fostă junglă urbană, devenise acum o zonă-limită, unde locuitorii oraşului şi ai apartamentelor cu chirie puteau participa la viaţa străzii, simţindu-se în acelaşi timp ocrotiţi de ochii atenţi ai propriilor paznici.

O, da, puteai împinge graniţa de la North Beach spre Haight, de la Washington Square către rampele de gunoi, de la Selma către Franklin, de la Coconut Grove către Katmandu, şi totuşi eterna STRADĂ va fi totdeauna undeva, pregătită pentru agăţat, pentru drog, dansând şi făcând tranzacţii în ritmul monoton al unei chitare.

O pereche strecurându-se pe alee, cu ochi goi. Un traficant rezemat de un stâlp. O curvă cu perucă de cauciuc băgându-şi mâna în pantalonii unui client.

Golani cu dinţi pictaţi argintiu. Golani cu ochi înfometaţi, privind înapoi la origini, înapoi în junglă, strămoşii fără odihnă aşteptând să se prăbuşească zidurile de piatră...

Mulţimea aceea de tricouri ieftine, faţa aia furioasă, maşinăria sex din oţel inoxidabil, cu ochii lui Sally Genaro, ţipându-şi ritmul furios al sângelui înfierbântat. Dintr-un cântec ca un marş al răzbunării.

Cyborg Sally!

Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Byţi strălucitori!
Poftă a cărnii!

— Vin vremuri grele - cântă uşor Glorianna O'Toole.

— Cum?

Bobby Rubin o privea ameţit, de sub părul lung şi fluturând al lui Red Jack.

— Nu simţi, Jack, n-auzi cum urlă vântul de est?

Se uită nervos împrejur, mormăi ceva, o privi strâmb.

Glorianna îşi dădu seama că Red Jack nu era pe-aici la ora asta, şi că sărmanul Bobby ieşise brusc din vis, trezindu-se undeva în cea mai adâncă zonă a golanilor, sau cel puţin aşa dădea impresia sărmanul nevinovat.

— Nu mă mai privi de parc-aş fi nebună!

— PĂI NU EŞTI?

— A dracu' dacă nu sunt, fiule! îi răspunse ea apăsându-i rapid butonul. Şi dacă ne vom lua după miros, într-acolo unde ne duc urmele, şi scăpăm de aligatori în timpul acesta, puştiule, cred că-i mai bine să fii şi tu nebun!

Îl înhăţă de mână şi-l duse dansând spre tobele lui Cyborg Sally în ritmul adânc şi puternic ridicându-se din junglă.

Strămoşii n-au odihnă…

Priveşte zidurile de piatră sfărâmându-se.

Cântecul se dezintegra într-o beţie de zgomote finale, asurzitoare, timp în care Karen Gold reuşi, în sfârşit, s-ajungă la scările subsolului. Sunetele mureau încet, încet, într-o tăcere sinistră.

Un murmur gutural surd transformându-se rapid într-un urlet de turbare o făcu să se uite peste umăr, şi ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine.

Cyborg Sally stătea prăbuşită în spatele VoxBox-ului ei,

gâfâind din greu, cu braţele atârnându-i moi. Picături de sudoare uleioasă, argintie, i se rostogoleau pe faţă lăsând urme rozalii. Dar nimeni din „Slimy Mary's" nu observă machiajul topindu-se. Sinistru, ameninţător, obişnuiţii localului se mişcau şi se unduiau la unison, după măsuri muzicale imaginare, asemeni unui banc imens de peşti.

Larry Coopersmith îşi croia drum prin mulţime către Cyborg Sally, exact când Paco venea din direcţie opusă. Erau nas în nas înainte de a se vedea, şi gata să sară la bătaie până să se recunoască, gaşca furioasă din jur urlând pentru sângele intrusului.

— Du-te-n mă-ta, căcănarule!

— Chinga tu madre!

— Tacă-ţi fleanca!

— Cine pizda mă-tii te crezi, sugător de pulă ce eşti?

Golanii înaintau ameninţător, iritaţi, urlând, strângând pumnii, scoţând şişurile.

Dar Larry îi spuse ceva lui Paco, Paco îi spuse ceva lui Larry, apoi Paco îşi urlă autoritatea printr-o frază simplă:

— TĂCEŢI ÎN PIZDA MAMELOR VOASTRE!

Asta şi făcură.

Urletul lui Paco îi îngheţase. Stătea acolo dominându-i, cu mâinile în şolduri şi cu privirea dură, parcă abia aşteptând să protesteze cineva.

Nu îndrăzni nimeni.

Larry şi Paco discutară ceva ce Karen nu putea auzi, ceva care parcă dură un milion de ani, după care Paco puse un braţ protector pe umărul lui Larry.

— Nemernicu' ăsta e un „amigo" de-al meu! spuse Paco, şi orice „amigo" de-al meu este también şi prietenul lui Cyborg Sally, nenorociţilor! O să ne spună cum putem deveni cu toţii vedete la televizor, nu-i aşa, Larry?

— A-ntâia! strigă Markowitz păşind în faţa zidului uman, în spatele oamenilor lui.

— De ce N-AM FI TOŢI staruri T.V.? întrebă el. Nu suntem la fel de frumoşi ca rahatul cu care ne hrănesc ei la

„MUZIK”? De ce să n-aibă fiecare momentul lui în lumina reflectoarelor? Fiecare bărbat, un rege! Fiecare fată, o stea! Asta o să facem!

— Care… „o să facem”, faţă palidă? strigă cineva, printre hohote de râs.

— Noi suntem revoluţionarii de la FRONTUL ELIBERĂRII REALITĂŢII, asta suntem! urlă Markowitz. Vă mai amintiţi de noi?

Murmurele se topiră în tăcere. Markowitz zâmbi satisfăcut, clătinând din cap.

— Aşa e, prostovanilor, Frontul Eliberării Realităţii - continuă el. Oamenii care v-au adus Jack şi Maşinăria de Bani a Poporului; discurile Red Jack v-au băgat mai multă pâine în buzunarele voastre de căcat decât aţi văzut vreodată!

Se opri, îşi luă o expresie dispreţuitoare şi privi pe deasupra încăperii, ca o rază laser.

— Deci, voi, băieţi, aţi vrea să înhăţaţi lumea de coaie şi să muşcaţi adânc din ea, nu? spuse el provocator.

Bombăneli, urlete, pumni ameninţători şi cuţite, un cor de înjurături indistincte.

— Bine, atunci urlaţi ca proştii pe acoperişuri, în noapte! O să-i muşcăm pe nemernici acolo unde-i doare cel mai tare! O s-o facem pe POSTUL NAŢIONAL DE TELEVIZIUNE! Avem de dat un şut într-un cur a-ntâia!

Markowitz tăcu iar, îşi puse braţele pe piept imitându-l pe Paco, care rămăsese în spatele lui în aceeaşi atitudine, ca un împărat aztec privindu-l pe marele preot incitându-şi războinicii.

— O să eliberăm „Visul American” şi-o să-l transformăm în propriul nostru show T.V. pe „MUZIK”!

Larry Coopersmith continuă cu vocea lui Markowitz, remontându-se printr-o altă apăsare pe buton.

— Vom lua sub control localul lor şi o să-i obligăm să ne-arate la T.V., în direct! O să fim cu toţii VEDETE!

Cyborg Sally, sau cine-o fi fost, apăsase şi ea pe buton în

timp ce vorbea Larry, şi acum era iarăşi zeiţa rock în loc de muziciana epuizată, stând în picioare şi rânjind cu dinţii de oţel către Markowitz, privind într-o parte spre clubul ei de războinici.

— Pe MINE o să mă băgaţi în emisie la „MUZIK”, asta o să faceţi! O să mă puneţi acolo în lumina orbitoare, unde e locul meu, şi am să prezint în primă audiţie noul meu cântec pe care l-am lucrat aici, şi când o s-o fac… când o s-o fac…

Cyborg Sally şi Markowitz se priviră unul pe altul ca nişte creaturi de pe două planete diferite, întrebându-se fiecare cui aparţinea, în vreme ce Karen se întreba dacă nu era cazul să fi plecat demult.

Markowitz îi aruncă un zâmbet nebunesc.

— O să aruncăm Realitatea Oficială pe rugul tău funerar! exclamă el.

— Vino aşa cum vrei, vino, oricine-ai fi, fiecare bărbat, un rege. Fiecare fată, o stea!

— Pixeli pentru Popor!

Bolboroseau unul către celălalt, dar se observa cu ochiul liber că dincolo de asta două visuri se interferaseră suficient de mult pentru a coincide.

Markowitz reuşise s-o recruteze pe Cyborg Sally în Frontul Eliberării Realităţii. Şi în timp ce Karen stătea pe scări, privind spre Markowitz şi Cyborg Sally, spre F.E.R. amestecându-se cu oamenii străzii, îşi dorea cu disperare să fie acolo cu ei, să apese pe buton şi să viseze alături de singurii prieteni pe care-i avea pe lume.

Apoi începu incantaţia şi Paco. Paco al ei era cel care-o conducea, stând în spatele lui Cyborg Sally, cu o mână pe umărul ei, cu ochii negri şi duri ca obsidianul, războinicul nemilos contemplând avid măcelul care avea să vină.

Cyborg Sally! *Carne şi bobină*!
Ardeţi lumea lor pe rugul ei funerar!

Şi cântau cu toţii, Leslie, Iva, Malcolm, absolut toţi, chiar şi Markowitz, care stătea acolo, ca o completare a triadei, cântând odată cu Cyborg Sally.

Cine pe cine recrutase, de fapt? Orice-ar fi, se simţea chemată de vocile amestecate ale incantaţiei, de vocea lui Larry, a lui Leslie, şi, oh, Doamne, de vocea lui Paco; nu voia să fie părăsită aici, de una singură.

Ezită, întinzând mâna după buton, coborî o treaptă şi apoi, dându-şi seama ce e pe cale să facă, complet ameţită, se trezi urcând scările către relativa siguranţă a nopţii sălbatice a străzii.

— Sâmbăta viitoare, noaptea, Paco - spuse Larry Coopersmith. Au o transmisie la zece, amigo. Noi venim aici la opt, după care tu începi să-ţi selectezi oamenii. La zece fără cinci blochezi uşa, îi iei pe toţi de pe ringul de dans şi-i îndrepţi spre scenă, aştepţi până când „MUZ1K” intră în emisie, apoi înconjuraţi scena, şi...

— Hei, stai o clipă, eu sunt şeful aici, aşa că despacio[1], amigo, nu mai vorbi atâta! spuse Mucho Muchacho.

Rahat, de fiecare dată ăştia încercau să se bage în faţă!

Oh, da, Mucho era acolo, sus, pe tronul de catifea cu Cyborg Sally, acolo unde-i era locul, iar Coopersmith şi restul Frontului Eliberării Realităţii răspândiţi pe pernele mari, la picioarele lor, acolo le era locul.

Şi, fireşte, războinicii cu care ticsise localul arătau clar cine e şeful, dar gură-spartă ăsta vorbea de parcă era IDEEA LUI, ca şi cum el ar fi CONDUS consiliul de război.

Ce dracu, Larry muncise mult la chestia asta, dar dacă-şi imagina vreo clipă că o să intre pe teritoriul lui MUCHO MUCHACHO, se înşela amarnic!

— Ai vreo problemă, Paco?

— Da, AVEM ceva probleme, omule. Cum ar fi, de pildă: cine o să-i împiedice pe paznici să ne zboare creierii?

— În direct, pe „MUZIK”? spuse Coopersmith cu

1 Încet, domol (sp.)

şiretenie.

— Mda, mă rog, dar cum ajungem pe scenă? Nu poţi urca de pe ringul de dans.

— Luăm ostatici. Stăm pe loc când ne permit accesul, poate chiar îi ameninţăm că aruncăm totul în aer.

— Doar n-ai de gând să aduci BOMBE acolo, înăuntru?

— Nu, dar ei n-au de unde să ştie asta, nu?

— Hm, te-ai gândit la toate, nu?

Larry Coopersmith încuviinţă, plin de sine.

— Da, şi cum rămâne cu Cyborg Sally? Nu ştiu dacă ştii, Pham şi Steiner şi paznicii o caută s-o aducă înapoi! Ea cum intră? Crezi că n-o s-o recunoască nimeni?

Coopersmith îl privi uşor nedumerit. Mucho Muchacho zâmbi. În cele din urmă reuşise să-l ia din scurt pe puiul de curvă.

Cyborg Sally nu scosese o vorbă în timpul discuţiei, tolănită pe o canapea lângă el, frântă de oboseală, puţin înfricoşată, lucru normal de altfel.

Întinse mâna, apăsă pe buton, se ridică în picioare cu mâinile în şolduri şi cu un rânjet dispreţuitor pe buze şi, deodată, domină totul cu un râs metalic de o cruzime nemaipomenită.

— Exact asta am să fac - spuse. Am să devin invizibilă şi-am să intru!

Oh, da, Red Jack auzi vântul de est urlând, acum când ieşeau din parc, traversând Avenue B, şi intrând în aerul acela uscat şi fierbinte, amintind de ozon, de ulei de maşină, de sex furios, urmărind mirosul pe Seventh Street, în sus urmărind bătaia de tobă adânc, şi mai adânc, spre inima furioasă a junglei urbane, undeva în întuneric, o stradă pustie, prin aleea cu clădiri prăbuşite, unde ici-colo licărea câte o lumină slabă în spatele vreunei ferestre sparte, unde zgomotele din umbră erau ca o linie de bas înăbuşită, cu vocea neauzită a lui Cyborg Sally adusă de vânt.

— Ultima oară când am trecut printr-o asemenea stare de nelinişte[1] a fost la Altamonte - spuse Glorianna când dădură colţul către Avenue D, şi, drept să spun, nu prea îmi miroase a bine.

Două mici găşti de golani trecură pe părţile opuse ale unei străzi, un block sau două mai încolo, golani în echipament Sally cântând ceva pe care nici nu era nevoie să asculţi ca să-l înţelegi, în acelaşi ritm pe care-l urmaseră şi ei spre est, ritmul turbat al lui Cyborg Sally. De undeva, şi mai adânc între ruine, auzeau crâmpeie din cântec, la limita audibilului, ca urletele îndepărtate ale haitelor de coioţi chemându-se unii pe alţii pe dealurile din Beverly Glen, într-o noapte fierbinte de Santa Ana.

— Acum e foarte aproape - spuse Red Jack. Doar la o aruncătură de băţ.

Deşi clădirea pe lângă care treceau era pustie, simţi ameninţarea unor ochi nevăzuţi privindu-l în ceafă, din dosul ferestrelor acoperite cu scânduri, ameninţarea şişurilor deschizându-se în întuneric, tensiunea însângerată a astrului nopţii răsărind peste casa celui brav şi ţara celui liber!

— Priveşte! şuieră brusc Glorianna, luându-l de talie şi lipindu-se de el.

Dând brusc colţul străzii următoare şi venind către ei, o altă gaşcă de golani, mergând ţanţoşi pe tot trotuarul şi cântând la nesfârşit acelaşi refren oribil, repetat în neştire:

Urlaţi de pe acoperişuri
În noaptea cu inima grea!
Am prins lumea de coaie
Şi-acum o să muşcăm!

---

1 În original: „vibes” - sentiment, stare, atmosferă. Un termen de bază în repertoriul „hippy”, care denotă vibraţiile nevăzute şi neauzite dintre indivizi şi cosmos. Cuvântul îşi are originea între fanii „jazz”-ului şi „beatnici” şi supravieţuieşte în era post-hippy.

Bobby Rubin reveni brusc pe pământ, într-un val de groază care-i înţepeni genunchii şi-i răsună în urechi.

Aproape o duzină de golani privindu-l cu gurile pline de dinţi argintii ascuţiţi. Femei cu părul purpuriu ca Sally, sau cu peruci fosforescente. Bărbaţi cu părul lung, sau cu craniile argintii, cu creste din lame de ras ruginite.

Cu toţii conectaţi la Jack, cu toţii purtând tricouri argintii Cyborg Sally. cu toţii mărşăluind către el, în cadenţa furioasă a cântecului lor de război.

Urlaţi de pe acoperişuri
În noaptea cu inima grea!
Am prins lumea de coaie
Şi-acum o să muşcăm!

— Oh, rahat - murmură Glorianna, şi-l împinse spre un adăpost inutil în cel mai apropiat intrând, băgă mâna în buzunar şi scoase pe jumătate pistolul.

— Nu! se trezi urlând Bobby, cu o îndrăzneală pe care nu şi-o bănuia.

Împingându-i mâna la loc în buzunar, păşi exact în mijlocul trotuarului, trăgând-o după el şi pe Glorianna, cu un curaj fanatic, disperat, pe care nu-l mai simţise niciodată în viaţa lui.

Curaj care, ştia chiar în clipa când apăsă pe buton, era ascuns în el, exact acolo unde fusese întotdeauna.

O trupă amărâtă cânta într-un ritm săltăreţ, fluturându-şi pletele roşii în vânt; se uită la faţa provocatoare de pe tricouri, încercând să le arate că un alt spirit, mai luminos, din biţi şi byţi, revenise în lume prin rock.

O chitară solo luminoasă şi dură îi purtă în vibraţiile ei avântate, şi Red Jack începu să cânte.

Am fost închis în circuitele mele
Am fost acolo unde nu pot fi văzut
Dar acum sunt aici să vă spun, copii,

Ridicaţi-vă vocea şi urlaţi...

Golanii se opriră din drum, se lăsară pe vine, despărţindu-se în două rânduri, de-a lungul trotuarului, scandând cântecul războinic al lui Cyborg Sally.

Cyborg Sally! Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea voastră pe rugul ei funerar!

— Sunt chiar aici lângă tine, Jack, exact unde-am fost dintotdeauna - cântă o voce puternică de femeie, apropiindu-se de microfon, o femeie cu părul roşu, excitantă, alăturându-se corului.

Tu şi cu mine, *împreună*
Suntem o Maşinărie Rock and Roll!

— E o deghizare perfectă - spuse Cyborg Sally. Întind pe faţă machiaj de culoarea pielii, îmbrac o haină de ploaie veche şi poate chiar pun o pernă pe dedesubt.

Zâmbi către fanii adunaţi în cabina ei, aceşti nebuni care unelteau s-o folosească pe Regina Aţâţării pentru propriile lor scopuri.

— Cine s-ar putea gândi că eu sunt? fredonă ea viclean. N-or să vadă decât o grăsană jalnică din Valley, care încearcă să se-mbrace ca Cyborg Sally... Şi apoi, când începe muzica, şi eu păşesc în lumină...

Îşi arătă dinţii, hohoti cu un râs electric. Nemernicii de la F.E.R. îngenunchind în faţa ei, „Razor Dogs”, spectatorii din mii de baruri murdare din Valley, clienţii obişnuiţi de la „Glitter Dome”, nebunii care încă mai cred că lumea e a lor, toţi o priveau de sus, ca şi cum ar fi fost dementă, ca şi cum ar fi fost o amărâtă de Acnee, cu mâna grăsuţă între coapsele transpirate, visând un vis imposibil.

Dar fanii ei adevăraţi, acolo, undeva, la capătul spotului orbitor, legănându-se după muzică, ascultându-i cântecul,

oh, da, ei înţelegeau, ei ştiau, ea era conducătoarea găştii lor, dansau după muzica ei, fără a mai privi înapoi.

Cyborg Sally! Carne şi bobină!
Aruncă lumea pe rugul ei funerar!

Urlau de pe acoperişuri în noaptea inimii, dansând în vis la lumina zilei. Pe măsură ce se scurgeau dintre ruinele clădirilor abandonate, revărsându-se din cluburile din Valley şi mărşăluind pe străzile cu magazine ieftine, dinaintea ei apăru o viziune.

Dansa sus, pe scena enormă, rotindu-se şi săltând în luminile orbitoare, privită de un milion de ochi, camerele T.V. arătând-o în plină splendoare, să vadă toată lumea, muzica răsuna, lumea întreagă legănându-se ca un imens vârtej dincolo de reflectoare. Mâini atingându-i zona argintie dintre coapsele perfecte, limbi, buze, Bobby Rubin salivând, toţi surferii blonzi cu sexul sculat, toţi muzicanţii de mâna a treia târându-se umili în genunchi, o masă de carne la picioarele bobinei ei, învingându-i, dominându-i, mai sus, şi mai sus, şi mai sus!

Şi când visul va trece-în realitatea televizată, când Cyborg Sally va sta acolo în spotul orbitor, ca să vadă toată lumea, va fi mai reală decât realitatea în carne şi oase, eliberată în sfârşit de biţi şi byţi.

Va fi EA până la capăt. Iar EI o vor vedea până la capăt.

Şi cântecul pe care-l va cânta îi va îngrozi pe toţi cei care au umilit o sărmană fată grasă din Valley.

O, da, îi va face pe toţi să urle, cu inima ei de gheaţă şi cu vaginul ei de foc, va arde lumea lor pe rugul ei funerar!

O să-i cheme pe toţi sclavii sexului ei şi pe toţi fanii din ascunzătorile lor dintre ruine, milioane vor păşi afară din cluburile din Valley, printre magazinele ieftine, cu Cyborg Sally în frunte, în „Glitter Dome” şi la „Visul American”, şi la „Polo Lounge”, la fiecare petrecere din lumea show-business-ului, unde nu fuseseră niciodată invitaţi, iar EA va

fi pentru totdeauna regina „MUZIK”!

Şi pe măsură ce va merge mai departe, milioane de fani vor fi acolo, pe străzile din vis, încredinţaţi că spectacolul nu se va sfârşi niciodată, că fata grasă din Valley nu va mai apăsa pe buton pentru a reveni în biţi şi byţi.

Nu am trup
Nu am suflet
Dar sunt Prinţul Tău Rock’n’Roll!

În ce-o priveşte pe Glorianna O’Toole, asta şi era, era ceea ce sărmanul Mick[1] nu izbutise să fie la Altamonte - un adevărat Prinţ al Rock and Roll-ului, cântând acum cel mai dulce cântec pe care-l cântase tobarul ei drag în visul cărnii înfierbântate.

Iată-l chiar aici, lângă ea, cântând exact acelaşi cântec! Cântecul izbucnise de undeva, din vis, în propria ei voce cântând prin parametrii LUI vocali, şi iat-o cântând propria ei creaţie, pentru noul ei fiu şi pentru iubitul ei demult pierdut, cântând pentru viaţa ei.

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul

În lunga ei carieră, Glorianna O’Toole avusese de înfruntat şi spectatori ostili. Cântase în baruri de motociclişti, în faţa maniacilor PCP în Haight, la marşuri pacifiste cu puţin înainte de a se transforma în ciocniri cu poliţia, cântase pentru drogaţi, şi pentru beţivi, şi pentru toxicomani, şi chiar în deschidere la Altamonte.

Se întâmplase de câteva ori să n-apuce să cânte, sau să dispară exact în clipa în care începeau să zboare prin aer sticlele, şi se întâmplase ca muzica s-o transfigureze într-

1 Mick Jagger.

atât, încât putea să-i însănătoşească pe bolnavi, să-i învie pe morţi.

Simţea acum o forţă mişcându-se prin ea, o forţă pe care nu îndrăznise s-o folosească vreodată, deşi dintotdeauna ştia că e acolo, de-a lungul întregii ei vieţi în lumea rock-ului; aşa i se părea acum, aşteptase întotdeauna să sosească clipa asta.

Duzina de golani stătea încă acolo, pe două şiruri, blocând trotuarul, numai că în timp ce unii articulau fără sunete, incantaţia se oprise, iar ochii drogaţi care o priveau păreau nişte ţigări de marijuana aprinse. Nu mişca niciunul. Stăteau acolo şi ascultau.

Rock and Roll-ul îmblânzise bestia sălbatică sau, cel puţin, captase focarul energiei ei.

Şi transformase energia într-o masă de spectatori.

— Atâta timp disperată că eşti gata să urli, mi-a fost luată muzica, acum mi-au luat şi visul - cânta Red Jack, păşind lent către buza scenei, între mulţimea aflată la limita exploziei.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea - cânta Glorianna O'Toole, păşind mândră alături de el, de-a lungul scenei de la Altamonte, înspre Haight şi prin barul motocicliştilor.

Sunt alături de tine, *când eşti gata să lupţi*...
Ce-or să se facă Ştabii?
Strigă-ţi libertatea la lumina zilei...

Multiplicată în spaţiu şi timp, mulţimea de spectatori umplea strada nopţii negre, răspândindu-se în bulevardele luminoase, urcând dealurile unui imens amfiteatru natural, un imens *tsunami* de carne furibundă, un spărgător enorm şi ameninţător, îndreptându-se către un pisc primejdios, cu destinul suspendat undeva la limita dintre întuneric şi lumină.

Atunci se răspândi parfumul dulce al unei enorme pipe

colective de canabis, şt mulţimea începu să se legene uşor, ascultând muzica Prinţului încoronat şi a Mamei Nebune a Rock and Roll-ului.

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul...
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul

Exact aşa făceau, cântându-şi unul altuia, apoi publicului; cântecul lui, cântecul ei, cântecul lor, în acelaşi timp cântecul spiritului trezit din somnul cel de moarte.

O Mamă Nebună îi dăduse voce şi muzică unui puşti prostănac numit Bobby Rubin, eliberase fantoma rock din maşinăria lui, umplându-i astfel sufletul...

Iar reginei rock and roll cu părul roşu, care cânta acum alături de el, îi umpluse sufletul Red Jack; spiritul ei mereu tânăr fusese descătuşat din închisoarea cenuşie şi ridată a timpului şi a cărnii, prin muzică, dragoste şi bobină.

Chipul lui Cyborg Sally, o icoană a furiei, cu dinţii strânşi, cu ochii trişti şi chinuiţi, urla fără sunet de pe tricourile golanilor, din umbrele tainice ale străzilor în ruină, din întunecimea cea mai adâncă a inimilor unei vieţi deznădăjduite, din pântecele lumii.

Dar lumea se mişca acum după muzica lui, cu forţa dată de vis, după cântecul lor, adevăratul ritm rock, care undeva, în adânc, era încă viu, chiar şi în cea mai meschină inimă umană.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui brav şi în ţara celui liber
Loviţi din degete, lăsaţi-mă să vă pătrund în suflet
Cu toţii suntem Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului!

Karen Gold se trezi disperată, furioasă, hoinărind aiurea pe Avenue D, fără a se îndrepta spre casă. Cum să lupte? Ce să facă să-i salveze pe Paco şi pe singurii ei prieteni din lumea asta? Unde se putea duce?

Înapoi în mansardă, să-i aştepte pe conspiratorii nebuni să se întoarcă? Înapoi la Poughkeepsie pentru tot restul vieţii? Să rămână la mila inexistentă a străzilor necruţătoare?

„Cu ce sunt vinovată să merit aşa ceva?” întrebă ea pe cineva inexistent. „Unde am greşit? De ce toate visele mele sunt sortite dezastrului?”

Patru ani de colegiu pentru o slujbă de rahat, şi apoi, automat, concedierea.

Asudând şi muncind ca o sclavă, pentru a putea achita partea ei de chirie, ca apoi să fie trasă pe sfoară.

Salvată de sărăcie de către F.E.R., găsind un bărbat pe care l-a iubit şi găsind ceva în care să creadă, iar acum toate astea i-au fost furate!

Şi de către CINE? De către CE? De un inamic anonim, pe care nimeni nu-l putea numi, o fantomă alcătuită din biţi şi byţi şi, mai mult chiar, din bobina ce fusese cândva poarta către o lume mai bună, pe care Karen o pierduse acum pentru totdeauna!

Atunci auzi cântecul…

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul…
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul…

O voce masculină nesigură, nazală, neplăcută la auz, dar cumva puternică şi eroică, după părerea ei.

O voce de femeie, plăpândă, slabă şi supărătoare, şi trecând dincolo de limitele cărnii. Era cel mai straniu duet pe care-l auzise vreodată.

Când se întoarse să vadă ce se-ntâmplă, avu parte de

ceva şi mai straniu.

Un mic grup de golani, cu spatele spre ea, bloca jumătate de trotuar. Dincolo de ei zări o bătrână cu părul cărunt, într-un fel de vestă de doc bleu, şi un tânăr slăbănog cu o coafură Red Jack cam scurtă, stând unul lângă altul, cântând în faţa unui grup cu un ritm ameninţător.

Karen se topi în umbra celei mai apropiate clădiri, pregătită să se-ntoarcă şi s-o şteargă. Dar ceva o opri. Ceva o reţinu acolo, în ciuda prudenţei şi raţiunii. Ceva din bravada nebunească a cântăreţilor n-o lăsă să plece.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui brav şi în ţara celui liber...

Fals, nesigur, totuşi intonau cântecul lui Red Jack.

Golanii nici nu se mişcau. Nu plecau mai departe. Stăteau acolo şi se legănau în ritmul muzicii.

În faţa ochilor ei renăştea în oameni o forţă pe care o credea pierdută pentru totdeauna. Într-un fel, fostul conducător imaterial al Frontului Eliberării Realităţii era acolo în noapte, ţinându-i în loc pe răsfăţaţii lui Cyborg Sally.

Hipnotizaţi de un tip care cânta fals şi de o bătrână cu părul cărunt, stând acolo, golanii dovedeau că forţa era reală, cel puţin la fel de reală ca forţa lui Cyborg Sally.

Întinse încet mâna către butonul cutiuţei pe care încă o purta pe ceafă, butonul pe care nu credea că-l va mai apăsa vreodată.

Dacă forţa aceea era reală, poate că asta o putea ajuta. Exista un singur loc unde putea afla…

Acolo unde bătălia dintre Red Jack şi Cyborg Sally, la care fusese martoră, avea loc cu adevărat. Arena psihică a visului.

„Loveşte din degete, lasă-mă în suflet…”

„De data asta ai dreptate, sper”, gândi ea stins, făcându-

şi curaj să apese pe buton şi să păşească ezitant în…

…locurile întunecate de la „Slimy Mary's", duhoarea groaznică a cărnii asudate, trupurile legănându-se împreună cu ritmul muzicii, inima întunecată a bestiei colective, urlând, Paco şi Coopersmith, şi toţi prietenii ei chemând-o să li se alăture în noaptea roşie ca sângele.

Numai că acum Red Jack cânta dincolo de luminile stroboscopice ale ringului de dans, şi lângă el nu era Cyborg Sally, ci o anti-Sally, un Înger Rock and Roll, în jeanşi şi vestă bleu de doc.

CU TOŢII suntem Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului!

Şi treceau dincolo de ringul de la „Slimy Mary's", într-un nimb strălucitor de lumină albă, un refugiu invulnerabil, împingând înapoi ceata de golani care bloca trotuarul, făcându-i să se topească în umbrele din subsolul localului, în vreme ce Red Jack şi îngerul său Rock and Roll veneau către ea.

Karen îndrăzni să păşească în aura albă salvatoare şi se aruncă în braţele lui Red Jack.

— Ai reuşit, Jack! strigă. Numai tu poţi să-i opreşti! TU eşti mai puternic decât EA, am văzut, tu n-o să laşi să se întâmple una ca asta, nu! TU o să-i salvezi!…

…Bobby Rubin se trezi îmbrăţişat de o blondă isterică ce apăruse din senin şi se aruncase delirând în braţele lui, în timp ce o bandă de golani începuse să se apropie de ei, aplecaţi în faţă, legănându-se ameninţător înainte şi înapoi. Ce dra…

— Ce să opresc? Să salvez pe cine? De cine? întrebă el, îndepărtând-o şi zgâlţâind-o de umeri.

— Cyborg Sally! N-o auzi acolo, în întuneric? I-a-nnebunit pe toţi, Markowitz, şi Leslie, şi sărmanul Paco…

— Sally! urlă Bobby, zgâlţâind-o şi mai violent. ŞTII UNDE E? Du-mă acolo! Chiar acum!

— NU! Nu putem merge acolo! Eu nu mă mai întorc!

— Trebuie! Sunt un om pierdut dacă nu mergi!

— Nu! Nu!

Glorianna O'Toole ieşi răvăşită din viziune, văzând o duzină de golani apropiindu-se de ea. Văzu parcă şi sclipirea unui cuţit, o văzu pe fata aia ieşită din minţi, văzu cum din obrazul noului ei Prinţ al Rock and Roll-ului apăru faţa plângăcioasă a lui Bobby Rubin.

— Înapoi, nenorociţilor! urlă ea, scoţând pistolul şi ameninţându-i. Mai bine zis, mişcaţi-vă cururile de-aici, chiar acum!

Golanii îngheţară. Apoi, brusc, o luară la fugă.

Glorianna păşi între Bobby şi blondă, îi despărţi şi apăsă pe butonul fetei.

Karen Gold ieşi clipind buimacă din viziune, pe Avenue D. Banda de golani se răsucise pe călcâie şi dispăruse undeva în întuneric. O bătrână cu părul cărunt stătea în faţa ei fluturând un pistol. Lângă ea stătea… lângă ea stătea…

Karen clipi iarăşi. Acum nu mai era în viziune. Dar apariţia era încă acolo!

Un tânăr slăbuţ, cam de vreo douăzeci de ani, purtând jeanşi, un tricou Red Jack şi o jachetă neagră. Părul era roşu deschis, purta un Jack care îi cădea pe frunte.

Şi totuşi faţa era, fără nicio îndoială, faţa lui Red Jack.

— Eşti… eşti… EL?

— E un fel de-a spune - spuse sec bătrâna.

— Revino-ţi, pentru Dumnezeu! spuse nerăbdător băiatul cu faţa lui Red Jack. Ce e chestia asta cu Sally? Ştii unde e? Unde dracu e?

— La „Slimy Mary's" - îi răspunse Karen. Au adus-o acolo… Adică EA îi are în puterea ei, şi ceva îngrozitor e pe cale să se întâm…

— Pe ei? Pe cine? Spune ceva clar, pentru numele lui Dumnezeu, te rogi

— Paco! Markowitz! Întregul Front al Eliberării Realităţii! Şi-au pierdut minţile, sunt în stare să…

— Frontul Eliberării Realităţii! exclamă el cu o expresie ciudată. Deci chiar EXISTĂ un Front al Eliberării Realităţii?

— Ai auzit de noi?…

— Dacă am auzit de voi? Fir-ar ai dracului, dacă nu pun mâna pe Sally o să fiu aruncat în puşcărie odată cu şeful vostru!

O strânse de braţ.

— Haide - zise el – mergem chiar acum la „Slimy Mary's"!

— Nu! Nu se poate! O să ne sfâşie în bucăţi! strigă Karen, împingându-l.

— Ascultă, nici nu ştii cât de important e pentru…

— O, ba ştiu! îi răspunse Karen. Îi examină acum cu mai mult calm. Avea faţa lui Red Jack, bun, dar în mod sigur nu se comporta ca un Prinţ Încoronat al Rock and Roll-ului. Încă…

— Vrei să le-o iei pe Cyborg Sally, corect? spuse ea. Ei bine, eu vreau să-i iau pe ei de lângă EA. Deci, de fapt, e vorba de acelaşi lucru. Tu m-ajuţi pe mine, iar eu te-ajut pe tine, O.K.?

Acum EA îl apucă de braţ şi începu să-l tragă către Avenue D.

— Parcă-ţi era frică să mergi la „Slimy Mary's" asta?!…

— Nu acolo mergem - îi spuse Karen. Mergem la mansardă. Or să se întoarcă acolo cât de curând.

Îşi permise un rânjet.

— Şi când vor veni, vor da nas în nas cu conducătorul lor!

LA FEL DE VIU CA TINE ŞI CA MINE

BÂRLOGUL Frontului Eliberării Realităţii avea ceva din parfumul unui vechi trecut revoluţionar, o încercare emoţionantă de reîncarnare a unui spirit uneori plin de curaj, spirit despre care Glorianna O'Toole putea să jure că dispăruse de mult din lume.

Ferestrele murdare pe care nu le mai spălase nimeni de pe vremea asasinării lui Kennedy. Cortina de pânză ce separa locurile de dormit, bucătăria veche, cu o chiuvetă de restaurant, debordând de căni şi vase murdare, mobila de la Armata Salvării, uşa de la toaletă care nu se închidea bine…

A, da, când era tânără şi Revoluţia era în floare, existau aproape o mie de mici comunităţi ca F.E.R., încercând să-şi ducă la îndeplinire visurile de Eliberare, în vechi case de lemn din Shattuck, în vile vechi din Silverlake, în depozite părăsite din Haight-Ashbury şi Avenue C, în mansarde industriale pe jumătate finisate, exact ca asta…

Aşa că, în ciuda tristei relatări a lui Karen Gold despre cooptarea F.E.R.-ului de către partea întunecată a FORŢEI Revoluţionare, în ciuda faptului că asta nu se întâmpla în vis, Glorianna se trezi ţopăind şi cântând fragmente din vechituri revoluţionare.

Dansa într-o adevărată veselie revoluţionară lângă canapeaua veche pe care stăteau Bobby Rubin şi Karen Gold.

— „Azi-noapte am visat că l-am văzut pe Joe Hill, la fel de viu ca tine şi ca mine", îi cântă chicotind – „da' eu zic: Joe, eşti mort de patruzeci de ani…"

— Cine?

— „Eu n-am murit deloc, zice el!"

— Cine dracu e Joe Hill ăsta? spuse Bobby iritat. Şi cui îi pasă? Vrei să fii serioasă? N-ai auzit ce ne-a spus? Oamenii ăia o ţin pe Sally ascunsă şi, împreună cu o bandă de

golani, vor încerca să ia „Visul American” cu forţa! Iţi imaginezi ce-o să-mi facă West dacă fata asta e ucisă de o adunătură de terorişti nebuni?

Vai, lui Bobby nu-i trecuseră niciodată prin cap visuri romantice despre revoluţie.

Acum nu se mai gândea decât cum să pună mâna pe sărmana Sally Genaro şi să-şi salveze în felul ăsta pielea.

Glorianna fu dezamăgită de reacţia lui.

— Joe Hill eşti TU, puştiule, în ceea ce priveşte F.E.R.-ul! îi spuse. N-ai ascultat, ce ţi-a povestit ea? Tovarăşii ei revoluţionari au fost cooptaţi de febra Cyborg Sally şi tu eşti singurul care-i mai poţi salva!

— Are dreptate! spuse Karen. EXACT asta am încercat şi eu să-ţi spun! Arăţi exact ca Red Jack…

— Asta din cauză că am creat o stea rock A.P. după modelul meu…

— … aşa că ei, dacă sunt atât de drogaţi încât s-o ia pe Sally Genaro drept…

— V-aţi ieşit amândouă din minţi! scânci Bobby. Cu mâinile goale vreţi să-i opresc pe revoluţionarii ăştia cu creierele arse şi pe golanii ăia demenţi să dea o lovitură „MUZIK”-ului?

— Să opreşti Revoluţia!? exclamă Glorianna indignată. Dimpotrivă, tu o să CONDUCI Revoluţia, puştiule, tu o să readuci Roşul care proclamă haosul, să vadă toată lumea, şi asta în direct pe postul naţional.

— Cuuuum?

— Viteazul Front al Eliberării Realităţii se foloseşte de eroii anonimi ai străzii pentru a elibera „Visul American” de idioţii de sus şi pentru a-l oferi publicului timp de o oră în strălucire şi lumină! „MUZIK” pentru mase! Pixeli pentru popor! Minunat! Măreţ!

— Minunat? Măreţ!? Doamne Dumnezeule! Glorianna, chiar dacă ei pun mâna pe „Visul American” fără să fie ucişi, lumea n-o s-o vadă decât pe ACNEEA, ameţită şi urlând după răzbunare!

— La naiba, nu! Or să-l vadă pe RED JACK, dansând strălucitor ca libertatea, în direct la T.V., ca un adevărat conducător al Revoluţiei! spuse triumfătoare Glorianna.

Puse un braţ pe umărul lui Karen şi-i zâmbi ca o soră mai mare:

— Până la urmă Jack ăsta de-aici o să facă ce trebuie, deşi uneori, când uită cine e, începe să fie băiat rău.

— Cum?

— Doar de asta l-ai adus aici, nu? murmură ea. SĂ CONDUCĂ Revoluţia, nu s-o oprească! Aşa încât Red Jack preia conducerea de la proasta aia de Cyborg Sally şi ne aduce libertatea la lumina zilei!

Karen Gold o privi lung, înţelegând cu greu.

— Bine, mda, aşa cred…

— Spuse ea. Îşi mută atenţia către Bobby Rubin, punându-i o mână imploratoare pe umăr.

— Poţi s-o faci… Jack… Bobby… oricine-ai fi… - gânguri ea. Poţi fi Red Jack pentru puţin timp… Şi, pe lângă asta, e singura cale prin care poţi ajunge lângă Sally Genaro…

— De ce EU? gemu Bobby, sărind de pe canapea ca şi cum cineva l-ar fi aprins o pocnitoare sub fund.

Glorianna arătă cu degetul direct spre faţa lui:

— Păi cine altul, Bobby? Altul nu există, nu-i aşa? Niciodată n-a existat, nu-i aşa?

— Deja ai făcut-o - fredonă Karen seducătoare. Ai fost în stare s-o faci acolo, afară, în noaptea asta; altfel n-ai fi fost aici!

— Eu… eu am… eu sunt…

Ochii mici, înspăimântaţi, ai lui Bobby Rubin priveau imploratori spre Glorianna, ca şi cum ar fi spus: „te rog, ia povara asta de pe mine”; umerii îi erau încovoiaţi de parcă ar fi purtat în spate tot universul.

Dar în timp ce vorbea Karen Gold, Glorianna apăsase deja pe buton şi, de unde era acum, îl vedea pe Red Jack acolo unde fusese întotdeauna.

Văzu un băiat înfricoşat întinzând tremurător mâna către

buton, căutând curajul de a reuşi să devină eroul propriului său vis, acel erou căruia toată viaţa lui amărâtă îi spuseseră că nu poate fi niciodată.

— Da, eşti dacă crezi că eşti. Îi luă mâna nesigură. Fă-o pentru mine, Jack - zise ea, sărutându-l uşor pe buze, apăsându-i butonul în ciuda unei uşoare împotriviri.

— Fii ceea ce deja ai fost atunci când a fost nevoie. Fii micul meu erou din noapte!

Şi iată-l acolo, înaintea ei, o faţă de băieţel înfricoşat sub o coroană de păr roşu lung, descompunându-se în pixeli, refăcându-se, descompunându-se iar, într-un echilibru instabil pe interfaţa cărnii şi bobinei, spiritul demult pierdut din vis venind direct spre ea.

Cântecul care se născu din ea părea că vine de nicăieri şi de pretutindeni. Era cântecul lui Jack şi al ei, şi al oricui altcuiva. Era rock and roll-ul din vis, căpătând viaţă prin venele ei bătrâne şi obosite, şi prin circuitele lui electronice, cu vocea perfectă, atemporală, pe care n-o avusese niciodată.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de şoapte
Nu te speria când ţi se spune
Să crezi în inima ta, la luptă.

Bobby Rubin stătea în mansarda pustie şi murdară, cu o bătrână nebună care-i cânta numai lui cu vocea unei tinereţi curajoase de care el n-avusese parte, un cântec de dragoste pentru curajul lui tainic, făcându-l să se avânte, undeva, sus.

Deşi crezi că eşti departe de casă
Şi eşti aici de unul singur
Să nu renunţi niciodată la cântecul tău
Deşi întunericul e-adânc şi lung
Şi poate n-o să vezi niciodată zorii

Să nu-ţi pierzi nicicând speranţa...

Da, Bobby era aici, singur, departe de casă, aici, pe străzile sălbatice, aici, căutând-o pe Sally Genaro, aici, în noaptea adâncă şi întunecoasă, pradă uşoară în ochii ei injectaţi de sânge.

Dar nu singur de tot. O prietenă înarmată, într-o vestă „Hell's Angels" îl ţinea de mână şi cânta alături de el.

Pentru orice viaţă cât de mică
Există o lumânare arzând
Iar în povestea vieţii noastre
Cu toţi suntem eroi...

Şi ea era, şi el a fost, atunci când a trebuit, având ca sprijin un simplu cântec.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de şoapte
Stai lângă mine şi desfăşoară stindardul libertăţii!

ACESTA era, în sfârşit, momentul în care Red Jack îşi trezise sufletul din somnul cel de moarte. Privind acolo, în ochii aceia sălbatici, dincolo de bobina sângelui înfierbântat şi cântând sufletelor prietenilor un cântec din adâncuri.

Sunt exact ca tine
În tine mă vezi pe mine
Dar numai împreună contăm...

Văzu expresia ochilor lui Karen Gold şi consimţi.

Nu-l proclamase şi Nicholas West conducătorul Frontului Eliberării Realităţii?

N-o lua oricum pe coajă din cauza asta? Şi nu cumva West avea mai multă dreptate decât credea? Nu Bobby Rubin îl crease pe Red Jack? Chiar nu-şi dăduse seama ce

face? Cine altul, dacă nu el, era Red Jack cel din vis?

Lumea este în braţele îndrăgostiţilor
Trebuie s-o ferim de rău
Numai noi putem cânta acest cântec la nesfârşit...

Dacă nu el, cine? Dacă nu acum, când?

Fiecare viaţă contează, *oricât de neînsemnată*
Împreună în noapte
Să devenim cu toţii anonimi ai poveştii noastre!

Când Glorianna O'Toole îşi sfârşi cântecul, Bobby Rubin ieşi din vis în declicurile lacătelor şi încuietorilor.

Apoi apăru un tip solid, bărbos, urmat de doi, patru, şase, opt alţi oameni, conectaţi şi bolborosind.

Când îi văzură pe intruşi se opriră din mers şi tăcură brusc. Unii se încruntară ameninţător. Alţii clipiră uluiţi.

— Ce piz... spuse într-un târziu bărbosul. Nu se poate... Oare s-ar putea?

Bobby oftă, dădu din umeri, apăsă iar pe buton, luă mâna Gloriannei, apoi pe a lui Karen.

Era un puşti înspăimântat, încercând doar să-şi scape pielea. Avea parcă trei metri înălţime în lumina orbitoare. Era un erou anonim în noapte. Era încununarea creaţiei lui, şi era mândru de asta.

— Red Jack!

— Nu se poate!

— El e!

— Eşti beat!

— Să fiu al dracu' dacă nu sunt!

— Ei bine, eu nu sunt!

Întindeau febril mâinile către butoane, în timp ce traversau mansarda către Karen, comentând, unii ieşind din viziune, alţii revenind, unii apăsând în lanţ la interval de

câteva secunde, pentru a obţine o dublă viziune, adâncindu-se astfel într-o şi mai mare confuzie.

Bobby Rubin, Red Jack, le lăsă pe Karen şi Glorianna, traversă camera către masa de bucătăria, se rezemă de ea, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Dacă voi, cretinilor, sunteţi convinşi că o grăsană într-un costum de buret e Cyborg Sally, atunci de ce n-aş putea şi EU, Red Jack, să fiu exact lângă voi, acolo unde-am fost întotdeauna? întrebă el. M-aţi scos din biţii şi byţii şi programele „Uzinei” şi m-aţi făcut conducătorul vostru, nu-i aşa?

Clătină din cap dispreţuitor.

— Da, Karen mi-a povestit totul despre planul vostru de căcat, spuse el. Şi vă mai pretindeţi „revoluţionari”? De ce credeţi voi c-au creat-o pe Cyborg Sally mai înainte de orice? Ca să mă poată mătura PE MINE de pe ecran şi F.E.R.-ul odată cu mine! Chiar dacă planul vostru izbândeşte, n-o să reuşiţi altceva decât să-i săltaţi vânzările EI, plus vreo douăzeci de milioane din discurile LOR!

Nimeni nu schiţă vreun gest. Stăteau cu toţii în jurul mesei privindu-l pe puştiul ăsta slăbănog, jucându-se de-a Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, arătând chiar magnific.

— Hei, Jack, te înşeli! spuse într-un târziu Markowitz. Noi ne folosim de o situaţie revoluţionară preexistentă! Fără oamenii lui Cyborg Sally am sta aici vorbind în gol, ca proştii. Trebuie să ne folosim de ea să mobilizeze poporul, tre’ s-o lăsăm pe post ca să punem mâna pe „MUZIK”, şi când am reuşit…

— Şi când aţi reuşit, ce? spuse Glorianna O’Toole, mergând spre masă, apoi întorcându-se şi arătând spre Markowitz. Ce-o să faceţi când o să vă treziţi cu curul în colivie, Charlie, o să ardeţi lumea pe rugul ei funerar? O să ţii vreun discurs cretin?

Markowitz o privi lung. O lucire stranie îi apăru în ochi.

— Te cunosc… spuse visător.

— Chiar?...

— Eşti... să fiu al dracu... eşti Glorianna O’Toole!

— Hai nu zău!

O privire moale şi senzuală inundă faţa lui Larry Coopersmith, o privire tandră şi iubitoare, pe care Karen n-o mai văzuse niciodată.

— Nu-ţi aminteşti, Glorianna? Doamne, şi porţi şi culorile! De zece ani nimeni n-a mai avut curajul să facă asta!

Glorianna O’Toole îl privi cruciş.

— Te cunosc cumva? întrebă ea încet.

— Dacă mă cunoşti? O, mamă! Mamă în sens biblic, fireşte! Altamonte, ţii minte, eram cu toţii burduşiţi de amfetamine! Şi tu ai venit acolo, chiar în mijlocul rahatului, era cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată; un căcănar de hippie îmi bulise motocicleta, eram un om pierdut, la dracu, eram doar un puşti, eu şi Lou Evreul era cât p-aci să-l omorâm pe ăla, dar tu mi-ai zâmbit, m-ai luat de mână, m-ai dus sub scenă şi...

— Hei, eram în culmea L.S.D.-ului - spuse Glorianna O’Toole, ştii, era destul de greu. Treaba mergea nasol, şi singurul lucru bun de făcut...

— Hei, oameni buni, asta e Glorianna O’Toole! strigă Markowitz, cuprinzându-i pe toţi cu privirea, cea mai mare cântăreaţă de rock and roll care a existat vreodată! Dacă ea spune că ăsta e Red Jack în carne ectoplasmică, e clar c-aşa e! Dacă vreţi să-i faceţi vreun necaz, numai peste cadavrul meu! Dacă ea spune că ăsta poa’ să meargă pe ape, aduceţi-vă costumele de baie!

— E bine de ţinut minte asta - spuse Glorianna O’Tooie.

Se apropie de Red Jack, cu ochii verzi strălucind, şi acum Karen se convinse că această doamnă mândră de care n-auzise niciodată era într-adevăr o regină tainică a rock and roll-ului.

— Acum să ţineţi minte cine vă vorbeşte, puştilor, să ţineţi minte cine s-a-ntors din mormântul electronic spre a vă conduce din nou, cu mari sacrificii şi expunându-se la

mari pericole, aşa să ştiţi! spuse Glorianna.

Zâmbi, apoi făcu un gest de prezentare ca un maestru de ceremonii.

— Doamnelor şi domnilor, Red Jack, Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, şi Inegalabilul Vostru Conducător! O.K., Jack, să-ţi auzim planul!

„PLANUL MEU?” gândi Bobby Rubin, ieşind din vis într-o mansardă murdară, în faţa micului său grup de revoluţionari. „Care e planul meu?”

Singura idee pe care o avea în minte era că F.E.R. pusese laba pe Sally Genaro, şi că trebuia deci să imagineze o cale de a se folosi de ei pentru a ajunge la ea. Cum să rezolve asta fără vărsare de sânge şi ce să facă, practic, când va da ochii cu Sally, erau probleme pe care era bucuros să le lase în seama lui Red Jack.

Numai că lecţia dată de Glorianna în vis dăinuia încă. Red Jack era de fapt Bobby-ul lui Bobby. Aşa încât, dacă Bobby Rubin trebuia s-o ducă pe Sally Genaro înapoi în Los Angeles, Red Jack trebuia s-o scoată pe ea şi pe aceşti oameni din visul lui Cyborg Sally şi să-i aducă în visul lui, adică exact ceea ce destinul îl obliga să facă pe adevăratul conducător al Frontului Eliberării Realităţii.

Glorianna avea dreptate. Se înfăptuia o dreptate karmică. El trebuia să conducă revoluţia ca să-şi salveze pielea.

Şi-atunci de ce să n-o conducă spre victorie?

— O.K., şi dacă forţele de ordine pun stăpânire pe „Visul American”? temporiză el, fără niciun gând în cap. Ce-i împiedică să ne zboare creierii?

— Ostaticii noştri. Adică toată lumea din club. N-or să-ndrăznească să tragă în mulţime.

— Foarte bine - spuse Bobby, începând să priceapă. Era ca un joc strategic pe computer. N-a stat el odată o săptămână întreagă jucând ceva care se chema „Comando Terorist”?

— Atunci cum îi silim să ne pună în direct pe „MUZIK”?...

— Le spunem că avem o bombă - răspunse Coopersmith sau Markowitz, sau cum naiba îl chema. Au prea mult capital investit în „Visul American” ca să creadă că e un bluf, să rişte doar pentru o jumătate de oră de emisie, cât e timpul lor!

— Da!

— Chiar aşa!

— O BOMBĂ! gemu Bobby.

Doamne, oamenii ăştia visau în lanţ ca nişte duhuri rele şi vorbeau despre o bombă adevărată, nu jucau „Comando Terorist” pe maşinăriile de jocuri!

— Fără ameninţări cu bombă - le spuse el. Ce fel de imagine T.V. e asta pentru Frontul Eliberării Realităţii? Mai bine... mai bine luăm cabina de emisie, da, asta e! E cineva care ştie să manevreze masa de regie şi camerele şi să ţină satelitul recepţie-transmisie automată pe lungimea noastră?

— Mi-am dorit totdeauna să fiu un pirat-video! spuse un tip negru, solid.

— Dar cum o urcăm pe scenă pe Cyborg Sally, fără ameninţarea cu bomba? întrebă Markowitz. N-avem nicio cale de acces de la nivelul podelei!

— Da, şi v-aţi gândit cum ajungem la cabina de emisie?

— La scenă ajungem prin intrarea de sub ringul de dans. Iar la cabina de emisie cu liftul de la intrarea VIP.

— Ce spui?

— Adică intrăm chiar pe sub nasul paznicilor lor?

Bobby se opri. Cât de mult le putea spune?

— Am... am un prieten, zise el încet. Ascuns chiar în mine, s-ar putea zice, un fel de fantomă în maşinăria MEA. Are o hârtie magică de la Hollywood. Ne va duce prin toate trecerile VIP din spatele scenei.

— Oh, da? Şi cine dracu’ e acest pitic care nu-i aici?

Bobby oftă. Dădu din umeri. Mai devreme sau mai târziu trebuia să ajungă şi la asta.

— Stă exact lângă voi, acolo unde-a fost totdeauna -

spuse el. A sosit momentul să vă deconectaţi cu toţii şi să faceţi cunoştinţă cu ADEVĂRATUL vostru conducător, proştilor!

„Are dreptate”, realiză Karen Gold. Cumpăraseră poanta, crezuseră, dar era vorba de cât de departe se putea întinde coarda; sosise clipa contactului dur cu realitatea.

— E mai bine aşa - spuse ea. Aţi fost conectaţi toată noaptea, vă amintiţi? NU EXISTĂ o Cyborg Sally reală, şi cum NU EXISTA un Red Jack real. Deci NU POATE FI el… Mă rog, nu chiar…

Leslie o privi chiorâş, clipi, apoi apăsă pe buton. Apăsă imediat şi pe butonul lui Markowitz.

— Ce piz… mormăi Larry, clătinând din cap ameţit. Hei, băieţi, cred c-ar fi mai bine…

Unul câte unul începură să apese pe butoane şi rămaseră tăcuţi acolo, privind la cel cu care vorbiseră până atunci.

Un tânăr cu păr roşu, în jeanşi, o jachetă neagră desfăcută şi un tricou Red Jack; un impostor, da, dar unul cu faţa lui Red Jack, cu ochii lui Red Jack. Un bărbat real, în carne şi oase, simulându-şi propria fantomă electronică. Şi totuşi, dincolo de ochii aceia, ferestre ale sufletului, Karen văzuse un adevăr mult mai adânc. Şi simţi că şi ceilalţi se luptau cu această percepţie paradoxală.

— Doamne… faţa…

— E Red Jack!

— La dracu’, aşa e!

— O.K. omule, cine naiba eşti de fapt? întrebă Larry Coopersmith.

— Cel despre care mi s-a spus mereu că nu voi fi vreodată - răspunse Bobby Rubin.

Un murmur colectiv şi o bătaie din picioare.

— Acu’ nu visăm, aşa că nu ne vinde rahatul ăsta!

— Exact ca voi, unul dintre eroii anonimi ai poveştii noastre…

Murmure şi bombăneli furioase.

— Ce contează? spuse Bobby Rubin. Atunci când trebuie, pot fi Red Jack, nu? Nu v-aţi convins pe pielea voastră?

— Da, da' CUM a făcut-o?

— Ştii, faţa asta…

— Încă arată ca el…

— Haide, omule, cum POŢI arăta exact ca Red Jack, dacă el nu există?

Bobby Rubin ridică din umeri.

— Nu eu arăt ca EL, ci EU l-am făcut să arate ca MINE. Eu sunt tipul care a scris algoritmii lui.

Zâmbi exact cu zâmbetul lui Red Jack.

— EL chiar ESTE fantoma din maşinăria mea. Care acum mă face PE MINE fantoma din maşinăria voastră, nu? Voi îi umpleţi sufletul, el îmi umple sufletul… şi, orice aş fi, planul meu nu va da greş.

Larry Coopersmith clătină încet din cap.

— Chiar ne poţi da hârtia care să ne ajute să trecem de paznici?

— Fireşte.

— Poţi s-o faci pe Cyborg Sally să ajungă pe scenă?

— Doar n-o s-o punem pe Cyborg Sally pe post la „MUZIK”! spuse Glorianna O'Toole. Acolo va fi Red Jack, dansând strălucitor ca libertatea!

— El! mormăi Larry. Bine, el ARATĂ ca Red Jack, dar dacă avem o gaşcă întreagă care urlă după Cyborg Sally, tre' să le dăm pe cineva care măcar poate CÂNTA; dacă nu, întreaga chestie se prăbuşeşte. El nu poate CÂNTA, aşa-i?

Karen gemu tare. Numai ea ştia adevărul îngrozitor.

Numai că Bobby Rubin rânjea exact ca o pisică sătulă.

— Ea poate - zise el triumfător. Ca să citez din tine, omule, EA, Glorianna O'Toole, cea mai mare cântăreaţă de rock and roll care-a existat vreodată!

— EU? spuse Glorianna O'Toole cu o voce bătrână şi stinsă. Rahat, n-am mai cântat de pe vremea…

— Exact de-acum o oră, copii - spuse Bobby. Şi nimeni

altcineva nu poate cânta acest cântec.

— Bine, dar ea... este...

— Doar o Bătrână Nebună? O „fostă”? şuieră Glorianna O’Toole. Întreaga comportare i se schimbă. Daţi-mi un microfon şi un vocoder şi răstorn pământul!

— Arată-le prostovanilor, Glorianna - spuse Bobby Rubin. Cântă-le şi lor exact cum mi-ai cântat mie!

Glorianna schiţă o mişcare de încuviinţare şi apăsă pe buton.

— Concentraţi-vă şi imaginaţi-vă tot ce cânt, trecut printr-un vocoder! spuse Bobby Rubin, apăsând şi el pe buton. Multiplicat! Purificat! Glorificat! Eu şi această bătrână doamnă, împreună, noi suntem Maşinăria Voastră Rock and Roll!

Glorianna O’Toole ridică în dreptul buzelor un microfon imaginar şi aşteptă ca toţi să apese pe butoane. Toţi în afară de Karen, care se retrase, anticipând o vrajă şi mai mare, o vrajă a spiritului pur, o vrajă la care fusese deja martoră pe stradă.

Şi nu fu dezamăgită.

Pentru că acolo, în vechea mansardă prăfuită, o bătrână cu părul cărunt ridică din umeri, rânji, şi începu să cânte „a capella”, mişcat, la început uşor, apoi cu frazarea din ce în ce mai sigură, volumul crescând din ce în ce mai tare, bătând din picioare, pocnind din degete, dându-şi sufletul şi întorcându-se, prin ani, în vremurile ei de glorie.

Anonim erou în noapte
Mică făptură ascunsă-n şoapte
Nu te teme s-auzi chemarea inimii, la luptă!
Deşi crezi că eşti departe de casă
Şi eşti aici de unul singur
Să nu renunţi niciodată la cântecul tău...

Şi când cântecul ei se sfârşi, Karen se trezi aplaudând odată cu ceilalţi, fără a mai avea nevoie de bobină ca să

creadă ce vede.

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul...

* * *

Glorianna O'Toole şi Red Jack sosiră cântând şi legănându-se în holul de la „Union Square Pavilion", dis-de-dimineaţă, spre consternarea portarului, a recepţionerului şi a paznicului, care se duse spre ei pentru a-i intercepta la lift.

— Hei, cine vă credeţi de…

— Dumneaei este Glorianna O'Toole, cea mai mare cântăreaţă rock and roll care-a existat vreodată. N-o recunoşti, idiotule!? spuse măreţ Red Jack.

— Da' tu, TU cine crezi că eşti? i-o întoarse paznicul strângând pistolul-mitralieră Uzi.

— Dacă întrebi, nimeni n-o să-ţi poată răspunde, fiule! spuse ea chicotind. Bănuiesc că nu prea calcă multe vedete rock prin mausoleul ăsta. Îi zdrăngăni cheia enormă în faţa ochilor:

— Acum fii băiat cuminte şi cheamă liftul pentru Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului!

Paznicul înghiţi găluşca, se fâţâi nervos, apoi dădu din cap, se duse spre lift şi descuie uşa pentru liftul expres. Glorianna băgă mâna în buzunar, înhăţă prima bancnotă care-i căzu în mână şi o strecură în palma paznicului cu ochii holbaţi, când păşiră în lift. Era o bancnotă de patru sute.

— O, da, Jack, tu şi cu mine, împreună, suntem o Maşinărie Rock and Roll! exclamă ea când liftul porni brusc, apoi îl trase către ea şi-l sărută apăsat pe gură.

Oho! Exact ca în vremurile bune, Anotimpul Dragostei, Minunaţii Ani '60, Anii '70 cei plini de BEŢIE, Epoca de Aur a Rock and Roll-ului!

„Ca şi cum AR FI TREBUIT să fie Epocă de Aur!" se

corectă ea, când liftul privat îi depuse în foyer-ul enorm de marmură, care ducea în imensul living.

Pe atunci aşa trăiau Regii şi Reginele Rock and Roll-ului, iar Glorianna fusese o ducesă, în cel mai fericit caz cea din deschiderea spectacolelor, cea bună pentru acompaniament, o cântăreaţă de „session”, iar unica ei experienţă de viaţă în plin fuseseră petrecerile în locuri ca ăsta şi câte o noapte ocazională prin paturile diverşilor Regi.

Ah, dar acum iat-o în apartamentul superb, cu Red Jack însuşi, încununarea electronică a creaţiei rock and roll, încoronarea creaţiei EI, pe care cântecul EI l-a relansat în lumea asta de rahat.

Şi dacă ea îi umpluse sufletul, aşa şi el îi umpluse sufletul, în noaptea magică, ţinându-şi mâna într-a ei şi aducând-o din vis în lumea pe care Glorianna O’Toole o avea doar în inimă, Glorianna Superstarul, Glorianna pe un cer cu diamante, Glorianna, Regina Rock a Revoluţiei, dansând strălucitor ca libertatea!

Înhăţă o sticlă de „Dom Perignon” din frigider, îl luă de braţ şi-l purtă de-a lungul livingului către porţile grădinii.

— Hai, dragoste - strigă ea – hai să privim stelele!

Bobby mai luă o înghiţitură lungă de şampanie şi întinse sticla spre buzele Gloriannei, roşii, cărnoase, cu celălalt braţ încolăcit după talia ei, ţinând-o strâns lipită, privind amândoi New York-ul visurilor lor.

Pete de lumini strălucitoare şi scânteieri în ORAŞUL CARE NU DOARME NICIODATĂ. Insule de străzi întunecate, abandonate în noaptea junglei urbane.

Vârfurile ascuţite ale zgârie-norilor luminate de spoturi colorate. O brigadă de elicoptere ale poliţiei, zburând în formaţie, zumzăind nervoase către Central Park. O grădină pe acoperiş de unde vezi tot, şi o zeiţă a rock-ului lângă el.

Niciodată nu cunoscuse un moment atât de minunat. Niciodată un puşti amărât din Long Island nu visase măcar

să stea unde stătea acum Red Jack, privind Manhattan-ul aşternut la picioarele lui, sorbind şampanie din sticlă, cu un cântec de libertate în suflet şi cu o asemenea femeie lângă el.

Lumina de fundal a peisajului nocturn al oraşului solariza cu o nuanţă argintie părul ei roşu, ciufulit, iluminându-i obrazul ca imaginea unui poster superb al reginei rock and roll. Îi provoca durere în sex, la fel ca amintirile adolescenţei despre fiecare zeiţă a cărei imagine de neatins îi chinuise carnea - o stea rock, o doamnă nebună a curajului, un spirit liber, o aliată, un model de perfecţiune al oricărei femei, pe care Bobby Rubin ştia că n-o s-o poată avea niciodată.

Oh, cât te înşeli, Jack! îi spuneau ochii ei. TU EŞTI cel despre care ţi s-a spus că nu vei fi vreodată, eroul meu anonim în noapte! Trebuie doar să mă strângi în braţe şi să desfăşori steagul libertăţii tale!

Afară, printre ruine, noaptea era adâncă şi lungă, şi mai era până în zori, iar noaptea asta era singurul lucru care conta.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea îi zâmbi, dădu din cap, se lipi de el, îi răsfiră părul cu mâinile şi-l sărută lung şi apăsat pe buze.

Anii zburau înapoi, decenii, în timp ce Glorianna frământa un cur neted şi tare, simţea o pulă tânără şi fierbinte în ea, lăsându-l s-o pătrundă adânc şi adânc, mângâindu-l cu ţipetele şi gemetele ei, lăsându-l s-o călărească asemeni unui erou, în rolul unui bărbat puternic, pe marea tălăzuitoare a patului hidraulic.

Ochii lui priveau undeva în gol, inima i se lovea cu un zgomot surd de sânii ei, şi ea-l făcea să simtă că ăsta era futaiul vieţii ei, sau cel puţin aşa credea el, Red Jack, amantul perfect demult pierdut din visurile ei.

Ţinându-l în loc, maliţioasă şi drăgăstoasă, până la ultima limită, până când respiraţia lui deveni furioasă şi

gâfâită, iar ritmul începu să se rupă şi să se transforme în extenuare - cu contrapuncte neaşteptate, cu mici muşcături uşoare, ciupituri excitante, ezitări reci, jucându-se cu trupul lui tânăr şi puternic, iar el, ca un adevărat muzician, folosea fiecare ritm şi tonalitate, aţâţând o maşinărie a plăcerii cu instrumentul său tremurător de carne, demonstrându-i o bărbăţie neştiută şi nebănuită.

Şi apoi, când îl simţi în sfârşit extenuat, îl încolăci cu picioarele, se rostogoli peste el, îi ţintui braţele pe pernă şi, arcuindu-şi mândră spatele şi privindu-l în ochii strălucitori, inversă rolurile şi începu EA să-l călărească.

Se cabră şi încercă, obosit, să preia iniţiativa.

— Sst, dragoste, şopti ea. Stai liniştit şi bucură-te, Jack, asta-i numai pentru tine…

Dominându-l, cu perle de transpiraţie curgând pe sânii ei perfecţi, cu sfârcurile tari şi roz ieşite în afară, cu părul ei roşu, sălbatic, fluturând, cu ochii verzi strălucind tandru, cu limba descriind un zâmbet drăgăstos numai pentru el, amantul perfect din vis, strângându-i şi apucându-i pula, purtându-l sus, sus, sus, către o zonă nesfârşită a extazului, într-o strălucire orbitoare, atotcuprinzătoare, unde flash-uri fosforescente scânteiau între ei, iar un val clocotitor de extaz îi traversă picioarele din călcâie, explodând la baza coloanei…

Şi atunci, chiar la apogeu, ea coborî cu graţia fluidă a unei pisici de junglă, îl apucă de sex, şi întâlni eliberarea lui ţipată, pulsândă, iubitoare, cu o aplecare lungă, lentă, a buzelor ei umede şi fierbinţi…

Glorianna închise ochii, se trezi juisând într-o plăcere altruistă, luându-i carnea fierbinte în gură, lăsându-şi buzele să alunece uşor pe toată lungimea, prinzându-i coaiele într-o strângere uşoară, simţindu-i orgasmul cu nasul înfundat în părul pubian cârlionţat.

Şi gemu, şi ţipă, iar gura ei pofticioasă se umplu cu parfumul efemer al sucurilor vieţii lui Bobby Rubin, dulce şi

tânără, cu esenţa eternă, sfidând timpul, a lui Red Jack, cu amândouă la un loc, micul ei erou şi amantul spiritului ei veşnic treaz, amestecaţi, uniţi, în acest cel mai preţios moment al vieţii ei.

Când deschise din nou ochii, el zăcea acolo pe o pernă, adormit brusc, zâmbind ca un băieţel adâncit în propriul vis.

Bobby Rubin se trezi din întunericul fără vise, clipind în lumina aurie a dimineţii. O oboseală plăcută îi cuprinse membrele, iar coloana era relaxată şi uşoară. Zâmbi ameţit şi se întoarse pe partea cealaltă, ghemuindu-se în aşternutul proaspăt.

Începu să se trezească de-a binelea când dădu peste un trup gol şi fierbinte.

— Hello, somnorilă! spuse Glorianna O'Toole.

— Oh, la dracu! mormăi Bobby.

Şi iată-l stând pe o parte, privind ochii verzi şi faţa ridată a unei bătrâne zâmbindu-i dulce. Părul ei cărunt era ca un cuib de şobolani răspândit pe pernă, îi simţea sânii uscaţi, presaţi de pieptul lui, cu genunchiul aşezat confortabil între picioarele lui.

— Asta-i cel mai frumos lucru pe care-l poţi spune în dimineaţa de după, puştiule? spuse Glorianna, nu chiar supărată.

— Eu? Noi? Tu?… se bâlbâi Bobby.

Glorianna încuviinţă.

— Î-hâm! toarse ea fericită. Nu-ţi mai aminteşti?

Bobby se lăsă pe spate, apoi se aşeză în capul oaselor.

— Era cât p-aci să fim ucişi! mormăi el. Banda aia de golani… fata aia, Karen… Frontul Eliberării Realităţii…

Totul îi reveni ca un flash-back..

„Comando Terorist”. Cântecul Gloriannei. Un complot nebunesc pentru a cuceri „Visul American”. Red Jack revenind la conducerea Frontului Eliberării Realităţii.

— Oh, Doamne, în ce ne-am băgat! strigă Bobby.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea! râse pe-nfundate Glorianna.

O privi cu dispreţ.

— Totul s-a-ntâmplat de-adevăratelea, nu? mormăi ei. Chiar trebuie să conduc un grup de revoluţionari cu creierii arşi şi nişte golani terorişti la „Visul American”?

Eu singur m-am băgat în asta, nu? Şi noi doi… şi apoi…

— Şi apoi o bătrână spurcată a profitat fără ruşine de trupul tânăr şi fierbinte - spuse Glorianna strâmbându-se. Şi acum te simţi profund îngrozit şi profund dezgustat, nu-i aşa, fiule?

Bobby se îndepărtă de ea.

— Să nu-mi spui mie „fiule”, bunico. Sunt destul de bătrân ca să te fut de să-ţi meargă fulgii! Se trezi spunând.

Glorianna izbucni în râs şi se ridică pentru a se aşeza alături de el.

Spre surprinderea lui, se trezi râzând odată cu ea..

— Asta… asta-i o nebunie! spuse.

— A-ntâia! Eu sunt Mama Nebună a Rock and Roll-ului, ţi-aminteşti? Iar tu eşti…

— Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului? O, Doamne…

— Sărmanul băiat - fredonă Glorianna. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, nu?

— A fost… era…

„A fost cea mai nemaipomenită experienţă sexuală din viaţa mea!” fu cât pe-aci să spună. Fusese ca un vis erotic perfect, ultimul răcnet în materie de făcut dragoste… „La dracu’, A FOST un vis, sau ceva ca un VIS”…

Dar… dar bătrâna asta a fost aici cu el, i-a cântat un cântec de dragoste, trezise ceva în adâncurile lui, fusese tânără, şi perfectă, şi frumoasă, iar ceea ce simţise el…

Deşi ceea ce simţise el era departe, departe, când privi în ochii verzi de pe faţa aceea ridată observă că ceea ce simţise în suflet exista încă acolo, că micul erou care se trezise în sfârşit din somnul de moarte era încă acolo în adânc, acolo unde fusese întotdeauna, acela căruia această bătrî… această Doamnă Nebună îi arătase că poate îndrăzni să fie…

„Spune-o, nenorocitule!” îşi spuse. „Spune ce simţi!”

— A fost cea mai formidabilă experienţă sexuală din viaţa mea! spuse Bobby Rubin. Dar tu?…

— Hei, ai fost O.K., ştii, dar să nu ţi-o iei în cap, puştiule! spuse.

— EŞTI o bătrână spurcată, bunico! i-o întoarse Bobby, lovind-o uşor pe braţ.

— Să fii sigur de asta, dragoste!

Bobby oftă. Se simţea golit şi ameţit, şi mai mult decât înfricoşat. Dar în acelaşi timp se simţea minunat. Se simţea puternic şi curajos. Era împăcat cu sine, poate pentru prima dată în viaţă, stând aici în pat cu o femeie suficient de bătrână ca să-i poată fi bunică.

— Va trebui să mergem până la capăt, nu-i aşa? spuse ei încet. E singura modalitate de a ajunge la Sally, şi pe lângă asta… pe lângă asta… dacă n-o facem, întreaga chestie se va transforma într-un „horror show” pe postul „MUZIK”.

Glorianna încuviinţă.

— Bine-ai venit în rândul oamenilor, spuse ea.

— N-ar fi şi o posibilitate să…

— Nu fi prost, Jack. Tu şi cu mine vom fi staruri! Nu ştiu tu ce faci, dar eu n-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume…

— Da’ locul e plin de paznici, dacă ceva dă greş…

— Atunci mergem pe rock and roll!

Bobby se strâmbă. Recunoscu că ideea de a se trezi faţă în faţă cu gărzi înarmate nu prea îi era pe plac.

— Şi cu Sally cum rămâne? spuse.

— Cyborg Sally?

— Sally Genaro, Sally din Valley, Acneea. Ai uitat? Despre ea e vorba în primul rând. Noi doi trebuie s-o ducem înapoi la L.A., dacă nu, am încurcat-o.

Glorianna îl privi atentă:

— Cum adică NOI, faţă palidă?

— Bine, atunci EU, mormăi Bobby. Ce dracu fac eu cu Sally?

— Doar ştii, fiule, spuse uşor Glorianna. Ai şi spus-o.

Dacă e nevoie, faci ce ţi-a spus nemernicul de West să faci… Dă-i ceea ce ştii că aşteaptă de-atâta timp, şi-o să te urmeze pretutindeni…

— Oh, Doamne! mormăi Bobby oropsit. Cum aş putea oare să…

Glorianna îl privi straniu. Buza de jos îi tremura când degetele mâinii ei drepte se întinseră către pături.

— N-ar fi trebuit să fac asta, dar pentru tine… şopti ea.

Şi, cu o mişcare, trase cuvertura descoperindu-şi trupul gol şi bătrân, carnea moale, sânii scofâlciţi, părul pubian cenuşiu.

— Dar cu ASTA ai făcut-o, puştiule! spuse, privindu-l cu ochi curajoşi, tremurători, temători.

Bobby, înspăimântat, îi întâlni privirea, evitând să privească în jos, la… la…

Dar Glorianna era necruţătoare; îi luă obrajii în mâini şi-i aplecă în jos capul, să-vadă sânii fleşcăiţi şi ridaţi, pielea cenuşie, picioarele fusiforme, buzele vaginale vinete.

— Dar… dar… asta era…

— Bobby, Bobby,… fredonă ea, cu toţii ne pierdem forma până la urmă. Dar cu formă pătrată sau cu formă alungită, inimile noastre nu-şi pierd forma. Îi făcu cu ochiul. Înţelegi ce vreau să spun, puştiule?

Bobby Rubin se căzni să privească peisajul flasc oferit de timpul necruţător.

Privi apoi în ochii ei verzi, curajoşi, incandescenţi, la apusul unei nopţi nedrepte.

Lacrimi i se scurseră pe obraji. Încet, tandru, îi sărută sărmanele sfârcuri ofilite.

Glorianna îl îmbrăţişă.

— De astăzi - spuse ea - eşti un bărbat adevărat.

Pe măsură ce noaptea de sâmbătă se apropia, Karen Gold observa cu emoţie crescândă, şedinţă strategică de şedinţă strategică, planul pe care-l examinau, transformat parcă în ceva care avea o viaţă proprie, ceva necontrolabil

şi necunoscut, ca un tren plin de evadaţi, circulând fără conductor, după propriul impuls.

Larry, Malcolm şi Bobby Rubin discutau cel mai mult, iar ceilalţi, fireşte, conectaţi, stăteau jur-împrejur ascultând, când şi când, fanteziile revoluţionare.

Acum se certau de vreo două ore pentru coafuri. Larry susţinea ca Frontul Eliberării Realităţii să-şi etaleze propriile culori, purtând Roşul, să-şi „afişeze libertatea în lumina televiziunii”.

Dar Bobby Rubin sublinia că administraţia localului era împotrivă, că nici măcar acreditările de la Hollywood nu le puteau permite tuturor să poarte Roşul, fără să atragă atenţia gărzilor.

— Am putea purta peruci pe care să le scoatem când începe acţiunea - sugeră în final Malcolm.

Bobby Rubin pufni ironic.

— Bine, dar TU va trebui să porţi Roşul, omule - sublinie Larry. Trebuie să acţionezi ca Red Jack, ţi-aminteşti?

— Bine, bine, am să-mi pun atunci o pălărie cretină care să-l acopere - spuse Rubin, dând din mâini a lehamite. Acum putem să ne ocupăm şi de ceva SERIOS?

Şi aşa şi făcură. Începură să se certe în legătură cu bombele.

Larry susţinea că e nevoie de o ameninţare cu bombă. Rubin nici nu voia să audă.

— V-AM MAI SPUS, fără bombe! Lăsaţi-o baltă! N-am de gând să fiu în fruntea unor terorişti care dau cu bombe! Iar Red Jack cu atât mai puţin; i-ar strica imaginea…

— Atunci, cum îi împiedicăm s-aducă trupele de reprimare?

— Chiar tu ai spus-o. O să avem două sute de golani înăuntru, deci raportul faţă de trupe o să fie douăzeci la unu, şi oricum n-or să îndrăznească să facă uz de arme într-un loc ca ăsta!

— Dar cum reuşim s-ajungem pe scenă?

— În cel mai rău caz, EU am să-l silesc pe Pham s-o facă.

Cu întreg rahatul scăpat de sub control, o să fie fericit să mă lase pe mine să-mi asum întreaga răspundere. West va ierta multe dacă i-o aduc înapoi pe Sally, şi va striga în gura mare că EU am salvat de la dezastru „Visul American”.

— Dar cum intrăm în emisie pe „MUZIK”? întrebă Malcolm.

— Doamne-dumnezeule, dar am mai vorbit despre asta! Ocupaţi cabina de emisie şi…

— Cu CE? spuse Malcolm. Cu mâinile goale? Chiar vrei ca toată treaba să depindă de rezultatul unui meci de box?

— Are dreptate, insistă Larry. Dacă n-avem măcar o bombă falsă, trebuie neapărat să avem arme.

— ARME? ţipă oripilat Malcolm.

Pierduseră o jumătate de zi ca să ajungă la un compromis. Malcolm putea duce o bombă falsă în cabina de emisie, să-i sperie pe tehnicieni, dar nici vorbă nu putea fi de ameninţări cu bombe pe scenă, sau în transmisia în direct.

Şi tot aşa mereu, şi iar şi iar. Cine cu cine o să meargă, unde şi cu cine, şi cine o să facă ce şi când.

Miercuri, Bobby Rubin avu o interminabilă discuţie tehnică cu Malcolm, pe care Karen o urmări cu greu. Dar în final îşi frecară bucuroşi mâinile şi chicotiră. Glorianna O’Toole, se pare, avea o legătură dubioasă cu cea mai mare echipă underground de piraterie video…

— Vor pune mâna pe staţia din California de Nord, cea care recepţionează emisia satelitului „MUZIK” şi vor captura reţeaua principală de sateliţi care retransmit emisia. Apoi e simplu, postul „MUZIK” către sateliţii NBC. ABC. CBS şi CNN, şi astfel show-ul nostru va deţine locul întâi în emisie pe toate cele cinci reţele!

— Exact ca un discurs prezidenţial! se hlizi Malcolm.

— Şi mai şi! spuse Rubin. Pentru „Casa Albă”, „MUZIK” nu transmite niciodată gratis!

— Şi chiar pot să intercepteze sateliţii?

— Au un fel de cutie neagră care imită controlul

comenzilor. Pot sta conectaţi cel puţin cincisprezece minute înainte ca FCC să localizeze transmiţătoarele lor. Problema e cât poţi TU ţine „MUZIK”?

— Cu staţia lor proprie? spuse Malcolm superior. O veşnicie! Zâmbi visător. Hei, ştii ceva, am putea emite şi un software cu viruşii noştri, fir-ar să fie, am putea transmite algoritmii şi parametrii vocali ai lui Red Jack oricărui „disc recorder” şi oricărui „VCR” vechi din ţară…

Şi aşa mai departe.

Joi, Bobby Rubin veni în mansardă cu Glorianna O’Toole şi cu ceva echipament - un vocoder pe care-l burduşise cu vrăjitorii, şi un microfon vocoder direcţional, programat cu parametrii vocali ai lui Red Jack - şi-şi petrecură întreaga zi elaborând programul ca şi cum ar fi fost vorba de o şedinţă de producţie T.V.

Malcolm şi echipa sa trebuiau să ocupe cabina de emisie la ora zece seara, în timp ce golanii lui Paco urmau să înconjoare scena şi tot ce mai era prin local, fără ca toate astea să fie transmise prin „MUZIK”; trebuiau să ţină camera îndreptată spre scenă şi să emită numai ambianţa generală a mulţimii, aşa încât atunci când urma să apară Markowitz în lumina spotului să-şi ţină micul discurs, reacţia mulţimii să pară că e pentru EL, şi nu pentru mult-aşteptata apariţie a lui Cyborg Sally.

Un plan SCURT pe Markowitz, apoi pe nebunii de jos, urlând pentru Cyborg Sally, şi o prezentare triumfătoare a lui Red Jack, reîncarnat din biţi şi byţi, prin puterea Poporului şi a Frontului Eliberării Realităţii.

Bobby Rubin urma să vină pe scenă cu microfonul cuplat la parametrii vocali ai lui Red Jack. De cântat, nu putea cânta, dar arăta mai mult sau mai puţin ca Red Jack, urmând să ţină un discurs intitulat „Pixeli Poporului”, cu vocea lui Red Jack, spunându-le tuturor vrăjitorilor ciberneticieni să înceapă să înregistreze, iar Malcolm urma să emită pista vizuală condensată a „Maşinăriei Rock and Roll” de pe un disc la viteză mare, în vreme ce erau

pompaţi algoritmii vizuali şi parametrii vocali ai lui Red Jack în sistem audio digital.

După care Glorianna O'Toole urma să apară şi să-şi facă numărul de vedetă prin vocoder, în timp ce Red Jack dansa în jurul scenei, captând prin vocoderul direcţional PUBLICUL, lăsându-l să fie el însuşi pentru un minunat moment strălucitor, televizat.

Malcolm urma să încarce o grămadă de discuri Red Jack în deck-ul din cabina de emisie, pe playback automat, după care fiecare va încerca să-şi scape pielea în haosul ce avea să se producă.

— Pixeli pentru Popor!

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea!

— Noi o să scriem istoria televiziunii!

Fireşte că vor face istorie, dacă totul merge conform planului.

Orice trupă amărâtă din ţară va putea să-l aibă pe Red Jack însuşi solist vocal, cântând materialul LOR pe discuri pirat. Oricine avea un computer va avea o întreagă bibliotecă de programe-virus. Frontul Eliberării Realităţii va recruta douăzeci de milioane de noi membri auto-proclamaţi, dintr-o singură lovitură electronică.

Reţelele de televiziune or să-şi spargă capul încercând să găsească modul de a recăpăta controlul permanent asupra emisiilor prin sateliţii proprii. Ceea ce mai rămăsese din economia electronică va fi la cheremul oricui. Realitatea Oficială va fi atât de încurcată de factorii aleatorii, încât va înceta să mai existe, iar cei care o controlau înainte vor fi forţaţi să renunţe, indiferent ce-ar însemna asta.

O, da, era o fantezie revoluţionară minunată! Şi, într-un fel, spre surprinderea ei, Karen se trezi sperând, în ciuda oricărei logici şi raţiuni, că F.E.R. ar fi putut izbândi.

Cu toate că ştia al naibii de bine că repercusiunile vor fi cumplite. Larry Coopersmith, Bobby Rubin şi Glorianna O'Toole vor fi cu siguranţă arestaţi şi acuzaţi de toate, începând de la terorism până la hoţie prin computer şi

violare a copyright-ului. Karen şi ceilalţi s-ar putea să scape în timpul învălmăşelii, dar chiar dacă reuşeau, vor fi identificaţi apoi ca terorişti video, când vor fi interogaţi martorii. Iar viaţa va deveni o adevărată prigoană.

În mod sigur, fusese încă de la început un proiect înfricoşător, dar cum fantezia revoluţionară se bazează pe inevitabilitatea destinului implacabil, Karen se resemnă, acceptă ideea. Pe deasupra, ca membră a F.E.R. şi traficantă de viruşi, realiză, privind retrospectiv, că oricum era în afara legii. Reuşise să se convingă că exista chiar o doză de romantism în a fi o fugară politică, mereu urmărită, o criminală în ochii puterii, dar o eroină pentru milioanele de martori direcţi ai acţiunii F.E.R. la televiziune.

Parcă o vedea pe maică-sa zâmbindu-i trist. Mama ei cunoscuse asemenea oameni, în zilele ei la Berkeley, chiar se lăudase că îi adăpostise o dată sau de două ori. Poate c-ar fi înţeles.

„Hei, mamă”, îşi spuse, „măcar n-o să-mi irosesc restul zilelor în Poughkeepsie.”

Întâmplă-se ce s-o întâmpla; moral, ea era ataşată acestei idei. Acum cu greu mai putea da înapoi. Toată Nebunia asta era creaţia ei, ca şi a lui Coopersmith, sau a lui Rubin, sau a lui Malcolm, sau a tuturor celorlalţi.

Când se apropie ziua de vineri, acceptase deja să facă parte din grupul lui Malcolm, cel care urma să atace cabina de emisie, îşi învinsese spaimele în numele aventurii, şi-şi acceptase destinul. Dar o presimţire stranie încă îi rămăsese, şi n-o putu denumi până când Larry Coopersmith nu se întoarse de la „Slimy Mary’s”, raportându-i lui Bobby Rubin că şi acolo totul era pus la punct.

Atunci realiză că numele presimţirii era Paco.

— Ce i-ai spus în legătură cu schimbările planului, Larry?

— Exact ce mi-ai spus tu. Că avem un om de-al nostru înăuntru, şi deci vom intra cu toţii pe la intrarea VIP, în loc să trecem pe la el, prin intrarea principală.

— Despre mine, nimic? spuse Rubin, nervos. Dacă o să

afle…

Lui Bobby Rubin nu-i plăcea ca Paco să ştie despre implicarea lui. Paco îl ştia din vedere. Paco ştia că venise la New York s-o înhaţe pe Cyborg Sally. Dacă Paco află că Bobby face parte din plan, ar fi ştiut motivul, şi atunci s-ar fi retras sau, mai rău, ar fi făcut cine ştie ce nebunie. De fiecare dată când Karen încercase să-i sugereze că Paco trebuie să ştie toate amănuntele, Rubin o repezise.

— Să-i spui ce? Că omul vostru dinăuntru e chiar tipul pe care l-a cârpit şi căruia i-a înhăţat-o pe Sally, şi în care ar trebui să aibă încredere?

— PRECIS n-aţi uitat nimic? insistă Rubin, stând la o cafea împreună cu Larry, Karen şi Leslie, la masa de bucătărie. Paco încă mai crede că o să mergeţi acolo, ameninţând cu bomba şi cerându-le s-o lase pe Cyborg Sally? Nu ştie nimic despre…

— Hei. Stai o clipă! strigă Karen.

În sfârşit, se declanşase declicul. În tot acest timp se simţise neliniştită că i se ascundea lui Paco implicarea lui Rubin, îi scăpase din vedere trădarea, iar acum, pe neaşteptate, văzuse limpede tot adevărul.

— Vreţi să-l păcăliţi, nu-i aşa? Vreţi să-i înşelaţi! Vreţi să-l trădaţi!

— O, haide, Karen… mormăi Larry dezaprobator, dar nu îndrăzni s-o privească în ochi.

— O, haide, Larry Coopersmith! În timp ce toţi ceilalţi suntem în siguranţă pe scenă, sau în culise, sau în cabina de emisie, el o să fie jos, acolo în arenă, de unul singur, cu o gaşcă de golani pe care-i incită să urle pentru Cyborg Sally, aşteptându-vă pe voi să acţionaţi la cabina de emisie. Dar ce-o să se întâmple cu Paco atunci când…

— Hei, Karen, ia-o uşor! spuse Larry liniştitor. Când toţi oamenii ăia or să-l vadă pe Red Jack urcând pe scenă şi or să-l audă vorbind, toată furia le va trece ca prin farmec, vor fi atât de…

— Şi dacă nu? Dacă ceva nu merge ca lumea, dacă tot

acest castel din cărţi de joc…

— Uiţi cumva a cui a fost ideea, doamnă? întrebă Bobby Rubin tăios.

Karen se opri la jumătatea frazei şi-l privi, cu o greutate imensă în stomac.

— TU m-ai băgat în chestia asta, ţi-aminteşti? spuse necruţător Bobby. TU m-ai implorat să joc rolul lui Red Jack şi să-ţi salvez prietenii de Cyborg Sally. Aşa că dacă e cineva aici care-l păcăleşte pe Paco Monaco…

— Voiam să spun că… Doream să… se bâlbâi Karen, în tăcerea care se lăsase.

— Karen, Karen ai făcut exact ce trebuia, spuse domol Larry. Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, cum se spune. Ai fi preferat să nu-l aduci pe Bobby aici? Sau ai fi vrut să mergem şi să-i dăm lui Paco ceea ce crede el că vrea şi să riscăm, aşa cum riscăm, s-o băgăm în emisie pe Cyborg Sally?

— Nu, dar…

— Tipul te-a lăsat cu buzele umflate pentru o nenorocită de fantomă video, nu? spuse Leslie fără răutate, atingându-i mâna.

— Şi pe MINE m-a păcălit - zise Rubin. Puiul de curvă m-a pocnit, dar mie mi s-a făcut milă de el şi i-am salvat slujba. Şi care-i recunoştinţa lui? M-a minţit în legătură cu Sally, exact când era pielea mea în joc…

— Nu înţelegeţi… De fapt nu e vina lui… El niciodată… Cyborg Sally…

— Fireşte că înţelegem - îi spuse Larry. Hei, Cyborg Sally ne-a păcălit pe toţi, ştiţi doar, până când o adevărată prietenă a făcut exact ce trebuia şi l-a adus aici pe Bobby să ne salveze… Uneori prea multă cinste nu e cea mai bună tactică.

— Ce altceva poţi face pentru el? spuse Leslie. Dacă-i spui ce se poate întâmpla şi el dă înapoi, se va întoarce direct în braţele lui Cyborg Sally, nu?

— Iar TU dacă ai face una ca asta ne-ai trăda pe noi!

sublinie Larry. Ai trăda F.E.R.-ul. Doamne, Karen, ai trăda PROPRIUL TĂU PLAN.

— Fireşte, poţi să şi renunţi! spuse Leslie. Să-ţi ţii gura şi să te întorci acasă în Poughkeepsie. Privi spre Larry. Ştiind ce simţi, nimeni nu te-ar putea condamna…

Larry încuviinţă; făcu o grimasă, arătându-şi acordul în silă.

Karen oftă.

— În afară de mine - spuse cu o voce stinsă.

Leslie îi zâmbi şi îi strânse mâna. Larry o cuprinse pe după umeri.

Oamenii ăştia erau prietenii ei. Singurii prieteni pe care-i avea. Ei o salvaseră de pe străzi, iar ea îi salvase de ei înşişi.

Şi chiar dacă ea nu crezuse cu toată fiinţa în revoluţia lor, şi chiar dacă nici acum nu se simţea complet devotată, chiar dacă ştia că se angajase în ceva care îi putea schimba viaţa într-un mod încă de neînţeles, în adâncul sufletului ştia că s-ar fi dispreţuit pentru totdeauna dacă le-ar fi întors spatele şi ar fi plecat. Oare la asta se referea Markowitz când vorbea de egoismul de clasă? Oare era un egoism de clasă al spiritului? Asta simţea ea care?

Până şi Bobby Rubin aprobă înduioşat, ca şi cum ar fi înţeles, ca şi cum, într-un anume fel, trecuse şi el cândva prin ce trecea ea acum.

— Şi Paco?

Şi el o salvase. Iar ea îl răsplătise cum se pricepuse mai bine. Îi dăduse ceea ce îi stătea în putere să-i dea. Şi totuşi el o abandonase, o părăsise pentru c fantomă, o trădase pentru o mână de biţi şi byţi.

Aşa încât conştiinţa ei era curată, nu? Logic, nu putea fi condamnată; raţiunea îi spunea că face un lucru oribil, iar vocea tristă a mamei îi spunea să se felicite pentru eroismul său.

Dar se simţea încă o trădătoare. O trădătoare a ceva nedefinit…

CINE RÂDE LA URMĂ…

— HEI, NEGRULE, ce cauţi TU aici? spuse Paco Monaco, mult mai încântat decât ar fi recunoscut, văzându-l pe Dojo croindu-şi drum prin mulţimea imensă de sâmbătă noaptea, înghesuită la intrare.

— Păi am venit să văd show-ul, ca toţi ceilalţi, omule - spuse sardonic Dojo. Umblă vorba c-o să fie un spectacol a-ntâia.

Cercetă gloata în căutarea unor feţe cunoscute, le găsi, şi-i zâmbi lui Paco şmechereşte.

— Pe lângă asta, nu prea văd eu marea lovitură la „Slimy Mary’s” în noaptea asta, daca atracţia noastră de bază e… angajată în altă parte.

— Ei, omule, las-o aşa, te rog - şopti nervos Paco – şi-aşa lucrurile sunt destul de încurcate în seara asta!

N-ar fi îndrăznit să se conecteze la forţa lui Mucho Muchacho, mai ales la intrare, până nu-i băga pe toţi înăuntru, şi cu cât stătea mai mult aici, infiltrându-şi încet oamenii lui în „Visul American”, cu atât avea mai mult timp să se gândească la ce-o să se întâmple.

Şi cu cât Paco se gândea mai mult în ce intrase, datorită lui Mucho Muchacho, cu atât devenea mai agitat.

Deja băgase în local, fără probleme, cincizeci din oamenii lui, şi n-avea niciun motiv să creadă că restul de infiltrări nu se vor desfăşura la fel de bine.

N-avea niciun motiv să creadă că se va mai întâmpla ceva când Unchiul Ugly şi „Broasca Ţestoasă” vor sigila uşa în spatele lui, atunci când va veni timpul. Niciodată nu le-ar fi dat prin cap lui Steiner şi paznicilor lui să verifice de ce nu mai intră nimeni, din moment ce localul era plin.

Nicio problemă să înconjoare scena cu războinicii lui; tot ce-aveau de făcut era să danseze în poziţii cât mai naturale exact înainte de programul lui „Black Flame”.

Dar după asta… Doamne, după asta totul era în mâinile

lui Coopersmith şi F.E.R., iar misterioasa schimbare de plan îl făcea din ce în ce mai nervos, cu cât se gândea mai mult.

Iniţial se stabilise ca ei să treacă pe la intrare, astfel încât să fie sigur că sunt toţi înăuntru, cu aparatele lor şi cu bomba falsă cu tot, înainte ca el să treacă la acţiune.

Acum însă, cu ideea asta cretină de a pătrunde pe la intrarea VIP, trebuia să-i CREADĂ că vor veni, că nu vor da înapoi, lăsându-l cu curu-n baltă exact când va începe acţiunea.

Şi-l mai frământa ceva; ceva căruia nu-i prindea sensul: pentru ce dracu' îşi punea el pielea la bătaie, cu ce se alegea Paco Monaco din toată treaba asta, în afară doar de a fi aruncat la mititica sau chiar cu creierii zburaţi?

Şi, culmea, totul părea foarte clar când era conectat cu Cyborg Sally şi într-o imensă erecţie; ei urmau să urle de pe acoperişuri în noaptea inimii, să arunce ORAŞUL MUNCII pe rugul funerar. Să elibereze „MUZIK" de Realitatea Oficială şi s-o dea poporului.

Dar acum, când Paco Monaco stătea acolo de unul singur, scrâşnind din dinţi şi fără sprijinul lui Jack, totul începea să se dizolve în cuvinte şi muzică şi bobină şi osânză de îmbuibaţi luxoşi...

„La naiba, omule", îşi spuse, „e normai, eşti agitat pentru că de-abia aştepţi să-nceapă, acum e prea târziu să-ţi mai faci griji, doar nu eşti un maricón care se cacă pe el, nu-i aşa, «muchacho»"?

Şi totuşi...

— Hei, Dojo - zise el apucându-l de cot pe uriaş exact când era pe punctul de a intra - vrei să-mi faci un serviciu când ajungi acolo, înăuntru?

Dojo se încruntă furios.

— Ascultă, fiul meu - spuse Dojo - n-am de gând să mă amestec în rahatul ăsta de bobină, am fost şi la BULĂU, mi-au spart muia, m-am liniştit. Exact cum ţi-am spus, sunt aici doar pentru show...

— Haide, tot ce-ţi cer e să stai cu un ochi pe nemernicii

ăia de la Frontul Eliberării Realităţii! Dacă vezi măcar pe vreunul din ei, totul e-n ordine şi nu tre’ să faci nimic. Dar dacă nu se arată niciunul, să zicem, până la zece fără un sfert, vii aici şi-mi spui. Atunci o să ştiu că ne-au tras în piept, şi e clar că toată chestia cade. Îţi cer prea mult, amigo?

Dojo ridică din umeri.

— E-n ordine - zise el. Zâmbi şi-l lovi uşor pe Paco în biceps. Baftă, fiule! Fie ce-o fi, date fiind condiţiile astea de căcat!

Apoi dispăru înăuntru.

Când văzu traficul mult prea aglomerat, Cyborg Sally coborî din taxi două block-uri mai departe pe West Broadway şi o luă pe jos până la „Visul American”.

Părea că n-o recunoaşte nimeni când parcurse drumul pe strada principală aglomerată, şi nimeni nu-i dădu vreo atenţie când aşteptă, supusă, la intrare, în mulţime, exact ca o turistă grasă din San Fernando Valley. Până acum, toate bune.

O lăsase pe Sally din Valley să-şi pună trenciul larg cafeniu, şi oprise sursele de lumină ale perucii, îşi ştersese machiajul, lăsând doar o undă de vopsea argintie pe obraji, pometi şi pe frunte, expunându-şi largi suprafeţe de piele palidă.

Fusese dezorientată când se reconectase şi văzuse rezultatul în oglindă, înainte de a pleca spre „Visul American”.

Deghizarea era perfectă. Cu luminile perucii stinse, cu haina lălâie pe ea şi cu un machiaj făcut amatoreşte, Cyborg Sally arăta exact ca o anonimă jalnică, dolofană, cu coşuri, încercând zadarnic s-o imite pe Regina Aţâţării.

Pentru că acolo, holbându-se la ea cu ochii aceia trişti, cu propriii EI ochi, văzu o sărmană Fată din Valley sufocându-se într-un costum de buret, pantaloni argintii, şort de piele neagră, conectându-se în apartamentul ei şi

luând nervoasă liftul către „Glitter Dome”…

Nimeni n-ar fi putut simţi spiritul lui Cyborg Sally izbucnind din această mască falsă de piele bolnăvicioasă, pătată; nu puteau vedea decât masca însăşi, o creatură asudată şi grasă încercând să pătrundă în visul perfect al bobinei sângelui înfierbântat al lui Cyborg Sally, scâncind - de ce nu EU, de ce nu EU, de ce nu EU…

Se cutremură, avu un spasm convulsiv, apăsă pe buton pentru a reveni în prezent; ieşind din viziunea dinainte, aici, unde presiunea trupurilor o împinse în faţă, şi îl văzu pe Mucho Muchacho, înalt şi mândru, lăsând să intre jumătate de duzină de oameni în „Visul American”.

— Tu eşti CYBORG SALLY, carne şi bobină, Regina Aţâţării, foc electric! îşi spuse ea cu vocea întretăiată. Tu eşti CYBORG SALLY, conducătoarea găştii, adună-te, revino-ţi, nu ÎNDRĂZNI să mai priveşti înapoi!

Şi păşi, ca toţi ceilalţi, spre uşă.

Uşa de oţel de la intrarea VIP se deschise brusc, şi Alan Pham - spilcuit, cu un costum de mătase şi o cămaşă roşu-aprins – apăru încruntându-se furios, însoţit de paznicul pe care-l trimisese Bobby după el.

— Trebuia să-mi dau seama că e vorba de dumneata!

— Am nevoie de câteva legitimaţii - îi spuse Bobby. Legitimaţii pentru culise.

— Pentru toţi ĂŞTIA? întrebă Pham revoltat. Nu fi ridicol!

Glorianna O’Toole stătea lângă el, cu echipamentul vocoder în sacoşa ei imensă.

Bobby însuşi, cu părul roşu şi cu Jack-ul ascuns sub o panama destul de nasoală, avea microfonul-girafă, dezasamblat, într-un toc mare de clarinet. În spatele lor întregul Front al Eliberării Realităţii, toţi zece, dând din picioare nervoşi şi arătând destul de ciudat pentru unii care-ar fi vrut să intre pe-aici…

— N-ar fi trebuit de fapt să-ţi spun asta, dar… mormăi Bobby destul de nesigur. Îl luă deoparte pe Pham, şi-i vorbi

în surdină, confidenţial.

— Am auzit din diverse surse că o vom avea pe Sally Genaro aici, în noaptea asta… West e la curent cu toată treaba… Nu te-a sunat încă?

— N-nu… spuse Pham nervos.

— Phiu! oftă puternic Bobby. S-ar zice că am încă puterea de a-l convinge să renunţe.

— Să renunţe la ce?

Bobby făcu o grimasă.

— Crede-mă, nu-mi place să m-amestec, ştiu că nu e vina ta şi i-am şi spus-o! Dar West e cu adevărat furios. E convins că paza de-aici nu e bună, nu mai are încredere deloc în Steiner şi băieţii lui, iar dacă Sally dispare în noaptea asta, am căcat-o cu toţii, şi Steiner, şi dumneata, şi eu…

— Oh, la dracu...

— Nu-ţi fă griji - îi spuse Bobby – de asta i-am şi angajat pe detectivii ăştia, în cazul în care băieţii tăi dau iarăşi greş. Sunt adevăraţi profesionişti. Te-au păcălit, nu? O să-i plasăm peste tot în club şi, cu puţin noroc, o scoatem la capăt fără probleme. De asta avem nevoie de legitimaţii pentru culise. Nu ştim de unde poate răsări Sally.

— Isuse - gemu Pham. Da’ de ce eu…? Se întoarse către unul din paznici. Du-te în biroul lui Steiner şi adu-mi douăşpe insigne de aur! Mişcă-ţi curul! Ai cinci minute să fii înapoi!

— Insigne de aur?

Pham încuviinţă:

— Doar vi le agăţaţi şi puteţi merge oriunde fără nicio problemă. Aruncă o privire către tocul clarinetului lui Bobby, observându-l abia acum.

— Doamne, sper că ai chiar un clarinet acolo?

— De fapt, ca să fiu sincer…

— Te rog! strigă Pham, oprindu-l cu un gest al mâinii. Chiar nu vreau să ştiu!

La dracu, unde era Cyborg Sally? Era aproape ora nouă, intraseră aproape toţi oamenii lui, dar ea încă nu se arătase. Şi cu cât aşteptarea sa se prelungea, cu cât lăsa să intre mai multe „muchachas” cu machiaj argintiu şi echipament Sally de lux, la 3000$, cu atât mai verosimil părea că cea adevărată ar fi putut să se strecoare înăuntru fără ca vreunul din oamenii lui Steiner s-o recunoască.

Aşa e, sigur că da, putea fi îmbrăcată cu haina aia nasoală pe care i-o cumpărase el şi putea intra direct, fără s-o poată distinge nimeni în puzderia aia de falsuri!

Rahat! Şi dacă nu mai vine, dacă ei… Oh, la dracu, uite încă una, şi cum arată, ca o scroafă! Luminile perucii stinse, machiajul argintiu pe jumătate scurs pe faţa plină de coşuri, haina de ploaie lălâie atârnându-i pe corp ca o pânză de cort…

Ia uite-o aici, cu mâinile în şolduri, de parc-ar fi Regina Aţâţării în persoană! Rahat, omule, amărâta asta nu intră, orice-ar fi, nu ţine…

Dar ceva din ochi… ceva din nas… ceva din buzele rotunjite în jurul dinţilor argintii… ceva din felul cum îl privea cu nişte ochi de vacă…

O ŞTIA. Era îngrozitor de sigur c-o ştie, o ştia aşa cum o ştia pe blonda din toate visele lui erotice…

Numai că asta era cea din visul lui MUCHQ MUCHACHO, nu al lui, din COŞMARUL lui Mucho Muchacho, când adormise în camera tronului cu Cyborg Sally şi visase că zăcea pe o saltea într-o văgăună împuţită din „Florida” cu… cu… cu ceea ce vedea acum, cu ceea ce Cyborg Sally îi promisese că nu va vedea niciodată, cu… cu…

Rahat…

— Ei bine? spuse ea.

Îi făcu oribil cu ochiul. Fir-ar al dracului, haina de ploaie, ochii ăştia, rânjetul ăsta idiot… Nu, nu scroafa asta, nu faţa asta grasă, nu…

Ea îi puse o mână grăsuţă pe umăr. Se aplecă, îi şopti la ureche, îi simţea respiraţia caldă, umedă, mirosul neplăcut

al unui corp asudând în costumul de buret.

— Hai cu mine, hai aşa cum eşti, fiecare bărbat - un rege, fiecare fată – o Stea…

Sări înapoi.

Ea îi zâmbi cu înţeles. Întinse mâna, îi puse un deget pofticios pe fermoar.

Sexul i se ofili brusc şi se înmuie. Nu, Doamne, fă să nu fie adevărat…

— Oh, da, EU sunt Cyborg Sally, EU sunt maşinăria ta de sex, chip-urile mele de cristal te vor face să juisezi… toarse ea şi, dându-i un mic sărut lipicios, se strecură pe lângă el în „Visul American”.

— O.K., grupa A, coborâţi aici şi răspândiţi-vă în jurul salonului - ordonă Bobby când liftul VIP ajunse la etajul al doilea.

Larry Coopersmith încuviinţă. Fata în costum de baie negru deschise uşa, şi ei, Leslie Savanah, Eddie Polonski, Iva Cohen şi Tommy Don păşiră într-un hol de serviciu.

— Drept înainte, pe-aici, şi ajungeţi în spatele barului - spuse paznicul, acum plin de solicitudine. Dacă aveţi vreun necaz, fluturaţi insignele de aur.

— Mulţumesc - spuse Larry de îndată ce liftiera închise uşa în urma lor.

Liftul o luă în sus pe lângă nivelul studioului T.V., pe lângă nivelul restaurantului, şi se opri apoi la etajul localului VIP, unde coborâră Karen şi restul.

— Doamne - spuse încetişor Karen. E ca şi cum am fi într-un film…

Cu toate că luminile aurii de deasupra capetelor dădeau o strălucire ca un amurg la multiple nivele - un separeu pentru conversaţii intime, câteva grupuri de mese mici, perechi de canapele aşezate faţă în faţă, semicercuri de scaune pictate în culorile curcubeului – fiecare suprafaţă era separată în propria intimitate de suişurile şi coborâşurile podelei denivelate. Covorul enorm, verde şi

moale, care mergea dintr-o bucată de un nivel la altul, întărea impresia de ambianţă a unei grădini interioare cu dealuri şi vâlcele.

Era o versiune Hollywood a unei mari petreceri dată de un ştab din Hollywood, într-un decor de pe Broadway, într-o mansardă din Soho.

„MUZIK” difuza muzică la volum redus pe micile monitoare de deasupra barului şi pe micile ecrane din colţuri, dar nimeni nu le dădea nicio atenţie.

Locul era plin de feţe cunoscute, de pe discuri, din filme şi de la televiziune, de feţe necunoscute care, nu-i mai puţin adevărat, arătau de-ai casei, cu rochii şi costume din saloane de design celebre, cu costume de 10.000 de dolari, lanţuri de aur, cu nasurile îmbibate de „praf” şi parfumul îmbătător al bogăţiei şi puterii şi gloriei show-business-ului.

Karen Gold stătea la intrare cu Mary, Bill, Teddy şi Malcolm, simţindu-se ca un personaj care s-a rătăcit aici dintr-un alt film. Ce ironie!

Toată viaţa muncise şi-şi făcuse planuri inutile ca să-şi poată câştiga dreptul de a avea acces în ACEST film. Şi acum, când în sfârşit ajunsese aici, ştiu de îndată că nu există nicio cale de a obţine un rol principal. Era aici, cu adevărat, dar nu în scenariul scris de ea, nu ca o adevărată prinţesă a oraşului, ci ca o teroristă pe punctul de a opri marele spectacol.

Asta de aici nu va fi niciodată lumea ei şi nici n-ar fi putut fi vreodată. Într-un anume sens, pentru oameni ca ea aşa ceva nici nu era real. Era doar o imagine de televiziune, pentru un vis pe care chiar aceşti oameni i-l vânduseră, o fantezie a show-business-ului, care va fi întotdeauna de cealaltă parte a ecranului.

Dar dacă deplângea pierderea acestei nevinovate fantezii a întregii vieţi, simţea şi o bucurie stranie, un fel sălbatic de libertate în a percepe josnicia dorinţelor ei naive de a fi un client obişnuit ai localului VIP, a ceea ce Markowitz denumea Realitatea Oficială, iar Paco, „Oraşul

Gagicilor”, al acelei lumi care de fapt îi furase toate visele cinstite şi apoi o părăsise, după ce făcuse tot ce i se spusese, ajungând distrusă şi disperată pe străzile New-York-ului, de partea celor dinafară care privesc înăuntru.

„Oare ce-aş face acum dacă vreun Făt-Frumos apărut misterios dintre aceşti oameni frumoşi m-ar lua şi m-ar conduce în «Regatul Vrăjit»? Oare aş rezista? Mi-aş părăsi prietenii chiar acum? M-aş îndepărta de ceea ce e pe cale să se întâmple, la braţul vreunui star de cinema, dacă mi s-ar oferi o mică şansă?”

Nu era cazul să-şi mai facă griji. N-o să se-ntâmple niciodată.

— Hei, răspândiţi-vă, nu staţi la un loc, încercaţi să treceţi neobservaţi, împărţiţi-vă pe perechi! şuieră Glorianna O’Toole.

— Are dreptate - spuse Bobby Rubin. Şi exact la fără cinci, nu mai devreme, la studioul de emisie, şi nu gaşcă, doi în lift, trei pe scările de incendiu, întâlnirea afară, direct, clar? Şi pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să se conecteze vreunul, acolo, sus!

Karen încuviinţă, îl luă de mână de Malcolm şi-l conduse către anonimatul barului.

Era în mod pervers încântată că se afla aici, în loc să stea în salon cu ceilalţi; comandă un pahar cu şampanie şi-l savură încet, întrebându-se când o să mai ajungă să guste aşa ceva. Râse stins.

„Măcar pot trimite o vedere în Poughkeepsie ca să le-arăt celor de-acolo că AM AJUNS aici o dată”, îşi spuse.

— Ce-i aşa caraghios? spuse Malcolm.

Karen ridică din umeri.

— Tu. Eu. Stând-aici, în vârful lumii, bând şampanie şi aşteptând să înceapă revoluţia.

Malcolm încuviinţă, sorbi din whisky-ul său şi zâmbi nervos. Ceva în ţinuta lui, ceva în expresia lui, ceva în pielea lui întunecată şi în părul stufos emana o doză de căldură, şi pe Karen o străbătu un fior ducând-o înapoi, în

alt bar, cu un alt bărbat alături, sorbindu-şi băutura şi aşteptând ceva. Clipi şi reveni în realitate.

Malcolm simţi ceva.

— Ceva nu e-n ordine?

— Ce să nu fie-n ordine? spuse Karen cu o acreală care-o surprinse.

— Paco? zise Malcolm. Bănuiesc că ţi-ar fi plăcut să stai cu el aici?

Karen îi zâmbi moale.

— Nu-i nimic, Malcolm…

— Mda. Înţeleg - răspunse Malcolm. Ştii, şi eu am avut odată o prietenă albă…

— Spune-mi şi mie…

— Nu e ce crezi. Eram un vrăjitor cibernetician negru, clasa de mijloc, iar ea era a nu ştiu căta generaţie cu „urme” albe, părinţii mei o priveau cam chiorâş. Dar ne-am iubit mult. Poate c-am fi putut să ne şi căsătorim. Şi pe urmă am primit bursa la M.I.T. Ei bine, ea era din Boston. Şi am ales Boston-ul. Mi-am luat gradul şi ea a ajuns să plaseze haşiş în Jersey City, iar după câţiva ani de bătut trotuarele iată-mă în Frontul Eliberării Realităţii, stând aici cu tine, aşteptând revoluţia…

— Scopul fiind…

Malcolm ridică din umeri.

— Spune-mi - zise el. Tu de partea cui eşti?

— Jumătate de oră - spuse Bobby verificându-şi ceasul. Ne topim la bar sau ne îndreptăm spre culise?

Glorianna privi invidioasă localul VIP. Localul ăsta şi oamenii dinăuntru n-o impresionau prea mult. Bântuise prin locuri ca ăsta cu oameni ca ăştia toată viaţa şi, de fapt, petrecuse o săptămână şi ceva făcând altele şi mai şi. Studia feţele dinăuntru mai atentă din adăpostul relativ al intrării. La dracu’, uite-l pe Tommy Dupar, acolo, lângă şemineu! Şi pe Ella Carmody! Şi pe Johnny James!

Ce dracu, aici trebuie să fie vreo duzină de oameni în

stare s-o recunoască! Şi asta nu e bine!

— Mai bine ne-am mişca cururile de-aici înainte să mă recunoască cineva! spuse ea înhăţându-l de braţ pe Bobby, trăgându-l spre lift şi apăsând pe butonul de apel.

— Încotro?

Glorianna puse mâna pe insigna de aur fixată pe bluză, în timp ce motorul liftului scârţâia şi cablurile cântau, şi aruncă o privire în sus.

— Mă-ntreb… spuse ea meditativ.

Da, s-ar putea ca poveştile să fie adevărate, casa liftului se-ntindea şi mai sus.

— Ce te-ntrebi?

— Am auzit nişte poveşti despre localul ăsta, spuse Glorianna. N-am vorbit niciodată cu cineva care să fi fost acolo, dar se presupune că mai există un nivel deasupra salonului VIP, ei îi spun „Summit”, strict pentru preşedinţi de corporaţii şi înalţi demnitari, sau un căcat în genul ăsta!

— Şi ce e acolo sus?

Glorianna ridică din umeri.

— Păi tocmai asta e chestia, spuse, n-am vorbit niciodată cu cineva care ştie.

Lovi jucăuşă insigna lui Bobby. Izbucni în râs.

— Dar poate cu astea şi cu puţin noroc, reuşim să aflăm.

— Doamne, Glorianna, fii serioasă, doar n-am venit aici să…

— Numai muncă fără joacă, fac din Jack o moacă! îi spuse ea făcându-i cu ochiul când liftul se opri în faţa lor.

— Trebuie să ne omorâm timpul, şi ceva îmi spune că după ce-o să se întâmple în noaptea asta n-o să mai avem şansa să mai dăm pe-aici.

Uşa liftului se deschise şi ieşiră jumătate de duzină de oameni. Glorianna îl trase pe Bobby înăuntru, liftiera închise uşa. Acesta fiind ultimul etaj pentru muritorii de rând, înăuntru nu mai erau decât fata în costum de baie şi un paznic cu un pistol-mitralieră Uzi. Liftiera începu să-ndrepte maneta de control către poziţia de jos.

— Hei, hei, frumoaso! spuse Glorianna, apucând-o de mână. Noi mergem SUS!

— Sus? Nu există niciun sus!

— 0, ba da, există! Prietenul meu şi cu mine mergem la „Summit”! Îi făcu cu ochiul într-un mod lubric.

— Nimeni nu merge acolo, şuieră paznicul.

— Nimeni care nu e „cineva”, fiule, îi spuse Glorianna arătându-i insigna de aur.

Paznicul şi liftiera schimbară priviri nervoase.

— Nu ştiu dacă… spuse paznicul nesigur.

— Ei bine, eu ştiu! spuse Bobby, dându-şi seama cum trebuie acţionat. Sunt de la „HOME OFFICE”, omule, din Hollywood, şi nu-mi place ce văd pe aici, Pham o s-o încurce, Steiner la fel; îţi spune ceva chestia asta, despre ce-o să păţiţi voi doi dacă rahatul ăsta nu se mişcă în sus până număr la trei? Unu… doi… doi şi jumătate…

Paznicul dădu din umeri şi făcu un semn liftierei, care ridică maneta. O clipă mai târziu liftul se opri în dreptul unui mic palier. Acolo nu era nimic în afară de un scurt coridor cu pereţi albi şi o uşă de oţel în capăt.

— Trebuie să descui - spuse paznicul când fata deschise uşa liftului.

Pescui din buzunar o legătură de chei şi încercă să-i conducă afară din lift.

— Nu te deranja, îi spuse Glorianna, dă-mi mie cheia, s-ar putea să vrem să ne întoarcem mai târziu.

— Hei, nu pot să…

— Ai auzit ce-a spus doamna, şterge-o, spuse Bobby. Unu… doi…

— O.K., O.K., grohăi necăjit paznicul. Îi dădu Gloriannei cheia, ieşiră din lift, fata închise uşa şi liftul plecă, lăsându-i singuri în coridorul slab luminat.

Glorianna potrivi cheia în broască, o răsuci, deschise uşa. O lumină bruscă umplu coridorul în clipa în care un întrerupător automat declanşă luminile interioare.

— Măi să fie! exclamă Bobby când trecu pragul şi privi

înăuntru.

Cyborg Sally colinda fără astâmpăr în jurul arenei, ca un leu de argint în cuşcă, privind spre barul aglomerat şi plin de fum, observându-i pe dansatorii înghesuiţi pe ringul de dans, mişcându-se în ritmul idiot al unei trupe în crom şi piele neagră, verificându-şi ceasul la fiecare treizeci de secunde, dorind ca pe ecranul ceasului acele să se îndrepte mai repede, din încetineala agonizantă, către ora zece.

De-abia auzea muzica, nici nu era prea atentă la dansatori sau la obişnuiţii barului, pentru ea aceştia fiind doar o masă amorfă şi transpirată, în aşteptarea apariţiei ei, aşteptând-o să-i excite; aşteptând să le arunce lumea pe rugul ei funerar.

Învârtindu-se de jur-împrejur, ochii priveau hipnotic la piedestalul imens din sticlă neagră ivindu-se din centrul „maelstrom”-ului, scena, întunecată acum, pe care se afla un grup de rockeri pregătind echipamentul pentru „Black Flame”.

De-abia când razele albe, orbitoare, vor lumina grupul fanilor ei, umbre palide şi jalnice cu feţe de vedete şi trupuri de regine-porno, va reuşi să-şi desprindă privirea de la scenă.

O, da, se va opri o clipă pentru a-i observa, va zâmbi cu zâmbetul ei tainic, atât de viclean ascuns în spatele măştii de fată grasă pe care o purta.

Să-i lăsăm şi pe ei să-şi trăiască momentul magic sub spoturi, gândi ea mărinimoasă.

Să-i lăsăm pe toţi „nimenii” ăştia din barurile din Valley să viseze că sunt EU, în vreme ce eu mă ascund chiar aici la vedere, deghizată ca EI.

Şi când spotul va trece, iar ultima Cyborg Sally va dispărea în întunericul de unde venise, va căuta în „maelstrom”-ul de trupuri grupul ei de fani, dansând cu iluminarea tainică a ceea ce va urma, pe măsură ce unul câte unul, în cupluri, în mici grupuri, urmau să se strecoare

din ce în ce mai aproape de scenă.

Pe neaşteptate, măsurile de început din „Cyborg Sally" izbucniră de sus, sunetul trompetei de bătălie, şi iat-o apărând pe ecranele video imense, în triplu exemplar, multiplicată, amplificată, chemându-şi armata de fani să ardă lumea pe rugul ei funerar.

Eu sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai dorinţei tale carnale!

— CYBORG SALLY! CYBORG SALLY!

Scandarea izbucni din tot ringul de dans. Golanii care deja ajunseseră mai în faţă încercau să-şi unească mâinile în jurul scenei, în timp ce ceilalţi se împingeau şi încercau să ajungă, printre dansatori, către locurile libere din rând.

CYBORG SALLY! CYBORG SALLY!

În sfârşit, destinul îi întinse mâna când un spot orbitor o îmbăie în aura gloriei, iar ea-şi scoase haina, aruncând-o deasupra capetelor mulţimii şi păşind în lumină, renunţând la deghizare, arătându-se, în sfârşit, admiratorilor ei.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea
Pe rugul meu funerar!

Îşi croi drum către scenă şerpuind, trecând printre spectatorii care urlau în spotul gloriei ei, în timp ce copiii nopţii începură să bată din picioare şi să-şi agite pumnii, iar cântecul lor simplu se topi într-o versiune turbată şi răguşită a cântecului ei de luptă.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!

Aruncaţi lumea
Pe rugul meu funerar!

— Deci AŞA se distrează grangurii, care va să zică? mormăi pentru sine Bobby Rubin, examinând „Summit”-ul.

Încăperea era mult mai mică decât s-ar fi aşteptat, deşi cu mult mai mare decât dormitorul lui din Beverly Glen. De fapt, într-un sens, era TOATĂ un PAT.

O fereastră enormă privea de aici din Olimp către etajul de jos. Tavanul, înclinat către fereastră la un unghi de 45°, era un enorm ecran video.

Toate celelalte suprafeţe - pereţii, podeaua – erau tapisate în forme curbe rotunjite amintind de sâni şi coapse şi fese, acoperite cu o culoare obscenă, ca o ţesătură de carne roz-trandafirie. Încăperea era încălzită, Bobby ar fi pariat, la temperatura corpului uman, plus-minus o zecime de grad.

Peretele opus ferestrei era imaginat sub forma unui căpătâi de pat moale şi carnal; în stânga, un bar mic dar foarte bine garnisit, şi un dulap cu droguri; deasupra un telefon, în dreapta un fel de consolă ciudată cu echipament T.V. convenţional şi, din cine ştie ce raţiuni, cu două mici „joystick”-uri.

Era ca şi cum te-ai fi aflat pe o imensă limbă roz. Totul era opulent, obscen, şi în acelaşi timp de un incredibil prost gust. Ceva de Las Vegas. Lui Bobby îi trezea în minte imagini de obezi cu inele de aur, cărora le sugeau pula nenorocite de curve blonde experte, pentru 5000$ pe noapte.

— Bun venit în vaginul celei mai a-ntâia - mormăi Glorianna.

Bobby o privi pe deasupra consolei de control pe care o studia, mormăind.

— Iartă-mă - spuse ea cu un rânjet ciudat – n-am putut să m-abţin!

— Mă-ntreb ce-o fi toată chestia asta? mormăi Bobby, revenind la consolă. Părea un echipament home-video simplu, cu excepţia joystick-urilor.

Trase de un heblu.

Ecranul mare de pe tavan prinse viaţă, înfăţişând un plan larg al ringului de dans de jos, unde mici figurine erau înghesuite la un loc într-o mişcare frenetică, asemeni unui cuib de termite furioase. Un simplu buton de control declanşă sunetul. Nemaipomenit!

Bobby răsuci la întâmplare un joystick. Imaginea de pe ecranul video începu să se mişte de jur-împrejur.

O cameră video de control!

Mişcă joystick-ul în suportul său, o rotaţie completă în sensul acelor de ceasornic. Camera transfocă. Îl roti contrar acelor de ceasornic. Camera depărta imaginea.

— Drăguţ… murmură. Mă-ntreb ce face celălalt?!

Învârti celălalt joystick. Nu se-ntâmplă nimic. Atunci observă butonul din capăt şi-l apăsă cu degetul mare.

Brusc, o rază orbitoare lansată în jos din capătul camerei video încadră un dansator într-un cerc de lumină. Nemaipomenit!

— Hei, Glorianna, vino s-arunci o privire! Se rezemă de peretele moale, cu butoanele la îndemână, ca un paşă jucându-se cu comorile.

Spotul alunecă uşor peste ringul de dans, luminând noi figuri. Bobby apropia imaginea pe măsură ce deplasa spotul, prinzând în cadru o fată cu perucă Sally. Fixă spotul pe ea şi apropie la prim-plan.

— Nu-i genul meu - spuse el, retrăgând camera, parcurgând ringul de la stânga la dreapta, selectând cu spotul diverşi dansatori, făcând prim-planuri, revenind, trecând mai departe.

— Pizdă la room-service! Stai aici tolănit, jucându-te cu tine şi cu video-ul, şi când vezi o gagică pe plac, pui spotul pe ea, dai telefon şi ai marfa livrată pentru un spectacol la comandă.

Glorianna se încruntă.

— Paştele mamii lor! mârâi ea. Uite cum fut bogătanii şi impotenţii!

Se uită la ceas.

— Destul cu joaca! zise ea. Mai bine am… hei, stai o clipă! Doamne, Bobby, ceva nu e-n ordine, am senzaţia că se-ntâmplă ceva jos! Bagă spotul înapoi! Nu pe ring, pe scenă! La BAZA scenei!

Bobby lucră la butoane şi prinse în spot doi golani şi o bucăţică dintr-un al treilea, cu pumnii în aer şi urlând cu ochii injectaţi, cu toată forţa plămânilor.

— Depărtează!

Bobby reveni cu o lungă imagine de la baza scenei, dar din unghiul ăsta nu putea vedea decât trupuri împingându-se unele în altele în întuneric şi figuri în cercul de lumină.

— Hei, uite! strigă Glorianna. Nu e EA? Arătă către o figură ştearsă, chiar în afara cercului de lumină, la baza ecranului video.:

— Puţin mai la stânga… Nu, ai trecut peste… Da, încă puţin! Da! Da! Asta e, ai prins-o!

Bobby ţinu spotul fix şi transfocă la limită.

Acolo, rotindu-se sălbatic în cercul de lumină, era Sally Genaro, subţire şi musculoasă datorită costumului de buret, sigur însă era ea, Acneea, dansând din răsputeri, cu luminile perucii stinse şi cu un machiaj argintiu prost făcut, lăsându-şi faţa la vedere!

— Ce noroc! strigă Bobby sărind în picioare luând-o pe Glorianna de mână, trăgând-o spre uşă. Hai!

— Şi ce-o să facem?

— Şi ce-o să facem? spuse Bobby deschizând uşa. Punem mâna pe ea şi-o închidem aici până se termină totul, asta o să facem!

— Dar se duce dracu’ toată treaba! Ar trebui să…

— Trebuie s-o aducem aici înainte să i se întâmple ceva, înainte de-a o pierde iarăşi - îi spuse Bobby scoţând-o în coridor şi repezindu-se ia butonul de apel al liftului. Ai uitat

de ce-am venit aici?

— Poate tu ai uitat! Trebuie s-ajungem în spatele scenei să…

Liftul se auzi scârţâind.

— N-avem timp de ceartă! mormăi Bobby, cu mintea mergându-i frenetic. Dă-mi cheia! Şi tu ia asta! îi spuse, dându-i tocul cu microfonul. Te duci în spatele scenei, eu mă duc să pun mâna pe Sally şi mă-ntorc aici cât de repede posibil.

Liftul sosi şi uşa se deschise.

— Nu crezi că…

— N-avem timp de crezut acum, mişcă, mişcă, mişcă! şuieră Bobby şi o împinse înăuntru.

Paco era deja într-o puternică stare de agitaţie! Schiţă o lovitură de karate când Dojo apăru pe neaşteptate în spatele lui.

— Dojo? La dracu ce se-ntâmplă?

— Mai bine ţi-ai mişca curul, ori afară ori înăuntru, chiar acum, fiule! „MUZIK” difuzează „Cyborg Sally”, iar oamenii tăi ies prea tare în evidenţă! E NASOL ce se-ntâmplă!

— Gura mă-sii! mormăi Paco, făcând gesturi frenetice de „vino-n mă-ta mai repede” lui Uncle Ugly şi „Broaştei Ţestoase”, care stăteau undeva în spatele mulţimii.

— Sfatul meu e să dispari, Paco, o să fie futai mare înăuntru! Cât de curând paznicii o să-şi iasă din minţi!

— Hei, omule, nu pot să fac una ca asta, aici sunt ca un jefe…

Dojo dădu din umeri.

— Eşti mort, fiule.

Uncle Ugly şi Broasca Ţestoasă ajunseră la uşă.

— Să fie clar, nimeni nu intră, nimeni nu iese! le spuse Paco, intrând în coridorul slab luminat. Se opri, aşteptându-l pe Dojo.

— Hei, negrule, dacă te temi de paznici, de ce te mai întorci?

Dojo se încruntă.

— Pentru că cineva trebuie să aibă grijă de curul tău nenorocit.

— Da, negrule, ei bine, tu eşti un alt cur - spuse Paco cu afecţiune, apăsând pe butonul Căştii şi luând-o în jos pe coridor.

— Un, doi, trei şi! strigă Malcolm McGee, şi împreună cu Teddy şi Bill năvăliră toţi în camera de control cu toată forţa. Uşa se deschise atât de uşor încât aproape se dezechilibrară când pătrunseră înăuntru urmaţi de Karen şi Mary Ferrari.

— Ce dracu'…?

— Doamne!

În studio erau numai patru oameni: un operator cu camera îndreptată spre scenă, un sunetist aplecat peste consola lui, o femeie-tehnician în spatele orgii de lumină şi un regizor aşezat în spatele unui şir de monitoare şi al unui mixer video. Pe un monitor era emblema „MUZIK", pe un altul o reclamă Coca-Cola. Cel din mijloc îl arăta pe Ali Babble, singur în spot, pe scenă, aşteptând să-şi înceapă programul.

— Ce rahat e ăsta, nenorociţilor? urlă regizorul. Tocmai trebuia să…

— Asta e Revoluţia, porcilor! urlă Malcolm, scoţând dintr-un buzunar un mănunchi sârmos de fire roşii cu o siguranţă în capăt, iar din celălalt o brichetă. Mişcaţi-vă cururile de-aici până nu arunc toată şandramaua în aer!

— Hei, doar n-o să…

— Fii atent! spuse Malcolm, şi aprinse siguranţa.

— Fir-ar al dracu!

— Daţi-vă la o parte!

Împingându-se unul pe altul, tehnicienii şi regizorul ieşiră iute pe uşă. Bill puse un scaun cu spătarul sub mânerul uşii.

Malcolm izbucni în râs, stinse „bomba", se aşeză pe scaunul regizorului şi aruncă bomba peste umăr într-un

colţ.

— Ia să vedem noi - spuse el verificând butoanele – alimentarea satelitului... alimentarea camerei... monitorul stand-by... simplu, joacă de copii! Mark, iei luminile, Bill, camera, Teddy, sunetul...

Din dorinţa de a face şi ea ceva folositor, Karen se duse în faţă şi privi pe fereastră la realitatea din arena de jos...

— Oh, Doamne...

Ali Babble stătea pe scenă aşteptând liniştit semnul de intrare în emisie, neştiind de fapt ce se-ntâmplă. Poate că de acolo de unde stătea, în lumina spotului, privind în întuneric, chiar nu ştia nimic. Dar de unde stătea ea, Karen vedea un şir furios de golani care înconjuraseră deja scena, urlând, dansând, agitându-şi pumnii, şi ceva ce păreau a fi cuţite. Alţi golani încercau să-şi croiască drum prin mulţimea deja panicată.

Începuse! Şi începuse prea devreme! Şi nu era nimic din fantezia revoluţionară; era o masă de carne dezlănţuită, o încăierare pe cale să înceapă, scăpată complet de sub control.

Iar Paco precis era acolo, jos! Dând o mână de ajutor la izbucnirea nebuniei! O nebunie ce avea să se transforme într-o luptă sângeroasă atunci când o s-apară Markowitz în locul lui Cyborg Sally, când demenţii de jos îşi vor da seama, în fine, că au fost traşi pe sfoară.

Iar Paco nici măcar nu ştia.

Nu ştia că va fi lăsat acolo să înfrunte de unul singur furia dezlănţuită.

„MUZIK” terminase de difuzat „Cyborg Sally” chiar în clipa în care Mucho Muchacho pătrunse în arenă.

Spaţiul imens răsuna de tropăitul ritmat al picioarelor, de aplauze furioase şi nerăbdătoare. Voci cântau la întâmplare fragmente din text, acoperite însă de ţipetele înspăimântate ale îmbuibaţilor şi scorţoşilor, când mici grupuri de războinici de-ai lui Paco, agitând pumnii şi

cuţitele şi ţevile de plumb, îşi croiau drum spre scenă printre ei.

Ali Babble, splendid, într-un frac auriu cu paiete, mulţumi cu o mică aplecare a capului pentru aplauzele care credea că-i sunt adresate LUI, şi începu cântecul.

„La dracu, ce prostie, s-a dus în mă-sa toată treaba! Cum s-o găsesc eu pe Cyborg Sally în tot căcatul ăsta? Unde dracu' o fi? Mai bine ar apărea înainte ca Larry să urce acolo cu bomba lui!” gândi Paco.

— Doamnelor şi domnilor, băieţi şi fete, demoni şi drăcoaice, fii şi fiice ale lorzilor întunericului…

Mai bine şi-ar fi organizat oamenii să-l facă să tacă pe boul ăsta! Îi dădea Înainte ca şi cum nimic nu se întâmpla şi-i dăduseră şi volum maxim la microfon.

— … în direct, ca-ntotdeauna, din arena de la „Visul American”…

Cu genunchii şi coatele şi lovituri cu muchia palmei, Mucho Muchacho îşi croia drum prin mulţime, către scenă:

— Dă-te la o parte, pui de curvă; mişcă-ţi curul, boule!

Fără să-şi mai piardă timpul cu amabilităţi, îşi tăie drum printre scorţoşi şi îmbuibaţi, ca un vârtej frenetic de karatişti, şi ajunse la baza piedestalului negru.

Cu mâinile strânse ca-ntr-un lanţ uman în jurul acestuia, golanii în tricouri Cyborg Sally înconjurau scena în două şi trei şiruri, privindu-i chiorâş pe cetăţenii îngroziţi, legănându-se ameninţător, scuipând, mârâind, complet ieşiţi din minţi!

— Haideţi, tâmpiţilor, urlaţi de pe acoperişuri în noapte! strigă Mucho, învârtindu-se în jurul lor, dându-i la o parte cu lovituri dure atunci când se înghesuiau prea mult.

— Haideţi, proştilor, cântaţi!

— „MUZIK” înseamnă muzică, băieţi şi fete, iar în seara asta…

Învârtindu-se ca un demon cu ochi vineţi, ca un şef de trupă, Mucho Muchacho cânta turbat cu toată forţa plămânilor:

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Aruncati lumea
Pe rugul ei funerar!

După ce Paco făcu două tururi complete, două sute de voci urlau refrenul în ritmul picioarelor, iar după al patrulea tur, grupuri de nebuni răspândiţi peste tot în arenă prinseseră refrenul din zbor, astfel încât întregul „Vis American” se clătina de ritmul picioarelor, de vibraţii ciudate, de corul urlat.

Cyborg Sally!
Came şi bobină!
Aruncaţi lumea
Pe rugul ei funerar!

— E-n ordine, fără probleme, am înţeles! spuse Malcolm McGee, şi închise telefonul. Tocmai i-am ordonat directorului să dea drumul sistemului satelit - chicoti drăceşte. Deja se primesc tot felul de apeluri nebune de la alte reţele, poţi să-ţi închipui, hi, hi, hi!

Monitorul în direct înfăţişa o imagine de la baza scenei. Bill prinsese în imagine şirul de golani care cântau, iar Mary încerca să lărgească focarul spotului pentru a cuprinde cât mai mulţi, încercând să-i evite pe cei care scuipau sau pe cei cu arme în mâini. Teddy tăiase sunetul lui Ali Babble şil înlocuise, în emisie, cu vocea poporului.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea
Pe rugul ei funerar!

Toată lumea râdea.

În afară de Karen.

Pentru că în vreme ce toţi stăteau conectaţi, privind realitatea transmisă pe monitoare, ea stătea cu nasul strivit de fereastra cabinei de emisie, privind catastrofa de jos.

Acum nu erau numai golanii cântând şi tropăind şi aplaudând pentru Cyborg Sally. Jumătate din mulţimea din arenă preluase cântecul, şi acum se înghesuiau către scenă. Valurile haotice se ciocneau şi se amestecau în vârtejuri furioase. Era doar o chestiune de timp ca totul să degenereze într-o gigantică încăierare. Acum, numai apariţia pe scenă a lui Cyborg Sally o mai putea împiedica.

Şi ea ştia că asta n-o să se-ntâmple. Iar Paco, acolo jos, nu ştia asta.

Karen plecă de la fereastră şi se îndreptă spre capătul camerei. Îi vedea de aici pe prietenii ei făcându-şi revoluţia pe console şi monitoare, ca şi cum ar fi j elaborat un joc video. Din punctul lor de vedere cei din arenă nu erau oameni, ci doar imagini şi tăieturi de montaj ale unei mulţimi.

Dar ea ştia că nu e aşa. Ştia că oamenii adevăraţi sunt acolo jos, şi mai ştia că, din păcate, unul dintre ei e Paco.

În ciuda tuturor eforturilor ei de a-l salva, DIN CAUZA tuturor eforturilor ei de a-l salva.

Se duse spre uşă, deschise încuietoarea, deschise uşa…

— Hei, unde te duci, Karen?

Karen se opri în uşă, privindu-i pentru ultima dată pe prietenii ei, tovarăşii, aplecaţi peste consolele lor. „Nu vă acuz, băieţi”, gândi ea; ştia însă că locul ei nu e aici, nici în salonul VIP.

— Măcar să mă duc să-l previn - le spuse. Măcar atât îi datorez, nu?

Malcolm McGee o privi distrat peste umăr, pentru o clipă, se întoarse spre monitoare, reveni cu o expresie total schimbată, ca şi cum ce spusese ea şi ce văzuse el îl scosese brusc din vis.

— Malcolm! Priveşte! Am impresia că Ali Babble a aflat, în fine, vestea cea proastă. Să bag imaginea de pe scenă?

Malcolm clipi, ridică din umeri, se încruntă, apoi încuviinţă.

— Mda - zise el. Apoi se întoarse iar la sculele lui, apăsă pe buton şi se cufundă înapoi în biţi şi byţi.

Bobby Rubin trecu prin holul de serviciu, prin uşa din spatele barului, traversă salonul din capul scărilor care duceau în jos către scenă. Abia atunci, gâfâind, se opri o clipă să privească haosul de dedesubt.

Un zid masiv de golani înconjuraseră baza scenei, complet ieşiţi din minţi, agitând cuţite, bucăţi de ţeavă şi sticle, lovind ritmic din picioare, invocând-o pe Cyborg Sally într-un imens urlet furios.

Cyborg Sally!
Carne şi bobina!
Aruncaţi lumea
Pe rugul ei funerar!

Cei care puteau zări ce se întâmplă la baza scenei erau terorizaţi. Nu voiau decât să iasă afară, lucru imposibil, pentru că restul mulţimii, marea masă de oameni îi împingea înapoi către monştri, alăturându-se cântecului şi încercând să ajungă cât mai aproape de sursă.

Ali Babble stătea ţintuit în cercul de lumină, acolo sus, pe scenă, uitându-se nervos ici şi colo, ridicând din umeri, agitându-şi braţele ca şi cum ar fi căutat pe cineva care să-l dea jos, sau măcar să-i spună ce să facă. Gura i se mişca frenetic, dar nici măcar sistemul de difuzoare de la „Visul American” nu i-ar fi permis să se facă auzit peste zarva sălbatică, chiar dacă Malcolm McGee nu i-ar fi închis microfoanele.

Bobby rămase pe loc, interzis, îngrozit, înspăimântat. Mai văzuse lupte şi revoluţii la televizor, scene de masă mult

mai dure ca asta. Dar niciodată nu auzise vocea fiarei în propriile-i oase şi timpane, nu simţise mirosul trupului ei plin de adrenalină.

Asta nu mai era la televizor.

Asta nu mai era fantezia lui Red Jack despre roşul care proclamă haosul. Asta era de-adevăratelea. Oamenii s-ar putea răni. Oamenii ar putea fi ucişi. Situaţia era complet ieşită de sub control. Probabil fusese aşa încă din start. Acceptase să conducă o revoluţie video, care ar fi incitat sufletele celor ce priveau la televizor, dar nu reuşise altceva decât să trezească fiara turbată a străzilor, mânia spiritelor refulate, stârnite la răzbunare.

Când Larry Coopersmith va urca acolo sus şi-i vor cupla microfonul, când le va spune golanilor turbaţi că n-o vor avea pe Cyborg Sally, vor începe să zboare sticlele şi răngile, iar când un amărât cu părul vopsit roşu o va înlocui, atunci locul ăsta va sări pur şi simplu în aer.

Trebuia întrerupt totul. Nu pot să mă duc acolo şi să fiu ţinta lor de antrenament. Oricum, n-ar folosi nimănui.

Acum nu-i mai putea opri NIMIC, realiză el brusc, ăsta era adevărul. S-a depăşit limita, tot ce mai putem face e să ne cărăm cât mai repede de-aici înainte ca…

…un cerc de lumină trecu peste mulţime, jumătate către scenă, subliniind o figură argintie, apoi trecu brusc mai cuarte. Dar lui Bobby îi rămase pe retină stop-cadrul.

Un loc gol mişcându-se prin gloată ca un vârtej într-o mare agitată. Dansând, cu capul dat pe spate, cu coroana de neon rotindu-se şi scânteind, indiferentă la mâinile care se întindeau dornice, în spaţiul de neatins din jurul ei, limitat de trupurile fierbinţi şi asudate, era Cyborg Sally.

Era Sally Genaro.

Bobby năvăli automat în jos pe scări, către arenă, părându-i-se o viaţă de când o vânase chiar pe acest ring, pentru a-i scăpa din mână mulţumită aceluiaşi Paco Monaco, care era acum şeful găştii ei.

Numai că ce văzu la picioarele scărilor îi aduse brusc la

realitate.

Doi paznici cu mitraliere Uzi, ţinând la distanţă, cel puţin pentru moment, un grup de oameni panicaţi încercând să scape de un val de carne furioasă.

„Nu ţine s-o iau pe aici?” gândi Bobby.

Dar când simţi valul de uşurare trecând prin el, se simţi în acelaşi timp la fel de ruşinat. „Eşti aici din cauza ei şi nu-ţi pasă, fiule”, îi spuse o voce din interior. „Iar ea este acolo din cauza TA, neagă asta dacă poţi. O să fugi şi de data asta, puştiule? Ai de gând să fii acela despre care ţi s-a spus că nu vei fi vreodată, sau dai înapoi când e vremea eroilor anonimi?”

Bobby se simţi ca şi cum ar fi stat acolo cu sufletul dezgolit. Simţea cum ochii întrebători ai lumii erau aţintiţi asupra lui. Şi, culmea, chiar aşa era.

Undeva, pe drum, îşi pierduse pălăria, şi abia acum observă că părul îi flutura în voie peste umeri şi deveni conştient că purta Jack-ul, brăzdându-i cu o reţea argintie părul lui ROŞU. În zăpăceala momentului, jos, dincolo de paznici, erau ochi care în mod clar îl luaseră drept altul.

Şi atunci apăsă pe buton. Atât onoarea cât şi propria supravieţuire cereau ca Bobby Rubin s-o salveze pe Sally Genaro de acolo de unde o dusese spiritul lui mărunt.

N-o să şi-o ierte niciodată dacă n-o va face. Acum ştia ce are de făcut.

Cyborg Sally păşea către scenă în ritmul propriului ei cântec, simţindu-l, dăruindu-l, râzând, ţopăind, rotindu-şi şoldurile, întinzând mâinile către mâinile admiratorilor ei, lăsând ca atingerea cărnii ei argintii să-i excite şi mai mult, şi mai mult, şi mai mult…

…Sally Genaro ieşi din vis, terorizată de groază. Doamne, ce FĂCEA?

Sute de mâini încercau s-o cuprindă ca nişte tentacule, în jurul ei se înghesuiau trupuri, golanii agitau ţevi şi sticle, picioarele se mişcau ritmic şi oamenii urlau şi se aruncau la

picioarele ei, iar ea îi dezamăgea!

„Conectează-te cu mine şi-am să-i fac să urle!” îi şopti o voce electronică.

„Nu-ţi ajunge câte ai făcut? se trezi spunându-i celeilalte Sally. Uite în ce m-ai băgat!”

„Ba da, şi numai Cyborg Sally te mai poate scoate din asta, chicoti aceeaşi voce electronică atunci când văzu circuitele împingându-i mâna către buton. Mai bine carnea ta grasă şi asudată să asculte de bobina sângelui meu înfierbântat.”

— Hei, idiotule, unde crezi că mergi?

Unul din paznicii de la baza scărilor se răsuci rapid când Bobby Rubin îl atinse pe umăr, încercând să treacă. Bobby se trezi holbându-se la ţeava unei Uzi, în vreme ce paznicul furios se trezi uitându-se prostit în ochii lui… lui…

— Să-mi trezesc sufletul din somnul cel de moarte… spuse Red Jack.

Un calm straniu îl cuprinse când privi în ochii paznicului şi observă expresia omului topindu-se şi refăcându-se în ceva ce nu mai era nici furie, nici groază.

Timpul păru să stea în loc. Simţi un câmp invizibil şi de neînvins formându-se în jurul lui. Cântecul, urletele, lumea în panică, nebunia momentului, până şi ţeava rece, neagră a armei păreau să-l întărească, păreau să inverseze o anume polaritate a destinului, hrănindu-i acea energie nebună din interior. El era Red Jack, Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, fantoma eliberată din maşinăria lui, gata de mişcare şi gata de luptă…

— Chiar… chiar vreţi să vă duceţi în nebunia aia? spuse paznicul cu o voce mult mai moale.

Red Jack trecu de el.

— Trebuie să păşesc în visul ei, pentru că altfel nu pot fi văzut niciunde - îi spuse, şerpuind prin mulţime, întâmpinând la început rezistenţă, dar mai apoi făcându-i să se dea la o parte, cu aura prezenţei lui renăscută pe

neaşteptate, croindu-şi drum către locul unde-o văzuse ultima oară pe Sally.

Glorianna O'Toole ieşi din lift în „oraşul culiselor”.

Un coridor lung trecea prin cabine, toalete, magazii şi birouri, către scara ce ducea spre scenă. Era înţesat de grupuri de oameni care-şi agitau braţele, ţipau unii la alţii, încercând să treacă unii peste alţii, în toate direcţiile în acelaşi timp.

Paznici înarmaţi intrau şi ieşeau dintr-unul din birouri. Rockeri ţipau unii la alţii. La celălalt capăt al scărilor Alan Pham, managerul, se certa cu cei de la „Black Flame”, patru muzicieni în costume strâmte de satin negru, mantii lungi cu holograme reprezentând flăcări, machiaje diavoleşti şi capete rase, cu un smoc de păr ca un corn de argint. Tavanul se clătina din cauza ritmului a sute de picioare. Praf, fum de ţigară, bucăţele de tencuială, pluteau în aer.

Larry Coopersmith, Leslie Savanah, Tommy Don, Eddie Polonski şi Iva Cohen sosiseră de curând aici, şi era atâta înghesuială încât aşa-numita „Forţă de Şoc F.E.R.” stătea încă la capătul coridorului, nefiind în stare să meargă mai departe.

— Isuse, de ce staţi aici ca proştii? îi spuse lui Coopersmith. Mişcaţi-vă, trebuie să ajungem la scenă!

— Ce se-ntâmplă? îi răspunse el. Unde e Red Jack-ul nostru?

— Vedem noi mai târziu, dacă o exista un „mai târziu” - spuse Glorianna. Chiar acum avem multe de făcut, aşa că puneţi-vă curul la treabă! Haideţi, formaţi o falangă în faţa mea, şi s-o FACEM! N-aţi văzut niciodată un meci de fotbal[1]?

— Da, are dreptate, haideţi! spuse Coopersmith, aşezându-i de-a lungul coridorului, în formă de V cu el în frunte.

1 E vorba de fotbalul american.

— La o parte, nemernicilor! La o parte! Mişcaţi-vă! Dând din coate, lovind în dreapta şi-n stânga, strecurându-se cu greu, îşi croiră drum prin coridor ca o linie ofensivă la o oră de vârf în metrou, având-o pe Glorianna în mijloc.

Karen Gold rămase în capul scărilor, privind din salon către arenă, acolo unde o masă de carne se agita şi ţopăia şi bătea din picioare şi urla. Oameni terorizaţi încercau să ajungă la margini, în timp ce rânduri strânse de golani încercau să ajungă la baza scenei.

Golanii de pe cercul interior agitau cuţite şi pumni, scuipau şi urlau şi făceau gesturi obscene. Obiecte sfărâmate începură să zboare pe deasupra mulţimii, către scenă, căzând destul de aproape, ici-colo chiar în mulţime, unde începuseră câteva bătăi cu pumnii.

Acum era clar: fragmentele planului - fragmentul F.E.R.-ului, fragmentul lui Rubin, al lui Cyborg Sally, al lui Paco - toate erau fantezii ale unor vise total diferite, fără nicio viziune comună care să le lege, fără niciun punct posibil de intersecţie.

Şi numai EA era de vină!

Ea adusese un fiu al străzilor în maşinaţiile Frontului Eliberării Realităţii. Ea îl adusese pe Bobby Rubin din stradă, ea îl adusese înapoi pe Red Jack din biţi şi byţi, pentru a conduce F.E.R.-ul, tocmai ca să prevină ceea ce se întâmpla acum.

Era vina ei în aceeaşi măsură ca a lui Cyborg Sally, sau a lui Markowitz, sau a lui Paco, sau a lui Rubin, sau a oricui altcuiva, şi dacă nu ştia exact momentul în care, în mod conştient, făcuse o mişcare greşită, era convinsă că niciunul dintre ceilalţi nu ştia.

Numai că, dacă Markowitz ar fi depăşit limita, nu l-ar fi ajutat pe Paco. Nici el nu avea situaţia sub control, şi urma să înfrunte de unul singur furia admiratorilor grav jigniţi ai lui Cyborg Sally.

Nu, n-o să-i înfrunte, îşi spuse Karen coborând scările.

Trebuie să-l scot de-aici înainte de dezastru!

Şi dacă nu reuşesc, gândi ea, trecând pe lângă un paznic neatent, măcar voi fi aici, alături de el şi voi păţi acelaşi lucru.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea
Pe rugul ei funerar!

— Hei, Sally, mă mai ţii minte?

O mână înhăţă braţul lui Cyborg Sally; se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu… Red Jack.

El era, stând acolo, ţinând-o de cot, cu părul roşu aruncând reflexe argintii şi cu o faţă pe care o ştia mult prea bine.

Imagini îi defilară înaintea ochilor, o faţă dizgraţioasă aplecată deasupra unei console VoxBox într-un studio de înregistrare, o regină rock and roll solarizată şi un amărât de şoarece de bibliotecă, pe fundalul L.A.-ului, un băiat borând pe iarba de lângă un heleşteu, privind în ochii ei, Red Jack însuşi dansând cu ea pe un ecran T.V.

Şi ochii lui, rânjetul lui sexy…

— Nu… nu… ţipă ea. Pleacă, pleacă, nu eşti real, eşti…

— La fel de real ca şi tine, Cyborg Sally.

— Eu sunt Cyborg Sally, conducătoarea găştii! urlă ea.

Dar adevărul începea să se impună, în ciuda, rezistenţei ei, în timp ce ochii aceia, zâmbetul batjocoritor, o scoteau pe sărmana creatură în afara visului.

Căută o cale de scăpare, dar mulţimea venea din ce în ce mai aproape, vrăjită, conectată încă, asistând la această scenă din visele lor.

— Priveşte-i, Sally - îi spuse Red Jack - noi doi nu suntem decât fantomele din maşinăria lor. Biţi şi byţi şi programe.

— Eu sunt Regina Aţâţării! Eu sunt un rug funerar!

Sally Genaro însă, nu era.

Sally Genaro se trezi transpirată şi tremurând în mijlocul iadului. Sute de voci scandau. Picioarele bubuiau în ritm, ca un zgomot de tunet. Un zid de trupuri o înconjura, urlând, ţipând, întinzând mâinile către ea, strivind-o. Le simţea duhoarea de transpiraţie acră. Le vedea ochii dilataţi la maximum.

Şi în faţa ei, privind-o cu ochii lui căprui, slab şi plăpând, zâmbindu-i trist, era Bobby Rubin.

— Nenorocitule! Lasă-mă-n pace! urlă Sally, întinzând mâna după buton. Bobby o lovi peste mână.

— Uită-te bine la carne înainte de a atinge bobina! urlă Bobby, peste marea incredibilă de zgomote.

Sally îl ascultă. Văzu că erau înconjuraţi de creaturi cu ochi sălbatici, oameni în costume luxoase, ieşiţi din minţi şi agitându-se ca golanii care purtau... purtau tricouri Cyborg Sally.

Către scenă vedea o pădure de mâini agitând bâte şi pumni şi cuţite. Pahare de plastic, cocoloaşe de hârtie, chiar o sticlă sau două. Zburau inutil către scenă, căzând peste mulţime.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea
Pe rugul ei funerar!

— Oh, Doamne, ăştia or să ne omoare! murmură ea.

— Nu, dacă stau eu alături de tine - îi spuse Red Jack luând-o protector pe după umeri. Sally clipi, apoi îl privi drept în faţă şi clipi iarăşi pentru a se convinge că nu visează.

Era faţa lui Bobby, dar în acelaşi timp şi faţa lui Red Jack, şi asta nu numai din cauza părului roşu.

Pentru că ceea ce vedea pe faţa asta era acel Bobby din visul ei, şi acel Red Jack pe care-l creaseră împreună în acel

unic moment magic în care sufletele lor se atinseseră cu adevărat.

Atunci realiză că în jurul lor era un spaţiu ca un cerc invizibil, nu mai larg decât braţele lor întinse, dar tot atât de inviolabil ca o aură de vedetă.

Reţeaua argintie în părul lui roşu era reală, şi totuşi era Bobby.

Îşi striga libertatea în toată această teroare şi spaimă, iar Red Jack era în plină strălucire. Arăta ca Red Jack, în visul lui ERA Red Jack, iar cei care-l vedeau credeau exact acelaşi lucru.

Pentru că, în sfârşit, era adevărat. Şi era aici cu ea. Acum.

— Ai venit să mă salvezi? strigă Sally.

— Orice viaţă, cât de mică, Sally - spuse el şi, ocrotind-o cu braţul, începu să dea uşor la o parte mulţimea din faţa lor.

— Unde… mă duci? îi strigă Sally în ureche, peste zarva şi haosul din jur.

— Într-un loc în care ţi-am spus întotdeauna că n-o să ajungi.

Ali Babble coborî rapid scările scenei când, în sfârşit, Glorianna şi Frontul Eliberării Realităţii ajunseră acolo. Allan Pham bloca scările cu trupul, împingându-l îndărăt pe negrul în costumul cu paiete aurii..

— Ţi-ai pierdut minţile? ţipă el ascuţit. Mişcă-ţi curul înapoi, sus!

— Cred că glumeşti, acolo sus e ferma animalelor[1], renunţ, vorbeşte cu agentul meu! Îl împinse pe Pham din drum, intră în cabina lui şi trânti uşa.

Pham se întoarse către „Black Flame”.

— E-n regulă, voi sunteţi la rând, urcaţi şi luaţi-le minţile!

Cei patru muzicieni, care priveau cu groază evidentă în

---

1 Aluzie la filmul cu acelaşi nume, după scenariul lui George Orwell.

susul scărilor spre dreptunghiul de lumină de deasupra, se retraseră pe coridor.

— Nu există!

— Dă-ne-n judecată!

— Căraţi-vă sus, nenorociţilor! urlă Pham, înhăţându-l de rever pe cel mai apropiat dintre ei.

— Asta-i şansa ta! îi spuse Glorianna lui Coopersmith; ACUM e nevoie de cineva care să continue!

— Eu singur? Fără Rubin?

— Zboară! spuse Glorianna, apăsându-i butonul, împingându-l către Pham. Bagă-te-n faţă şi salvează-le spectacolul!

Pham dădu drumul reverului muzicianului când Larry Coopersmith se îndreptă către el, clătinându-se uşor.

— Hai, trebuie să-ţi vorbesc - începu prosteşte.

— Las-o moartă! şuieră Pham, în timp ce „Black Flame” prinseră ocazia de a o tuli în masă, în josul coridorului.

Numai că asta îl întărâtă pe Larry Coopersmith.

— Nu, TU las-o moartă, nenorocitule! îi spuse Coopersmith înhăţându-l de gât, şi, ridicându-l, îl aruncă într-o parte, apoi urcă scările. Noi suntem Frontul Eliberării Realităţii! Asta e acţiunea NOASTRĂ!

— Cine sunteţi? Ce-i asta? urlă Pham roşu de furie.

Leslie Savanah, Tommy Don, Teddy Ribero, Eddie Polonski şi Iva Cohen ţâşniră înainte formând pe palier un cordon de trupuri în timp ce Coopersmith o luă pe scări.

— Noi suntem Frontul Eliberării Realităţii! Am venit să dansăm în noaptea asta şi tu nu ne poţi opri! strigă Coopersmith şi, întorcându-se, urcă în lumina orbitoare.

Doi bărbaţi o depăşiră pe Glorianna, unul burtos şi cu părul sur, celălalt slab şi mai tânăr.

— Steiner! strigă Pham către cei mai în vârstă. Palacci! Ce dracu faceţi aici? De-ce nu sunteţi în cabina de emisie?

— Un grup de terorişti au ocupat cabina de emisie, domnule Pham - spuse Steiner amărât.

— Tot acest fiasco este transmis în direct pe „MUZIK”, iar

nişte blestemaţi de piraţi video o bagă pe principalele reţele de sateliţi. Jumătate din Washington urlă la noi să oprim totul, cu preţul vieţii!

— E opera noastră! strigă Tommy Don.

— Ne vede o lume întreagă!

— Pixeli pentru Popor!

— Mergeţi acolo sus! Intraţi peste ei! Întrerupeţi transponderul ăla blestemat! urlă Pham.

— Au o bombă, domnule Pham.

— O bombă! urlă Pham. O bombă… gemu uşor, lipindu-se de perete, tot spiritul războinic pierindu-i ca prin farmec. Da, fireşte, sigur că da, BINEÎNŢELES că au o bombă - se bâlbâi el, dând uşor din cap.

— Ce facem, domnule Pham?

— De unde dracu' să ştiu? mormăi Pham. Ce-mi pasă? Ce contează? Deja sunt un om pierdut…

— Aş putea să vă dau o sugestie? spuse Glorianna.

— Cine dracu mai eşti şi tu? spuse Pham, privind-o distrus. Doamna Nhu? Madame Dragon?

— Sunt doar o bătrână cântăreaţă ratată - spuse ea dulce. Dar am fost şi eu pe la Altamonte, am văzut o groază de rahaturi ca ăsta, şi crede-mă, cel mai bun lucru e să nu faci nimic…

— Nimic? mormăi Pham.

Glorianna dădu din umeri.

— Poţi s-arunci în aer cabina de emisie şi-atunci sare în aer şi vârful localului. Poţi să trimiţi câţiva paznici acolo sus şi să-l scoţi din scenă. Dar dacă mulţimea vede asta, îşi iese din minţi, şi-atunci se lasă cu împuşcături.

Arătă spre coridor.

— Pe lângă asta - spuse ea - atât trupa cât şi maestrul de ceremonii au renunţat la slujbe, aşa că nu mai ai pe nimeni să continue, nu? Arătă în sus spre scenă.

— Măcar aşa se petrece CEVA pe scenă!

— Ai câştigat, doamnă… recunoscu Alan Pham.

— Domnule Pham! Doar n-aveţi de gând să…

— Ei bine, s-auzim planul tău, Steiner!

Mucho Muchacho întoarse spatele războinicilor săi şi trecu prin mulţime, îndepărtându-se de baza scenei, căutând un unghi din care să vadă ce dracu’ se întâmplă acolo sus.

Îşi jucase rolul. Îşi adunase războinicii care scandau, şi-i ţinuse într-o stare de furie suficient de înfricoşătoare ca să-i determine pe paznici să se prefacă, într-un fel, că nu observă, fără însă a-i aduce în starea de a începe să tragă.

Numai că, dacă Larry Coopersmith nu apărea acolo, sus, şi nu le-o dădea pe Cyborg Sally a lor…

Nivelul sunetului crescu dintr-o dată, mai multe cioburi şi sfărâmături fură aruncate spre scenă, iar scandarea se transformă într-un ritm simplu de patru timpi, ţinut de ţopăiala picioarelor.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Întorcându-se, văzu exact ceea ce n-ar fi vrut să vadă. Coopersmith apăruse pe scenă şi armata de golani a lui Mucho era exact la baza piedestalului.

Câteva grupuri îşi făcuseră loc prin mulţime şi-acum se uitau spre scenă, mişcându-şi pumnii şi armele şi urlându-şi furia cât îi ţineau plămânii, cu ochii injectaţi.

Alţii încercau să escaladeze piedestalul alunecos de sticlă, zgâriindu-se şi contorsionându-se neputincioşi.

Şi „Oraşul Muncii” se alăturase cântecului de război al părţii întunecate a străzii. Gagici în costume Sally de la „Bloomingdale”, îmbuibaţi în costume de mătase luxoase şi lanţuri de aur, toate curvele din „Oraşul Muncii” dădeau din picioare, agitându-şi pumnii, scandând pentru Cyborg Sally.

Larry Coopersmith stătea acolo sus, în lumina spotului, ţinând microfonul, agitându-şi braţele şi încercând să ţină un discurs prostesc, pe care nu-l putea auzi nimeni, deşi difuzoarele erau la maximum! Imaginile lui gigantice tronau pe marile ecrane video, dar piraţii F.E.R.-ului nu-l puteau arăta în direct la „MUZIK”!

La naiba, nu era nevoie de isteţimea lui Mucho Muchacho pentru a-ţi da seama că întregul rahat era pe cale să explodeze!

— Haide, prostule, mişcă-ţi curul de-acolo şi las-o pe Cyborg Sally! strigă inutil Paco către Coopersmith.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally! se trezi el scandând odată cu vocea armatei sale de golani.

Plină de vânătăi, lovită, cu hainele sfâşiate în mai multe locuri, croindu-şi drum cu coatele şi genunchii prin mulţimea dezlănţuită, Karen Gold reuşi, în sfârşit, să ajungă la Paco. Acesta urla cu toată forţa plămânilor către scenă şi-şi agita pumnii în aer.

— EA N-0 SĂ MAI APARĂ! îi strigă Karen.

El însă n-o auzea.

Îl prinse de braţ. El se roti brusc încercând să lovească cu pumnul, care se opri abia în dreptul gâtului ei.

— Karen! La naiba!

— N-or s-o mai lase pe Cyborg Sally, Paco! ţipă iar Karen. N-or s-o lase!

— Ce?

— Te-am trădat! Te-am păcălit! Ne-am folosit de tine! Nu va mai fi Cyborg Sally, Paco, nu va mai fi! Trebuie să ieşim de-aici înainte să-şi dea seama toţi!

Îl prinse de braţ cu ambele mâini, îl trase, iar ei se clătină o clipă. Când îşi recăpătă echilibrul, ochii lui priveau într-o altă direcţie, şi dintr-o dată…

— EA E! E Cyborg Sally! O văd! Ce dracu face aici?

Mucho Muchacho sparse un zid de trupuri şi apăru brusc în cercul de lumină al visului.

Cyborg Sally era acolo, acolo cu ei, unde îi era locul, dar nu asta era Regina lui. Muşchii ei de oţel păreau fără vlagă. Coroana de păr arăta groaznic.. Falca îi atârna moale, dinţii păreau a-şi fi pierdut vârfurile fine de oţel, ochii îşi pierduseră strălucirea. Arăta ca şi cum tocmai şi-ar fi dat

foc pe propriul ei rug funerar.

Şi stătea şi sub braţul protector al lui Red Jack.

La naiba, ERA chiar el, înalt şi mândru, cu părul lung, roşu, dându-i mulţimii imaginea magică pe care şi-o dorea, strecurându-se printre ei fără teamă, ca un adevărat Prinţ Încoronat al Rock and Roll-ului.

Oricine ar fi fost, Mucho Muchacho nu putea suporta asta.

Şi pe mă-ta, „amigo”, gândi. Păşi înainte şi, apucând-o de încheietură pe Cyborg Sally, dădu nas în nas cu Red Jack.

— Haide, omule, trebuie să continue, trebuie să vină cu mine!

Red Jack îl privi. Nu schiţă nicio mişcare, dar n-o lăsă să plece.

— Cyborg Sally nu mai poate continua - zise el.

— Căcat, nu poate! Trebuie! îi spuse Mucho strângând pumnul. Bagă-ţi bine în cap, „compadre”, eu sunt Mucho Muchacho!

Red Jack se retrase din reflex, dar nu-şi mişcă ochii.

— Hai, dă-i drumul, mai pocneşte-mă o dată, eşti invitatul meu! Numai că de data asta n-o să-ţi folosească la nimic. Cyborg Sally n-o să mai continue pentru că NU MAI EXISTĂ o Cyborg Sally care să continue. Şi nici n-a existat vreodată!…

Mucho Muchacho simţi o lovitură în ceafă şi Paco Monaco se trezi ochi în ochi cu… cu nemernicul de Bobby Rubin! Cu porcul din Hollywood, pe care-l pocnise în burtă!

Numai că cel de-acum nu era chiar cel pe care-l ştia. ĂSTA era acel Bobby Rubin care-i salvase lui slujba, în loc să se răzbune meschin. Şi, într-un fel, era şi acel Bobby Rubin pe care-l văzuse într-un vis, imaginea aceea de demult a lui Red Jack.

Cum să-l cârpească pe ĂSTA?

Şi cine era de fapt cel pe care voia să-l cârpească?

Tremurând lângă umărul lui Bobby Rubin era cineva cu

faţa inconfundabilă a lui Cyborg Sally. Dar cea mai mare parte a machiajului argintiu dispăruse, iar ochii lui Cyborg Sally priveau disperaţi, ca un animal hăituit.

— Priveşte-o! Asta e adevărata Cyborg Sally, Paco! Asta a fost întotdeauna!

Karen stătea alături de el, împingându-i pumnul înapoi.

— Are dreptate, să ştii - spuse ea. Acea Cyborg Sally, care să meargă sus să le dea acestor animale porţia de carne, n-a existat niciodată!

Paco îşi desfăcu pumnul, moale, în mâna ei, şi se uită la scroafa îngrozită.

— La dracu', te-am văzut aşa şi înainte, mi-amintesc, dar mi-ai promis că… Deci tu eşti? Tu eşti blestemata de Cyborg Sally?

Ochii ei îi întâlniră o clipă pe ai lui, şi atunci ştiu sigur, pentru că apăru brusc în ei o expresie de dispreţ electric, un ultim hohot de râs electronic, un ultim tăciune stins al lui Cyborg Sally, sclipind spre el, din propriul ei rug funerar, gata să dispară.

Paco păşi înapoi din faţa lui Red Jack, a lui Bobby Rubin, sau cine dracu era.

— Ia-o, „amigo", dacă asta vrei! spuse. Se pare că trebuie să am grijă de curul meu, ca de obicei!

Pentru că acum era conştient că un mare număr de nemernici fuseseră implicaţi în toate astea, şi lucrurile urmau să se complice şi mai mult când show-ul T.V. se va sfârşi. O clipă mai târziu, Karen fu împinsă către el şi se treziră înghesuiţi într-o masă învălmăşită de trupuri.

— La naiba, Karen, ce ne facem? îi strigă în ureche.

— Ne cărăm cât mai repede de-aici!

Dar în timp ce Paco aruncă o privire în sus către imensele ecrane video şi-l văzu pe Larry Coopersmith încercând să acopere, strigând, furia crescândă a mulţimii, unghiul camerei se mări o clipă şi-l făcu să vadă un cadru larg al armatei de jos, drogaţi cu creierele arse, cu minţile aiurea, urlând după un ultim vis care nu va mai veni

niciodată, hotărâţi să meargă mână în mână, împotriva mitralierelor, cu ţevi şi cuţite.

Un mănunchi de nenorociţi cu creierii arşi, carnea străzii, gândaci, verdad, şi el, cine dracu' mai era el?

Şeful lor, asta era! Poate nu era de-adevăratelea Mucho Muchacho, dar sigur ei erau armata lui, iar el îi condusese în nenorocirea asta.

Nici măcar un negru dur ca Dojo nu fusese în stare să întoarcă spatele amărâţilor lui din „Florida", când ajunsese să-i vadă cum mor. Un adevărat bărbat puternic avea… responsabilităţi.

Numai o balegă şi-ar fi pierdut cumpătul şi-ar fi fugit ca un laş. Trebuia să încerce să oprească tumultul, altfel toţi cei pe care-i condusese până aici înăuntru erau pierduţi din cauza lui, şi încă mulţi alţii pe lângă ei.

— Hei, momacita, mai bine ai ieşi de-aici - îi spuse el lui Karen. Eu trebuie să rămân, ăsta e locul meu, indiferent ce se-ntâmplă, înţelegi?

— Mai mult decât crezi! îi ţipă Karen în ureche. Şi apoi îl sărută pe obraz. Iar dacă tu nu poţi pleca, nici eu nu pot.

— Hei, la naiba, dar nu poţi să…

— La naiba tu, Paco Monaco! Eu nu sunt cine ştie ce prinţesă, eu sunt momacita lui Mucho Muchacho, am ajuns cu greu aici, dar acum, când sunt aici, eşti lipit de mine pentru totdeauna, aşa că nu mai face pe masculul cu mine!

Şi-l sărută din nou.

Red Jack deschise uşa de la „Summit" şi o împinse înăuntru pe Sally Genaro. Închise uşa în spatele for, aruncă o privire spre ecranul din tavan, pe care se derulau imagini de la baza scenei.

Golanii care înconjurau scena îşi desprinseseră mâinile şi se dizolvaseră într-o masă haotică de nebuni singuratici - scandând, urlând, unii dintre ei încercând să escaladeze piedestalul curbat al scenei. Pe alocuri, paznicii reuşiseră să ajungă în faţa găştii şi stăteau acolo, agitându-şi

mitralierele cu gesturi neputincioase, stârnind şi mai mult carnea străzii ieşită din minţi.

Fără să-şi desprindă ochii de pe ecran, Red Jack o lăsă uşor din braţe pe Sally. Trebuia neapărat să facă ceva.

Era un loc unde trebuia să meargă.

Porni înapoi spre uşă.

Sally îl prinse de braţ.

— Stai! Nu pleca! Doar ai promis! Nu mă poţi lăsa aşa aici!

— Trebuie, altfel nu voi fi văzut niciunde - îi spuse ei nerăbdător lui Sally din Valley.

Dar ceea ce văzu când se întoarse s-o privească îi topi inima.

O palidă fantomă argintie a lui Cyborg Sally stătea lângă imaginea video a penultimului ei triumf. Sally Genaro, cu urme de machiaj argintiu jalnic pe pielea grăsuţă a obrajilor, cu buzele tremurând, privea spre el cu ochii înroşiţi şi înlăcrimaţi ai rugului funerar al lui Cyborg Sally.

Şi totuşi, părea că plânge şi pentru altceva decât adio-ul nefericit pe care şi-l lua de la visul lui Cyborg Sally. Plângea pentru dorinţele neîmplinite ale unei sărmane fete, care o aduseseră în starea de a declara război lumii… Plângea pentru ea însăşi, plângea sincer şi pentru ceea ce făcuse. Era un fel de eroism tandru în felul în care plângea. Nici Red Jack, nici Bobby Rubin n-au plâns vreodată atât de sincer pentru vreun rău pe care ştiau că-l făcuseră.

Până acum.

— Oh, cât de mult trebuie să mă urăşti în clipa asta! gemu ea. Uită-te numai la ce-am făcut!.

— Să te urăsc, Sally? spuse. Oh, nu, nu te urăsc…

Şi în clipa aceea ştiu exact care e locul unde trebuie să meargă şi ce trebuie să facă. Dacă n-ar fi făcut-o, Bobby Rubin ar fi rămas doar biţi şi byţi şi programe, iar Red Jack n-ar mai fi fost văzut niciunde.

O luă pe Sally Genaro în braţe şi o strânse la piept, lăsând-o să se lipească de el, lăsând-o să-şi ghemuiască

obrazul fierbinte lângă gâtul lui.

— N-am ştiut… oftă ea. N-aveam de unde să ştiu, nu-i aşa? Tot ce mi-am dorit, ştii, a fost să mă vrea şi pe mine cineva doar pentru o clipă, cineva care doream să mă dorească.

— Eu, acela care ţi-a spus că n-o să fii vreodată… spuse încetişor Red Jack. Ce urât m-am purtat cu tine! spuse Bobby Rubin.

Sally Genaro se răsuci uşor în braţele lui şi-l privi. Lacrimi argintii îi curgeau pe obraji, împiedicându-se ici şi colo de câteva coşuri. Picături de salivă îi atârnau în colţurile gurii. Niciodată nu arătase Sally din Valley mai dezgustătoare ca acum.

— N-aveai altă cale, Bobby - spuse ea tandru, punându-i o palmă umedă pe obraz. Ar trebui să mă uit în oglindă în fiecare zi!

Bobby oftă din greu şi adevărul îi scăpă printre buze.

— Nici eu nu sunt chiar Domnul Cel Minunat, nu? spuse el. Doar un amărât de şoarece de bibliotecă prostovan, vrând şi el să…

Sally îl opri, punându-i un deget pe buze.

— Oh, nu - îi spuse ea. Pentru mine ai fost întotdeauna Bobby cel sexy…

„Fiecare viaţă simplă e ca o lumânare arzând şi dând lumină, prostule”, îi spuse Red Jack lui Bobby Rubin.

Şi o trase pe Sally Genaro spre el, într-un sărut tandru, din adâncul sufletului.

Limba ei aspră intră stângaci şi fierbinte în gura lui, iar respiraţia îi duhnea acru a acetonă şi, o, da, carnea i se înfioră de dezgust la atingerea ei.

Dar era timpul să fie eroul anonim din povestea ei.

O puse uşor pe covorul de culoarea pielii, încet, ezitant, îi scoase şortul de piele şi costumul strâmt de corp.

O sudoare rece îi umplu sexul flasc când privi trupul grotesc strâns în desuuri de buret gri, când se uită la faţa

lui Sally Genaro, un amestec ciudat de machiaj argintiu şi sudoare, la această sărmană creatură amărâtă privindu-l dornică şi îngrozită, cu ochii înroşiţi.

Dar sufletul lui fu impresionat de ceea ce văzu în ochii aceia, pentru că citi în ei curajul luptând contra ruşinii.

Şi între inima sa şi sex se stabili un circuit ferm, o legătură între spirit şi carne, pe care n-o cunoscuse niciodată până atunci, şi se scurse într-o dorinţă pe care în sfârşit putea s-o numească bărbăţie.

Se sui pe ea, strecură o mână dedesubt, găsi fermoarul costumului de buret, începu să-l tragă în jos...

Sally îngheţă, se rostogoli lângă el, întinse mâna spre buton, spre bobina vrăjită, deja familiară, a lui Cyborg Sally, în care să ascundă, măcar pentru ea, goliciunea cărnii ei căzute.

Bobby o prinse de mână, îi scoase peruca.

— Nu - zise el. Vino cu mine, dar vino exact aşa cum eşti.

Lacrimile îi curseră pe obraji când privi în ochii lui căprui, şi zâmbi curajoasă şi ruşinată...

— Lasă-mă pe mine - şopti ea împingându-i mâna, şi trase singură fermoarul costumului.

Red Jack privea trupul palid al lui Sally Genaro, sânii grei, sfârcurile erecte în centrul unei aureole mari şi roz, coapsele groase, cărnurile de pe şolduri şi pântec.

Se ridică, se dezbrăcă lent, punându-şi hainele deoparte, ca şi cum le-ar fi scos într-un număr de strip-tease, forţându-se să zâmbească, ţinându-şi sexul sculat printr-un act de voinţă, până rămase complet gol în faţa ei.

GOL?

Nu în întregime.

Oglindit în ochii ei, se văzu ca o încununare perfectă a propriei lui creaţii. Red Jack, Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, catadicsind, în fine, să-şi ofere trupul în măreţia lui magică, acestei sărmane pământene.

Dar asta era doar o fantomă în maşinăria altcuiva, asta era.

Încă nu era în întregime gol.

Red Jack întinse mâna şi apăsă pe buton.

Bobby Rubin stătea acolo, slab şi tremurând, deasupra lui Sally Genaro, tulburat de viziunea dinaintea ochilor, menţinându-şi erecţia numai datorită voinţei carnale pe care o vedea numai cu inima.

Acum, abia acum, bărbăţia lui era în întregime dezvăluită.

Sally îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui Bobby când acesta o pătrunse, agăţându-se de el, trăind extazul dintre bărbat şi femeie, extazul începuturilor, în zgomotul ritmic al izbirii cărnii de carne transpirată, piele de piele, în mirosul acru al propriilor ei sucuri.

Nu răsunau clopote, nu cântau coruri celeste, şi nu puteai spune că e un spectacol MAGNIFIC. După un timp destul de lung, îi simţi sexul pulsând spre orgasmul inevitabil şi trebui să-şi încordeze bazinul şi să se mai mişte puţin după ce terminase el, şi asta a fost marea poveste de dragoste.

Şi totuşi era ceva cu mult mai bun decât îşi imaginase în visul ei, dincolo de toate neajunsurile transpiraţiei, grabei, atingerilor neplăcute. Era ceva real!

Şi tocmai din cauză că era real, era grandios. Pentru că ceea ce simţi în orgasmul ei lung, gemut, era descărcarea unei tensiuni de-o viaţă, un moment înălţător de eliberare triumfătoare.

O eliberare din trupul mic şi gras care-i închisese spiritul, o eliberare de faţa marcată de acnee care-şi râdea de ea în fiecare dimineaţă în oglindă, eliberare de dispreţul celor frumoşi şi de regii surfului, o eliberare de anii în care sugea pula muzicienilor indiferenţi, o eliberare din închisoarea cărnii ei lipsită de tandreţe.

Pentru prima dată în viaţă fusese eliberată de un bărbat

care îi acceptase goliciunea, şi atinsese un sex care îi pătrunsese în suflet.

Oare asta era dragoste? Cum putea şti? Era un loc în care nu mai fusese niciodată până atunci. Se îndoia de asta, dar de aici încolo putea măcar să se privească ţinând fruntea sus.

Pentru că dacă Bobby Rubin n-o iubea, măcar se ţinuse de promisiune. El făcuse cu adevărat dragoste cu EA, şi asta era ceva pentru totdeauna. Pentru că el o dusese în locul în care întreaga ei viaţă i se spusese că nu va ajunge.

EROI ANONIMI

CAMERA PANORAMEAZĂ şi apropie rapid de la un cadru la altul, ca şi cum cel care se află în spatele ei nu se hotărăşte să se fixeze.

Un plan întreg cu un bărbat cu barbă neagră, stând într-un cerc de lumină. Un plan lung cu imaginea sa pe imensul ecran video din spatele lui, deasupra unei părţi neclare a mulţimii. Un alt unghi cuprinzând atât bărbatul cât şi oglinda sa video, carne şi pixeli mişcându-se într-un misterios unison, între aceleaşi trei imagini, nu într-o ordine anume şi fără efecte de „fade” sau tăieturi artistice.

Bărbatul din centrul scenei, în lumină, păşeşte nervos, uitându-se la cameră şi doar din când în când aruncă o privire laterală la nişte lucruri dinafara cadrului pe care, evident, n-ar dori să le vadă.

Declamă ca unul care ar urla într-un vârtej, ca într-o piesă shakespeariană în care e obligat să-şi termine monologul peste huiduielile şi miorlăiturile găştii din arenă. Şi, într-adevăr, pe măsură ce continuă, pahare de plastic, bucăţi de hârtie, din când în când chiar şi o sticlă, vin către el izbindu-se în partea de jos a imaginii.

— …Frontul Eliberării Realităţii! Hei, ne adresăm VOUĂ, celor aflaţi pe partea cealaltă a ecranului, ce spuneţi când vedeţi pentru prima dată partea scăpată de sub control a Realităţii Oficiale, pe postul naţional de televiziune? Pixeli pentru Popor! Şi exact asta vă vom da, puterea pixelilor pentru voi, şi puterea verde a biţilor şi byţilor, viruşi gratis întregului popor american, aşa încât pregătiţi-vă deck-urile şi fiţi gata să înregistraţi…

— Isuse, nu cumva asta erau punctele alea digitalizate din finalul emisiei? Nu cumva era un căcat tehnic?

— Mă tem că nu. Cercetarea a extras aproape douăzeci de programe virus din asta, precum şi parametrii vocali şi

algoritmii lui Red Jack.

— ŞI CÂŢI au înregistrat toată chestia?

— Blestemaţii ăia de piraţi video şi-au tras ceva în jurul a 90%. Se pare că mai mulţi oameni au urmărit asta decât funeraliile lui Kennedy. Câţi au înregistrat-o? Marketingul n-a reuşit să afle cifre exacte; dar estimează minimum 30 de milioane.

— Şi acum toţi ăştia au algoritmii şi parametrii lui Red Jack?

— Credeţi-mă, asta e cel mai puţin important, unele din programele astea virus sunt chiar ingenioase. Mai bine am scăpa compania şi am transfera banii în Elveţia. Sau mai bine să-i schimbăm în lingouri de aur. Va trebui să scoatem distribuirea discurilor în afara reţelelor noastre, altfel vom fi invadaţi de returnări. Va trebui să solicităm ca toate plăţile care ni se datorează să fie făcute în cecuri cu acoperire. Ideea e că I.R.S. o să-şi umple buzunarele taxând orice de la oricine, multă vreme de-acum încolo.

— Oh, Doamne, chiar atât de rău?

— În mod sigur nu pot face asta şi lui „Muzik, Inc.”?

— Poate că da, poate că nu, dar în mod sigur trebuie să ne aşteptăm la o verificare oficială de-a fir a păr a conturilor pentru următorii o mie de ani.

— Suntem în mare, mare încurcătură!

— E bine să nu plecăm de aici până nu vedem cum ne scăpăm pielea!

— Credeţi-mă, domnilor, de asta v-am şi convocat!

Glorianna O’Toole stătea pe scări, chiar lângă intrarea în scenă, privind spre dreptunghiul orbitor de lumină de deasupra ei.

Tommy Don, Leslie Savanah, Eddie Polonski şi Iva Cohen blocau încă baza scării, dar iadul din coridor scăzuse în intensitate.

Ali Babble şi „Black Flame” se încuiaseră în cabinele lor, paznicii degajaseră suprafaţa din spatele scenei de toţi

nepoftiţii, iar jumătate de duzină stăteau lângă lift cu armele pregătite. Alan Pham, prăbuşit lângă zid, privea absent spre scări, cu şeful pazei lângă el.

Din acest unghi Glorianna vedea numai lumina orbitoare a spotului şi puţin din picioarele lui Larry Coopersmith, când acesta se deplasa spre scenă. Iar de auzit, auzea un urlet continuu.

Coopersmith părea că stă acolo de o veşnicie, sau oricum de un milion de ani. Nu trebuia să fii Mafalda ca să-ţi dai seama că nu mai putea dura mult să hrăneşti o gloată avidă de muzică cu teorii despre Front!

Cineva trebuia să facă ceva! Chiar acum! N-ar fi fost prima dată când trebuia să apară ea în locul unuia care nu venise.

Lăsase tocul cu microfonul la baza scărilor, acolo unde Bobby l-ar fi găsit dacă cumva ar fi apărut. Luă vocoderul din geantă, ataşă emiţătorul la centură, şi-şi puse laringofonul.

— Hei, tu Pham, vino aici, vreau să-ţi vorbesc - strigă ea. Am hotărât că s-ar putea să mă gândesc să-ţi salvez curul.

Alan Pham, fără îndoială deranjat la vederea acestei fosile decrepite, pregătită de luptă ca o Femeie Miracol a rock and roll-ului, se târî pe scări şi o privi cu dispreţ evident.

— Mda, ştiu, arăt ca o bătrânică în costumul rock al nepoţicăi, dar marfa asta este ultimul răcnet în materie de vrăjitorie, şi am fost şi la Altamonte, fiule, am văzut şi unde a greşit Mick şi, pe lângă asta, sunt singura de aici care am forţa să merg pe scenă şi să-i dau monstrului exact rock and roll-ul pe care-l vrea! spuse Glorianna. Sau se mai oferă şi alţi voluntari? strigă ea.

Nu se oferi nimeni.

— Eu pot s-o fac, Pham, am mai trecut prin chestii de-astea şi, în definitiv, ce ai de pierdut?

— Nimic - recunoscu Pham posac. Deja am pierdut totul.

Glorianna îi făcu cu ochiul.

— Poate nu! îi spuse ea. Dacă nimeni nu păţeşte nimic, „Uzina” poate pretinde că totul a fost o înscenare „promotion” pentru o nouă înregistrare şi poate face din asta o treabă profitabilă, punând pe discuri procedurile şi vânzând milioane. Ştii la fel de bine ca mine că idioţii de sus îţi vor da crezare când le vei spune asta, dacă nu cumva s-au gândit ei înşişi. Vor fi mai mult decât interesaţi să te creadă, asta ca să nu faci dezvăluiri indiscrete şi, cine ştie, cu puţin noroc, ai putea deveni chiar un mic erou al corporaţiei.

Pham o privi cu interes real.

— Da, s-ar putea să meargă… - mormăi meditativ. Fără îndoială că vrei ceva în schimb.

— Numai ceea ce e de folos tuturor! Când o să calmez lucrurile, îţi iei paznicii şi-i îndepărtezi pe copoi destul de mult timp, astfel încât toţi cei implicaţi să-şi poată lua tălpăşiţa.

— Să-i las să plece pe nemernicii ĂŞTIA? urlă Pham, arătând dispreţuitor către revoluţionarii din Frontul Eliberării Realităţii. Să-l las pe EL să plece? spuse el furios, arătând către intrarea în scenă. O ţară-ntreagă i-a văzut la televizor punând stăpânire pe „Visul American”! Cum să-i las să plece?

— Cum să nu? îi răspunse Glorianna. Dacă nu vor fi prinşi, poţi spune că erau actori plătiţi şi poţi da vina pe evenimente nefericite cu terorişti necunoscuţi şi piraţi video, care au stricat spectacolul. Dacă îl prind pe vreunul, adevărul o să iasă la iveală şi tu ai căcat-o. Nu cumva ţi-am făcut o ofertă pe care n-o poţi refuza?

Pham încuviinţă:

— Numai DACĂ nu se întâmplă vreo violenţă majoră pe care să n-o putem acoperi! Dacă se-ntâmplă, acest mic discurs este suficient să fii IMPLICATĂ drept co-conspiratoare! Ţi-ai făcut SINGURĂ o ofertă pe care n-o poţi refuza!

— Nici n-am avut intenţia - spuse Glorianna.

Se întoarse să-i salute pe cei de jos, inspiră adânc, şi apoi pătrunse prin lumina albă în scenă.

Larry Coopersmith era acolo, lângă instalaţia celor de la „Black Flame”, ţinând moale un microfon în mână. Nu mai vorbea, mişcându-se înainte şi înapoi, cu ochii lui de marmură privind încolo şi încoace, strângând şi desfăcând pumnul, cu sprâncenele încruntate, cu buzele tremurând.

Dincolo de Coopersmith, dincolo de spotul luminos care scălda centrul scenei, nu vedea nimic, doar un vid negru inform, un vârtej de energie negativă rotindu-se orbeşte în jurul focarului.

Dar, o, Doamne, cum auzea, la naiba, cum simţea! Într-adevăr, nu putea spune unde se sfârşea zgomotul din timpanele ei şi unde începeau vibraţiile oribile, zdruncinându-i oasele, intrându-i în piele şi izbind-o în stomac. Era ca şi cum ar fi fost într-un mic club dotat cu amplificatoare de stadion date la maximum.

Şi, oh, cum simţea mirosul! Duhoarea de sudoare acră, îmbibată de amfetamine, rea, carnală, venind dinspre spectatorii nevăzuţi care urlau; era mirosul celui mai prost bar de motociclişti în care cântase vreodată, atunci când începeau să zboare sticlele, era mirosul de la Altamonte, când sărmanul Mick rămăsese acolo pe scenă, brusc faţă în faţă cu diavolul.

Se ghemui sub asfaltul sonic, făcu un pas înapoi către scări. „Mă fut!” gândi. Mick fusese îngrozit, iar ea nu era nici măcar Jagger, ci doar o bătrânică obosită.

Dar atunci îi văzu pe Larry Coopersmith privind către ea. Văzu faţa obosită a unui tânăr înnebunit, ros de amfetamine şi de bere şi L.S.D. Şi ceva tresări în ea.

„Nu, eu nu sunt Mick Jagger”, îşi spuse, „dar nu pot face ceva mult mai rău decât a făcut el. Eu sunt, totuşi, Mama Nebună a Rock and Roll-ului, deci, dacă e p-aşa, să nu lăsăm să se spună în paginile din «Rolling Stone» că Glorianna O’Toole n-a ştiut s-o scoată la capăt!”

Trecu pe lângă Coopersmith, conectă vocoderul într-un

amplificator, îl puse în cheia parametrilor vocali pe care îi programase Bobby Rubin, apăsă pe buton şi-i strigă, acoperind zgomotul:

— Prezintă-mă!

Coopersmith strigă şi el ceva, dar ea nu reuşi să distingă.

— Prezintă-mă! urlă ea din răsputeri, mimând un gest de maestru de ceremonii. Nu pot intra fără prezentare!

Larry Coopersmith o privi, cu admiraţie tâmpă, ridică microfonul şi începu să vorbească. Ea nu auzea nimic, dar nu conta, mai văzuse asta înainte şi ştia exact ce spune.

— Doamnelor şi domnilor, Glorianna O'Toole, cea mai mare cântăreaţă de rock and roll care-a existat vreodată.

— Să fiu a dracu dacă nu-i chiar aşa, bulangiilor! zbieră ea în microfon. E bine să credeţi! Şi, inspirând adânc, întinse braţele şi începu să cânte:

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de şoapte
Nu te teme de chemarea inimii, la luptă!

— Oh, Doamne, spuse Bobby Rubin rotind butonul camerei pentru a avea în centru figura cu părul cărunt de pe scenă - această magnifică bătrână nebună!

Pe ecran, Glorianna O'Toole, singură în spotul luminos, singură în mijlocul a ceea ce se transformase rapid într-un haos violent la scară mare. Cu braţele întinse şi privirile fixe, cânta deasupra unei mări de lupte, de feţe sălbatice urlând, trupuri contorsionate, când o grindină de gunoaie se abătu dinspre gloată în direcţia ei.

— Isuse, ce caut eu aici? şopti Bobby. Ar trebui să fiu acolo, cu ea!

Târându-se pe mâini şi genunchi de-a lungul căptuşelii limbii roz, nici măcar ridicându-se în picioare, începu să se îmbrace.

— Ce faci, Bobby? şopti visătoare Sally, întorcându-se leneşă ca să-l vadă punându-şi pantalonii.

— Bobby! strigă, când realiză ce se întâmplă. Doar n-o să te duci... acolo!

— Acolo trebuie să fiu - îi răspunse Bobby, trăgându-şi cămaşa.

— Nu poţi merge acolo, jos! urlă Sally. Poţi să fii RĂNIT, Bobby, poate chiar UCIS...

Bobby îşi puse pantofii, se ridică, privi la Sally Genaro, transpirată, palidă, cocoşată, goală, cu sânii grei atârnându-i, cu faţa slinoasă, ochii ei privind tandru în ai lui, temătoare.

Şi în ciuda situaţiei critice a momentului, în ciuda aspectului respingător al cărnii ei dezgolite, el se opri, ridică din umeri, zâmbi şi spuse cald:

— Cu toţii trebuie să facem ceea ce trebuie să facem, Sally.

— Nu te duce acolo jos, Bobby, te rog, oricum n-o s-o ajute la nimic, nu pe TINE te vor, ci...

Sally se opri în mijlocul frazei. Se uită lung, lung în ochii lui. Apoi încuviinţă.

Îşi luă costumul de buret şi hainele de argint şi se ridică încet în picioare. Stătea acolo, cu sânii atârnând, cu grăsimea pe şolduri şi pântec ieşită în evidenţă, părul o încâlceală mată, faţa murdară, arătând mică, neajutorată şi înfricoşată.

— E timpul să continui EU, Bobby - spuse ea cu glas tremurat. N-aş vrea să-mi dezamăgesc fanii.

— Sally!

Se trezi întinzând mâna după ea.

Ea zâmbi.

— Aşa cum ai spus, Bobby, cu toţii trebuie să facem ceea ce trebuie să facem - spuse ea cu voce stinsă.

Începu să îmbrace desuurile de buret. Se opri. Privi spre grămada de haine.

— Vino cu mine, dar vino aşa cum eşti - zise ea, apoi zâmbi temătoare şi aruncă desuurile.

Se îmbrăcă iute, şi iat-o în faţa lui, cu mâinile în şolduri,

cu cărnurile strivite de costumul argintiu.

Se privi, se înfioră, îşi muşcă buza de jos şi se uită să-şi vadă imaginea în ochii lui Bobby Rubin.

— Ei bine, cum îţi place acum Cyborg Sally? spuse ea jucăuşă.

— Niciodată n-a arătat mai bine - spuse Bobby sincer, luând-o de mână şi conducând-o spre uşă.

— Unde MERGI, Bobby Rubin?

Bobby ridică din umeri, oftă, zâmbi slab. „Ei bine, puştiule, îşi spuse cu vocea altcuiva, măcar nu te poţi plânge că nu există dreptate în lumea asta.”

— Cu tine, Sally - spuse el. Îţi place sau nu, tu şi cu mine am scris cântecul ăsta, aşa că se pare că trebuie să înfruntăm împreună propria noastră muzică.

Karen aluneca prin grămadă, în vreme ce Paco îşi croia drum cu braţele întinse, reuşind să iasă din siguranţa relativă dată de mulţime, într-un spaţiu gol, între scorţoşii de la „Visul American” şi turbaţii străzii.

Armata lui Paco parcă înnebunise. Oamenii străzii îşi strigau dispreţul şi-şi urlau răzbunarea aşezaţi în şiruri în jurul scenei. Câţiva încercau, cu o frenezie sălbatică, să escaladeze piedestalul vertical de sticlă.

Cei de pe margine agitau cuţite şi ţevi, ţinând mulţimea şi paznicii la distanţă de vreo două braţe în jurul lor.

Roşul proclamase haosul, da, o amoebă umană sfârâind într-o tigaie, agitând pumnii, contorsionându-şi trupurile, cu venele gâturilor pulsând, obişnuiţii de la „Slimy Mary’s” urlau din toţi bojocii pentru Regina lor Cyborg.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Paco păşea în jurul zonei libere, strigând comenzi inaudibile, ignorate de cei care fuseseră armata lui, dar stătea cu spatele spre restul mulţimii, la distanţă de oamenii lui, mulţi dintre ei mişcându-şi ameninţător cuţitele şi răngile spre el.

Karen îi ţinea strâns mâinile într-ale ei, lipindu-şi trupul

de spatele lui în timp ce mergeau în cerc.

— Nu poţi face nimic! Trebuie neapărat să ieşim de-aici! îi ţipa încontinuu în ureche.

Dar el, chiar dacă auzea, nu asculta, din moment ce încerca disperat şi fără speranţă să preia cu mâinile goale controlul unei mulţimi dezlănţuite.

Atunci nivelul zgomotului crescu brusc, incredibil, într-un val de huiduieli, de urlete, şi, da, da, de hohote de râs.

Bolboroseala din spate se transformă brusc într-un murmur, astfel încât scandarea golanilor se auzi acum tare şi distinct:

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Paco se opri şi privi către scenă. Karen privi şi ea în sus şi rămase încremenită, cu gura căscată văzând ceva, dar nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

O fată dolofană, băgată într-un costum argintiu Sally, cu sânii atârnând, coapse groase, pântec rotunjit, şolduri mari, toate oribil scoase în evidenţă de costumul strâns pe corp. În locul coroanei de neon strălucitor al lui Cyborg Sally, o claie nepieptănată de păr castaniu ca de şoarece. Dinţii argintii ai lui Cyborg Sally, dar toate astea pe o faţă roz palidă, plină de acnee.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Şi deodată, această jalnică apariţie începu să cânte pe keyboard, şi se auziră măsurile de început din „Cyborg Sally”, o reproducere perfectă a versiunii discului best-seller. Se făcu brusc linişte, şi vocea multiplicată a lui Cyborg Sally însăşi începu să cânte, cu accente de autoironie:

Da, eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt bobina sângelui vostru înfierbântat
Eu sunt byţii strălucitori
Ai poftei voastre carnale!

Cântecul se rostogoli în linştea bruscă, pe deasupra mulţimii cuminţite ca prin farmec, totul venind de la fata cea grasă, complet singură în lumina spotului de pe scenă.

Eu sunt Cyborg Sally
Şi n-am existat vreodată
Conectaţi-vă cu mine
Şi-o să vă fac să urlaţi...

Paco Monaco rămase uluit, clipind în faţa dublei viziuni de imagine şi sunet, privind la scroafa în costumul lui Sally, care cânta cu vocea Reginei Aţâţării.

La dracu, era imposibila voce umană dusă la perfecţiune a lui Cyborg Sally, dincolo de auz în supersonicele de vârf, dublată în tonurile joase de o voce pe care o simţea doar cu stomacul şi oasele, învelind-o cu şuieratul electronic, pe care niciun cântăreţ din carne normală n-ar fi putut-o face, şi aproape c-o vedea acolo, cu părul de neon strălucind, cu trupul ei argintiu mişcându-se în ritm.

Dar nu, totul venea de la fata pe care i-o predase lui Bobby, de la scroafa care făcuse din el un maniac al bobinei, de la o creatură groaznică, înghesuită într-un fals costum Sally, cu două numere mai mic decât carnea ei moale.

Iar cântecul nu mai era al lui Cyborg Sally, ci al EI.

Muzica era aceeaşi, cuvintele erau aceleaşi, dar cu schimbări ironice în frazare.

Cu inima mea de gheaţă
Şi vaginul MEU de foc
Niciun suflet viu
Nu te va excita mai mult
Nimeni
Nu te va înnebuni mai mult.

Şi părea că i-l cântă direct lui, ca şi cum ar fi spus: si,

Mucho, si, Paco, Eu sunt bobina cărnii ei, ea este carnea bobinei mele, această SCROAFĂ PROASTĂ a fost rugul tău funerar!

Eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Eu sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale!
Da, eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt maşinăria ta sex.
Chipurile mele de cristal,
Ele te fac să juisezi.

O figură fragilă de argint stă în spatele VoxBox-ului, într-un cerc de lumină albă, sus, deasupra ringului întunecat de la „Visul American”. Mulţimea tăcută stă umăr lângă umăr, legănându-se după muzica ei.

Cyborg Sally i-a transformat în publicul ei. Camera transfochează lent pentru un cadru mediu pe scenă, apoi panoramează în josul piedestalului într-o imagine a oamenilor străzii înghesuiţi în jurul bazei.

Acum au renunţat la scandarea lor, au renunţat la ţopăială, au renunţat să-şi mai agite pumnii şi cuţitele. Gaşca a îndepărtat mulţimea de scenă, şi stau acolo cu braţele şi armele atârnând moale pe lângă corp, uitându-se în sus la ceea ce văd în lumină.

Camera taie pe o imagine-bust a fetei din spatele VoxBox-ului; faţa rozalie, plină de coşuri, claia de păr nepieptănat, ochii şi nasul şi buzele lui Cyborg Sally.

Tobele bat un ritm furios, basul ţine un ritm sexy, chitara solo şi linia de sintetizator urlă un dispreţ sardonic. Dar faţa, vulnerabilă, obişnuită, tremurătoare, dezminte toate astea, iar vocea electronică a lui Cyborg Sally cântă fragmentele ei robotizate cu o ironie tandră şi umană.

Buzele mele laser te vor face să îngenunchezi

Extaz strălucitor
Linge-mi circuitele electronice
În timp ce eu îţi muşc carnea
În timp ce-mi guşti bobina
Nimeni
N-a mai avut un asemenea foc...

Paco Monaco stătea acolo în întuneric, ţinând-o de mână pe Karen, privând-o pe scroafa sufocată în costumul strâns argintiu, cântându-şi sufletul ei gras, acolo sus, pe scenă. Sexul i se zbârci în pantaloni la gândul oribil de-a fi fost acolo, palmele îi erau acoperite de o sudoare respingătoare şi îl străbătu un val de ură faţă de scroafa care-şi bătuse joc de bărbăţia lui.

Deşi...

Deşi era ceva în felul în care fata cea grasă cânta acolo mai mult decât dezbrăcată, s-o vadă toată lumea, ceva care-i atingea inima lui de bărbat.

La naiba, cât... cât curaj i-o fi trebuit să le arate tuturor că vocea lui Cyborg Sally venea din carnea ei respingătoare!

Şi, spre surprinderea lui, undeva înăuntru, dincolo de lumină şi întuneric, se trezi făcând cunoştinţă cu o soră de-a lui.

— Haide, momacita - îi spuse lui Karen – trebuie s-o ajutăm cât mai putem!

O trase de-a lungul liniei dintre sol şi sombre, către cei mai apropiaţi golani holbându-se spre scenă, cu armele în mâini.

Paco începu să se mişte de-a lungul şirului, apăsând pe butoane.

— Hai, hai, momacita, nu sta acolo ca o prinţesă - îi spuse peste umăr lui Karen - trebuie să-i deconectăm pe nenorociţii ăştia înainte să reînceapă balamucul!

Şi zâmbi în gând, când ea trecu la treabă alături de el.

Şi zâmbi şi mai larg, un minut mai târziu când,

parcurgând un cerc complet, se întâlni cu Dojo venind din cealaltă parte, care făcuse exact acelaşi lucru.

— Mişcă-ţi curul de-aici, dobitocule, creier ars ce eşti, până nu-ţi trăsnesc una peste muie - spunea Dojo, împingând un golan în direcţia mulţimii, în timp ce-l plesnea peste ceafă pe următorul, fără prea multe menajamente.

— Dojo! Nu mi-aş fi închipuit că o să fiu atât de bucuros să văd un negru urât ca tine!

— Şi pe mă-ta, omule - i-o întoarse Dojo, împingând un alt golan de lângă scenă, cu o labă imensă, trăgându-i o scatoalcă peste buton cu cealaltă.

— Hai, hai, fiule, tu eşti PORTARUL aici, nu? Ai pretenţia să fac eu TOATĂ treaba asta în locui tău?

* * *

— Îţi vine să crezi asta?

— Platină veritabilă, în mod sigur!

— Mai mult decât atât, dacă tragem rapid un „single” în tiraj enorm, poate mai ştergem ceva din rahatul de pe imaginea noastră. Cântăreaţa noastră VoxBox îşi ia inima-n dinţi să continue şi să ne salveze treaba!

— Sally Genaro, micuţa noastră eroină anonimă!

— Muzica a îmblânzit bestia sălbatică!

— O avem, parcă, pe un contract de verificare, nu? Îi acoperă *real* talentul ei de cântăreaţă?

— Mai bine să vedem cât e de legal!

— Doar nu vă gândiţi s-o transformăm pe anonima asta într-o stea rock?

— Idiotule! Chiar în clipa asta asişti la primul ei megahit!

— E-adevărat, pentru numele lui Dumnezeu, o să vrem să apară cât mai repede multe din producţiile ei!

Cyborg Sally!..
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!

Byţi strălucitori!
Poftă a cărnii!
Maşinăria sex rock and roll!
Conectează-te şi tu
Şi urlă, urlă, URLĂ!

Camera transfochează pe fata din spotul luminos, când termină cântecul şi rămâne acolo, privind undeva în întuneric.

Apoi se depărtează într-o imagine largă pe publicul imens, care stă acolo buimăcit şi căscând gura, în valul straniu de tăcere bruscă. Apoi încep să privească unii în ochii celorlalţi, văd ce e scris acolo, şi sunt siliţi să privească mai departe.

Încep murmure şi şoapte, se unesc într-un zumzet gutural, mârâitul neiertător al unei mulţimi care se simte trădată şi înşelată şi îşi îndreaptă furia împotriva figurii jalnice, singură şi dezbrăcată în lumina spotului.

— Fii atent aici… măreşte sectorul din stânga lor, da, asta e, acum se poate vedea clar că puştiul ăla portorican începe să apese butoanele golanilor ÎNAINTE ca Rubin să continue! Acum el şi uriaşul negru îi împing practic spre ieşire.

— Am mai putea avea deci un alt erou anonim din popor! Crezi că puştiul ştie să cânte?

— Stai o clipă, ăsta-i Paco Monaco!

— Cine?

— Chiar portarul de la „Visul American”!

— Perfect, imagini cu omul nostru prezent la datorie! Va arăta minunat în ziare, ca să nu mai vorbim de tribunal!

— Doamne fereşte! A fost identificată şi o teroristă F.E.R., numită Karen Gold, una dintre marile lor traficante de viruşi care, ţineţi-vă bine, e prietena lui Paco Monaco!!!

— PROPRIUL NOSTRU PORTAR era în F.E.R.? Dar dacă asta transpiră, Washington-ul n-o să creadă niciodată că noi

n-am avut nimic de-a face cu ei…

— Şi dacă leagă F.E.R.-ul de noi, Doamne, cine-o să creadă că nu noi am aranjat treaba cu PIRAŢII VIDEO, având în vedere câtă reclamă gratis au făcut discurilor pe care-o să le scoatem din imaginile astea…

— Ce-i de făcut? Guvernul are asta?

— Patruzeci de milioane de oameni o au! NU uita asta!

— Mda, dar F.B.I.-ul n-are nimic ca să-l aresteze pe Monaco, nimic care să poată fi susţinut la tribunal…

— Cui îi pasă? În clipa în care tipul începe să VORBEASCĂ la tribunal, suntem şi noi agăţaţi pentru piraterie video!

— Concluzia e că Monaco nu trebuie să apară niciodată în faţa curţii.

— SĂ-L…? Hei, nu ştiu, vreau să zic, avem deja destule probe cu imaginea noastră…

— Doamne, în niciun caz! O să-i dăm o acoperire lui Monaco. Una pe care numai noi o putem susţine. Una pe care numai noi o putem face acceptată de autorităţi. Şi-l lăsăm să-şi ţină slujba, unde putem să-l avem sub control, până când toată chestia asta devine istorie. Şi va trebui să-i explicăm şi lui Henry Steiner, în două cuvinte, interesul nostru reciproc de a-şi ţine gura.

— Dacă nu e la fel de dobitoc ca Nicholas West, el ştie deja asta.

Când în „Visul American” începe uşor o tentativă de huiduială înspre răţuşca ruşinată, un bărbat cu părul roşu se iveşte brusc în spotul de lumină, ţinând un microfon-girafă, şi începe să vorbească.

Vocea puternică şi inconfundabilă a lui Red Jack izbucneşte prin sistemul de amplificare.

— Haideţi, ia s-auzim nişte aplauze pentru micuţa doamnă!

Camera se apropie de el, în timp ce o ridică pe cântăreaţa de la VoxBox şi o conduce către buza scenei, către liniştea bruscă şi totală. Dacă ea este caricatura în

carne a perfecţiunii electronice a lui Cyborg Sally, atunci el este fantoma lui Red Jack.

Pentru că el vorbeşte cu vocea lui Red Jack, are faţa lui Red Jack, priveşte în cameră cu ochii lui Red Jack, şi mai are ceva nedefinit, care-l înveleşte ca o mantie a prezenţei reale a lui Red Jack.

— Chiar nu vă vine să credeţi, nu-i aşa? spune sardonic vocea lui Red Jack. Că această doamnă a fost tot timpul Cyborg Sally, iar eu am fost întotdeauna Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului!

Un murmur de protest trece prin mulţime, toţi începând să realizeze că au fost traşi pe sfoară regeşte.

— Hei, nu mă condamnaţi pe mine, v-am spus încă de la început că nu sunt decât fantoma din maşinăria voastră. Nu am trup, dar voi sunteţi sufletul meu, CU TOŢII sunteţi Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului! Nu vă amintiţi?

Red Jack se îndreptă chiar către marginea scenei, în timp ce sunetele guturale încep din nou să crească.

— Ascultaţi-vă singuri! strigă, şi îndreptă microfonul spre mulţime, ca un sceptru. La celălalt capăt al circuitelor se aude scâncetul unor copii supărăcioşi.

— Voi sunteţi cei cărora vi s-a spus că n-o să fiţi niciodată ceva, spune Red Jack în microfon. E timpul ca VOI să fiţi EU, la rândul vostru! Aşa încât cântaţi cu voi înşivă, ridicaţi-vă vocile şi urlaţi, pentru că voi şi eu, împreună, suntem o Maşinărie Rock and Roll!

Şi începe să scandeze în microfon.

Voi îmi umpleţi sufletul
Eu vă umplu sufletul
Eu vă umplu sufletul
Voi îmi umpleţi sufletul.

— Al dracului Rubin, ăsta e un geniu creator, dar n-are limită! Ce inventează el acolo! Dar ce drac de produs o să

folosim pe pistă?

— E ultimul cântec. Îl putem folosi în cluburile noastre.

— Extraordinară afacere!

— Voi îmi umpleţi sufletul - scandează încă o dată Red Jack în microfon. Apoi se opreşte şi-l îndreaptă către mulţime, unde ici-colo câteva voci singuratice hotărăsc să rupă tăcerea.

Şi el alege o voce dintre anonimi, o trece prin microfon cu parametrii lui vocali, şi în capătul celălalt apare, prin sistemul de amplificare, însuşi Red Jack, cântând prin chipul unuia din mulţime, cântând cu vocea poporului.

Eu vă umplu sufletul...

Mulţimea începe să cânte în timp ce Red Jack umblă în jurul scenei, scandând alternativ şi el în microfon, lăsând publicul să răspundă:

Eu vă umplu sufletul
VOI ÎMI UMPLEŢI SUFLETUL
Voi îmi umpleţi sufletul
EU VĂ UMPLU SUFLETUL.

— Asta e! În loc să plasăm staruri rock A.P. ca TALENTE, le plasăm ca software!

— Le plasăm ca CE...?

— Plasăm pe disc parametrilor vocali şi algoritmii! Îi vindem clienţilor chiar pe ei înşişi, ca nişte stele rock. Datorită magiei lui „Muzik”! Cea mai mare lovitură de la Hoola-Hoop încoace! Şi la un profit mult mai mare!

— Îmi place de mor!

— Să zicem patru noi seturi de „Fă-te singur stea rock” pe lună. Asta doar la început, până când primim cifrele de la marketing!

— Vor fi destul de bune ca să-i determine pe clienţi să-şi

facă propriile…

— O să-l punem pe RUBIN!

— RUBIN? Nu e un fel de conducător al Frontului Eliberării Realităţii, sau aşa ceva?

— E o acuzaţie, o înscenare de fapt, sau oricum putem afirma că a fost, dacă va trebui, iar poliţia federală va înghiţi găluşca. Şi cum treaba poartă de la cap la coadă amprenta lui West, şi dacă Washington-ul ne fute iar la cap după tot căcatul pe care l-a făcut IDIOTUL ăsta, o să avem clar un motiv să-l dăm în gât. Acum, Rubin valorează mult mai mult pentru noi în studio decât pentru ei în închisoare.

— Să sperăm că o să înţeleagă că e în interesul nostru, al tuturor, să mergem pe calea asta.

Red Jack îşi trece braţul peste gât ca un gest de tăiere, în clipa în care cântecul devine monoton, rămăşiţă a unui spectacol anterior nefericit. În liniştea care urmează priveşte în jurul scenei, agitat ca şi cum s-ar întreba ce-ar mai trebui făcut pentru un bis.

— Hei, Jack, haide! spuse o voce. Dă-ne un Rock and Roll!

— Da! Rock and Roll!

— Vrem un Rock and Roll!

Red Jack a găsit ceea ce căuta, în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Scoate un enorm oftat de uşurare. O conduce pe fata în costum Cyborg Sally înapoi la VoxBox.

— Hei, EU nu pot cânta rock and roll, ăsta e doar biţi şi byţi şi programe, se aude o altă voce în microfon, o voce obişnuită, comună, o altă voce din mulţime. Dar, hei, nu vă faceţi griji, aici e cineva care poate, şi de data asta e un lucru pe viu, aşa cum trebuie să fie: Glorianna O’Toole, Mama Nebună a Rock and Roll-ului!

O bătrână plăpândă păşeşte în lumină, cu o mică înclinare.

Râsete disparate sparg tăcerea.

— Sărmanii copii vor rock and roll-ul lor, nu-i aşa? îi

dojeneşte ea cu o voce ciudat de bătrână, arătând cu degetul spre ei ca o bunică mustrătoare.

Apăsă pe un buton de la centură în timp ce râsul devine mai tare şi batjocoritor.

— Deci credeţi că nu sunt în stare, nu, prostovanilor? spuse Glorianna O'Toole cu o voce puternic amplificată, care face să cadă bucăţi de tencuială din tavan. Credeţi că această doamnă bătrână nu ştie să se mişte? Credeţi că vremea vrăjii mele a trecut? Hei, copilaşi, această bătrână nici măcar N-A ÎNCEPUT să aibă restricţii şi inhibiţii! Şi dacă o relicvă ca mine e în stare de asta, ce dracu' faceţi voi acolo cu pulele în buzunar, hm?

Şi bagă mâna într-un buzunar, scoate o pagină cu portative, o flutură în aer şi l-o dă cântăreţei de la VoxBox.

— Hai, surioară, să le dăm ceva pentru care plătesc, să le dăm un rock and roll!

— Fantastic!

— Vânzări de 30 de milioane!

— Aici se întâmplă ceva nemaipomenit! Priviţi, şi spuneţi-mi dacă asta nu-i are la degetul mic pe cei care nu cumpără decât reeditări cu Dylan şi Beatles?

Camera înregistrează în prim-plan o bătrână plăpândă, cu părul cărunt, care se îndreaptă spre centrul scenei.

Când începe să cânte, întinereşte fără ajutorul machiajului sau al post-procesării electronice, reuşeşte asta numai cu ochii şi cu muzica. Bunica se transformă într-o regină a rock and roll-ului, dansând şi ţopăind ca o adevărată stăpână a scenei.

Anonim erou în noapte
Mica lumină plină de şoapte
Nu te teme de chemarea inimii tale, la luptă!
Deşi crezi că eşti departe de casă
Şi că eşti acolo singur

Niciodată să nu renunţi la cântecul tău.

— Ascultă vocea asta!
— Aiurea! Doar o vrăjitorie pe vocoder…
— Da? Arată-mi tu un software care poate să frazeze aşa. Asta este charisma în cea mai pură formă!
— Iată următoarea preşedintă a corporaţiei „Muzik, Inc.”, domnilor!
— Glorianna O’Toole?!...

Un murmur de surpriză se ridică din întuneric. O explozie de urale.

Grasa în costumul argintiu se joacă pe consola VoxBox şi, atunci când degetele încep să-i zboare, răsună un sunet de corn care face spiritul să se înalţe, oglindit într-un ritm marţial de strigăte, chitara solo şi tema pe sintetizatoare învăluind vocea într-un duet instrumental, triumfător, din ce în ce mai sus şi mai sus.

Cu toate că întunericul e adânc şi lung
Şi poate că nu vei mai vedea zorii
Să nu-ţi pierzi nicicând speranţa!

Camera se retrage pentru o imagine mai lungă, o imagine incluzând marea de oameni din jurul scenei. Trupurile se leagănă, picioarele se mişcă, şi ici-colo lumea începe să danseze.

Pentru orice viaţă cât de mică
Există o lumânare arzând
Cu toţii suntem eroi…

— E o relicvă hippie a anilor ’60!
— Are un dosar la F.B.I. gros cât braţul tău!
— Trebuie să intre neapărat în afacerea noastră!

— O să ne-aducă numai necazuri!

— Toţi din business au auzit-o spunându-ne „idioţii de sus”!

— Şi exact asta e imaginea de care are nevoie, date fiind împrejurările. Un muzician real cu un mare hit în clasamente şi o impecabilă atitudine anticorporaţie!

— Hei, e-o nebunie, da’-mi place!

— „Muzik” angajează o persoană incomodă care-i scoate din rahat!

— Dar nu ştie ce-i mai important, care-i primul lucru în materie de profit!

— Ce contează, tot ce trebuie să ştie este să-şi facă produsul, nu-i dăm ALTCEVA decât controlul creaţiei, îi dăm sarcina de revizor cu puteri depline asupra finanţelor şi marketingului; sarcină care să fie legată de noi.

— Şi cât menţinem înţelegerea asta?

— Şase luni. Un an. Ca de obicei. Până când limita profitului preşedintelui O’Toole scade sub zece la sută.

Glorianna O’Toole dansează pe buza scenei, urmărită de lumina spotului. Bobby Rubin se mişcă odată cu ea, îndreptându-şi microfonul înspre întunericul anonim, înspre spectatori.

— Haideţi, puştime, dacă o bătrână nebună poate fi o stea rock and roll, puteţi şi voi - îi provoacă ea. Hai, la refren s-aud vocea poporului.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de şoapte...

Încet, ezitant, câteva voci izolate încep să cânte odată cu ea, iar camera se mişcă printr-o serie rapidă de prim-planuri pe golani şi cetăţeni şi chiar pe un paznic cântând. Figura umbrită a lui Red Jack circulă încet chiar la limita cercului de lumină, îndreptând microfonul spre cântăreţi şi făcându-i să se audă ei înşişi, amplificaţi şi glorificaţi prin

circuitele vocoderului.

Grupuri de voci găsesc curajul de a cânta şi se naşte un cor puternic, iar după câteva măsuri întreaga masă de oameni începe să cânte.

ANONIM EROU ÎN NOAPTE
MICĂ LUMINĂ PLINĂ DE ŞOAPTE…

După două refrene în forţă, Glorianna O'Toole merge în centrul scenei şi primeşte înapoi, tandru, cântecul de la spectatorii ei.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de şoapte
Stai alături de mine
Şi flutură steagul libertăţi tale!

— Hei, asta-mi sună cam subversiv!

— Atunci băgăm un steag american pe fundal, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Nu-mi place! Pune un steag american în spatele muzicii ăsteia şi-am intrat în rahat!

— Ascultă-l pe Tom Paine!

— Da, las-o mai moale!

— Priviţi-o! Ne va spăla obrazul exact aşa cum Lee Iaccoca a salvat curul lui Chrysler de fraudele fiscale.

— Dacă n-o plesnim din prima?

— Hei, linişteşte-te!

— Dar dacă n-o să fie o bună preşedintă?

— E foc de talentată!

— E vorba de producţie!

— Mda, de ce vă faceţi atâtea griji?

— Încă avem controlul profitului…

— E doar rock and roll!

— Exact asta nu-mi place. Mi-o imaginez ascultând ce vorbim noi şi ştiu exact ce spune.

— Adică?
— De asta, idioţilor, sunteţi voi „idioţii de sus”!

Sunt exact la fel ca tine
Numai pe mine să mă vezi
Dar suntem cu topi împreună
Şi doar asta contează
Lumea este în braţele noastre de îndrăgostiţi
Trebuie să o ferim de rău
Nimeni altcineva nu mai poate cânta acest cântec mereu!

Camera transfochează pe un prim-plan cu Glorianna O'Toole, care se înclină şi face cu ochiul, spunând lumii ceea ce ea ştia deja, că prin magia lui „MUZIK” văd o Mamă Nebună devenind o cântăreaţă tânără care a ştiut dintotdeauna că, într-o bună zi, destinul o va aduce aici.

Şi chiar dacă n-ar dura decât o singură clipă minunată în anii ei de bătrâneţe, iat-o în sfârşit aici, vocea roşului proclamând haosul, să vadă toată lumea, cea mai mare cântăreaţă de rock and roll care a existat vreodată, pentru veşnicia clipei cât va dura acest cântec.

Fiecare viaţă contează, *oricât de neînsemnată*
Împreună în noapte
Să devenim cu toţii eroii anonimi ai poveştii noastre!